

# הגדה של פסח

ספר

## זֹהַר הַהֲגָדָה

פרך ר' מספר זוהר הפסח השלם  
בו לקטנו המאמרים מספרי הזוהר על כל ההגדה של  
פסח בארמית ולשון הקודש, עם פיסוקים וכוונות.

יצא לאור ערב חג הפסח תשע"ו על ידי " מפעל הזהר  
העולמי"

סניף בת ים 0527-651911

יו"ל ע"י

מפעל הזוהר העולמי

בנשיאות כ"ק מרן האדמו"ר מוהאלמין שליט"א

י"ב ניסן ה'תשע"ו

לתשומת לב:

ההגדה בנוסח הרגיל ללא שינוי,  
ובמקומות שיש הוספה לזמן בית המקדש  
הוקף במסגרת, כזה.

## בשער

ברוך המקום ברוך הוא, אשר שמר הבטחתו לישראל הקדושים חבלים נפלו לנו בנעימים, אף נחלת שפרה עלינו, לנו התלמידים, חברים מקשיבים, אשר אנו חוסים בצל כנפי השכינה הקדושה ומסתופפים בתיבת נוח הרשב"י ע"ה יחד שבטי ישראל, בלימוד זוהר הקדוש, באהבה ובשמחה, בהתאחדות גמורה, למען הקים השכינה הקדושה מעפרא, ולקחנו על שכמנו להוציא לאור זוהר הפסח, לתועלת הרבים, כבקשת טובים וידידים, לחזק הברכים, באמרים היקרים, מאירות כספירים, על פסח ומ"טמונים, אשר להם זכינו, ויראו עינינו, וישמח לבנו, ותגל נפשינו, באור חדש אשר לנו האיר, בתורה ועבודה אור המאיר, בקדושת סודות התורה, למען נזכה לאור הגנוז מדי שבת בשבתו ומועד כהלכתו.

בספר זוהר ההגדה נקבצו מאות מאמרים של זוהר הקדוש בארמית ולשון הקודש, "וְאֶרְחַצְדִּיקִים כְּאֹרֶן גְּהָה הוֹלֵךְ וְאֹרֶן עַד נִכּוֹן הַיּוֹם" (משלי פרק ד יח), לכל הבא לגשת אל הקודש פנימה, לחשוב מחשבות, בכל ענייני פסח המובאים בספרי הזוהר הקדוש, והלומד בזה בין יבין את אשר לפניו, הדרך ילך בה, והמעשה אשר יעשה, לקיים מצוות החג כראוי וכיאות בלי מגרעת, בהשכל ובדעת, ללמוד וללמד לשמור ולקיים ולעשות.

וידוע שקיום מצוות מצה כהלכתה בשלימות, נעשה שותף להקב"ה במעשה בראשית (רוקח), וגם חשיב כאילו קיים כל התרי"ג מצוות (ילקוט מעם לועז). ובזכות לימוד הזוהר הקדוש על ענייני החג, נזכה שְׂיִתְקִים דְּבָרֵי הַרְשָׁבִי עָלָיו הַשְּׁלוֹם בְּדָא

יפקון מן גלותא במהרה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן. - וְיִתְקַבְּצוּ כָּל יִשְׂרָאֵל  
 בְּאַחַדוֹת וּבְשִׂמְחָה וְאַחֲזוּ בְּאֵילָן הַחַיִּים לְלִמּוּד הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ  
 "בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוֹן מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי", וְכַאֲשֶׁר יִלְמְדוּ וְיַעֲסֻקוּ כָּלִם  
 בְּתוֹרַת הַסּוּד תִּכְּף תִּבּוּא הַגְּאֻלָּה בְּלַח הַתּוֹרָה הַקְּדוֹשָׁה. וְיִזְהַר  
 רַעֲיָא מְהֵימְנָא פְּרֻשֵׁת נֶשְׁאָא (דף קכד, ׀) אָמְרוּ: דְּגִינְיָה "וּקְרֵאתֶם  
 דְּרוֹר בְּאַרְץ", וּבְזִכּוּתֶיהָ יִתְקַיֵּם "ה' בְּדָד יִנְחֵנוּ וְאִין עֲמוּ אֵל נִכְר".  
 וְלַכּה לַשְּׁנָה הַזֹּאת לֵאכּוֹל מִן הַחֲסִים וּמִן הַפְּסָחִים ׀ ית קדשינו  
 ותפארתינו ׀ מהרה ׀ ימינו אמן.

יצא לאור על ידי מפעל תוהר העולמי ׀ נשיאות כ"ק מרן אדמו"ר  
 מהאלמין ר"י שלום יהודה גראס שליט"א חודש ניסן שנת תשע"ו

### הקדמה

יִשְׂמְחוּ הַיְּשָׁמִים (׀ עֵיר אֲנָפִין) וְיִתְגַּל הַיְּאָרֶץ (מַלְכוּת) ׀ הַגְּלוֹת  
 נגלות מאמרי תוהר הקדוש על הגדה של פסח, סוד המצות, סוד  
 הסדר, וסוד סיפור יציאת מצרים, ועוד מתורגם ללשון הקודש,  
 וקצת ׀ יאורים שכתבנו ׀ ס"ד.

ויהי רצון שבזכות לימוד הזוהר הקדוש וסודות התורה, נזכה עוד  
 בימי הפסח הזה, פִּימֵי צֵאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאנוּ נִפְלְאוֹת  
 בגאולה השלימה, כי כל קירוב הגאולה תלוי א ׀ ורק בלימוד  
 הזוהר הקדוש וסודותיה, ובפרט בזמנים אלו שזכינו לפרסם את  
 הזוהר הקדוש למאות אלפי ישראל שהוגים ולומדים מידי יום  
 ביומו, ומצוה על כל אחד ואחד להפיץ ולגלות הסודות, כי זה  
 לעומת זה עשה האלוקים, ובפרט כעת שזכינו לסדר כל הזוהר



הקדוש לשבעים חלקים, וכך זכינו להגיע לקרוב לשבעים אלף איש להכניע ולבטל את כל השבעים ראשי האומות כמו שכתב בזוה"ק (בשלח נח:), ועל ידי לימוד הזהר הקדוש נזכה לבטל 70 אומות העולם שבמלחמת גוג ומגוג (זוהר) להכריתם ולבערם מן העולם, ונזכה שְׁעַל יְצִיאַת הַקּוֹנִטְרַס הַלְזוּ בְּעֶזְרַת ה' וּבְסִייעָתוֹ, אֲשֶׁר עַל יְדֵי זֶה יִהְיֶה תִקּוּן יְחִוּד קוֹדֶשׁ אַ בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתָּיהּ, בְּיוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשֵׁמוֹ אֶחָד.

ובזכות החג הקדוש של פסח שהוא זמן הגאולה נזכה לקירוב הגאולה השלמה בב"א.

אֲשֶׁר עַל פֶּן לְקַטְנוֹ מֵהַזוּהַר הַקּוֹדֶשׁ קִטְעִים שְׁמַבִּיא שָׁם אֶת כָּל סֵדֶר הַלְהַר לְמִצְוֹת חַג הַפֶּסַח.

וְאַתָּה בֶן אָדָם חֲגֹר חַרְבֶּךָ עַל יָרֶךְ גִּבּוֹר וְתִאָזוּר חֵיַל לְלַמֵּד בַּחַג הַפֶּסַח אֶת סֵפֶר הַלְהַר הַהַגְדָּה, וְעַל יְדֵי זֶה יִהְיוּ תִקּוּנֵי הַמַּלְכוּת בְּשִׁלְמוֹת.

וְעַל יְדֵי זֶה יִשְׁפַע שְׁפַע רַב בְּכָל הָעוֹלָמוֹת וְלִתְקֹן אֶת נַפְשׁוֹתֵינוּ וְרוּחוֹתֵינוּ וְנִשְׁמוֹתֵינוּ מִכָּל סִיג וּפְגָם וּלְטַהַרְנוּ וּלְקַדְּשָׁנוּ בְּקִדְשֵׁיךָ הָעֲלִיזָה וְתַטִּיב לָנוּ הַחֲתִימָה וְנִזְכֶּה בְּהַאי שְׁתָּא לְבִיאַת מְשִׁיחֵנוּ וּלְבִנְיָן מִקְדָּשֵׁינוּ וְתִפְאַרְתָּנוּ.

כה דברי המצפה להרמת קרן תורה לשמה שהוא רק על ידי לימוד תורת הסוד, ולביאת גואל צדק בב"א.

הוֹצֵאתִי לְאוֹר בְּחֻמְלַת ה' עָלַי נִיסֵן תִּשְׁעִ"ו הַק' שְׁלוֹם יוֹדָא גְרָאס אַבְדִּיק"ק הָאֵלְמִין יֵצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי מִפְעַל הַלְהַר הָעוֹלָמִי סְנִיף בַּת

# תפלה קדם למועד הזוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות.  
 מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדש  
 ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש,  
 ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו,  
 אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים  
 תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו  
 ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן  
 יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבינו  
 ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח  
 לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למועדנו זה גחת רוח  
 לפני כסא כבודך פריח גיחות. ותאציל עלינו אור מקור  
 נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך  
 הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם,  
 וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד  
 לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה  
 שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני  
 ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי

לְפָנֶיךָ יי צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי. כִּי יי יִתֵּן חֲכָמָה מִפִּי דַעַת וְתְבוּנָה:  
(קְבֻלָּה מֵהָאָרִיז"ל)

הַרְיֵנִי רוּחָה לְלַמּוּד סֵפֶר הַזּוֹהַר לְקַיִם מִצְוֹת בּוֹרְאֵי לַעֲסוֹק  
בְּדַבְרֵי תוֹרָה וְלַהֲגוֹת בְּכָל חֻלְקֵי הַפְּרָד"ס וְלַהֲשִׁיג קֶצֶת  
גְּדוּלָתוֹ וְרוֹמְמוֹתוֹ שֶׁל יוֹצְרֵי וּבּוֹרְאֵי בְרוּךְ הוּא וּבְרוּךְ שְׁמוֹ,  
וְלַהֲשִׁיג גּוּדֵל מַעֲלַת תּוֹרָתוֹ הַקְּדוֹשָׁה, בְּכַדִּי לְקַשֵּׁר נַפְשִׁי אֶל  
שְׂרָשָׁה, וְלַעֲשׂוֹת בְּזֶה תְּקוּנִים גְּדוּלִים בְּעוֹלָמוֹת הַעֲלִיוֹנִים  
הַקְּדוֹשִׁים, וְעַקֵּר בְּנִיתִי בְּזֶה הַלַּמּוּד לְתֵת לְיוֹצְרֵי וּבּוֹרְאֵי  
בְרוּךְ הוּא וּבְרוּךְ שְׁמוֹ נַחַת רוּחַ גְּדוּל. (ע"פ יסוה"ע).

לְשֵׁם יְחוּד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהּ, בְּדַחִילוֹ וְרַחֲמוֹ,  
וְרַחֲמוֹ וְדַחִילוֹ, לְיַחְדָּא שְׁם יוּד ק"י בְּנֵא"ו ק"י בְּיַחְדָּא  
שְׁלִים, עַל יְדֵי הַהוּא טְמִיר וְנַעְלָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל לְאַקְמָא  
שְׂכִינְתָא מַעֲפָרָא, וְלַעֲלוֹי שְׂכִינַת עוֹזְנֵי אִם הַבְּנִים שְׂמַחָה.  
הַרְיֵנִי מְקַשֵּׁר עֲצָמֵי בְּלִימוּד הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה בְּנִשְׁמַת כָּל  
הַתְּנָאִים וְהַצְּדִיקִים הַפְּתוּבִים בְּזוֹהַר הַקְּדוֹשׁ וּבְרֵאשֵׁם הַתְּנָא  
הָאֱלוּקֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאֵי וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּנֵי. וְעַל יְדֵי זֶה  
תְּתַקְּנִים תְּפִלַּת דְּוֹד הַמְּלִךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם (תְּהִלִּים סא, ד-ה) כִּי  
הֵייתָ מַחֲסֶה לִּי מִגְּדֹל עֵז מִפְּנֵי אוֹיֵב. אַגּוּרָה בְּאַהֲלֶךְ עוֹלָמִים  
אַחֲסֶה בְּסֵתֵר בְּנִפְיָךְ סְלָה. וְאַזְכֶּה שְׁבַל מוֹדִיעֵנו זֶה יִהְיוּ  
שְׂפִתוֹתֵיהֶם דּוֹבְבוֹת בְּקִבְרֵי, לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה לַעֲשׂוֹת נַחַת  
רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹן בּוֹרְאֵנוּ. וּבְהַדִּין סִפְרָא סִפְרֵי  
הַזּוֹהַר, יִפְקוּן יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי, יִרְאֶה אֶל עַבְדֶּיךָ

פְּעֵלְךָ וְהַדְרֵךְ עַל בְּנֵיהֶם. וַיְהִי גַעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ  
 וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָהוּ, וַיְהִי גַעַם  
 אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ  
 כּוֹנֵנָהוּ (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

רבוֹן עֲלָמוֹן דְּאַנְתָּ הוּא מְגַלָּה עֲמִיקְתָּא וּמְסַתְרָתָא וְגַלִּי רַזְיָא.  
 יְהֵא רַעְוָא מִן קַדְמָךְ לְאַסְבְּרָא מְלִין בְּפוּמָנָא. וְלִקְיָמָא בְּנָא  
 מְקַרָּא שְׁכַתּוּב וְאַנְכִי אֶהְיֶה עִם פִּיךָ וְהוֹרִיתִיךָ אֲשֶׁר תְּדַבֵּר,  
 וְלֹא גִיעוּל בְּכִסּוּפָא קַדְמָךְ. וְנִזְכָּה לְמִשְׁמַע רְזִין עֲלָאִין  
 דְּאוֹרִיתָא, מְפוּמָּא דְרִישָׁא דְמַתִּיבְתָא עֲלָתָא, אֲמִן כּוֹן יְהִי  
 רַצוֹן אֲמִן סְלָה.

### [תְּפִלָּה לְרַפּוּאוֹת וַיְשׁוּעוֹת]

הַרִינִי מְקַבֵּל עָלַי מִצּוֹת עֲשֵׂה שֶׁל וְאַהֲבַת לְרַעְךָ כְּמוֹד, וְהַרִינִי  
 אוֹהֵב כָּל אֶחָד מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּנַפְשִׁי וּמְאֹדִי, וְהַרִינִי מִזְמִן אֶת  
 פִּי לְלַמֵּד בְּסֵפֶר הַזֵּהר הַקְּדוֹשׁ לְזִכּוֹת ... כַּב"פ (וְכֵאן יִפְרֹט  
 בְּקִשְׁתּוֹ) [לְרַפּוּאוֹת...] [יְשׁוּעַת ...] [לְבָנִים ...] הַשֵּׁם יִשְׁלַח  
 דְּבָרוֹ יַחְזַקֵּיהוּ [וַיִּרְפְּאֵהוּ בְּרַפּוּאוֹת הַנְּפֶשׁ וּרַפּוּאוֹת הַגּוּף  
 בְּרַמ"ח אֲבָרָיו וְשֵׁס"ה גִּידָיו בְּתוֹךְ שְׂאֵר חוּלֵי יִשְׂרָאֵל וַיֵּאָרֶךְ  
 יָמָיו וְשָׁנוּתָיו בְּנְעִימִים] [וַיּוֹשִׁיעֵהוּ בְּדַבַּר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים ...]  
 אֲמִן סְלָה.

# לְאַחַר קְרִיאַת הַזוֹהַר

(יֵאמֵר תְּפִלָּה זוֹ  
בְכוֹנֶנֶת הַלֵּב)

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹקֵי וְאֱלֹקֵי אֲבֹתַי שְׂיִתְקַיֵּם בְּנוֹ עֲתָה מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וְאֲשִׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבְצֵל יָדַי כְּפִסִּיתִיךָ לְנִטְעַ שְׁמַיִם וְלִיסַד אֶרֶץ", לְהַעֲלוֹת לְרוּמָם וּלְתַקֵּן הַרְיִסוֹת וְחֲרָבוֹת הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה לְקִשׁוּט וּפּוֹרְפִירָא עֲלָאָה וּלְאַרְמוֹן שְׁעַל מְכוֹנוֹ יֵשֵׁב לְהַחְזִיר עֲטָרָה לְיוֹשְׁנָהּ וְקַיִם בְּנוֹ מְהֵרָה מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וְהָיָה אֹרֶךְ הַלְּבָנָה כְּאֹרֶךְ הַחֲמָה וְאֹרֶךְ הַחֲמָה יִהְיֶה שִׁבְעָתַיִם כְּאֹרֶךְ שִׁבְעַת הַיָּמִים". וְזִכּוֹת הַרְשָׁב"י הַקְּדוּשׁ וּבְנוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, וְיוֹתָם בֶּן עֲזַיְהוּ, יַעֲמוּד לָנוּ לְתַקֵּן הָעוֹלָם מִיּוֹם שְׁנִבְרָא עַד סוֹפּוֹ כְּרִצּוֹנוֹ וְכְרִצּוֹן יִרְאִיו. וּבְזִכּוֹת הַיּוֹתָנוּ עֲסוּקִים בְּחֲכָמָה הַזֹּאת, עַל יְדֵהּ תִּתְקַרֵּב הַגְּאוּלָּהּ, וְיִשׁוּעָתָהּ מְהֵרָה תַצְמִיחַ, לְעֵלּוּי שְׂכִינַת עוֹזְנֵנוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ. וְיִקְוִים בְּנוֹ מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וְיֵאמֵר אֱלֹקִים יְהִי אֹרֶךְ", וְיִזְרַח עֲלֵינוּ אֹרֶךְ ה', בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשִׁמוֹ אֶחָד, אֲמֵן נִצַּח סָלָה וְעַד. (נִסְחַ הַתְּפִלָּה מִתּוֹךְ לְשׁוֹנוֹ הַקְּדוּשׁ שֶׁל רַבִּי חַיִּים וְיִטְאֵל זִיע"א)

מוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ הַשֵּׁם אֱלֹקֵי וְאֱלֹקֵי אֲבוֹתַי שְׂזַכִּיתֵנִי לְלִמּוּד וּלְהַגּוֹת בְּסִפְרֵי הַקְּדוּשׁ הַזֶּה זִיְהִרָה עֵינֵינוּ, וְזִכּוֹת הַתְּנָאִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁלְּמִדְּנוּ תוֹרָתָם יַעֲמוּד לָנוּ וּלְזַרְעֵנוּ וְנִזְכָּה לְהַבְטַחַת הַנְּבִיא (יְשַׁעְיָה נט, כ-כא) וּבֵא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וּלְשָׁבִי

פִּשַׁע בַּיַּעֲקֹב נָאֵם ה'. וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אִתְּכֶם אָמַר יְהוָה רוּחִי  
 אֲשֶׁר עָלֶיךָ וּדְבָרִי אֲשֶׁר שִׁמְתִי בְּפִיךָ לֹא יִמוּשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי  
 זָרַעַךָ וּמִפִּי זָרַע זָרַעַךָ אָמַר ה' מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וַיִּתְקַיֵּם בְּנוֹ  
 הַנְּבוּאָה (יִשְׁעִיָּה נא, טז) וְאֲשִׁים דְּבָרִי בְּפִיךָ וּבְצֶל יָדַי כְּפִיתִיךָ  
 לְנִטְעַ שְׁמַיִם וְלִיסַד אֶרֶץ וְלֵאמֹר לְצִיּוֹן עַמִּי אַתָּה. וּבִרְכַת  
 מוֹשֶׁה רַעֲיָא מְהִימְנָא תַתְּגַלְהַ בְּמַהֲרָה דִּידָן, ה' בְּדַד יִנְחֶנּוּ  
 וְאִין עַמּוֹ אֵל גְּבַר, יִרְאוּ עֵינֵינוּ וַיִּשְׂמַח לְבַנוּ וְתַגְּל נִפְשֵׁנוּ  
 בִישׁוּעַתְךָ בְּאַמֹּת בְּאָמֹר לְצִיּוֹן מְלֶכֶךְ אֱלֹקֶיךָ, בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם  
 אָמֵן וְאָמֵן. (סוּד ה')

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מְלֶכֶךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ טוֹב וּמְטִיב  
 הַדְּרָשׁ לָנוּ. שׁוּבָה אֵלֵינוּ [עָלֵינוּ] בְּהִמּוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגִלְל אֲבוֹת  
 שְׁעָשׂוּ רְצוֹנְךָ. בְּגַה בִּיתְךָ כְּבַתְּחִלָּה וְכוּיֵן מְקַדְשֶׁךָ עַל מְכוֹנוֹ.  
 וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ וּשְׂמִיחָנוּ בְּתַקּוּנוֹ. וְהִשָּׁב שְׂכִינְתְךָ לְתוֹכוֹ,  
 וְהִשָּׁב כְּהַנִּים לְעַבּוּדְתֶם וְלוֹיִים לְדוּכְנָם לְשִׁירָם וּלְזִמְרָם.  
 וְהִשָּׁב יִשְׂרָאֵל לְגוֹיָהֶם. וּמְלָאָה הָאֶרֶץ דְּעָה אֶת ה' לִירְאָה  
 וּלְאַהֲבָה אֶת שְׁמֶךָ הַגְּדוֹל הַגָּבוּר וְהַנּוֹרָא אָמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן.  
 (ס"ת).

הַקַּדְיִשׁ לְעַלּוֹי הַנְּשָׁמָה: הַקַּדְיִשׁ הוּא שְׁבַח גְּדוֹל לְבוֹרָא  
 עוֹלָם עַל כֵּן יֵשׁ בְּזָה עַלּוֹי נְשָׁמָה גְּדוֹל לְנַפְטָר בְּמִיחַד בְּזָה  
 שְׁגוֹרָם לְצַבוּר לְעַנּוֹת אָמֵן, שְׁהוּא עַלּוֹי נְשָׁמָה גְּדוֹל עַד  
 מְאֹד וְנַחַת רוּחַ לְנְשָׁמָה. מְלַבֵּד מַה שְׂמַצִּיל אֶת הַנַּפְטָר  
 מְדִינָה שֶׁל גִּיהֵנָם. מְעַלָּה אוֹתוֹ בְּדַרְגּוֹת נוֹסְפוֹת בְּגוֹן עֵדוֹן

(עיינן פון החיים שפכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו  
אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יועץ)

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקבלים: לימוד  
הקבלה והזוהר [תורת הרשב"י] יש בו תועלת לנשמה  
יותר משאר למונדים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר  
הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק  
שווה אלה שנה, ובשמחה מיליון שנה עליו להשתדל יותר  
בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהיו...  
ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים  
ובמיחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערך להשגתו,  
ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ  
למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים  
לנשמה בעטרה ולבוש מיחד בזכות למודו. וכן לחמיו  
וחמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שברו אתו, כפול ומכפל  
שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועין פלא יועץ ערך  
כבוד אב ואם).

כתוב במסכת שמוחות (סוף פ"ט): המכבד אביו ואמו  
במותן כאילו כבדן בחייהן משום שהמכבדן בחייהן  
אפשר לומר שסבת הדבר משום יראה ומשום ירושה  
והמכבדן במותו, אין מכבדן אלא לשם שמים - על  
מצוות כבוד הורים התורה מבטיחה אריכות ימים.

הטמא בטומאות שצריך להם טבילה והערב שמש, וחפץ להשתתף  
מחר במעמד הקרבת קרבן פסח, צריך ליטהר מכל שאר הטומאות  
ולטבול כבר היום י"ג ניסן במקוה לפני השקיעה בכדי שיעריב עליו  
השמש ויוכל מחר ליכנס לעזרה.

## בדיקת חמץ

בלילה שלפני ערב פסח בודקים את החמץ. וחייבים לבדוק מיד  
בתחלת הלילה, ואסור להתחיל לאכול או לעשות שום מלאכה חצי  
שעה קודם הלילה:

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בדחילו ורחימו ורחימו ודחילו ליחד שם י"ה ברו"ה  
(אסור לומר בפירוש, אלא יאמר: י"ק ברו"ק) ביחודא שלים בשם כל ישראל. הריני מוכן ומזומן מצות  
עשה ולא תעשה של בדיקת חמץ לעשות פנה נחת רוח גדול ליוצרי ובוראי ותפוד שמו  
ותעלה. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם אשר  
קדשנו במצותיו וצונו על ביעור חמץ:

ומיד אחר הבדיקה יבטלנו ויאמר:

כל חמירא וחמיעא דאיפא ברשותי דלא  
חמתיה ודלא בערתיה ודלא ידענא ליה  
לבטל ולחוי הפקר פעפרא דארעא:



ואם אינו מבין בלשון תרגום יאמר הביטול בכל לשון שמבין, בלשון הקודש או בשאר לשונות:

**כָּל חָמֵץ וְכָל שְׂאֹר שֶׁנִּמְצָא בְּרִשּׁוֹתַי, שְׂלֵא רְאִיתִיו,  
וְשְׂלֵא בִיעֲרַתִּיו, וְשְׂלֵא יָדוּעַ לִי, שְׂוִבְטִל וְיִהְיֶה  
הַפֶּקֶר כְּעֶפֶר הָאָרֶץ:**

**אַלֶּע חָמֵץ אִין אַלֶּע זִוְיַעֲרִיִּיג וְוֹאם גַּעֲפִינְט זִיךְ אִין  
מִיִּין רִשּׁוֹתַי, וְוֹאם אִיךְ הָאָב גִּישֶׁט גַּעֲזֶעֶהן אִין  
גִּישֶׁט מִבְּעַר גִּיּוּדֶען, אִין אִיךְ וְוִיִּים גִּישֶׁט פִּין דָּעם,  
זַאל זִיין בְּטִיל, אִין זִיין הַפֶּקֶר וְוִי דָּעם שְׂטוֹיב פִּין  
עָרֵד:**

תפילה לאחר הביטול בלילה:

יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּתֵּן לָנוּ כַּח וְיִכַלֵּת  
וְעֶזֶר וְסִיוָע, לְפָשֵׁט פְּגָמֵינוּ כְּתִי הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר נוֹאֲלָנוּ בְּעֲצַת יֹצֵרֵנוּ הָרַע:  
אָנָּה יְהוָה, הַפֶּרֶד נָא מֵעֲלֵינוּ צַד הָרַע שֶׁפִּיֶצֶר הָרַע, וְתִזְכְּכֵנוּ וְתִלְבַּכְּנוּ  
כְּכַח הַיֹּצֵר הַטוֹב. הַשִּׁיבֵנוּ אֲבִינוּ לְתוֹרָתְךָ, וְקַרְבֵנוּ מִלְּפָנֶיךָ  
לְעִבּוּדְךָ, וְהַחֲזִירֵנוּ בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ. וְתַרְפֵּא אֶת מַאֲתָיִם  
וְאַרְבָּעִים וְשָׁמוֹנֶה אֵיבָרִים, וְשִׁלַּשׁ מֵאוֹת וְשָׁשִׁים וְחַמְשָׁה גִידִים, שֶׁל  
נִפְשָׁנוּ וְשֶׁל גּוּפָנוּ, רַפּוּאָה שְׁלֵמָה. וְהַעֲלֵה אֲרוּכָה וּמְרַפָּא לְכָל תַּחֲלוּאֵינוּ  
וְלְכָל מַכְאוּבֵינוּ וְלְכָל מַבּוֹתֵינוּ. כִּי אֵל רּוֹפֵא רַחֲמָן וְנִצְמָן אַתָּה. עֲזָרֵנוּ  
אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עַל דְּבַר כְּבוֹד שְׁמֶךָ, וְהַצִּילֵנוּ מֵאִסּוּר חָמֵץ אֲפִלוּ מִכָּל שְׁחוּא,  
בְּשָׁנָה זוֹ וּבְכָל שָׁנָה וְשָׁנָה הַבָּאָה עָלֵינוּ לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם, אָמֵן. יְהִיו  
לְרָצוֹן אֲמָרֵי כִּי וְהַגִּיוֹן לְכִי לְפָנֶיךָ, יְהוָה צוּרֵי וְגֹאֲלֵי:

# שריפת חמץ

בערב פסח לפני סוף שעה חמישית שורפים את החמץ.

לשם יחוד קודש לא כבוד הוא ושכינתיה ברחילו ורחימו ורחימו ורחילו ליחד שם י"ה ברו"ה (אסור לומר בפירוש, אלא יאמר: י"ק ברו"ק) בלילה שלום בשם כל ישראל. חריני מוכן ומזומן מצות עשה ולא תעשה של שריפת חמץ לעשות בזה נחת רוח גדול ליוצרי ובוראי ותפרה שמו ויתעלה. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידיו בוננה עלינו ומעשה ידיו בוננה:

לאחר שריפת החמץ מבטלו ואומר:

כָּל חֲמִירָא וְחֲמִיעָא דְאִיבָא בְּרִשׁוּתֵי דְחֻזְתִּיהּ וְדָלָא  
חֻזְתִּיהּ דְחֲמִתִּיהּ וְדָלָא חֲמִתִּיהּ דְבַעֲרִתִּיהּ וְדָלָא  
בַעֲרִתִּיהּ לְבָטֵל וְלַחֲוֵי הַפְּקָר פְּעֻפְרָא דְאַרְעָא:

ואם אינו מבין בלשון תרגום יאמר הביטול בכל לשון שמבין, בלשון הקודש או בשאר לשונות:

כָּל חֲמִיץ וְכָל שְׂאֹר שְׁנִמְצָא בְּרִשׁוּתֵי, שְׂרֵאִיתִיו,  
וְשָׂלָא רְאִיתִיו, שְׂבִיעֲרִתִּיו, וְשָׂלָא בִיעֲרִתִּיו,  
שְׂיִבְטֵל וְיִהְיֶה הַפְּקָר פְּעֻפְרָא דְאַרְעָא:

בְּאֵלֶּע חֲמִיץ אֲוִן אֵלֶּע זִיעֲרִיטִיג וְוֹאם גַּעפִּיגְט זִיךְ אִין  
מִיין רִשׁוּת, וְוֹאם אִיךְ הָאָב גַּעזְעֶהן, אֲוִן וְוֹאם

אֵיךְ הָאֵב נִישָׁט גְּעֻזְעָהוּ, וְוַאס אֵיךְ הָאֵב מְבַעַר  
 גִּיּוּזְעוּ, אִיז וְוַאס אֵיךְ הָאֵב נִישָׁט מְבַעַר גִּיּוּזְעוּ, זָאל  
 זײַן פֿטל, אִיז זײַן הַפֿקֿר ווי דַעם שְׁטוּיב פֿון עֶרֶד:

תפילה לאחר הביטול ביום:

יְהי רַצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּרְחֵם עָלֵינוּ וְתִשְׁמְרֵנוּ  
 וְתַצִּילֵנוּ מֵאִסּוּר הַחֶמֶץ אֲפִלוּ בְּכֹל שָׁחֳוֹא, שָׁנָה זֹאת וְכֹל שָׁנָה וְשָׁנָה, כֹּל יְמֵי  
 חַיֵּינוּ. וּבְשֵׁם שְׁבַעֲרֵנוּ הַחֶמֶץ מִפְּתֵינוּ הַיּוֹם הַזֶּה, כֵּן תִּזְכְּנוּ וְתִסְיַעֲנוּ וְתַעֲזְרֵנוּ  
 וְתִאֱמָצְנוּ לְבַעַר הַיֵּצֵר הָרַע מִקִּרְבָּנוּ:

אָנָּה יְהוָה, הַפֿרֿד נָא מֵעָלֵינוּ צַד הָרַע שְׁפִיזָר הָרַע, וְתִזְכְּנוּ וְתִלְבְּנוּ בְּכַח  
 הַיֵּצֵר הַטּוֹב. וְתִזְכְּנוּ לְזַכֵּךְ נַפְשֵׁנוּ וְלְהַאִיר בָּהּ וְלְהוֹסִיף בָּהּ בַּח וְהַאֲרֵחַ  
 גְּדוּלָּה. וְלְהַתְקַשֵּׁר לְמַעַלָּה בְּקִדְשָׁה עָלֵינוּ. וְתִמְוִיד תִּשְׁרַח וְתַחֲוֹל עָלֵינוּ קִדְשָׁה  
 הַעֲלִיזָנָה:

קִדְשָׁנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ, תֵּן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתֶךָ, שְׁבַעֲנוּ מִטּוֹבָךָ, שְׂמַח נַפְשֵׁנוּ בִּישׁוּעָתֶךָ,  
 וְטַהַר לִבֵּנוּ לְעִבְדָּךָ בְּאַמְתֵּנוּ. וְתַעֲזְרֵנוּ עַל דְּבַר כְּבוֹד שְׁמֶךָ. וְתִמְלֵא  
 מִשְׁאָלוֹת לִבֵּנוּ לְטוֹבָה לְעִבּוֹדֶתֶךָ, אָמֵן. יְהי רַצוֹן אֲמֵרֵי פִי וְהִגִּיזוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ,  
 יְהוָה צוּרֵי וְגֹאֲלֵי:

## סגולה נפלאה לערב פסח

העתקה מכתבי הקודש של המקובל האלקי רבינו שמשון מאוסטרופוליא זיע"א, סוד גדול ונורא, וכתוב שם שכל מי שמעיין הסוד הנפלא והנורא הזה על מכוננו, אפילו פעם אחת בשנה, ובפרט בערב פסח, מובטח לו שינצל באותה שנה מכל מכשול וממיתה משונה, ושום אדם לא ימשול בו, וכל אויביו יפלו תחתיו, והוא על במותימו ידרוך, ובכל אשר יפנה יצליח וישכיל, אמן סלה:

שְׁלוֹם לְרַבְּנֵי אֶרֶץ, גִּדְרֵי גֵדֵר וְעוֹמְדִים בַּפָּרֶץ, יִצְיָלִם ה' מִבְּלִיּוֹן  
וְחֶרֶץ, בְּלִם קְדוֹשִׁים אֲשֶׁר הִמָּה בְּאֶרֶץ, כָּל חַד לְפֹם  
חוֹרְפָה מִקְשָׁה וּמִתְרֵץ. אֲמֵן סֵלָה. בְּתַכְלִית הַעֲנִין מַה שֶּׁפָּתַב  
הָאֶרֶץ ז"ל בְּקוֹנְטָרַם שְׁלוֹ הַנְּקָרָא פְּלֹאֹת רַבּוֹת. בְּשַׁעַר הַנְּקָרָא  
יִצְיָאת מִצְרַיִם, פָּרַק ג' דָּף מ"ב ע"א וְזֶה לְשׁוֹנוֹ:

הִנֵּה כְּבֹר הוֹדְעֵתִיךָ שֶׁפָּרְעָה נִלְקָה בְּמִצְרַיִם בְּעֶשֶׂר מִבּוֹת אֱלֹהִים  
עַל יְדֵי שְׁלֹשָׁה אֱלֹהִים וּמֵאֲתִים וּשְׁמוֹנִים מִלְּאֲכֵי חֲבָלָה,  
הַמְּמַנִּים בְּשִׁלְשָׁה רְקוּעִים שֶׁל טַמְאָה, הָאֶחָד נִקְרָא שֶׁר"ע. וְהַשֵּׁנִי  
נִקְרָא תַמוּד. וְהַשְּׁלִישִׁי נִקְרָא בִישָׁה"א. וְעַלֵּיהֶם הַשֵּׁר הַנְּקָרָא  
דַּלְפִּק"ט וְעַלֵּיהֶם וְעַל בְּלִם הַשֵּׁר הַנְּקָרָא תַק"א בְּרֵאשִׁית חֶסֶד מִן  
הַשְּׁלִישִׁי עֲשָׂרָה וְחֶסֶד מִן הַרְבִּיעִי שִׁשָּׁה, וְחֶסֶד מִן הַתְּשִׁיעִי  
שִׁשָּׁה בְּפֶתוֹב:

וְהִנֵּה מַה שֶּׁלְּקוֹ הַמְּצַרִּים בְּמִצְרַיִם עֶשֶׂר מִבּוֹת, וְעַל חַיִּם לְקוֹ  
חַמְשִׁים מִבּוֹת, הַשֵּׁם שֶׁפ"ו שָׁפ"ו אֶחָד דָּוָד בֶּן יִשׂוּ, וְהַשֵּׁם  
אָמֵר וְהַפָּה. וּמִצַּד הַשֵּׁם תַק"ל לְקוֹ הַמְּצַרִּים בְּמִצְרַיִם אַרְבָּעִים  
מִבּוֹת, וְעַל חַיִּם לְקוֹ מֵאֲתִים וְחַמְשִׁים מִבּוֹת, וּבְמַה שֶׁהַקְּדוֹשׁ  
בְּרוּךְ הוּא מִפָּה בּוֹ מְרַפָּא הַגְּלוּת. מַה פֶּשְׁעוֹ וּמַה חֲטָאוֹ וּמַה  
הַמַּעַל אֲשֶׁר מָעַלֹ אָבוֹתֵינוּ, לְחַיּוֹת בְּבוֹר הַבְּרִזֵּל הַזֶּה, עַד

שְׁגַאֲלֶם בְּשִׁמּוֹת אֵלֹהֵי דַע"ב צַד"א כַּשַּׁח"ב עַד פֶּאן לְשׁוֹן הָאֲר"י  
ז"ל:

וְהִנֵּה מוֹרֵי וְרִבּוֹתַי קְדוּשֵׁי יִשְׂרָאֵל, הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה פְּלָאִים הֵם,  
סְתוּמִים וְחִתּוּמִים וְאֵין פּוֹרֵשׁ אוֹתָם. וְכִבֵּר שְׂאֵלוֹנֵי גְדוּלֵי  
יִשְׂרָאֵל לְבָאֵר לָהֶם דְּבָרֵי הָאֲר"י ז"ל וְלֹא הִגִּידָתִי. וּמְגִדֵל אַחֲבַת  
מוֹרֵי וְרִבּוֹתַי אֲגַלֶּה רַז זֶה שְׁנֵתְגַלֶּה לִּי בַחֲלוּם לִילָה, וְעַכְשָׁו  
אֲגַלֶּה הַדְּבָר בְּרִמּוֹז לְפָנַי כְּבוֹד תּוֹרָתָם וְהוּא רַחוּם יִכְפֹּר:

וְזֹאת הֶעֱנִין מֵה שִׁפְתַּי הָאֲר"י ז"ל, שִׁפְרָעָה נִלְקָה בְּמַצְרִים  
עֶשֶׂר מִכּוֹת וְכוּ' בְּוִנְתּוֹ כֶּה, כִּי אָמְרוּ בְּעֵלְי קִבְלָה  
מִעֲשִׂית, שְׁיֵשׁ שְׁלֹשָׁה אֲלָפִים וּמֵאָתַיִם וּשְׁמֹנִים מֵלָאֲבֵי חֲפֻלָּה  
הַמְּמַנִּים לְחַפּוֹת אֵת הַרְשָׁעִים וְלַהֲעֲנִישָׁם בְּגִיהֶנֶם וּלְטַהֲרֵם  
מִעוֹנֹתֵיהֶם. וְעַל זֶה נֶאֱמַר: וְלַחֲפּוֹת בְּאֲגָרָף רִשָּׁע, כִּי אֲגָרָף,  
רִמּוֹז שְׁלֹשָׁה אֲלָפִים מֵאָתַיִם וּשְׁמֹנִים וְעַל יָדָם נִלְקָה גַם פְּרָעָה  
הַרְשָׁע. וְאֹמֵר אֲנִי חֲפּוֹתַי שִׁזְהוּ סוּד נִפְלֵא בְּאֲשֶׁר הוּא נִכְתָּב  
בְּמִנְיָן וּבְמִסְפָּר:

דָּם צִפְרִידַע כְּנֶם עָרֵב דְּבָר שְׁחִין בְּרַד אֲרֵבָה חֲשׂוֹן מִפֶּת  
בְּכָרוֹת:

אֵלֹהֵי עֶשֶׂר מִכּוֹת בְּאֲשֶׁר כִּתְּבֵתִי אוֹת בְּאוֹת. עֲלִיהֶם שְׁלֹשָׁה  
אֲלָפִים וּמֵאָתַיִם וּשְׁמֹנִים מֵלָאֲבֵי חֲפֻלָּה הַמְּמַנִּים לְטַהֵר אֵת  
הַרְשָׁעִים וְהוּא פֶּשֶׁט נִפְלֵא עֵין לֹא רֵאתָה:

וְהִנֵּה הַחֲשָׁבוֹן מְכֻוֹן בְּאֲשֶׁר נִכְתָּב בְּנֶם חֶסֶד יו"ד. גַּם עָרֵב חֶסֶד  
וְא"ו. גַּם חֲשׂוֹן חֶסֶד וְא"ו. וְאֵז הַחֲשָׁבוֹן מְפֹשֵׁ. לֹא פְּחוֹת  
וְלֹא יוֹתֵר מִשְׁלֹשָׁה אֲלָפִים וּמֵאָתַיִם וּשְׁמֹנִים מֵלָאֲבֵי חֲפֻלָּה

שְׁמַעְנִישִׁים אֶת הַרְשָׁעִים. וְהִינוּ מִה שֶׁכָּתַב הָאֲר"י ז"ל 'כַּפְתּוּב,  
פְּרוּשׁ, כַּפְתּוּב בְּסֵפֶר תּוֹרָה. וְלֹא כִּאֲשֶׁר כַּתּוּב בַּסְּדוּרִים וּבַעַל  
הַחֲגוּדָה. כִּי שֵׁם נִכְתְּבוּ בְּלִם מְלֵאִים. אֲלֵא צָרִיךְ לְהִיּוֹת חֶסֶד כְּמוֹ  
שֶׁכָּתוּב בְּסֵפֶר תּוֹרָה. וְגַם רַבִּי יְהוּדָה לֹא כָּתַב סִמְנִים בְּלִם רַק  
רֵאשִׁי תִבּוֹת. דְּצ"ד עַד"ש בְּאֲח"ב כְּמוֹ שֶׁכָּתַב הָרַב יִצְחָק  
אֲבַרְבִּנְאֵל וּכְמוֹ שֶׁכָּתַבְתִּי לְעִיל:

וְהִינוּ מִה שֶׁכָּתַב הָאֲר"י ז"ל. בְּרֵאשִׁית חֶסֶד מִן הַשְּׁלִישִׁי עֲשָׂרָה.  
פְּרוּשׁ: מִכָּה שְׁלִישִׁית שֶׁהִיא בְּנֵם חֶסֶד יו"ד. מִן הָרְבִיעִי  
שֶׁהִיא מִכַּת עָרַב גַּם חֶסֶד וָא"ו. וְחֶסֶד מִן הַתְּשִׁיעִי שֶׁהִיא,  
שֶׁהִיא מִכַּת חֲשׂוֹךְ גַּם בֵּין חֶסֶד וָא"ו: וּמִה שֶׁאָמַר 'כַּפְתּוּב,  
רוֹצֵה לִזְמַר שֶׁכֵּן כַּתּוּב בְּסֵפֶר תּוֹרָה כַּנּוֹזֵר לְעִיל:

וְזֶהוּ סוּד אֱלֹהֵי עֶשֶׂר מִכּוֹת שֶׁחִבֵּיָא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּמִצְרַיִם  
מִכֵּן מִמֶּשׁ שְׁלֹשָׁה אֲלָפִים וּמֵאֲתָיִם וּשְׁמוֹנִים מֵלָאכִי חֲבֵלָה  
שֶׁחִבּוּ אֶת פְּרַעְיָה וְאֶת הַמִּצְרַיִם בְּמִצְרַיִם. הַמְּנִיָּם בְּאֱלֹהֵי שְׁלֹשָׁה  
רְקִיעִים אֶחָד נִקְרָא שַׁר"ע וְאֶחָד נִקְרָא תַמּוּךְ וְאֶחָד נִקְרָא  
בִישַׁח"א גַּם בְּזֶה יֵשׁ סוּד גְּדוֹל וְנִפְלֵא, אֱלֹהֵי שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים  
וּמֵאֲתָיִם וּשְׁמוֹנִים מַחֲנֹת שֶׁחִבּוּ אֶת פְּרַעְיָה וְאֶת הַמִּצְרַיִם  
בְּמִצְרַיִם כְּאֲמוּר, שְׁמוֹנִים בְּאֱלֹהֵי שְׁלֹשָׁה רְקִיעִים שֶׁל טַמָּאָה, אָמַר  
לָנוּ הַכְּתוּב סוּד נִפְלֵא וְנוֹרָא. וְתַקַּן הַמַּגִּיד כְּמוֹ שֶׁשָּׁנָה. אֱלֹהֵי  
עֶשֶׂר מִכּוֹת שֶׁחִבֵּיָא שְׁפֵאלוֹ שְׁלֹשׁ תִּבּוֹת נִרְמְזִים הַשְּׁלֹשָׁה  
רְקִיעִים שֶׁל טַמָּאָה. וְשְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים וּמֵאֲתָיִם וּשְׁמוֹנִים מֵלָאכִי  
חֲבֵלָה, שֶׁחִבּוּ אֶת פְּרַעְיָה וְאֶת הַמִּצְרַיִם בְּמִצְרַיִם כְּמִנְיֵן עֶשֶׂר  
מִכּוֹת, דְּהִינוּ עֶשֶׂר אוֹתִיּוֹת שַׁר"ע, מִכּוֹת אוֹתִיּוֹת תַמּוּךְ  
שֶׁחִבֵּיָא אוֹתִיּוֹת בִישַׁח"א, רְמֵז לְאֱלֹהֵי שְׁלֹשָׁה רְקִיעִים שֶׁל טַמָּאָה,  
שֶׁבָּהֶם יֵשׁ מְנִיָּם כְּמִנְיֵן שְׁלֹשָׁה אֲלָפִים וּמֵאֲתָיִם וּשְׁמוֹנִים  
מֵלָאכִי חֲבֵלָה מִמֶּשׁ, כְּמִנְיֵן עֶשֶׂר מִכּוֹת דָּם צְפָרְדַּע וְכוּ', וְהֵם

שֶׁהֵיוּ אֶת פְּרֻעָה וְאֶת הַמְצָרִים בְּמִצְרִים, כִּי מִלְּאֲכֵי חִפְלָה  
מִמְנִים לְחִפּוֹת אֶת הַרְשָׁעִים לְטַחֵרֵם מִעֲוֹנוֹתֵיהֶם כְּאִמּוֹר, וְעַל  
יָדָן הִכָּה אֶת פְּרֻעָה וְאֶת הַמְצָרִים בְּמִצְרִים מִנִּין עֲשֵׂר מִכּוֹת  
אֱלֹהִי, וְהוּא פֶלֶא גָדוֹל:

וּמָה שֶׁכָּתַב הָאֲר"י ז"ל וְעַלֵּיהֶם הַשֵּׁר דְּלִפְק"ט פּוֹנְתוֹ הוּא שְׁשֵׁם  
זֶה, שָׂרְשׁוֹ יוֹצֵא מִמֶּלֶת הַמְצָרִים וְחִינוּ שְׁשֵׁלֶשָׁה רְקִיעִים  
הֵם, עֲשֵׂר מִכּוֹת שֶׁהֵבִיא וּכְפָרוֹשׁ הַגָּאוֹן וְנִמְשָׁד עַל הַמְצָרִים  
הוּא שֵׁם דְּלִפְקט בְּאוֹתֵיזוֹת הַקּוֹדְמוֹת לְאוֹתֵיזוֹת הַמְצָרִים. וְהַמ"ם  
אֲחֵרוֹנָה, הוּא מ"ם חֲרָבוֹי וְאֵינָה מִן הַשָּׂרֵשׁ. וְרַמְזוֹ לְזֶה הַמְגִיד  
בְּמֵאֵמֶר אֱלֹהֵי עֲשֵׂר מִכּוֹת שֶׁהֵבִיא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל  
הַמְצָרִים בְּמִצְרִים, כְּלוֹמֵר הַאוֹתֵיזוֹת שֶׁהֵם קוֹדְמוֹת עַל אוֹתֵיזוֹת  
הַמְצָרִים:

וּמָה שֶׁכָּתַב הָאֲר"י ז"ל וְעַלֵּיהֶם וְעַל כָּלֵם הַשֵּׁר הַנִּקְרָא תַק"א  
פּוֹנְתוֹ כִּי רָאִישֵׁי תִבּוֹת שֶׁל אֱלֹהֵי עֲשֵׂר מִכּוֹת דִּצ"ךְ עַד"ש  
בַּאֲח"ב בְּגִימְטְרִיא תַק"א כְּמִנִּין הַשֵּׁר מִמֶּשׁ וּכְמִנִּין אֲשֶׁר וְזֶהוּ  
סוֹד פּוֹנְתַת הַפְּתוּב בְּסֹדֵר בֵּא, וְלִמְעַן תִּסְפֹּר בְּאֵזְנֵי בְּנֵךְ וּבֶן בְּנֵךְ  
אֶת אֲשֶׁר הִתְעַלְלִיתִי בְּמִצְרִים, אֲשֶׁר דִּיקָא שֶׁהוּא כְּמִסְפֵּר תַק"א  
וּכְיוֹצֵא כּוֹ הַרְבֵּה פְּסוּקִים אֵלֶּה, שְׁמוֹרִים עַל זֶה לְסוֹד אֲשֶׁר  
כְּמִנִּין רָאִישֵׁי תִבּוֹת שֶׁל עֲשֵׂר מִכּוֹת כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ וַיֵּשׁ לָנוּ בְּזֶה  
סוֹדוֹת נִפְלְאִים וּכְבוֹד אֱלֹהִים הַסֵּתֵר דְּבָר:

וּמָה שֶׁכָּתַב רַבְּנֵי הָאֲר"י ז"ל הַשֵּׁם שֶׁפ"ו שָׁפוּ אֲחִזוֹ דְּוִיד כִּן  
יִשִׁי, וְהַשֵּׁם אָמֵר וְהִכָּה אוֹתָם בְּמִצְרִים עֲשֵׂר מִכּוֹת וְעַל  
הֵם לָקוּ חֲמִשִּׁים מִכּוֹת. וְהַשֵּׁם תַק"ל אָמֵר וְהִכָּה אוֹתָם בְּמִצְרִים  
אַרְבָּעִים מִכּוֹת. וְעַל הֵם לָקוּ מֵאוֹתֵים מִכּוֹת. וְהַשֵּׁם אֲשַׁצ"ה

אמר והכה אותם במצרים המשיים מפות. ועל הים לקו מאתים  
 וחמשים מפות פונתו לסוד נפלא ונורא:

פלוגתא דרבי יוסי הגלילי. ורבי אליעזר ורבי עקיבא המזפר  
 בהגדה רבי יוסי הגלילי אומר מנין ורבי אליעזר  
 אומר מנין ורבי עקיבא אומר מנין וזהו שכתב האר"י ז"ל  
 והשם שפ"ו אמר והכה אותם במצרים עשר מפות ועל הים  
 לקו חמשים מפות רמו לרבי יוסי הגלילי. פי רב"י יוסי  
 הגליל"י בגימטריא שפו ומה שכתב שבו אחז דוד בן ישי רמו  
 גם, דו"ד פ"ן ישי"י. גימטריא שם שפו שבאותו השם דוקא בא  
 דוד בן ישי, ורמו גם בן מה שכתב בפספר סודי רזא שרבי  
 יוסי הגלילי ניצוץ דוד בן ישי. וזה השם הכה אותם. ומצד  
 השם תק"ל לקו המצריים במצרים ארבעים מפות ועל הים לקו  
 מאתים מפות, רמו לסוד רב"י אליעזר. בגימטריא תק"ל וחינו  
 רבי אליעזר אומר דוקא שהוא שם תק"ל לקו המצריים  
 במצרים ארבעים מפות ועל הים לקו מאתים מפות ומה  
 שכתב השם אשצ"ה לקו במצרים חמשים מפות ועל הים לקו  
 מאתים וחמשים מפות רמו לסוד רב"י עקיבא שהוא  
 בגימטריא אשצ"ה עם הפולל שהשם הזה אמר שיפנו המצריים  
 במצרים חמשים מפות ועל הים לקו מאתים וחמשים מפות  
 חרי מרמזים אלו שלשה שמות שפ"ו תק"ל אשצ"ה באלו  
 השלשה תנאים רבי יוסי הגלילי בגימטריא אשצ"ה והוא סוד  
 נפלא רזא דרזין סתרא דסתרון חינו באשר כתבתי למעלת  
 פבודם והוא רחום יכפר עון:

ומה שכתב רבנו האר"י ז"ל במה שתקדוש פרוץ הוא מכה,  
 בו מרפא הגלות, מה פשעו ומה חטאו אבותינו וכו'  
 פונתו, באלו עשר מפות שהם דצ"ך עד"ש באח"ב נרמזים



בְּאֵלֹהֵי אֹתִיּוֹת סוּד וְטַעַם יְרִידַת אֲבוֹתֵינוּ לְמִצְרַיִם כְּמוֹ  
שְׁפַת־בְּתִי לְמַעַלְתָּ לְכַבֹּדָם וְהִנֵּה בְּאֵלֹהֵי הַמַּכּוֹת הִכָּה אֹתָם וַיִּרְפָּא  
אוֹתָנוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְהִכָּה בָּהֶם מִכַּה רַבָּה אֲצַפֵּעַ אֱלֹהִים  
הוּא, וּמִן הַמַּכָּה עֲצֻמָּה בָּאָה רְפוּאָה לְיִשְׂרָאֵל שְׁגָאֲלָם הַקְּדוֹשׁ  
בְּרוּךְ הוּא וְכִמוֹ שְׁפַת־בְּתִי. וּמֵה שְׁפַת־ב, מֵה פִּשְׁעוֹ וְכוּי רֹצֵחַ  
לוֹמַר בְּאֵלֹהֵי הַמַּכּוֹת נִרְמַז חֲחֻטָּא שֶׁל אֲבוֹתֵינוּ שְׁגָרָם יְרִידַת  
מִצְרַיִם וַיֵּשׁ לָנוּ סוּד נִפְלָא וְנוֹרָא לְתַרְיָן קִשְׁיָא זֶה מֵה שֶׁהִקְשִׁיו  
מַעַלְתָּ כְּבוֹדָם עָלַי, אֲבָל גַּם זֶה נִיחָא כַּאֲשֶׁר פֶּתַח־בְּתִי לְמַעַלְתָּם,  
נִפְלְאִים מִתּוֹרַתוֹ הַקְּדוֹשָׁה וְהַטְּהוֹרָה. וּמֵה שְׁפַת־ב הָאֲר"י ז"ל  
שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא גָּאֵל אוֹתָנוּ בְּשִׁמּוֹת אֱלֹהֵי דַע"ב דַע"א  
כַּשֶּׁח"ב פּוֹנְתוֹ פִי הָאוֹתִיּוֹת הִרְאֵשׁוֹנוֹת שֶׁל דַע"ךְ עַד"ש בַּאֲח"ב  
הֵם דַע"ב וְהָאוֹתִיּוֹת הַשְּׁנִיּוֹת הֵם עַד"א וְהָאוֹתִיּוֹת הָאֲחֵרוֹנוֹת  
הֵם כַּשֶּׁח"ב וְנִרְמְזִים בְּאֵלֹהֵי הַשְּׁלִשָּׁה שִׁמּוֹת הַרְפוּאָה שֶׁרְפָא  
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל שְׁגָאֵל אוֹתָנוּ בָּהֶם, חֲרִי בְּאוֹתָן  
הַמַּכּוֹת שֶׁהִכּוּ בָּהֶם הַמִּצְרַיִים נִרְמְזִים הַגָּאֵלָה וְהַרְפוּאָה לְיִשְׂרָאֵל.  
וַיְהִי רַעוּא לְפָנַי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שִׁיִּרְאָנוּ בִּיאת מְשִׁיחֵנוּ  
בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, עִם הַמַּלְאָכִים הַשְּׂיִכִּים לְגָאֵלָה. וַיְקִיָּם בָּנוּ מִקְרָא  
שְׁפַת־ב, פִּימִי צֵאתָךְ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאָנוּ נִפְלְאוֹת, אֲמִן נִצַּח  
סְלָה:

## פסוקי קרבן פסח

בפרשת בא (פרק יב)

א וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם לֵאמֹר: ב  
הַחֹדֶשׁ הַזֶּה לָכֶם רֹאשׁ חֳדָשִׁים רִאשׁוֹן הוּא לָכֶם לְחֹדְשֵׁי  
הַשָּׁנָה: ג דַּבְּרוּ אֶל־כָּל־עַדַת יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר בַּעֲשׂוֹר לְחֹדֶשׁ הַזֶּה  
וַיִּקְחוּ לָהֶם אִישׁ שֵׁה לְבֵית־אָבֹת שֵׁה לְבַיִת: ד וְאִם־יִמְעַט הַבַּיִת  
מִהֵיִת מִשֵּׁה וְלָקַח הוּא וּשְׁכֵנוֹ הִקְרֹב אֶל־בֵּיתוֹ בְּמִכְסַת נִפְשָׁת  
אִישׁ לְפִי אֲכָלוּ תָכֶסּוּ עַל־הַשֵּׁה: ה שֵׁה תָמִים זָכַר בְּוִשְׁנָה  
יְהִיֶה לָכֶם מִן־הַכֹּבֵשִׁים וּמִן־הָעֵזִים תִּקְחוּ: ו וְהָיָה לָכֶם  
לְמִשְׁמַרְת עַד אַרְבַּעַה עָשָׂר יוֹם לְחֹדֶשׁ הַזֶּה וּשְׁחֲטוּ אֹתוֹ כָּל  
קְהַל עַדַת־יִשְׂרָאֵל בֵּין הָעֲרֻבִים: ז וְלָקַחוּ מִן־הַדָּם וּנְתָנוּ  
עַל־שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת וְעַל־הַמַּשְׁקוֹף עַל הַבַּיִתִּים אֲשֶׁר־יֹאכְלוּ אֹתוֹ  
בָּהֶם: ח וְאֲכָלוּ אֶת־הַבָּשָׂר בַּלַּיְלָה הַזֶּה צְלִי־אֵשׁ וּמִצּוֹת  
עַל־מַרְרִים יֹאכְלֶהוּ: ט אֶל־תֹּאכְלוּ מִמֶּנּוּ נָא וּבִשְׁלַל מְבִשָּׁל בְּמַיִם  
כִּי אִם־צְלִי־אֵשׁ רִאשׁוֹ עַל־כַּרְעֵיו וְעַל־קַרְבּוֹ: י וְלֹא־תוֹתִירוּ מִמֶּנּוּ  
עַד־בֹּקֶר וְהַנֶּתֶר מִמֶּנּוּ עַד־בֹּקֶר בְּאֵשׁ תִּשְׂרֹפוּ: יא וְכִכָּהֵן תֹּאכְלוּ  
אֹתוֹ מִתְּנִיכֶם חֲגָרִים גַּעְלִיכֶם בְּרַגְלֵיכֶם וּמִקְלֹכֶם בְּיַדְכֶם  
וְאֲכַלְתֶּם אֹתוֹ בַּחֲפֹזוֹן פֶּסַח הוּא לִיהוָה: יב וְעַבְרַתִּי  
בְּאֶרֶץ־מִצְרַיִם בַּלַּיְלָה הַזֶּה וְהִפִּיתִי כָל־בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם

מֵאָדָם וְעַד־בְּהֵמָה וּבְכָל־אֱלֹהֵי מִצְרַיִם אַעֲשֶׂה שְׁפָטִים אֲנִי  
יְהוָה: יג וְהָיָה הַדָּם לָכֶם לְאֹת עַל הַבָּתִּים אֲשֶׁר אַתֶּם שָׁם  
וְרֵאִיתִי אֶת־הַדָּם וּפָסַחְתִּי עֲלֵיכֶם וְלֹא־יְהִיֶּה בְכֶם נֶגֶף לְמִשְׁחִית  
בְּהַכְּתִי בָאָרֶץ מִצְרַיִם: יד וְהָיָה הַיּוֹם הַזֶּה לָכֶם לְזִכְרוֹן וַחֲגֻלְתֶּם  
אֹתוֹ חַג לַיהוָה לְדֹרֹתֵיכֶם חֻקַּת עוֹלָם תִּחְגַּגְהוּ: טו שְׁבַעַת יָמִים  
מִצּוֹת תֹּאכְלוּ אֹף בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן תִּשְׁבְּתוּ שְׂאֵר מִבְּתֵיכֶם כִּי |  
כָּל־אֲכָל חֶמֶץ וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִיִּשְׂרָאֵל מִיּוֹם הָרִאשׁוֹן  
עַד־יּוֹם הַשְּׁבַעִי: טז וּבַיּוֹם הָרִאשׁוֹן מִקְרָא־קֹדֶשׁ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי  
מִקְרָא־קֹדֶשׁ יְהִיֶּה לָכֶם כָּל־מְלֶאכֶה לֹא־יַעֲשֶׂה בָהֶם אֹף אֲשֶׁר  
יֹאכַל לְכָל־נֶפֶשׁ הוּא לְבָדוֹ יַעֲשֶׂה לָכֶם: יז וּשְׁמֵרְתֶם אֶת־הַמִּצּוֹת  
כִּי בַעֲצֵם הַיּוֹם הַזֶּה הוֹצֵאתִי אֶת־עַבְדְּאֹתֵיכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם  
וּשְׁמֵרְתֶם אֶת־הַיּוֹם הַזֶּה לְדֹרֹתֵיכֶם חֻקַּת עוֹלָם: יח בְּרִאשׁוֹן  
בְּאַרְבַּעַה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ בַּעֲרֹב תֹּאכְלוּ מִצֹּת עַד יוֹם הָאֶחָד  
וְעֶשְׂרִים לַחֹדֶשׁ בַּעֲרֹב: יט שְׁבַעַת יָמִים שְׂאֵר לֹא יִמָּצָא בְּבֵתֵיכֶם  
כִּי | כָּל־אֲכָל מִחֶמֶץ וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מֵעַדְת יִשְׂרָאֵל  
בְּגֵר וּבְאֶזְרַח הָאָרֶץ: כ כָּל־מִחֶמֶץ לֹא תֹאכְלוּ בְּכָל  
מוֹשְׁבֵתֵיכֶם תֹּאכְלוּ מִצּוֹת:

כא וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְכָל־זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מִשְׁכוּ וּקְחוּ  
לָכֶם צֹאן לְמִשְׁפַּחְתֵיכֶם וּשְׁחֲטוּ הַפֶּסַח: כב וּלְקַחְתֶּם אֲגִדַּת אֵזוֹב

וטַבַּלְתֶּם בַּדָּם אֲשֶׁר־בַּסֶּף וְהִגַּעְתֶּם אֶל־הַמִּשְׁקוּף וְאֶל־שְׁתֵּי  
 הַמְּזוּזוֹת מִן־הַדָּם אֲשֶׁר בַּסֶּף וְאַתֶּם לֹא תִצְאוּ אִישׁ מִפֶּתַח־בֵּיתוֹ  
 עַד־בֹּקֶר: כג וְעַבְרַיִהוּ לַנֶּגֶף אֶת־מִצְרַיִם וְרָאָה אֶת־הַדָּם  
 עַל־הַמִּשְׁקוּף וְעַל שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת וּפָסַח יְהוָה עַל־הַפֶּתַח וְלֹא יִתֵּן  
 הַמִּשְׁחָת לָבֹא אֶל־בְּתִיכֶם לַנֶּגֶף: כד וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־הַדָּבָר הַזֶּה  
 לְחַק־לֶךָ וּלְבָנֶיךָ עַד־עוֹלָם: כה וְהָיָה כִּי־תָבֹאוּ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר  
 יִתֵּן יְהוָה לָכֶם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־הָעֲבֹדָה הַזֹּאת: כו  
 וְהָיָה כִּי־יֹאמְרוּ אֵלֵיכֶם בְּנֵיכֶם מַה הָעֲבֹדָה הַזֹּאת לָכֶם: כז  
 וְאַמַּרְתֶּם זִבְח־פֶּסַח הוּא לִיהוָה אֲשֶׁר פָּסַח עַל־בְּתֵי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל  
 בְּמִצְרַיִם בְּנַגְפוֹ אֶת־מִצְרַיִם וְאֶת־בְּתֵינּוּ הִצִּיל וַיִּקַּד הָעָם  
 וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ: כח וַיִּלְכוּ וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה  
 אֶת־מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן כִּן עָשׂוּ:

# הקרבת קרבן פסח

כמה מהלכות הקרבת קרבן פסח בקצרה:

א. מי שטמא בטומאת מת, צריך ליטהר מטומאת מת שבעה ימים לפני הפסח (ומזין עליו בשלישי ובשביעי).

ב. וכן יש ליטהר מכל שאר הטומאות (כגון זב, שרץ, וכדומה).

ג. כל מי שאינו טמא ויכול להגיע עד שעת הקרבת קרבן פסח, חייב בקרבן פסח.

ד. אין להקל ראש מול השער המזרחי להר הבית.

ה. אין ליכנס להר הבית עם מקלו, ולא עם נעלים, ולא עם חגורה ששמים שם כסף (אבל יכול לשים את הכסף בכיסו), וינקה את רגליו מאבק.

ו. מתקבצים חבורת יהודים יחד (לכתחילה ממשפחת בית אבותיו), ונמנים על כבש או עז בן שנה, לקרבן פסח. ובודקים אותו ממום, ומקריבים אותו בבית המקדש לאחר הצות, לאחר תמיד של בין הערבים. בשלשה כיתות, ואין כת פחותה משלשים אנשים.

ז. ערב פסח בין בחול בין בשבת התמיד נשחט בשבע ומחצה וקרב בשמונה ומחצה, ולאחר מכן הפסח. ואם חל ערב פסח להיות ערב שבת שוחטין אותו בשש ומחצה וקרב בשבע ומחצה והפסח אחריו.

ח. אם הוא או אחד מבניו או עבדיו אינו נימול, וכן טבילת אמהותיו, מעכב מלעשות הפסח.

ט. אין שוחטין הפסח ולא זורקין הדם ולא מקטירין החלב על החמץ, אפילו היה כזית ברשותו של אחד מבני החבורה בשעת אחת

מהעבודות של קרבן פסח, הוא לוקה והפסח כשר (דין זה אינו נוהג בפסח שני).

י. אין אדם נכנס לעזרה אפילו טהור עד שיטבול. כל מי שרוצה להכנס לעזרה (מתחילת עזרת ישראל ואילך), צריך לטבול במקוה באותו יום, לפני שנכנס לעזרה, אפילו אם הוא טהור לגמרי (ניתן לטבול או במקואות בירושלים והסביבה, או במקוה בלשכת המצורעים שבעזרת נשים).

לשם יחוד לכל יהודי לפני הקרבת קרבן פסח:

לְשֵׁם יְהוָה קֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁבְיַנְתִּיה בְּדַחִילוֹ וְרַחִימוֹ וְרַחִימוֹ וְדַחִילוֹ לְיַחַד שֵׁם י"ה בְּר"ה (אסור לומר בפירוש, אלא יאמר: י"ק בְּר"ק) בְּיַהוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. הָרִינִי מוֹכֵן וּמְזוּמֵן לְהַקְרִיב קֶרְבֵּן פֶּסַח לַעֲשׂוֹת בְּזֶה נַחַת רוּחַ גְּדוּל לְיוֹצְרֵי וּבּוֹרְאֵי יַתְפָּרֵךְ שְׁמוֹ וַיִּתְעַלֶּה. וַיְהִי נֵעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנְנָהוּ:

לשם יחוד לשוהט לפני שהיטת קרבן הפסח:

לְשֵׁם יְהוָה קֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁבְיַנְתִּיה בְּדַחִילוֹ וְרַחִימוֹ וְרַחִימוֹ וְדַחִילוֹ לְיַחַד שֵׁם י"ה בְּר"ה (אסור לומר בפירוש, אלא יאמר: י"ק בְּר"ק) בְּיַהוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. הָרִינִי מוֹכֵן וּמְזוּמֵן לְשַׁחֹט אֶת קֶרְבֵּן הַפֶּסַח לַעֲשׂוֹת בְּזֶה נַחַת רוּחַ גְּדוּל לְיוֹצְרֵי וּבּוֹרְאֵי יַתְפָּרֵךְ שְׁמוֹ וַיִּתְעַלֶּה. וַיְהִי נֵעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנְנָהוּ:

לשם יחוד לכהנים לפני קבלת הדם של הקרבן פסח, ולפני הולכת דם קרבן הפסח, ולפני שפיכת דם הקרבן פסח על קיר המזבח:

לְשֵׁם יְהוָה קֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁבְיַנְתִּיה בְּדַחִילוֹ וְרַחִימוֹ וְרַחִימוֹ וְדַחִילוֹ לְיַחַד שֵׁם י"ה בְּר"ה (אסור לומר בפירוש, אלא יאמר: י"ק בְּר"ק) בְּיַהוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. הָרִינִי מוֹכֵן וּמְזוּמֵן לְקַבֵּל אֶת דָּם קֶרְבֵּן הַפֶּסַח לַעֲשׂוֹת בְּזֶה נַחַת רוּחַ גְּדוּל לְיוֹצְרֵי וּבּוֹרְאֵי יַתְפָּרֵךְ שְׁמוֹ וַיִּתְעַלֶּה. וַיְהִי נֵעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנְנָהוּ:

לְשֵׁם יְהוָה קֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁבְיַנְתִּיה בְּדַחִילוֹ וְרַחִימוֹ וְרַחִימוֹ וְדַחִילוֹ לְיַחַד שֵׁם י"ה בְּר"ה (אסור לומר בפירוש, אלא יאמר: י"ק בְּר"ק) בְּיַהוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. הָרִינִי מוֹכֵן וּמְזוּמֵן לְהוֹלִיךָ אֶת דָּם קֶרְבֵּן הַפֶּסַח לַעֲשׂוֹת בְּזֶה נַחַת רוּחַ גְּדוּל לְיוֹצְרֵי וּבּוֹרְאֵי יַתְפָּרֵךְ שְׁמוֹ וַיִּתְעַלֶּה. וַיְהִי נֵעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנְנָהוּ:

לְשֵׁם יְהוָה קֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁבְיַנְתִּיה בְּדַחִילוֹ וְרַחִימוֹ וְרַחִימוֹ וְדַחִילוֹ לְיַחַד שֵׁם י"ה בְּר"ה (אסור לומר בפירוש, אלא יאמר: י"ק בְּר"ק) בְּיַהוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. הָרִינִי מוֹכֵן וּמְזוּמֵן לִיתֵן אֶת דָּם קֶרְבֵּן הַפֶּסַח בְּשִׁפְיַכָּהּ עַל קִיר הַמְּזוֹבֵחַ לַעֲשׂוֹת בְּזֶה נַחַת רוּחַ גְּדוּל לְיוֹצְרֵי וּבּוֹרְאֵי יַתְפָּרֵךְ שְׁמוֹ וַיִּתְעַלֶּה. וַיְהִי נֵעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנְנָהוּ:

יכוון לשם ה', ולשם קרבן פסח, ולשם בני החבורה המנויים על זה הפסח.

שחיטה וכן הפשט וניתוח כשרים בזר, אך שאר העבודות (קבלה זריקה וכו') כשרות רק על ידי כהן.  
מותר לשחוט את הפסח בכל מקום בעזרה.

השוחט מברך:

**בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל  
מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו  
וְצִוָּנוּ עַל הַשְּׁחִיטָה:**

בבית המקדש על כל ברכה במקום אמן, עונים:

**בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:**

מברך ברכת שהחיינו על מצוות הקרבת קרבן פסח<sup>א</sup>:

**בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל  
מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם שֶׁחַיֵּינוּ וְקִיַּמְנוּ וְהִגִּיעָנוּ  
לְזִמְנֵי הַזֶּה:**

בבית המקדש על כל ברכה במקום אמן, עונים:

**בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:**

הכהנים עומדים בשורות ממקום השחיטה עד למזבח. הכהן בראש השורה מקבל הדם במזרק, ומוסרו לחבירו וחבירו לחבירו, עד שהכהן העומד ליד המזבח זורק את הדם בשפיכה אחת כנגד היסוד. ומחזיר הכלי הריקן לחבירו וחבירו לחבירו, מקבל את המלא ומחזיר את הריקן.

המזרקות מכסף וזהב, שורה של כסף כולה כסף, ושורה של זהב כולה זהב, ואינם מעורבים, לנוי.

הכהן המקבל את הדם מברך:

**בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל  
מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּקִדְשָׁתוֹ  
שֶׁל אֶהְרֶן וְצִוָּנוּ לְקַבֵּל אֶת הַדָּם:**

בבית המקדש על כל ברכה במקום אמן, עונים:

**בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלֻכּוֹתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:**

לפני ההולכה מברכים:

**בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל  
מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּקִדְשָׁתוֹ  
שֶׁל אֶהְרֶן וְצִוָּנוּ לְהוֹלִיךְ אֶת הַדָּם:**

השומעים עונים:

**בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלֻכּוֹתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:**



הכהן הקרוב למזבח זורק את הדם בשפיכה אחת על קיר המזבח כנגד היסוד,  
ומברך:

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן  
הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּקִדְּשָׁתוֹ שֶׁל  
אַהֲרֹן וְצִוָּנוּ לְשַׁפּוֹךְ דָּם לְמִזְבֵּחַ:

השומעים עונים:

בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

בזמן הקרבת הפסח קוראים את ההלל.  
לפני כל קריאה וקריאה תוקעין שלש תקיעות בחצוצרות, תקיעה  
תרועה ותקיעה.

לשם יחוד קוד־שא בְּרוּךְ הוא ושְׂכִינְתָּיה בְּחִילוֹ וְרַחֲמֵינוּ וְרַחֲמֵינוּ וְדַחֲלֵנוּ לְיַחַד שֵׁם י"ה בְּרוּךְ  
(אסור לומר בפירוש, אלא יאמר: י"ק בְּרוּךְ) בְּיַחְדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. הַרִינִי מוֹכֵן וּמְזַמֵּן  
לְתַקוּעַ בְּחִצּוֹצְרוֹת לְעִשׂוֹת בְּזָה נַחַת רוּחַ גְּדוּל לְיוֹצְרֵי וּבּוֹרְאֵי יְתִבְרַךְ שְׁמוֹ וַיִּתְעַלֶּה. וַיְהִי נֵעַם  
אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה:

הכהנים התוקעים מברכים לפני התקיעה<sup>2</sup>:

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן  
הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּקִדְּשָׁתוֹ שֶׁל  
אַהֲרֹן וְצִוָּנוּ לְתַקוּעַ בְּחִצּוֹצְרוֹת:

השומעים עונים:

בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

ותוקעים: תקיעה. תרועה. תקיעה.

לשם יחוד ללוים לפני השירה בפה על הרוכן:

זוהר החגדה

לְשֵׁם יְחֻד קוֹדֶשׁא בְּרוּךְ הוּא וּשְׂכִינְתִּיה בְּדַחֲלוֹ וְרַחֲמוֹ וְרַחֲמוֹ וְדַחֲלוֹ לְיְחֻד שְׁם י"ה בְּרוּ"ה  
 (אסור לומר בפירוש, אלא יאמר: י"ק בְּרוּ"ק) בְּיַחְוָדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כּל יִשְׂרָאֵל. הַרִינִי מוֹכֵן וּמוֹזְמֵן לְשִׁיר  
 בְּפֶה לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְעִשׂוֹת בְּזֶה נְחַת רוּחַ גְּדוּל לְיוֹצְרֵי וּבּוֹרְאֵי יְתִבְרַךְ שְׁמוֹ וְיִתְעַלֶּה.  
 וַיְהִי נֵעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָהוּ:

לשם יחוד לישראלים מיוחסים<sup>17</sup> (דהיינו שאין פסול במשפחתם), לפני שמנגנים בכלי:

לְשֵׁם יְחֻד קוֹדֶשׁא בְּרוּךְ הוּא וּשְׂכִינְתִּיה בְּדַחֲלוֹ וְרַחֲמוֹ וְרַחֲמוֹ וְדַחֲלוֹ לְיְחֻד שְׁם י"ה בְּרוּ"ה  
 (אסור לומר בפירוש, אלא יאמר: י"ק בְּרוּ"ק) בְּיַחְוָדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כּל יִשְׂרָאֵל. הַרִינִי מוֹכֵן וּמוֹזְמֵן לְמַגֵּן  
 בְּכָלֵי לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְעִשׂוֹת בְּזֶה נְחַת רוּחַ גְּדוּל לְיוֹצְרֵי וּבּוֹרְאֵי יְתִבְרַךְ שְׁמוֹ וְיִתְעַלֶּה.  
 וַיְהִי נֵעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָהוּ:

לשם יחוד לפני קריאת ההלל:

לְשֵׁם יְחֻד קוֹדֶשׁא בְּרוּךְ הוּא וּשְׂכִינְתִּיה בְּדַחֲלוֹ וְרַחֲמוֹ וְרַחֲמוֹ וְדַחֲלוֹ לְיְחֻד שְׁם י"ה בְּרוּ"ה  
 (אסור לומר בפירוש, אלא יאמר: י"ק בְּרוּ"ק) בְּיַחְוָדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כּל יִשְׂרָאֵל. הַרִינִי מִזְמֵן אֶת פִּי  
 לְחֻדוֹת וּלְחַלֵּל וּלְשַׁבַּח אֶת בּוֹרְאֵי בְּקִרְיַת חַלֵּל לְעִשׂוֹת בְּזֶה נְחַת רוּחַ גְּדוּל לְיוֹצְרֵי וּבּוֹרְאֵי  
 יְתִבְרַךְ שְׁמוֹ וְיִתְעַלֶּה. וַיְהִי נֵעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ  
 בּוֹנֵנָהוּ:

הגדול המקרא:

**בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל  
 מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו  
 וְצִוָּנוּ לְקַרְא אֶת הַהִלֵּל:**

ועונים הקהל:

**בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:**

הלויים: הַלְלוּיָהּ. קהל: הַלְלוּיָהּ:

הלויים: הַלְלוּ עַבְדֵי יְהוָה. קהל: הַלְלוּיָהּ:

הלויים: הַלְלוּ אֶת שֵׁם יְהוָה: קהל: הַלְלוּיָהּ:

הַלְלוּם: יְהִי שֵׁם יְהוָה מְבָרֵךְ מְעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

קהל: הַלְלוּיָהּ:

הַלְלוּם: מִמְזוֹרַח שָׁמֶשׁ עַד מְבוֹאוֹ מִהַלֵּל שֵׁם יְהוָה:

קהל: הַלְלוּיָהּ:

הַלְלוּם: רָם עַל כָּל גּוֹיִם יְהוָה.

קהל: הַלְלוּיָהּ:

הַלְלוּם: עַל הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ:

קהל: הַלְלוּיָהּ:

הַלְלוּם: מִי כִּי־הוּא אֱלֹהֵינוּ.

קהל: הַלְלוּיָהּ:

הַלְלוּם: הַמְגַבִּיחַ לְשַׁבָּת:

קהל: הַלְלוּיָהּ:

הַלְלוּם: הַמְשַׁפִּילֵי לְרֵאוֹת בַּשָּׁמַיִם וּבְאָרֶץ:

קהל: הַלְלוּיָהּ:

הַלְלוּם: מְקוֹמֵי מִנְחָה וְדָל.

קהל: הַלְלוּיָהּ:

הַלְלוּם: מֵאֲשַׁפֵּת יָרִים אֲבִיוֹן.

קהל: הַלְלוּיָהּ:

הַלְלוּם: לְחֹשֵׁיבֵי עֵם נְדִיבִים.

קהל: הַלְלוּיָהּ:

הַלְלוּם: עֵם נְדִיבֵי עַמּוֹ:

קהל: הַלְלוּיָהּ:

הַלְלוּם: מִזֹּשִׁיבֵי עֲקָרַת חַבִּית.

קהל: הַלְלוּיָהּ:

הַלְלוּם: אֵם הַבָּנִים שְׂמֵחָה הַלְלוּיָהּ:

הלויים: **בְּצֵאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם.**

קהל: **בְּצֵאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם.**

הלויים: **בֵּית יַעֲקֹב מֵעַם לְעֹז:**

קהל: **הֲלֹלוּהָ:**

הלויים: **הִיְתָה יְהוּדָה לְקֹדֶשׁוֹ.**

קהל: **הֲלֹלוּהָ:**

הלויים: **יִשְׂרָאֵל מִמְּשֻׁלֹתָיו:**

קהל: **הֲלֹלוּהָ:**

הלויים: **חַיִּים רָאָה וַיִּנָּם.**

קהל: **הֲלֹלוּהָ:**

הלויים: **הִירִדן יִסֹּב לְאַחֹר:**

קהל: **הֲלֹלוּהָ:**

הלויים: **הַחֲרִים רְקֹדוּ כְּאֵילִים.**

קהל: **הֲלֹלוּהָ:**

הלויים: **גִּבְעוֹת כְּבָנֵי צֹאן:**

קהל: **הֲלֹלוּהָ:**

הלויים: **מָה לְךָ חַיִּים פִּי תִנּוּם.**

קהל: **הֲלֹלוּהָ:**

הלויים: **הִירִדן תִּסֹּב לְאַחֹר:**

קהל: **הֲלֹלוּהָ:**

הלויים: **הַחֲרִים תִּרְקֹדוּ כְּאֵילִים.**

קהל: **הֲלֹלוּהָ:**

הלויים: **גִּבְעוֹת כְּבָנֵי צֹאן:**

קהל: **הֲלֹלוּהָ:**

הלויים: **מִלְפְּנֵי אֲדוֹן חוּלֵי אֶרֶץ.**

קהל: **הֲלֹלוּהָ:**

הלויים: **מִלְפְּנֵי אֱלֹהֵי יַעֲקֹב:**

קהל: **הֲלֹלוּהָ:**

הלויים: **הַחֲפְּכֵי הַצֹּר אֲגַם מַיִם.**

קהל: **הֲלֹלוּהָ:**

הלויים: חֲלָמִישׁ לְמַעַיְנֹו מִיָּם: קהל: הִלְלוּיָהּ:

הלויים: לֹא לָנוּ יְהוָה לֹא לָנוּ. קהל: הִלְלוּיָהּ:

הלויים: כִּי לְשִׁמְךָ יִתֵּן כְּבוֹד עַל חֲסִדֶיךָ עַל אֲמֹתֶיךָ:

הלויים: לָמָּה יֹאמְרוּ הַגּוֹיִם אֵיךְ נָא אֱלֹהֵיהֶם: קהל: הִלְלוּיָהּ:

הלויים: וְאֱלֹהֵינוּ בַּשָּׁמַיִם כֹּל אֲשֶׁר חֲפִיץ עָשָׂה: קהל: הִלְלוּיָהּ:

הלויים: עֲצִבְיָהֶם כֶּסֶף וְזָהָב. קהל: הִלְלוּיָהּ:

הלויים: מַעֲשֵׂה יְדֵי אָדָם: קהל: הִלְלוּיָהּ:

הלויים: פֶּה לָהֶם וְלֹא יִדְבְּרוּ. קהל: הִלְלוּיָהּ:

הלויים: עֵינַיִם לָהֶם וְלֹא יִרְאוּ: קהל: הִלְלוּיָהּ:

הלויים: אֲזַנַּיִם לָהֶם וְלֹא יִשְׁמָעוּ. קהל: הִלְלוּיָהּ:

הלויים: אֶף לָהֶם וְלֹא יִרְיחוּן: קהל: הִלְלוּיָהּ:

הלויים: יְדֵיהֶם וְלֹא יִמְיָשׁוּן. קהל: הִלְלוּיָהּ:

הלויים: רגליהם ולא יחלכו. קהל: הללויה:

הלויים: לא יחנו בגרונם: קהל: הללויה:

הלויים: כמזהם יהיו עשיהם כל אשר בטה בהם:

קהל: הללויה:

הלויים: ישראל בטה ביהזה.

קהל: הללויה:

הלויים: עזרם ומגנם הוא:

קהל: הללויה:

הלויים: בית אהרן בטה ביהזה.

קהל: הללויה:

הלויים: עזרם ומגנם הוא:

קהל: הללויה:

הלויים: יראי יזה בטה ביהזה.

קהל: הללויה:

הלויים: עזרם ומגנם הוא:

קהל: הללויה:

הלויים: יזה זכרנו יברך.

קהל: הללויה:

הלויים: יברך את בית ישראל.

קהל: הללויה:

הלויים: יברך את בית אהרן:

קהל: הללויה:

הלויים: יברך יראי יזה הקטנים עם הגדלים:

קהל: הללויה:

הלויים: יִסַּף יְהוָה עֲלֵיכֶם.  
קהל: הֲלֹלוּ יְהוָה:

הלויים: עֲלֵיכֶם וְעַל בְּנֵיכֶם:  
קהל: הֲלֹלוּ יְהוָה:

הלויים: בְּרוּכִים אַתֶּם לַיהוָה עֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

קהל: הֲלֹלוּ יְהוָה:

הלויים: הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם לַיהוָה.

הלויים: וְהָאָרֶץ נָתַן לְבְנֵי אָדָם:  
קהל: הֲלֹלוּ יְהוָה:

הלויים: לֹא הִמְתִּים יְהוָה לְהַלְלוֹ יְהוָה.

הלויים: וְלֹא כָּל יוֹרְדֵי רוּמָה:  
קהל: הֲלֹלוּ יְהוָה:

הלויים: וְאַנְחֵנוּ נִבְרַךְ יְהוָה.

הלויים: מִעַתָּה וְעַד עוֹלָם הֲלֹלוּ יְהוָה:

הלויים: אֲהַבְתִּי כִּי יִשְׁמַע יְהוָה אֶת קוֹלִי תַחֲנוּנָי:

קהל: אֲהַבְתִּי כִּי יִשְׁמַע יְהוָה אֶת קוֹלִי תַחֲנוּנָי:

הלויים: כִּי הִטָּה אָזְנוֹ לִי וּבִימֵי אֶקְרָא:  
קהל: הֲלֹלוּ יְהוָה:

הלויים: אֶפְפוּנֵי חֶבְלֵי מוֹת.

הלויים: וּמִצָּרֵי שְׂאוֹל מִצָּאוּנֵי.

הלויים: צָרָה וַיִּגְזֹן אֶמְצָא: קהל: הֲלֹלוּהָ:

הלויים: וּבְשֵׁם יְהוָה אֶקְרָא אֲנָהּ יְהוָה מִלְּטָה נַפְשִׁי:

קהל: הֲלֹלוּהָ:

הלויים: חֲנוּן יְהוָה וְצַדִּיק וְאֱלֹהֵינוּ מֵרַחֵם: קהל: הֲלֹלוּהָ:

הלויים: שֹׁמֵר פְּתָאִים יְהוָה. קהל: הֲלֹלוּהָ:

הלויים: דְּלוֹתַי וְלִי יְהוֹשִׁיעַ: קהל: הֲלֹלוּהָ:

הלויים: שׁוֹבֵי נַפְשִׁי לְמִנוּחֵיכִי. קהל: הֲלֹלוּהָ:

הלויים: כִּי יְהוָה גָּמַל עָלַיְכִי: קהל: הֲלֹלוּהָ:

הלויים: כִּי חֲלַצְתָּ נַפְשִׁי מִמּוֹת. קהל: הֲלֹלוּהָ:

הלויים: אֵת עֵינַי מִן דְּמֹעָה. קהל: הֲלֹלוּהָ:

הלויים: אֵת רַגְלֵי מִדְּחִי: קהל: הֲלֹלוּהָ:

הלויים: אֵת־הַלֵּךְ לְפָנַי יְהוָה בְּאַרְצוֹת תַּחֲוִים:

קהל: הֲלֹלוּהָ:

הלויים: הָאֲמַנְתִּי כִּי אֲדַבֵּר. קהל: הֲלֹלוּהָ:

הלויים: אֲנִי עָנִיתִי מְאֹד: קהל: הֲלֹלוּהָ:

הלויים: אֲנִי אֶמְרָתִי בְּחַפְזִי כָּל הָאָדָם כֹּזֵב: קהל: הֲלֹלוּהָ:



הלויים: מִזֶּה אָשִׁיב לַיהוָה כָּל תְּגִמּוּלוֹהִי עָלָי: קהל: הַלְלוּיָהּ:

הלויים: כּוֹס יְשׁוּעוֹת אֲשָׁא. קהל: הַלְלוּיָהּ:

הלויים: וּבְשֵׁם יְהוָה אֶקְרָא: קהל: הַלְלוּיָהּ:

הלויים: נִדְרֵי לַיהוָה אֲשַׁלֵּם. קהל: הַלְלוּיָהּ:

הלויים: נִגְדָה נָא לְכָל עַמּוֹ: קהל: הַלְלוּיָהּ:

הלויים: יִקָּר בְּעֵינַי יְהוָה חַמּוּתָהּ לְחַסִּידָיו: קהל: הַלְלוּיָהּ:

הלויים: אָנָּה יְהוָה כִּי אֲנִי עַבְדְּךָ. קהל: הַלְלוּיָהּ:

הלויים: אֲנִי עַבְדְּךָ בֶּן אֲמָתֶךָ פִּתְחֵת לְמוֹסְרֵי:

קהל: הַלְלוּיָהּ:

הלויים: לָךְ אֲזַבַּח זֶבַח תּוֹדָה.

קהל: הַלְלוּיָהּ:

הלויים: וּבְשֵׁם יְהוָה אֶקְרָא:

קהל: הַלְלוּיָהּ:

הלויים: נִדְרֵי לַיהוָה אֲשַׁלֵּם.

קהל: הַלְלוּיָהּ:

הלויים: נִגְדָה נָא לְכָל עַמּוֹ:

קהל: הַלְלוּיָהּ:

הלויים: בְּחֲצֵרוֹת בַּיִת יְהוָה.

קהל: הַלְלוּיָהּ:

הלויים: בְּתוֹכֵי יְרוּשָׁלַיִם הַלְלוּיָהּ:

קהל: הַלְלוּיָהּ:

הַלְלוּ אֶת יְהוָה כָּל גּוֹיִם.

קהל: הַלְלוּ אֶת יְהוָה כָּל גּוֹיִם.

הַלְלוּ אֶת יְהוָה כָּל הָאֲמֹת:

קהל: הַלְלוּ אֶת יְהוָה.

הַלְלוּ אֶת יְהוָה לְעוֹלָם הַלְלוּ אֶת יְהוָה:

הַלְלוּ אֶת יְהוָה לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:

קהל: הַלְלוּ אֶת יְהוָה לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:

הַלְלוּ אֶת יְהוָה לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:

קהל: הַלְלוּ אֶת יְהוָה:

הַלְלוּ אֶת יְהוָה לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:

קהל: הַלְלוּ אֶת יְהוָה:

הַלְלוּ אֶת יְהוָה לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:

קהל: הַלְלוּ אֶת יְהוָה:

הַלְלוּ אֶת יְהוָה מִן הַמִּצֵּר קִרְאתִי יְהוָה.

הלויים: עֲנֵנִי בַמֶּרְחֵב יְהוָה: קהל: הֲלֹלוּ יְהוָה:

הלויים: יְהוָה לִי לֹא אֵירָא מִהַ יַעֲשֶׂה לִי אָדָם: קהל: הֲלֹלוּ יְהוָה:

הלויים: יְהוָה לִי בְעוֹזֵרִי וְאֲנִי אֶרְאֶה בְשִׁנְאֵי:

קהל: הֲלֹלוּ יְהוָה:

הלויים: טוֹב לַחֲסוֹת בַּיהוָה מִבְּטַח בְּאָדָם: קהל: הֲלֹלוּ יְהוָה:

הלויים: טוֹב לַחֲסוֹת בַּיהוָה מִבְּטַח בַּנְּדִיבִים:

קהל: הֲלֹלוּ יְהוָה:

הלויים: כָּל גּוֹיִם סָבְבוּנִי בְּשֵׁם יְהוָה כִּי אֲמִילָם:

קהל: הֲלֹלוּ יְהוָה:

הלויים: סָבְבוּנִי גַם סָבְבוּנִי בְּשֵׁם יְהוָה כִּי אֲמִילָם:

קהל: הֲלֹלוּ יְהוָה:

הלויים: סָבְבוּנִי כַדְּבוּרִים דַּעְכוּ כִּי אֵשׁ קוֹצִים בְּשֵׁם:

קהל: הֲלֹלוּ יְהוָה:

יְהוָה כִּי אֲמִילָם:

קהל: הֲלֹלוּ יְהוָה:

הלויים: דַּחַח דַּחִיתַנִּי לְנַפְל וַיְהוָה עֲזָרְנִי:

קהל: הֲלֹלוּ יְהוָה:

הלויים: עֲזֵי וְזִמְרַת יְהוָה.

קהל: הֲלֹלוּ יְהוָה:

הלויים: וַיְהִי לִי לִישׁוּעָה:

הלויים: קוֹל רִנָּה וַיִּשְׁוּעָה בְּאַהֲלֵי צְדִיקִים. קהל: הֲלֹלוּ יְהוָה:

הלויים: יִמְיִן יְהוָה עֲשָׂה חֵיל: קהל: הֲלֹלוּ יְהוָה:

הלויים: יִמְיִן יְהוָה רוּמָמָה. קהל: הֲלֹלוּ יְהוָה:

הלויים: יִמְיִן יְהוָה עֲשָׂה חֵיל: קהל: הֲלֹלוּ יְהוָה:

הלויים: לֹא אֲמוֹת כִּי אֶחְיֶה וְאֶסְפֵּר מַעֲשֵׂי יְהוָה:

קהל: הֲלֹלוּ יְהוָה:

הלויים: יִסּוּר יִסְרָנִי יְהוָה וְלִמּוֹת לֹא נִתְנַנְנִי: קהל: הֲלֹלוּ יְהוָה:

הלויים: פֶּתַח לִי שַׁעֲרֵי צְדָקָה. קהל: הֲלֹלוּ יְהוָה:

הלויים: אֲבֹא בָם אֲוֹדָה יְהוָה: קהל: הֲלֹלוּ יְהוָה:

הלויים: זֶה הַשַּׁעַר לַיהוָה. קהל: הֲלֹלוּ יְהוָה:

הלויים: צְדִיקִים יִבְאוּ בּוֹ: קהל: הֲלֹלוּ יְהוָה:

הלויים: אֲוֹדָה כִּי עֲנִיתָנִי וַתְּהִי לִי לִישׁוּעָה:

קהל: אֲוֹדָה כִּי עֲנִיתָנִי וַתְּהִי לִי לִישׁוּעָה:

הלויים: אָבִן מֵאֲסוּ הַבּוֹנִים הִיָּתָה לְרֹאשׁ פְּנֵה:

קהל: אָבִן מֵאֲסוּ הַבּוֹנִים הִיָּתָה לְרֹאשׁ פְּנֵה:

הלויים: מֵאֵת יְהוָה הִיְתָה זֹאת הִיא נִפְלְאָת בְּעֵינֵינוּ:

קהל: מֵאֵת יְהוָה הִיְתָה זֹאת הִיא נִפְלְאָת בְּעֵינֵינוּ:

הלויים: זֶה הַיּוֹם עָשָׂה יְהוָה נִגִּילָה וְנִשְׂמַחַה בּוֹ:

קהל: זֶה הַיּוֹם עָשָׂה יְהוָה נִגִּילָה וְנִשְׂמַחַה בּוֹ:

הלויים: אָנָּה יְהוָה הוֹשִׁיעָה נָּא.

קהל: אָנָּה יְהוָה הוֹשִׁיעָה נָּא.

הלויים: אָנָּה יְהוָה הַצְּלִיחָה נָּא.

קהל: אָנָּה יְהוָה הַצְּלִיחָה נָּא.

הלויים: בְּרוּךְ הַבָּא.

ועונים הקהל: בְּשֵׁם יְהוָה.

הלויים: בְּרוּךְ הַבָּא.

ועונים הקהל: בְּשֵׁם יְהוָה.

הלויים: בִּרְכָנוּכֶם מִבֵּית יְהוָה:

קהל: בִּרְכָנוּכֶם מִבֵּית יְהוָה:

הלויים: אֵל יְהוָה וַיָּאָר לָנוּ.

קהל: אֵל יְהוָה וַיָּאָר לָנוּ.

הלויים: אָסְרוּ חַג בַּעֲבוּתֵיכֶם עַד קַרְנֹת הַמִּזְבֵּחַ:

קהל: אָסְרוּ חַג בַּעֲבוּתֵיכֶם עַד קַרְנֹת הַמִּזְבֵּחַ:

הלויים: אֵלֵי אֶתָּה וְאוֹדְךָ.

קהל: אֵלֵי אֶתָּה וְאוֹדְךָ.

הלויים: אֱלֹהֵי אֲרוֹמְמֶךָ:

קהל: אֱלֹהֵי אֲרוֹמְמֶךָ:

הלויים: הוֹדוּ לַיהוָה כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:

קהל: הוֹדוּ לַיהוָה כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ:

יְהַלְלוּךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל מַעֲשֵׂיךָ וְחַסִּידֶיךָ  
צַדִּיקִים עוֹשֵׂי רְצוֹנְךָ וְכָל עַמֶּךָ בֵּית  
יִשְׂרָאֵל כֻּלָּם בְּרַנָּה יוֹדוּ וַיְבָרְכוּ וַיִּשְׂבְּחוּ וַיִּפְאֲרוּ  
וַיִּשְׁוֹרְרוּ וַיְרוֹמְמוּ וַיַּעֲרִיצוּ וַיִּקְדִּישׁוּ וַיִּמְלִיכוּ אֶת  
שִׁמְךָ מִלְּפָנָיו תָּמִיד. כִּי לָךְ טוֹב לְהוֹדוֹת וּלְשַׁמְּךָ  
נְאֻה לְזַמַּר כִּי מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם אֶתָּה אֵל: בְּרוּךְ

# אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם מִלֶּךְ מַהֲלָל בַּתְּשֻׁבָּהוֹת:

השומעים עונים:

## בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

אם גמרו לקרוא את ההלל ועדיין לא סיימו להקריב את הפסח, קוראים פעם שנייה, ואם גמרו ועדיין לא סיימו להקריב, קוראים פעם שלישית.

תולים את הקרבן פסח בוויים הקבועים שם, ואם אין וו פנוי, מניח על כתפו ועל כתף חבירו מקל דק ותולהו.

לְשֵׁם יְחִיד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁבְיָתִיה בְּדָחִילוֹ וְרַחֲמֵינוּ וְרַחֲמֵינוּ וְדָחִילוֹ לְיְחִיד שֵׁם י"ה בְּר"ה (אסור לומר בפירוש, אלא יאמר: י"ק בְּר"ק) בְּיַחְוָדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. הָרִינִי מוֹכֵן וּמְזוֹמֵן לְחַפְּשִׁיט אֶת עוֹר הַקָּרְבָן פֶּסַח לְעִשׂוֹת בָּזָח נַחַת רִוַח גְּדוֹל לְיוֹצְרֵי וּבוֹרְאֵי יְתִבְרַךְ שְׁמוֹ וְיִתְעַלֶּה. וְיִהְיֶה נֵעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָהוּ:

## בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְחַפְּשִׁיט אֶת עוֹר הַקָּרְבָן:

השומעים עונים:

## בָּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

מפשיט את כל עורו (ובשבת מפשיט מרגליו התחתונות עד החזה, ואת השאר מפשיט בחתיכות קטנות, שאינן דרך הפשטה).

וקורעים בטנו ומוציאים את האימורים: החלב שעל הכרס ויותרת הכבד ושתי הכליות וחלב שעליהם (ואם קרבן הפסח הוא כבש, גם את האליה) ונותנם בכלי שרת.

מוציא את הקרביים וממחה אותם עד שמסיר מהן הפרש (כדי שיהיו נקיים כשצולחו עמם).

לשם יחוד קודשא ברוך הוא ושכינתיה ברחילו ורחימו ורחימו ורחילו ליחד שם י"ה ברו"ח (אסור לומר בפירוש, אלא יאמר: י"ק ברו"ק) ביחודא שלים בשם כל ישראל. הריני מוכן ומזומן למלוח את אימורי הקרבן פסח לעשות בזה נחת רוח גדול ליוצרי ובוראי ותברך שמו ויתעלה. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

**בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל  
מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו  
וְצִוָּנוּ לְמַלּוּחַ:**

השומעים עונים:

**בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:**

ומולח את האימורים.

לשם יחוד קודשא ברוך הוא ושכינתיה ברחילו ורחימו ורחימו ורחילו ליחד שם י"ה ברו"ח (אסור לומר בפירוש, אלא יאמר: י"ק ברו"ק) ביחודא שלים בשם כל ישראל. הריני מוכן ומזומן להקטיר את אימורי קרבן הפסח לעשות בזה נחת רוח גדול ליוצרי ובוראי ותברך שמו ויתעלה. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

**בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל**



# מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּקִדְשָׁתוֹ שֶׁל אֲהָרֹן וְצִוְנוֹ לְהַקְטִיר:

השומעים עונים:

## בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

ומקטיר הכהן את האימורים של קרבן הפסח על המערכה. חלבי כל קרבן וקרבן לבדו.  
בחול מקטיר ביום ולא בלילה שהוא יום טוב, אבל אם חל ערב פסח בשבת מקטירים והולכים כל הלילה.  
שחיטתו וזריקת דמו ומיחוי קרביו והקטר חלביו דוחים את השבת, ושאר עניניו אין דוחים את השבת.

גמרה כת אחת להקריב, פותחין העזרה יצאה כת ראשונה. נכנסה כת שניה, נעלו דלתות העזרה. גמרה, יצאה שניה, נכנסה שלישית. כמעשה הראשונה, כך מעשה השניה והשלישית.

אחר שיצאו כולם רוחצים העזרה מלכלוכי הדם ואפילו בשבת. אמת המים עוברת בעזרה, וכשרוצים להדיח הרצפה סותמין מקום יציאת המים והיא מתמלאה על כל גדותיה עד שהמים עולים וצפים ומקבצים אליהם כל דם ולכלוך שבעזרה, אחר כך פותחין הסתימה ויוצאים המים עם הלכלוך, נמצאת הרצפה מנוקה, זהו כבוד הבית. יצאו כל אחד עם הקרבן פסח שלו (ועם העור של הפסח).

בשבת אין מוליכים את הפסח לביתם, אלא כת הראשונה יוצאים בפסחיהם ויושבים בהר הבית, השניה יוצאים עם פסחיהם ויושבים בחיל, השלישית במקומה עומדת. השכה, יצאו וצלו את פסחיהם".

לְשֵׁם יְהוָה קוֹדֵשׁ אֱלֹהֵינוּ הוּא וְשִׁבְיִנְתֵּיהָ בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוֹ וּרְחִימוֹ וּדְחִילוֹ לְיַחַד שֵׁם י"ה בְּרוּךְ (אסור לומר בפירוש, אלא יאמר: י"ק ברוך) בְּיַחְוָדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. הָרִינִי מוֹכֵן וּמְזוֹמֵן לְצִלּוֹת אֶת הַקֶּרֶבֶן פֶּסַח לְעִשׂוֹת פְּזַח נַחַת רוּחַ גְּדוֹל לְיוֹצְרֵי וּבּוֹרְאֵי יַתְפָּרֵד שְׁמוֹ וְיִתְעַלֶּה. וְיִהְיֶה נֵעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה:

## בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְצִלּוֹת הַפֶּסַח:

השומעים עונים:

### אָמֵן:

וצולים את הקרבן פסח. כיצד צולים אותו, מביאין שפוד של רמון תוחבו מתוך פיו עד בית נקובתו, ותולהו לתוך התנור והאש למטה, ותולה ברעיו ובני מעיו חוצה לו.

כשמקריבין את הפסח בראשון מקריבין עמו ביום י"ד זבח שלמים מן הבקר או מן הצאן גדולים או קטנים זכרים או נקבות, והיא נקראת חגיגת ארבעה עשר, על זה נאמר בתורה וזבחת פסח לה' אלהיך צאן ובקר, ולא קבעה הכתוב חובה אלא רשות בלבד, מכל מקום היא כחובה מדברי סופרים, כדי שיהא הפסח נאכל על השובע. אימתי מביאין עמו חגיגה, בזמן שהוא בא בחול בטהרה ובמועט, ונאכלת לשני ימים ולילה אחד, ודינה ככל תורת זבחי שלמים, טעונה סמיכה ונסכים ומתן דמים שתיים שהן ארבע ושפיכת שירים ליסוד.

# קדש

מוזגים לו כוס ראשון ומקדש על היי"ח:

אַתְּקִינֵנוּ סְעוּדָתָא דְּמִלְבָּא עֲלֵאָהּ, דָּא הִיא סְעוּדָתָא דְּקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתָּהּ:

לְשֵׁם יְהוּדִי קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתָּיה בְּדַחֲלֵנוּ וּרְחִיבֵנוּ וּרְחִיבֵנוּ וּדְחִילֵנוּ לְיַחַד שְׁם י"ה בְּר"ה (אסור לומר בפירוש, אלא יאמר: י"ק ב"ק) בְּיַחְדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כּל יִשְׂרָאֵל. תְּרִינִי מוּבָן וּמְזוּמָן לְקַדְשָׁא עַל חַיִּין לְעִשׂוֹת בְּזָה נַחַת רַחַח גְּדוּל לְיוֹצְרֵי וּבּוֹרְאֵי יַתְפָּרֵף שְׁמוֹ וְיִתְעַלָּה. וְיַחֲוֵי נַעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנְנָהוּ:

לְשֵׁם יְהוּדִי קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתָּיה בְּדַחֲלֵנוּ וּרְחִיבֵנוּ וּרְחִיבֵנוּ וּדְחִילֵנוּ לְיַחַד שְׁם י"ה בְּר"ה (אסור לומר בפירוש, אלא יאמר: י"ק ב"ק) בְּיַחְדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כּל יִשְׂרָאֵל. תְּרִינִי מוּבָן וּמְזוּמָן לְקַדְשָׁא עַל חַיִּין לְעִשׂוֹת בּוֹסוֹת לְעִשׂוֹת בְּזָה נַחַת רַחַח גְּדוּל לְיוֹצְרֵי וּבּוֹרְאֵי יַתְפָּרֵף שְׁמוֹ וְיִתְעַלָּה. וְיַחֲוֵי נַעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנְנָהוּ:

(כשהל בשבת מתחילים כאן:

בלחש: וְיַחֲוֵי עָרֵב וְיַחֲוֵי בְּקָר

אִיוֹם הַשְּׁשַׁי. וְיִכְלֹו הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צְבָאָם: יוֹכֵל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבַּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְכָל מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

א בזוהר – הקדמת ספר הזוהר – דף א ע"ב

בְּרֵאשִׁית, רַבִּי שְׁמַעוֹן פְּתַח (שיר השירים ב) (צו א, לט ע"ב, ויקרא ד ב, לקמן ה) הַנְּצַנִּים נִרְאוּ בְּאֶרֶץ. הַנְּצַנִּים, דָּא עוּבְדָא דְּבְרֵאשִׁית, נִרְאוּ בְּאֶרֶץ אֵימַתִּי, בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי, דְּכַתִּיב וְתוֹצֵא הָאֶרֶץ כְּדִין נִרְאוּ בְּאֶרֶץ. עַת הַזְּמִיר הַגִּיעַ, דָּא יוֹם רְבִיעִי דְּהוּהּ בֵּיה זְמִיר עָרִיצִים, מְאֲרַת חָסֵר. וְקוֹל הַתּוֹר, דָּא יוֹם חֲמִישִׁי, דְּכַתִּיב יִשְׂרָצוּ הַמַּיִם וְגו' לְמַעַבְד תּוֹלְדוֹת. נִשְׁמַע, דָּא יוֹם שְׁשִׁי

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

דְּכָתִיב נַעֲשֶׂה אָדָם. דְּהוּוּ עֵתִיד לְמִקְדָּם עֲשִׂיהָ לְשִׁמְיעָה, דְּכָתִיב (דף א ע"ב) הָכֵא נַעֲשֶׂה אָדָם, וְכָתִיב הֵתָם נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמַע. בְּאַרְצֵנוּ, דָּא יוֹם שְׁבֵת דְּאִיהוּ דוּגְמַת אֶרֶץ הַחַיִּים.

בְּרֵאשִׁית, רַבִּי שְׁמַעוֹן פָּתַח, (שיר ב) הַנְּצַנִּים נִרְאוּ בְּאֶרֶץ. הַנְּצַנִּים – זֶה מַעֲשֶׂה בְּרֵאשִׁית. מְתֵי נִרְאוּ בְּאֶרֶץ בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי, שְׁכָתוּב וְתוֹצֵא הָאֶרֶץ, אֹז נִרְאוּ בְּאֶרֶץ. עַת הַזְּמִיר הִגִּיעַ – זֶה הַיּוֹם הָרְבִיעִי שֶׁהִיָּה בּוֹ זְמִיר עָרִיצִים, מְאֵרֶת חָסֵר. וְקוֹל הַתּוֹר – זֶה הַיּוֹם הַחֲמִישִׁי, שְׁכָתוּב יִשְׂרָצוּ הַיָּמִים וְגו', לַעֲשׂוֹת תּוֹלְדוֹת. נִשְׁמַע – זֶה הַיּוֹם הַשְּׁשִׁי, שְׁכָתוּב נַעֲשֶׂה אָדָם, שֶׁהִיָּה עֵתִיד לְהִקְדִּים עֲשִׂיהָ לְשִׁמְיעָה, שְׁכָתוּב כָּאֵן נַעֲשֶׂה אָדָם, וְכָתוּב שָׁם נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמַע. בְּאַרְצֵנוּ – זֶה יוֹם הַשְּׁבֵת, שֶׁהוּא דְּגְמַת אֶרֶץ הַחַיִּים.

(שהוא עולם הבא. עולם הנשמות עולם הנחמות). (נ"א דבר אחר) הַנְּצַנִּים אֵלֶיךָ אֲנֹנִי אֲבָהֶן דְּעָאֵלוּ בְּמַחְשָׁבָה וְעָאֵלוּ בְּעֵלְמָא דְּאִתִּי וְאִתְּגַנְיִזוּ תַּמָּן. וּמִתַּמָּן נִפְקוּ בְּגַנְיִזוּ וְאִתְּמִירוּ גו' (נ"א בהו) נְבִיאֵי קְשׁוּט. אִתְּלִיד יוֹסֵף וְאִתְּמִירוּ בֵּיהּ, עָאֵל יוֹסֵף בְּאַרְעָא קְדִישָׁא וְנִצִּיב לִוְן תַּמָּן, וְכַדִּין נִרְאוּ בְּאֶרֶץ וְאִתְּגַלוּ תַּמָּן. וְאִימְתֵי אִתְּחַזוּן, בְּשַׁעְתָּא דְּאִתְּגַלִּי קִשְׁתָּא בְּעֵלְמָא. דְּהָא בְּשַׁעְתָּא דְּקִשְׁתָּא אִתְּחַזִּי כְּדִין אִתְּגַלִּין אֲנֹנִי, וּבְהֵיאָ שַׁעְתָּא עַת הַזְּמִיר הִגִּיעַ עַדֵּן לְקִצְץ חִיבִין מַעֲלָמָא. אֲמַאי אֲשַׁתְּזִיבוּ, בְּגִין דְּהַנְּצַנִּים נִרְאוּ בְּאֶרֶץ, וְאִלְמָלָא דְּנִרְאוּ לָא אֲשַׁתְּאָרוּן בְּעֵלְמָא, וְעֵלְמָא לָא אִתְּקִים.

(שהוא עולם הבא, עולם הנשמות, עולם הנחמות). [נ"א: דבר אחר] הַנְּצַנִּים – אֵלֶּוּ הֵם הָאֲבוֹת שֶׁנִּכְנְסוּ בְּמַחְשָׁבָה וְנִכְנְסוּ לְעוֹלָם הַבַּיִת וְנִגְנוּזוּ שָׁם, וּמִשָּׁם יֵצְאוּ בְּגַנְיִוֹת וְנִסְתְּרוּ

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בְּתוֹךְ נְבִיאֵי הָאֱמֶת. נוֹלַד יוֹסֵף וְנִטְמְנוּ בוֹ. נִכְנַס יוֹסֵף  
 לְאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה וְהִצִּיב אוֹתָם שָׁם, וְאָז נִרְאוּ בְּאֶרֶץ  
 וְנִגְלוּ שָׁם. וּמִתִּי הֵם נִרְאוּ בְּשַׁעַר שְׁהִתְגַּלְתָּה הַקְּשֶׁת  
 בְּעוֹלָם. שְׁהָרִי בְּשַׁעַר שְׁנֵרְאִית הַקְּשֶׁת, אָז הֵם  
 מִתְגַּלִּים, וּבְשַׁעַר הַהֵיא עֵת הַזְּמִיר הִגִּיעַ לְקַצֵּץ אֶת  
 הַרְשָׁעִים מִן הָעוֹלָם. לָמָּה נִצְלוּ מִשׁוּם שְׁהִנְצָנִים נִרְאוּ  
 בְּאֶרֶץ, וְאֶלְמָלֵא שְׁנֵרְאוּ, לֹא הָיוּ נִשְׁאָרִים בְּעוֹלָם,  
 וְהָעוֹלָם לֹא הָיָה מִתְקִים.

וּמֵאֵן מְקִים עֲלֵמָא וְגָרִים לְאַבְהֵן דְּאַתְגַּלִּין, קַל יְנוּקֵי דְלַעְאֵן בְּאוּרִיִּתָא,  
 וּבְגִין אַנּוּן רַבִּין דְּעֵלְמָא, עֲלֵמָא אֲשֶׁתְּזִיב. לְקַבְּלִיהוּן, (שִׁיר הַשִּׁירִים א) תוֹרִי  
 זְהָב נַעֲשֶׂה לָּהּ, אֵלִין אַנּוּן יְנוּקֵי רַבִּין עוֹלְמִין דְּכְתִיב, (שְׁמוֹת כ"ה) וְעֲשִׂיתָ  
 שְׁנַיִם כְּרוּבִים זָהָב.

וּמִי מְקִים אֶת הָעוֹלָם וְגוֹרֵם לְאַבּוֹת לְהִתְגַּלוֹת קוֹל  
 הַתִּינוּקוֹת שְׁעוֹסְקִים בְּתוֹרָה. וּבְגַלְלֵי אוֹתָם הַתִּינוּקוֹת  
 שֶׁל הָעוֹלָם, הָעוֹלָם נִצַּל. כְּנִגְדָם (שִׁיר א) תוֹרִי זָהָב  
 נַעֲשֶׂה לָּהּ, אֵלֵינוּ הֵם תִּינוּקוֹת יְלָדִים עֲלָמִים, שְׁכַתּוֹב  
 (שְׁמוֹת כה) וְעֲשִׂיתָ שְׁנַיִם כְּרוּבִים זָהָב.

**בוזור – הקדמת ספר הזוהר – דף יא ע"א**

תָּא חֲזִי רְזָא עֲלָאָה דְּאוּרִיִּתָא, מֵאֵי עַץ פְּרִי עוֹשֶׂה פְּרִי, לְקַבֵּל יוֹמָא  
 דְּשַׁבְּתָא אִיהוּ. וּמֵאֵי טַעְמָא אַתְּכְּלִיל בְּיוֹם תְּלִיתָאֵי, רְזָא עֲלָאָה אִיהוּ. בְּגִין  
 דְּתַנִּינֵן רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי אוֹמֵר מֵאֵי טַעְמָא כְּתִיב בְּאוּרִיִּתָא (דְּבָרִים כד)  
 כִּי יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה וְלֹא כִּי תִלְקַח אִשָּׁה לְאִישׁ בְּגִין דְּאַרְחִיָּה דְּבַר נֶשׁ  
 לְאַהֲדָרָא וּלְמִתְבַּע אַנְתּוּ. מִתַּל לְבַר נֶשׁ דְּאַתְאַבִּיד לִיָּה אַבְדָּתָא מֵאַרִי  
 דְּאַבְדָּתָא מִחֲזוֹר לְמִתְבַּע אַבִּידָתָא דִּילִיָּה, וְהֵאֵי צְדִיק אִישׁ אַקְרִי. הֵדָא הוּא

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

דְּכַתִּיב (בראשית מ"ג) וְהוֹרִידוּ לְאִישׁ מִנְחָה כְּדֹאוּקִימָנָא.

בֹּא רְאֵה סוּד עֲלִיּוֹן שֶׁל הַתּוֹרָה, מֵה זֶה עֵץ פְּרִי עֵשָׂה פְּרִי, הוּא כְּנֶגֶד יוֹם הַשַּׁבָּת, מֵה הַטַּעַם נִכְלָל בְּיוֹם שְׁלִישֵׁי סוּד עֲלִיּוֹן הוּא, בְּגִלְל שְׁשָׁנִינוּ, רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי אָמַר, מֵה הַטַּעַם כְּתוּב בַּתּוֹרָה (דברים כד) כִּי יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה, וְלֹא כִּי תִלְקַח אִשָּׁה לְאִישׁ בְּגִלְל שְׁדָרְךָ הָאִישׁ לְחֹזֵר וּלְבִקֵּשׁ אִשָּׁה. מִשָּׁל לְאָדָם שְׁאֲבָדָה לוֹ אֲבָדָה, בַּעַל הָאֲבָדָה מְחֹזֵר אַחַר אֲבָדָתוֹ. וְצָדִיק (יסוד) זֶה נִקְרָא אִישׁ. זֶהוּ שְׁכַתוּב (בראשית מג) וְהוֹרִידוּ לְאִישׁ מִנְחָה, כְּפִי שְׁבַאֲרָנוּ.

וּכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל דְרַמִּיזָא בְּיוֹם רְבִיעָאֵי בְרוּזָא דְמֵאֲרַת חָסֵר סַמְכָא רְבִיעָאָה מְלֻכּוּתָא דְדוּד. בְּגִין כֶּף אַף עַל גַּב דְאַתְרֵיהּ דְהָאֵי צָדִיק יוֹמָא דְשַׁבְּתָא אַתְכֵּלִיל וְאַתְרַמִּיז בְּיוֹמָא תְּלִיתָאֵי לְמַהוּי סְמִיךְ לְיוֹם רְבִיעָאֵי וְאִיהוּ אֲנָתוּ דִּילֵיהּ בְּגִין כֶּף מֵאֲרִיָּה דְאַבִּידָתָא מְחֹזֵר עַל אֲבָדָתוֹ וּבְגִין כֶּף כְּתִיב לְתַתָּא (בראשית מ"ב) וַיֹּסֵף הוּא הַשְּׁלִיט עַל הָאָרֶץ.

וּכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל שְׁרַמוּזָה בְּיוֹם רְבִיעֵי בְּסוּד שֶׁל מְאֲרַת חָסֵר, הָעֲמוּד הָרְבִיעֵי מְלֻכּוּת שֶׁל דוּד, לְכֵן אַף עַל גַּב שְׁמֻקּוּמוֹ שֶׁל צָדִיק זֶה יוֹם הַשַּׁבָּת, נִכְלָל וְנִרְמַז בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי, לְהֵיוֹת סְמוּךְ לְיוֹם רְבִיעֵי, וְהִיא אֲשֶׁתוֹ, לְכֵן בַּעַל הָאֲבָדָה מְחֹזֵר עַל אֲבָדָתוֹ, וְלְכֵן כְּתוּב לְמַטָּה (שם) (מב) וַיֹּסֵף הוּא הַשְּׁלִיט עַל הָאָרֶץ.

אַבְל בְּזַמְנָא דְאֲתִי דְאִיהוּ בְּאַחֲרִית הַיָּמִים בְּיוֹם שְׁתִּיתָאֵי דְאִיהוּ אֶלְפָא שְׁתִּיתָאָה כִּד יִתִּי מְשִׁיחָא, דְּיוֹמָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶלְפָא שְׁנִין אַף עַל גַּב דְכְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל חוּלְקָא דִּידָהּ יוֹמָא רְבִיעָאָה, אֲזֵלָא וְאַתְרַמִּיזָא בְּיוֹמָא

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שְׁתִּיתָאָה לְמַהוּי סְמִיכָא לְבַעְלָה דְאֶקְרִי צְדִיק יוֹמָא דְשַׁבְּתָא לְתַקְנָא לִיהַּ פְּתוּרָא וְהָאִי דְכְּתִיב (ירמיה ל"א) כִּי בָרָא יְיָ חֲדָשָׁה בְּאֶרֶץ נִקְבָּה תְּסוּבֵב גְּבַר דָּא אִיהוּ בְּזֻמְנָא דְמְשִׁיחָא דְאִיהִי בְּיוֹמָא שְׁתִּיתָאָה וּבְגִין כֶּף כְּתִיב וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם הַשְּׁשִׁי. וּמֵאִי טַעְמָא אֲתוּסַף ה' מָה דְלֹא הָוָה כֵּן בְּשַׁאֲר יוֹמֵי. אָבֵל בְּכָל אֲתָרָא ה' דָּא כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל דְאֲתִיָּא לְאַזְדוּגָא בְּבַעְלָה יוֹמָא דְשַׁבְּתָא, כִּד יִיתִי לְבַעְלָה (ס"א לה בעלה) לְאַקְמָא לָהּ מַעְפָּרָא. וּבְגִין כֶּף כְּתִיב (ישעיה כ"ז) וּבָאוּ הָאוֹבְדִים בְּאֶרֶץ אַשּׁוּר. דָּא צְדִיק וּכְנֻסַת יִשְׂרָאֵל.

אָבֵל לְעֵתִיד לְבָא, שְׁהוּא בְּאַחֲרִית הַיָּמִים, בְּיוֹם הַשְּׁשִׁי שְׁהוּא הָאֶלְף הַשְּׁשִׁי, כְּשִׁיבָא הַמְּשִׁיחַ, שְׁיֻמוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶלְף שָׁנָה, אֶף עַל גַּב שְׁחֻלְקָה שֶׁל כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל הוּא יוֹם הָרְבִיעִי, הֶלְכָה וְנִרְמְזָה בְּיוֹם הַשְּׁשִׁי לְהִיּוֹת סְמוּכָה לְבַעְלָה שְׁנַקְרָא צְדִיק, יוֹם הַשַּׁבָּת, לְתַקֵּן לוֹ שְׁלֵחַן. וְזֵהוּ שְׁכַתוּב (ירמיה לא) כִּי בָרָא ה' חֲדָשָׁה בְּאֶרֶץ נִקְבָּה תְּסוּבֵב גְּבַר. זֵהוּ בְּזֻמְן הַמְּשִׁיחַ שְׁהוּא בְּיוֹם הַשְּׁשִׁי, וְלִכְּן כְּתוּב וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם הַשְּׁשִׁי. מָה הַטַּעַם נוֹסַף ה', מָה שְׁלֹא הָיָה כֵּן בְּשַׁאֲר הַיָּמִים אָבֵל בְּכָל מְקוֹם ה' זֵו כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל, שְׁבָאָה לְהַזְדוּגָא עִם בַּעְלָה בְּיוֹם שַׁבָּת, כְּשִׁיבָא בַּעְלָה לְהַקִּימָה מִן הַעֲפָר. וּבְגַלְל כֶּף כְּתוּב (ישעיה כז) וּבָאוּ הָאוֹבְדִים בְּאֶרֶץ אַשּׁוּר, זֵה צְדִיק וּכְנֻסַת יִשְׂרָאֵל.

**בוזוהר – ספר בראשית – פרשת בראשית – דף כ ע"ב**

מְלֻכוּתָא דְדוּד. אֲתַתְּקֵן בְּיוֹמָא דָּא (ודא הוא) רְגֵלָא וְסַמְכָא רְבִיעָאָה דְכוּרְסִיָּא, אֲתַתְּקֵנוּ אֲתוּוֹן וְאֲתִישְׁרוּ עַל דּוּכְתִיָּהוּ. וְעַם כָּל דָּא, עַד יוֹם שְׁתִּיתָאָה דְאֲתַתְּקֵן דְּיוֹקְנָא דְאָדָם תְּקוּנָא כְּדָקָא יָאוּת לָא אֲתִישֵׁב

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בְּדוֹכְתִיָּהּ. וּכְדִין אֶתְתַּקֵּן כּוֹרְסִיָּא עֲלָא וְכוֹרְסִיָּא תַּתָּא. וְעֲלִמִין כְּלָהוּ אֲתִישְׁבוּ בְּדוֹכְתִיָּהּ. וְאֲתוּוֹן כְּלָהוּ אֶתְתַּקֵּן (דף כ ע"ב) עַל גְּלִילֵי בְּפִשְׁטוֹ דְּטוֹפְסִירָא דְּקוּטְרָא.

מְלָכוֹת דְּיֹד הִתְתַּקְּנָה בְּיוֹם זָה [וזה הוא] רַגְל וְתַמִּיכָה רְבִיעִית שֶׁל הַכֶּסֶּא, הִתְתַּקְּנוּ הָאוֹתִיּוֹת וְהִתְיַשְּׁרוּ עַל מְקוֹמָן. וְעַם כָּל זֶה, עַד הַיּוֹם הַשְּׁשִׁי שֶׁהִתְתַּקְּנָה דְמוֹת הָאָדָם תְּקוּן כְּרָאוּי, לֹא הִתְיַשַּׁב בְּמְקוֹמוֹ, וְאִזּוּ הִתְתַּקֵּן כֶּסֶּא עֲלִיוֹן וְכֶסֶּא תַּחְתּוֹן, וְהַעוֹלָמוֹת כְּלָם הִתְיַשְׁבוּ בְּמְקוֹמָם, וְכָל הָאוֹתִיּוֹת הִתְתַּקְּנוּ עַל גְּלִילֵיהֶם בְּהַתְּפֹשְׁטוֹת שֶׁל תְּפִיסַת הַקֶּשֶׁר.

**בוזוהר – ספר בראשית – פרשת בראשית – דף לד ע"ב**

רַבִּי שְׁמַעוֹן קָם וְאָמַר מִסְתַּכֵּל הוּינָא, דְּכַד בְּעָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַבְרִי אָדָם, אֲזִדְעֶזְעוּ כָּל עֲלָאִין וְתַתָּאִין. וְיֹמָא שְׁתִּיתָא הָוָה סְלִיק בְּדַרְגוּי עַד דְּסִלְקָא רְעוּתָא עֲלָא וְנִהִיר שִׁירוּתָא דְּכָל נְהוּרִין. וּפְתַח תְּרַעָא דְּמִזְרַח דְּהָא מִתְמָן נְהוּרָא נְפִיק. וְדָרוֹם אַחְמִי תוֹקְפִי דְּנְהוּרָא דִּירִית מְרִישָׁא וְאֶתְתַּקַּף בְּמִזְרַח. מִזְרַח אֲתַקִּיף לְצַפּוֹן וְצַפּוֹן אֲתַעַר וְאֶתְפֹּשֵׁט וְקָרִי בְּחֵיל סְגִי לְמַעְרָב לְמַקְרָב וְלֹאֲשַׁתְּתַּפָּא בְּהִדְיָה. כְּדִין מַעְרָב סִלְקָא בְּצַפּוֹן וְאֶתְקַשֵּׁר בֵּיהּ. לְבַתֵּר דָּרוֹם אֲתִיא וְאֶחִיד בְּמַעְרָב. וְסַחְרִין לִיָּה דָרוֹם וְצַפּוֹן דְּאֲזִלִין גְּדָרֵי גִנְתָּא. כְּדִין מִזְרַח קָרִיב בְּמַעְרָב וּמַעְרָב שְׂרִיא בְּחֻדוּהּ וּבְעֵאֵת מִכְּלָהוּ וְאָמַר נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ. דְּלְהוּי כְּגוּוּנָא דָא בְּאַרְבַּע סְטָרִין וְעִילָא וְתַתָּא. וּמִזְרַח אֲתַדְּבַק בְּמַעְרָב וְאַפִּיק לִיָּה. וְעַל דָּא תְּנִינִן אָדָם מֵאַתֵּר דְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ נִפְק.

עַמַּד רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, מִסְתַּכֵּל הֵייתִי, שְׁכַּשְׁרָצָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבְרָא אָדָם, הוֹדְעֶזְעוּ כָּל הָעֲלִיּוֹנִים



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

והתחַתוּנִים, וְיוֹם הַשְּׁשִׁי הָיָה עוֹלָה בְּדַרְגוֹתָיו, עַד שְׁעָלָה רְצוֹן עֲלִיוֹן וְהָאִיר תְּחִלָּה כָּל הָאוֹרוֹת. וּפְתַח שְׁעַר הַמְּזוֹרָח, שֶׁהָרִי מִשָּׁם יוֹצֵא הָאוֹר. וְהַדְרוֹם הָרָאָה חֻזְקֵי הָאוֹר שִׁירֵשׁ מֵרֹאשׁ וְהִתְחַזַּק בַּמְּזוֹרָח. מְזוֹרָח חֻזַּק אֶת הַצָּפוֹן, וְהַצָּפוֹן הִתְעוֹרָר וְהִתְפַּשֵּׁט, וְקָרָא בְּחִיל גְּדוֹל לְמַעְרָב לְהִתְקַרֵּב וּלְהִשְׁתַּתֵּף עִמוֹ. אָז מַעְרָב עָלָה בַּצָּפוֹן וְנִקְשַׁר בּוֹ. אַחַר כֵּן בָּא הַדְרוֹם וְאַחַז בַּמַּעְרָב, וְסוּבְבוּ אוֹתוֹ דְרוֹם וְצָפוֹן, שֶׁהֵם גְּדָרֵי הַגֶּן. אָז הַמְּזוֹרָח קָרַב לְמַעְרָב, וּמַעְרָב שָׁרָה בְּחֻדוֹהָ וּבִקְשׁ מִכֶּלֶם, וְאָמַר נַעֲשֵׂה אֶדָם בְּצִלְמֵנוּ בְּדְמוּתֵנוּ. שִׁיְהִיָּה כְמוֹ זֶה בְּאַרְבַּעַת הַצְּדָדִים וּמַעְלָה וּמַטָּה. וּמְזוֹרָח נִדְבַק בַּמַּעְרָב וְהוֹצִיא אוֹתוֹ. וְעַל זֶה שְׁנִינּוּ, שֶׁאֶדָם יֵצֵא מִמְּקוֹם בֵּית הַמִּקְדָּשׁ.

**בוזוהר – ספר בראשית – פרשת בראשית – דף מז ע"א**

אֵלִים שְׁנַיִם לְמַהְיֵה תְּקִיפוֹ לְהַהוּא דְרָגָא דְחֶסֶד עֲלָאָה עַל חַד תְּרִין מְמַה דְּמִקְרָבִין בְּכוּלָּהוּ מוֹסְפִין בְּגִין דְּהָאִי חָגָא אִיהוּ לְקַבֵּל דְּרָגָא דְּאַהֲרֹן דְּאַחִיד בְּדְרָגָא שְׁתִּיתָאִי. וְאַקְרִי יוֹם שְׁתִּיתָאִי. יוֹמָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶלְף שְׁנִין. וּבְהַהוּא יוֹמָא וּמִין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאוֹסְפָא עַל חַד תְּרִין טִיבוּ לְעַמִּיָּה. הֵדָא הוּא דְכְּתִיב (שְׁמוֹת ט"ז) וְהָיָה בְּיוֹם הַשְּׁשִׁי וְהַכִּינּוּ אֶת אֲשֶׁר יְבִיאוּ, אָז וְהָיָה מִשְׁנָה עַל אֲשֶׁר יִלְקְטוּ יוֹם יוֹם, וּבְכֻלָּהוּ דְרָגִין דְלַעִילָא אִתּוֹסַף בְּרַכָּאָן.

אֵילִים שְׁנַיִם, שֶׁתְּהִיָּה תְּקִיפוֹת לְאוֹתָהּ דְרָגָה שֶׁל חֶסֶד עֲלִיוֹן עַל אֶחָד שְׁנַיִם מְמַה שֶׁמִּקְרִיבִים בְּכָל הַמוֹסְפִים, מִשׁוֹם שֶׁחָג זֶה הוּא כְּנֻגַד דְרָגַת אֲהֲרֹן, שֶׁאַחֲזוּ בְּדְרָגָה

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ששית. וְנִקְרָא יוֹם הַשְּׁשִׁי. יוֹמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא  
אֶלֶף שָׁנִים. וּבְאוֹתוֹ יוֹם עֲתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא  
לְהוֹסִיף עַל כָּל אֶחָד שָׁנִים חֹסֵד לְעֲמוֹ. וְהוּ שְׁפָתוֹב  
(שמות טז) וְהָיָה בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי וְהִכִּינוּ אֶת אֲשֶׁר יִבְיֵאוּ, אֹז  
– וְהָיָה מִשָּׁנָה עַל אֲשֶׁר יִלְקְטוּ יוֹם יוֹם, וּבְכָל הַדְּרָגוֹת  
שְׁלֹמֵעֵלָה נוֹסְפוֹת בְּרָכוֹת.

וּבְהַהוּא יוֹמָא יִיְתִי מִלְכָּא מְשִׁיחָא וְיִתְקַרֵי חַג הָאָסִיף דִּיכְנִישׁ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ  
הוּא בֵּיה גְלוּתָא דְעַמִּיּוּהָ, הָדָא הוּא דְכְתִיב (ישעיה י"א) וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא  
יוֹסִיף יְיָ שְׁנֵית יְדוֹ לְקִנּוּת אֶת שְׁאָר עַמּוֹ. וְיִתְקַרֵי חַג הַסְּכוּת, דְּכֻלְהוּ שְׁבַעָה  
דְּרָגִין חֲפִיִּין עַל יִשְׂרָאֵל בְּסוּפָהּ וּבְגִין כְּףָה כּוּלְהוּ עֲנְנֵי כְבוֹד אֲזִלִּין עִם  
יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָּרָא בְּזִכּוּתָא דְאַהֲרֹן בְּגִין כְּףָה י"ד אֲמַרִּין בְּכָל יוֹמָא.

וּבְאוֹתוֹ יוֹם יָבֵא מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ וְיִקְרָא חַג הָאָסִיף,  
שְׁיִכְנַס הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בּוֹ הַגְּלוּת שֶׁל עַמּוֹ. וְהוּ  
שְׁפָתוֹב (ישעיה יא) וְהָיָה בַּיּוֹם הַהוּא יוֹסִיף ה' שְׁנֵית יְדוֹ  
לְקִנּוּת אֶת שְׁאָר עַמּוֹ. וְיִקְרָא חַג הַסְּכוּת, שְׁכָל שְׁבַע  
הַדְּרָגוֹת מְכֻסּוֹת עַל יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ סֶפֶה, וְלִכְּן כָּל עֲנְנֵי  
הַכְּבוֹד הוֹלְכִים עִם יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָּר בְּזִכּוּת אַהֲרֹן, וְלִכְּן  
אֲרַבְעָה עָשָׂר כְּבָשִׂים שְׁבָכֵל יוֹם.

וּבְשְׁבַעָה יוֹמִין הָא שְׁבַעֲתִים וַיִּנְהִיר שְׁבַעֲתִים נְהִירוֹ דְשִׁמְשָׁא. וְקוּדְשָׁא  
בְּרִיךְ הוּא יְרַחֵם עַל עַלְמָא וְשְׁעִיר עֲזִים אֶחָד חֲטָאת לְכַפָּרָא עַל סְאִיבוֹ  
מִקְדָּשָׁא דְסְאִיבוֹ אוּמִי עַלְמָא עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמִזְלוֹת בְּיוֹמָא תְּנִינָא לְקַבֵּל  
דְּרָגָא דִּיצְחָק. בְּיוֹמָא תְּלִיתָאָה לְקַבֵּל דְּרָגָא דִּיעֶקֶב. בְּיוֹמָא רְבִיעֵאָה לְקַבֵּל  
דְּרָגָא דִּיוֹסֵף. בְּיוֹמָא חֲמִישָׁאָה לְקַבֵּל דְּרָגָא דְמֹשֶׁה. בְּיוֹמָא שְׁתִּיתָאָה לְקַבֵּל  
דְּרָגָא דְאַהֲרֹן:

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ובשבֿעה יָמִים – הָרִי שְׁבַעַתִּים, וַיֵּאִיר שְׁבַעַתִּים אֹר  
הַשֶּׁמֶשׁ, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִרְחַם עַל הָעוֹלָם. וּשְׁעִיר  
עֲזִים אֶחָד לַחֲטָאת – לְכַפֵּר עַל טְמֵאת הַמִּקְדָּשׁ  
שֶׁטְמְאוּ אַמּוֹת הָעוֹלָם עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמְזֻלוֹת. בַּיּוֹם  
הַשְּׁנִי כִּנְגַד דְּרָגַת יִצְחָק. בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי כִּנְגַד דְּרָגַת  
יַעֲקֹב. בַּיּוֹם הָרְבִיעִי כִּנְגַד דְּרָגַת יוֹסֵף. בַּיּוֹם הַחֲמִישִׁי  
כִּנְגַד דְּרָגַת מֹשֶׁה. בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי כִּנְגַד דְּרָגַת אַהֲרֹן.

**בזוהר – ספר בראשית – פרשת בראשית – דף מז ע"א** וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת כָּל  
אֲשֶׁר עָשָׂה וְהִנֵּה טוֹב מְאֹד, וְכִי לֹא חָמָא לִיהּ קוֹדֵם. אֶלָּא כֹּלָּא חָמָא לִיהּ  
קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, וּמֵאֵן דְּאָמַר אֶת כָּל, לְאַסְגָּאָה כָּל דְּרִין דִּיִּיתוֹן לְבַתֵּר  
כֵּן, וְכֵן כָּל מַה דִּיִּתְחַדֵּשׁ בְּעֵלְמָא בְּכָל דְּרָא וְדָרָא עַד לֹא יִיתוֹן לְעֵלְמָא.  
אֲשֶׁר עָשָׂה, דָּא כָּל עוֹבְדֵין דְּבְרָאשִׁית, דְּתַמְן אֲתַבְּרִי יְסוּדָא וְעֵקְרָא לְכָל  
מַה דִּיִּיתִי וַיִּתְחַדֵּשׁ בְּעֵלְמָא לְבַתֵּר כֵּן. וּבְגִין כֵּן חָמָא לִיהּ קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ  
הוּא עַד לֹא הָוֵה וְשׁוּי כֹּלָּא בְּעוֹבְדָא דְּבְרָאשִׁית. יוֹם הַשְּׁשִׁי, מֵאִי שְׁנָא  
בְּכֻלְהוּ יוֹמֵי דְלָא אֲתַמְר בְּהוּ ה"א, אֶלָּא הָכָא כֵּד אֲשַׁתְּכַלֵּל עֵלְמָא  
אֲתַחְבֵּרַת נּוֹקְבָא בְּדְכוּרָא בְּחַבּוּרָא חַד, ה' בְּשִׁשִּׁי (ד"א דֵּאִיהוּ ס"א יְסוּד)  
לְמַהוּי כֹּלָּא חַד. וַיִּכְלוּ, אֲשַׁתְּכַלְלוּ כֹּלָּא חַד (ד"א כַּחַד). אֲשַׁתְּכַלְלוּ מִכֹּלָּא  
וְאֲשַׁתְּלִימוּ בְּכֹלָּא:

וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה וְהִנֵּה טוֹב מְאֹד, וְכִי  
לֹא רָאָה אוֹתוֹ קוֹדֵם? אֶלָּא הַכֹּל רָאָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ  
הוּא. וּמַה שֶּׁאָמַר אֶת כָּל – לְרַבּוֹת כָּל הַדּוֹרוֹת  
שֶׁיְּבוֹאוּ אַחַר כֵּן, וְכֵן כָּל מַה שֶׁיִּתְחַדֵּשׁ בְּעוֹלָם בְּכָל  
דּוֹר וְדוֹר בְּטָרַם שֶׁיְּבוֹאוּ לְעוֹלָם. אֲשֶׁר עָשָׂה – זֶה כָּל  
מַעֲשֵׂי בְרָאשִׁית שֶׁשָּׁם נִבְרָא יְסוּד וְעֵקֶר לְכָל מַה

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שְׂיבֵא וַיִּתְחַדֵּשׁ בְּעוֹלָם לְאַחַר מִכּוּן. וּמִשּׁוּם כֶּף רָאָה  
 אוֹתוֹ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַד שֶׁלֹּא הָיָה, וְשֵׁם אֶת הַכֹּל  
 בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית. יוֹם הַשְּׁשִׁי - מֵה שׁוֹנָה בְּכֹל הַיָּמִים  
 שֶׁלֹּא נֶאֱמַר בָּהֶם ה' א? אֵלֶּא כָּאן כַּאֲשֶׁר נִתְקַן הָעוֹלָם,  
 הַתְּחִבְרָה הַנִּקְבָּה בְּזִכְר בְּחִבּוּר אֶחָד. ה' בְּשִׁשִּׁי [שהוא]  
 [יסוד] לְהִיוֹת הַכֹּל אֶחָד. וַיְכַלּוּ - נִתְקַנּוּ הַכֹּל אֶחָד  
 [כאחד]. נִתְקַנּוּ מִהַכֹּל וְהִשְׁתַּלְּמוּ בְּכֹל.

וַיְכַלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכֹל צָבָאָם. רַבִּי אֶלְעָזָר פֶּתַח (תהלים לא) מָה רַב  
 טוֹבָךְ אֲשֶׁר צִפַּנְתָּ לִירְאִיךָ פְּעֻלַּת לַחֹסִים כֶּף נִגְד בְּנֵי אָדָם. תָּא חוּי,  
 קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּרָא לְבַר נֶשׁ בְּעֵלְמָא, וְאַתְקִין לִיה לְמַהוּי שְׁלִים  
 בְּפוּלְחָנִיה וְלֹאֲתַתְקַנָּא אַרְחוּי, בְּגִין דִּיזְכִּי לְנַהוּרָא עֲלָאָה דְגַנְיּוּ קוּדְשָׁא  
 בְּרִיךְ הוּא לְצַדִּיקַיָּא כְּמָא דְאַתְ אָמַר, (ישעיה סד) עֵין לֹא רָאָתָה אֱלֹהִים  
 זוּלְתָךְ יַעֲשֶׂה לְמַחְכָּה לוּ.

וַיְכַלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכֹל צָבָאָם. רַבִּי אֶלְעָזָר פֶּתַח,  
 (תהלים לא) מָה רַב טוֹבָךְ אֲשֶׁר צִפַּנְתָּ לִירְאִיךָ פְּעֻלַּת  
 לַחֹסִים כֶּף נִגְד בְּנֵי אָדָם. בֵּא רָאָה, הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא  
 בְּרָא אָדָם בְּעוֹלָם וְהִתְקִין אוֹתוֹ לְהִיוֹת שְׁלֵם בְּעִבּוּדָתוֹ  
 וּלְתַקֵּן אֶת דְּרָכָיו כְּדֵי שְׂיִזְכֶּה לְאוֹר הָעֲלִיּוֹן שְׁגַנּוּ  
 הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְצַדִּיקִים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה סד) עֵין  
 לֹא רָאָתָה אֱלֹהִים זוּלְתָךְ יַעֲשֶׂה לְמַחְכָּה לוּ.

השלמה מההשמטות (סימן ט"ל)

יֵשֵׁב רַבִּי בְּרַכְיָה וְדַרְשׁ מָאִי הָאִי דְקָא אֲמַרִּינָן כֹּל יוֹמָא הָעוֹלָם הִבָּא, וְלֹא  
 יִדְעִינָן מָאִי קָאֲמַר, הָעוֹלָם הִבָּא מִתְרַגַּם עֲלֵמָא דְאַתִּי מְלַמֵּד שְׁקוּדָם  
 שְׁנַבְרָא הָעוֹלָם עֲלָה בְּמַחְשָׁבָה לְבְרוּא אוֹר גְּדוּל לְהָאִיר וְנַבְרָא אוֹר גְּדוּל

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שָׁאִין כָּל בְּרִיָּה יְכוּלָה לְשַׁלּוֹט בּוֹ, צָפָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שָׁאִינָן יְכוּלִין לְסוּבְלוֹ לְקַח שְׁבִיעֵי וְשֵׁם לָהֶם בְּמִקְוָמוֹ וְהִשְׁאָר גְּנִזּוֹ לְצַדִּיקִים לְעֵתִיד לְבֹא. אָמַר אִם יִזְכּוּ בְּזֶה הַשְּׁבִיעֵי וַיִּשְׁמְרוּהוּ, אֲתָן לָהֶם זֶה לְעוֹלָם אַחֲרוֹן. וְהִינּוּ דְכַתִּיב, הָעוֹלָם הַבָּא. שְׁכָבֵר בָּא מִקֹּדֶם שֵׁשֶׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית. הִדָּא הוּא דְכַתִּיב, (שם ל"א) מָה רַב טוֹבָךְ אֲשֶׁר צָפַנְתָּ לִירְאִיךָ פְּעֻלַת לַחֹסִים בְּךָ נִגְדַּד בְּנֵי אָדָם: (עד כאן מההשמטות)

יָשַׁב רַבִּי בְּרַכְיָה וְדַרְשׁ, מָה זֶה שָׁאִנּוּ אוֹמְרִים כָּל יוֹם הָעוֹלָם הַבָּא, וְלֹא יוֹדְעִים מָה אָמַר, הָעוֹלָם הַבָּא מִתְּרַגֵּם עַלמָא דְאַתִּי (העולם הבא), מְלַמֵּד שְׁקָדָם שְׁנַבְרָא הָעוֹלָם עָלָה בְּמַחְשָׁבָה לְבְרָא אוֹר גְּדוֹל לְהֶאֱיִר, וְנַבְרָא אוֹר גְּדוֹל שָׁאִין כָּל בְּרִיָּה יְכוּלָה לְשַׁלּוֹט בּוֹ. צָפָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שָׁאִינָם יְכוּלִים לְסַבְלוֹ, לְקַח שְׁבִיעֵי וְשֵׁם לָהֶם בְּמִקְוָמוֹ, וְהִשְׁאָר גְּנִזּוֹ לְצַדִּיקִים לְעֵתִיד לְבֹא. אָמַר, אִם יִזְכּוּ בְּזֶה הַשְּׁבִיעֵי וַיִּשְׁמְרוּהוּ – אֲתָן לָהֶם זֶה לְעוֹלָם אַחֲרוֹן, וְהִנּוּ שְׁכַתוֹב הָעוֹלָם הַבָּא, שְׁכָבֵר בָּא מִקֹּדֶם שֵׁשֶׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית. זֶהוּ שְׁכַתוֹב (תהלים לא) מָה רַב טוֹבָךְ אֲשֶׁר צָפַנְתָּ לִירְאִיךָ פְּעֻלַת לַחֹסִים בְּךָ נִגְדַּד בְּנֵי אָדָם: ע"כ מההשמטות.

**בוזור – ספר בראשית – פרשת ויגש אליו – דף רה ע"ב**

וַיִּגֶשׁ אֵלָיו יְהוּדָה וְגו', רַבִּי אֶלְעָזָר פָּתַח, (ישעיה סג) כִּי אָתָּה אָבִינוּ כִּי אַבְרָהָם לֹא יָדַעְנוּ וַיִּשְׂרָאֵל לֹא יִפְרְנוּ אָתָּה ה' אָבִינוּ גּוֹאֲלֵנוּ מֵעוֹלָם שְׁמֵךְ. הַאִי קָרָא אוֹקְמוּהָ, אֲבָל תָּא חוּי, כִּד בְּרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַלמָא, כָּל יוֹמָא וַיּוֹמָא, עֲבִיד עֲבִידְתָּא כְּדָקָא חוּי. בְּכָל יוֹמָא וַיּוֹמָא כְּמָה דְאַצְטְרִיךָ. כִּיּוֹן דְאַתָּא יוֹמָא שְׁתִּיתָּאָה וְאַצְטְרִיךָ לְמַבְרִי אָדָם, אָתַת אוֹרִייתָא קַמִּיהָ.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אָמְרָה (קמי קודשא בריך הוא). האי אָדָם דְּאֵת (דף רה ע"ב) בְּעֵי לְמַבְרִי, וּמִיִּן  
הוא לְאֲרָגוּא קִמְף. אֲלִמְלֵא לָא תִאָרִיף רוּגוּא, טב ליה דְּלֵא יתְבְרִי. אָמַר  
לָה קוּדְשָא בְרִיךְ הוּא, וְכִי לְמַגְנָא אֲתַקְרִינָא אָרְף אֲפִים.

וַיִּגַּשׁ אֱלֹהֵי יְהוּדָה וְגו'. רַבִּי אֶלְעָזָר פְּתַח, (ישעיה סג) כִּי  
אֲתָה אָבִינוּ כִּי אֲבָרְהֵם לֹא יִדְעֵנוּ וַיִּשְׂרָאֵל לֹא יִכְיָרְנוּ  
אֲתָה ה' אָבִינוּ גְּאֲלָנוּ מֵעוֹלָם שְׁמָךְ. הַפְּסוּק הַזֶּה  
פְּרֻשׁוֹהוּ. אָבֵל בֵּא רְאָה, כְּשֶׁבְרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא  
אֵת הָעוֹלָם, כָּל יוֹם וַיּוֹם עָשָׂה מַעֲשָׂהוּ כְּרֵאוּי בְּכָל יוֹם  
וַיּוֹם כְּמוֹ שְׁצָרִיף. כִּיּוֹן שְׂבֵא הַיּוֹם הַשְּׁשִׁי וְהַצֵּטְרָף  
לְבְרָא אָדָם, בָּאָה לְפָנָיו הַתּוֹרָה. אָמְרָה [לפני הקדוש ברוך  
הוא]: הָאָדָם הַזֶּה שְׂאֲתָה רוּצָה לְבְרָא, עֲתִיד הוּא  
לְהַרְגִּיז לְפָנָיִךְ. אֲלִמְלֵא לֹא תִאָרִיף רְגוּן, טוֹב לוֹ שְׁלֵא  
יִבְרָא. אָמַר לָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: וְכִי לְחֻנָּם נִקְרָאתִי  
אָרְף אֲפִים?

אָלָא, כִּלָּא בְּאוּרִייתָא אֲתַבְרִי, וְכִלָּא בְּאוּרִייתָא אֲשַׁתְּכָלֵל. בְּגִין דְּעַד לָא  
בְרָא קוּדְשָא בְרִיךְ הוּא עֲלֵמָא, אֲתִיִּין כָּל אֲתוּוֹן קַמִּיהּ, וְעֲאֵלוּ כָּל חַד וְחַד  
לְמַפְרַע.

אָלָא הַכֵּל נִבְרָא בַּתּוֹרָה וְהַכֵּל נִתְקַן בַּתּוֹרָה, מְשׁוּם  
שְׂבִטְרָם בְּרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵת הָעוֹלָם, בְּאוּ  
לְפָנָיו כָּל הָאוֹתִיּוֹת, וְנִכְנָסוּ כָּל אַחַת לְמַפְרַע.

**בוזוהר – ספר שמות – [פרשת המן] – דף ס"ג ע"ב**

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֲלֵיהֶם אִישׁ אֵל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד בִּקְרָה. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּכָל  
יוֹמָא וַיּוֹמָא, מִתְבְּרָף עֲלֵמָא מִהֵהוּא יוֹמָא עֲלָאָה, דְּהָא כָּל שִׁיתָא יוֹמִין

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

מתברכאן מיומא שביעאָה. וְכַל יוֹמָא יְהִיב מַהְהוּא בְּרָכָה דְקַבִּיל בְּהוּא יוֹמָא דִּילִיה.

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֲלֵהֶם אִישׁ אֶל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד בֶּקֶר. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּכָל יוֹם וַיּוֹם מִתְבָּרַךְ הָעוֹלָם מֵאוֹתוֹ יוֹם הָעֲלִיּוֹן, שְׁהָרִי כָּל שֵׁשֶׁת הַיָּמִים מִתְבָּרְכִים מִיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, וְכָל יוֹם נוֹתֵן מֵאוֹתָהּ בְּרָכָה שְׁקִבֵּל מֵאוֹתוֹ יוֹם שְׁלוֹ.

וְעַל דָּא מֹשֶׁה אָמַר, אִישׁ אֶל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד בֶּקֶר. מֵאֵי טַעְמָא. בְּגִין דְּלֹא יְהִיב, וְלֹא יוֹזִיף יוֹמָא דָּא לְחַבְרִיהּ, אֶלֶּא כָּל חַד וְחַד שְׁלִיט בְּלַחֲדוּדֵי, בְּהוּא יוֹמָא דִּילִיה. דְּהָא לֹא שְׁלִיט יוֹמָא בְּיוֹמָא דְּחַבְרִיהּ.

וְעַל זֶה אָמַר מֹשֶׁה, אִישׁ אֶל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד בֶּקֶר. מָה הַטַּעַם? כִּדִּי שְׁלֹא יִתֵּן וְלֹא יִלְוֶה יוֹם זֶה לְחַבְרוֹ, אֶלֶּא כָּל אֶחָד וְאֶחָד שׁוֹלֵט לְבִדּוֹ בְּאוֹתוֹ יוֹם שְׁלוֹ, שְׁהָרִי לֹא שׁוֹלֵט יוֹם בְּיוֹם שֶׁל חֲבֵרוֹ.

בְּגִינֵי כֵּהּ, כָּל אֵינּוֹן (נ"א אמר רבי יהודה כל יומא ויומא מתברך מההוא יומא עילאה יומא שביעאה ומתברכן כל שיתא יומין כל חד וחד בלחודוי וכל יומא יהיב ביומא דיליה מההוא ברכה דקביל מההוא יומא עילאה ועל דא משה אמר איש אל יותר ממנו עד בקר דהא לא שליט יומא ביומא דלאו דיליה וכל אינון) חֲמַשָּׁא יוֹמִין שְׁלִיטִין בְּיוֹמֵיהוּ, וְאִשְׁתַּכַּח בֵּיהּ, מָה דְקַבִּילוּ, וַיּוֹמָא שְׁתִּיתָא אִשְׁתַּכַּח בֵּיהּ יִתִּיר. וְאִזְלָא הָא, כְּהָא דְאָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מֵאֵי דְכָתִיב יוֹם הַשְּׁשִׁי, וְלֹא אִתְמַר הָכִי בְּכָל שָׁר יוֹמִין. אֶלֶּא הָכִי אֹקְמוּהּ, הַשְּׁשִׁי. דְּאִזְדוּגָא (דאודמנא) בֵּיהּ מְטְרוֹנִיתָא. לְאִתְקַנָּא פְתוּרָא לְמַלְכָא, וּבְגִין כֵּהּ, אִשְׁתַּכַּחוּ בֵּיהּ תְּרִין חוּלְקִין, חַד לְיוֹמִיהּ, וְחַד לְתַקּוּנָא, בְּחַדוּתָא דְמַלְכָא בְּמְטְרוֹנִיתָא.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

מִשׁוּם כֶּן כָּל אוֹתָם (אמר רבי יהודה, כל יום ויום מתברך מאות ויום עליון, יום השביעי, ומתברכים כל ששה הימים כל אחד ואחד בפני עצמו, וכל יום נותן ביום שלו מאותה ברכה שקבל מאותו יום עליון, ועל זה אמר משה, איש אל יותר ממגו עד בקר, שהרי לא שולט יום ביום שלא שלו, וכל אותם) חֲמִשָּׁה יָמִים שׁוֹלְטִים בַּיָּמִים שְׁלָהֶם, וְנִמְצָא בּוֹ מֵה שֶׁקִּבְּלוּ, וּבַיּוֹם הַשְּׁשִׁי נִמְצָא יוֹתֵר. וְזֶה הוֹלֵךְ כְּפִי מֵה שֶׁאָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מֵה שֶׁכָּתוּב יוֹם הַשְּׁשִׁי וְלֹא נֶאֱמַר כֶּן בְּכָל שָׁאַר הַיָּמִים – אֲלֵא כֶּן פִּרְשׁוּהוּ, הַשְּׁשִׁי – שֶׁהוֹדוּגָה [שהודמנה] בּוֹ הַגְּבִירָה לְהִתְקִין שְׁלֶחַן לַמַּלְאָךְ. וְלִכֵּן נִמְצָאוּ בּוֹ שְׁנֵי חֻלְקִים – אֶחָד לְיוֹמוֹ, וְאֶחָד לְתִקּוּן בְּשִׁמְחַת הַמַּלְאָךְ בַּגְּבִירָה.

**בוזור – ספר שמות – פרשת תרומה – דף קכ"ח ע"א**

סְדוּרָא חֲמִישָׁאָה: אֲתַנְגִּיד חֵד מְשִׁיכוֹ, דְרַחֲשִׁי שׁוֹ (דף קכ"ח ע"א) דְמִיָּא, וְעֵבִיד שְׁמוּשָׁא לְאַפְקָא הַהוּא נְהִירוֹ, דְסְדוּרָא דְיוֹמָא רְבִיעָאָה, וְעֵבִיד בְּהַאי אַפְרִיּוֹן שְׁמוּשָׁא, וְאַפִּיק זִינִין לְזִינְיָה, אִינוּן דְאַתְחֻזִי פְּהַהוּא גּוּנָא מְמֵשׁ, וְהַאי יוֹמָא שְׁמֵשׁ הַהוּא שְׁמוּשָׁא, יִתִּיר מְכַל שָׁאַר יוֹמִין. וְכֵלָא תְלִיא עַד יוֹמָא שְׁתִּיתָאָה, דְאַפִּיק אַפְרִיּוֹן כָּל מֵה דְהָוָה גְּנִיזוּ בֵּיהּ, דְכְּתִיב, (בראשית א) תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ וְגו'. וְדָא אִיהוּ יוֹמָא חֲמִישָׁאָה, חֵד מְאִינוּן עֲצֵי הַלְבָנוֹן.

סְדוּר חֲמִישִׁי: שׁוֹפֶעַת מְשִׁיכָה אַחַת שֶׁל רַחֵשׁ הַמַּיִם, וְעוֹשָׂה שְׁמוּשׁ לְהוֹצִיא אוֹתוֹ אֹר שֶׁל סְדוּר יוֹם רְבִיעִי, וְעוֹשָׂה בְּאַפְרִיּוֹן הַזֶּה שְׁמוּשׁ, וּמוֹצִיא מִינִים לְמִינוֹ, אוֹתָם הַנִּרְאִים בְּאוֹתוֹ גּוֹן מְמֵשׁ. וְיוֹם זֶה שְׁמֵשׁ אוֹתוֹ שְׁמוּשׁ יוֹתֵר מְכַל שָׁאַר הַיָּמִים, וְהַכֵּל תְּלִוי עַד יוֹם



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הַשְּׁשִׁי, שֶׁהוּצִיא הָאֶפְרַיִן כָּל מֵה שֶׁהָיָה גָּנוּז בּוֹ,  
שֶׁכְּתוּב תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ וְגו'. וְזֶהוּ הַיּוֹם  
הַחֲמִישִׁי, אַחַד מֵאוֹתָם עֲצֵי הַלְּבָנוֹן.

סְדוּרָא שְׁתִּיתָא: דָּא אִיהוּ יוֹמָא, דְּאַתְקִין כָּל הָאִי אֶפְרַיִן, וְלִית לִיה  
תְּקוּנָא, וְלִית לִיה תְּקָפָא, בְּר מֵהֵאִי יוֹמָא, כַּד אָתָא הָאִי יוֹמָא, אֶתְתְּקִין הָאִי  
אֶפְרַיִן, בְּכַמָּה רוּחִין, בְּכַמָּה נְשֻׁמְתִין, בְּכַמָּה עוֹלִימְתִין שְׁפִירָן בְּחִיזוּ. אִינּוּן  
דְּאַתְחֻזוּן לְמִיתָב בְּהִיכְלָא דְּמַלְכָא. אוּף אִיהוּ אֶתְתְּקִין בְּשְׁפִירוּ כָּל שְׁאָר  
יוֹמִין דְּהוּוּ בְּקַדְמִיתָא, וְאַתְקִין לוֹן בְּתִיאוּבְתָא חֲדָא, בְּרַעוּתָא בְּחֻדוּהּ,  
תְּקוּנָא דְּלַעֲלָא וְתַמָּא.

סְדוּר שְׁשִׁי – זֶהוּ יוֹם שֶׁהִתְקִין אֶת כָּל הָאֶפְרַיִן הַזֶּה,  
וְאִין לוֹ תְּקוּן וְאִין לוֹ תְּקָף פְּרֻט לְיוֹם הַזֶּה. כְּשֶׁבָא הַיּוֹם  
הַזֶּה, נִתְקַן הָאֶפְרַיִן הַזֶּה בְּכַמָּה רוּחוֹת, בְּכַמָּה נְשֻׁמוֹת,  
בְּכַמָּה עוֹלָמוֹת יְפוֹת מְרָאָה. אוּתָן שְׁנַרְאוֹת לְשֶׁבֶת  
בְּהִיכַל הַמְּלָךְ. אִף הוּא נִתְקַן בִּיפִי כָּל שְׁאָר הַיָּמִים  
שֶׁהָיוּ בְּתַחֲלָה, וּמִתְקִין אוֹתָם בְּתִשׁוּקָה אַחַת, בְּרִצּוֹן,  
בְּשִׂמְחָה, תְּקוּן עֲלִיּוֹן וְתַחֲתוֹן.

כְּדִין אֶתְקַדֵּשׁ הָאִי אֶפְרַיִן, בְּקַדוּשִׁין עֲלָאִין וְאַתְעֵטֵר בְּעֵטְרוּי, עַד דְּסֻלֵּיק  
בְּסֻלֵּיקוּ דְּעֵטְרָא דְּנִיחָא, וְאַקְרִי שְׂמָא עֲלָאָה, שְׂמָא קַדִּישָׁא, דְּאִיהִי שְׁבֵת.  
נִיחָא דְּכֻלָּא, תִּיאוּבְתָא דְּכֻלָּא, דְּבִקוּתָא דְּכֻלָּא, דְּעִילָא וְתַמָּא כְּחֲדָא.  
וּכְדִין כְּתִיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים ג) אֶפְרַיִן עָשָׂה לוֹ הַמְּלָךְ שְׂלֵמָה מַעְצֵי הַלְּבָנוֹן.

וְאִז מִתְקַדֵּשׁ הָאֶפְרַיִן בְּקַדְשׁוֹת עֲלִיּוֹנוֹת וּמִתְעֵטֵר  
בְּעֵטְרוֹתָיו, עַד שֶׁעוֹלָה בְּעִלְיָה שְׁל עֵטְרָה שְׁל מְנוּחָה,  
וְנִקְרָא שֵׁם עֲלִיּוֹן, שֵׁם קְדוּשׁ, שֶׁהוּא שְׁבֵת. מְנוּחַת  
הַכֹּל, תְּשׁוּקַת הַכֹּל, דְּבִקוּת הַכֹּל, שְׂלֵמַעְלָה וּלְמַטָּה

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בְּאֶחָד. וְאָז כָּתוּב, (שיר השירים ג) אֶפְרַיִן עָשָׂה לֹו הַמֶּלֶךְ  
שְׁלֹמֹה מַעְצֵי הַלְּבָנוֹן.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מֵאֵן דְּזָכִי בְּהֵוָה אֶפְרַיִן, זָכִי בְּכֹלָא, זָכִי לְמִיתַב בְּנִיחָא  
דְּצִלָּא דְקוּדְשָׁא בְּרִיקָה הוּא, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, (שיר השירים ב) בְּצִלּוֹ חֲמֻדָּתִי  
וַיִּשְׁבְּתִי. וְהִשְׁתָּא דִּיתִיבְנָא בְּצִלָּא דְנִיחָא דָּא, אֵית לָן לְאַסְתְּכֹלָא דְלָא  
יִתְבִּינֵן אֱלָא בְּצִלָּא דְקוּדְשָׁא בְּרִיקָה הוּא, גוֹ הֵהוּא אֶפְרַיִן. וְאֵית לָן  
לְאַעְטָרָא הָאֵי אַתְרַ, בְּעֵטְרִין עֲלָאִין, עַד דִּיתְעָרוּן אֵילְנֵי דְהֵהוּא אֶפְרַיִן,  
לְמִיתִי עַלְן בְּצִלָּא אַחְרָא.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מִי שְׁזוּכָה לְאוֹתוֹ אֶפְרַיִן, זוּכָה בְּכֹל,  
זוּכָה לְשִׁבְתָּהּ בְּמִנוּחָה בְּצִלְ שֵׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּמוֹ  
שְׁנֶאֱמַר (שיר השירים ד) בְּצִלּוֹ חֲמֻדָּתִי וַיִּשְׁבְּתִי. וְכָעַת  
שְׁיִשְׁבְּנוּ בְּצִלְ שֵׁל הַמְּנוּחָה הַזֶּה, יֵשׁ לָנוּ לְהִסְתַּכֵּל שְׁלָא  
יִשְׁבְּנוּ אֱלָא בְּצִלְ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּתוֹךְ אוֹתוֹ  
הָאֶפְרַיִן, וַיֵּשׁ לָנוּ לְעֵטֵר אֶת הַמְּקוֹם הַזֶּה בְּעֵטְרוֹת  
עֲלִיוֹנוֹת עַד שְׁיִתְעוֹרְרוּ הָאֵילָנוֹת שֵׁל אוֹתוֹ הָאֶפְרַיִן  
לְבָא עֲלֵינוּ בְּצִלְ אַחְרַ.

**בוזור – ספר שמות – פרשת ויקהל – דף קצ"ט ע"א**

בְּיוֹמָא שְׁתִּיתָאָה בְּרָא לְאָדָם, וְאַתְנִי עֲמִיָה, דְתַפּוּק מְנִיָה אַתְתָּא, דְתִיּוּן  
לְאַלְיָהוּ, דְכְתִיב, (מלכים א יז) הִנֵּה צְוִיתִי שָׁם אִשָּׁה אֲלֻמְנָה לְכַלְכֶּלְךָ. הִנֵּה  
צְוִיתִי, מִיּוֹמָא דְאַתְבְּרִי עֲלֵמָא. וְכֵן בְּכֹל עוֹבְדָא וְעוֹבְדָא דְאַתְחַדֵּשׁ בְּעֲלֵמָא,  
קוּדְשָׁא בְּרִיקָה הוּא פְּקִיד הֵהוּא עוֹבְדָא מִיּוֹמָא דְאַתְבְּרִי עֲלֵמָא. אֹנָף הָכָא,  
וַיֹּאמֶר יי' לְדָג. וַיֹּאמֶר, מִשִּׁית יוֹמִין דְּבְרָאשִׁית קָאֵמַר לִיָהּ.

בְּיוֹם הַשְּׁשִׁי בְּרָא אֶת הָאָדָם, וְהִתְנַה עֲמוֹ שְׁתַּצָּא מִמֶּנּוּ

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אִשָּׁה שְׁתּוֹזֵן אֶת אֱלֹהֶיךָ, שֶׁנֶּאֱמַר הִנֵּה צִוִּיתִי שֵׁם אִשָּׁה  
 אֲלֻמְנָה לְכַלְכֵּלְךָ. הִנֵּה צִוִּיתִי – מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם.  
 וְכִּי בְּכָל מַעֲשֵׂה וּמַעֲשֵׂה שֶׁהִתְחַדַּשׁ בְּעוֹלָם, הַקְּדוֹשׁ  
 בְּרוּךְ הוּא צִוָּה אֶת אוֹתוֹ מַעֲשֵׂה מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָאָדָם.  
 אֵף כָּאֵן וַיֹּאמֶר ה' לְדָג, וַיֹּאמֶר – מִשֵּׁשֶׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית  
 אָמַר לוֹ.

הֵכָא אֵית לָן סִמְךָ בְּעֻלְמָא, עַל עוֹבְדֵין דְּבִנֵּי נִשְׂא בְּהַאי עֻלְמָא. יוֹנָה דִּנְחַת  
 לְסַפִּינָה, דָּא אִיהִי נִשְׁמַתָּא דְּבַר נִשְׁ, דִּנְחַתָּא לְהַאי עֻלְמָא לְמַהוּי בְּגוּפָא  
 דְּבַר נִשְׁ. אָמַאי אַתְקָרִי יוֹנָה. בְּגִין דְּכִיּוֹן דָּא שְׁתַּתְּפַת בְּגוּפָא, בְּדִין אִיהִי יוֹנָה  
 בְּהַאי עֻלְמָא. כְּמָה דְּאִתְמַר, (ויקרא כה) וְלֹא תוֹנוּ אִישׁ אֶת עַמִּיתוֹ. וְכִדִּין בְּר  
 נִשְׁ אֲזִיל בְּהַאי עֻלְמָא, כְּסַפִּינָה בְּגוּ יִמָּא רַבָּא, דְּחֻשִׁיבַת לְאַתְבְּרָא, כְּמָה  
 דְּאִתְ אָמַר (יונה א) וְהֶאֱנִיָּה חֻשְׁבָּה לְהַשְׁבֵּר.

כָּאֵן יֵשׁ לָנוּ סִמְךָ הָעוֹלָם עַל מַעֲשֵׂי בְּנֵי אָדָם בְּעוֹלָם  
 הַזֶּה. יוֹנָה שְׁיִרְד לְסַפִּינָה, זוֹהִי נִשְׁמַת הָאָדָם שְׁיִוְרְדַת  
 לְעוֹלָם הַזֶּה לְהִיּוֹת בְּגוּף הָאָדָם. לְמָה נִקְרֵאת יוֹנָה?  
 מִשׁוּם שְׁכִיּוֹן שְׁמִשְׁתַּתְּפַת בְּגוּף, אֲזִי הִיא יוֹנָה בְּעוֹלָם  
 הַזֶּה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ויקראכה) וְלֹא תוֹנוּ אִישׁ אֶת עַמִּיתוֹ.  
 וְאִזּוֹ הָאָדָם הוֹלֵךְ בְּעוֹלָם הַזֶּה כְּמוֹ סַפִּינָה בְּתוֹךְ הַיָּם  
 הַגָּדוֹל שְׁמִחֻשְׁבַת לְהַשְׁבֵּר, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְהֶאֱנִיָּה  
 חֻשְׁבָּה לְהַשְׁבֵּר.

וְבַר נִשְׁ כִּד אִיהוּ בְּהַאי עֻלְמָא חֲטִי, וְחֻשִׁיב דְּעָרְק מְקַמֵּי מְאָרִיָּה. וְלֹא  
 אֲשַׁגַּח בְּהִיוּא עֻלְמָא. וְכִדִּין אֲטִיל קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא רוּחַ סְעָרָה תְּקִיפָא.  
 דָּא אִיהִי גִזִּירַת דִּינָא, דְּקִימָא תְּדִיר קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא. וּבְעֵאת דִּינָא  
 דְּבַר נִשְׁ מְקַמֵּיהּ, וְדָא אִיהוּ דְּקָא מְטִי לְסַפִּינָה, וְאִדְכֵּר חוּבוּי דְּבַר נִשְׁ

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

לְאַתְפֹּסֵא לִיָּה.

וְאָדָם, כְּשֶׁהוּא חוֹטֵא בְּעוֹלָם הַזֶּה וְחוֹשֵׁב שְׁבוּרָחַ מִלְּפָנַי אֲדוֹנָי וְלֹא שָׁם לֵב לְאוֹתוֹ הָעוֹלָם, וְאִזּוֹ מְטִיל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רוּחַ סְעָרָה חֲזָקָה – זוֹהֵי גְזֵרַת הַדִּין שְׁעוֹמְדַת תְּמִיד לְפָנַי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמְבַקֶּשֶׁת אֶת דִּין הָאָדָם מִלְּפָנָיו, וְזוֹהֵי שְׂמִטָּה אֶת הַסְּפִינָה וּמְזַכְּרָה אֶת חֲטָאֵי הָאָדָם לְתַפְסֵא אוֹתוֹ.

כִּיּוֹן דְּאַתְפֹּסֵא בְּרַ נֶשׁ עַל יָדָא דְּהֵהוּא סְעָרָה בְּבֵי מְרַעִיָּה, מַה כְּתִיב וַיּוֹנֶה יָרֵד אֶל יִרְכַּתִּי הַסְּפִינָה וַיִּשְׁכַּב וַיִּרְדָּם. אַף עַל גַּב דְּבַר נֶשׁ בְּבֵי מְרַעִיָּה, נִשְׁמַתָּא לָא אֶתְעַרַת לְאַתְבָּא קָמִי מְאָרְיָה, לְמַפְרָק חוֹבִי. מַה כְּתִיב, וַיִּקְרַב אֵלָיו רַב הַחֹבֵל. מֵאֵן רַב הַחֹבֵל. דָּא יֵצֵר טוֹב, דְּאִיְהוּ מְנַהִיג כֻּלָּא. וַיֹּאמֶר לוֹ מַה לָּךְ נִרְדָּם קוּם קְרֵא אֶל אֱלֹהֶיךָ וְגו'. לָאוּ שְׁעַתָּא הוּא לְמַדְמָךְ, דְּהָא סִלְקִין לָךְ לְדִינָא, עַל כֹּל מַה דְּעַבְדַת בְּהָאֵי עֲלָמָא, תוֹב מְחוּבָּךְ.

כִּיּוֹן שְׁנַתְפֹּסֵא אָדָם עַל יְדֵי אוֹתָהּ סְעָרָה בְּבֵית חָלִיּוֹ, מַה כְּתוּב? וַיּוֹנֶה יָרֵד אֶל יִרְכַּתִּי הַסְּפִינָה וַיִּשְׁכַּב וַיִּרְדָּם. אַף עַל גַּב שְׂאָדָם בְּבֵית חָלִיּוֹ, הַנִּשְׁמָה לֹא מְתַעוּרְרַת לְשׁוֹב לְפָנַי אֲדוֹנָה וְלִפְדוּת אֶת חֲטָאֵיו. מַה כְּתוּב? וַיִּקְרַב אֵלָיו רַב הַחֹבֵל. מִי זֶה רַב הַחֹבֵל? זֶה יֵצֵר טוֹב שְׂמַנְהִיג אֶת הַכֹּל. וַיֹּאמֶר לוֹ מַה לָּךְ נִרְדָּם קוּם קְרֵא אֶל אֱלֹהֶיךָ וְגו'. אֵינן הַשְּׁעָה לִישָׁן, שְׁהֵרִי מְעַלִּים אוֹתָךְ לְדִין עַל כֹּל מַה שְׁעַשִׂיתָ בְּעוֹלָם הַזֶּה, שׁוֹב מְחֻטְאַךְ.

אֶסְתַּכַּל בְּמַלְיָן אֵלִין, וְתוֹב לְמְאָרְךָ. מַה מְלֹאכְתְּךָ דְּאַתְ עֶסְקַת בְּהָאֵי עֲלָמָא, וְאוּדֵי עֲלָה קָמִי מְאָרְךָ. וּמֵאֵין תְּבֵא, אֶסְתַּכַּל מֵאֵין בְּאַתְ, מְטַפָּה סְרוּחָה, וְלֹא תַתְגָּאֵי קָמִיָּה. מַה אֲרַצְךָ, אֶסְתַּכַּל דְּהָא מְאָרְעָא אֶתְבְּרִיאַתְ,

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וּלְאַרְעָא תִּיתוּב. וְאִי מְזַה עִם אָתָּה, אֶסְתַּכַּל אִי אִית לָךְ זְכוּ דְאַבְהוֹ, דִּיגִין עֲלֶיךָ.

הַתְּבוּנָה בְּדַבְרֵי הַלְלוּ וְשׁוּב לְאַדוֹנָךְ. מַה מְלַאכְתְּךָ – שְׂאֵתָּה עֲסַקְתָּ בָּהּ בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְהוֹדָה עָלֶיךָ לְפָנַי רְבוּנָךְ. וּמַאֲיִן תְּבוּא – הֶסְתַּכַּל מַאֲיִן בְּאֵת, מְטַפָּה סְרוּחָה, וְאֵל תִּתְגַּאֵה לְפָנָיו. מַה אֲרַצְךָ – הֶסְתַּכַּל שְׁהִירֵי מֵהָאֲרֶץ נִבְרָאָתָּ וְלְאַרְץ תָּשׁוּב. וְאִי מְזַה עִם אָתָּה – הֶסְתַּכַּל אִם יֵשׁ לָךְ זְכוּת אַבּוֹת שְׂתַּגֵּן עָלֶיךָ.

בֵּינָן דְּסַלְקִין לִיהּ לְדִינָא, בְּבֵי דִינָא דְלַעִילָא, הֵהִיא סְעָרָה, דְּאִיהִי גְזֵרַת דִּינָא, דְּסַעִיר עָלֶיהָ דְּבַר נֶשׁ, תְּבַעַת מִן מַלְכָּא לְמִידָן אֵינּוֹן תְּפִיסִין דְּמַלְכָּא, וְכִלְהוּ אֲתֵיִן חַד חַד קַמִּיהּ. בֵּיהּ שְׁעֵתָא אֲתַקְרִיבוּ בֵּי דִינָא. אִית מְנַהוֹן דְּפִתְחֵי בְּזָכוּת, וְאִית מְנַהוֹן דְּפִתְחֵי בְּחוּבָה. וּגְזֵרַת דִּינָא תְּבַעַת דִּינָא.

בֵּינָן שְׂמַעְלִים אוֹתוֹ לְדִין בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעְלָה, אוֹתָהּ סְעָרָה, שֶׁהִיא גְזֵרַת הַדִּין שְׁסוּעֶרַת עַל הָאָדָם, מְבַקֶּשֶׁת מֵהַמֶּלֶךְ לְדוֹן אוֹתָם הַתְּפוּסִים שֶׁל הַמֶּלֶךְ, וְכֻלָּם בָּאִים אֶחָד אֶחָד לְפָנָיו. בְּאוֹתָהּ שְׁעָה מִתְקַרְבִּים בֵּית הַדִּין. יֵשׁ מֵהֶם שְׁפוֹתְחִים בְּזָכוּת, וְיֵשׁ מֵהֶם שְׁפוֹתְחִים בְּחוּבָה, וּגְזֵרַת הַדִּין תּוֹבַעַת דִּין.

וְאִי הֵהוּא בַר נֶשׁ לֹא זָכִי בְּדִינָא, מַה כְּתִיב. וַיַּחֲתְרוּ הָאֲנָשִׁים לְהָשִׁיב אֶל הַיְבֻשָּׁה וְלֹא יָכְלוּ. מִשְׁתַּדְּלִין אֵינּוֹן דְּאוּרוֹ זְכוּתִיהָ לְאַתְבָּא לִיהּ לְהֵאֵי עֲלָמָא, וְלֹא יָכְלוּ. מֵאִי טַעְמָא. כִּי הֵימ הוּלְךָ וְסוּעַר עָלֵיהֶם, גְּזֵרָה דְּדִינָא, אֲזִיל וְסַעִיר בְּחוּבוֹי דְּבַר נֶשׁ, וְאַתְגַּבַּר עָלֵיהוּ.

וְאִם אוֹתוֹ אָדָם לֹא זֹכֵה בְּדִין, מַה כְּתוּב? וַיַּחֲתְרוּ

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הָאֲנָשִׁים לְהָשִׁיב אֶל הַיְבֻשָּׁה וְלֹא יִכְלוּ. הֵם מִשְׁתַּדְּלִים  
 אוֹתָם שְׁמוֹרִים וְכוּתוֹ לְהָשִׁיבוּ אֶל הָעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא  
 יִכְלוּ. מָה הַטַּעַם? כִּי הַיָּם הוֹלֵךְ וְסֵעַר עֲלֵיהֶם. גְּזֵרַת  
 הַדִּין הוֹלֶכֶת וְסוֹעֶרֶת בְּחֻטְאֵי הָאָדָם וּמִתְגַּבֶּרֶת עֲלֵיהֶם.

בְּדִין נִחְתִּין עָלֵיהֶם תִּלְתַּת שְׁלִיחֵן מִמֶּנּוּ, חֵד, דְּכַתִּיב כֹּל וְכוּוֹן, וְכֹל חוֹבִין,  
 דְּעֶבֶד בַּר נֶשׁ בְּהֵאֵי עֲלָמָא. וְחֵד דְּעֶבֶד חוֹשֶׁבֵן יוֹמוֹי. וְחֵד דְּהוּהָ אָזִיל  
 עֲמִיָּה, כִּד הוּהָ בְּמַעֵי אֲמִיָּה. וְהָא אֹקִימָנָא דְּגֵזֵרַת דִּינָא לָא שְׂכִיף, עַד  
 הֵהוּא וּמָנָא דְּכַתִּיב, וַיִּשְׂאוּ אֶת יוֹנָה. וַיִּשְׂאוּ: כִּד נִטְלִי לִיָּה מִבֵּיתִיהָ, לְבִי  
 קְבָרִי.

אֶחָד שְׁכוּתָב כֹּל הַזְּכוֹת וְכֹל הַחֻטְאִים שֶׁעָשָׂה הָאָדָם  
 בְּעוֹלָם הַזֶּה. וְאֶחָד שֶׁעוֹשֶׂה חֻשְׁבוֹן יָמָיו. וְאֶחָד שֶׁהָיָה  
 הוֹלֵךְ עִמּוֹ כְּשֶׁהָיָה בְּמַעֵי אֲמוֹ, וְהָרִי בְּאֲרָנוֹ שֶׁגִּזְרַת  
 הַדִּין לֹא שׁוֹכֶכֶת עַד לְאוֹתוֹ זְמַן, שֶׁכָּתוּב וַיִּשְׂאוּ אֶת  
 יוֹנָה. וַיִּשְׂאוּ, כְּשֶׁנּוֹטְטִים אוֹתוֹ מִבֵּיתוֹ לְבֵית הַקְּבָרוֹת.

**דף קצ"ט ע"ב**

בְּדִין מְכַרְזֵי עֲלוֹי. אֵי אִיהוּ וּפְאָה, מְכַרְזֵי עָלִיָּה וְאֲמָרִי, הָבוּ יָקָר לְדִיּוֹקְנָא  
 דְּמִלְכָּא, (ישעיה נז) יבֵּא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מְשַׁכְּבוֹתֵם הַלֵּךְ נִכְחוֹ. מָנָא לָן.  
 דְּכַתִּיב, (ישעיה נח) וְהֵלֵךְ לְפָנֶיךָ צְדָקָה (דף קצ"ט ע"ב) כְּבוֹד יְיָ יֵאֲסַפֶּךָ. וְאֵי  
 חֲזִיבָא אִיָּהִי, מְכַרְזֵי עָלִיָּה וְאֲמָרוּ, וּוִי לִיָּה לְפָלְגָנָא. טָב לִיָּה דְּלֹא יִתְבָּרִי.  
 בְּדִין מָה כְּתִיב, וַיִּטְלְהוּ אֶל הַיָּם וַיַּעֲמוּד הַיָּם מוֹעֲפּוֹ. כִּד עֲאֲלִין לִיָּה לְבִי  
 קְבָרִי דְּאִיהוּ אֲתֵר דְּדִינָא. בְּדִין גְּזֵרַת דִּינָא דְּהוּהָ סְעִיר, שְׂכִיף מוֹעֲפִיָּה.  
 וְנוֹנָא דְּבַלְעַ לִיָּה, דָּא אִיהוּ קְבָרָא.

וְאָז מְכַרְזֵי עֲלוֹי. אִם הוּא צְדִיק - מְכַרְזֵי עֲלוֹי

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וְאוֹמְרִים: תָּנוּ כְבוֹד לְדַמוֹת הַמֶּלֶךְ, (ישעיהו) יָבוֹא שָׁלוֹם  
 וְנוֹחוּ עַל מְשֻׁכְבוֹתֵם הַלֵּךְ נִכְחוֹ. מִיָּנִין לָנוּ? שְׁכַתוֹב (שם  
 נח) וְהַלֵּךְ לְפָנֶיךָ צְדָקָה כְבוֹד ה' יֶאֱסֹפֶה. וְאִם הוּא רָשָׁע  
 – מְכַרְיִזִים עָלָיו וְאוֹמְרִים: אוֹי לוֹ לְפָלוֹנִי, טוֹב לוֹ  
 שְׁלֹא הָיָה נִבְרָא. וְאִזּוּ מָה כְּתוּב? וַיִּטְלְהוּ אֶל הַיָּם  
 וַיַּעֲמֵד הַיָּם מִזְעָפוֹ. כְּשֶׁמְכַנְיָסִים אוֹתוֹ לְבֵית הַקְּבָרוֹת,  
 שֶׁהוּא מְקוֹם הַדִּין, אִזּוּ גִזְרַת הַדִּין שֶׁהִיְתָה סוּעָרַת,  
 שׁוֹכֶכֶת מִזְעָפָה. וְהִדְגַּ שְׁבַלְע אוֹתוֹ זֶהוּ הַקְּבֵר.

מֵה כְּתִיב, וַיְהִי יוֹנָה בְּמַעַי הַדָּג. מְעוֹי דְדָג, דָּא אִיהוּ בְּטָן שְׂאוּל. מְנַלָּן.  
 דְּכְתִיב, (יוֹנָה ב) מִבְּטָן שְׂאוּל שׁוֹעֵתִי. וְאִיהוּ בְּמַעַי דְּנוֹנָא הוּוּ, וְקֹאֲרִי לִיָּה  
 בְּטָן שְׂאוּל, שְׁלֹשָׁה יָמִים וּשְׁלֹשָׁה לַיְלוֹת, אֲלִין תְּלַת יוֹמִין, דְּבַר נֶשׁ בְּקִבְרָא,  
 וְאֶתְבְּקְעוּ מְעוֹי.

מֵה כְּתוּב? וַיְהִי יוֹנָה בְּמַעַי הַדָּג. מְעַי הַדָּג זֶהוּ בְּטָן  
 שְׂאוּל. מִיָּנִין לָנוּ? שְׁכַתוֹב מִבְּטָן שְׂאוּל שׁוֹעֵתִי. וְהוּא  
 הָיָה בְּמַעַי הַדָּג, וְקוֹרָא לוֹ בְּטָן שְׂאוּל, שְׁלֹשָׁה יָמִים  
 וּשְׁלֹשָׁה לַיְלוֹת. אֵלּוּ שְׁלֹשָׁה יָמִים שְׂאָדָם בְּקִבְרָ  
 וּנְבַקְעִים מְעוֹי.

לְבַתֵּר תְּלַתָּא יוֹמִין, הַהוּא טְנוּפָא אֶתְהַפֵּף עַל אֲנַפּוּי, וְאוֹמֵר לוֹ טוֹל מַה  
 דִּיִּהְבַת בִּי. אֲכַלְתָּ וְשָׁתִיתָ כָּל יוֹמָא, וְלֹא יְהִבַתְּ לְמִסְכְּנִי, וְכָל יוֹמָךְ הוּוּ  
 כְּחֻגִין וְכְמוֹעֵדִין, וּמִסְכְּנִי הוּוּ כְּפָנִין, דְּלֹא אֲכָלוּ בְּהִדְדָּךְ, טוֹל מַה דִּיִּהְבַת בִּי.  
 הָדָא הוּא דְכְתִיב, (מֵלָאכִי ב) וַזְּרִיתִי פָּרֵשׁ עַל פְּנִיכֶם וְגו', וְהָא אוֹקִימָנָא.

לְאַחַר שְׁלֹשָׁה יָמִים אוֹתָהּ טְנַפְתָּ נְהַפְכַת עַל פְּנִיּוֹ,  
 וְאוֹמַרְתָּ לוֹ: טַל מַה שֶׁנִּתְתָּ בִּי. אֲכַלְתָּ וְשָׁתִיתָ כָּל יוֹם,  
 וְלֹא נִתְתָּ לְעַנְיִים, וְכָל יָמֶיךָ הָיוּ כְּמוֹ חֲגִים וּמוֹעֲדִים,

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וְהַעֲנִיִּים הָיוּ רַעֲבִים, שְׁלֹא אָכְלוּ עִמָּךְ. טַל מֵה שְׁנַתָּת  
 בִּי. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (מלאכי ב) וְזֵרִיתִי פָּרֵשׁ עַל פְּנִיכֶם וְגו',  
 וְהָרִי בְּאַרְנוּ.

לְבַתֵּר דָּא, מִתְלָתָא יוֹמִין וְלְהִלְאָה, בְּדִין אַתְדֵּן בַּר נֶשׁ מְעִינוֹי, מִיְדוּי,  
 וּמְרַגְלוּי, וְאוֹקְמוּהָ עַד תְּלָתִין יוֹמִין. כָּל אֵינוֹן תְּלָתִין יוֹמִין, אַתְדֵּנוּ נִפְשָׁא  
 וְגוּפָא כְּחָדָא. וּבְגִינֵי כֶּף אֲשַׁתְּכַח נִשְׁמָתָא לְתַתָּא בְּאַרְעָא, דְּלֹא סִלְקַת  
 לְאַתְרָהּ. כְּאַתְתָּא דִּיתְבַּת לְבַר, כָּל יוֹמֵי מְסַאָבוֹתָא. לְבַתֵּר, נִשְׁמָתָא סִלְקָא,  
 וְגוּפָא אַתְבְּלִי בְּאַרְעָא. עַד הָהוּא זְמַנָּא דִּיתְעַר קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא  
 לְמִיתְיָא.

לְאַחַר זֶה, מְשַׁלְשָׁה יָמִים וְהִלְאָה, אֲזוּ נְדוּן הָאָדָם  
 מְעִינוֹי, מִיְדוּי, מְרַגְלוּי, וּפְרָשׁוּהָ עַד שְׁלֹשִׁים יָמִים. כָּל  
 אוֹתָם שְׁלֹשִׁים יָמִים נְדוּנִים הַנִּפְשׁ וְהַגּוּף כְּאַחַד,  
 וּמְשׁוּם כֶּף הַנִּשְׁמָה נִמְצָאָת בְּאַרְץ לְמַטָּה, שְׁאִינָה  
 עוֹלָה לְמְקוּמָהּ, כְּאַשָּׁה שְׁיוֹשְׁבַת בַּחוּץ כָּל יְמֵי  
 הַטְּמָאָה. אַחַר כֶּף הַנִּשְׁמָה עוֹלָה, וְהַגּוּף נִרְקַב בְּאַרְץ,  
 עַד אוֹתוֹ זְמַן שְׁיַעִיר הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא אֶת הַמֵּתִים.

וְזַמְיָנָא קְלָא חָדָא לְאַתְעָרָא בְּבֵי קְבָרֵי, וְיִימָא, (ישעיה כו) הַקִּיצוּ וְרַנְּנוּ שׁוֹכְנֵי  
 עֶפְרַיִם כִּי טַל אֲזוּרֹת טַלְף וְאַרְץ רְפָאִים תְּפִיל. אֵימַתִּי יְהֵא דָא. בְּזַמְנָא  
 דִּיתְעַבְר מְלָאָה הַמּוֹת מְעִלְמָא, דְּכַתִּיב, (ישעיה כה) בְּלַע הַמּוֹת לְנִצָּח וְגו'.  
 כִּיּוֹן דְּבִלַע הַמּוֹת לְנִצָּח, לְבַתֵּר, וּמְחָה יְי' אֱלֹהִים דְּמַעָה מַעַל כָּל פְּנִים  
 וְחִרְפַת עַמּוֹ יִסִּיר מַעַל כָּל הָאָרְץ. בְּדִין כְּתִיב, וַיֹּאמֶר יְי' לְדָג וַיִּקָּא אֶת יוֹנָה  
 אֶל הַיַּבְשָׁה.

וְעַתִּיד קוּל אַחַד לְהַעִיר בְּבֵית הַקְּבָרוֹת וַיֹּאמֶר, (ישעיה  
 כו) הַקִּיצוּ וְרַנְּנוּ שׁוֹכְנֵי עֶפְרַיִם כִּי טַל אֲזוּרֹת טַלְף וְאַרְץ



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

רְפָאִים תְּפִיל. אֵימַתִּי זֶה יִהְיֶה? בְּזִמַּן שְׂיַעֲבֹר מִלְאָף  
הַמּוֹת מִן הָעוֹלָם, שְׂכַתוֹב (שם כה) בְּלַע הַמּוֹת לְנִצָּח  
וְגו'. בֵּינֵן שְׂבַלַע הַמּוֹת לְנִצָּח, אַחַר כֶּף, וּמְחָה ה'  
אֱלֹהִים דְּמַעָּה מֵעַל כָּל פָּנִים וְחֲרַפְתָּ עִמּוֹ יִסִּיר מֵעַל  
כָּל הָאָרֶץ. אָז כָּתוּב, וַיֹּאמֶר ה' לְדָג וַיִּקָּא אֶת יוֹנָה אֶל  
הַיַּבְשָׁה.

בֵּינֵן דְּאֲתַעַר הַהוּא קָלָא בֵּינֵי קַבְרֵי, כְּדִין כָּל קַבְרֵיָא יִקְיֵאוּ לְאִינוּן מִתְיָיא  
דְּבַהוּן לְבַר. הֵדָא הוּא דְכְּתִיב וְאָרֶץ רְפָאִים תְּפִיל. מֵאֵי תְּפִיל. דְּיִקְיֵא לֹון  
לְבַר. רְפָאִים, מַהוּ רְפָאִים. דְּקַבִּילוּ. אֲסוּתָא כְּמַלְקָדְמִין, וְאֲתַסִּיאוּ גְרַמִּין  
בְּגְרַמִּין. וְאֵלִין אֲקֵרוּן רְפָאִים.

בֵּינֵן שְׂהֲתַעוֹרַר אוֹתוֹ קוֹל בֵּין הַקְּבָרִים, אָזִי כָּל  
הַקְּבָרִים יִקְיֵאוּ אֶת אוֹתָם הַמֵּתִים שְׂבָהֶם הַחוּצָה. זֶהוּ  
שְׂכַתוֹב וְאָרֶץ רְפָאִים תְּפִיל. מַה זֶה תְּפִיל? שְׂתַקִּיא  
אוֹתָם הַחוּצָה. רְפָאִים, מַה זֶה רְפָאִים? שְׂקַבְלוּ רְפוּאָה  
כְּמַקְדָּם, וְנִרְפְּאוּ עֲצָמוֹת בְּעֲצָמוֹת, וְאֵלֶּה נִקְרְאִים  
רְפָאִים.

וְאֵי תִימָא, הָא כְּתִיב (בשאר עובדי כוכבים ומזלות) (ישעיה כו) רְפָאִים בַּל  
יִקוּמוּ. אֲלֵא וְדֵאֵי כָּל עֲלָמָא יִתְסוּן גְרַמִּין בְּבֵי קַבְרֵי, אֲבָל מְנַהוּן יִקוּמוּן,  
וּמְנַהוּן לֹא יִקוּמוּן. וְעַל דָּא כְּתִיב רְפָאִים בַּל יִקוּמוּ. זַכָּאָה חוּלְקִיהוּן  
דִּישְׂרָאֵל, דְּכְּתִיב בְּהוּ נְבַלְתִּי יִקוּמוּן. וּבַהֲאֵי נוּנָא, אֲשַׁכְּחָנָא מְלִין  
לְאֲסוּתָא, דְּכָל עֲלָמָא.

וְאֵם תֹּאמֶר, הֲרֵי כְּתוּב (בשאר עובדי כוכבים ומזלות) (ישעיה כו)  
רְפָאִים בַּל יִקוּמוּ? אֲלֵא וְדֵאֵי כָּל הָעוֹלָם יִתְרַפְּאוּ  
עֲצָמוֹתָם בְּבֵית הַקְּבָרוֹת, אֲבָל מֵהֶם יִקוּמוּ וּמֵהֶם לֹא

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

יְקוּמוּ. וְעַל זֶה כָּתוּב רַפְּאִים בַּל יִקוּמוּ. אֲשֶׁרֵי חֶלְקָם  
שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שֶׁכָּתוּב בָּהֶם נִבְלָתִי יִקוּמוּן. וּבִדְג הַזֶּה  
מִצְאָנוּ דְבָרִים לְרִפּוּאָה שֶׁל כָּל הָעוֹלָם.

### בוזור – ספר שמות – פרשת ויקהל – דף ר"ג ע"א

תָּא חֲזִי, בְּיוֹמָא שְׁתִּיתָאָה כַּד מְטָא זְמַנָּא דְעֶרְב, דְּלִיג לִגּוּ הַהוּא (נ"א מדורא)  
נְהוּרָא דְאַשָּׁא, וְסַלְקָא לְעִילָא לְאַעְלָא גּוּ גּוּוּנִין. כְּדִין מְתַקְנִין יִשְׂרָאֵל  
לְתַתָּא, וּמְסַדְרִין סְעוּדָתֵין, וּמְתַקְנִין פְּתוּרִין, כָּל חַד וְחַד פְּתוּרִיה. כְּדִין חַד  
שְׁלֵהוּבָא נְפִיק וּבְטַש בְּהַהוּא מְדוּרָא, כִּיּוֹן דְּבְטַש בֵּיה, מְתַגְלָגְלָן הַהוּא  
שְׁלֵהוּבָא, וְהַהוּא מְדוּרָא וְעַאֲלִין בְּנוֹקְבָא דְתַהוּמָא רַבָּא, וְאַתְּמַרְן וַיִּתְבַּת  
תַּמְן.

בֹּא וּרְאֵה, בְּיוֹם הַשְּׁשִׁי כְּשִׁמְגִיעַ זְמַן הָעֶרְב, קוּפִץ  
בְּפָנִים אוֹתוֹ (מדורת) אֹר הָאֵשׁ, וְעוֹלָה לְמַעְלָה לְהַכְנִס  
לְתוֹף הַגּוּוּנִים. אִזּוּ מְתַקְנִים יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה, וּמְסַדְרִים  
סְעוּדוֹת וּמְתַקְנִים שְׁלַחֲנוֹת, כָּל אֶחָד וְאֶחָד אֶת  
שְׁלַחֲנוֹ. אִזּוּ שְׁלַחֲבַת אַחַת יוֹצֵאת וּמַכָּה בְּאוֹתָהּ  
מְדוּרָה. כִּיּוֹן שִׁמְכָה בֵּיה, מְתַגְלָגְלוֹת אוֹתָהּ שְׁלַחֲבַת  
וְאוֹתָהּ מְדוּרָה, וְנִכְנָסוֹת לְנִקְבַּת תְּהוּם רַבָּה, וְנִטְמָנוֹת  
שֵׁם וַיּוֹשְׁבוֹת שֵׁם.

וְהַהוּא שְׁלֵהוּבָא אִיהוּ מְסַטְרָא דִּימִינָא, וּבְגִין דְּהוּא מְסַטְרָא דִּימִינָא, אַעְבָּר  
לְהַהוּא מְדוּרָא, וְאַעִיל לִיה לְנוֹקְבָא דְתַהוּמָא רַבָּא, וַיִּתִּיב תַּמְן עַד דְּנִפִּיק  
שְׁבַתָּא. כִּיּוֹן דְּנִפְק שְׁבַתָּא, אַצְטְרִיף לְהוּ לְעַמָּא דִּישְׂרָאֵל לְבִרְכָא עַל אַשָּׁא,  
וְנִפְקָא הַהוּא שְׁלֵהוּבָא, בְּבִרְכָתָא דְלְתַתָּא, וְשְׁלִיט עַל הַהוּא מְדוּרָא כָּל  
הַהוּא לִילִיא, וְאַתְכַּפֵּיא הַהוּא מְדוּרָא.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ואותה שלֵהֶבֶת היא מִצַּד הַיָּמִין, וּמִשׁוּם שֶׁהיא מִצַּד הַיָּמִין, מַעֲבִירָה אֶת אוֹתָהּ מְדוּרָה, וּמְכַנִּסָּה אוֹתָהּ לְנֶקֶב תְּהוֹם רַבָּה, וַיּוֹשֶׁבֶת שָׁם עַד צֵאת הַשַּׁבָּת. בִּיּוֹן שִׁיּוּצֵאת הַשַּׁבָּת, צָרִיף לְעַם יִשְׂרָאֵל לְבָרֵךְ עַל הָאֵשׁ, וַיּוֹצֵאת אוֹתָהּ שְׁלֵהֶבֶת בְּבִרְכָה שְׁלֹמָה, וְשׁוֹלֶטֶת עַל אוֹתָהּ מְדוּרָה כָּל אוֹתוֹ הַלֵּילָה, וְנִכְנַעַת אוֹתָהּ מְדוּרָה.

תָּא חֲזִי, בִּיּוֹן דְּעָאל שַׁבְּתָא, וְאַתְטַמַּר הֵהוּא מְדוּרָא, כָּל אֲשִׁין דְּאֲשָׂא קִשְׂיָא אַתְטַמְרוּ וְאַתְכַּפְּיִין, וְאַפִּילוּ אֲשָׂא דְגִיְהֵנָם, וְחִיבִין דְּגִיְהֵנָם, אִית לֹון נְיִיחָא. וְכֹלָא תַתָּא וְעֵילָא אִית לְהוּ נְיִיחָא. כִּד נֶפֶק שַׁבְּתָא, וּמְבָרְכִין יִשְׂרָאֵל עַל נוֹרָא, כְּדִין נֶפְקִין כָּל אֲשִׁין דְּמִתְטַמְרוּ, כָּל חַד וְחַד לְאַתְרֵיהּ. וּבְגִין דְּלֹא לְאַתְעָרָא אֲשָׂא אַחֲרָא, כְּתִיב (שְׁמוֹת לֵה) לֹא תִבְעֲרוּ אֵשׁ בְּכָל מוֹשְׁבוֹתֵיכֶם בְּיוֹם הַשַּׁבָּת, וְהָא אוּקְמוּהָ, אֲשָׂא דְּמִדְּבַחָא אֲמַאי.

בְּא וְרָאֵה, בִּיּוֹן שְׁנִכְנַסְתָּ שַׁבָּת וְנִטְמַנְתָּ אוֹתָהּ מְדוּרָה, כָּל הָאֲשִׁים שֶׁל הָאֵשׁ הַקְּשָׁה נִטְמַנּוֹת וְנִכְנַעוֹת, וְאַפְלוּ אֵשׁ הַגִּיְהֵנָם וְהַרְשָׁעִים שֶׁבְּגִיְהֵנָם יֵשׁ לָהֶם מְנוּחָה, וְכֹלָם מַעֲלָה וּמִטָּה יֵשׁ לָהֶם מְנוּחָה. כְּשִׁיּוּצֵאת שַׁבָּת וַיִּשְׂרָאֵל מְבָרְכִים עַל הָאֵשׁ, אִזּוּ יוֹצֵאִים כָּל הָאֲשִׁים שְׁטֵמוּנִים, כָּל אֶחָד וְאֶחָד לְמִקְוָמוֹ. וְכִדִּי שְׁלֹא לְעוֹרֵר אֵשׁ אַחֲרָת, כְּתוּב לֹא תִבְעֲרוּ אֵשׁ בְּכָל מִשְׁבְּתֵיכֶם בְּיוֹם הַשַּׁבָּת, וְהָרִי פִּרְשׁוּהָ, וְאֵשׁ הַמִּזְבֵּחַ לָמָּה?

דף ר"ד ע"א

אֵלָא כִּד עָאל שַׁבְּתָא, כְּרוּזָא קָרִי בְּכוּלְהוּ רְקִיעִין, אַתְתַּקְנוּ רְתִיבִין, אַתְתַּקְנוּ מִשְׁרִיין, לְקַדְמוֹת מְאִרִיכוֹן. כְּדִין נֶפֶיק חַד רוּחָא מְסִטְרָא דְּדָרוּם, וְהֵהוּא רוּחָא אַתְפָּרֵשׁ (דף ר"ד ע"א) עַל כָּל אֵינוֹן חִילִין וּמִשְׁרִיין דְּלִסְטֵר

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

יְמִינָא, וְאֶתְלַבְּשֵׁן בֵּיהּ, וְהָהוּא רוּחָא אֶקְרִי לְבוּשָׂא דִיקָר דְשִׁבְתָּא. בְּדִין פְּתוּרֵי דְהָאֵי עֲלָמָא, מִתְתַּקְּנֵן בְּחַד הַיְכָלָא. וְכַּאֲהוּ חוֹלְקִיה דְהָהוּא בַר נָשׁ, דְסִדּוּרָא דְפְתוּרִיה אֶתְחַזִּי תַמְּן בְּדִקָּא יָאוּת, וְקִימָא כֹּלָא מִתְתַּקְּנָא, בְּלֹא כְסוּפָא, אֵינֶשׁ כְּפּוּם חִילִיָּה.

הַתְתַּקְּנוּ מְרַכְּבוֹת, הַתְתַּקְּנוּ מַחְנוֹת כְּנֶגֶד רְבוּזְכֶם. אֲזוּ יוֹצֵאת רוּחַ אַחַת מִצַּד הַדְּרוֹם, וְאוֹתָהּ רוּחַ נְפֻרְשֶׁת עַל כָּל אוֹתָם חִילוֹת וּמַחְנוֹת שֶׁל צֶדֶד יְמִין, וּמִתְלַבְּשׁוֹת בּוֹ, וְאוֹתָהּ רוּחַ נְקֻרָאת לְבוּשׁ כְּבוֹד שֶׁל שִׁבְתָּא. אֲזוּ הַשְּׁלַחְנוֹת שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה מִתְקַנּוֹת בְּהֵיכַל אַחָד. אֲשֶׁרֵי חָלְקוּ שֶׁל אוֹתוֹ אָדָם שֶׁסִּדּוּר שְׁלַחְנוֹ נִרְאֶה שֶׁם כְּרָאוּי, וְהַכֹּל עוֹמֵד מִתְקַן בְּלִי בּוּשָׂה, אֵישׁ כְּפִי כַחוֹ.

כִּד עָאל שִׁבְתָּא, אֶצְטְרִיכוּ אֵינוּן עֲמָא קְדִישָׂא לְאַסְחָא גְרַמִּיָּהוּ (קל"ז ע"ב) מִשְׁמוּשָׂא דְחוּל, מֵאֵי טַעְמָא. בְּגִין דְּבְחוּל, רוּחָא אַחְרָא אֵלָא וְשִׁטְיָא וְשָׂרָא עַל עֲמָא. וְכִד בְּעֵי בַר נָשׁ לְנִפְקָא מִן הָהוּא רוּחָא, וְלֹאֲעֵלָא בְּרוּחָא אַחְרָא קְדִישָׂא עֲלָאָה, בְּעֵי לְאַסְחָא גְרַמִּיָּה, לְמִשְׁרֵי עֲלִיָּה הָהוּא רוּחָא עֲלָאָה קְדִישָׂא.

כְּשֶׁנִּכְנְסֶת שִׁבְתָּא, צְרִיכִים אוֹתוֹ עִם קְדוּשׁ לְרַחֵץ עֲצָמָם מִשְׁמוּשׁ הַחֹל. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁבַחֵל רוּחַ אַחְרֵת הוֹלֶכֶת וּמְשׁוֹטְטֶת וְשׁוֹרָה עַל הָעַם, וְכִשְׁרוּצָה אָדָם לְצֵאת מֵאוֹתָהּ רוּחַ וּלְהַכְנִס בְּרוּחַ אַחְרֵת קְדוּשָׂה עֲלִיוֹנָה, צְרִיךְ לְרַחֵץ עֲצָמוֹ בְּדֵי לְהַשְׁרוֹת עֲלָיו אוֹתָהּ רוּחַ עֲלִיוֹנָה קְדוּשָׂה.

## \*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

תא חזי, בני מהימנותא מדברי להאי לרעותהון בכל יומא. מאן אינון בני מהימנותא. אינון דמתערי האי טוב לקבליה, ולא חס על דיליה, וידעי דהא קודשא בריה הוא יהיב ליה יתיר. כמה דאת אמר, (משלי יא) יש מפזר ונוסף עוד. מאי טעמא. בגין דהאי אתער ברקאן לקבליה, ולא יימא אי אתן האי השתא, מאי אעביד למחר. אלא קודשא בריה הוא יהיב ליה ברקאן עד בלי די, כמה דאוקמוה.

בא ראה, בני האמונה מנהיגים את זאת לרצונם בכל יום. מי הם בני האמונה? אותם שמעוררים הטוב הזה כנגדו, ולא חס על שלו, ויודעים שהרי הקדוש ברוך הוא יתן לו יותר, כמו שנאמר (משלי יא) יש מפזר ונוסף עוד. מה הטעם? משום שזה מעורר ברכות כנגדו, ולא יאמר: אם אתן את זה עכשו, מה אעשה למחר? אלא הקדוש ברוך הוא נותן לו ברכות עד בלי די, כמו שבארוה.

ובגין כך, וכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעית וגו', מדה כתיב. וצויתי את ברכתי לכם בשנה הששית ועשת את התבואה לשלש השנים. ועשת, ועשתה מבעי ליה, מאי ועשת. אלא לאפקא ה', דאית לה שמטה ונניחא, ולא עביד עבידתא. כתיב (שמות טז) ראו כי יי' וגו' נותן לכם ביום הששי לחם יומים וגו', כגוונא דא וצויתי את ברכתי לכם בשנה הששית וגו'.

ומשום כך, וכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעית וגו', מה כתוב? וצויתי את ברכתי לכם בשנה הששית ועשת את התבואה לשלש השנים. ועשת?! ועשתה ה' יהי צריך להיות! מה זה ועשת? אלא להוציא ה', שיש לה שמטה ומנוחה ולא עושה מעשה. כתוב

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

(שמות טז) ראו כי ה' וגו', נתן לכם ביום הששי לחם יומים וגו'. כגון זה, וצויתי את ברכתי לכם בשנה הששית וגו'.

**בוזר - ספר במדבר - פרשת בלק - דף רי"ב ע"ב**

תא חזי, השתא ביון דחמא בלעם דלא יכיל לאבאשא לישראל, אהדר גרמיה, ואמליף ליה לבלק, מה דלא בעא מניה, בגין לאבאשא לון. ועיטא דיליה הוה באינון נוקבי דמדין דאינון שפירן, ואלמלא דאמר ליה משה, לא הוינא ידע, דכתיב, (במדבר לא) הן הנה היו לבני ישראל בדבר בלעם.

בא וראה, בעת, ביון שראה בלעם שאינו יכול להזיק לישראל, החזיר עצמו, והמליך את בלק, מה שלא רצה ממנו כדי להזיק להם. ועצתו היתה באותן נקבות מדין שהן יפות, ואלמלא שאמר לו משה, לא הייתי יודע, שכתוב הן הנה היו לבני ישראל בדבר בלעם.

ביון דחמא קודשא בריה הוא עיטא דיליה, אמר, הא ודאי גרמך בעיטך יפול. מה עבד, ההוא חילא דשלט על כל חרשין, אחמי ליה סופא דכלא. וכי אית להו רשותא לזמן רחיק. אמר רבי יצחק, עינא חמא, ומלין אתמרו מההוא דקאים עליה, והא אוקמוהו. וישא משלו ויאמר. מאן דאית ליה למימר. מאי טעמא. בגין דלא יתקיימון מלין דגעלא, ברעותא עלאה, (ס"א ובגין דיתקיימון מלין דלעילא) בדעתא עלאה באורייתא. (במדבר כ"ד) אראנו ולא עתה, דהא מלין אלין מנייהו אתקיימו בההוא ומנא, ומנייהו לבתר, ומנייהו בזמנא דמלכא משיחא. (מה שחסר כאן תמצא בוזר חדש דף ס"ח ע"א עי"ש) תנו, זמין קודשא בריה הוא למבני ירושלם,

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ולאחֹזָאָה חֹד כְּכָבָא קְבִיעָא, מְנַצְצָא בְּע' רְהִטִין, וּבְע' זִיקִין נְהָרִין מְנִיָּה  
בְּאֻמְצָעוֹת רְקִיעַ, וְיִשְׁתַּאֲלוֹן בֵּיה ע' כְּכָבִין אַחֲרָנִין, וְיִהֵא נְהִיר וְלֵהִיט ע'  
יוֹמִין.

כִּיּוֹן שְׂרָאָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲצָתוֹ, אָמַר: הִירִי וְדֵאִי  
יִפְל בְּעֲצָתָךְ. מָה עֲשֶׂה? אוֹתוֹ כַּח שְׁשׁוּלֵט עַל כָּל  
הַכְּשָׁפִים, הֲרָאָה לוֹ סוּף הַכֹּל, וְכִי יֵשׁ לָהֶם רְשׁוּת לְזִמָּן  
רְחוּק. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, עֵין רָאָה, וּדְבָרִים נֶאֱמָרוּ  
מֵאוֹתוֹ שְׁעוֹמֵד עָלָיו, וְהִירִי פִּרְשׁוּהָ. וַיִּשָּׂא מְשָׁלוֹ  
וַיֹּאמֶר. מִי שֵׁיֵשׁ לוֹ לֹמֶר. מָה הַטַּעַם? בְּשָׁבִיל שְׁלֵא  
יִתְקִימוּ דְבָרֵי גַעַל בְּרָצוֹן עָלָיו, (ובשביל שיתקִימוּ דברים  
שלמעלה) בְּדַעַת עֲלִיוֹנָה בְּתוֹרָה. אָרְאָנוּ וְלֹא עָתָה,  
שְׁהִירִי דְבָרִים אֵלֹו – מֵהֶם הִתְקִימוּ בְּאוֹתוֹ זִמָּן, וּמֵהֶם  
לְאַחַר זִמָּן, וּמֵהֶם בְּזִמָּן מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ. שְׁנִינֵנוּ, עֲתִיד  
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבָנוֹת אֶת יְרוּשָׁלַיִם וְלִהְרָאוֹת  
כּוֹכַב אֶחָד קְבוּעַ נוֹצֵץ בְּשָׁבָעִים רְצִים, וּבְשָׁבָעִים  
רוּחוֹת מְאִירוֹת מִמֶּנּוּ בְּאֻמְצָע הַרְקִיעַ, וַיִּבְלְעוּ בוֹ  
שְׁבָעִים כּוֹכָבִים אַחֲרִים, וְיִהֵא מְאִיר וְלוֹהֵט שְׁבָעִים  
יוֹם.

וּבִיּוֹמָא שְׁתִּיתָאָה, יִתְחַזִּי בְּכ"ה יוֹמִין לְיִרְחָא שְׁתִּיתָאָה, וְיִתְכַנְּשׁ בִּיּוֹמָא  
שְׁבִיעָאָה, לְסוּף ע' יוֹמִין, יוֹמָא קַדְמָאָה יִתְחַזִּי בְּקַרְתָּא (חדא) דְּרוּמָא. וְהֵהוּא  
יוֹמָא יִנְפָלוֹן ג' שוּרִין עֲלָאִין מֵהֵיא קַרְתָּא דְּרוּמִי, וְהֵיכְלָא רְבַרְבָּא יִנְפּוֹל,  
וְשְׁלִיטָא דֵּהֵיא קַרְתָּא יָמוֹת. בְּדִין יִתְפָּשֵׁט הֵהוּא כְּכָבָא לְאַתְחֹזָאָה  
בְּעֵלְמָא. וּבֵהֵהוּא זְמָנָא יִתְעָרוֹן קְרָבִין תְּקִיפִין בְּעֵלְמָא, לְכָל ד' סְטָרִין,  
וּמֵהֵימְנוּתָא לָא יִשְׁתַּכַּח בִּינְיָהוּ.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וביום הששי יראה בכ"ה לחדש הששי, ויתכנס ביום השביעי לסוף שבועים יום. יום ראשון יראה בעיר (אחת) של רומא, ואותו יום יפלו שלש חומות עליונות מאותה עיר של רומי, והיכל גדול יפל, ושליט אותה העיר ימות. אז יתפשט אותו כוכב להראות בעולם, ובאותו זמן יתעוררו קרבות חזקים בעולם לכל ארבעה צדדים, ואמונה לא תמצא ביניהם.

ובאמצעות עלמא, פד יתנהיר ההוא בכבא, באמצעות רקיעא. יקום מלכא חד רב ושליט בעלמא, ויתגאה רוחיה על כל מלכין, ויתער קרבין בתרין סטרין, ויתגבר עלייהו.

ובאמצע העולם, בשאייר אותו כוכב באמצע הרקיע, יקום מלך אחד גדול ושולט בעולם, ויתגאה רוחו על כל שאר המלכים, ויעורר קרבות בשני צדדים ויתגבר עליהם.

וביומא דיתברי (ס"א דיתכסי) בכבא, יודעו ארעא קדישא מ"ה מילין, סחרניה אתר דהוה בי מקדשא. ומערתא חדא מן תחות ארעא יתגלי. ומההיא מערתא יפוק אשא תקיפא לאוקדא עלמא. ומההיא מערתא יסגי חד עופא (ס"א ענפא), רברבא עלאה, דישלוט בכל עלמא, וליה אתיהב מלכותא. וקדישי עליונין יתכנשון גביה. וכדין יתגלי מלכא משיחא בכל עלמא, וליה אתיהב מלכותא.

וביום שיברא (שיתכסה) הכוכב, תודעו הארץ הקדושה ארבעים וחמשה מילים סביב המקום שבו היתה בית המקדש, ויתגלה מערה אחת מתחת הקרקע. ומאותה מערה תצא אש חזקה לשרף את



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הָעוֹלָם. וּמֵאוֹתָהּ מְעַרָה יִגְדֵל עוֹף (ענף) אֶחָד גָּדוֹל  
עֲלִיּוֹן שִׁישְׁלֵט בְּכָל הָעוֹלָם, וְלוֹ תִּנָּתֵן הַמַּלְכוּת.  
וּקְדוּשִׁים עֲלִיוֹנִים יִתְכַנְּסוּ אֵלָיו, וְאִזּוֹ יִתְגַּלֶּה מַלְךְ  
הַמְּשִׁיחַ בְּכָל הָעוֹלָם, וְלוֹ תִּנָּתֵן הַמַּלְכוּת.

וּבְנֵי עֲלָמָא בְּשַׁעְתָּא דִּיתְגַּלִּי, יִהוּן מְשַׁתְּכַחִין בְּעַקְתָּא בְּתַר עַקְתָּא.  
וּשְׁנַאֲיִהוּן דִּישְׂרָאֵל יִתְגַּבְּרוּן, כְּדִין יִתְעַר רִוְחָא דְמְשִׁיחָא עֲלֵיהוּ, וְיִשְׁיַצִּי  
לְאָדוּם חַיִּיבָא, וְכָל אַרְעָא דְשַׁעִיר יוֹקִיד בְּנוֹרָא. כְּדִין כְּתִיב, וְיִשְׂרָאֵל עוֹשֶׂה  
חֵיל. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, וְהָיָה אָדוּם יִרְשָׁה וְהָיָה יִרְשָׁה שַׁעִיר אוֹיְבָיו. אוֹיְבָיו  
דִּישְׂרָאֵל. וּכְדִין וְיִשְׂרָאֵל עוֹשֶׂה חֵיל. וּבַהֲהוּא זְמַנָּא, יָקִים קוֹדֶשָׁא בְּרִיף  
הוּא לְמִתְיָא דְעַמִּיָּה, וְיִתְנַשֵּׁי מְנַהוּן מִיְתָהּ, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (תהלים קיח)  
יְמִין יְיָ עֲשָׂה חֵיל. לֹא אָמוֹת כִּי אַחֲזִיָּה. וּכְתִיב (עובדיה א) וְעָלוּ מוֹשִׁיעִים וְגו'.

וּכְדִין (זכריה יד) וְהָיָה יְיָ לְמַלְךְ.

וּבְנֵי הָעוֹלָם, בְּשַׁעָה שְׁיִתְגַּלֶּה, יִהְיוּ נִמְצָאִים בְּצַרָה  
אַחַר צָרָה, וְשׁוֹנְאִיָּהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל יִתְגַּבְּרוּ, אִזּוֹ יִתְעוֹרֵר  
רוּחַ הַמְּשִׁיחַ עֲלֵיהֶם וְיִכְרִית לְאָדוּם הַרְשָׁעָה, וְכָל אַרְץ  
שַׁעִיר יִשְׂרָף בְּאֵשׁ. אִזּוֹ כְּתוּב, וְיִשְׂרָאֵל עֲשָׂה חֵיל. זֶהוּ  
שְׁכַתוּב, וְהָיָה אָדוּם יִרְשָׁה וְהָיָה יִרְשָׁה שַׁעִיר אוֹיְבָיו.  
אוֹיְבָיו שֶׁל יִשְׂרָאֵל. וְאִזּוֹ – וְיִשְׂרָאֵל עֲשָׂה חֵיל. וּבְזִמְן  
הַהוּא יָקִים הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא לְמִתִּים שֶׁל עֲמוֹ  
וְיִשְׁתַּכַּח מֵהֶם הַמּוֹת. זֶה שְׁכַתוּב (תהלים קיח) יְמִין ה'  
עֲשָׂה חֵיל. לֹא אָמוֹת כִּי אַחֲזִיָּה. וּכְתוּב (עובדיה א) וְעָלוּ  
מוֹשִׁיעִים וְגו'. וְאִזּוֹ (זכריה יד) וְהָיָה ה' לְמַלְךְ.

אָמַר רַבִּי אַבָּא, מֵאֵי דְכְּתִיב, (ישעיה נה) כִּי בְּשִׁמְחָה תִּצְאוּ וְגו'. אָלָא כִּד  
יְפָקוּן יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא, שְׁכִינְתָא נְפָקָא עִמְהוֹן, וְעַמָּה יְפָקוּן. הֲדָא הוּא

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

דְּכַתִּיב, (ישעיה נה) כִּי בְשִׁמְחָה תִּצְאוּ. שְׁשׁוֹן דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. רַבִּי יִצְחָק אָמַר דָּא צְדִיק. הֵדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (ישעיה נה) שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִמְצֵא בָּהּ.

אָמַר רַבִּי אַבָּא, מַהוּ שְׁכַתוּב (ישעיה נה) כִּי בְשִׁמְחָה תִּצְאוּ וְגו' אֵלָּא כַּאֲשֶׁר יִצְאוּ יִשְׂרָאֵל מִן הַגָּלוּת, שְׁכִינָה יוֹצֵאת עִמָּהֶם וְעִמָּהּ יִצְאוּ. וְהוּא שְׁכַתוּב כִּי בְשִׁמְחָה תִּצְאוּ. שְׁשׁוֹן – זֶה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. רַבִּי יִצְחָק אָמַר – זֶה צְדִיק. וְהוּא שְׁכַתוּב (שם נא) שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יִמְצֵא בָּהּ.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, צְדִיק שְׁשׁוֹן אֶקְרִי. וּמִן יוֹמָא דְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל נִפְלַת בְּגָלוּתָא. אֲתַמְנְעוּ בְּרַכְּן מִלְּנַחְתָּא לְעֵלְמָא מַהֲאֵי צְדִיק. בְּהַהוּא זְמַנָּא מַה כְּתִיב, (ישעיה יב) וְשִׂאבְתֶּם מִיָּם בְּשִׁשׁוֹן, דָּא צְדִיק. מִמַּעֲיָנֵי הַיְשׁוּעָה, אֵלִין אַבָּא וְאַמָּא. דְּבַר אַחַר, אֵלִין נְצִיחַ וְהוּ"ד. וְכֵלָּא מִמְּבֻעֵי נְבִיעֵין עֲמִיקוֹן. כְּדִין (ישעיה יב) וְאִמְרַתְּ בַּיּוֹם הַהוּא אוֹדְךָ יְיָ וְגו', (ישעיה יב) צְהַלִּי וְרַנֵּי יוֹשְׁבַת צִיּוֹן וְגו'. בְּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאַמֵּן. יְמַלֹּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאַמֵּן.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, צְדִיק נִקְרָא שְׁשׁוֹן, וּמִיּוֹם שְׁכַנְסַת יִשְׂרָאֵל נִפְלָה בְּגָלוּת, נִמְנְעוּ בְּרַכּוֹת מִלְּרַדַּת לְעוֹלָם מְזֵה הַצְּדִיק. בְּזִמְנָא הַהוּא מַה כְּתוּב? (ישעיה יב) וְשִׂאבְתֶּם מִיָּם בְּשִׁשׁוֹן, זֶה צְדִיק. מִמַּעֲיָנֵי הַיְשׁוּעָה – אֵלּוּ אַבָּא וְאַמָּא. דְּבַר אַחַר, אֵלּוּ נְצִיחַ וְהוּ"ד, וְהַכֹּל מִמְּקוֹרוֹת עֲמִיקִים הַנוֹבְעִים. וְאַזּוּ, (שם) וְאִמְרַתְּ בַּיּוֹם הַהוּא אוֹדְךָ ה' וְגו', צְהַלִּי וְרַנֵּי יוֹשְׁבַת צִיּוֹן וְגו'. בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאַמֵּן. יְמַלֹּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאַמֵּן.

## \*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

דְּבַר אַחַר בְּעוֹשָׁיו, בְּגִין דְּבַר נֶשׂ אֶתְעַבֵּיד בְּשׁוֹתְפוֹת, גְּבָרָא וְאַתְתָּא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְעַל רְזָא דָּא כְּתִיב, (בראשית א) נַעֲשֶׂה אָדָם, בְּשׁוֹתְפוֹ. דְּתַנְיֵנָן, תְּלַת אוּמְנִין עֲבַד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְאַפְקָא מְנַהוּן עֲלֵמָא, וְאַלִּין אִינוּן: שְׁמַיָּא, וְאַרְעָא, וּמִיָּיא. וְכָל חַד שְׁמֵשׁ חַד יוּמָא, וְאַהֲדָרוּ כְּמִלְקָדְמִין.

דְּבַר אַחַר בְּעוֹשָׁיו – מְשׁוּם שְׁבָן אָדָם נַעֲשֶׂה בְּשׁוֹתְפוֹת אִישׁ וְאַשָּׁה וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְעַל סוּד זֶה כְּתוּב (בראשית א) נַעֲשֶׂה אָדָם, בְּשׁוֹתְפוֹת. שְׁשֻׁנֵינוּ, שְׁלֹשָׁה אֲמָנִים עָשָׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהוֹצִיא מֵהֶם עוֹלָם, וְאַלּוּ הֵם: הַשְּׁמַיִם, וְהָאָרֶץ, וְהַיָּם. וְכָל אֶחָד שְׁמֵשׁ יוֹם אֶחָד, וְחִזְרוּ כְּמִקְדָם.

יוּמָא קְדַמָּא, אֲפִיק שְׁמַיָּא אוּמְנוּתָא דִּילִיהּ, דְּכְתִיב (בראשית א) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר. יוּמָא תַנְיֵינָא, אֲפִיקוּ מִיָּא אוּמְנוּתָא לְעַבִּידְתָּא, דְּכְתִיב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רְקִיעַ בְּתוֹךְ הַיָּם וְגו'. אֶסְתְּלִקוּ פְּלָגָא מִיָּא לְעִילָא, וּפְלָגָא מִיָּא לְתַתָּא אֲשַׁתְּאָרוּ. וְאַלְמָלָא כֶּף דְּמִיָּא אֲתַפְּרְשׁוּ, עֲלֵמָא לָא הָוָה קָאִים. יוּמָא תְּלִיתָא, עַבִּידַת אֲרַעָא וְאַפִּיקַת כְּמָה דְּאַתְּפַקְדַת, דְּכְתִיב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תְּדַשָּׂא הָאָרֶץ דְּשָׂא עֵשֶׁב, וּכְתִיב וַתּוֹצֵא הָאָרֶץ דְּשָׂא וְגו'.

יוֹם רֵאשׁוֹן הוֹצִיאָו הַשְּׁמַיִם אֲמָנוֹת שְׁלָהֶם, שְׁכַתוּב (ס) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר. יוֹם שְׁנֵי הוֹצִיאָו הַיָּם אֲמָנוֹת לְמַעֲשֶׂה, שְׁכַתוּב (ס) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רְקִיעַ בְּתוֹךְ הַיָּם וְגו'. עָלוּ חֲצֵי מַיִם לְמַעְלָה, וְחֲצֵי מַיִם נִשְׁאָרוּ לְמַטָּה. וְאַלְמָלָא כֶּף שְׁהַיָּם נִפְרְדוּ, הָעוֹלָם לָא הָיָה עוֹמֵד. יוֹם שְׁלִישִׁי עָשְׂתָה הָאָרֶץ וְהוֹצִיאָה כְּמוֹ שְׁצוּתָהּ, שְׁכַתוּב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תְּדַשָּׂא

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הָאֶרֶץ דְּשָׂא יַעֲשֵׂב, וְכָתוּב וְתוֹצֵא הָאֶרֶץ דְּשָׂא וְגו'.

עד הָכָא כָּל אוּמָנָא מְאֵלִין תְּלַתָּא, אִפִּיק אוּמְנוּתָא דִּילֵיהּ, וְעַבְדוּ מַה דְּאִתְפְּקְדוּ. אִשְׁתַּאֲרוּ תְּלַת יוּמִין אַחֲרָנִין. יוּמָא ד', אִתְפְּקַד אוּמָנָא קְדָמָא לְמַעַבְד אוּמָנָא דִּילֵיהּ, דְּכָתִיב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֶת וְגו', וְהִינּוּ שְׁמַיִם. בְּיוֹמָא חֲמִשָּׁאָה, אִפִּיקוּ מִיָּא דְּאִיהוּ אוּמָנָא אַחֲרָא, דְּכָתִיב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרָצוּ הַמַּיִם וְגו'. בְּיוֹמָא שְׁתִּיתָאָה, עַבְדַּת אַרְעָא אוּמְנוּתָא דִּילָהּ, דְּכָתִיב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאֶרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה וְגו'.

עד כָּאן כָּל אַמְנוּת מְשֻׁלְשָׁה אֵלָה הוֹצִיא אַמְנוּתוֹ, וְעָשׂוּ מַה שְּׁהֶצְטוּוּ. נִשְׁאָרוּ שְׁלֹשָׁה יָמִים אַחֲרוֹנִים. יוֹם רְבִיעִי הֶצְטוּהָ אֲמֵן רֵאשׁוֹן לַעֲשׂוֹת אַמְנוּתוֹ, שְׁכָתוּב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֶת וְגו', וְהִינּוּ שְׁמַיִם. בְּיוֹם הַחֲמִישִׁי הוֹצִיאוּ הַמַּיִם, שֶׁהוּא אַמְנוּת אַחֲרָת, שְׁכָתוּב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרָצוּ הַמַּיִם וְגו', בְּיוֹם הַשְּׁשִׁי עָשְׂתָה הָאֶרֶץ אַמְנוּתָהּ, שְׁכָתוּב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאֶרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה וְגו'.

**בוזר - תיקוני הזוהר - תקונא עשרין, וחד ועשרין - דף מז ע"א**

תָּא חֲזִי רְזָא עֲלָאָה דְּאוּרִייתָא, מֵאֵי עַץ פְּרִי עוֹשָׂה פְּרִי, לְקַבֵּל יוּמָא דְּשִׁבְתָּא אִיהוּ. וּמֵאֵי טַעְמָא אִתְכְּלִיל בְּיוֹם תְּלִיתָאֵי, רְזָא עֲלָאָה אִיהוּ. בְּגִין דְּתַנִּינָן רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי אוּמֵר מֵאֵי טַעְמָא כְּתִיב בְּאוּרִייתָא (דְּבָרִים כד) כִּי יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה וְלֹא כִי תִלְקַח אִשָּׁה לְאִישׁ בְּגִין דְּאַרְחִיזָה דְּבַר נֶשׁ לְאֶהְדְּרָא וּלְמַתְבַּע אָנְתוּ. מִתַּל לְבַר נֶשׁ דְּאִתְאַבִּיד לִיהּ אַבְדַּתָּא מְאָרִי דְּאַבְדַּתָּא מְחֻזָּר לְמַתְבַּע אַבִּידַתָּא דִּילֵיהּ, וְהֵאֵי צְדִיק אִישׁ אֶקְרִי. הָדָא הוּא דְּכָתִיב (בְּרַאשִׁית מ"ג) וְהוֹרִידוּ לְאִישׁ מִנְחָה כְּדָאוּקִימָנָא.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בא ראה סוד עליון של התורה, מה זה עץ פרי עשה פרי, הוא כנגד יום השבת, מה הטעם בכלל ביום שלישי סוד עליון הוא, בגלל ששנינו, רבי שמעון בן יוחאי אומר, מה הטעם כתוב בתורה (דברים כד) כי יקח איש אשה, ולא כי תלקח אשה לאיש בגלל שדרך האיש לחזור ולבקש אשה. ממש לאדם שאבדה לו אבדה, בעל האבדה מחזר אחר אבדתו. וצדיק (יסוד) זה נקרא איש. זהו שכתוב (בראשית מג) והורידו לאיש מנחה, כפי שבארנו.

וכנסת ישראל דרמיוז ביום רביעי ברזא דמארת חסר סמכא רביעאה מלכותא דדוד. בגין כך אף על גב דאתריה דהאי צדיק יומא דשבתא אתכליל ואתרמיו ביומא תליתאי למהוי סמיה ליום רביעי ואיהו אנתו דיליה בגין כך מאריה דאבידתא מחזר על אבדתו ובגין כך כתיב לתתא (בראשית מ"ב) ויוסף הוא השליט על הארץ.

וכנסת ישראל שרמוזה ביום רביעי בסוד של מארת חסר, העמוד הרביעי מלכות של דוד, לכן אף על גב שמקומו של צדיק זה יום השבת, נכלל ונרמז ביום השלישי, להיות סמוך ליום רביעי, והיא אשתו, לכן בעל האבדה מחזר על אבדתו, ולכן כתוב למטה (שם מב) ויוסף הוא השליט על הארץ.

אבל בזמנא דאתי דאיהו באחרית הימים ביום שתיתאי דאיהו אלפא שתיתאה כד ייתי משיחא, דיומא דקודשא בריך הוא אלף שנין אף על גב דכנסת ישראל חולקא דידה יומא רביעאה, אזלא ואתרמיוז ביומא שתיתאה למהוי סמיכא לבעלה דאקרי צדיק יומא דשבתא לתקנא ליה

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

פְּתוּרָא וְהָאֵי דְכְּתִיב (ירמיה ל"א) כִּי בָרָא יְיָ חֲדָשָׁה בְּאֶרֶץ נִקְבָּה תְּסוּבֵב גְּבַר  
 דָּא אִיהוּ בְּזִמְנָא דְמְשִׁיחָא דְאִיהִי בְּיּוֹמָא שְׁתִּיתָאָה וּבְגִין כֶּף כְּתִיב וַיְהִי  
 עָרֵב וַיְהִי בִקְרַיּוֹם הַשָּׁשִׁי. וּמֵאֵי טַעְמָא אֲתוּסַף ה' מָה דְלֹא הוּוּ כֵּן בְּשֶׁאֵר  
 יוֹמֵי. אָבֵל בְּכָל אֲתֵרָא ה' דָּא כְּנִסְתַּיִשְׂרָאֵל דְאַתְיִיא לְאַדְוֹגָא בְּבַעְלָהּ  
 יוֹמָא דְשַׁבְּתָא, כִּד יִיתֵי לְבַעְלָהּ (ס"א לה בעלה) לְאַקְמָא לָהּ מֵעַפְרָא. וּבְגִין  
 כֶּף כְּתִיב (ישעיה כ"ז) וּבָאוּ הָאוֹבְדִים בְּאֶרֶץ אַשּׁוּר. דָּא צְדִיק וּכְנִסְתַּיִשְׂרָאֵל.

אָבֵל לְעֵתִיד לְבָא, שְׁהוּא בְּאַחֲרִית הַיָּמִים, בְּיוֹם הַשָּׁשִׁי  
 שְׁהוּא הָאֶלְפִי הַשָּׁשִׁי, כְּשִׁיבָא הַמְּשִׁיחַ, שְׁיּוֹמוֹ שֶׁל  
 הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶלְפִי שְׁנָה, אֵף עַל גַּב שְׁחֻלְקָה שֶׁל  
 כְּנִסְתַּיִשְׂרָאֵל הוּא יוֹם הַרְבִּיעִי, הַלְכָה וְנִרְמְזָה בְּיוֹם  
 הַשָּׁשִׁי לְהִיּוֹת סְמוּכָה לְבַעְלָהּ שְׁנִקְרָא צְדִיק, יוֹם  
 הַשַּׁבָּת, לְתַקֵּן לוֹ שְׁלֵחָן. וְזֵהוּ שְׁפָתוֹב (ירמיה לא) כִּי בָרָא  
 ה' חֲדָשָׁה בְּאֶרֶץ נִקְבָּה תְּסוּבֵב גְּבַר. זֵהוּ בְּזִמְן הַמְּשִׁיחַ  
 שְׁהוּא בְּיוֹם הַשָּׁשִׁי, וְלִכְּן כְּתוּב וַיְהִי עָרֵב וַיְהִי בִקְרַיּוֹם הַשָּׁשִׁי.  
 מָה הַטַּעַם נוֹסַף ה', מָה שְׁלֹא הָיָה כֵּן בְּשֶׁאֵר  
 הַיָּמִים אָבֵל בְּכָל מְקוֹם ה' זֵו כְּנִסְתַּיִשְׂרָאֵל, שְׁבָאָה  
 לְהַדְוִיג עִם בַּעְלָהּ בְּיוֹם שַׁבָּת, כְּשִׁיבָא בַּעְלָהּ לְהַקִּימָהּ  
 מִן הָעַפְרָא. וּבְגַלְלַל כֶּף כְּתוּב (ישעיה כז) וּבָאוּ הָאוֹבְדִים  
 בְּאֶרֶץ אַשּׁוּר, זֵה צְדִיק וּכְנִסְתַּיִשְׂרָאֵל.

**בוזוהר – תיקוני הזוהר – תקונא עשרין ותרין – דף סז ע"א**

שְׁיִמְנֵי כְּחוֹתָם, דָּא אוֹרֵייתָא, דְאַתְמַר בָּהּ (מלאכי ב ו) תּוֹרַת אֱמֻת הִיטָה  
 בְּפִיהוּ, וְאִיהִי כְּלִילָא מְעַשֵּׂר אֲמִירוֹן דְאַנּוֹן י', וּמְעַשֵּׂר דְבָרָן דְאַיִנוֹן ה"ה,  
 וּמֵאֵי תוֹרָה ו' כְּלִיל שְׁתֵּי יָמֵי בְּרֵאשִׁית, עַל לִבְּךָ דָּא ל"ב אֱלֹהִים בְּחוּשְׁבָן  
 ל"ב, דְתַלְיִין מִן ו', דְאִיהוּ ו' זְמַנִּין טוֹב, וּבָהּ אֲשַׁתְּלִים (נ"א ו) שְׁמָא

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

דַּאֲרַבְעִין וַתְּרִין אַתְּוּן, דְּבַהוֹן אַתְּבְּרִיאוּ שְׁמִיָּא וְאַרְעָא וְכָל מַה דְּאִית בְּהוֹן, וְדָא אִיהוּ רְזָא כִּי יוֹם נֶקֶם בְּלִבִּי (ישעיה סג ד), לִבִּי סְלִיק מִ"ב, וַיִּכְלְוּ ע"ב שְׁמֵהוֹן דְּשִׁמְא מִפְּרָשׁ, וְעַלִּיהּ אַתְּמַר לְלִבִּי גְלִיתִי, וְלֵאבְרִי דְאַנּוֹן רַמ"ח פְּקוּדִין דְּאוֹרֵייתָא לֹא גְלִיתִי, וּבְהָאֵי וַיִּכְלּוּ (ה) בִּשְׁשֵׁי דֵאִיהוּ בּוּ, וְדָא אִיהוּ וַיְהִי (דף סו ע"א) עֲרַב וַיְהִי בִּקְרַי יוֹם הַשְּׁשִׁי, דֵּהֲאִי (ה) דְּהַשְּׁשִׁי אִיהוּ מְלָכוֹת שְׁבִיעָאָה, וְאִיהוּ אַתְּקָרִיאַת ע"ב, וּבַהּ רְכִיב ו' לְמִפְּרָק לְיִשְׂרָאֵל, הֲדָא הוּא דְכָתִיב (ישעיה יט א) הִנֵּה יְהוָה רוֹכֵב עַל ע"ב קל, בְּגִין דְּאִיהוּ בְּלָלָא דְתַלְתָּ אַבְהוֹן, דְּתַלְיִין מְנַהוֹן ע"ב שְׁמֵהוֹן, וְאַתְּכְּלִילֵן בַּהּ, וְלִקְבַל תַּלְתָּ אַבְהוֹן אַתְּמַר בְּוִיכְלוּ תַלְתָּ זְמַנִּין שְׁבִיעֵי, וְדָא אִיהוּ רְזָא דְשִׁבְ"ת, ב"ת ש, דְּאִינוֹן וַיִּסַּע וַיָּבֵא וַיִּט דְּאַתְּכְּלִילֵן בְּב"ת, בְּהֵיא זְמַנָּא חָלָה זְכוּת אַבְהוֹן, דְּמִיּוֹמָא דְאַתְּחַרִּיב כִּי מְקַדְּשָׁא עֲלֵמָא אַתְּקָרִי תְהוּ וּבְהוּ, מִתְּמַן וְאֵילָף אַתְּקִיִּים קָרָא (תהלים פט ג) אֲמַרְתִּי עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה, חֶסֶד סְלִיק לְחוּשְׁבַן ע"ב שְׁמֵהוֹן.

שִׁמְנֵי כַחוֹתֵם, זוּ הַתּוֹרָה, שְׁנַאֲמַר בַּהּ תּוֹרַת אָמַת הִיתָה בְּפִיהוּ, וְהִיא כְּלוּלָה מְעַשְׂרֵי אֲמִירוֹת שְׁהֵם י', וַיִּמְעַשְׂרָה דְּבְרוֹת שְׁהֵן ה"ה, וַיִּמָּה זָה תּוֹרָה? ו' הַכּוּלָּל שִׁשְׁתִּי יְמֵי בְּרֵאשִׁית, עַל לִבְךָ - זָה שְׁלֹשִׁים וּשְׁנַיִם אֲלֵהִי"ם בְּחֻשְׁבוֹן ל"ב, שְׁתַּלּוּיִים מו', שְׁהוּא ו' פְּעָמִים טוֹב, וּבַהּ נִשְׁתַּלְּם (ו') הַשֵּׁם שֶׁל אַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת שְׁבָהֵם נִבְרְאוּ שְׁמַיִם וְאַרְץ וְכָל מַה שְׁיֵשׁ בָּהֶם, וְזֵהוּ הַסּוּד שֶׁל כִּי יוֹם נֶקֶם בְּלִבִּי, לִבִּי עוֹלָה אַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם. וַיִּכְלוּ, שְׁבָעִים וּשְׁנַיִם שְׁמוֹת שֶׁל הַשֵּׁם הַמְּפָרֵשׁ, וְעַלְיוּ נֶאֱמַר לְלִבִּי גְלִיתִי, וְלֵאבְרִי, שְׁהֵם מֵאֲתַיִם אַרְבָּעִים וּשְׁמוֹנָה מְצוּוֹת הַתּוֹרָה, לֹא גְלִיתִי, וּבְוִיכְלוּ הַזֶּה, (ה) בִּשְׁשֵׁי שְׁהוּא בּוּ, וְזֵהוּ וַיְהִי עֲרַב וַיְהִי בִּקְרַי יוֹם הַשְּׁשִׁי, שׁוּז) הַה' שֶׁל הַשְּׁשִׁי הִיא הַמְּלָכוֹת הַשְּׁבִיעִית, וְהִיא

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

נִקְרָאת ע"ב, וּבָה רוֹכֵב ו' לְגַאֵל אֶת יִשְׂרָאֵל. זְהוּ שְׁפָתוֹב הִנֵּה יְהו"ה רוֹכֵב עַל ע"ב קל, מְשׁוּם שֶׁהִיא הַכָּלָל שֶׁל שְׁלֹשֶׁת הָאָבוֹת שְׁתְּלוּיִים מֵהֶם שְׁבַעִים וּשְׁנַיִם שְׁמוֹת וְנִכְלָלִים בָּהֶם, וּכְנֻגָּד שְׁלֹשֶׁת הָאָבוֹת נֶאֱמָר בְּוִיכְלוּ שְׁלֹשׁ פְּעָמִים שְׁבִיעִי, וְזֶהוּ הַסּוּד שֶׁל שְׁב"ת, ב"ת ש, שֶׁהֵם וַיִּסַּע וַיָּבֵא וַיִּט שְׁנִכְלָלִים בְּב"ת, בְּאוֹתוֹ זְמַן חָלָה זְכוּת אָבוֹת, שְׁמִיּוֹם שְׁנֶחָרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, הָעוֹלָם נִקְרָא תְהוֹ וּבְהוֹ, מְשָׁם וְאֵילָךְ הַתְּקִיִּם הַכְּתוּב אֲמַרְתִּי עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה, חֶסֶד עוֹלָה לְחֶשְׁבוֹן שְׁבַעִים וּשְׁנַיִם שְׁמוֹת.

וְדָא רְזָא דְאַתְקֶשֶׁר שְׁבִיעִי בְיוֹמָא קַדְמָאָה, וּמָאן שְׁבִיעִי דָא צְדִיק אוֹת דְשַׁבַּת וַיּוֹמִין טְבִין, וְרְזָא דְמַלְאָה חַי יְהו"ה שְׁכָבִי עַד הַבֶּקֶר (רות ג יג), וְדָא בְקֶר דְאַבְרָהָם, הַהוּא דְאַתְמַר בֵּיהּ (בראשית יט כז) וַיִּשְׁכַּם אַבְרָהָם בְּבֶקֶר, וְאִיהוּ חֶסֶד דִּילֵיהּ, בְּגִין דְּבַהֲאֵי חֶסֶד אֲתַתְּקַן כְּרִסְיָא דְאִיהִי נְפִילָה, הַדָּא הוּא דְכְּתִיב (ישעיה טז ה) וְהוֹכֵן בְּחֶסֶד כְּסָא, וּבִיהַ תְּקוּם, וְרְזָא דְמַלְאָה וּבְחֶסֶד עוֹלָם רַחֲמִתִּיךָ (שם נד ח), וְכָל סְפִירָן מִתְּקַשְׂרִין בִּימִינָא, בְּגִין דְּעֵלִיהּ אֲתַמַּר (דברים לג ב) מִימִינוֹ אֵשׁ דָּת לָמוֹ, מִימִינָא אֲתִייהִב אוֹרֵייתָא, בְּגִין דָּא מוֹלִיךְ לִימִין מִשָּׁה זְרוּעַ תְּפָאֲרָתוֹ, וּבּוֹקֵעַ מַיִם (ישעיהו סג יב) דְאוֹרֵייתָא מִתְּמָן, מַה' דְאַבְרָהָם, לְמַהוּי לִיהַ בָּהּ שֵׁם עוֹלָם, וּבָהּ אֲשַׁתְּלִים ה' דְּמִשָּׁה, דְאִיהִי בְּמִשְׁכוֹנָא לְגַבִּיהּ דְאַבְרָהָם בְּמִשָּׁה, דְאִיִּתִי אוֹרֵייתָא, עַד דְּיִפְרוֹק לְבַנוּי, וְרְזָא דְמַלְאָה כִּימִי צִאתָךְ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאָנוּ נִפְלְאוֹת (מיכה ז טו).

וְזֶה הַסּוּד שְׁנִקְשֶׁר הַשְּׁבִיעִי בְיוֹם הָרֵאשׁוֹן, וּמִי הַשְּׁבִיעִי? זֶה צְדִיק הָאוֹת שֶׁל שַׁבַּת וַיְמִים טוֹבִים, וְסוּד הַדְּבָר - חַי יְהו"ה שְׁכָבִי עַד הַבֶּקֶר, וְזֶה הַבֶּקֶר שֶׁל אַבְרָהָם, אוֹתוֹ שְׁנֶאֱמָר בּוֹ וַיִּשְׁכַּם אַבְרָהָם בְּבֶקֶר, וְהוּא



## \*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הַחֶסֶד שְׁלוֹ, מִשׁוֹם שֶׁבְּחֶסֶד הַזֶּה נִתְקַן הַכֶּסֶף, שֶׁהִיא  
נְפִילָה, זֶהוּ שֶׁכְּתוּב וְהוֹכֵן בְּחֶסֶד כֶּסֶף, וּבּוֹ תְּקוּם, וְסוּד  
הַדְּבָר - וּבְחֶסֶד עוֹלָם רַחֲמֵתֶיךָ, וְכֹל הַסְּפִירוֹת  
נִקְשְׁרוֹת בְּיָמִין, מִשׁוֹם שֶׁעָלְיוֹ נֶאֱמַר מִיָּמִינוֹ אֵשׁ דַּת  
לָמוֹ, מִיָּמִין נִתְּנָה תּוֹרָה, בְּגִלְגַּל זֶה מוֹלִיךְ לִיָּמִין מִשָּׁה  
זְרוּעַ תְּפָאֲרָתוֹ, וּבּוֹקֵעַ הַיָּמִים שֶׁל הַתּוֹרָה מִשָּׁם, מֵה'  
שֶׁל אַבְרָהָם, לְהִיּוֹת לוֹ בַּה' שֵׁם עוֹלָם, וּבַה' הַשְּׁתַּלְמָה  
ה' שֶׁל מִשָּׁה, שֶׁהִיא בְּמִשְׁכּוֹן לְגַבֵּי אַבְרָהָם בְּמִשָּׁה,  
שֶׁהִיא אֶת הַתּוֹרָה, עַד שִׁיפְדָה אֶת בְּנֵיו, וְסוּד הַדְּבָר  
- כִּימִי יֵצֵאתָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאנוּ נִפְלְאוֹת.

וְרָזָא דְּפוּרְקָנָא בְּהַאי חוֹתְמָא אִיהוּ, דְּעֵלִיָּה אֶתְמַר (ישעיהו נה יב) כִּי  
בְּשִׁמְחָה תֵּצְאוּ וּבְשָׁלוֹם תּוּבְלוּ, בְּשִׁמְחָה סָלִיק לְחוּשְׁבֹן אֲדָ"ן דְּאִיהוּ  
אֲדנ"י, אַרְוֹן הַבְּרִית אֲדוֹן כָּל הָאָרֶץ אֶתְקַרֵּי, בַּר מֵאֵת ש' דְּאִיהוּ תְּלַת  
מֵאָה, וְאִינוּן תְּלַת אַבְהֵן דְּאֶתְחַבְּרוּ בַּה', וְאֶתְוּוּן בְּשִׁמְחָ"ה אִיהִי מִחְשְׁבָ"ה, ש'  
תְּלַת אַבְהֵן בְּחֻמָּה ה"ן, וְאִיהִי שְׁכִינְתָא דְּלִית לָהּ יְחוּדָא אֶלָּא בְּמִינָהּ, כְּמָה  
דְּאֶתְוּתָא דְּה"ן, וְאֶתְעַבִּידוּ עֲשָׂרָה וְאֶתְעַבִּידוּ מֵאָה, כְּמָה דְּשְׁכִינְתָא כְּלִילָא  
כְּלָהוּ עֲשָׂרָה וּכְלָהוּ מֵאָה, וְהִינּוּ דְּכְתִיב (דברים י יד) הֵן לִיהו"ה אֱלֹהֵי"ך  
הַשָּׁמַיִם וְשָׁמַי הַשָּׁמַיִם, וְרָזָא דְּמִלָּה הֵן אֲדנ"י.

וְסוּד הַגְּאֻלָּה הוּא בְּחוֹתֵם הַזֶּה, שֶׁעָלְיוֹ נֶאֱמַר כִּי  
בְּשִׁמְחָה תֵּצְאוּ וּבְשָׁלוֹם תּוּבְלוּ, בְּשִׁמְחָה עוֹלָה  
לְחֻשְׁבֹן אֲדָ"ן שֶׁהִיא אֲדנ"י, אַרְוֹן הַבְּרִית, אֲדוֹן כָּל  
הָאָרֶץ נִקְרָא, פָּרַט לְאוֹת ש' שֶׁהוּא שְׁלֹשׁ מֵאוֹת, וְהֵם  
שְׁלֹשֶׁת הָאָבוֹת שֶׁהִתְחַבְּרוּ עִמָּהּ, וְאוֹתִיוֹת בְּשִׁמְחָ"ה הֵן  
מִחְשְׁבָ"ה, ש' שְׁלֹשָׁה אָבוֹת, בְּחֻמָּ"ה ה"ן, וְהִיא הַשְּׁכִינָה

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שָׁאִין לָהּ יַחֲוּד אֶלֶּא בְּמִינָהּ, כְּמוֹ שְׂאוֹתִיּוֹת הָיִן, וְנַעֲשׂוּ  
עֲשָׂרָה וְנַעֲשׂוּ מֵאָה, כְּמוֹ שֶׁהַשְּׂכִינָה כְּלוּלָהּ כָּל  
הָעֲשָׂרָה וְכָל הַמֵּאָה, וְהֵינּוּ מֵה שְׂכָתוֹב הֵן לִיהו"ה  
אֶלֶּהִי"ף הַשָּׁמַיִם וְשָׁמַי הַשָּׁמַיִם, וְסוּד הַדְּבָר - הֵן  
אֲדַנִּי.

ובשָׁלוֹם תּוֹבְלוֹן (ישעיהו נה יב), ש תָּלַת אָבֵהֶן, ו"ו תָּרִין מְשִׁיחִין, מ' ל"ב  
דְּוִבְשָׁלוֹם סְלִיק ע"ב, וְדָא אִיהוּ דְאַתְמַר (בראשית כח כא) וְשָׁבְתִי בְּשָׁלוֹם  
אֶל בֵּית אָבִי, שְׁמָחָה אִיהוּ דְאַתְמַר בֵּיה (קהלת ט ז) לֵךְ אֲכוּל בְּשִׂמְחָה לַחֲמֶךָ  
וּשְׂתֵה בְּלֵב טוֹב יֵינֶךָ, דָּא יֵינן הַמְשׁוֹמֵר בְּעַנְבִּיו, וְעֲלִיה אֲתַמַּר (תהלים כה יד)  
סוּד יְהו"ה לִירֵאָיו, יֵינן טוֹב דָּא צְדִיק, דְאַתְמַר בֵּיה (ישעיה נו א) הַצְדִּיק  
אָבָד, וּמֵאִי אָבָד אָבָד הָהוּא נְבִיעוּ, וְאַשְׁתָּאֵר נַחְרַב וְיִבֵּשׁ בְּבֵית רֵאשׁוֹן  
וְשָׁנִי.

ובשָׁלוֹם תּוֹבְלוֹן, ש שְׁלֶשֶׁת הָאָבוֹת, ו"ו שְׁנַי מְשִׁיחִים,  
מ' ל"ב שָׁל וּבְשָׁלוֹם עוֹלִים לְע"ב, וְזֵהוּ שְׁנַאֲמַר  
וְשָׁבְתִי בְּשָׁלוֹם אֶל בֵּית אָבִי, שְׁמָחָה הִיא, שְׁנַאֲמַר בָּהּ  
לֵךְ אֲכַל בְּשִׂמְחָה לַחֲמֶךָ וּשְׂתֵה בְּלֵב טוֹב יֵינֶךָ, זֵה יֵינן  
הַמְשׁוֹמֵר בְּעַנְבִּיו, וְעֲלִיו נַאֲמַר סוּד יְהו"ה לִירֵאָיו. יֵינן  
טוֹב זֵה צְדִיק, שְׁנַאֲמַר בּוֹ הַצְדִּיק אָבָד, וּמֵה זֵה אָבָד?  
אָבָד אוֹתוֹ הַמְעִין, וְנִשְׁתָּאֵר נַחְרַב וְיִבֵּשׁ, בְּבֵית רֵאשׁוֹן  
וְשָׁנִי.

**בוזוהר – תיקוני הזוהר – תקונא ארבעין וחמשא – דף פג ע"א**

אִית לְמָאן דְסֻלְקִין לָהּ לְעִילָא, וְאִית לְמָאן דְנִחְתִּין לָהּ לְתַתָּא, כְּד סֻלְקִין  
לָהּ לְעִילָא סֻלְקִין לָהּ בְּזוֹכוֹן, וְכַד נִחְתִּת נִחְתִּת בְּזוֹכוֹן, הָאִי לְצְדִיק גְּמוּר  
סְלִיקַת מְנִיה בְּזוֹכוֹן וּנְחִיתַת בֵּיה בְּזוֹכוֹן, לְבִינוּנֵי דְזוֹכוֹן דִּילִיה שְׁקִילִין

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

לְחֹבֵבִין, אִיֵּהי תִלְיָא בְּאֵיִרָא, אִם חֹבֵבִין מִתְרַבֵּין עַל זְכוּוֹן (כחוט השערה), אִיֵּהי סְלָקָא לִיָּה בְּחֹבֵבִין וְנַחְתָּא לִיָּה בְּזֻכּוּוֹן, וְנָטִיל בָּהּ אֲגָרִיָּה בְּהֵאֵי עֲלָמָא, לְרָשָׁע גָּמֹר דְּלִית לִיָּה זְכוּ בְּעֲלָמָא לָא לְעִילָא וְלָא לְתַתָּא, סְלָקָא מִנִּיָּה בְּחֹבֵבִין וְנַחֲתִית עֲלֵיָּה בְּחֹבֵבִין.

יֵשׁ מִי שְׂמַעְלִים אוֹתָהּ לְמַעְלָה, וַיֵּשׁ מִי שְׂמֹרִידִים אוֹתָהּ לְמַטָּה. כְּשִׂמְעֵלִים אוֹתָהּ לְמַעְלָה, מַעְלִים אוֹתָהּ בְּזֻכּוּיֹת, וּכְשִׂיֹרְדֵת, יוֹרְדֵת בְּזֻכּוּיֹת, זֶה לְצַדִּיק גָּמֹר עוֹלָה מִמֶּנּוּ בְּזֻכּוּיֹת וַיֹּרְדֵת בּוֹ בְּזֻכּוּיֹת. לְבִינוּנֵי שְׂזֻכּוּיֹתֵי שְׁקוּלִים לְחֹבֹבֹתֵינוּ, הִיא תִלְוִיָּה בְּאֵיִר, אִם הַחֹבֹבֹת רַבִּים עַל הַזְּכּוּיֹת (כחוט השערה), הִיא מַעְלָה אוֹתוֹ בְּחֹבֹבֹת וּמֹרִידָה אוֹתוֹ בְּזֻכּוּיֹת, וְנָטִיל בָּהּ שְׂכָרוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה. לְרָשָׁע גָּמֹר, שְׂאִין לוֹ זְכוּת בְּעוֹלָם לָא לְמַעְלָה וְלָא לְמַטָּה, עוֹלָה מִמֶּנּוּ בְּחֹבֹבֹת וַיֹּרְדֵת עֲלָיו בְּחֹבֹבֹת.

הָא הֵכָא כִּי עוֹף הַשָּׁמַיִם יוֹלִיף אֶת הַקּוּל (קהלת י כ), דְּאֶתְמַר בִּיהּ וְעוֹף יְעוֹפָה, כְּגוֹן מוּעָף בִּיעָף (דניאל ט כא), עַל פְּנֵי רְקִיעַ הַשָּׁמַיִם דָּא נְשָׁמָה, דְּאֵלִין דְּזַכָּאן בְּאֹרִיִּתָא אֶתְמַר בְּהוֹן יִשְׂרָצוּ הַמַּיִם שְׂרָץ נֶפֶשׁ חַיָּה וְגוֹמַר, דִּירְתִין נְשַׁמְתִין מְאֹרִיִּתָא, לְאַחַרְנִין כָּל חַד לְזִנּוּי כְּפֹם עוֹבְדוּי, הָדָא הוּא דְכְּתִיב בְּיוֹמָא שְׁתִּיתָאָה (בראשית א כד) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ בְּהֵמָה וְרֶמֶשׂ וְגוֹמַר, בְּהֵמָה אֵלוֹ עֲמֵי הָאָרֶץ דְּעוֹבְדֵהוֹן כְּבַעֲרִין, עַלִּיָּהוּ אֶתְמַר תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ בְּהֵמָה וְרֶמֶשׂ.

הָרִי כָּאֵן כִּי עוֹף הַשָּׁמַיִם יוֹלִיף אֶת הַקּוּל, שְׂנַאֲמַר בּוֹ וְעוֹף יְעוֹפָה, כְּמוֹ מוּעָף בִּיעָף. עַל פְּנֵי רְקִיעַ הַשָּׁמַיִם, זֶה הַנְּשָׁמָה, שְׂאֵלוֹ שְׂזֻכּוּיִם בְּתוֹרָה נְאָמַר בְּהֵם יִשְׂרָצוּ

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

המים שָׁרַץ נֶפֶשׁ חַיָּה וְגוֹמֵר, שְׂיֹרְשִׁים נְשָׁמוֹת מִן  
הַתּוֹרָה, לְאַחֲרֵים - כָּל אֶחָד לְמִינוֹ כָּפִי מְעֻשָׂיו. וְהוּ  
שָׁכְתוֹב בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ  
חַיָּה לְמִינָהּ בְּהֵמָה וְרֶמֶשׂ וְגוֹמֵר. בְּהֵמָה - אֵלוּ עִמִּי  
הָאָרֶץ שְׂמַעְשִׂיהֶם כְּבִהְמוֹת, עֲלֵיהֶם נֹאמֵר תּוֹצֵא  
הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ בְּהֵמָה וְרֶמֶשׂ.

**בוזר - תיקוני הזוהר - תקונא שבע וארבעין - דף פג ע"ב**

בְּרֵאשִׁית בְּרָא שֵׁית, וְדָא יוֹמָא שְׁתִּיתָאָה, דְּאִתְמַר בֵּיהּ (בראשית א לא) וַיְהִי  
עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם הַשְּׁשִׁי, הֵכָא תַּלְתּוּ אוּמְנִין תְּנַיִינִין, אוּמְן חַד אַפִּיק  
נְהוּרִין בְּיוֹמָא רְבִיעָאָה, דְּהוּוּ תַלְיִין בְּיוֹמָא קַדְמָאָה דְּאִתְמַר בֵּיהּ אוּר,  
אוּמְנָא תְּנַיִנָא אַפִּיק רִיחָשָׂא מִמֵּיא, הֵדָא הוּא דְכְּתִיב (שם כ) יִשְׂרְצוּ הַמַּיִם,  
וְדָא הוּא תַלְיָא בְּיוֹמָא תְּנַיִנָא, דְּאִתְמַר בֵּיהּ מַיִם, הֵדָא הוּא דְכְּתִיב (שם ו)  
יְהִי רִקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם, הֵכָא מַיָּא וְהֵכָא מַיָּא, אוּמְנָא תַלְיָתָאָה (אפיק עשבין  
וורעין) לְקַבֵּל יוֹמָא תַלְיָתָאָה, דְּאִתְמַר בֵּיהּ (שם יא) תִּדְשָׂא הָאָרֶץ דְּשָׂא עֵשֶׂב  
מִזֵּרִיעַ זֶרַע לְמִינֵהוּ, וְאִתְמַר בְּיוֹמָא שְׁתִּיתָאָה (שם כח) פָּרוּ וּרְבוּ וּמְלָאוּ אֶת  
הָאָרֶץ, מַאי וּמְלָאוּ אֶת הָאָרֶץ אֲלָא הֵיכָא דְהוּוּ יַבְשָׁה בְּיוֹמָא תַלְיָתָאָה,  
אִתְמַר הֵכָא וּמְלָאוּ אֶת הָאָרֶץ, הֵדָא הוּא דְכְּתִיב (ישעיהו ו ג) מְלֵא כָּל  
הָאָרֶץ (דף פג ע"ב) כְּבוֹדוֹ, וְדָא בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד, קְדוּשׁ  
קְדוּשׁ קְדוּשׁ יְהוּ"ה צְבָאוֹת (ישעיהו ו ג), לְקַבֵּל יְקוּוּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם  
אֶל מְקוֹם אֶחָד (בראשית א ט) וְתִרְאֶה הַיַּבְשָׁה, לְקַבֵּל מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ.  
בְּיוֹמָא שְׁתִּיתָאָה אִתְקִנוּ שֵׁית דְּרָגִין דְּכְרִסְיָא, וּבֵיהּ אִתְבְּרִי אָדָם בְּצַלְמוֹ,  
דְּאִיהוּ מוֹכֵן לְשִׁבְתָּהּ עַל הַכֶּסֶּא, הֵדָא הוּא דְכְּתִיב (שם כז) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים  
אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ, וְהֵכָא תְרִין פְּקוּדִין, חַד נַעֲשָׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ  
(שם כז), וְתְנַיִנָא וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

תקון שבֵּעָה וְאַרְבָּעִים, בְּרֵאשִׁית, בְּרֵאשִׁית, וְזֶה הַיּוֹם  
הַשְּׁשִׁי, שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם הַשְּׁשִׁי, כָּאֵן  
שְׁלֹשָׁה אָמָנִים שְׁנַיִם. אָמֵן אַחַד הוֹצִיא מְאוֹרוֹת בְּיוֹם  
הָרְבִיעִי, שֶׁהָיוּ תְלוּיִים בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ אֹר,  
הָאָמֵן הַשְּׁנִי הוֹצִיא אֶת שַׁרְץ הַמַּיִם, וְזֶה שְׁכַתוֹב  
יִשְׂרָצוּ הַמַּיִם, וְזֶה הָיָה תְלוּי בְּיוֹם הַשְּׁנִי שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ  
מַיִם, וְזֶה שְׁכַתוֹב יְהִי רְקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם. כָּאֵן מַיִם וְכָאֵן  
מַיִם. הָאָמֵן הַשְּׁלִישִׁי (הוֹצִיא עֶשְׂבִים וְזֹרְעִים) כְּנֶגֶד הַיּוֹם  
הַשְּׁלִישִׁי, שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ תִדְשָׂא הָאָרֶץ דֶּשָׂא עֵשֶׂב מִזְרִיעַ  
זֶרַע לְמִינֵהוּ, וְנֶאֱמַר בְּיוֹם הַשְּׁשִׁי פָרוּ וּרְבוּ וּמְלָאוּ אֶת  
הָאָרֶץ. מַה זֶה וּמְלָאוּ אֶת הָאָרֶץ? אֵלֶּא אוֹתָהּ שֶׁהִיְתָה  
יִבְשָׁה בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי, נֶאֱמַר כָּאֵן וּמְלָאוּ אֶת הָאָרֶץ,  
וְזֶה שְׁכַתוֹב מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְזֶה בְרוּךְ שֵׁם  
כְּבוֹד מְלִכּוֹתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד. קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ קְדוֹשׁ יְהוָה  
צְבָאוֹת כְּנֶגֶד יְקוּוֹ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל מְקוֹם  
אַחַד וְתִרְאֶה הַיִּבְשָׁה, כְּנֶגֶד מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ.  
בְּיוֹם הַשְּׁשִׁי הִתְתַּקְּנוּ שֵׁשׁ הַדְּרָגוֹת שֶׁל הַכֶּסֶּא, וּבוֹ  
נִבְרָא אָדָם בְּצַלְמוֹ, שֶׁהוּא מוֹכֵן לְשֵׁכֶת עַל הַכֶּסֶּא. וְזֶה  
שְׁכַתוֹב וַיִּבְרָא אֱלֹהִיִּים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ, וְכָאֵן שְׁתֵּי  
מְצוּוֹת, אַחַת – נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ, וְהַשְּׁנִיָּה  
– וַיִּבְרָא אֱלֹהִיִּים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ.

נַעֲשֶׂה אָדָם, דָּא פְקוּדָא לְמַגְזֵר יֵת גִּיּוֹרָא, לְמַהּוֹי בְּצַלְמֵנוּ בְּגִזְרֵנוּ דְעַרְלָה,  
כְּדְמוּתֵנוּ בְּפִרְיעָה, וְאֵם נְטִיר אוֹת בְּרִית בְּתִרְוִייהוּ אִיהוּ בְּצַלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ  
וְאֵם לֹא לֹא, וְאִי מְקַיִם זְכוֹר וְשִׁמּוֹר בְּשֵׁכֶת אִיהוּ בְּצַלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ וְאֵם  
לֹא לֹא, וְלֹא אִית לִיהּ חוּלְקָא בְּזַרְעָא דִּישְׂרָאֵל, וְאֵם מִיַּחַד לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הוא תרין זמנין בכל יומא בקריאת שמע ביממא ובליילא איהו בצלמנו כדמותנו ואם לאו לאו, ואם הוא מנח תפלין דיד ותפלין דרישא בכל יומא דאינון לקבל זכור ושמור איהו בצלמנו כדמותנו ואם לאו לאו, ואי איהו מקיים יבום וחליצה איהו בצלמנו כדמותנו ואי לאו לאו, וכלא ברחימו ודחילו דקודשא בריה הוא.

נעשה אדם, זו מצוה למול את הגר, להיות בצלמנו במילת הערלה, כדמותנו בפריעה, ואם שומר אות הברית בשניהם, הוא בצלמנו כדמותנו, ואם לא – לא. ואם מקיים זכור ושמור בשבת, הוא בצלמנו כדמותנו, ואם לא – לא, ואין לו חלק בורע ישראל, ואם מיחד את הקדוש ברוך הוא פעמים בכל יום בקריאת שמע ביום ובליילה, הוא בצלמנו כדמותנו, ואם לא – לא, ואם הוא מניח תפלין של יד ותפלין של ראש בכל יום, שהם כנגד זכור ושמור, הוא בצלמנו כדמותנו, ואם לא – לא, ואם הוא מקיים יבום וחליצה הוא בצלמנו כדמותנו, ואם לא – לא, והכל באהבה ויראה של הקדוש ברוך הוא.

**בוזור – זוהר חדש – פרשת בראשית**

רבי שמעון אמר, כל דא הוא לעילא, והוא לתתא. אמר רבי יוסי, אי הכי אלהים דקאמר, מאן אלהים. אמר ליה אלהים סתם, אלהים חיים לעילא. ואי תימא לתתא, אלא לתתא איהו תולדות, כמה דאת אמר (שם ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, ואמרינן בה"א בראם. והוא דלעילא, אבהן דכולא הוא. איהו עביד עבידתא, ועל דא ארעא עבידת תולדות, דהא היא מתעברא בנוקבא מן דכורא.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

רבי שמעון אמר: כל זה הוא למעלה, והוא למטה. אמר רבי יוסי: אם כן אלהים שאמר, מי האלהים? אמר לו: אלהים סתם, אלהים חיים למעלה. ואם תאמר למטה, אלא מטה היא תולדות, כמו שנאמר (שם ב ד) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, ואמרנו בה"א בראם. והוא שלמעלה, האבות של הכל הוא. היא עשתה מעשה, ועל כן הארץ עושה תולדות, שהרי היא מתעברת בנקבה מן הזכר.

ר' אלעזר אמר, כל חילין הוו בארעא, ולא אפיקת חילהא ואינן תולדות, עד יום הששי, דכתיב (שם א) תוצא הארץ וגו'. ואי תימא הא כתיב ותוצא הארץ דשא. אלא אפיקת תיקון חילהא לאתישבא כדקא יאות. וכלא הוה גניז בה עד דאצטרף. דהא בקדמיתא כתיב תהו ובהו צדיא וריקניא כתרגומו, ולבתר אתתקנת ואתישבת וקבילת זרעא ודשאין ועשבין ואילנין כדקא יאות. ואפיקת לון לבתר הכי. ומאורות נמי לא שמשו נהורא דילהון עד דאצטרף.

רבי אלעזר אמר: כל הכחות היו בארץ, ולא הוציאה את כחה ואת אותם תולדות עד יום הששי, שכתוב (שם א כד) תוצא הארץ וגו'. ואם תאמר, הרי כתוב (שם יא) ותוצא הארץ דשא? אלא הוציאה תקון כחה להתישב כראוי, והכל היה גניז בה עד שהצטרף, שהרי בראשונה כתוב תהו ובהו, צדיא וריקניא כתרגומו, ואחר כך התתקנה והתישבה, וקבלה זרע ודשאים ועשבים ואילנות כראוי, והוציאה אותם אחר כך, וגם המאורות לא שמשו באורם עד

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

### שהצטרף.

#### בוזוהר - זוהר חדש - פרשת בראשית

ואמר רבי יהודה, מאחר שהאדם נושא אשה, אז נקרא עבד ה', מפני שלבו פנוי מלהסתכל בעבירה ובנשים, ומלתור אחר לבבו ועיניו, כמה דאת אמר (במדבר טו) ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם וגו'. לפיכך צריך אדם להשתדל לכוון בית בראש, ולעשות ישוב בבית.

ואמר רבי יהודה, מאחר שהאדם נושא אשה, אז נקרא עבד ה', מפני שלבו פנוי מלהסתכל בעבירה ובנשים ומלתור אחר לבבו ועיניו, כמו שנאמר (במדבר טו) ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם וגו'. לפיכך צריך אדם להשתדל לכוון בית בראש, ולעשות ישוב בבית.

וממי אתה למד, מהקדוש ברוך הוא. קדם בנה בית וכווננו, וזימן כל הפרנסה והמזונות, קדם שיבא אדם לעולם. האייף. ברא את העולם בראש, שהוא הבית. וזימן כל הפרנסה האייף. ברא את הבהמות, ואת החיות, ואת העופות והדגים הצמחים והאילנות, שהם זימון כל הפרנסה. לאחר שהכין הבית והפרנסה, הביא את האדם, וברא אותו ואת אשתו והולידו בנים ועשו ישוב בבית. ועל כן נאמר בראשית, בית ראש. כאשר תבין באותיות, תמצא בי"ת ראש. וכן התחילה התורה בראשית, כלומר בית ראשית, והכל ענין אחד.

וממי אתה למד? מהקדוש ברוך הוא. קדם בנה בית וכווננו, וזימן כל הפרנסה והמזונות קדם שיבא אדם לעולם. וברא את העולם בראש, שהוא הבית. וזימן



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

כל הפרנסה האיו? ברא את הבהמות, ואת החיות, ואת העופות והדגים הצמחים והאילנות, שהם זמון כל הפרנסה. לאחר שהכין הבית והפרנסה, הביא את האדם, וברא אותו ואת אשתו, והולידו בנים ועשו ישוב בבית. ועל בן נאמר בראשית, בית ראש. כֹּאשֶׁר תִּבְיִן בְּאוֹתֵיךָ, תִּמְצָא בֵּית רֵאשִׁי. וכן התחילה התורה בראשית, כלומר בית ראשית, והכל ענין אחד.

ועם כל זה צריך האדם להשתדל בדרך ארץ, ולעשות עתים לתורה, ולהיות עמלו בשני הדרכים האלו, מפני שיגיעת שניהם משפחת עון. ושׂמא יאמר אדם הריני בן אבות העולם, ממשפחה גדולה, איני ראוי לעשות מלאכה ולא להתבזות. אמר לו, שוטה, כבר קדמך יוצרך, שנאמר בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ, והוא עשה מלאכה קודם שבאת לעולם. ומנא לך. שנאמר (בראשית ב) מכל מלאכתו אשר ברא אלהים לעשות. קרא אותה מלאכה. וכן (שם) וישבת ביום השביעי מכל מלאכתו אשר עשה.

ועם כל זה צריך האדם להשתדל בדרך ארץ, ולעשות עתים לתורה, ולהיות עמלו בשתי הדרכים האלו, מפני שיגיעת שניהם משפחת עון. ושׂמא יאמר אדם: הריני בן אבות העולם, ממשפחה גדולה, איני ראוי לעשות מלאכה ולא להתבזות. אמר לו: שוטה, כבר קדמך יוצרך, שנאמר בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ, והוא עשה מלאכה קדם שבאת לעולם. ומנין לנו? שנאמר (בראשית ב) מכל מלאכתו

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת. קָרָא אוֹתָהּ מְלֹאכָה. וְכֵן  
(שם) וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה.

וכי הא דאמר ר' יוחנן, בא וראה, למה ברא הקדוש ברוך הוא את האדם אחרון לכל הנבראים. אלא ללמדך, שעשה בכל יום ויום מלאכתו, וברא העולם וכל צבאם, וביום הששי שהוא אחרון למלאכתו, ברא בו את האדם. אמר ליה לאדם, עד כאן הייתי אני משתדל במלאכה, מכאן ואילך אתה תשתדל בה, וזהו בראשית ברא אלהים, קודם שיבא אדם לעולם.

כמו זה שאמר רבי יוחנן, בא וראה, למה ברא הקדוש ברוך הוא את האדם אחרון לכל הנבראים. אלא ללמדך, שעשה בכל יום ויום מלאכתו, וברא העולם וכל צבאם, וביום הששי, שהוא אחרון למלאכתו, ברא בו את האדם. אמר לו לאדם: עד כאן הייתי אני משתדל במלאכה, מכאן ואילך אתה תשתדל בה. וזהו בראשית ברא אלהים, קדם שיבא אדם לעולם.

ואמר רבי יוחנן, למה נברא אדם בצלם אלהים. שנאמר (שם א) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ. משל למלך שהיה מושל על המדינה, והיה בונה בירניות ותיקונין לעיר, וכל בני העיר משתעבדין תחתיו. יום א' קרא לכל בני העיר, ומינה עליהם שר אחד שלו, אמר, עד כאן הייתי טורח בכל צרכי העיר, ולעשות מגדלים ובירניות, מכאן ואילך הרי זה כמוני.

ואמר רבי יוחנן, למה נברא אדם בצלם אלהים, שנאמר (שם א) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ? משל

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

לְמַלְךָ שֶׁהָיָה מוֹשֵׁל עַל הַמְּדִינָה, וְהָיָה בּוֹנֵה בִּירְנֵיּוֹת  
וְתַקּוּנֵים לְעִיר, וְכָל בְּנֵי הָעִיר מִשְׁתַּעֲבָדִים תַּחְתּוֹ. יוֹם  
אֶחָד קָרָא לְכָל בְּנֵי הָעִיר, וּמָנָה עֲלֵיהֶם שֵׁר אֶחָד שְׁלוֹ.  
אָמַר: עַד כָּאן הָיִיתִי טוֹרַח בְּכָל צָרְכֵי הָעִיר, וְלַעֲשׂוֹת  
מַגְדָּלִים וּבִירְנֵיּוֹת, מִכָּאן וְאֵילָף הָרִי זֶה כְּמוֹנִי.

**בוזוהר - זוהר חדש - פרשת בראשית**

כִּד אָתָּא יוֹמָא שְׁתִּיתָאָה, כְּלָהוּ הָווּ זְמִינִין לְמַבְרֵי בְּשָׂר יוֹמִין. אָמַר לוֹן  
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, לֹא שׁוּם חַד מִנְכּוֹן, יִכִּיל לְמַעַבְד בְּרִיָּה דָּא בְּלַחְדוּי,  
בְּשָׂרָא כָּל בְּרִיָּין דְּהוּוּ עַד כָּאן, אֶלְא כּוּלְכוֹן תַּתְּחַבְּרוּן כְּחֵדָּא וְאַנָּא עִמְכוֹן,  
וְנַעֲבִיד אֵינְשָׂא. דְּהָא אַתּוֹן לֹא תִיכְלֹל לְמַעַבְדִּיה בְּלַחְדִּיכוֹן, אֲבָל גּוּפָא  
יְהֵא דִילְכוֹן תְּלַתִּיכוֹן, וְנִשְׁמַתָּא דִילִי.

כְּשָׂבָא הַיּוֹם הַשְּׁשִׁי, כְּלָם הָיוּ מְזַמְּנִים לְבְרָא כְּמוֹ שְׂאָר  
הַיָּמִים. אָמַר לְהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: שׁוּם אֶחָד מִכֶּם  
לֹא יִכּוֹל לַעֲשׂוֹת הַבְּרִיָּה הַזֹּאת לְבִדָּה כְּמוֹ שְׂאָר כָּל  
הַבְּרִיּוֹת שֶׁהָיוּ עַד כָּאן, אֶלְא כְּלָכֶם תַּתְּחַבְּרוּ יַחַד, וְאַנִּי  
עִמְכֶם, וְנַעֲשֶׂה אִתְּכֶם, שְׁהֲרִי אַתֶּם לֹא תוּכְלוּ לַעֲשׂוֹתוֹ  
לְבִדְכֶם, אֲבָל הַגּוּף יִהְיֶה שֶׁל שְׁלֹשְׁתְּכֶם, וְהַנְּשָׁמָה שְׁלִי.

וּלְפִיכָּה קָרָא לוֹן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאָמַר לוֹן נַעֲשֶׂה אִתְּכֶם, אֲנָא וְאַתּוֹן.  
אֲנָא נִשְׁמַתָּא, וְאַתּוֹן גּוּפָא. וְכָּהּ הוּא, דְּגוּפָא הוּא מִתְּלַתְהוֹן, דְּהוּוּ אוּמְנִין  
בְּעוּבְדָּא דְּבְרָאשִׁית, וְנִשְׁמַתָּא יְהִבָּה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּאִשְׁתַּתֵּף עִמְהוֹן  
בְּה.

וּלְפִיכָּה קָרָא לְהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְאָמַר לְהֶם  
נַעֲשֶׂה אִתְּכֶם, אֲנִי וְאַתֶּם. אֲנִי אֶת הַנְּשָׁמָה, וְאַתֶּם אֶת

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הגוף. וְכַךְ הוּא, שֶׁהַגּוּף הוּא מְשַׁלְשֵׁתָם, שֶׁהָיוּ אֲמָנִים  
בְּמַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית. וְאֵת הַנְּשָׁמָה נָתַן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ  
הוּא, שֶׁהִשְׁתַּתַּף עִמָּהֶם בָּהּ.

**בוזוהר - זוהר חדש - פרשת בראשית**

אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא, רַבִּי, מָה רָאָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁלֹא עָשָׂה אֶת  
הָאָדָם אֶלָּא בְּשָׁשִׁי, אָמַר לִיה, שְׁלֹא יִהְיֶה פֶתַח חוֹן פֶּה לְאָדָם לֹאמַר, שֶׁהוּא  
סִייעַ בְּשׁוֹם דְּבַר מִכָּל מַה שֶׁנִּבְרָא.

אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא, רַבִּי, מָה רָאָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא  
שְׁלֹא עָשָׂה אֶת הָאָדָם אֶלָּא בְּשָׁשִׁי? אָמַר לוֹ, שְׁלֹא  
יִהְיֶה פֶתַח חוֹן פֶּה לְאָדָם לֹאמַר שֶׁהוּא סִייעַ בְּשׁוֹם דְּבַר  
מִכָּל מַה שֶׁנִּבְרָא.

אָזְלוּ, עַד דְּהוּוּ אֲזִלִּי, קָם רַבִּי אֶלְיעֶזֶר, וְגָחִין רֵאשִׁיָּה, וְשׁוּי יְדוּי עַל פּוּמִיָּה,  
וּבְכִי. אָמַר לִיה רַבִּי עֲקִיבָא, רַבִּי, לָמָּה אֵת בְּכִי. אָמַר לִיה, עַל דָּא  
דְּשִׁאִלְתָּא. חִיזוּ חֲזוּיָת, וְקִשְׂיָא מְלָה.

הִלְכוּ, עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים, קָם רַבִּי אֶלְיעֶזֶר וְגָחִין רֵאשׁוּ,  
וְשָׁם יְדוּ עַל פִּיּוּ וּבְכָה. אָמַר לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא, רַבִּי, לָמָּה  
אֵתָּה בּוֹכָה? אָמַר לוֹ, עַל זֶה שֶׁשִּׁאִלְתָּ. הִמְרָאָה  
שִׁרְאִיתִי, וְקִשְׂיָא לִי הַדְּבַר.

עֲקִיבָא עֲקִיבָא, מֵאֵן יִזְכִּי לְהָאִי אֹרְכָא דְגָלוּתָא דְאֵתְמִשְׁף, דְּהָא לָא יְקוּם  
בְּרַנְשׁ, דְּעֵתִיד לִימְטִי לְעֵנְנֵי שְׁמַיָּא, עַד יּוֹמָא שְׁתִּיתָאָה. דְּהוּא בְּשִׁית אֶלְף  
שְׁנִין, וְלֹא בְּאִשְׁלָמוּתִיהָ, בְּרַבְתְּקוּף תְּשׁוּבָה, דְּהָא שׁוֹלְטָנָא דְּבַר נֶשׁ הֵהִיא  
לִיתִיהָ אֶלָּא בְּשִׁיתָאָה.

עֲקִיבָא, עֲקִיבָא, מִי יִזְכֶּה לְאַרְךָ הַגְּלוּת הַזֶּה שֶׁנִּמְשַׁכֶּת?

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שְׁהָרִי לֹא יַעֲמֵד אִישׁ שְׁעֵתִיד לְהַגִּיעַ לְעַנְנֵי הַשָּׁמַיִם  
עַד הַיּוֹם הַשְּׁשִׁי, שֶׁהוּא בְּשֵׁשׁ אֶלְפֵי שָׁנִים, וְלֹא  
בְּהַשְׁלֵמָתוֹ, רַק בְּכַח הַתְּשׁוּבָה, שְׁהָרִי שְׁלֵטוֹן הָאָדָם  
הַהוּא אֵינוֹ אֶלָּא בְּשֵׁשִׁי.

וּבְשִׁבְעָאָה, יִשְׁתָּאֵר שְׁמֹטָה בְּעֵלְמָא, חָרוֹב. וּבְתִמְנָאָה, יִתְחַדֵּשׁ עֵלְמָא  
בְּמִלְקֻדְמִין, וְיֵהָא מַה דִּיהָא. עַל דָּא (ישעיה ד) וְיִהְיֶה הַנְּשֹׂאֵר בְּצִיּוֹן וְהַנוֹתֵר  
בִּירוּשָׁלַיִם קְדוֹשׁ יֵאָמֵר לוֹ. וּבְגִינְהוֹן נְאָמֵר, (תהלים קד) יְהִי כְבוֹד ה' לְעוֹלָם  
יִשְׁמַח ה' בְּמַעֲשָׂיו.

וּבְשִׁבְעֵי תִשְׁאֵר שְׁמֹטָה בְּעוֹלָם, חָרוֹב. וּבְשִׁמְיִי  
יִתְחַדֵּשׁ הָעוֹלָם כְּמוֹ מִקְדָּם, וְיִהְיֶה מַה שְׁיִהְיֶה. עַל זֶה  
(ישעיה ד) וְיִהְיֶה הַנְּשֹׂאֵר בְּצִיּוֹן וְהַנוֹתֵר בִּירוּשָׁלַיִם קְדוֹשׁ  
יֵאָמֵר לוֹ, וּבְשִׁבְלֵם נְאָמֵר (תהלים קד) יְהִי כְבוֹד ה'  
לְעוֹלָם יִשְׁמַח ה' בְּמַעֲשָׂיו.

**בוזר - זוהר חדש - פרשת בראשית**

וְתִאֲנָא, אֵין לָךְ בְּכָל שַׁבָּת וְשַׁבָּת, שְׂאִין הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הוֹלֵךְ לְחוּל עִם  
הַצְּדִיקִים בְּגֵן עֵדֵן. וְנִיזוּנִין מִהֵוּא זִיּוּא דְאֶסְפְּקֻלְרִיָּא הַמְּאִירָה. הֵדָא הוּא  
דְּכְתִיב, (שיר השירים ד) עַד שְׁיִפּוּחַ הַיּוֹם, זֶה יוֹם הַשַּׁבָּת. אֶלְךָ לִי אֵל הַר  
הַמּוֹר וְאֵל גְּבַעַת הַלְּבוֹנָה, זֶה הָעוֹלָם הַבָּא.

וְלִמְדֻנּוּ, אֵין לָךְ בְּכָל שַׁבָּת וְשַׁבָּת שְׂאִין הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ  
הוּא הוֹלֵךְ לְחוּל עִם הַצְּדִיקִים בְּגֵן עֵדֵן, וְנִזוּנִים מֵאוֹתוֹ  
הֵזִיו שֶׁל הָאֶסְפְּקֻלְרִיָּא הַמְּאִירָה. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (שיר ד) עַד  
שְׁיִפּוּחַ הַיּוֹם, זֶה יוֹם הַשַּׁבָּת. אֶלְךָ לִי אֵת הַר הַמּוֹר  
וְאֵל גְּבַעַת הַלְּבוֹנָה, זֶה הָעוֹלָם הַבָּא.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ואמר רב הונא, אל תתמה על זה, ומה בעולם הזה נותן הקדוש ברוך הוא רוח קדוש לכל אחד ואחד ביום השבת, ומכתירן בו. הצדיקים שישנם בעולם הבא, אינו דין להכתיר להם ביום השבת בכתר.

ואמר רב הונא, אל תתמה על זה, ומה בעולם הזה נותן הקדוש ברוך הוא רוח קדוש לכל אחד ואחד ביום השבת ומכתירן בו – הצדיקים שישנם בעולם הבא, אינו דין להכתיר להם ביום השבת בכתר!?

תא חזי, אמר רב הונא, אפלו הרשעים שבגיהנם, מוכתרין הם ביום השבת, ושוקטין ונוחין. דאמר רב הונא, אין לה רשע מישראל שאין לו מעשים טובים, דמעלייא להו לעלמא דאתי. ואימתי מעלייא להו. ביום השבת. להיות כלם מוכתרים בכתר שבת.

בא וראה, אמר רב הונא, אפלו הרשעים שבגיהנם מכתרים הם ביום השבת, ושוקטים ונוחים. שאמר רב הונא, אין לה רשע מישראל שאין לו מעשים טובים שמועילים להם לעולם הבא. ומתי מועילים להם? ביום השבת, להיות כלם מכתרים בכתר שבת.

אמר רבי יוסי, וכי הרשעים שחללו שבת בפרהסיא, יש להם מעלה בכתר שבת. אמר ליה, אין. דהא תנן, (שמות טז) ויהי ביום הששי לקטו לחם משנה לכף נדונים הרשעים ביום הששי משנה, להרויח להם ביום השבת.

אמר רבי יוסי, וכי הרשעים שחללו שבת בפרהסיא יש להם מעלה בכתר שבת? אמר לו, כן, שהרי שנינו (שמות טז) ויהי ביום הששי לקטו לחם משנה, לכף

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

גְּדוּנִים הָרְשָׁעִים בַּיּוֹם הַנְּשֻׁאֵי מִשְׁנָה, לְהַרְוִיחַ לָהֶם  
בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת.

כִּי יוֹם שַׁבָּת נִקְרָא שָׁלֵם, וְלֹא נִגְרַע. לְפִיכָּךְ אֵינּוּ נִגְרַע מֵהַטּוֹב וְהַהֲנָאָה  
שָׁבוּ, בֵּין לְצַדִּיקִים בֵּין לְרְשָׁעִים. וְלַהוֹרוֹת שְׁלֵא לְחַנָּם אֲמָרָה תּוֹרָה,  
וּשְׁמַרְתֶּם אֶת הַשַּׁבָּת. וְהוֹהִירָה עַל יוֹם הַשַּׁבָּת, יוֹתֵר מִכָּל הַתּוֹרָה כּוֹלָה.  
וְתֵאנָא, כָּל הַמְּקִיִּים אֶת הַשַּׁבָּת, כְּאֵלוּ מְקִיִּים אֶת כָּל הַתּוֹרָה.

כִּי יוֹם הַשַּׁבָּת נִקְרָא שָׁלֵם, וְלֹא נִגְרַע. לְפִיכָּךְ אֵינּוּ  
נִגְרַע מֵהַטּוֹב וְהַהֲנָאָה שָׁבוּ, בֵּין לְצַדִּיקִים בֵּין  
לְרְשָׁעִים. וְלַהוֹרוֹת שְׁלֵא לְחַנָּם אֲמָרָה תּוֹרָה (שְׁמוֹת ל"א)  
וּשְׁמַרְתֶּם אֶת הַשַּׁבָּת. וְהוֹהִירָה עַל יוֹם הַשַּׁבָּת יוֹתֵר  
מִכָּל הַתּוֹרָה כְּלָה, וְלִמְדֵנוּ, כָּל הַמְּקִיִּים אֶת הַשַּׁבָּת  
כְּאֵלוּ מְקִיִּים אֶת כָּל הַתּוֹרָה.

אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר רַב, לֹא יֵשֵׁב הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל כֶּסֶא כְּבוֹדוֹ, עַד  
שָׁבָא שַׁבָּת, וְנִתְעַלָּה וַיֵּשֵׁב עַל כֶּסֶא. אָמַר לִיה ר' יוֹסִי, וְהָא קוּדְם שְׁנַבְרָא  
הָעוֹלָם יֵשֵׁב הִנֵּה הוּא וַיְהִי. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֵי מִשְׁמַע לָן דְּעַל כֶּסֶא  
כְּבוֹדוֹ מִמֶּשׁ הוּא, לֹא.

אָמַר רַב יְהוּדָה אָמַר רַב, לֹא יֵשֵׁב הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא  
עַל כֶּסֶא כְּבוֹדוֹ, עַד שָׁבָא שַׁבָּת וְנִתְעַלָּה וַיֵּשֵׁב עַל  
כֶּסֶא. אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹסִי, וְהָרִי קוּדְם שְׁנַבְרָא הָעוֹלָם  
יֵשֵׁב הִנֵּה הוּא וַיְהִי. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אִם מִשְׁמִיעַ לָנוּ  
שְׁעַל כֶּסֶא כְּבוֹדוֹ מִמֶּשׁ הוּא – לֹא.

אָלָא הָכִי תַנִּינָן, עַד שְׁלֵא נִבְרָא הָעוֹלָם, לֹא הָיָה מִי שְׁיִקְלַס לְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ  
הוּא, וַיִּבִּיר אוֹתוֹ. בֵּינָן שְׁבָרָא עוֹלְמוֹ, בְּרָא הַמְּלָאכִים, וְחִיּוֹת הַקְּדוּשׁ,

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

השמים, וְכֹל צְבָאָם, וּבָרָא אֶת הָאָדָם, וְכֹל מוֹכְנִים לְשַׁבַּח לְיוֹצְרָם וּלְפָאָרוֹ. וְעַדִּין לֹא הָיָה פֶּאֶר וְשַׁבַּח לְפָנָיו, עַד שֶׁנִּכְנַס שַׁבָּת, וְשָׁקְטוּ כָּלָם, וּפְצָחוּ רְנָה וְשִׁבְחָה, הָעֲלִיוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים, וְאָז יָשַׁב עַל כִּסֵּא כְבוֹדוֹ. כְּלוֹמֵר, אֲזִי הָיָה מִי שִׁיכִיר אֶת כְּבוֹדוֹ, וַיִּשְׁבַּח לְכְבוֹדוֹ.

אֵלָּא כִּף שְׁנִינוּ, עַד שֶׁלֹּא נִבְרָא הָעוֹלָם לֹא הָיָה מִי שִׁיִּקְלֵס אֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וַיִּכִּיר אוֹתוֹ. כִּיּוֹן שֶׁבְּרָא עוֹלָמוֹ, בְּרָא הַמְּלֵאכִים וְחַיּוֹת הַקֶּדֶשׁ, הַשָּׁמַיִם וְכֹל צְבָאָם, וּבָרָא אֶת הָאָדָם, וְכֹל מוֹכְנִים לְשַׁבַּח לְיוֹצְרָם וּלְפָאָרוֹ. וְעַדִּין לֹא הָיָה פֶּאֶר וְשַׁבַּח לְפָנָיו, עַד שֶׁנִּכְנַס שַׁבָּת וְשָׁקְטוּ כָּלָם, וּפְצָחוּ רְנָה וְשִׁבְחָה הָעֲלִיוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים, וְאָז יָשַׁב עַל כִּסֵּא כְבוֹדוֹ. כְּלוֹמֵר, אֲזִי הָיָה מִי שִׁיִּכִּיר אֶת כְּבוֹדוֹ (בוראו) וַיִּשְׁבַּח לְכְבוֹדוֹ.

וְאָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֵין לָךְ שִׁבַּח וְקְלוֹס לְפָנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּמוֹ שֶׁבָּחוּ שֶׁל שַׁבָּת, הָעֲלִיוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים כָּלָם מְשַׁבְּחִין לוֹ כְּאֶחָד, וְאֶפְלוּ יוֹמוֹ שֶׁל הַשַּׁבָּת מִמֶּשׁ, מְשַׁבַּח לוֹ, הֵדָא הוּא דְכָתִיב, (תהלים צב) מְזֻמּוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת.

וְאָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אֵין לָךְ שִׁבַּח וְקְלוֹס לְפָנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּמוֹ שֶׁבָּחוּ שֶׁל שַׁבָּת הָעֲלִיוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים כָּלָם מְשַׁבְּחִים לוֹ כְּאֶחָד, וְאֶפְלוּ יוֹמוֹ שֶׁל הַשַּׁבָּת מִמֶּשׁ מְשַׁבַּח לוֹ, זֶהוּ שִׁבְחָתוֹב (תהלים לב) מְזֻמּוֹר שִׁיר לְיוֹם הַשַּׁבָּת.

**בוזוהר – זוהר חדש – פרשת כי תשא**

יוֹמָא חֲמִישָׁאָה, לְקַבְּלִיהָ דְּמִשָּׁה. יוֹמָא שְׁתִּיתָאָה, לְקַבְּלִיהָ דְּאַהֲרֹן. וְאֵינֻן



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שֵׁשֶׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית לְתַתָּא, לְקַבֵּיל שֵׁשֶׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית דְּלַעֲלָא. וּמֵאן  
 אֵינּוֹן שֵׁשֶׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית לַעֲלָא. אֵינּוֹן דְּרַמְיִזוּ בְּקָרָא, (דְּבִרֵי הַיָּמִים א כט) לָךְ  
 ה' הַגְּדִלָה וְהַגְּבוּרָה וְהַתְּפָאֶרֶת וְהַנִּצְחָה וְהַהוּדָה כִּי כָל וְגו' לָךְ ה' הַמְּמַלְכָה.  
 וְאֵינּוֹן חוּלְקִיהוֹן דְּצִדִּיקָיָא בְּרִזָּא דָא, הַגְּדִלָה: דָּא אַבְרָהָם. הַגְּבוּרָה: יִצְחָק.  
 הַתְּפָאֶרֶת: יַעֲקֹב. הַנִּצְחָה: חוּלְקָא דְּמִשָּׁה. הַהוּדָה: חוּלְקָא דְּאַהֲרֹן. כִּי כָל:  
 לְקַבֵּיל חוּלְקָא דְּיוֹסֵף. הַמְּמַלְכָה: חוּלְקָא דְּדָוִד. וְיוֹסֵף שָׁבַת אַקְרִי לְתַתָּא,  
 לְקַבֵּיל צִדִּיק חַי הָעוֹלָמִים, וְאַקְרִי שָׁבַת לַעֲלָא. וּבְגִין כֶּף כְּתִיב, (דְּבִרִים ה)  
 עַל כֵּן צִוְּךָ ה' אֱלֹהֶיךָ לַעֲשׂוֹת אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת.

הַיּוֹם הַחֲמִישִׁי כְּנֶגֶד מִשָּׁה. הַיּוֹם הַשְּׁשִׁי כְּנֶגֶד אַהֲרֹן.  
 וְאוֹתָם שֵׁשֶׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית לְמִטָּה, כְּנֶגֶד שֵׁשֶׁת יָמֵי  
 בְּרֵאשִׁית שְׁלַמְעֵלָה. וּמֵי הֵם שֵׁשֶׁת יָמֵי בְּרֵאשִׁית  
 שְׁלַמְעֵלָה? אוֹתָם הָרַמְזוּיִם בְּכַתּוּב (דְּה"א כט) לָךְ ה'  
 הַגְּדִלָה וְהַגְּבוּרָה וְהַתְּפָאֶרֶת וְהַנִּצְחָה וְהַהוּדָה כִּי כָל וְגו',  
 לָךְ ה' הַמְּמַלְכָה. וְהֵם חֲלָקִים שְׁל הַצִּדִּיקִים בְּסוּד הַזֶּה,  
 הַגְּדִלָה – זֶה אַבְרָהָם. הַגְּבוּרָה – יִצְחָק. הַתְּפָאֶרֶת –  
 יַעֲקֹב. הַנִּצְחָה – חֲלָקוֹ שְׁל מִשָּׁה. הַהוּדָה – חֲלָקוֹ שְׁל  
 אַהֲרֹן. כִּי כָל – כְּנֶגֶד חֲלָקוֹ שְׁל יוֹסֵף. הַמְּמַלְכָה –  
 חֲלָקוֹ שְׁל דָּוִד. וְיוֹסֵף נִקְרָא שָׁבַת לְמִטָּה, כְּנֶגֶד צִדִּיק  
 חַי הָעוֹלָמִים, שְׁנִקְרָא שָׁבַת לְמִעֵלָה. וּמִשּׁוּם כֶּף כְּתוּב  
 (דְּבִרִים ה) עַל כֵּן צִוְּךָ ה' אֱלֹהֶיךָ לַעֲשׂוֹת אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת.

תָּא חַזִּי, כַּד בְּעוּ יִשְׂרָאֵל לְמַכְבֵּשׁ לְאַרְעָא דְּכְנַעַן, אַקִּיפוּ לָהּ שִׁיתָא יוֹמִין,  
 וּמֵנָּא חָדָא בְּכָל יוֹמָא, לְקַבֵּיל אֵינּוֹן שִׁית וּכְאִי קִשׁוּט דְּעַלְיָהוֹן מִתְקַיִים  
 עַלְמָא. וּבִיּוֹמָא שְׁבִיעָאָה שְׁבַע זְמַנִּין, לְקַבֵּיל יוֹמָא דְּשַׁבְתָּא, דְּאִיהוּ לְקַבֵּיל  
 צִדִּיק, דְּאִיהוּ זֶן לְכוּלָּהוּ, וּמְקַיִים לְהוֹן, דְּכְתִיב (מְשִׁלִּי ט) חֲצִבָה עַמּוּדֵיהָ

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שְׁבַעַה. וּכְתִיב (שם י) וְצִדִּיק יִסּוּד עוֹלָם. אִיהוּ יְסוּדָא וְעִיקְרָא דְכָל אֵינוֹן  
 זְכָאִין, וְאִי לֹא זְכוּתְהוֹן דְּצִדִּיקָא, לֹא הוּוּ יְכַלִּין לְמַכְבְּשָׁה. הָדָא הוּא  
 דְּכְתִיב, (דברים ט) לֹא בְּצִדְקָתְךָ וּבִישָׁר לְבָבְךָ אֵתָהּ בָּא לְרִשְׁתָּ כו', וּלְמַעַן  
 הָקִים אֶת הַדָּבָר אֲשֶׁר נִשְׁבַּע ה' לְאַבְרָהָם לְאָבְרָהָם כו'.

בָּא וּרְאֵה, כְּשֶׁרְצוּ יִשְׂרָאֵל לְכַבֵּשׁ אֶת אֶרֶץ כְּנַעַן,  
 הָקִיפוּ אוֹתָהּ שָׁשָׁה יָמִים, פַּעַם אַחַת בְּכָל יוֹם, כְּנִגְדֵי  
 אוֹתָם שָׁשָׁה צִדִּיקֵי אֲמַת שְׁעָלֵיהֶם הָעוֹלָם מִתְקִיִּים.  
 וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַע פְּעָמִים, כְּנִגְדֵי יוֹם הַשַּׁבָּת, שֶׁהוּא  
 כְּנִגְדֵי צִדִּיק, שֶׁהוּא זֶן אֶת כָּלֵם וּמְקִיִּים אוֹתָם, שְׁכַתוּב  
 (משלי ט) חֲצִבָּה עֲמוּדֶיהָ שְׁבַעַה. וְכַתוּב (שם ו) וְצִדִּיק  
 יִסּוּד עוֹלָם. הוּא הַיִּסּוּד וְהַעֲקָר שֶׁל כָּל אוֹתָם צִדִּיקִים,  
 וְאִם לֹא זְכוּתָם שֶׁל הַצִּדִּיקִים – לֹא יְכַלּוּ לְכַבְּשָׁה. וְהוּוּ  
 שְׁכַתוּב (דברים ט) לֹא בְּצִדְקָתְךָ וּבִישָׁר לְבָבְךָ אֵתָהּ בָּא  
 לְרִשְׁתָּ כו', וּלְמַעַן הָקִים אֶת הַדָּבָר אֲשֶׁר נִשְׁבַּע ה'  
 לְאַבְרָהָם לְאָבְרָהָם כו'.

**בוזרר – זוהר חרדש – פרשת בלק**

אַרְאֵנוּ וְלֹא עָתָה, רְאִיָּה דָא דְאַנָא חֲמִינָא, זְמִינָא לְמַחֲמִי לִיה, וּלְאַתְקַרְבָּא  
 כְּחַדָּא. וְלֹא עָתָה, בְּגָלוּתָא דְבָבָל, בְּהֵוּא בֵיתָא דְבָנֵי עוֹלֵי גוֹלָה. אֲשׁוּרָנוּ,  
 אָנָא זְמִינָא לְאַסְתַּכְּלָא בֵּיה אַנְפִּין בְּאַנְפִּין. וְלֹא קְרוּב, אֶלָּא בְּהֵוּא בֵיתָא  
 בְּתַרְיִיתָא. דְּבִין בְּהַאי וּבִין בְּהַאי, לֹא הוּוּ נִיחָא, וְלֹא קוּרְבָא וְאַחַדוּתָא  
 כְּדַקָּא יָאוּת.

אַרְאֵנוּ וְלֹא עָתָה – הָרְאִיָּה הוּוּ שְׁאֲנֵי רוּאָה, עָתִיד אָנִי  
 לְרְאוּתוֹ וְלְהַתְקַרְבַּ יַחַד. וְלֹא עָתָה – בְּגָלוּת בָּבֶל,  
 בְּאוּתוֹ הַבֵּית שְׁבָנוּ עוֹלֵי גוֹלָה. אֲשׁוּרָנוּ – אָנִי עָתִיד

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

לְהִסְתַּכֵּל בּוֹ פָּנִים בְּפָנִים. וְלֹא קְרוֹב – אֶלָּא בְּאוֹתוֹ  
הַבֵּית הָאֲחֵרוֹן. שְׁבִין זֶה וּבֵין זֶה לֹא הָיָה נֶחֱת, וְלֹא  
קִרְבָּה וְאַחֲדוּת כְּרֵאוּי.

אִי רַבִּי אִי רַבִּי, כַּמָּה קִשְׂיָא מְלָה, כַּמָּה אָרִיף זִימְנָא, כַּמָּה עָאקוּ עַל עָאקוּ,  
זְמִינִין לְשִׁנְאִיהוֹן דִּישְׂרָאֵל בְּגִלוּתָא, וְכַמָּה יִשְׁלִטוֹן חִיוּוּתָא, וְכַמָּה יִשְׁאַגּוֹן  
לְמִיטְרָף טְרָפִין דִּישְׂרָאֵל, בְּכָל זְמַנָּא וְזְמַנָּא עַד סוּף יוֹמִיָא.

אִי רַבִּי אִי רַבִּי, כַּמָּה קִשְׂיָה הַדְּבָר, כַּמָּה אָרִף הַזְּמַן,  
כַּמָּה צָרוֹת עַל צָרוֹת מְזַמְנִים לְשׁוֹנְאִיָּהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל  
בְּגִלוּת, וְכַמָּה חִיוּת יִשְׁלִטוֹ, וְכַמָּה יִשְׁאַגּוּ לְטְרָף טְרָף  
שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּכָל זְמַן וְזְמַן עַד סוּף הַיָּמִים.

כַּעַת לְסוּף יוֹמִיָא, כַּפּוּם שְׁעֵתָא דִּיוֹמָא, בְּעֵידָן דִּי זְרַח שְׁמֶשָׁא, מִן יוֹמָא  
שְׁתִּיתָאָה, בְּשְׁעֵתָא דִּיזְדַּמְנוֹן לְפּוּם מְנִין שְׁנִין, דִּיּוֹבֵל וּשְׁמֶטָה כַּחְדָּא, דְּאִיהוּ  
רַעַל דָּא מִן יוֹמָא שְׁתִּיתָאָה. כַּעַת זְמִינָא קְלָא חְדָּא לְאַתְעָרָא מְרוּם רוּמִי  
רְקִיעִין, קְלָא עֲצִיב בְּמִרְירוּ, מַה דְּלֹא הָוָה הָכִי מִן יוֹמָא דְּאַתְבְּרוּן עֲלָמִין.

לְסוּף הַיָּמִים, כְּפִי שְׁעָה שֶׁל יוֹם, בְּזְמַן שְׁזוּרַח הַשְּׁמֶשׁ,  
מֵהַיּוֹם הַשְּׁשִׁי, בְּשְׁעָה שִׁיזְדַּמְנוּ לְפִי מְנִין הַשְּׁנַיִם שֶׁל  
יּוֹבֵל וּשְׁמֶטָה יַחַד, שְׁהוּא רַע"ד מֵהַיּוֹם הַשְּׁשִׁי. עֲתִיד  
קוֹל אֶחָד לְהִתְעוֹרֵר מְרוּם רוּמִי הַרְקִיעִים, קוֹל עֲצוּב  
בְּמִרְירוּת, מַה שֶׁלֹּא הָיָה כֶּן מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָאוּ הָעוֹלָמוֹת.

וְהַהוּא קְלָא יְהוּי דְקִיק, בְּחֶשְׂאִי, בְּמִרְירוּ, וְעֲצִיבוּ, נַחִית וּסְלִיק, סְלִיק וּנְחִית,  
וְכֵן אָמַר, אֲיִילַת רְחִימִין הוֹת לִי מִן יוֹמִין קְדַמָּאִין, וְאַתְנַשִּׂיאַת מִינְאִי.  
רְחוּמִין קְיִימִין הוּי לִי בַּהֲדָה, אַדְכַּרְנָא דְּחוֹתְמָא דְּדִיוֹקְנָה הָוָה חֲתִים עַל  
לְבִי, וְהָוָה חֲתִים עַל דְּרוּעָאִי, וְהָוָה תְּקִיף בְּגוּוֹי רְחִימוּ דִּילָהּ, וְרִשְׁפִי

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שלהובָה מוקדין בגווי.

וְהַקּוֹל הַהוּא יְהִיָּה דַק, בְּחֹשְׁאֵי, בְּמִרְרוֹת וְעֶצְבוֹת,  
 יוֹרֵד וְעוֹלָה, עוֹלָה וְיוֹרֵד, וְכֵן אוֹמֵר: אֵילַת אֲהָבִים  
 הָיִית לִי מִיָּמַיִם הָרֵאשׁוֹנִים וְנִשְׁכַּחַת מִמֶּנִּי. אֲהָבוֹת  
 קִיּוּמוֹת הָיוּ לִי עִמָּה. אָנִי נֹזֵר שְׁחוֹתֵם דְּיוֹקְנָה הָיָה  
 חָתוּם עַל לְבַי, וְהָיָה חָתוּם עַל זְרוּעֵי, וְהָיְתָה חֻזְקָה  
 בְּתוֹכִי אֲהַבְתָּה, וְרִשְׁפֵי שְׁלֵהֲבַתָּה בּוֹעֲרִים בְּתוֹכִי.

בְּהוּא שְׁעֵתָא גְעִי תִלַּת גּוּעִין, דָּא בְּתַר דָּא, וְיִזְדַּעְעוּן רְקִיעִין, וְיִזְדַּעְעוּן  
 עֲלָמִין כְּלָהוּ, עַד דְּיִשְׁתַּמְעוּ קִלִּין תִּלְתָּ, לְגוּ נּוֹנָא תַנְיָנָא, וְיַעֲרוֹק אַרְבַּע  
 מָאָה אֶלְף פְּרָסִי גּוּ נּוֹנָא חַד דְּיָמָא. וְתַמָּן יוֹשִׁיט מְצוּדִין וְיַפְרִישׁ רִשְׁתִּין,  
 וְיִמְשִׁיף לִיה מִן יָמָא, וְיַעֲיֵל לִיה גּוּ מְתִיבְתָא דְרְקִיעַ, וְיַחֲמוּן מַנְיָה כָּל אֵינּוֹן  
 קוֹשִׁין וְכָל אֵינּוֹן פְּלוּגְתִין דְּאֶקְשֵׁי תַמָּן. וִיהָא תְּפִיס תַמָּן מָאָה וְחַמְשִׁין יוֹמִין.

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה צוּעַק שְׁלֵשׁ צְעָקוֹת זוּ אַחַר זוּ, וְיִזְדַּעְעוּן  
 הָרְקִיעִים, וְיִזְדַּעְעוּן כָּל הָעוֹלָמִים, עַד שִׁישְׁמְעוּ שְׁלֵשָׁה  
 קוֹלוֹת לְתוֹף דְּגַ הַתַּנִּין, וְיִבְרַח אַרְבַּע מְאוֹת אֶלְף  
 פְּרָסוֹת לְתוֹף דְּגַ אַחַד שֶׁל הַיָּם. וְשֵׁם יוֹשִׁיט מְצוּדוֹת  
 וְיַפְרִישׁ רִשְׁתוֹת, וְיִמְשִׁיף אוֹתוֹ מִן הַיָּם, וְיַכְנִיס אוֹתוֹ  
 לְתוֹף יְשִׁיבַת הָרְקִיעַ, וְיִירָאוּ מִמֶּנּוּ כָּל אוֹתָן הַקְּשִׁיּוֹת  
 וְכָל אוֹתָן הַמְּחֻלּוֹקוֹת שֶׁהִקְשׂוּ שָׁם, וְיִהְיֶה תְּפוּס שָׁם  
 מָאָה וְחַמְשִׁים יוֹם.

וְהוּא זְמַנָּא, יַכְנוּשׁ קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא כָּל חַיִּילֵי שְׁמַיָּיא, וְכָל בְּנֵי מְתִיבְתָּא  
 דִּילִיָּה, וְהוּא לְעֵילָא מְכֻלָּהוּ, וְאֵייתוֹן קַמֵּיהּ הוּא תַנְיָנָא, וְיַקְשׁוּר תִּלְתָּ  
 קְשָׁרִין בְּקוּדְלִיָּה, וְיִטְלוּ אֵינּוֹן תִּלְתָּ רְחִימִין, וְיִהְדְּרוּן לִיה לְאַתֵּר דְּהוּא תְּפִיס  
 תַמָּן. וְאֵינּוֹן רְחִימִין יַיעֲלוּן בְּהִיכְלָא חָדָא דְּאִיקְרֵי אֲהָבָה, וְיִהוּן גְּנִיזִין תַמָּן.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וְאוֹתוֹ זְמַן יִכְנַס הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כָּל צְבָאוֹת הַשָּׁמַיִם,  
 וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְהוּא מֵעַל בָּלֵם, וּמִבֵּיָאִים לְפָנָיו  
 אוֹתוֹ תְּנִין, וַיִּקְשֹׁר שְׁלֶשֶׁה קְשָׁרִים בְּצוּאָרוֹ, וַיִּטְלוּ  
 אוֹתָם שְׁלֶשֶׁת הָאוֹהֲבִים, וַיַּחְזִירוּהוּ לְמָקוֹם שֶׁהָיָה  
 תְּפוּס שָׁם. וְאוֹתָם הָאוֹהֲבִים יִכְנָסוּ לְהִיכָל אֶחָד  
 שֶׁנִּקְרָא אֶהְבָּה, וַיְהִיו גְּנוּזִים שָׁם.

וְאוֹמֵי לֹון קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְכָל אֵינּוֹן חַיִּילִין, וְלִתְרֵי מְתִיבְתֵי, לְמַהֲרָ  
 בְּלָהוּ, וּלְמִשְׁמַע קְלָא דְרַחֲמֵימוֹתָא, דְּאִיְהוּ תְּאִיב לְמִשְׁמַע קְלָה בְּהַדְרֵיהוּ.  
 בְּהוּא שְׁעָתָא יִתְעַר עַל עַמָּא קְדִישָׁא עֲאֲקִין, אֲלִין עַל אֲלִין, בְּדַחֲקוּ סְגִי,  
 וְאֵינּוֹן צְוֹחִין צְוֹחָה בְּתַר צְוֹחָה, דְּמַעִין בְּתַר דְּמַעִין, וַיִּתְעַרְוֹן לָהּ. אִיְהִי  
 אֲשַׁמְעַת קְלָא עַל בְּנֵיהָ.

וְנִשְׁבַּע לָהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, לְכָל אוֹתָם הַצְּבָאוֹת,  
 וְלִשְׁתֵּי הַיְּשִׁיבוֹת, לְלַכְתָּ בָּלֵם וְלִשְׁמַע אֶת קוֹל  
 הָאֶהְבָּה, שֶׁהוּא מְתַאָּוָה לְשִׁמְעַת קוֹלָה עִמָּם. בְּאוֹתָהּ  
 שְׁעָה יִתְעוֹרְרוּ עַל הָעַם הַקְּדוֹשׁ צְרוֹת אֵלוֹ עַל אֵלוֹ,  
 בְּדַחֲק רַב, וְהֵם צוֹעֲקִים צְעָקָה אַחַר צְעָקָה, דְּמַעוֹת  
 אַחַר דְּמַעוֹת, וַיַּעוֹרְרוּ אוֹתָהּ, וְהִיא מִשְׁמִיעָה קוֹל עַל  
 בְּנֵיהָ.

וְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא קֶאֱרִי וְאָמַר, דָּא הִיא אֵיילִתִּי, חֲבִירְתִּי, יוֹנְתִי, שְׁלִימְתִי  
 הַיּוֹשֶׁבֶת בְּגַנְיָם, דְּלֹא הוּת יִתְבָּא אֶלָּא בְּסַתֵּר הַמְּדַרְגָּה פְּנִימָאָה, כְּמָה דְּאֵת  
 אָמַר (תהלים מה) כָּל כְּבוֹדָה בַּת מְלֶךְ פְּנִימָה, וְהַשְׁתָּא בְּגַנְיָם, בְּחֻצִּיפּוֹ,  
 כְּאִמָּא דְּאֶזְלָא בְּתַר בְּרָהּ, בְּשׁוּקִים וּבְפּוֹתֵי קַרְתָּא, מְדַחֲלוּ דְלֹא יִבְאִישׁוֹן  
 לִיהּ.

וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קוֹרָא וְאוֹמֵר: זוֹהִי אֵיילִתִּי, חֲבִירְתִּי,

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

יוֹנְתִי, שְׁלִמְתִי הַיּוֹשֶׁבֶת בַּגְּנִים, שְׁלֵא הִיְתָה יוֹשֶׁבֶת  
אֶלָּא בְּסֵתֶר הַמְּדִרְגָה הַפְּנִימִית, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים מא)  
כָּל כְּבוֹדָה בַּת מֶלֶךְ פְּנִימָה. וְכַעַת בַּגְּנִים, בְּחֻצְפָּה,  
כְּאִם שֶׁהִלְכָה אַחַר בְּנָה בְּשׁוֹקִים וּבְרַחוּבוֹת הַקְּרִיָּה  
מִפְּחַד שְׁלֵא יִזְקוּ לוֹ.

אֵיילְתִי חֲבִירְתִי חֲמִי, הָא חֲבֵרִיָּא כְּלוֹהוּ דְתִרִי מְתִיבְתִי הֶכָּא. חֲבָרִים דְאִינוּן  
מְתִיבְתִי, מְקֻשְׁבִים לְקוּלָּךְ הַשְּׁמִיעֵנִי, דְתִיאובְתִי לְמִשְׁמַע לְקוּלָּךְ.

אֵילְתִי חֲבֵרְתִי רְאִי, הֲרִי כָּל הַחֲבָרִים שֶׁל שְׁתִי  
הִיְשִׁיבוֹת כָּאן, הַחֲבָרִים שֶׁהֵם בְּנֵי הַיְשִׁיבוֹת מְקֻשְׁבִים  
לְקוּלָּךְ הַשְּׁמִיעֵנִי, שְׁתִּשׁוּקְתִי לְשִׁמְעַ לְקוּלָּךְ.

כְּמָה זְמַנִּין אִיהוּ דְלֵא שְׁמַעְנָא לְקוּלָּךְ, וְלֵא יְדַעְנָא לָךְ. כְּדִין כָּל עֲלָמָא  
בְּעֶרְבוּבֵיָא, עֲמִין בְּעֲמִין אוּמִין בְּאוּמִין. וּמֵאן דְלֵא אַתְחִזִּי לְמַלְכָּא, יִיתוּן  
לִיה לְמִישְׁלֵט. וְיִיתוּן עֲמִיה עֲמִין נוֹכְרֵאִין, וְלִישְׁנִין אוּחְרֵנִין, דְלֵא  
יִשְׁתְּמוּדְעִין דִּינָא, וְלֵא נִימוּסֵי מַלְכוּתָא. וְכְמָה קָרְבִין יַחְשְׁבוּן לְמַעַבְדַּ.

כְּמָה פְּעָמִים שְׁלֵא שְׁמַעְתִּי אֶת קוּלָּךְ וְלֵא יְדַעְתִּי  
אוּתְךָ, אִזּוּ הָיָה כָּל הָעוֹלָם בְּעֶרְבוּבֵיָה, עֲמִים בְּעֲמִים,  
אֲמוֹת בְּאֲמוֹת. וּמִי שְׁלֵא נִרְאָה לְמַלְכָּךְ, יְבִיאוּ אוּתוֹ  
לְשִׁלֵּט. וְיְבִיאוּ עִמוּ עֲמִים זָרִים, וְלִשְׁוֹנוֹת אַחֲרִים,  
שְׁלֵא מְכִירִים הַדִּין וְלֵא נִימוּסֵי הַמַּלְכוּת. וְכְמָה קָרְבוֹת  
יַחְשְׁבוּ לַעֲשׂוֹת.

וּבְגוּ שְׁפָה רַפְיָא, וּמִמְלַל רַפְיָה, יַעֲבִיד כְּרַעוּתִיה, וְיִשְׁלוּט. וְיַחְשִׁיב כְּמָה  
מְחֻשְׁבִין לְאַבְאָשָׁא. וְעַל עֲמָא יַחֲדָאָה יַעֲבִיד נִימוּסִין בִּישִׁין. כְּדִין יְהֵא  
עֲאָקוּ עַל עֲאָקוּ, עַל הַהוּא עֲמָא יַחֲדָאָה. בֵּיה זִמְנָא יַתְתַּקַּף קוּדְשָׁא בְּרִיךְ

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הוא, ויפייס לאיילתיה בכמה פיוסין, ויתקיף בה, ויקים לה מעפרא, איהו ולא אפרא. ותרי מתיבתי ישתארון בהדה.

ותוף שפה רפה ודבור רף יעשה כרצונו וישלט. ויחשב כמה מחשבות להרע. ועל העם היחיד יעשה נהגים רעים. אז תהיה צרה על צרה על אותו העם היחיד. באותו הזמן יתחוק הקדוש ברוך הוא, ויפייס את אילתו בכמה פיוסים, ויחזיק בה, ויקימה מן העפר, הוא ולא אחר. ושתי ישיבות ישארו עמה.

תלת מלכין ישתארון, ויתערון בתלת סטרין דעלמא, על עמא דא. וההוא מלכא דהוה שליט בפום רפיה, ישלוט ברגז סגיא, ונס ותוקפא על עמא קדישא.

שלשה מלכים ישארו, ויתעוררו בשלשה צדידי העולם על העם הזה. ואותו המלך שהיה שולט בפה רף, ישלט ברגז רב וזעף ותקף על העם הקדוש.

ובירחא תליתאי, בד' לירחא, בתשע שעתו ופלגא, יהכון כל בני מתיבתי בהדה דאילתא, לגו קבריה דרעיא, מהימנא דביתא, ומיהב תלת קלין עליה. בשעתא דשמשא יתכניש מעלמא, וקבריה יתפתח, ויבעון בני מתיבתי לעאלא לתמן, ולא יתייהיב לון רשותא, ויסתלקון כלהו לאתרייהו. והיא תיעול, ומגווייה יפוק מה דיפוק. ותשפח למשה יתיב ולעי, ובוצינא דליק קמיה, וכמה ריחין ובוסמין סחרניה.

ובחדש השלישי, בארבעה לחדש, בתשע שעות וחצי, ילכו כל בני הישיבה עם האילת לתוף קבר הרועה, נאמן הבית, ותתן עליו שלשה קולות. בשעה

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שֶׁהַשֶּׁמֶשׁ יִתְכַנֵּס מִן הָעוֹלָם, וְקִבְרוּ יִפְתַּח, וְיִרְצוּ בְּנֵי  
הַיְשִׁיבָה לְהַכְנִס לְשֵׁם, וְלֹא תִנָּתֵן לָהֶם רְשׁוּת, וְיַעֲלוּ  
כֻלָּם לְמְקוֹמָם. וְהִיא תִכְנֵס, וּמִתּוֹכָהּ יֵצֵא מֶה שְׂיֵצֵא.  
וְתִמְצָא אֶת מִשֶּׁה יוֹשֵׁב וְעוֹסֵק, וְיִגְרֵר דּוֹלֵק לְפָנָיו, וְכִמְה  
רִיחוֹת וּבְשָׂמִים סְבִיבוּ.

כִּיּוֹן דְּחָא מִי לָהּ דְּעָא לַת, יְקוּם, וְיִתְחַבְּרוּן כְּחָדָא דָּא עִם דָּא, וְקִלְיָא יִתְעַרוּן  
בְּרוּם רוּמֵי רְקִיעִין, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִשְׁמַע, וְיַעֲלוּ לְגוּ הַיְכָלָא דְּאֶהְבָּה,  
וְיִטוּל מִתַּמָּן תְּלַת רְחִימִין, וְיִפְתַּח לוֹן מְעַרְתִּיהָ. כְּדִין יִתְעַר מְשִׁיחַ בְּהַהוּא  
לִילְיָא, וְיִשְׁתַּכַּח תַּמָּן בְּהַדְיָהוּ, וְיִהְיֶה רִזִּין דְּאִוְרִייתָא, בְּכָל הַהוּא לִילְיָא,  
בְּמְעַרְתָּא דְּמִשֶּׁה.

כִּיּוֹן שְׂרוּאָה אוֹתָהּ נִכְנָסֶת, יְקוּם וְיִתְחַבְּרוּ יַחַד זֶה עִם  
זֶה, וְקוֹלוֹת יִתְעוֹרְרוּ בְּרוּם רוּמֵי הָרְקִיעִים, וְהַקְּדוּשׁ  
בְּרוּךְ הוּא יִשְׁמַע, וְיִכְנֵס לְתוֹךְ הַיְכָל הָאֶהְבָּה, וְיִטַּל  
מִשָּׁם שְׁלֹשָׁה אוֹהֲבִים, וְיִפְתַּח לָהֶם מְעַרְתּוֹ. אֲזִי יִתְעוֹרֵר  
הַמְּשִׁיחַ בְּלִילְיָה הַהוּא וְיִמְצָא שָׁם עַמָּם, וְיִחְזְרוּ עַל  
סוּדוֹת הַתּוֹרָה בְּכָל אוֹתוֹ הַלִּילְיָה בְּמְעַרְתַּת מִשֶּׁה.

וְכַד סָלִיק עֲמוּדָא דְּצַפְרָא, יִתְגַּנְּזוּ מְשִׁיחַ וְיִשְׁתַּאֲרוּן מִשֶּׁה וּשְׂכִינְתָּא בְּהַהוּא  
יוֹמָא, כְּיוֹמָא דְּשַׁבּוּעוֹת. וְסִלְקָא שְׂכִינְתָּא עַל הַהוּא טוּרָא, וְתִשְׁתַּמַּע תְּלַת  
קְלִינִין, חַד לְקַבִּיל אַבְרָהָם, וְחַד לְקַבִּיל יִצְחָק, וְחַד לְקַבִּיל מִשֶּׁה וְיַעֲקֹב. הַדָּא  
הוּא דְּכַתִּיב, (ישעיה מ) עַל הַר גְּבוּהָ עָלִי לָךְ מִבְּשֶׁרֶת צִיּוֹן הָרִימִי בְּכַח קוֹלְךָ  
וְגו' הָרִימִי אֶל תִּירְאִי אֲמַרִי כו'.

וְכַשְׁעוֹלָה עֲמוּד הַבְּקָר, יִגְנְזוּ הַמְּשִׁיחַ, וְיִשְׁתַּאֲרוּ מִשֶּׁה  
וּשְׂכִינְתָּא בְּיוֹם הַהוּא, כְּיוֹם הַשַּׁבּוּעוֹת. וְעוֹלָה הַשְּׂכִינְתָּא  
עַל אוֹתוֹ הַהוּא, וְתִשְׁמִיעַ שְׁלֹשָׁה קוֹלוֹת, אֶחָד כְּנִגְדַּד



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אֲבָרְהֶם וְאֶחָד כְּנָגֵד יִצְחָק, וְאֶחָד כְּנָגֵד מִשֶּׁה וַיַּעֲקֹב.  
זֶהוּ שְׁפָתוֹב (ישעיה מ) עַל הַר גְּבוּהָ עָלֵי לָךְ מִבְּשָׂרְתָּ צִיּוֹן  
הַרִימִי בַּבַּח קוֹלְךָ וְגו', הַרִימִי אֶל תִּירָאֵי אִמְרֵי וְכו'.

הַרִימִי, הַרִימִי, אִמְרֵי. דָּא הַרִימִי בַּבַּח, תְּרוּעָה. הַרִימִי אֶל תִּירָאֵי, תְּקִיעָה.  
אִמְרֵי, הָא תְּרוּעָה תְּקִיעָה וּתְרוּעָה כְּפָדָא. וְדָא אִיקְרָא שׁוֹפֵר תְּרוּעָה.  
שׁוֹפֵר מֵהוּא תְּרוּעָה דְלַעֲיָלָא.

הַרִימִי, הַרִימִי – זו תְּרוּעָה וּתְקִיעָה וּתְרוּעָה כְּפָאֲחַת.  
הַרִימִי – זו תְּרוּעָה. הַרִימִי אֶל תִּירָאֵי – תְּקִיעָה. אִמְרֵי  
– הִנֵּה תְּרוּעָה תְּקִיעָה וּתְרוּעָה כְּפָאֲחַת. וְזֶה נִקְרָא  
שׁוֹפֵר תְּרוּעָה, שׁוֹפֵר מֵאוֹתָהּ הַתְּרוּעָה שְׁלַמְעֵלָה.

שׁוֹפֵר וְעִירָא, בְּגִין דְּאִית אַחֲרָא דְאַקְרִי שׁוֹפֵר גְּדוּל. שׁוֹפֵר וְעִירָא דָּא,  
אַקְרִי שׁוֹפֵר הוֹלְךָ גו תְּנוּעָה דְבוֹצִינָא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (שמות יט) וַיְהִי קוֹל  
הַשׁוֹפֵר הוֹלְךָ. בְּגִין דְּאַחֲרָא אִיהוּ שׁוֹפֵר גְּנִיז וְטָמִיר, וְלֹא הוֹלְךָ. אָבֵל דָּא  
וְעִירָא, אִיהוּ הַכָּא בְּיוֹמָא דְשָׁבוּעוֹת, וְהָאֵי אִיהוּ דְּאִיתְעַר בְּיוֹמָא  
דְּאוּרִייתָא, בְּיוֹמָא דְשָׁבוּעוֹת.

שׁוֹפֵר קָטָן, מִשׁוּם שְׁיִישׁ אַחַר שְׁנַקְרָא שׁוֹפֵר גְּדוּל.  
שׁוֹפֵר קָטָן זֶה נִקְרָא שׁוֹפֵר הוֹלְךָ תוֹךְ תְּנוּעַת הַמָּאוֹר.  
זֶהוּ שְׁפָתוֹב (שמות יט) וַיְהִי קוֹל הַשְּׁפָר הוֹלְךָ. מִשׁוּם  
שְׁאֲחַר הוּא שׁוֹפֵר גְּנוּז וְטָמִיר, וְלֹא הוֹלְךָ. אָבֵל זֶה  
הַקָּטָן, הוּא כְּאֵן בְּיוֹם הַשָּׁבוּעוֹת, וְזֶהוּ שְׁמַתְעוּרָר בְּיוֹם  
שֶׁל הַתּוֹרָה, בְּיוֹם הַשָּׁבוּעוֹת.

בְּאִתְעַרו דְּהָאֵי שׁוֹפֵר, דְּאִיתְעַר בְּתְרוּעָה וּתְקִיעָה וּתְרוּעָה, יִתְעַרוֹן אָבְהוֹן  
מִגּוּ מְעַרְתָּא, וַיִּסְתַּלְקוּן בְּרוּחָא, וַיִּיתוּן לְגַבְהָ. וּמֵהוּא קָלָא, כְּמָה חַיִּיבִין

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בְּאַרְעָא קְדִישָׁא יְמוּתוֹן, וְיִסְתַּלְקִין מֵעֲלָמָא. בְּהָהוּא יוֹמָא, סְלָקִין צְלוֹתִין דִּישְׂרָאֵל בְּכָל אַתְר, דְּאֵינֹן קָמֵי מַלְכָּא קְדִישָׁא. וְאַבְהֵן יִיתוֹן בְּחֻדָּא, וִיהוֹן בְּהָהוּא טוֹרָא. וּמִשָּׁה סְלִיק בְּהַדְיָיהוּ. וְתַמְן יִסְתַּכַּל בְּאַבְהֵן, וְאֵינֹן בִּיה. וְיִיעֲלוֹן כְּלָהוּ גוּ מְעַרְתָּא דְּמִשָּׁה. וּמְשִׁיחַ יִתְעַר לְגַבְיָיהוּ, וְיִתְחַבְּרוֹן כְּלָהוֹן בְּהָאֵי יוֹמָא.

בְּהַתְעוֹרְרוֹת הַשּׁוֹפָר הַזֶּה, שְׂמַתְעוֹרֵר בְּתְרוּעָה וְתִקְיָעָה וְתְרוּעָה, יִתְעוֹרְרוּ הָאָבוֹת מִתּוֹךְ הַמְּעָרָה, וְיִתְעַלּוּ בְּרוּחַ, וְיֵבְאוּ אֵלֶיהָ. וּמֵאוֹתוֹ הַקּוֹל כְּמָה רְשָׁעִים בְּאַרְץ הַקְּדוּשָׁה יְמוּתוֹ, וְיִסְתַּלְקוּ מִן הָעוֹלָם. בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם עוֹלוֹת הַתְּפִלוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּכָל מְקוֹם, שָׂהֵם לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ. וְהָאָבוֹת יֵבְאוּ יַחַד, וְיִהְיוּ בְּאוֹתוֹ הַהֵר. וּמִשָּׁה עוֹלָה עִמָּם, וְשֵׁם יִסְתַּכַּל בְּאָבוֹת, וְהֵם בּוֹ, וְכֻלָּם יִכְנָסוּ לְמַעַרְתַּת מִשָּׁה. וְהַמְּשִׁיחַ יִתְעוֹרֵר אֵלֵיהֶם, וְיִתְחַבְּרוּ כֻלָּם בַּיּוֹם הַזֶּה.

וּבְהָאֵי יוֹמָא, יִתְעַרוֹן עֶשֶׂר שַׁבְּטִין, לְאַגְחָא קָרְבִין לְאַרְבַּע סְטָרִין דְּעֲלָמָא, בְּהַדְי מְשִׁיחָא דְּאֵתְמַשַׁח עֲלֵיהוּ, וְיִקְבַּל מְשִׁיחוֹ עַל יָדָא דְּחַד כְּהֵן צָדֵק, וְשַׁבְּעָה רוּעִים מְהֵימְנֵן עִמֶיהָ.

וּבַיּוֹם הַזֶּה יִתְעוֹרְרוּ עֶשְׂרֵה שַׁבְּטִים לְעַרְף מְלַחְמוֹת לְאַרְבַּעַת צְדִדֵי הָעוֹלָם, יַחַד עִם הַמְּשִׁיחַ שְׁנַמְשַׁח עֲלֵיהֶם, וְיִקְבַּל מְשִׁיחָה עַל יַד כְּהֵן צָדֵק אַחַד, וְשַׁבְּעָה רוּעִים נְאֻמָּנִים עִמּוֹ.

וּמְשִׁיחָא דָּא מְשַׁבְּטָא דְּאֶפְרַיִם הוּא, וּמְזוֹרְעָא דִּירְבָּעָם בֶּן נֶבֶט הוּי בְּרִיה דְּאַבְיָה, דְּבַעוֹלִימּוּי מַת, וְהָהוּא יוֹמָא דְּמַת, אֵתְיִלִּיד לִיה בֶּר, וְאֵתְנַטִּיל מִבֵּי יְרַבְעָם לְמַדְבְּרָא. וְלִתְמַן נְטָלוּ מָאָה וְשַׁבְּעִין גְּבָרִין, כְּלָהוּ וּזְכָאִין מְשַׁבְּטָא

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

דאָפּרִים, דָּלֵא אֲשַׁתְּכַחוּ בְּחֻבָּא דִּירְבָּעִים.

וְהַמְּשִׁיחַ הַזֶּה הוּא מְשַׁבֵּט אֶפְרַיִם, וּמִזְרְעוֹ שֶׁל יִרְבָּעִים  
בֶּן נִבְט הֵיזָה בְּנוֹ שֶׁל אָבִיָּה, שְׁמֵת בְּעֵלוּמִיּוֹ, וְהַיּוֹם  
הַהוּא שְׁמֵת, נוֹלֵד לוֹ בֶּן, וְנִטַּל מִבֵּית יִרְבָּעִים לְמִדְבָּר.  
וְלָשֵׁם נִטְלוּהוּ מֵאָה וְשִׁבְעִים גְּבוּרִים, כָּלֶם צְדִיקִים  
מְשַׁבֵּט אֶפְרַיִם, שֶׁלֹּא נִמְצְאוּ בְּחֻטָּא יִרְבָּעִים.

וּמֵהָאֵי בְרִיָּה דְאָבִיָּה, נִפִּיק הָאֵי מְשִׁיחָא. וְעַל דָּא כְּתִיב, (מלכים א יד) וְסָפְדוּ  
לוֹ כָּל יִשְׂרָאֵל וְקָבְרוּ אֹתוֹ. סְתִים הָאֵי נְבוּאָה לְשַׁעְתָּא, וְנְבוּאָה לְעֵתִיד, פִּי  
זֶה לְבִדּוֹ יְבֵא לִירְבָּעִים אֶל קָבֵר יַעֲן נִמְצָא בּוֹ דְבָר טוֹב אֶל ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל  
בְּבֵית יִרְבָּעִים. דָּא הָאֵי מְשִׁיחָא, דְאִיהוּ דְבָר טוֹב אֶל ה'.

וּמִבְּנוֹ הַזֶּה אָבִיָּה יֵצֵא הַמְּשִׁיחַ הַזֶּה. וְעַל זֶה כְּתוּב (מ"א  
יד) וְסָפְדוּ לוֹ כָּל יִשְׂרָאֵל וְקָבְרוּ אֹתוֹ. נִסְתְּמָה הַנְּבוּאָה  
הַזֹּאת לְשַׁעְתָּהּ, וְנְבוּאָה לְעֵתִיד - (שם) פִּי זֶה לְבִדּוֹ יְבֵא  
לִירְבָּעִים אֶל קָבֵר יַעֲן נִמְצָא בּוֹ דְבָר טוֹב אֶל ה' אֱלֹהֵי  
יִשְׂרָאֵל בְּבֵית יִרְבָּעִים. זֶה הַמְּשִׁיחַ הַזֶּה, שֶׁהוּא דְבָר  
טוֹב אֶל ה'.

כִּיּוֹן דִּינִדְעוּן אָבְהוֹן, דְּפִקִּיד הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְאִיִּלְתִּיהּ וְלַעֲמִיהּ, כְּמָה  
חִידוֹ עַל חִידוֹ בְּהָאֵי יוֹמָא. בְּאַרְעָא דְצָפוֹן מְלֻכּוּתָא דְתִימּוֹן, כְּמָה עָאקוּ עַל  
עָאקוּ יִתְעָרוֹן בְּהָאֵי יוֹמָא עַל עֲמָא דִּישְׂרָאֵל, וְתִתְקַבֵּל צְלוּתְהוֹן בְּרַעְיוּא.  
וּבְפִנְיָא דְהָאֵי יוֹמָא, תְּהֵדֵר שְׁכִינְתָּא לְגוֹ בֵּיתָא, וּמְשִׁיחַ לְאַתְרִיהּ, וְאַבְהוֹן  
לְגוֹ מְעָרְתָּא דִּילְהוֹן.

כִּיּוֹן שְׂיִדְעוּן הָאָבוֹת שְׁצוּהַ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת  
אִילְתּוֹ וְאֶת עֲמוֹ, כְּמָה שְׁמַחָה עַל שְׁמַחָה בִּיּוֹם הַזֶּה.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בְּאַרְץ הַצִּפּוֹן מְלָכוֹת תִּימָן, כַּמָּה צָרוֹת עַל צָרוֹת  
 יִתְעוֹרְרוּ בַיּוֹם הַזֶּה עַל עַם יִשְׂרָאֵל, וְתִתְקַבַּל תְּפִלָּתְכֶם  
 בְּרָצוֹן. וּבְעֶרְב הַיּוֹם הַזֶּה תַּחְזוֹר שְׂכִינָה לְתוֹךְ בֵּיתָהּ,  
 וּמְשִׁיחַ לְמְקוֹמוֹ, וְהָאֲבוֹת לְתוֹךְ הַמְּעָרָה שְׁלָהֶם.

שְׂכִינָתָא תְּהֵף וְתִתְהַדֵּר לְגַבֵּי מֹשֶׁה, שְׁבַעִין יוֹמִין. לְסוֹף שְׁבַעִין יוֹמִין, סָלִיק  
 נְאֻקוֹ דְּיִשְׂרָאֵל לְקַמֵּי מַלְכָּא קַדִּישָׁא, דִּיהוּן מְעִיקוּן לֹון בְּכָל סְטְרִין דְּעֵלְמָא.  
 וּכְנִישְׁתָּא חָדָא לְצַד דְּרוּמָא יִתְאַבִּיד וְיִתְחַרִּיב. וְחַמְשָׁה זְפָאֵי קְשׁוּט  
 יִתְקַטְלוּן בִּינֵיהוּ.

הַשְּׂכִינָה תִלְף וְתַחְזוֹר לְמֹשֶׁה שְׁבַעִים יָמִים. לְסוֹף  
 שְׁבַעִים יָמִים עוֹלָה נְאֻקָּת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ  
 הַקְּדוֹשׁ, שְׂיִהִיו מְצִיקִים לָהֶם בְּכָל צְדָדֵי הָעוֹלָם.  
 וּכְנֻסַּת אַחַת לְצַד דְּרוּם תֵּאבֵד וְתַחֲרַב, וְחַמְשָׁה צְדִיקֵי  
 אֲמַת יִהְרֶגוּ בִּינֵיהֶם.

כְּדִין לְסוֹף תְּלַתִּין וְתַרְיַן יוֹמִין דְּיִקְטְלוּן לְכְנִישְׁתָּא הַהִיא, יִלְבַּשׁ קוּדְשָׁא  
 בְּרִיף הוּא קְנָאָה לְהַהוּא שׁוֹפֵר זְעִירָא. וְהַהוּא מְשִׁיחַ בְּרִיהַ דְּאַפְרַיִם יִפְרוֹשׁ  
 פְּרִישָׁא כַּחַד תוֹר דְּקַרְנֵי סְלָקִין בְּקַרְנֵי דְרָאִם.

וְאִז, לְסוֹף שְׁלֹשִׁים וּשְׁנַיִם יָמִים שְׂיִהְרֶגוּ אֶת הַכְּנֻסַּת  
 הַהִיא, יִלְבַּשׁ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קְנָאָה לְאוֹתוֹ שׁוֹפֵר  
 קָטָן, וְאוֹתוֹ מְשִׁיחַ בֶּן אַפְרַיִם יִפְרֹשׁ פְּרִישָׁה כְּמוֹ שׁוֹר  
 אֶחָד שְׁקַרְנָיו עוֹלִים בְּקַרְנֵי רָאִם.

וְהַהוּא שׁוֹפֵר זְעִירָא, יִתְקַע תְּרוּעָה תְּקִיעָה וְתְרוּעָה, תְּלַת זְמַנִּין בְּרִישׁ  
 טוֹרָא כְּמַלְקָדְמִין, כְּדִין נְטִלִין דְּגָלִין דְּהַהוּא מְשִׁיחַ, וְיִפּוֹל רַעְשָׁא עַל  
 עֲלָמָא, בְּאִינוּן קְלִין דְּשׁוֹפְרָא. וְכָל אִינוּן בְּנֵי עֲלָמָא יִשְׁמַעוּן וְיַחֲמוּן. כְּמַדְבַּר

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אחר, (ישעיה יח) כֹּל יִשְׁבִי תִבֵּל וְשִׁכְנֵי אֶרֶץ בְּנִשְׂא נֹס הָרִים תִּרְאוּ וְכִתְקַע שׁוֹפֵר תִּשְׁמְעוּ.

וְאוֹתוֹ שׁוֹפֵר קָטָן יִתְקַע תְּרוּעָה תְּקִיעָה וְתְרוּעָה, שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בְּרֹאשׁ הַהָר כְּמוֹ מִקְדָּם, אִזּוֹ נֹסְעִים הַדְּגָלִים שֶׁל אוֹתוֹ הַמְּשִׁיחַ, וְיִפֹּל רֵעֵשׂ עַל הָעוֹלָם בְּאוֹתָם קוֹלוֹת הַשׁוֹפָר. וְכֹל אוֹתָם בְּנֵי הָעוֹלָם יִשְׁמְעוּ וְיִרְאוּ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה יח) כֹּל יִשְׁבִי תִבֵּל וְשִׁכְנֵי אֶרֶץ בְּנִשְׂא נֹס הָרִים תִּרְאוּ וְכִתְקַע שׁוֹפֵר תִּשְׁמְעוּ.

וְכִדִּין יִתְבַּעְרוּן גְּלוּלֵינ מִן אֶרְעָא קְדִישָׁא. וְתִלַּת קְרַבִּין יַעֲבֹדוּן בְּנֵי יִשְׁמַעְאֵל בְּהַדֵּי מְשִׁיחַ דָּא. וְאִינּוֹן יִיתִין וְיִסְגְּדוּן לְמַאֲרֵי עֲלְמָא בְּטוֹרָא דְקוּדְשָׁא בִירוּשְׁלַיִם. וְאִילִין קְרַבִּין יִהוּן בְּאַלְף שְׁתִּיתָאָה.

וְאִזּוֹ יִתְבַּעְרוּ הַגְּלוּלִים מִהָאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה, וְשִׁלְטָה קְרַבּוֹת יַעֲשׂוּ בְּנֵי יִשְׁמַעְאֵל עִם הַמְּשִׁיחַ הַזֶּה, וְהֵם יִבְאוּ וְיִשְׁתַּחֲווּ לְרַבּוֹן הָעוֹלָם בְּהַר הַקְּדִישׁ בִּירוּשְׁלַיִם. וְאֵלּוֹ הַקְּרַבּוֹת יִהְיוּ בְּאַלְף הַשָּׁשִׁי.

וּבִירְחָא דְבוּל, יְפוּלוּ שְׁנֵאִיהוֹן, וְיִתְעַבְרוּן כָּל אִינּוֹן גְּלוּלִין דִּישְׁתַּאֲרוֹן בְּאֶרְעָא קְדִישָׁא. וּמִתְמָן יִהְיוּן וְיִתְעַרוּן קְרַבִּין עַל עֲלְמָא. וּבְעוֹד דְאִינּוֹן יִגִּיחוּן קְרַבִּין עִם כָּל בְּנֵי עֲלְמָא, יִתְכַנְּשׁוּן בְּנוֵי דְאַדּוּם עַל אֶרְעָא קְדִישָׁא, וְיִתְפָּסוּן לָהּ, וְיִשְׁלֹטוּן עָלֶיהָ תְּרִיסַר יָרְחֵי.

וּבְחֻדְשׁ חֲשׁוֹן יִפְלוּ שׁוֹנְאִיָּהֶם, וְיַעֲבְרוּ כָּל אוֹתָם גְּלוּלִים שִׁישְׂאָרוּ בְּאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה. וּמִשָּׁם יִלְכוּ וְיַעֲוִרְרוּ קְרַבּוֹת עַל הָעוֹלָם. וּבְעוֹד שָׁהֶם יַעֲרְכוּ קְרַבּוֹת עִם כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם, יִתְכַנְּסוּ בְּנֵי אָדּוּם עַל הָאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה,

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וַיִּתְּפֹסוּ אוֹתָהּ, וַיִּשְׁלְטוּ עָלֶיהָ שָׁנִים עֶשֶׂר יָרְחִים.

לְסוֹף תְּרִיֶסֶר יָרְחִין, יִתְגַּעַשׁ וַיִּרְעַשׁ כָּל עַלְמָא. וּבֵין זְמַנִּין אֵלִין, דְּשָׁכִינְתָא תְהוּ וְתַהְדֵּר לְגַבֵּי מַעְרְתָא דְמֹשֶׁה, יִתְטַמֵּר מִלְכָּא מְשִׁיחָא ט' יָרְחִין, כְּיָרְחִין דִּיזוֹלְדָה, וְאִינוּן ט' יָרְחִין, כַּמָּה צִירִין וְחֻבְלִים יְטוּל עַל גְּרַמְיָה.

לְסוֹף שָׁנִים עֶשֶׂר יָרְחִים יִתְגַּעַשׁ וַיִּרְעַשׁ כָּל הָעוֹלָם. וּבֵין הַזְּמַנִּים הַלְלוּ הַשְּׁכִינָה תַלְךָ וְתַחֲזוֹר לְגַבֵּי הַמַּעְרָה שֶׁל מֹשֶׁה. יִטְמֵן הַמֶּלֶךְ הַמְּשִׁיחַ תְּשַׁעַה חֲדָשִׁים, כְּיָרְחִי הַיּוֹלְדֵת. וְאוֹתָם תְּשַׁעַה יָרְחִים, כַּמָּה צִירִים וְחֻבְלִים יְטוּל עַל עֶצְמוֹ.

וּבֵין כֶּף קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא יִסְגִי צַעְרִיהּ, וַיַּעֲזוּ לָגוּ שְׁבִילִין דְּאֵילָנָא חֲדָא, דְּאֵית לֵיהּ אֵילָנָא קְדִישָׁא רַבְרָבָא וְתַקִּיף. וְתַמָּן בְּשַׁבְעִין עֲנַפִּין, יְטוּל מְכִילָן דְּאַלְכֶסוֹנִין, וַיְטוּל לְשַׁבְעִין מְמַנָּן, דְּסַחְרָאן לְשַׁבְעִין עֲנַפִּין דְּאֵילָנָא, גוֹ אִינוּן מְכִילָן אֶלְכֶסוֹנִין, וַיִּשְׁתַּכְּחוּן אֶסוּרִין חַד תַּקְלָא דְּמְכִילָא וּפְלָגוּ. כְּדִין יְהִיִת לֹון מְכַל עֲנַפָּא וְעֲנַפָּא.

וּבֵינְתִים הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יִגְדִיל צַעְרוֹ, וַיִּכְנַס לְתוֹף הַשְּׁבִילִים שֶׁל אֵילָן אֶחָד, שְׁיִשׁ לוֹ אֵילָן קְדוּשׁ גָּדוֹל וְתַקִּיף. וְשָׁם בְּשַׁבְעִים עֲנַפִּים יְטוּל הַמְּדוֹת שֶׁל הָאֶלְכֶסוֹנִים, וַיְטוּל אֶת שַׁבְעִים הַמְּמַנִּים שֶׁמְקִיפִים אֶת שַׁבְעִים עֲנַפֵּי הָאֵילָן, תוֹף אוֹתָם הָאוּכְלוּסִים מְדוֹת הָאֶלְכֶסוֹנִים, וַיִּמְצְאוּ אֶסוּרִים בְּמִשְׁקַל אֶחָד שֶׁל מְדָה וְחֻצִי. אֹז יוֹרִיד אוֹתָם מְכַל עֲנַף וְעֲנַף.

וּכְמָה עֲנַפִּין זְעִירִין וּדְלָא זְעִירִין יִתְבְּרוּן בְּמִיחְתָּהוֹן מִתַּמָּן, כְּגִין דְּאֵתְאֲחֲדָאן גוֹ עֲנַפִּין, וּבְמִיחְתָּהוֹן יִתְבְּרוּ. כְּדִין כַּמָּה סְגִיאִין מַעֲמָא קְדִישָׁא

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

יִתְבָּרוּן בֵּין רַגְלֵיךָ דְשָׁאָר עִמִּין. וְכָל אֵינֹון מִמֶּנּוּ, יַעֲבֹרוּן לֹון גּוֹ נְהַר דִּינֹור,  
וְיִתְעַבְּרוּן מִשׁוּלְטַנְיָהוּן.

וְכַמְּהָ עֲנָפִים קְטַנִּים וְשִׁלָּא קְטַנִּים יִשְׁבְּרוּ בְּהוֹרְדָתָם  
מִשָּׁם, מִשׁוּם שְׁנַאֲחֹזִים תּוֹף הָעֲנָפִים, וּבְהוֹרְדָתָם  
יִשְׁבְּרוּ. וְאִזּוּ כַּמְּהָ גְדוּלִים מֵהָעַם הַקְּדוֹשׁ יִשְׁבְּרוּ בֵּין  
רַגְלֵי שָׁאָר הָעַמִּים. וְכָל אוֹתָם הַמִּמַּנִּים יַעֲבִירוּ אוֹתָם  
בְּתוֹף נְהַר דִּינֹור, וְיַעֲבֹרוּ מִשְׁלֹטוֹנָם.

וּבֵין כֶּף מְשִׁיחַ צִירִין וְחַבְלִין יְהוֹן לִיהָ בְּיוֹלְדָהּ. וְעַל הַהוּא זְמַנָּא כְּתִיב,  
(תהלים כ) יַעֲנֶה ה' בְּיוֹם צָרָה. דְּאֵינֹון תִּשְׁעַ פְּסוּקִים בְּיַרְחִין דְּיוֹלְדָהּ. וְשִׁבְעִין  
תִּיבִין, דְּהָא לְשִׁבְעִין שְׁנִין בְּאֶלְף שְׁתִּיתָא, יוֹלִיד וְיִשְׁלוּט עַל כָּל עֲלָמָא.  
וּבְגִין כֶּף בְּאֵינֹון תִּשְׁעָה יַרְחִין, יִתְחַזֵּן בְּכָל לֵילֵיא, מִפְּלֹגוּ וְאֵילָף, רִכָּב אִשׁ  
וְסוּסֵי אִשׁ לְבַר מְרְקִיעָא, מְגִיחֹן קָרְבִין אֵלִין בְּאֵלִין, עַד דִּינְהַר צַפְרָא.

וּבֵין כֶּף יְהִיוּ לְמְשִׁיחַ צִירִים וְחַבְלִים בְּיוֹלְדָהּ. וְעַל  
הַזְּמַן הַהוּא כְּתוּב, (תהלים כ) יַעֲנֶה ה' בְּיוֹם צָרָה. שְׁאוֹתָם  
תִּשְׁעָה פְּסוּקִים, בְּיַרְחֵי הַיּוֹלְדָהּ. וְשִׁבְעִים תְּבוּת, שְׁהָרֵי  
לְשִׁבְעִים שְׁנִים בְּאֶלְף הַשְּׁשִׁי יוֹלִיד וְיִשְׁלֹט עַל כָּל  
הָעוֹלָם. וּמִשׁוּם כֶּף בְּאוֹתָם תִּשְׁעָה יַרְחִים יִרְאוּ בְּכָל  
לֵילָה, מִחֲצוֹת וְאֵילָף, רִכָּב אִשׁ וְסוּסֵי אִשׁ מְחוּץ  
לְרִקְיעַ, עוֹרְכִים קָרְבוֹת אֵלוּ בְּאֵלוּ, עַד שְׁיֵאִיר הַבְּקָר.

לְבַתֵּר דְּאֵינֹון תִּשְׁעָה יַרְחִין יַעֲבֹרוּן, בְּדִין קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא יִתְעַר לְמְשִׁיחַ  
דָּא, וְיִפִּיק לִיהָ מְגַנְתָּא דְעֶדֶן. וְהַהוּא יוֹמָא דִּיפּוֹק, יִזְדַּעֲוַע כָּל עֲלָמָא,  
דִּיחֲשְׁבוּ כָּל בְּנֵי עֲלָמָא דִּימוֹתוֹן.

אַחַר שְׁיַעֲבֹרוּ אוֹתָם תִּשְׁעָה יַרְחִים, אִזּוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּף

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הוא יעיר את המשיח הזה, ויוציא אותו מגן העדן.  
והיום ההוא שייצא, יודעו כל העולם, שיחשבו כל  
בני העולם שימותו.

ועל ההוא יזמא כתיב, (ישעיה ב) ובאו במערות צורים ובמחילות עפר  
מפני פחד ה'. דא שכונתא, דתירום מההוא זימנא ואילף, ומשיח בהדה.  
ומהדר גאונו, דא משיח. בקומו לערץ הארץ. בדין (שם יא) ואסף נדחי  
ישראל ונפצות יהודה יקבץ וגו'. דא בשתינ שנין דאלף שתיתא, ויהכון  
לבתר דייעביד לון קודשא בריה הוא כמה נסין.

ועל היום ההוא כתוב, (ישעיה ב) ובאו במערות צורים  
ובמחלות עפר מפני פחד ה'. זו השכינה, שתרום  
מאותו זמן ואילף, ומשיח עמה. ומהדר גאונו – זה  
משיח – בקומו לערץ הארץ. אז (שם יא) ואסף נדחי  
ישראל ונפצות יהודה יקבץ וגו'. זה בששים שנה של  
האלף הששי, וילכו אחר שיעשה להם הקדוש ברוך  
הוא כמה נסים.

**בוהר – זוהר חדש – מדרש רות**

רבי חזקיה אומר, מקום כל העולם כלו, היא נקודה אחת, אשר עליה  
עומד הכל. והכבוד אינו ברוך אלא ממקומו. דכתיב, (יחזקאל ג) ברוך כבוד  
ה' ממקומו.

רבי חזקיה אומר, מקום כל העולם כלו היא נקודה  
אחת, אשר עליה עומד הכל. והכבוד אינו ברוך אלא  
ממקומו, נשכתוב (יחזקאל ג) ברוך כבוד ה' ממקומו.

מאי (איוב ט) ועמודיה יתפלצון. רבי פרחיא אומר, אלו עמודים סמכין



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

יְסוּדָא, וְקוּימָא דְעֵלְמָא עֲלִייהוּ. וְכַמָּה אֵינוֹן. ז'. דְּכַתִּיב, (משלי ט) חֲצֹבָה עֲמוּדֶיהָ שְׁבָעָה. יְסוּד דְּאֵינוֹן סְמִכִין, צְדִיק אָחַד. דְּכַתִּיב, (שם י) וְצְדִיק יְסוּד עוֹלָם. עֲמוּד לָא כְּתִיב, אֶלָּא יְסוּד, יְסוּדָא דְכוּלָּא קְיִימִין עֲלֶיהָ.

מָה זֶה וְעֲמוּדֶיהָ יִתְפַּלְצוֹן (איוב ט) ? רַבִּי פְּרַחְיָא אָמַר, אֵלּוּ הָעֲמוּדִים הַתּוֹמְכִים הַיְסוּד, וְקוּימוּ שֶׁל הָעוֹלָם עֲלֵיהֶם. וְכַמָּה הֵם? ז', שְׁבַתוֹב (משלי ט) חֲצֹבָה עֲמוּדֶיהָ שְׁבָעָה. הַיְסוּד שֶׁל אוֹתָם הַתּוֹמְכִים צְדִיק אָחַד, שְׁבַתוֹב (שם י) וְצְדִיק יְסוּד עוֹלָם. עֲמוּד לָא כְּתוֹב, אֶלָּא יְסוּד, הַיְסוּד שֶׁהַכֹּל עוֹמְדִים עָלָיו.

כִּנְגָה זֶה, שְׁבָעָה רְקִיעֵין הֵן. וְשְׁבָעָה כּוֹכָבִים רָצִין וְחוּזְרִין הֵן. שְׁבָעָה אֲרָצוֹת. שְׁבָעָה יָמִים. שְׁבָעָה תְּהוֹמוֹת. וְכוּלָּם תְּלוּיִם בְּמֵאמָר הַהוּא. שְׁנֵאמַר, הַבוֹנֵה בְּשָׁמַיִם מַעְלוֹתָיו. הֵם ז' סְפִירוֹת, מַעְלוֹת גְּדוּלוֹת, עֲמוּדִים חֲקוּקִים בְּשֵׁמוֹ הַגָּדוֹל, וְכֻלָּם תְּלוּיִם בְּמֵאמָר אָחַד, וְהֵם שְׁמַיִם הָעֲלִיוֹנִים.

כִּנְגָד זֶה שְׁבָעָה רְקִיעֵים הֵם, וְשְׁבָעָה כּוֹכָבִים רָצִים וְחוּזְרִים הֵם. שְׁבַע אֲרָצוֹת. שְׁבָעָה יָמִים. שְׁבָעָה תְּהוֹמוֹת. וְכֻלָּם תְּלוּיִים בְּמֵאמָר הַהוּא, שְׁנֵאמַר הַבוֹנֵה בְּשָׁמַיִם מַעְלוֹתָיו. הֵם שְׁבַע סְפִירוֹת, מַעְלוֹת גְּדוּלוֹת, עֲמוּדִים חֲקוּקִים בְּשֵׁמוֹ הַגָּדוֹל, וְכֻלָּם תְּלוּיִים בְּמֵאמָר אָחַד, וְהֵם שְׁמַיִם הָעֲלִיוֹנִים.

וְשְׁבַע אֲרָצוֹת קְדוֹשׁוֹת, שְׁמֻזְדוּגִין עִמָּהֶן. וְלֹא אֵית בְּהוֹן פִּירוּדָא. שְׁנֵאמַר, (בראשית א) וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם אֶחָד. יוֹם שְׁנִי, יוֹם שְׁלִישִׁי. יוֹם רְבִיעִי. יוֹם חֲמִישִׁי. יוֹם הַשְּׁשִׁי. עַד יוֹם הַשְּׁבִיעִי. א (שמות כ) כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה ה'.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וְשִׁבַּע אֲרָצוֹת קְדוֹשׁוֹת שְׁמֹדוֹגִים עִמָּהֶם, וְאִין בָּהֶם  
פְּרוּד, שְׁנֶאֱמַר וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם אֶחָד. יוֹם שְׁנִי.  
יוֹם שְׁלִישִׁי. יוֹם רְבִיעִי. יוֹם חֲמִישִׁי. יוֹם הַשְּׁשִׁי. עַד יוֹם  
הַשְּׁבִיעִי. (שמות ב) כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה ה'.

וּכְנַגְהֶם שְׁבַע עֲמוּדִים חֲקוּקִים, שֶׁהֵם תְּלוּיִם בְּשָׁמַיִם. וְאִינוּן שְׁנֵי עָשָׂר  
שְׁבָטִים, דְּאִינוּן תְּלוּיִין בְּמִדַּת יַעֲקֹב, הַנִּקְרָא שָׁמַיִם. שְׁנֶאֱמַר, (מלכים א ח)  
וְאֵתָה תִשְׁמַע הַשָּׁמַיִם מִכּוֹן שְׁבָתְךָ, וְכָתִיב (דברים ו) שְׁמַע יִשְׂרָאֵל וְגו'.

וּכְנַגְדֵם שְׁבַע עֲמוּדִים חֲקוּקִים, שֶׁהֵם תְּלוּיִים בְּשָׁמַיִם.  
וְהֵם שְׁנַיִם עָשָׂר שְׁבָטִים, שֶׁהֵם תְּלוּיִים בְּמִדַּת יַעֲקֹב  
הַנִּקְרָא שָׁמַיִם, שְׁנֶאֱמַר (מלכים א ח) וְאֵתָה תִשְׁמַע  
הַשָּׁמַיִם מִכּוֹן שְׁבָתְךָ, וְכָתוּב (דברים ו) שְׁמַע יִשְׂרָאֵל וְגו'.

**בוזור – זוהר חדש – ספרא תנינא**

חִיּוּ שְׁבִיעָא כְּמַרְאָה הַקֶּשֶׁת אֲשֶׁר יִהְיֶה בְּעֵנָן. מָאן עֲנָנָא, דָּא חֶסֶד דְּסָלִיק  
ע"ב וְבָה אָתָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעַב הָעֵנָן, בְּעֵבּוֹר יִשְׁמַע עֲמָא לְמַלְלָא  
עִם מִשָּׁה. וְבָה אִי ע"ב דְּאִיהוּ חֶסֶד אֶתְחַוֵּיא קֶשֶׁת דְּאִיהוּ צְדִיק בְּגוֹנוֹי  
נְהִירִין, דְּאִינוּן ג' גּוֹנִין דְּתֵלֶת אַבְהוֹן, וְבָה אֶתְכַלִּילֵן. וּבְגִין דָּא אֶתְמַר בְּצְדִיק  
וַיְכַלּוּ דְּסָלִיק ע"ב, דְּבָה אֶתְכַלִּילֵן תֵּלֶת אַבְהוֹן, דְּאֶתְמַר בְּהוּ בְּכָל מְכָל כָּל.  
וּבְאִלִּין תֵּלֶת גּוֹנִין וְרֵאִיתִיהָ לְשַׁכְּנִיתָא לְזֹכֵר בְּרִית עוֹלָם.

הַמַּרְאָה הַשְּׁבִיעִי – כְּמַרְאָה הַקֶּשֶׁת אֲשֶׁר יִהְיֶה בְּעֵנָן.  
מִי הָעֵנָן? זֶה הַחֶסֶד שְׁעוֹלָה שְׁבָעִים וּשְׁתַּיִם, וְבוּ בָּא  
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעַב הָעֵנָן בְּעֵבּוֹר יִשְׁמַע הָעַם  
(כשבא) לְדַבֵּר עִם מִשָּׁה. וְבוּ יֵשׁ שְׁבָעִים וּשְׁתַּיִם שֶׁהוּא  
חֶסֶד, נְרֵאִית קֶשֶׁת שֶׁהִיא צְדִיק בְּגוֹנִיהָ הַמְּאִירִים,

## \*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שָׁהִם שְׁלֹשָׁה גְּוָנִים שֶׁל שְׁלֹשָׁה אָבוֹת, וּבֹו הֵם נִכְלָלִים. וּמִשּׁוֹם זֶה נֶאֱמַר בְּצַדִּיק וַיִּכְלֹו, שְׁעוֹלָה שְׁבָעִים וּשְׁתַּיִם, שָׁבוּ נִכְלָלִים שְׁלֹשֶׁת הָאָבוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם בְּכַל מִכָּל כּוֹל. וּבְאֵלוֹ שְׁלֹשֶׁת הַגְּוָנִים, וּרְאִיתִיהָ, אֶת הַשְּׂכִינָה, לְזִכֹּר בְּרִית עוֹלָם.

דְּצַדִּיק אִיהוּ אֶלְף שְׁתִּיתָא יוֹם הַשְּׁשִׁי. וְנִטִּיל בִּימִינָא דְאִיהוּ חֶסֶד כְּלִיל ע"ב וּבְגִינָה אֶתְמַר (בראשית א) וְאֶתְהָ לֶךְ לֶקֶץ וְתִנּוּחַ בְּצַדִּיק וְתַעֲמַד לְגַרְלָךְ לֶקֶץ הַיָּמִין, דְאִיהוּ יְמִינָא דְבֵיהּ (ישעיה נב) כִּי עֵין בְּעֵין יִרְאוּ בְּשׁוֹב ה' צִיּוֹן. וְנִטִּיל בְּע"ב דְּעַמּוּדָא דְאֶמְצָעִיתָא, דְּבֵיהּ וַיְהִי מִבְּדִיל בֵּין מִים לְמִים, וּבְגִינָא אֶתְמַר לְלִבֵּי גְלִיתִי וּלְמַהר"ש לֹא גְלִיתִי. לְלִבֵּי גְלִיתִי וּלְאֲבְרֵי לֹא גְלִיתִי. (חסר כאן) (נראה דקץ) אֵית בְּכָל דְרָא וְדָרָא כְּפּוֹם זְכוּן דִּילְהוֹן. בְּכָל מְאָרְהָ דְדָרָא כְּפּוֹם דְרַב דְרָא נוֹטִים אֲבַתְרָה. וְאִם חוֹבִין מְתַרְבִּין עֲלֵהָ, אֶמַר רַבִּי חִיָּא פְּרָקְנָא עַד דְרָא אֶחָרָא. וּבְגִין דָּא כָּל הַקְּצִין כְּלוּ, וְכֹלָא תְלִיא בְּתִיבְתָא וּבְזוּכוֹן דְּמִדּוֹת דְּכָל דְרָא וְדָרָא. אֲבָל קֶץ וּזְמַן דְּשׁוּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לֹא תְלִיא בְּזוּכוֹן וּבְמִדּוֹת דְּכָל דְרָא וְדָרָא, אֲלֵא בֵּה תְלִיא, הָדָא הוּא דְכַתִּיב (ישעיה מח) לְמַעַנִי לְמַעַנִי אֶעֱשֶׂה, וְאֶעֱשׂ לְמַעַן שְׁמִי. וּבְגִין דָּא כָּל קֶץ דְּכָל דְרָגָא כְּפּוֹם זְכוּן דְּבִנֵּי נְשָׂא אִיהוּ. וְקֶץ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא תְלִיא בְּזוּכוֹן דִּלְהוֹן.

שְׁהַצַּדִּיק הוּא הָאֶלְף הַשְּׁשִׁי, הַיּוֹם הַשְּׁשִׁי. וְנוֹסַע בְּיָמִין, שֶׁהוּא חֶסֶד כּוֹלֵל שְׁבָעִים וּשְׁתַּיִם, וּבְשִׁבְלוֹ נֶאֱמַר (דניאל יב) וְאֶתְהָ לֶךְ לֶקֶץ וְתִנּוּחַ, בְּצַדִּיק, וְתַעֲמַד לְגַרְלָךְ לֶקֶץ הַיָּמִין. שֶׁהוּא הַיָּמִין, שָׁבוּ (ישעיה נב) כִּי עֵין בְּעֵין יִרְאוּ בְּשׁוֹב ה' צִיּוֹן. וְנוֹסַע בְּע"ב שֶׁל הָעַמּוּד הָאֶמְצָעִי, שָׁבוּ (בראשית א) וַיְהִי מִבְּדִיל בֵּין מִים לְמִים. וּבְשִׁבְלָהּ

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

נֶאֱמַר לְלִבִּי גְלִיתִי, וּלְמִלְאָכֵי הַשָּׁרֵת לֹא גְלִיתִי. לְלִבִּי גְלִיתִי, וּלְאִיבָרֵי לֹא גְלִיתִי. (חסר כאן) (נראה שקץ) יֵשׁ בְּכָל דוֹר וְדוֹר כְּפִי זְכוֹתֵיהֶם, בְּכָל מוֹרָה הַדּוֹר כְּפִי שָׂרֵב הַדּוֹר נוֹטִים אַחֲרָיו. וְאִם הַחֲטָאִים מְתַרְבִּים עָלֶיהָ – אָמַר רַבִּי חֲזִיא, הַגְּאֻלָּה (נדחית) עַד הַדּוֹר הָאֲחֵרוֹן. וּמִשׁוֹם זֶה כָּל הַקְּצִין כָּלוּ, וְהַכֹּל תָּלוּי בַּתְּשׁוּבָה וּבְזָכוֹת שֶׁל הַמְּדוּת שֶׁל כָּל דוֹר וְדוֹר. אָבֵל הַקֶּץ וְהַזְּמַן שֶׁשָּׁם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא תָלוּי בְּזָכוֹת וּבַמְּדוּת שֶׁל כָּל דוֹר וְדוֹר, אֶלָּא בּוֹ תָלוּי! זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (ישעיה מח) לְמַעַנִּי לְמַעַנִּי אֶעֱשֶׂה, (יחזקאל כ) וְאַעֲשֶׂה לְמַעַן שָׁמַי. וּמִשׁוֹם זֶה כָּל קֶץ שֶׁל כָּל דְּרָגָה הוּא כְּפִי הַזְּכוֹת שֶׁל בְּנֵי הָאָדָם הוּא, וְהַקֶּץ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא תָלוּי בְּזָכוֹתֵיהֶם.

**בוזור – זוהר חדש – זה שייך לפרשת שלח לך**

וְכַד חֲזָרִין בְּתִיבּוֹתָא זְרִיק רְצוּעִין מִיַּדָּהּ, וְלֹא יְהֵא בְּהוֹן מְמָשׁ. דְּחִילָא דְרְצוּעִין לָאו אִיהוּ אֶלָּא בִּידָא דְמִי' (נראה דמאן) דְנָטִיל. דְעֵלִיהוּ אֲתָמַר כָּל הַגּוֹזִים כְּאִין נְגִדוּ. וּבְגִין דִּישְׂרָאֵל אִית בְּהוּ חוּלְק' מְבוֹרָא עֲלֵמִין דְאִיהוּ עֲלֵת עַל כְּלָא. וּמַעֲשֶׂר סְפִירָאן וּמְכַרְסִין וּמְלֶאכִין וְכוּכְבֵּיא וּמְזֻלִין כַּד חֲזָרִין בַּתְּשׁוּבָה הַכֹּל מַה דְאֲתַנְטִילוּ בַעוֹן רַחְמֵי עֲלִיהוּ. בַּר מְשַׁדִּין וּמְזֻקִין וְחִילִין דְמִסְאָבוּ, דְאֲתָמַר בִּישְׂרָאֵל אֵל תִּטְמָאוּ בְּכָל אֵלָהּ, דְלִית לוֹן חוּלְקָא בְּהוֹן. וּבְגִין דָּא אֲמִין דְעֵלְמָא דְנִשְׁמָתִין דִּילְהוֹן מְאֲנוֹן חִילִין דְמִסְאָבוּ, לִית לְשִׁתְּפָא בְּהוֹן לְאֲכִילָהּ וּשְׁתִּיהָ, וְלֹא בְּכָל עוּבְדִיהוֹן, דְעֵלִיהוּ בְּתִיב אֲשֶׁר חִלַּק ה' אֶלְהֵיךָ וְגו', וּבַר בְּחַר ה'. וְעֵלִיהוּ אֲתָמַר כִּי כָּל הָעַמִּים יִלְכוּ אִישׁ בְּשֵׁם אֱלֹהֵיוּ וְגו', דְאִיהוּ יְחִיד וּמְיַחַד בְּכָל מְשַׁרְיָן דְכִלְיָן בְּהוֹן. וּבְגִין דִּישְׂרָאֵל כְּלִילָן מַעֲלָאִין וְתַתָּאִין, וְעֲלֵת עַל כְּלָא שְׁמַה בְּהוֹן, וְאַנּוֹן

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

רחימין יתיר ממלאכי השרת, בגין דאית לון חולקא בספירן, מה דלאו  
הכי במלאכין. בגין דישראל אנון ערביה ואחסנתה, כגונא דבנין לגבי  
אבוהון. דמלאכין לאו אנון לגבי ספירן אלא כסוסון לגבי רוכבי עליהו.  
אבל ישראל בגין דקודשא בריך הוא, ואוקמוה מ"מ אין ישראל נגאלין  
עד שישתעבדו בשבעין ותריין אמין. ובגין דא כלל קודשא בריך הוא  
בסנחריב ע"ב אמין, לקים בהון מ'לחמה ליה' ב'עמלק מדור דור. ולקבל  
ע"ב שרים אנון שמון שבעין ותריין דויסע ויבא ויט, לקימא בהון הנה ה'  
רוכב על ע"ב ק"ל, לנטלא מניהון נוקמא מעמלק דכליל ע"ב אמין בה.  
ולקבל ע"ב שמון איהו ויכלו דסליק ע"ב. ודא עליה אתמר דזרע כל  
זרעונין בבת אחת יחידה והיא כלה שבת מלכתא מן קודשא בריך הוא,  
דאיהו תפארת ומעשה דילה. ובגין דכל ברין דבראשית אתכלילן בה,  
לכך התחילה תורה בבי"ת מן בראשית. ואיהי בת זוגה דתפארת אדם כל  
חד יהיב בה חולקה. וקודשא בריך הוא יהיב לה רב ושליט עליהו, בגין  
דכלהו אתבריאו באת יו"ד בת יחידא כלילא מעשור אמירן, ועשור  
אלהים. ה' כלילא מחמש אורין אור דיומא קדמאה. ו' שית סמכין  
דקשוט. יום הששי ה' בגין דביום הששי ואשתלים ה' בבת אחת. תא חזי  
כד אית לספירן למעבד פעלה בשם ידיע, דמתמן פעלה, לא אשתלים  
ולא אתעביד עד דכל ספירה יהיב תמן חולקא. (נ"א חולהא) דא יהיב תמן  
אתון דאנון כל גוונין אפמין מסטרא דבת יחידה. ואנון סומקין נקודין  
מסטרא דתלת אבהו. ודא יהיב וכו' עד דאתכליל בההוא שמא כל ספירן  
עכ"מ:

ובשחוזרים בתשובה, זורק את הרצועות מידו, ולא  
יהיה בהם ממש. שהכח של הרצועות אינו אלא בידי  
של מי שנוטל, שעליהם נאמר כל הגוים כאין נגדו.  
ומשום שישראל יש בהם חלק מבורא העולמות

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שהוא עלת על הכל, ומעשר הספירות ומהבסאות  
 ומהמלאכים והכוכבים והמזלות, כשחוזרים  
 בתשובה, מכל מה שנטלו מבקשים עליהם רחמים,  
 חוץ משדים ומזיקים וכחות הטמאה, שנאמר  
 בישׂראל אל תטמאו בכל אלה, שאין להם חלק בהם.  
 ומשום זה אמות העולם, שנשמותיהם מאותם כחות  
 הטמאה, אין להשתתף עמם באכילה ושתייה, ולא  
 בכל מעשיהם, שעליהם כתוב אשר חלק ה' אלהיך  
 וגו', ובה בחר ה'. ועליהם נאמר כי כל העמים ילכו  
 איש בשם אלהיו וגו', שהוא יחיד ומיוחד בכל  
 המחנות שכלולים בהם. ומשום שישׂראל כלולים  
 מעליונים ותחתונים, ועלת על הכל שם את שמו  
 בהם, והם אהובים יותר ממלאכי השרת, משום שיש  
 להם חלק בספירות מה שאין כן במלאכים, משום  
 שישׂראל הם גורלו ונחלתו, כמו שהבנים אצל  
 אביהם. שהמלאכים אינם אל הספירות אלא כמו  
 סוסים אל הרוכבים עליהם, אבל ישׂראל בנים של  
 הקדוש ברוך הוא, ופרשוה בעלי המשנה, אין ישׂראל  
 נגאלים עד שישתעבדו בשבעים ושתים אמות.  
 ומשום זה כלל הקדוש ברוך הוא בסנחריב את  
 שבעים ושתים האמות, לקיים בהם מ'לחמה ל'ה'  
 בעמלק מדור דור. וכנגד שבעים ושנים שרים הם  
 השמות שבעים ושנים של ויסע ויבא ויט, לקיים בהם  
 הנה ה' רכב על ע"ב ק"ל, לטל מהם נקמה מעמלק  
 שכולל בו שבעים ושתים אמות. וכנגד שבעים ושנים

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שמות ויכלו הוא שעולה שבעים ושמים. וזה עליו נאמר שזרע כל הזרעונים בבת אחת יחידה, והיא הכלה, שבת המלכה מן הקדוש ברוך הוא, שהיא תפארת והמעשה שלו. ומשום שכל בריות בראשית נכללים בה, לכך התחילה התורה בביית מבראשית, והיא בת זוגו של תפארת אדם, כל אחד נתן בו חלקו. והקדוש ברוך הוא נתן אותה גדולה ושולטת עליהם, משום שכלם נבראו באות י', בת יחידה הכלולה מעשר אמירות, ועשר אלהים. ה' כלולה מחמשה אורות, האור של היום הראשון. ו' ששה עמודי אמת. יום הששי ה', שבשביל שביום הששי ו', נשלמה ה' בבת אחת. בא וראה, כשיש לספירות לעשות פעלה בשם ידוע, שמשם פעלה, לא תשתלם ולא תעשה עד שכל ספירה נותנת שם חלקה (כחה). זה נותן שם האותיות שהם כל הגונים השחורים מהצד של בת יחידה, והם הנקודות האדמות מצדן של שלשת האבות, וזה נותן וכו' עד שנכללות באותו השם של כל הספירות. (עכ"מ).

**בזוהר – הקדמת ספר הזוהר – דף ה ע"ב**

וכל עבדתייהו דכלהו בין יומין קדמאין ובין יומין בתראין הוו תלגין ביומא דשבתא הדא הוא דכתיב (בראשית ב) ויכל אלהים ביום השביעי, דא שבת, ודא הוא רגלא רביעאה דברסטיא. ואי תימא אי הכי, מהו את שבתותי תשמורו תרין. אלא שבת (תרומה קל"ה ב) דמעלי שבתא ושבתא דיומא ממש לית לון פירו דא.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וְכָל מַעֲשֵׂיהֶם שֶׁל כָּלֵם, בֵּין הַיָּמִים הָרִאשׁוֹנִים וּבֵין הַיָּמִים הָאַחֲרוֹנִים, הָיוּ תְלוּוִיִּים בְּיוֹם הַשַּׁבָּת. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (בראשית ב) וַיְכַל אֱלֹהִים בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי. זו הַשַּׁבָּת, וְזוֹ הִיא הַרְגֵל הָרְבִיעִית שֶׁל הַכֶּסֶּא. וְאִם תֹּאמַר, אִם כֵּן, מָה זֶה אֶת שַׁבְּתֹתַי תִּשְׁמְרוּ, פְּעָמִים אֶלֶּא שַׁבָּת שֶׁל עָרֵב שַׁבָּת וְהַשַּׁבָּת שֶׁל הַיּוֹם מִמָּשׁ אֵין לָהֶם פְּרוּד.

אָמַר (להו) הַהוּא טַיִיעָא דְהַוָּה טַעִין בְּתַרְיָהוּ, וּמָהוּ וּמְקַדְּשֵׁי תִירָאוּ. אָמַר לִיה דָּא קְדוּשָׁא דְשַׁבָּת. אָמַר לִיה וּמָהוּ קְדוּשָׁא דְשַׁבָּת. אָמַר לִיה דָּא קְדוּשָׁא דְאַתְמִשְׁכָּא (עליה) מְלַעִילָא. אָמַר לִיה אֵי הָכִי עֲבִידַת לְשַׁבָּת דְּלָאוּ אִיהוּ קְדָשׁ, אֶלֶּא קְדוּשָׁא דְשַׁרְיָא עֲלוּי מְלַעִילָא.

אָמַר [להם] אוֹתוּ סוּחַר שְׁהִיָּה מְחַמֵּר אַחֲרֵיהֶם, וּמָה זֶה וּמְקַדְּשֵׁי תִירָאוּ אָמַר לוֹ, זֶה קְדוּשָׁא שֶׁל שַׁבָּת. אָמַר לוֹ, וּמָה זֶה קְדוּשָׁא שֶׁל שַׁבָּת אָמַר לוֹ, זֶה הַקְּדוּשָׁא שֶׁנִּמְשָׁף מְלִמְעָלָה. אָמַר לוֹ, אִם כֵּן, עֲשִׂיתָ שְׁהַשַּׁבָּת אֵינָה קְדָשׁ, אֶלֶּא קְדוּשָׁא שְׁשׁוּרָה עֲלוּי מְלִמְעָלָה.

אָמַר רַבִּי אַבָּא וְהָכִי הוּא (ישעיה נח) וְקִרְאתָ לְשַׁבָּת עוֹנֵג לְקְדוּשָׁא יֵי מְכוּבָד, אֲדַכְּרָ שַׁבָּת לְחוּד וְקְדוּשָׁה לְחוּד. אָמַר לִיה אֵי הָכִי מֵאַן קְדוּשָׁה ה'. אָמַר לִיה קְדוּשָׁא דְנַחְתָּא מְלַעִילָא וְשַׁרְיָא עֲלִיהָ. אָמַר לִיה אֵי קְדוּשָׁא דְאַתְמִשְׁכָּא מְלַעִילָא אֶקְרִי מְכוּבָד אַתְחַזִּי דְשַׁבָּת לָאוּ אִיהוּ מְכוּבָד וְכַתִּיב וְכַבְּדוּ.

אָמַר רַבִּי אַבָּא, וְכֵן זֶה, (ישעיה נח) וְקִרְאתָ לְשַׁבָּת עוֹנֵג לְקְדוּשָׁה ה' מְכַבֵּד. הַזְכִּיר שַׁבָּת לְחוּד וְקְדוּשָׁה ה' לְחוּד. אָמַר לוֹ, אִם כֵּן, מִי זֶה קְדוּשָׁה ה' אָמַר לוֹ, הַקְּדוּשָׁה



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שְׁיִוְרְדַת מְלִמְעָלָה וְשׁוֹרָה עָלָיו. אָמַר לוֹ, אִם הִקְדַּשְׁתָּה  
שְׁנַמְשַׁכְת מְלִמְעָלָה נִקְרָאת מְכַבֵּד, נִרְאָה שְׁשַׁבַּת אֵינוֹ  
מְכַבֵּד, וְכָתוּב וְכַבְּדָתוּ.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר לְרַבִּי אַבָּא אֲנַח לְהָאֵי גַבְרָא דְמַלְחָה (חדתא) דְחִכְמַתָּא אֵית  
בֵּיהּ דְאָנָן לֹא יִדְעָנָא בְּהּ. אָמְרוּ לֵיהּ אֵימָא אַנְתָּ. פְּתַח וְאָמַר, (ויקרא יט) אַתָּ  
שְׁבַתוֹתִי. אַתָּ לְאֶסְגָּאָה תְּחוּם שְׁבַת דְאֵיהּוּ תְרִין אֶלְפִין אַמִּין לְכָל סְטָרָא  
(ויקהל ר"ז א). וּבְגִין כֶּף אֶסְגִּי אַתָּ. שְׁבַתוֹתִי (נ"א דא) שְׁבַת עֲלֵאָה וְשְׁבַת  
תַּתְאָה דְאָנָן תְּרִין כְּלִילָן כְּחָדָא וְסַתִּימִין כְּחָדָא.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר לְרַבִּי אַבָּא, הִנַּח לוֹ לְאִישׁ הַזֶּה,  
שְׁדַבֵּר שֶׁל חֻכְמָה יֵשׁ בּוֹ שְׁאִינְנוּ יוֹדְעִים בּוֹ. אָמְרוּ לוֹ,  
אָמַר אַתָּה. פְּתַח וְאָמַר, (ויקרא יט) אַתָּ שְׁבַתוֹתִי, אַתָּ –  
לְרַבּוֹת תְּחוּם שְׁבַת שְׁהוּא אֶלְפִים אַמּוֹת לְכָל צַד,  
וּמְשׁוּם כֶּף רַבָּה אַתָּ. שְׁבַתוֹתִי – [נ"א זן] שְׁבַת הַעֲלִיּוֹנָה  
וְשְׁבַת הַתַּחְתּוֹנָה, שְׁהֵן שְׁתֵּי כְּלִילוֹת יַחַד וְנִסְתָּרוֹת  
יַחַד.

אֲשַׁתְאָר שְׁבַת (יתרו צ"ב א' בר"מ) אַחֲרָא דְלֹא אַדְכַּר וְהוּהּ בְּכַסּוּפָא. אָמְרָה  
קַמִּיהּ מְאִרִי דְעֲלָמָא מִיּוֹמָא דְעַבְדַּת לִי שְׁבַת אַתְקַרִּינָא וְיּוֹמָא לָאו אֵיהּ  
בְּלֹא לִילִיא. אָמַר לָהּ בְּרַתִּי שְׁבַת אַנְתָּ וְשְׁבַת קַרִּינָא לָךְ, אַבְּל הָא אָנָא  
מְעַטֵּר לָךְ בְּעַטְרָא עֲלֵאָה יִתִּיר. אַעֲבַר כְּרוּזָא וְאָמַר מְקַדְּשֵׁי תִירָאוּ.

נִשְׁאָרָה שְׁבַת אַחֲרַת שְׁלֹא נִזְכְּרָה וְהִיתָה בְּבוּשָׁה.  
אָמְרָה לְפָנָיו: רַבּוֹן הָעוֹלָם, מִיּוֹם שְׁעָשִׂיתָ אוֹתִי  
נִקְרָאתִי שְׁבַת, וְהַיּוֹם אֵינוֹ בְּלִי לִילָה. אָמַר לָהּ, בְּתִי,  
אַתָּ שְׁבַת, וְשְׁבַת קַרִּאתִי לָךְ, אַבְּל הֲרִינִי מְעַטֵּר אוֹתְךָ  
בְּעַטְרָה יוֹתֵר עֲלִיּוֹנָה. הַעֲבִיר כְּרוּזָא וְאָמַר מְקַדְּשֵׁי

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

תִּירָאוּ.

וְדָא שְׁבַת דְּמַעְלֵי שְׁבַתָּא דְּאִיהִי יִרְאָה, וְשִׁרְיָא בָּהּ יִרְאָה. וּמָאן אִיהוּ.  
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא אֲכֻלִּיל וְאָמַר אָנִי ה'. וְאָנָּא שְׁמַעְנָא מֵאַבָּא דְּאָמַר הָכִי.  
וְדִיִּיק אֶת לְאַסְגָּאָה תַּחּוּם שְׁבַת. שְׁבַתוֹתֵי דָּא עֲגוּלָּא (רכ"ט א', תצוה ק"פ א',  
ויקהל ר"ה א) וְרַבּוּעַ דְּלָגוּ, וְאַנּוּן תְּרִין. וְלִקְבִיל אַנּוּן תְּרִין אִית תְּרֵי קְדוּשָׁתֵי  
דְּאִית לָנוּ לְאַדְכָּרָא, חַד וְיִכְלוּ, וְחַד קְדוּשָׁא.

זוּו שְׁבַת שֶׁל עֶרֶב שְׁבַת שְׁהִיא יִרְאָה, וְשׁוֹרָה בָּהּ  
יִרְאָה. וּמִי הוּא שְׁהַקְדוּשָׁ בְּרוּף הוּא הַכְּלִיל וְאָמַר אָנִי  
ה' וְאָנִי שְׁמַעְתִּי מֵאַבָּא שְׁאָמַר כֹּה, וְדִיִּיק אֶת – לְרַבּוֹת  
תַּחּוּם שְׁבַת. שְׁבַתוֹתֵי – זֶה הָעֲגוּלָּא וְהָרַבּוּעַ שְׁבַתוֹתֵי,  
וְהֵם שְׁנַיִם. וְכִנְגַד אוֹתָם הַשְּׁנַיִם יֵשׁ שְׁתֵּי קְדוּשׁוֹת שְׁנַיִם  
לָנוּ לְהַזְכִּיר, אֶחָד וְיִכְלוּ, וְאֶחָד קְדוּשָׁא.

וְיִכְלוּ אִית בִּיהַ תְּלַתִּין וְחֲמִשׁ תִּיבִין. וּבְקְדוּשָׁה (ובקידושא) דְּאַנּוּן מְקְדָשִׁין  
תְּלַתִּין וְחֲמִשׁ תִּיבִין. וְסָלִיק כְּלָא לְשַׁבְּעִין שְׁמֵהּוֹן דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא וְכִנְסַת  
יִשְׂרָאֵל אֲתַעֲטֵר בָּהּ. וּבְגִין דְּעֲגוּלָּא וְרַבּוּעָא דָּא אַנּוּן שְׁבַתוֹתֵי, כְּלִילָן  
תְּרוּוִיָּהוּ בְּשִׁמּוֹר דְּכְתִיב תְּשִׁמּוּרוּ. דְּהָא שְׁבַת עֲלָאָה הָכָא לָא אֲתַכְּלִיל  
בְּשִׁמּוֹר אֶלָּא בְּזִכּוֹר, דְּהָא מְלַכָּא עֲלָאָה בְּזִכּוֹר אֲסַתִּיָּים. וְעַל דָּא אֶקְרִי  
מְלַכָּא דְּשִׁלְמָא דִּילִיָּה, וְשִׁלְמָא דִּילִיָּה זְכוֹר אִיהוּ. וְעַל דָּא לִית מְחֻלּוּקַת  
לְעִילָא.

וְיִכְלוּ יֵשׁ בּוּ שְׁלִשִׁים וְחֲמִשׁ תִּבּוֹת, וּבְקְדוּשָׁא שְׁאַנּוּ  
מְקְדָשִׁים יֵשׁ שְׁלִשִׁים וְחֲמִשׁ תִּבּוֹת, וְהַכֵּל עוֹלָה  
לְשַׁבְּעִים שְׁמוֹת שְׁהַקְדוּשָׁ בְּרוּף הוּא וְכִנְסַת יִשְׂרָאֵל  
מִתְעַטְרִים בָּהֶם. וּמְשׁוּם שְׁהַעֲגוּלָּא וְהָרַבּוּעַ הַזֶּה הֵם  
שְׁבַתוֹתֵי, שְׁנִיָּהֶם כְּלוּלִים בְּשִׁמּוֹר, שְׁכַתוּב תְּשִׁמּוּרוּ.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שְׁהַרֵי הַשַּׁבֵּת הָעֲלִיזָה כָּאֵן לֹא נִבְלְלָה בְּשִׁמּוֹר, אֶלָּא  
בְּזָכוֹר, שְׁהַרֵי הַמִּלָּךְ הָעֲלִיזוֹן מִסְתַּיִם בְּזָכוֹר, וְעַל זֶה  
נִקְרָא מִלָּךְ שְׁהַשְּׁלוֹם שְׁלוֹ. וְהַשְּׁלוֹם שְׁלוֹ הוּא זָכוֹר,  
וְעַל כֵּן אֵין מִחֻלְקַת לְמַעַלָּה.

**דף ו' ע"א**

בְּגִין דְּתַרִּין שְׁלוֹמוֹת לְתַתָּא חַד יַעֲקֹב וְחַד יוֹסִי. וּבְגִין כְּף כְּתִיב תְּרִי זְמַנֵּי  
(ישעיה נז) שְׁלוֹם שְׁלוֹם לְרַחוּק וְלִקְרוֹב. לְרַחוּק דָּא יַעֲקֹב, (דף ו' ע"א) וְלִקְרוֹב  
דָּא יוֹסִי. לְרַחוּק כְּמָא דְאֵת אָמֵר, (ירמיה לא) מְרַחוּק יִי נִרְאָה לִי (שמות ב)  
וְתַתְּצַב אַחוֹתוֹ מְרַחוּק. וְלִקְרוֹב כְּמָא דְאֵת אָמֵר, (דברים לב) חֲדָשִׁים מְקָרוֹב  
כְּאוּ. מְרַחוּק דָּא נִקּוּדָה עֲלָאָה דְקַיִמָא בְּהִיכְלִיָּה.

מִשׁוֹם שְׁשֻׁנֵי שְׁלוֹמוֹת לְמַטָּה – אַחַד יַעֲקֹב, וְאַחַד  
יוֹסִי. וּמִשׁוֹם כְּף כְּתוּב פְּעַמִּים (ישעיה נז) שְׁלוֹם שְׁלוֹם  
לְרַחוּק וְלִקְרוֹב. לְרַחוּק – זֶה יַעֲקֹב. וְלִקְרוֹב – זֶה יוֹסִי.  
לְרַחוּק, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ירמיה לא) מְרַחוּק ה' נִרְאָה לִי,  
(שמות ב) וְתַתְּצַב אַחוֹתוֹ מְרַחוּק. וְלִקְרוֹב, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר  
(דברים לב) חֲדָשִׁים מְקָרוֹב כְּאוּ. מְרַחוּק – זֶה הַנִּקּוּדָה  
הָעֲלִיזָה שְׁעוֹמֶדֶת בְּהִיכְלוֹ.

וְעַל דָּא כְּתִיב תִּשְׁמְרוּ אֶת־כָּל־לֵיל בְּשִׁמּוֹר. (ואתחנן ר"ס) וּמְקַדְּשֵׁי תִירָאוּ דָּא  
נִקּוּדָה דְקַיִמָא בְּאִמְצָעִיתָא דְאֵית לְדַחֲלָא מְנָה יִתִּיר מִכְּלָא דְעַנְשִׁיָּה  
מִיְתָה. וְהֵינְנוּ דְכְּתִיב, (שמות לא) מְחַלְלֶיהָ מוֹת יוֹמֵת. מָאֵן מְחַלְלֶיהָ. מָאֵן  
דְּעָאֵל לְגוֹ חָלָל דְּעַגּוּלָא וְרַבּוּעָא לְאַתֵּר דְּהֵהוּא דְנִקּוּדָה (נְקוּדָה) שְׁרִיא (בִּיה)  
וּפְגִים בִּיה מוֹת יוֹמֵת. וְעַל דָּא כְּתִיב תִּירָאוּ. וְהֵהוּא נִקּוּדָה אֶקְרִי אֲנִי, וְעַלָּה  
שְׁרִיא הֵהוּא דְסִתִּים עֲלָאָה דְלָא אֶתְגַּלְיָא וְהֵינְנוּ יִי וְכֹלָא חַד.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וְעַל זֶה כָּתוּב תִּשְׁמְרוּ, נִכְלָל בְּשִׁמּוֹר. וּמִקְדָּשֵׁי תִירָאוּ –  
 זו הַנִּקְדָּה שְׁעוֹמְדַת בְּאֲמִצֵּעַ שְׁיִישׁ לִירָא מִמָּנָה יוֹתֵר  
 מִן הַכֹּל שְׁעֲנִישׁוּ מִיָּתֵהּ. וְהִינּוּ מָה שֶׁכָּתוּב (שְׁמוֹת ל"א)  
 מִחֲלָלֶיהָ מוֹת יוֹמֵת. מִי הֵם מִחֲלָלֶיהָ מִי שֶׁנִּכְנַס לְתוֹךְ  
 הַחֲלָל שֶׁל הָעֶגּוּל וְהִרְבּוּעַ לְמָקוֹם שְׁאוֹתָהּ הַנִּקְדָּה  
 שׁוֹרָה וּפּוֹגֵם בּוֹ – מוֹת יוֹמֵת. וְעַל זֶה כָּתוּב תִּירָאוּ.  
 וְהַנִּקְדָּה הַהִיא נִקְרָאת אֲנִי, וְעַלֶּיהָ שׁוֹרָה אוֹתוֹ הַנִּסְתֵּר  
 הָעֲלִיּוֹן שֶׁלֹּא הִתְגַּלָּה. וְהִינּוּ ה', וְהַכֹּל אֶחָד.

נִחְתּוּ רַבֵּי אֶלְעָזָר וְרַבֵּי אַבְא וּנְשָׁקוּהוּ. אָמְרוּ וּמָה כָּל חֻכְמָתָא דָּא אִית  
 תַּחוּת יָדָךְ וְאֵת טְעִין אַבְתְּרִין. אָמְרוּ לִיה מָאן אַנְתָּ. אָמַר לוֹן לָא תִשְׁאַלּוּן  
 מָאן אָנָא, אֶלָּא אָנָא וְאֵתוֹן נִיזִיל וְנִתְעַסַּק בְּאוֹרֵייתָא וְכָל חַד יִימָא מְלִין  
 דְּחֻכְמָתָא לְאַנְהָרָא אוֹרְחָא.

יָרְדוּ רַבֵּי אֶלְעָזָר וְרַבֵּי אַבְא וּנְשָׁקוּ אוֹתוֹ. אָמְרוּ, וּמָה  
 כָּל הַחֻכְמָה הַזֶּה יֵשׁ תַּחַת יָדְךָ וְאַתָּה מְחַמֵּר אַחֲרֵינוּ  
 אָמְרוּ לוֹ, מִי אַתָּה אָמַר לָהֶם, אֵל תִּשְׁאַלוּ מִי אֲנִי,  
 אֶלָּא אֲנִי וְאַתֶּם נִלְךְ וְנִתְעַסַּק בְּתוֹרָה, וְכָל אֶחָד יֹאמֵר  
 דְּבִרֵי חֻכְמָה לְהָאִיר אֶת הַדֶּרֶךְ.

**בוזוהר – ספר בראשית – פרשת בראשית – דף מז ע"ב**

וַיְכַלּוּ, דְּכָלוּ עוֹבְדֵין דְּלַעֲלָא וְעוֹבְדֵין דְּלִתְתָא. הַשְּׁמַיִם וְהָאָרֶץ לְעִילָא  
 וְתַתָּא. רַבֵּי שְׁמַעוֹן אָמַר עוֹבְדָא וְאוֹמְנוֹתָא דְּאוֹרֵייתָא שְׁבַכְתְּב וְעוֹבְדָא  
 וְאוֹמְנוֹתָא דְּתוֹרָה שְׁבַעַל פָּה. וְכָל צְבָאָם אֵלִין פְּרִטֵי דְּאוֹרֵייתָא אֲפִין  
 דְּאוֹרֵייתָא שְׁבַעִים פְּנִים לְתוֹרָה. וַיְכַלּוּ, דְּאִתְקִימוּ וְאִשְׁתְּכַלְלוּ דָּא בְּדָא.  
 שְׁמַיִם וְאָרֶץ פְּרִט וְכֻלָּל. וְכָל צְבָאָם, רְזִי דְּאוֹרֵייתָא דְּכִיָּאן דְּאוֹרֵייתָא  
 מְסַאָבֵן דְּאוֹרֵייתָא.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וַיִּכְלוּ - שָׁכְלוּ מַעֲשִׂים שְׁלֹמֶעֱלָה וּמַעֲשִׂים שְׁלֹמֶטָה.  
 הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ - לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר,  
 מַעֲשֵׂה וְאַמְנוֹת הַתּוֹרָה שֶׁבְּכַתָּב וּמַעֲשֵׂה וְאַמְנוֹת תּוֹרָה  
 שֶׁבְּעַל פֶּה. וְכָל צְבָאָם - אֵלֶּה פְּרִטֵי הַתּוֹרָה, פָּנִים שֶׁל  
 הַתּוֹרָה, שְׁבַעִים פָּנִים לַתּוֹרָה. וַיִּכְלוּ - שֶׁהִתְקַיְּמוּ  
 וְנִתְקַנּוּ זֶה בְּזֶה. שָׁמַיִם וְאָרֶץ - פָּרֵט וּכְלָל. וְכָל צְבָאָם  
 - סוּדוֹת הַתּוֹרָה, טְהוֹרוֹת שֶׁבַּתּוֹרָה וְטִמְאוֹת שֶׁבַּתּוֹרָה.

השלמה מההשמטות (סימן מ')

שְׁמִינֵי מַאי הוּי, יֵשׁ לוֹ לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא צְדִיק אֶחָד בְּעוֹלָם וְחָבִיב לוֹ  
 מִפְּנֵי שְׁמֻקָּיִם כָּל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ וְהוּא יְסוּדוֹ וְהוּא מְכַלְכְּלוֹ וּמְצַמִּיחוֹ וּמְגַדְּלוֹ  
 וּמְשַׁמְּחוֹ. אֲהוּב וְחָבִיב לְמַעַלָּה, נוֹרָא וְאֲדִיר לְמַטָּה. מְתוּקָן וּמְקוּבָּל  
 לְמַעַלָּה, מְתוּקָן וּמְקוּבָּל לְמַטָּה. וְהוּא יְסוּד הַנִּפְשׁוֹת כֻּלָּם.

שְׁמִינֵי מַה הוּא? יֵשׁ לוֹ לְקַדוּשׁ - בְּרוּךְ - הוּא צְדִיק  
 אֶחָד בְּעוֹלָם וְחָבִיב לוֹ, מִפְּנֵי שְׁמֻקָּיִם כָּל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ,  
 וְהוּא יְסוּדוֹ, וְהוּא מְכַלְכְּלוֹ וּמְצַמִּיחוֹ וּמְגַדְּלוֹ וּמְשַׁמְּחוֹ,  
 אֲהוּב וְחָבִיב לְמַעַלָּה, נוֹרָא וְאֲדִיר לְמַטָּה, מְתוּקָן  
 וּמְקוּבָּל לְמַעַלָּה, מְתוּקָן וּמְקוּבָּל לְמַטָּה, וְהוּא יְסוּד  
 הַנִּפְשׁוֹת כֻּלָּם.

אֲמַרְתָּ שְׁמִינֵי וְאֲמַרְתָּ יְסוּד הַנִּפְשׁוֹת כֻּלָּם, וְהָא כְּתִיב וּבִיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שֶׁבַת  
 וַיִּנְפֹּשׁ. אֵין שְׁבִיעִי הוּי, אֵלָּא מְשׁוּם דְּמַכְרִיעַ בִּינֵייהוּ, וַיֵּשׁ אֵינוֹן תְּלַת לְרַע  
 וּתְלַת לְעִיל, וְהוּא דְּאֲכָרַע בִּינֵייהוּ. וּמַאי טַעְמָא אֲקָרִי שְׁבִיעִי, וְכִי הוּא  
 בְּשְׁבִיעִי, לֹא. אֵלָּא מִפְּנֵי שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁבַת בְּשַׁבַּת בְּאוֹתָהּ הַמְּדָה.  
 דְּכְתִיב (שְׁמוֹת ל"א) כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה יְיָ אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ וּבִיּוֹם  
 הַשְּׁבִיעִי שֶׁבַת וַיִּנְפֹּשׁ. מְלַמֵּד שֶׁכָּל יוֹם וַיּוֹם יֵשׁ לוֹ מֵאֲמַר אֶחָד שֶׁהוּא אֲדוֹן

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

לו, לא מפני שהוא נברא בו, אלא מפני שהוא פועל בעולם פעולה המסורה לו בידו.

אמרת שמיני, ואמרת יסוד הנפשות כלם, והרי כתוב וביום השביעי שבת וינפש? בן שביעי הוא אלא משום שמכריע ביניהם, וישנם שלש למטה ושלש ממעל, והוא שמכריע ביניהם. ומה הטעם נקרא שביעי? וכי הוא בשביעי? לא, אלא מפני שהקדוש ברוך הוא שבת בשבת באותה המדה, שכתוב (שמות לא) כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ וביום השביעי שבת וינפש. מלמד שכל יום ויום יש לו מאמר אחד שהוא אדון לו, לא מפני שהוא נברא בו, אלא מפני שהוא פועל בעולם פעולה המסורה לו בידו.

פעלו כלם פעולתם וקיימו מעשיהם לבד, בא יום השביעי ופעל פעולתו. שמחו כלם ואף הקדוש ברוך הוא. ולא עוד אלא שגדלה נשמתו, דכתיב וביום השביעי שבת וינפש. ומאי הוי שביטה זו דלא הוי בה מלאכה, והוי הנחה. דכתיב שבת. משל למה הדבר דומה, למלך שהיו לו שבעה גנות, ובגן האמצעי מעין נאה נובע ממקור מים חיים, ג' מימינו וג' משמאלו. ומיד שפועל בעולם, אז מתמלא ושמחים כלם. ואומרים לצרכנו הוא מתמלא והוא משקה אותם ומגדלם והם ממתניין ושובתין והוא משקה את השבעה. והא כתיב (ישעיה מ"ג) ממזרח אביא זרעך והוי חד מנהון ומשקה ליה. אלא אימא הוא משקה את הלב והלב משקה אחר בן כלם. ומאי ניהו מדה שביעית הוי אומר זו מדת טובו של הקדוש ברוך הוא.

פעלו כלם פעולתם וקיימו מעשיהם לבד - בא יום

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

השביעי ופעל ופעלתו. שמחו כלם, אף הקדוש ברוך הוא, ולא עוד אלא שגדלה נשמתו, שכתוב וביום השביעי שבת וינפש. ומהי שבתה זו? שאין בה מלאכה, והיא מנוחה, שכתוב שבת. משל למה הדבר דומה? למלך שהיו לו שבעה גנות, ובגן האמצעי מעין נאה נובע ממקור מים חיים, שלשה מימינו ושלשה משמאלו, ומיד שפועל בעולם או מתמלא, ושמחים כלם ואומרים: לצרכנו הוא מתמלא. והוא משקה אותם ומגדלם, והם ממתינים ושובתים, והוא משקה את השבעה. והרי כתוב (ישעיה מג) ממזרח אביא זרעך, והנה אחד מהם משקה אותו? אלא אמר, הוא משקה את הלב, והלב משקה אחר פן כלם. ומהי מדה שביעית? הוי אומר, זו מדת טובו של הקדוש ברוך הוא.

מאי טעמא אמר את שבתותי, ולא אמר את שבתתי. משל למה הדבר דומה, למלך שהיה לו כלה נאה וכל שבוע ושבוע מזמינה יום אחד להיות עמו. והמלך יש לו בנים נאים ואהובים אמר להם הואיל וכן שמחו אתם גם כן ביום שמחתי כי אני בשלכם אני משתדל ואתם גם כן הדרו אותו. ומאי זכור ושמור זכור לזכר ושמור לזקבה. מאי טעמא (ויקרא י"ט) ומקדשי תיראו. שמרו עצמכם מהרהור, כי מקדשי קדוש הוא למה (ויקרא כ) כי אני יי מקדשכם, אני בכל צד. ע"כ: (עד כאן מההשמטות)

מה הטעם אמר את שבתתי ולא אמר את שבתתי?  
משל למה הדבר דומה? למלך שהיה לו כלה נאה,  
וכל שבוע ושבוע מזמינה יום אחד להיות עמו,

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וְהַמֶּלֶךְ יֵשׁ לוֹ בָּנִים נְאִים וְאוֹהֲבִים, אָמַר לָהֶם: הוֹאִיל  
 וְכֵן, שְׂמַחוּ אַתֶּם גַּם בֶּן בְּיוֹם שְׂמִחָתִי, כִּי אֲנִי בְּשִׁלְכֶם  
 אֲנִי מִשְׁתַּדֵּל, וְאַתֶּם גַּם בֶּן הַדְּרוֹ אוֹתוֹ. וּמָה זֶה זְכוֹר  
 וְשִׁמּוֹר? זְכוֹר לְזָכַר, וְשִׁמּוֹר לְנִקְבָּה. מָה הַטַּעַם (ויקרא  
 ט) וּמִקֵּדְשֵׁי תִירְאוּ? שְׁמְרוּ עֲצֻמְכֶם מִהֲרֹהוּר, כִּי  
 מִקֵּדְשֵׁי קְדוֹשׁ הוּא. לָמָּה? (שם כ) אֲנִי ה' מִקֵּדְשְׁכֶם, אֲנִי  
 ה' בְּכָל צֶדֶד: ע"כ מֵהַשְּׂמִטוֹת.

וַיְכַל אֱלֹהִים בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי דָּא תוֹרָה שְׁבַעל פָּה דְאִיהוּ יוֹם שְׁבִיעִי, וּבִיָּה  
 אֲשַׁתְּכַלֵּל עֲלֵמָא דְאִיהוּ קִיּוּמָא דְכֻלָּא. מְלֵאכְתּוּ אֲשֶׁר עָשָׂה וְלֹא כָּל  
 מְלֵאכְתּוּ, דְּהָא תוֹרָה שְׁבַכְתָּב אֲפִיק כֻּלָּא בְּתוֹקְפָא דְכְּתַב דְּנִפִּיק מִחֻמְתָּא.  
 תֵּלַת זְמָנִין הָכָא בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי. וַיְכַל אֱלֹהִים בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי. וַיִּשְׁבּוֹת בְּיוֹם  
 הַשְּׁבִיעִי. וַיִּבְרָךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי. הָא תֵּלַת. וַיְכַל אֱלֹהִים בְּיוֹם  
 הַשְּׁבִיעִי, דָּא תוֹרָה שְׁבַעל פָּה, דְּעַם יוֹם הַשְּׁבִיעִי דָּא אֲשַׁתְּכַלֵּל עֲלֵמָא  
 בְּדִקָּא אֲמִרוּ.

וַיְכַל אֱלֹהִים בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי - זוֹ תוֹרָה שְׁבַעל פָּה  
 שְׁהוּא יוֹם שְׁבִיעִי, וּבִה נִתְקַן הָעוֹלָם שְׁהוּא קִיּוּם שְׁל  
 הַכֹּל. מְלֵאכְתּוּ אֲשֶׁר עָשָׂה, וְלֹא כָּל מְלֵאכְתּוּ, שְׁהָרִי  
 תוֹרָה שְׁבַכְתָּב הוֹצִיָּאָה הַכֹּל בְּתַקְפָּ שְׁל כְּתָב שְׁיֹצֵא  
 מִחֻמְתָּא. שְׁלֹשׁ פְּעָמִים כָּאֵן בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי: וַיְכַל  
 אֱלֹהִים בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי. וַיִּשְׁבּוֹת בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי. וַיִּבְרָךְ  
 אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי. הָרִי שְׁלֹשׁ. וַיְכַל אֱלֹהִים בְּיוֹם  
 הַשְּׁבִיעִי - זוֹ תוֹרָה שְׁבַעל פָּה, שְׁעַם יוֹם הַשְּׁבִיעִי הָזֶה  
 נִתְקַן הָעוֹלָם כְּמוֹ שְׁאֲמַרְנוּ.

וַיִּשְׁבּוֹת בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי, דָּא יְסוּדָא דְעֲלֵמָא. בְּסַפְרָא דְרַב יִיבָא סְבָא דָּא



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

יִוֹבֵּלָא וְעַל כֶּף כְּתִיב הָכָא מִכָּ"ל מְלֹאכְתּוֹ דְּכֻלָּא נְפִיק מִנְיָה. וְאַנְן דָּא יְסוּדָא בְּדִקְאָמְרֵן דְּהָא נִיּוּחָא בִּיהַּ הוּהּ יְתִיר מִכֻּלָּא.

וַיִּשְׁבוֹת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי - זֶה יְסוּד הָעוֹלָם. בְּסִפְרוֹ שֶׁל רַבִּי יִיבָא הַזֶּקֶן זֶה יוֹבֵּל. וְעַל כֶּף כְּתוּב כָּאן מִכָּל מְלֹאכְתּוֹ, שֶׁהַכֹּל יֵצֵא מִמֶּנּוּ. וְאַנְוּ זֶה יְסוּד, כְּמוֹ שְׂאֲמַרְנּוּ, שְׁהָרִי מְנוּחָה בּוֹ הִיְתָה יוֹתֵר מֵהַכֹּל.

וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי. דָּא כְהֵן גְּדוֹל דְּמִבְּרָךְ לְכֻלָּא וְהוּא נָטִיל בְּרִישָׁא דְתַנְן כְּהֵן נוּטֵל בְּרִישָׁא, וּבְרִכָּאן בִּיהַּ שְׁרִיין לְבְּרָכָא וְאַקְרִי שְׁבִיעִי. רַבִּי יִיסָא סָבָא אָמַר הֵנִי תְרִי חַד בִּיְסוּדָא דְעֵלְמָא אִיהוּ, וְחַד בְּעַמּוּדָא דְאֶמְצַעִיתָא. (ד"א ל"ג) (אבל הני תלת חד במעלי שבתא דליליא וחד דיומא וחד דעלמא דאתי דאיהו שבת הגדול).

וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי - זֶה כְּהֵן גְּדוֹל שְׁמִבְּרָךְ אֶת הַכֹּל וְהוּא נוּטֵל בְּרִישָׁא, וְשִׁנְיֵנוּ כְּהֵן נוּטֵל בְּרִישָׁא, וּבּוֹ הַבְּרָכוֹת שׁוֹרוֹת לְבְּרָךְ, וְנִקְרָא שְׁבִיעִי. רַבִּי יִיסָא הַזֶּקֶן אָמַר, הַשָּׁנִים הַלָּלוּ - אֶחָד הוּא בִּיְסוּד הָעוֹלָם וְאֶחָד בְּעַמּוּד הָאֶמְצַעִי נְד"א אַבְל שְׁלֹשַׁת אֱלֹהִים אֶחָד בְּעַרְבֵי שַׁבַּת שֶׁל לַיְלָה, וְאֶחָד שֶׁל הַיּוֹם, וְאֶחָד שֶׁל הָעוֹלָם הַבָּא שֶׁהוּא שַׁבַּת הַגְּדוֹל,

וְכֵן (ד"א ל"ג ויקדש) אוֹתוֹ, לְמָאן, לְהַהוּא אֲתֵר דְּאֵת קַיִמָּא בִּיהַּ שְׁרִיא כְּמָא דְאֵת אָמַר, (שמואל ב טו) וְהִרְאֵנִי אוֹתוֹ וְאֵת נֹדְהוּ. וּבְהַאי אֲתֵר שְׁרִיין כָּל קְדוּשִׁין לְעֵילָא (ד"א דלעילא), וְנִפְקִי מִנְיָה לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל לְמִיָּהֵב לָהּ תְּפִנוּקָא לְחָם פִּנְג, וְאַזְלָא הָא כְּמָה דְכְּתִיב, (בראשית מט) מֵאֲשֶׁר שְׁמַנָּה לְחָמוֹ וְהוּא יִתֵּן מֵעַדְנֵי מְלָךְ, מֵאֲשֶׁר דָּא קַיִים שְׁלִים דְּהוּהּ (ד"א ל"ג) (ליה) לְחָם עוֹנֵי אֶתְהַדֵּר לְמַהוּי לְחָם פִּנְג. וְהוּא יִתֵּן מֵעַדְנֵי מְלָךְ. מֵאֵן מְלָךְ, דָּא

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. הוּא יְהִיב (ד"א לה) כָּל תְּפִנוּקִין דְּעֵלְמִין, וְכָל קְדוּשִׁין דְּנִפְקִין מְלַעֲיָא מֵהַאי אֲתֵר נִפְקִין. וְעַל דָּא וַיְקַדֵּשׁ אוֹתוֹ, הֵהוּא אֶת קַיִמָא.

וְכֵן [ויקדש] אֲתוֹ, אֶת מִי? אֶת אוֹתוֹ מְקוּם שְׁאוֹת הַבְּרִית בּו שׁוֹרָה, כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר (שמואל ב טו) וְהִרְאֵנִי אֲתוֹ וְאֵת נִוְהוֹ. וּבְמְקוּם זֶה שׁוֹרִים כָּל הַקְּדוּשִׁים לְמַעַלָּה [שלמעלה] וַיּוֹצְאִים מִמֶּנּוּ לְכַנְסֵת יִשְׂרָאֵל לְתֵת לָהּ תְּפִנוּק לְחֵם עֲנָג, וְהוֹלִף זֶה כְּמוֹ שְׁכַתוּב (בראשית מט) מֵאֲשֶׁר שְׁמִנָּה לְחֶמּוֹ וְהוּא יִתֵּן מֵעֲדָנֵי מְלֶךְ. מֵאֲשֶׁר – זֶה קִיּוּם שְׁלָם. שְׁמִנָּה לְחֶמּוֹ – [מה] שְׁהִיָּה [לו] לְחֵם עֲנִי, חוֹזֵר לְהִיּוֹת לְחֵם עֲנָג. וְהוּא יִתֵּן מֵעֲדָנֵי מְלֶךְ – מִי הַמְּלֶךְ? זוֹ כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, הוּא נוֹתֵן לָהּ כָּל תְּפִנוּקֵי הָעוֹלָם, וְכָל הַקְּדוּשִׁים שְׂיוֹצְאִים מְלַמְעַלָּה, מֵהַמְּקוּם הַזֶּה יּוֹצְאִים. וְלִכֵּן וַיְקַדֵּשׁ אֲתוֹ, אֲתוֹ – אוֹת הַבְּרִית.

כִּי בּו שְׁבֵת. בֵּיה נִיחָא דְכֻלָּא, (ד"א ביה נייחא) דְּעֵלְאִין וְתַתְּאִין. בֵּיה שְׁבֵתָא (ד"א אתייא) לְנִיחָא. אֲשֶׁר בְּרָא אֱלֹהִים מְכַלְלָא דְזָכוּר נִפְקָא שְׁמוֹר לְאֲתַקְנָא עֲבִידְתָּא דְעֵלְמָא. לְעֵשׂוֹת דָּא אוֹמְנָא דְעֵלְמָא. לְמַעַבְד עֲבִידְתָּא דְכֻלָּא. (ס"א אשר ברא אומנא אצטריך לעלמא וכל עבידתא דכלא).

כִּי בּו שְׁבֵת – בּו מְנוּחַת הַכֹּל [ד"א בו מנוחה] שְׁלַעֲלִיּוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים. בּו שְׁבֵת [ד"א באה] לְמְנוּחָה. אֲשֶׁר בְּרָא אֱלֹהִים – מְכַלְל שֶׁל זָכוּר יּוֹצֵא שְׁמוֹר לְהִתְקִין מַעֲשֵׂה הָעוֹלָם. לְעֵשׂוֹת – זֶה אֱמֵן הָעוֹלָם, לְעֵשׂוֹת מַעֲשֵׂה שֶׁל הַכֹּל. [ס"א אשר ברא אמן צריך לעולם וכל המעשה של הכל].

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

רבי שמעון אמר, האי מאן דאשלים תלת סעודתי בשבתא, קלא נפיק ומכרוזא עליה, (ישעיה נח) אז תתענג על יי', דא סעודתא חדא, לקבל (ויקרא רפ"ח ע"ב) עתיקא קדישא דכל קדישין. והרכבתיך על במתי ארץ, דא סעודתא תניינא, לקבל חקלא דתפוחין קדישין. והאכלתיך נחלת יעקב אביך, דא הוא שלימו דאשתלים בזעיר אפין.

רבי שמעון אמר, זה מי שמשלים שלש סעודות בשבת, קול יוצא ומכריז עליו: (ישעיה נח) אז תתענג על ה'. זו סעודה אחת כנגד העתיק הקדוש של כל הקדושים. והרכבתיך על במתי ארץ - זו סעודה שנייה כנגד שדה התפוחים הקדושים. והאכלתיך נחלת יעקב אביך - זוהי השלמות שהשתלמה בזעיר אנפין.

ולקבליהו בעי לאשלמא סעודתיה, ובעי לאתענגא בכלהו סעודתי, ולמחדי בכל חד וחד מנייהו, משום דאיהו מהימנותא שלימתא. ובגין כה, שבתא אתיקר, מכל שאר זמנין וחגיין, משום דכלא ביה אשתכח, ולא אשתכח הכי בכלהו זמני וחגי. אמר רבי חייא, בגין כה, משום דאשתכח כלא ביה, אידכר תלת זמנין. דכתיב, (בראשית ב) ויכל אלהים ביום השביעי. וישבות ביום השביעי. ויברך אלהים את יום השביעי.

וכנגדם צריך להשלים סעודתו, וצריך להתענג בכל הסעודות ולשמח בכל אחת ואחת מהן, משום שהיא האמונה השלמה, ומשום כה השבת נתכבדה מכל שאר הזמנים והחגים, משום שהכל בה נמצא, ולא נמצא כה בכל הזמנים והחגים. אמר רבי חייא, משום כה, משום שהכל נמצא בו, נזכר שלש פעמים,

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שָׁפְתוֹב (בראשית ב) וַיִּכַּל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי. וַיִּשְׁבּוֹת  
בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי. וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי.

**בוזוהר – ספר שמות – פרשת פקודי – דף רכ"ב ע"ב**

כַּגִּוּוֹנָא דָא (בראשית ב) וַיִּכְלוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ. וְאִי תִימָא, וַיִּכַּל אֱלֹהִים בַּיּוֹם  
הַשְּׁבִיעִי. וְדַאי הָכִי הוּא, דְּכָל עֲלָמָא, אָף עַל גַּב דְּכָל עֵבֵדוֹן אֲשַׁתְּלִימוּ כָּל  
חַד וְחַד, עֲלָמָא כֹּלָא לָא הָוָה שְׁלִים בְּקִיּוּמִיהּ, עַד דְּאָתָא יוֹמָא שְׁבִיעָאָה,  
דְּכַד אָתָא יוֹמָא שְׁבִיעָאָה, כְּדִין אֲשַׁתְּלִימוּ כָּל עֵבֵדוֹן, וְאֲשָׁלִים בִּיהּ קוּדְשָׁא  
בְּרִיךְ הוּא עֲלָמָא, הִדָּא הוּא דְכִתִּיב וַיִּכַּל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלֹאכְתּוֹ  
אֲשֶׁר עָשָׂה. בְּהַאי, אֲשַׁתְּלִים בְּקִיּוּמָא כָּל עֵבֵדוֹתָא דְעֵבֵד, וְעַל דָּא וַיִּכַּל  
אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי.

כְּמוֹ זֶה – (בראשית ב) וַיִּכְלוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ. וְאִם תֹּאמַר,  
וַיִּכַּל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי – וְדַאי כֶּף הוּא! שְׁכַל  
הָעוֹלָם, אָף עַל גַּב שְׁכַל הַמַּעֲשִׂים נִשְׁלְמוּ כָּל אֶחָד  
וְאֶחָד, כָּל הָעוֹלָם לֹא הָיָה שָׁלֵם בְּקִיּוּמוֹ עַד שְׁבָא הַיּוֹם  
הַשְּׁבִיעִי. שְׁכַשְׁבָּא הַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, אִזּוּ נִשְׁלְמוּ כָּל  
הַמַּעֲשִׂים, וְהַשְּׁלִים בּוֹ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם.  
זֶהוּ שְׁפְתוֹב וַיִּכַּל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר  
עָשָׂה. בְּזֶה נִשְׁלַם, בְּקִיּוּם כָּל מַעֲשֵׂה שְׁעָשָׂה, וְעַל זֶה  
וַיִּכַּל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי.

**בוזוהר – תיקוני הזוהר – תקונא עשרין ותרין – דף סז ע"ב**

וְבִיה אֲתַקְרִיאוּ תְּלַת אַבְהֵן שְׁבִיעִיּוֹת, כְּמָה דְאֵת אָמַר (שם) וַיִּכַּל אֱלֹהִים  
בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, וַיִּשְׁבּוֹת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי,  
וַיְבָרֶךְ אוֹתוֹ מִסְטְרָא דְבְּרַכָּה, וַיְקַדֵּשׁ אוֹתוֹ מִסְטְרָא דְקְדוּשָׁה, וַיִּשְׁבּוֹת בּוֹ

## \*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

מִסְטָרָא דִּיחֻד, וְדָא אִיהוּ וְיִכְלוּ, דְּאֶתְכִלְלוּ בֵּיהּ תְּלַת אַבְהָן, דְּאִינוּן בְּרֹא  
 דְּשִׁמָּא דְּע"ב, כְּגוּוּנָא דְּע"ב תִּיבִין, גְּבוּרָה כְּלָא דְּרִי"ו אֲתוּוּן דְּאִית  
 בְּשִׁמָּא דְּע"ב, עֲמוּדָא דְּאֲמַצְעִיתָא דְּאִיהוּ ו' כְּלִיל כְּלָא, וְדָא אִיהוּ רֹא  
 (שמות לד ו) וַיַּעֲבֵר יְהוָה עַל פָּנָיו, ע"ב רִי"ו יְהוָה, עַל פָּנָיו מֵאֵי פָּנָיו, אֲנָפוּי  
 דָּא וָא"ו י"ג מְכִילָן דְּרַחֲמֵי, דְּאֶתְמַר בְּהוּן (ישעיהו נד ז) וּבְרַחֲמֵימַם גְּדוּלִים  
 אַקְבָּצָה, גְּדוּלִים וְדָאֵי מִסְטָרָא דְּחֻסָּד, דְּאִיהוּ הָא"ל הַגְּדוּל.

וּבוּ נִקְרְאוּ שְׁלֹשֶׁת הָאָבוֹת שְׁבִיעִיּוֹת, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְיִכַל  
 אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, וַיִּשְׁבּוּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, וַיִּבְרָךְ  
 אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי. וַיִּבְרָךְ אוֹתוֹ מִצַּד שֶׁל  
 בְּרָכָה, וַיִּקְדַּשׁ אוֹתוֹ מִצַּד שֶׁל קְדֻשָּׁה, וַיִּשְׁבּוּת בוֹ מִצַּד  
 שֶׁל הַיְחֻד, וְזֶהוּ וְיִכְלוּ, שֶׁנִּכְלְלוּ בוֹ שְׁלֹשֶׁת הָאָבוֹת,  
 שֶׁהֵם בְּסוּד הַשֵּׁם שֶׁל ע"ב, כְּמוֹ כֵן חֻסָּד נִקְרָא גְּדוּל,  
 מִשּׁוּם שֶׁהוּא הַכֶּלֶל שֶׁל ע"ב תִּבּוֹת, גְּבוּרָה הַכֶּלֶל שֶׁל  
 רִי"ו אוֹתִיּוֹת שֵׁשׁ בַּשֵּׁם שֶׁל ע"ב, הָעֲמוּד הָאֲמַצְעִי,  
 שֶׁהוּא ו' כּוֹלֵל הַכֹּל, וְזֶהוּ סוּד וַיַּעֲבֵר יְהוָה עַל פָּנָיו,  
 ע"ב רִי"ו יְהוָה, עַל פָּנָיו, מֵה זֶה פָּנָיו? פָּנָיו זֶה וָא"ו,  
 י"ג מְדוּת הַרַחֲמִים, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם וּבְרַחֲמֵימַם גְּדוּלִים  
 אַקְבָּצָה, גְּדוּלִים וְדָאֵי מִצַּד שֶׁל הַחֻסָּד, שֶׁהוּא הָא"ל  
 הַגְּדוּל.

וְכֹלָא אֶתְכִלְלוּ בְּשְׁבִיעִית דְּאִיהִי מְלָכוֹת, הַ שְׁבִיעִי ה' וְדָאֵי בְּכָל שְׁבִיעִיּוֹת  
 כְּלִילָא, וְאִיהִי ה' דְּיוֹם הַשְּׁשִׁי, יוֹם דָּא צַדִּיק, עֲלִיָּה אֶתְמַר (זכריה יד ט) וְהָיָה  
 יְהוָה לְמִלְכָּה עַל כָּל הָאָרֶץ וְגוֹמֵר, אִיהוּ יוֹם הַשְּׁשִׁי, וְיוֹם הַשְּׁבִיעִי יוֹם  
 דְּכִלְהוּ יוֹמִין, וְעֲלִיָּה אֶתְמַר (רות ג יג) שִׁכְבִּי עַד הַבֶּקֶר, וְדָא הוּא בְּקָר  
 דְּאֶבְרָהִם, דְּכְתִיב (בראשית יט כז) וַיִּשְׁכַּם אֲבָרָהִם בַּבֶּקֶר, וַיִּשְׁכַּם לְפִוְרָקָנָא,

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וביה הבקר אור, דְאֶתְמַר בֵּיה (משלי ו כג) וְתוֹרָה אֹר, וְהֵאֵי אִיהוּ אֹר  
 דְאֶתְמַר בֵּיה (שמות י כג) וְלִכְל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיָה אֹר, וְאִיהוּ פְסַח דְרוּעָא  
 יְמִינָא, וּבִיה עֲתִידִין לִיגְאָל.

וְהִבֵּל נִכְלָל בְּשָׁבִיעֵית שְׁהִיא מְלָכוֹת, ה'שְׁבִיעֵי ה'  
 וְדֵאֵי, בְּכָל הַשְּׁבִיעֵיּוֹת כְּלוּלָה, וְהִיא ה' שֶׁל יוֹם הַשְּׁשִׁי,  
 יוֹם זֶה צְדִיק, עָלִיו נֶאֱמַר וְהָיָה יְהוָה לְמֶלֶךְ עַל כָּל  
 הָאָרֶץ וְגוֹמֵר, הוּא יוֹם הַשְּׁשִׁי, וְיוֹם הַשְּׁבִיעֵי הַיּוֹם שֶׁל  
 כָּל הַיָּמִים, וְעָלִיו נֶאֱמַר שְׁכַבִּי עַד הַבֶּקֶר, וְזֶהוּ בֶקֶר שֶׁל  
 אֲבָרָהָם, שְׁכַתוֹב וַיִּשְׁכֶם אֲבָרָהָם בַּבֶּקֶר, וַיִּשְׁכֶם  
 לַגְּאֻלָּה, וְבוּ הַבֶּקֶר אֹר, שְׁנֶאֱמַר בוּ וְתוֹרָה אֹר, וְזֶהוּ  
 הָאֹר שְׁנֶאֱמַר בוּ וְלִכְל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיָה אֹר, וְהוּא  
 פְסַח זְרוּעַ יְמִין, וְבוּ עֲתִידִים לְהִגְאָל.

**בוזור – תיקוני הזוהר – תקונא שבע וארבעין – דף פד ע"א**

דְכָתִיב (שם) וַיְכַל אֱלֹהִים בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי הָא חַד דְכְלִיל בֵּיה, וַיִּשְׁבוֹת בְּיוֹם  
 הַשְּׁבִיעִי דָא תְנַיִנָא, וַיְבָרַךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי הָא תְלַת לְאֶתְכַלְלָא  
 בְּעֶשֶׂר סְפִירָן, דְלִית סְפִירָה דְלָא אֶתְכַלִּילת בְּעֶשֶׂר, כָּל חֲדָא בְּמִשְׁלָה  
 דִּילָהּ, אָבַל מְמִשְׁלָה דְצְדִיק יוֹם הַשְּׁבִיעִי בֵּיה אֶתְקִרִיאַו כָּל סְפִירָן  
 שְׁבִיעֵיּוֹת, שְׁבִיעֵין תִּיבִין אֵינֹן בְּקִדּוּשׁ וַיְכַלּוּ, וְזָכוּר וְשְׁמוֹר הָא שְׁבִיעֵין  
 וְתִרִין כְּחֻשְׁבָן וַיְכַלּוּ.

שְׁכַתוֹב וַיְכַל אֱלֹהִים בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי, הִנֵּה אָחַד שְׁכַלּוּל  
 בוּ, וַיִּשְׁבוֹת בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי – זֶה הַשְּׁנַי, וַיְבָרַךְ אֱלֹהִים  
 אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי – הָרִי שְׁלֵשׁ, לְהִכְלִיל בְּעֶשֶׂר סְפִירוֹת,  
 שְׁאִין סְפִירָה שְׁלָא נִכְלָלַת בְּעֶשֶׂר, כָּל אַחַת  
 בְּמִשְׁלָתָהּ, אָבַל מְמִשְׁלַת הַצְדִיק הַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, בוּ

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

נִקְרָאוּ כָּל הַסְּפִירוֹת הַשְּׁבִיעִיּוֹת, שְׁבָעִים תְּבוֹת הֵן  
בְּקִדּוֹשׁ וּוִיכָלוּ, וְזָכוּר וְשָׁמוֹר הָרִי שְׁבָעִים וּשְׁתַּיִם  
בְּחֻשְׁבוֹן וּוִיכָלוּ.

וּשְׁבַת צָרִיף לְתַקְנָא בִּיהַ פְּתוּרָא בְּאַרְבַּע רַגְלִין, כְּגוּוֹנָא דְּפְתוּרָא דְּלַעֲיִלָא  
דְּאַתְמַר בִּיהַ (יחזקאל מא כב) זֶה הַשְּׁלָחַן אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהוָה, וְעֵלָה אֲתַמַּר  
(תהלים כג ה) תַּעֲרוֹף לִפְנֵי שְׁלָחַן, פְּתוּרָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא דָא שְׁכִינְתָא,  
אִיהִי מְסֻטְרָא דְּצָפוֹן דְּאִיהוּ גְבוּרָה, וּבְגִין דָּא תַקִּינוּ מְאִרֵי מִתְנִיתִין שְׁלָחַן  
בְּצָפוֹן, וְנָר דְּלִיק לִימִינָא כְּגוּוֹנָא דְּלַעֲיִלָא, דְּאַתְמַר בִּיהַ מְנוּרָה בְּדָרוֹם,  
מְטָה בְּאַמְצְעִיתָא מְסֻטְרָא דְּעֵמוּדָא דְּאַמְצְעִיתָא.

וּבְשַׁבַּת צָרִיף לְתַקֵּן שְׁלָחַן עִם אַרְבַּע רַגְלִים, כְּמוֹ  
הַשְּׁלָחַן שְׁלֹמֹעַלָה, שְׁנֵאמַר בּוֹ זֶה הַשְּׁלָחַן אֲשֶׁר לִפְנֵי  
יְהוָה, וְעֵלָיָה נֶאמַר תַּעֲרוֹף לִפְנֵי שְׁלָחַן, שְׁלָחַנו שֶׁל  
הַקִּדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא זֶה הַשְּׁכִינָה, הִיא מֵצַד הַצָּפוֹן שֶׁהוּא  
גְבוּרָה, וּמִשּׁוֹם זֶה תַקִּינוּ בְּעֵלֵי הַמִּשְׁנָה שְׁלָחַן בְּצָפוֹן,  
וְנָר דוֹלֵק לִימִין כְּמוֹ שְׁלֹמֹעַלָה, שְׁנֵאמַר בּוֹ מְנוּרָה  
בְּדָרוֹם, מְטָה בְּאַמְצַע מֵצַד הַעֵמוּד הָאֲמְצְעִי.

### בוזור - זוהר חדש - פרשת יתרו

וַיּוֹם שַׁבַּת כָּלִיל כָּלָא, כְּגוּוֹנָא דָא, (בראשית ב) וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי,  
דָּא יוֹמָא קְדָמָא. מְלֵאכְתּוֹ, דָּא יוֹמָא רְבִיעָא. וַיִּשְׁבַּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, דָּא  
יוֹמָא תְּנִינָא, מְכַל מְלֵאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה, דָּא יוֹמָא חֲמִישָׁא, דְּבִיהַ אֲתַחֲרַב  
בִּי מְקַדְשָׁא, וְלֹא הָוּה בְּנִינָא בִּיהַ בְּאַלְף חֲמִישָׁא. וַיִּקְדַּשׁ אוֹתוֹ, דָּא יוֹמָא  
תְּלִיתָא, כִּי בּוֹ שַׁבַּת מְכַל מְלֵאכְתּוֹ, דָּא יוֹמָא שְׁתִּיתָא.

אֲשֶׁר בְּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת, דָּא גּוֹפִין לְנִשְׁמַתִּין דְּרִשְׁעִיא. דְּלֹא בְּעָא

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

לְמַעַבְד לֹוֹן גּוֹפִין, דְּאֶזְלוּן בְּלָהוּ נַע וְנָד. וְדָא רְזָא (משלי יא) יַד לֵיד לֹא יִנְקָה רַע.

וְשַׁבַּת דְּכָלְהוּ, נִיחָא דְכָלְהוּ, יְהָא מְשָׁה. דְּאִיהוּ דּוּגְמַת בְּן י"ה, דְּבַת זּוּגִיָּה מְלָכוֹת, שַׁבַּת. שַׁבַּת וְדָא, דְּעֵלָה אֲתַמָּר (תהלים קג) וּמְלָכוֹתוֹ בְּכַל מְשָׁלָה, דְּאִיהוּ מְלָאכוֹת דְּאֲדָכִיר בְּיוֹמָא דְשַׁבַּתָּא.

וְלֹא כְמָא דְחֻשְׁבִּין טַפְשִׁין, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲבִיד עֲבִידָתָא, אוּ טַרַח לְמַעַבְד עֲבִידָתִיָּה, וְנַח בְּיוֹמָא שְׁבִיעָאָה, כְּבַר נֶשׁ דְּטַרַח בְּעֲבִידָתִיָּה, וְלִבְתַּר דְּסִיִּים נַח. חֶסֶד וְשְׁלוֹם, אֶלָּא בְּכַל זְמַנָּא דְשְׁכִינְתָּא אִיְהִי בְּגִלוּתָא, אֲתַמָּר בַּהּ (בראשית ח) וְלֹא מְצָאָה הַיּוֹנָה מְנוּחַ, דְּלֹא אֲשַׁתְּכַח צְדִיקָא, דִּיְהִיא לָהּ נִיחָא בִּיהָ.

וְנִיחָא דִּילָהּ, אֵינּוֹן צְדִיקָיָא, דְּנַחַתַּת בְּהוֹן, כְּגוֹן אַבְרָהָם וְאַהֲרֹן וְזִרְעִיָּה. יִצְחָק וְדוּד וְזִרְעִיָּה. יַעֲקֹב וְשְׁלֵמָה וְזִרְעִיָּה. וְעֵלְיָהוּ אֲתַמָּר, (בראשית ב) וְיִכָּל אֱלֹהִים בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי, וְיִשְׁבַּת בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי, וְיִבְרָךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי, וְיִקְדֹּשׁ אוֹתוֹ. יוֹמָא דְכָלְהוּ, נִיחָא דְכָלְהוּ.

### בווהר – זוהר חדש – ספרא תנינא

עֲמוּדָא דְאֲמַצְעִיתָא כְּלִיל רִישָׁא וְסוּפָא דְכָל קְצִין. וְכָל סוּף אִיהוּ בְּצַדִּיק, וְכָלָא אֲתַכְּלִיל בְּצַדִּיק דְכְּלִיל תְּלַת אַבְהוֹן דְּבַהוֹן אֲתַקְרִי שְׁבִיעִי תְּלַת זְמַנִּין. הָדָא הוּא דְכְּתִיב (בראשית ב) וְיִכָּל אֱלֹהִים בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי, וְיִשְׁבַּת בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי, וְיִבְרָךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי. וְהָאִי אִיהוּ בְּעַב הָעֵנָן, וּמִנְהָ אֲשַׁתְּכַח שֵׁם בֶּן ע"ב שְׁמֵהוֹן וַיִּסַּע וַיִּבְאֵא וַיִּט, דְּאֲנּוֹן בְּלָל וּפְרִט וּכְלָל, דְּאֲתַכְּלִיל בְּמִיָּא אֲשָׁא וְרוּחָא. וְאֲנּוֹן יִמָּא וְאַוִּירָא וְרִקִּיעָא.

הָעֲמוּד הָאֲמַצְעִי כּוֹלֵל הָרֵאשׁ וְהַסּוּף שֶׁל כָּל הַקְּצִים,  
וְכָל סוּף הוּא בְּצַדִּיק, וְהַכָּל נְכָלָל בְּצַדִּיק שְׁכוּלָל



עֲשֵׂה: יִיבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אוֹתוֹ כִּי בּוֹ שָׁבַת מְכֻלָּ  
מִלְאֲכֹתוֹ

אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:)

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שְׁלֹשֶׁת הָאָבוֹת שֶׁבָּהֶם נִקְרָא שְׁבִיעִי שָׁלֹשׁ פְּעָמִים. זֶהוּ  
שְׁכַתוֹב (בראשית ב) וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, וַיִּשְׁבַּת  
בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי. וְזֶהוּ  
בְּעֵב הָעֶנָן, וּמִמֶּנּוּ נִמְצָא הַשֵּׁם בֶּן שְׁבַעִים וּשְׁתַּיִם  
שְׁמוֹת וַיִּסַּע וַיְבִיא וַיִּט, שֶׁהֵם כָּלָל וּפְרָט וְכָלָל,  
שְׁנֵכְלָלִים בְּמִים אִשׁ וְרוּחַ, וְהֵם יָם וְאֹוִיר וְרָקִיעַ.

### **בזוהר – ספר שמות – פרשת יתרו – דף פ"ח ע"א**

וּתְנִינָן, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מֵהוּ בְּרָכָה. שְׁמָא קַדִּישָׁא. בְּגִין דְּמִינִיה מִשְׁתַּכַּח  
בְּרָכְתָּא, לְכָל עֲלָמָא. וּבְרָכְתָּא לָא אֲשַׁתְּכַח עַל אֲתַר רִיקְנָיָא, וְלֹא שְׁרִיִיא  
עֲלוּי, הָדָא הוּא דְכְּתִיב לֹא תִשָּׂא אֶת שֵׁם יְיָ אֱלֹהֶיךָ לְשׂוֹא. (שמות כ) זְכוּר  
אֶת יוֹם הַשְּׁבַת לְקַדְּשׁוֹ. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, כְּתִיב (שמות כ) וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת  
יוֹם הַשְּׁבִיעִי, וְכְתִיב בְּפֶן (שמות טז) שֵׁשֶׁת יָמִים תִּלְקָטְהוּ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי  
שָׁבַת לֹא יִהְיֶה בוֹ. כִּיּוֹן דְּלֹא מִשְׁתַּכַּח בֵּיה מְזוּנִי, מֵה בְּרָכְתָּא אֲשַׁתְּכַח בֵּיה.

וְשָׁנִינוּ, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מֵהִי בְּרָכָה? הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ.  
מִשׁוּם שֶׁמִּמֶּנּוּ נִמְצָא הַבְּרָכָה לְכָל הָעוֹלָם, וְהַבְּרָכָה  
לֹא נִמְצָא עַל מְקוֹם רִיק וְלֹא שׂוֹרָה עָלָיו. זֶהוּ  
שְׁכַתוֹב לֹא תִשָּׂא אֶת שֵׁם ה' אֱלֹהֶיךָ לְשׂוֹא. זְכוּר אֶת  
יוֹם הַשְּׁבַת לְקַדְּשׁוֹ. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, כְּתוּב (שם א) וַיְבָרֶךְ  
אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי, וְכְתוּב בְּפֶן (שמות טז) שֵׁשֶׁת  
יָמִים תִּלְקָטְהוּ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת לֹא יִהְיֶה בוֹ. כִּיּוֹן

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שלא נמצא בו מזונות, איזו ברכה נמצאת בו?

אלא הכי תאנא, כל ברכאן דלעילא ותתא, ביומא שביעאה תליין. ותאנא, אמאי לא אשתכח מנא ביומא שביעאה, משום דההוא יומא, מתברכאן מיניה כל שיתא יומין עלאין, וכל חד וחד יהיב מזוניה לתתא, כל חד ביומוי, מההיא ברכה דמתברכאן ביומא שביעאה.

אלא כף שנינו, כל הברכות שלמעלה ושלמטה תלויות ביום השביעי. ושנינו, למה לא נמצא מן ביום השביעי? משום שמאותו יום מתברכים כל ששת הימים העליונים, וכל אחד ואחד נותן מזונו למטה, כל אחד ביומו, מאותה ברכה שמתברכים ביום השביעי.

ובגיני כף, מאן דאיהו בדרגא דמהימנותא, בעי לסדרא פתורא, ולא תקנא סעודתא בליליא דשבתא, בגין דיתברך פתוריה, כל אינון שיתא יומין, דהא בההוא זמנא, אודמן ברכה, לאתברכא כל שיתא יומין דשבתא, וברכתא לא אשתכח בפתורא ריקניא. ועל כף, בעי לסדרא פתוריה בליליא דשבתא, בנהמי ובמזוני.

ומשום כף, מי שהיא בדרגת האמונה, צריך לסדר שלחן ולתקן סעודה בליל שבת כדי שיתברך שלחנו כל אותם ששה ימים, שהרי באותו זמן מזדמנת הברכה להתברך כל ששת ימי השבת, והברכה לא נמצאת בשלחן ריק, ועל כף צריך לסדר שלחנו

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

### בְּעָרְבַת שַׁבַּת בְּלִחְמִים וּמִזֻּנֹת.

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, אֲפִילוּ בְיוֹמָא דְשַׁבְּתָא נִמְי. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, בְּעֵי לְאִתְעַנְגָּא בְּהַאי יוֹמָא, וְלִמִּיכַל תְּלַת סְעוּדָתֵי בְּשַׁבְּתָא, בְּגִין דִּישְׁתַּכַּח שְׂבָעָא וְעִנּוּגָא בְּהַאי יוֹמָא בְּעִלְמָא.

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, אֲפִילוּ בְיוֹם הַשַּׁבָּת גַּם. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, צָרִיף לְהִתְעַנֵּג בְּיוֹם הַזֶּה וְלֹאֲכַל שְׁלֹשׁ סְעוּדוֹת בְּשַׁבַּת, כְּדִי שְׂיִמְצְאוּ שְׂבַע וְעִנּוּג בְּיוֹם הַזֶּה בְּעוֹלָם.

רַבִּי אַבָּא אָמַר, לְאִזְדַּמְנָא בְּרַכְתָּא בְּאִינוּן יוֹמִין דְלַעִילָא, דִּמְתַּבְּרָאן מִהַאי יוֹמָא. וְהַאי יוֹמָא, מְלִיא רִישִׁיהּ דְזַעִיר אַנְפִּין, מְטַלָּא דְנַחֲתִית מַעֲתִיקָא קַדִּישָׁא סְתִימָא דְכֻלָּא, וְאֵטִיל לְחַקְלָא דְתַפּוּחִין קַדִּישִׁין, תְּלַת זְמַנֵּי, מִכַּד עֵייל שַׁבְּתָא, דִּיתְבָּרְכוּן בְּלִהוּ בְּחָדָא.

רַבִּי אַבָּא אָמַר, לְהַזְמִין בְּרַכָּה בְּאוֹתָם יָמִים שְׁלִמְעָלָה שְׁמֵתַבְּרָכִים מִן הַיּוֹם הַזֶּה, וּבְיוֹם הַזֶּה מְלִיא רִישׁוֹ שֶׁל זַעִיר אַנְפִּין מְטַל שְׁנוּחַת מַהֲעֵתִיק הַקְּדוּשׁ הַנִּסְתָּר שֶׁל הַכֹּל, וּמְטִיל לְשִׁדָּה הַתַּפּוּחִים הַקְּדוּשִׁים שְׁלֹשׁ פְּעָמִים מִשְׁנַכְנְסֵת שַׁבַּת, שְׂכֵלָם יִתְבָּרְכוּ בְּאַחַד.

וְעַל דָּא בְּעֵי בְרַ נֶשׁ, לְאִתְעַנְגָּא תְּלַת זְמַנֵּין אֵלִין, דְּהָא בְּהָא תְּלִיא מִהִימְנוּתָא דְלַעִילָא, בְּעֵתִיקָא קַדִּישָׁא, וּבְזַעִיר אַפִּין, וּבְחַקְלָא דְתַפּוּחִין. וּבְעֵי בְרַ נֶשׁ לְאִתְעַנְגָּא בְּהוּ, וְלִמְחַדֵּי בְּהוּ. וּמֵאֵן דְּגָרַע סְעוּדָתָא מְנִייהוּ,

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אֲחֻזי פְּגִימוֹתָא לְעִילָא וְעוֹנְשִׁיהּ דְּהִהוּא בְּרַ נְשׁ סְגִי.

וְעַל זֶה צָרִיף אָדָם לְהִתְעַנֵּג שְׁלֹשׁ הַפְּעָמִים הַלְלוּ,  
שְׁהַרִי בְּזֶה תְּלוּיָהּ הָאָמוּנָה הָעֲלִיוֹנָה – בְּעֵתִיק הַקְּדוּשׁ,  
וּבְזַעִיר אֲנַפִּין, וּבְשִׁדָּה הַתְּפוּחִים. וְצָרִיף אָדָם לְהִתְעַנֵּג  
בְּהֵם וּלְשֹׁמֵחַ בְּהֵם. וּמִי שֶׁגֹּרַע סְעוּדָה מֵהֵם, מֵרָאָה  
פָּגָם לְמַעְלָה, וְעָנָשׁוּ שֶׁל הָאָדָם הֵהוּא גְּדוּל.

בְּגִינֵי כֶּף, בְּעֵי לְסִדְרָא פְּתוּרִיהּ, תְּלַת זְמַנֵּי, מִכַּד עָיִל שְׁבֻתָא, וְלֹא יִשְׁתַּכַּח  
פְּתוּרִיהּ רִיקְנֵיָא, וְתִשְׁרִי בְּרַכְתָּא עֲלֵיהּ, כָּל שָׁאָר יוֹמֵי דְשַׁבְּתָא. וּבְהַאי  
מְלָה, אֲחֻזִּי, וְתִלִּי מְהִימְנוֹתָא לְעִילָא.

מִשׁוּם כֶּף צָרִיף לְסִדְרָא שְׁלַחְנוּ שְׁלֹשׁ פְּעָמִים מִשְׁנַכְנֶסֶת  
שְׁבֻתָא, וְלֹא יִמְצָא שְׁלַחְנוּ רִיק, וְתִשְׁרִי עֲלֵיו הַבְּרַכָּה  
כָּל שָׁאָר יְמֹת הַשְּׁבֻתָא, וּבְדַבְּרֵי הַזֶּה מֵרָאָה וְתוֹלָה  
הָאָמוּנָה הָעֲלִיוֹנָה.

**בוזור – ספר במדבר – פרשת נשא – דף קמ"ה ע"א**

אָמַר לִיָּהּ, וְאָף כָּל אֵינוֹן דְּלִבְרַ, דְּכַתִּיב, (ישעיה סו) וְהָיָה מִדֵּי חֹדֶשׁ בְּחֻדְשׁוֹ  
וּמִדֵּי שְׁבֻתָא בְּשַׁבְּתוֹ וְגו'. אֵי אֵלִין אֲתִיִּין, כָּל שְׁכָן צְדִיקֵיָא. מִדֵּי חֹדֶשׁ  
בְּחֻדְשׁוֹ, לְמָהּ. מִשׁוּם דְּמִתְעַטְרֵי אַבְהָתָא רְתִיבָא קְדִישָׁא. וּמִדֵּי שְׁבֻתָא  
בְּשַׁבְּתוֹ, דְּמִתְעַטְר שְׁבִיעָאָה דְּכָל אֵינוֹן שִׁיתָא יוֹמִין, דְּכַתִּיב, (בראשית ב)  
וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי וְגו'.

וְאַנְתָּ הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן, שְׁבִיעָאָה דְשִׁיתָא, תְּהֵא מִתְעַטְר וּמִתְקַדֵּשׁ יְתִיר

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

מבִּלְא. וּתְלַת עֲדוּנֵין דְּמִשְׁתַּכְּחִין בְּשַׁבְּעָאָה, זְמִינֵין חֲבַרְיָא אֵלִין צְדִיקָיָא לְאֲתַעֲדָנָא בְּגִינָךְ לְעִלְמָא דְאַתִּי. וּכְתִיב (ישעיה נח) וְקִרְאתָ לְשַׁבַּת עֲנָג לְקֹדֶשׁ יְיָ מְכֻבָּד. מֵאֵן הוּא קֹדֶשׁ יְיָ. דָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, דְּאֶקְרִי מְכֻבָּד בְּעִלְמָא דִּין, וּבְעִלְמָא דְאַתִּי.

**בוזר – תיקוני הזוהר – תקונא עשרין וארבע**

בְּרֵאשִׁית יְר"א שַׁבָּת, (ובה) שַׁבְּתוֹתֵי תְהֵא דְחִיל, יְר"א תוֹר"ה, יְר"א בְּרִי"ת, כְּמָה דְצָרִיף נְטִירוֹ דְבְרִית, דְּלֹא יַעוּל לִיה בְּרִשׁוֹ נּוּכְרָאָה, כְּגוּוֹנָא דְא צָרִיף בַּר נֶשׁ נְטִירוֹ דְשַׁבַּת, דְּלֹא לְאַפְקָא מִרְשׁוֹת הַיְחִיד וַיַּעוּל בְּרִשׁוֹת הַרְבִּים, רְשׁוֹת הַיְחִיד אִיהִי שְׁכִינְתָא, רְחִבּוֹ ד' וְאִינּוֹן יְהו"ה, וּגְבָהוּ עֲשָׂרָה יו"ד ה"א וּא"ו ה"א, רְשׁוֹת הַרְבִּים נְחָשׁ אֲשֶׁת זְנוּנִים, סַם דְּאֵל אַחַר דְּאִיהוּ סַמָּא"ל, וְאִיהוּ כְּלָלָא דְשַׁבְּעִין אֹמִיּוֹן, וְאִיהִי חֲלָלָה זּוּנָה, וּבְעִלְמָא חֲלָלָה שַׁבַּת אִיהוּ, וּבְגִין דָּא מֵאֵן דְּאֶפִּיק מִרְשׁוֹת הַיְחִיד לְרְשׁוֹת הַרְבִּים חֲיִיב סְקִילָה.

תְּקוּן עֲשָׂרִים וְאַרְבָּעָה, בְּרֵאשִׁית, יְר"א שַׁבָּת, (ובה) שַׁבְּתוֹתֵי תְהֵא יְר"א, יְר"א תוֹר"ה, יְר"א בְּרִי"ת, כְּמוֹ שְׁצָרִיף שְׁמִירַת הַבְּרִית, שְׁלֹא יַכְנִיסְנָה לְרְשׁוֹת זְרָה, כְּמוֹ כֵּן צָרִיף אָדָם שְׁמִירַת שַׁבַּת, שְׁלֹא לְהוֹצִיא מִרְשׁוֹת הַיְחִיד וַיַּכְנִיס לְרְשׁוֹת הַרְבִּים. רְשׁוֹת הַיְחִיד הִיא הַשְּׁכִינָה, רְחִבּוֹ ד' וְהֵם יְהו"ה, וּגְבָהוּ עֲשָׂרָה יו"ד ה"א וּא"ו ה"א, רְשׁוֹת הַרְבִּים נְחָשׁ אֲשֶׁת זְנוּנִים, סַם שְׁלֹא אֵל אַחַר שְׁהוּא סַמָּא"ל, וְהוּא הַכְּלָל שְׁלֹא שַׁבְּעִים אֲמוֹת, וְהִיא חֲלָלָה זּוּנָה, וּבְעִלְמָא הוּא חֲלָלָה שַׁבַּת, וּמִשּׁוּם זֶה מִי שְׁמוּצִיא מִרְשׁוֹת הַיְחִיד לְרְשׁוֹת הַרְבִּים חֲיִיב סְקִילָה.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ערוב איהו עמודא דאמצעיתא, וביה מטלטלין מבית לבית, דאנון שכינה עלאה ותתאה, ועלייהו אתמר את שבתותי תשמורו ומקדשי תיראו, דא מקדש יו"ד, אות שבת (דא ברית) דצריך לנטרא ליה בבת זוגיה, דאיהי קדושה דיליה, ברכה דיליה, דעלה אתמר (בראשית ב ג) ויברך אלהים את יום השביעי ויקדש אותו, ויברך דא ברכה, ויקדש דא קדושה, ולגבי תרוייהו הוו נפקי קדמאי לקדמות פלה, והוו אמרי תרי זמני באי כלה באי כלה, בההוא זמנא קול חתן וקול כלה.

הערוב הוא העמוד האמצעי, ובו מטלטלים מבית לבית, שהם שכינה עליונה ותחתונה, ועליהם נאמר את שבתותי תשמורו, ומקדשי תיראו זה מקדש יו"ד, אות שבת, (זו ברית), שצריך לשמר אותו בבת זוגו, שהיא הקדושה שלו, הברכה שלו, שעליה נאמר ויברך אלהים את יום השביעי ויקדש אותו. ויברך זו ברכה, ויקדש זו קדושה, ולשניהם היו יוצאים הראשונים לפני הכלה והיו אומרים פעמים באי כלה באי כלה, באותו זמן קול חתן וקול כלה.

ועוד מקדשי באת יו"ד, בגין דלית קדושה פחות מעשרה, וצריך לברכא לון ולקדש לון בקדוש על היין, בשבעין תיבין דקדוש וויכל"ו כחושבון ביי"ן, וצריך למימר סברי מרנן, ואינון דאמרין וענו לחיי, בגין דאתקשרו באילנא דחיי, ולא באילנא דמותא, דאיהו גפן דחב ביה אדם קדמאה, דחד אמר חטה ה'יה, וחד אמר גפן, וכלא קשוט.

ועוד מקדשי באות יו"ד, משום שאין קדושה פחות מעשרה, וצריך לברכם ולקדש אותם בקדוש על היין בשבעים תבות של קדוש, וויכל"ו כחשבון ביי"ן,

כשחל בחול מתחילים כאן:

סְבָרֵי מְרַנֵּן וְרַבָּנָן וְרַבּוֹתֵי:

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַיְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם  
בוֹרֵא פְרֵי הַגֶּפֶן:

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ הַיְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בָּחַר  
בָּנוּ מִכָּל עַם וְרוֹמְמָנוּ מִכָּל לְשׁוֹן וְקִדְּשָׁנוּ  
בְּמִצְוֹתָיו. וַתִּתֵּן לָנוּ יְיָ הַיְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה (בשבת):  
שְׁבֻתוֹת לְמִנוּחָה (1) מוֹעֲדִים לְשִׂמְחָה, חַגִּים וְזִמְנִים  
לְשִׁשׁוֹן, אֵת יוֹם (בשבת: הַשְּׁבֻת הַזֶּה וְאֵת יוֹם) יַחַג הַמִּצְוֹת

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וְצָרִיךְ לוֹמַר סְבָרֵי מְרַנֵּן, וְאוֹתָם שְׂאוּמְרִים וְעוֹנִים  
לְחַיִּים, מְשׁוּם שְׁנַקְשְׁרוּ בְּעֵץ הַחַיִּים, וְלֹא בְּעֵץ הַמּוֹת,  
שֶׁהוּא גֶפֶן שָׁבוּ חָטָא אָדָם הָרֵאשׁוֹן, וְאַחַד אָמַר חֲטָה  
הִי, וְאַחַד אָמַר גֶּפֶן, וְהַכֹּל אָמַת.

**1** בוֹהֵר – סַפֵּר שְׁמוֹת – פֶּרֶשֶׁת בֵּא – דָּף מ' ע"א

וְיִשְׂרָאֵל קִדְּשִׁין, נְטָרִין אֵינּוֹן יוֹמִין דְּעֵאלוּ תְּחוֹת גְּדַפּוּי דְּשְׂכִינְתָּא, וְנְטָרִין  
הֵהוּא נִהְמָא דְּאַתְיָא מִסְטָרְהָא, וְעַל דָּא בְּתִיב, (שְׁמוֹת כג) אֵת חַג הַמִּצְוֹת  
תְּשֻׁמֵר וְגו', וּבְתִיב וְשִׁמְרָתֶם אֵת הַמִּצְוֹת. מֵהוּ וְשִׁמְרָתֶם אֵת הַמִּצְוֹת. בְּמָה  
דְּאַתְּ אָמַר, (שְׁמוֹת יט) וְשִׁמְרָתֶם אֵת בְּרִיתִי. וְכֹלְא בְּחַד דְּרַגָּא סְלִקָּא  
וְאַתְּ אָחַד.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וַיִּשְׂרָאֵל הַקְּדוֹשִׁים שׁוֹמְרִים אוֹתָם יָמִים שְׁנֹכְנְסוּ תַּחַת  
בְּנֵפֵי הַשְּׂכִינָה, וְשׁוֹמְרִים אוֹתוֹ לֶחֶם שֶׁבֶא מִצְדָּה, וְעַל  
זֶה כָּתוּב אֶת חַג הַמִּצּוֹת תִּשְׁמֹר וְגו', וְכָתוּב וְשִׁמְרַתֶּם  
אֶת הַמִּצּוֹת. מַה זֶה וְשִׁמְרַתֶּם אֶת הַמִּצּוֹת? כְּמוֹ  
שֶׁנֶּאֱמַר (שם יט) וְשִׁמְרַתֶּם אֶת בְּרִיתִי, וְהִכַּל בְּדַרְגָּה  
אֶחָת עוֹלָה וְנֶאֱחָזוּ.

**בוזוהר – ספר שמות – פרשת משפטים – דף קכ"ד ע"א**

רַבִּי יְהוּדָה מִתְּנִי הָכִי, מֵאִי טַעְמָא כְּתִיב וְשֵׁם אֱלֹהִים אַחֲרַיִם, וְסָמִיךְ לִיה  
אֶת חַג הַמִּצּוֹת תִּשְׁמֹר. אֲלֵא, מֵאֵן דְּלֵא נְטִיר הָאִי, כְּמֵאן דְּלֵא נְטִיר  
מְהִימְנוּתָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. מֵאִי טַעְמָא. מִשּׁוּם דְּבִיָּה אַחֲדָא מְלָה.  
אָמַר רַבִּי יִצְחָק, וְכֵן בְּכָל שָׂאָר זְמַנִּין וְחֻגִין, דְּהָא כְּלָהוּ אַחֲדָן בְּשִׁמְרָא  
קְדִישָׁא עֲלָאָה. וְעַל דָּא תְּנִינָן, מֵאִי דְכְּתִיב שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בְּשָׁנָה, מִשּׁוּם  
דְּבָהוּ תִּלְיָא מְהִימְנוּתָא.

רַבִּי יְהוּדָה שׁוֹנֶה כְּן, מַה הַטַּעַם כְּתוּב וְשֵׁם אֱלֹהִים  
אַחֲרַיִם, וְסוּמְךָ לֹא אֶת חַג הַמִּצּוֹת תִּשְׁמֹר? אֲלֵא מִי  
שְׁמִי שְׁלֵא שׁוֹמֵר אֶת זֶה, כְּמִי שְׁלֵא שׁוֹמֵר אֶת אַמּוּנַת  
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. מַה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שְׁבוּ הַדְּבָר  
אַחוּזוּ. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, וְכֵן בְּכָל שָׂאָר הַחֻגִים וְהַזְּמַנִּים,  
שְׁהָרִי כֻּלָּם אַחוּזִים בְּשֵׁם הַקְּדוֹשׁ הָעֲלִיּוֹן. וְעַל זֶה  
שְׁנִינּוּ, מַה שְׁכָּתוּב שְׁלֹשׁ פְּעָמִים בְּשָׁנָה, מִשּׁוּם שְׁבָהֶם  
תִּלְיָהּ הָאֻמּוּנָה.

יִרְאֶה כָּל זְכוּרָךְ, אֲמַאי כָּל זְכוּרָךְ. (ויקרא קס"ה ע"ב) אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר כָּל  
זְכוּרָךְ מִמֶּשׁ. בְּגִין דְּנִטְלִין בְּרַכְתָּא, מִמְּבוּעָא דְנִחְלָא. מְכָאן תְּנִינָן, כָּל בַּר  
יִשְׂרָאֵל דְּאִתְחַזְּרָה, בְּעֵי לְאִתְחַזְּרָה קָמִי מְלָכָא קְדִישָׁא. בְּגִין דְּנִטְלִין בְּרַכְתָּא,



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ממבועא דנחלא. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (דברים טז) כְּבִרְכַת יי' אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן לָךְ. וְכְתִיב אֶל פְּנֵי (בראשית ב' ע"א) הָאָדָם יי', כְּמָה דְאֻקְיָמְנָא, דְמִתְמָן מְרִיקוֹן בְּרַבָּאן, וְנִטְלִין בְּרַבְתָּא. וְכַּאֲהוּ חוֹלְקִיהוֹן דְיִשְׂרָאֵל, מִכָּל שְׂאֵר עַמִּין.

יִרְאֶה כָּל זְכוּרָךְ, לָמָּה כָּל זְכוּרָךְ? אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כָּל זְכוּרָךְ מִמֶּשׁ, מִשּׁוּם שְׁנוּטָלִים בְּרַכָּה מֵהַמַּעֲיָן שֶׁל הַנַּחַל. מִכָּאן שְׁנִינוּ, כָּל בֶּן יִשְׂרָאֵל שְׁנֵמוּל, צָרִיךְ לְהִרְאוֹת לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ, מִשּׁוּם שְׁנוּטָל בְּרַכָּה מִמְּבוּעַ הַנַּחַל. וְהוּ שְׁכָתוּב כְּבִרְכַת ה' אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר נָתַן לָךְ. וְכָתוּב אֶל פְּנֵי הָאָדָם ה', כְּמוֹ שְׂבָאֲרָנוּ, שְׁמִשָּׁם מְרִיקִים בְּרִכּוֹת וְנוּטָלִים בְּרַכָּה. אֲשֶׁרִי חִלְקָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל מִכָּל שְׂאֵר הָעַמִּים.

וּמָנָא חֲדָא, סְלִיקוּ יִשְׂרָאֵל לְמַחְג חַגָּא, וְאִתְעַרְבוּ עוּבְדֵי עֲבוּדַת כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת בְּהִדְיָהוּ, וְהָהוּא שְׂתָא לֹא אֲשַׁתְּכַח בְּרַבְתָּא בְּעֵלְמָא. אָתוּ שְׂאִילוּ לְרַב הַמְּנוּנָא סְבָא, אָמַר לְהוּ, חֲמִיתוֹן סִימְנָא בְּקַדְמִיתָא בְּהַאי. אָמַר לִיהוּ, סִימְנָא חֲמִינֵן, דְכַד תְּבַנָּא מֵהֶתֶם, כָּל אֲרַחֲיָן אֲסִתִּימוּ מִמִּיא, וְעַנְנָא, וְחִשׁוּכָא אֲשַׁתְּכַח, דְלֹא יִכְלִין לְמַהֲרָ כָּל אִינוּן דְסְלִיקוּ לְתַמּוֹן. וְעוּד, בְּשַׁעְתָּא דְעָאֲלָנָא לְאִתְחַזְּאָה אֲפִי שְׂמִיא אֲתַחֲשָׁכוּ וְאִתְרַגְּזוּ. (אתרגיש בחמא) אָמַר לְהוּ, וְדַאי אוּ אִית בִּינִיכּוּ בְּנִי נִשְׂא דְלֹא אֲתַגְּזְרוּ, אוּ עוּבְדֵי עֲבוּדַת כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת סְלִיקוּ בְּהִדְיָיכוּ. דְהָא לֹא אֲתַבְּרַכָּאן בְּהִיא שַׁעְתָּא, בַּר מְאִינוּן יִשְׂרָאֵל דְאִתְגְּזְרוּ. וּבְהַאי אֵת קַדִּישָׁא מְסַתְּכַל קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּבְרִיךְ לוֹן.

פַּעַם אַחַת עָלוּ יִשְׂרָאֵל לְחַג אֵת הַחַג, וְהִתְעַרְבוּ עוּבְדֵי עֲבוּדַת כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת עַמִּים, וְאוֹתָהּ שָׁנָה לֹא נִמְצְאָה בְּרַכָּה בְּעוֹלָם. בָּאוּ וְשָׂאוּ אֵת רַב הַמְּנוּנָא סְבָא. אָמַר

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

לָהֶם, רְאִיתֶם בְּתַחֲלָה סִימָן לְוָה? אָמְרוּ לוֹ, רְאִינוּ סִימָן, שְׂפָשְׁבָנוּ מִשֵּׁם כָּל הַדְּרָכִים הָיוּ סְתוּמִים מִמֵּימ, וְעַנָּן וַחֲשֹׁכָה נִמְצְאוּ, שֶׁלֹּא יָכִלוּ לִלְכֹּת כָּל אוֹתָם שְׁעָלוּ לְשֵׁם. וְעוֹד, בְּשַׁעָה שֶׁנִּכְנְסְנוּ לְהִרְאוֹת, פָּנֵי הַשָּׁמַיִם נִחְשְׁכוּ וְרָגְזוּ. (נִחְרַד וְרֵאָה) אָמַר לָהֶם, וְדַאי אוֹ שֵׁשׁ בָּכֶם אֲנָשִׁים לֹא נִמּוּלִים, אוֹ עוֹבְדֵי עֲבוּדַת כּוֹכָבִים וּמְזוֹלוֹת עָלוּ עִמָּכֶם, שֶׁהָרִי לֹא הִתְבָּרְכוּ בְּאוֹתָהּ שַׁעָה, פָּרַט לְאוֹתָם יִשְׂרָאֵלִים שֶׁנִּמּוּלוּ, וּבְאוֹת הַקְּדוּשָׁה הַזֶּה מְסַתְּכָל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמְבָרֵךְ אוֹתָם.

לְשֵׁתָא אַחְרָא סְלִיקוּ, וְסְלִיקוּ אֵינּוֹן עוֹבְדֵי עֲבוּדַת כּוֹכָבִים וּמְזוֹלוֹת, דְּאִתְעַרְבוּ בִּהְדִּייהוּ, כִּד הָווּ אַכְלִין קְרַבְנֵיָא, וְהָווּ חֲדָאן. וְחָמוּ לְאֵינּוֹן עוֹבְדֵי עֲבוּדַת כּוֹכָבִים וּמְזוֹלוֹת, דְּטַפְסָאן בְּקוּטְרֵייהוּ לְקוּטְרָא דְכוּתְלָא. אֲשַׁגְחוּ בְּהוּ דְכִלְא מְבָרְכִין, וְאֵינּוֹן לֹא בְּרִיכוּ. אָתוּ וְאָמְרוּ מְלָה לְבֵי דִינָא, אָתוּ וְשָׁאִילוּ לוֹן, אָמְרוּ, הָאֵי דְאַכְלִתוֹן, חוּלְקָא דְלִכוֹן, מֵאן קוּרְבְּנָא הָוָה. לֹא הָוָה בִּידִייהוּ. בְּדָקוּ וְאֲשַׁכְחוּ דְאֵינּוֹן עוֹבְדֵי עֲבוּדַת כּוֹכָבִים וּמְזוֹלוֹת, וְקִטְלוּ לוֹן. אָמְרוּ, בְּרִיךְ רַחֲמֵנָא דְשׁוֹיב לְעַמִּיהוּ, דְּוִדַאי לִית בְּרַכְתָּא שְׂרָיָא, אֲלֵא בִּישְׂרָאֵל, זְרַעָא קְדִישָׁא, בְּנֵי מְהִימְנוּתָא, בְּנֵי קְשׁוּט. וְהֵיא שְׁתָּא אֲשַׁתְּכַח בְּרַכְתָּא בְּעֵלְמָא, בְּשְׁלִימוּ. פְּתַחוּ וְאָמְרוּ, (תְּהִלִּים קמ) אַף צְדִיקִים יוֹדוּ לְשִׁמְךָ וְגו'.

לְשֵׁנָה הָאֲחֵרַת עָלוּ, וְעָלוּ אוֹתָם עוֹבְדֵי עֲבוּדַת כּוֹכָבִים וּמְזוֹלוֹת, שֶׁהִתְעַרְבוּ עִמָּם כְּשֶׁהָיוּ אוֹכְלִים קְרַבְנוֹת וְהָיוּ שְׂמֵחִים. וְרָאוּ אֶת אוֹתָם עוֹבְדֵי עֲבוּדַת כּוֹכָבִים וּמְזוֹלוֹת שֶׁדְּפוּסִם בְּקִשְׁרֵיהֶם לְקִשֵׁר הַכֶּתֶל. הִשְׁגִּיחוּ בְּהֶם שֶׁכֵּלֶם מְבָרְכִים וְהֵם לֹא בְּרִכוּ. בָּאוּ וְאָמְרוּ אֶת הַדְּבָר לְבֵית הַדִּין. בָּאוּ וְשָׁאִלוּ אוֹתָם. אָמְרוּ, זֶה

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שְׁאֲכַלְתֶּם, הַחֶלֶק שֶׁלְכֶם אֵיזָה קָרְבַּן הִיָּה? לֹא הִיָּה בְיָדְכֶם. בְּדַקּוֹ וּמְצָאוֹ שֶׁהֵם עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת פּוֹכְבִים וּמְזוֹלוֹת וְהָרְגוּ אוֹתָם. אָמְרוּ, בְּרוּךְ הֶרְחַמְן שֶׁהֲצִיל אֶת עַמּוֹ, שְׂוֹדָאֵי אֵין בְּרָכָה שְׂרוּיָה אֶלָּא רַק בְּיִשְׂרָאֵל, הַזֶּרַע הַקְּדוֹשׁ, בְּנֵי הָאֱמוּנָה, בְּנֵי הָאֱמֶת. וְאוֹתָהּ הַשְּׁנָה נִמְצְאָה בְּרָכָה בְּעוֹלָם בְּשִׁלְמוֹת. פְּתַחוּ וְאָמְרוּ, (תהלים קמ) אַךְ צִדִּיקִים יוֹדוּ לְשִׁמְךָ יְיָ.

### בזוהר – ספר שמות – פרשת ואתה תצוה – דף קפ"ב ע"א

תָּא חֲזִי, כַּד בְּעָא (דף קפ"ב ע"א) קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְאַתְאַחַדָּא בְּהוּ בְּיִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם, לֹא קִיַּמָּא שְׁעֵתָא. בְּגִין דְּעַרְלָה חֲפִיָּא נְהוּרָא, עַד וּמָנָא דִּיהוּא מְקַטְרָגָא הָהוּ נְטִיל דִּילִיָּה מְאִיּוּב, וְעַל דָּא פְּקִיד לִיָּה קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְמִיכְלִיָּה לְהוּא פְּסַח בְּבַהִילוֹ, עַד דִּיהוּא סְטָרָא אַחְרָא אֲשַׁתְּדַּל בֵּיהּ בְּאִיּוּב, וּפְקִיד לְאַתְעַבְרָא עַרְלָה מְנִיָּהוּ, וּכְדִין אַתְאַחַד קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא בְּיִשְׂרָאֵל, וְהוּא סְטָרָא אַחְרָא אַתְפָּרַשׁ מִן קִדְשָׁא, וְאֲשַׁתְּדַּל בֵּיהּ בְּאִיּוּב, וְנְטִיל מְדִילִיָּה. וּכְדִין (שמות יב) פְּסַח הוּא לִיָּי וְדָאֵי. דְּעַד הַשְּׁתָּא לֹא הָהוּ פְּסַח לִיָּי. וּכְאִין אֵינּוֹן דִּידְעֵי וּמִיחְדֵי יַחֲוּדָא דְמֵאֲרִיָּהוּן בְּדָקָא יָאוּת.

בָּא וּרְאָה, כַּאֲשֶׁר רָצָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַתְאַחַד בְּהֵם בְּיִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם, לֹא עֲמָדָה לָהֶם הַשְּׁעָה, מִפְּנֵי שֶׁהֲעַרְלָה מְכַסֶּה הָאוֹר עַד וְזִמְן שֶׁהֲמְקַטְרֵג הוּא הִיָּה לּוֹקַח אֶת שְׁלוֹ מְאִיּוּב, וְעַל זֶה צְוָה לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֶאֱכֹל אֶת אוֹתוֹ פְּסַח בְּחַפְזוֹן, עַד שֶׁהֲצַד הָאֲחֵר הוּא הַתְּעַסֵּק בּוֹ בְּאִיּוּב, וְצְוָה לְהַעֲבִיר עַרְלָה מֵהֶם, וְאִזּוֹ הַתְּאַחַד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּיִשְׂרָאֵל, וְהֲצַד הָאֲחֵר נִפְרַד מִן הַקְּדוֹשׁ, וְהַתְּעַסֵּק בּוֹ בְּאִיּוּב וְלִקַּח מְשָׁלוֹ, וְאִזּוֹ

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

(שמות יב) פֶּסַח הוּא לֵה, וְדַאי. שְׁעַד כָּאן לֹא הָיָה פֶּסַח לֵה. אֲשֵׁרִי אֵלֵה שְׂיֹדְעִים וּמִי־חֲדַיִם יַחֲוּד קוֹנֵם כְּמוֹ שְׂצָרִיָּה.

כְּתִיב (שמות לה) אֱלֹהֵי מִסְכָּה לֹא תַעֲשֶׂה לָךְ, וּכְתִיב בְּתַרְיָה אֶת חַג הַמִּצּוֹת תִּשְׁמֹר. (מאי עביד) מאי האי לְגַבֵּי האי. אֵלֵה הָכִי אֹקְמוּהָ, מֵאֵן דְּאָכִיל חֲמִץ בְּפֶסַח (כאילו עביד כוכבים ומזלות למפּלח לגרמיה, דהא רזא הכי הוא דחמץ בפסח) כְּמֵאֵן דְּפִלַּח לְכוּכָבִים וּמְזֹלוֹת אִיהוּ.

כְּתוּב (שם לד) אֱלֹהֵי מִסְכָּה לֹא תַעֲשֶׂה לָךְ, וּכְתוּב אַחֲרָיו אֶת חַג הַמִּצּוֹת תִּשְׁמֹר. מַה (עושה) זֶה אֵצֶל זֶה? אֵלֵה כֶּף פְּרִשׁוּהָ, מִי שְׂאוּכַל חֲמִץ בְּפֶסַח (כאלו עובד כוכבים ומזלות לעבד להם, שכן הסוד כך הוא שחמץ בפסח) כְּמִי שְׁעוֹבֵד לְכוּכָבִים וּמְזֹלוֹת הוּא.

תָּא חֲזִי, כִּד נִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם נִפְקוּ מִרְשׁוֹ דְלֵהוֹן, מִרְשׁוֹ אַחֲרָא, מֵהָהוּא רְשׁוֹ דְאֶקְרִי חֲמִץ, נִהְמָא בִישָׂא. וְעַל דָּא אֶקְרִי כּוּכָבִים וּמְזֹלוֹת הָכִי, וְדָא אִיהוּ רְזָא דְיִצְרַר הָרַע, פּוֹלְחָנָא נוֹכְרָאָה, דְאֶקְרִי אוּף הָכִי שְׂאוּר. וְדָא אִיהוּ יִצְרַר הָרַע, דְהָכִי אִיהוּ יִצְרַר הָרַע בְּבַר נֶשׁ, כְּחִמִּיר בְּעִיסָה, עָאֵל בְּמַעוּי דְבַר נֶשׁ זְעִיר וְזְעִיר, וּלְבַתַּר אֶסְגִּי בֵיהּ, עַד דְכָל גּוּפָא אַתְעַרְבַּ בְּהִדְיָה. וְדָא אִיהוּ כּוּכָבִים וּמְזֹלוֹת. וְעַל דָּא כְּתִיב, (תהלים פא) לֹא יִהְיֶה כֶּף אֵל זָר. אֵל זָר וְדַאי.

בֵּא וּרְאָה, כְּפֶאֶשֶׁר יִצְאוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, יִצְאוּ מִרְשׁוֹת שְׁלֵהֶם, מִרְשׁוֹת אַחֲרַת, מִהֲרָשׁוֹת הֵהִיא שְׂנוֹקְרַאת חֲמִץ, לְחָם רַע. וְעַל זֶה נִקְרְאִים כּוּכָבִים וּמְזֹלוֹת כֶּף, וְזֵהוּ סוּד שֶׁל יִצְרַר הָרַע, עֲבוּדָה זָרָה, שְׂנוֹקְרַאת גַּם כֶּף – שְׂאוּר. וְזֵהוּ יִצְרַר הָרַע, שְׂכֶף הוּא

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

יֵצֵר הָרַע בְּבֶן אָדָם כְּשֶׂאֹר שְׁבַעֲסָה, שְׁנֹכְנֵס בְּמַעְיוֹ  
 שֶׁל אָדָם מְעַט מְעַט, וּלְבִסּוֹף מִתְרַבֶּה בּוֹ עַד שֶׁכָּל  
 הַגּוֹף מְעַרְבֵּב בּוֹ. וְזֶהוּ כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת. וְעַל זֶה כָּתוּב,  
 (תהלים פא) לֹא יִהְיֶה בְּךָ אֵל זָר. אֵל זָר וְדַאי.

את חג המצות תשמור, רבי יהודה פתח, (ישעיה ב) חדלו לכם מן האדם  
 אשר נשמה באפו כי במה נחשב הוא. האי קרא אוקמוה. אבל מאי חדלו  
 לכם מן האדם, וכי אזוהר ליה לבר נש לאתמנע משאר בני נשא. אוף  
 אינון נמי לגביה, ישתכחון בני נשא דלא יקרבו אליו באלין לעלמין.  
 אלא הא אוקמוה במאן דאשפים לפתחא דחבריה למיהב ליה שלם.  
 ואנא אוקימנא ליה בקרא אחרא, דכתיב, (משלי כז) מברך רעהו בקול  
 (רכ"ו ע"ב) גדול בבקר השכם קללה תחשב לו. ואף על גב דכלא שפיר.  
 אבל מאי חדלו לכם מן האדם אשר נשמה באפו. הכא פקיד קודשא  
 בריך הוא לבר נש, ואזוהיר ליה לאסתמרא מאינון בני נשא, דסטו  
 ארחייהו מארח טב לארח ביש, ומסאבי נפשיהו בהווא מסאבו אחרא.

את חג המצות תשמור. רבי יהודה פתח, (ישעיה ב) חדלו  
 לכם מן האדם אשר נשמה באפו כי במה נחשב הוא.  
 פסוק זה פרשודו, אבל מה זה חדלו לכם מן האדם?  
 וכי מזהיר לו לאדם להמנע משאר בני אדם אפלו  
 הם גם כן ממנו? ומצאו בני אדם שלא יתקרבו אלו  
 באלו לעולמים? אלא זה פרשודו במי שמשכים  
 לפתח חברו להביא לו שלום. ואנחנו בארנו אותו  
 בפסוק אחר, שכתוב (משלי כז) מברך רעהו בקול גדול  
 בבקר השכים קללה תחשב לו. ואף על פי שהכל  
 טוב, אבל מה זה חדלו לכם מן האדם אשר נשמה

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

באפוא? כאן צוה הקדוש ברוך הוא לאדם ומזהיר אותו להשמר מאלו בני אדם שנטו דרכם מדרך טוב לדרך רע, ומטמאים נפשם בטמאה ההיא האחרת.

### בזוהר – ספר שמות – פרשת ואתה תצוה – דף קפ"ב ע"ב

תא חזי, האי איהו רוגזא דאיהו כוכבים ומזלות, סטרא אחרא, כמה דאמרן, דבעי בר נש לאסתמרא מניה ולאתפרשא מעלוי, ועל דא כתיב (שמות לה) אלהי מסכה לא תעשה לה. לה: בגין לאבאשא גרמף. וכתיב בתריה את חג המצות תשמר. תשמר: דא סטרא דקדושה, דבעי בר נש לנטרא ליה, ולא יחלף ליה בגין סטרא אחרא. ואי יחלף ליה הא איהו מסאיב, וסאיב לכל מאן דקריב בהדיה.

בא וראה, וזהו רגזו של עבודה זרה, הצד האחר, כמו שאמרנו, שרוצה האדם להשמר ממנו ולהפריד מעליו, ועל זה כתוב (שמות לד) אלהי מסכה לא תעשה לה. לה – כדי להרע לה. וכתוב אחריו, את חג המצות תשמר. תשמר – זה צד הקדשה שצריך האדם לשמר אותו ולא יחליף אותו בגלל הצד האחר. ואם יחליף אותו, הרי הוא טמא, ומטמא לכל מי שמתקרב אליו.

את חג המצות תשמר, האי איהו אתר דאקרי שמור. ובגין כף כתיב, את חג המצות תשמר שבעת ימים תאכל מצות כאשר צויתיה. שבעת ימים אליו, לאו אינון כשבעת הימים דסכות, דאינון עלאין ואלין תתאין. ועל דא, באינון הלל גמור, ובהני לאו הלל גמור, ועל דאינון לתתא, שבעת ימים תאכל מצות. מצות כתיב חסר בלא ו, דעד לא שראן אינון יומין עלאין, רזא דו.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

את חג המצות תשמור - זהו מקום שנקרא שמור. ומפני כן כתוב את חג המצות תשמור, שבעת ימים תאכל מצות כאשר צויתך. שבעת ימים אלו אינם כשבעת הימים של סבות, שהם עליונים, ואלו תחתונים. ועל זה, באלו הלל גמור, ובאלו הלל גמור, ועל שהם למטה - שבעת ימים תאכל מצות. מצת כתוב חסר בלי אות ו', שטרם שורים אלו הימים העליונים, סוד אות ו'.

ואי תימא, כיון דהאי רזא דחג המצות אתקדש, אמאי נחתא, דהא תנינן מעלין בקדש ולא מורידין, אמאי נחתא לתתא באיננון יומין תתאין.

ואם תאמר, כיון שסוד זה של חג המצות התקדש, מדוע יורד? שהרי למדנו, מעלים בקדש ולא מורידין. ומדוע יורדת למטה באלו הימים התחתונים?

### דף קפ"ג ע"א

תא חזי, כתיב (ויקרא טז) וכפר בעדו ובעד ביתו וגו', מאן דיכפר, אצטריף (נ"א לכפר) עליה בקדמיתא, ובתר על ביתיה. כגוונא דא, האי דרגא, שארי לאתקדשא ולנפקא בקדושה, לכפרא עליה, וכיון דאיהו אתקדש, בעי לכפרא על ביתיה, ולקדשא לון, ועל דא נחתא לתתא לקדשא ביתיה. ובמה מקדש לון, בישראל דלתתא. בחושבנא דעומר וכיון דאלין מתקדשאן, בעינן לסלקא לה לעילא, דהא כד ביתא דמטרוניתא אתקדשת, כדיון סלקת לעילא, לאתקשרא באיננון יומין עלאין (דף קפ"ג ע"א) לעילא.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בֵּא וּרְאֵה, כְּתוּב (ויקרא טו) וְכִפֵּר בְּעֵדוֹ וּבְעֵד בֵּיתוֹ וְגו'.  
 מִי שִׁיכַפֵּר צָרִיף (לכפר) עַל עֲצָמוֹ תַּחֲלָה, וְאַחַר כֵּן עַל  
 בֵּיתוֹ. כְּדִגְמַת זֶה, מִדְּרָגָה זוֹ מִתְחִילָה לְהִתְקַדֵּשׁ  
 וְלִצְאָת בְּקִדְשָׁה לְכַפֵּר עָלָיו, וְכִיּוֹן שֶׁהוּא הִתְקַדֵּשׁ,  
 צָרִיף לְכַפֵּר עַל בֵּיתוֹ וּלְקַדֵּשׁ אוֹתָם, וְעַל זֶה יוֹרֵד  
 לְמַטָּה לְקַדֵּשׁ בֵּיתוֹ. וּבַמָּה מְקַדֵּשׁ לָהֶם? בְּיִשְׂרָאֵל  
 שְׁלֹמֶטָה, בְּחֻשְׁבוֹן הָעֵמֶר. וְכִיּוֹן שֶׁאֵלּוּ מִתְקַדְּשִׁים,  
 צָרִיכִים לְהַעֲלוֹת אוֹתָהּ לְמַעְלָה. שֶׁהִרִי כַּאֲשֶׁר בֵּית  
 הַמִּלְכָּה מִתְקַדֵּשׁ, אִזּוֹ עוֹלָה לְמַעְלָה, לְהִתְקַשֵּׁר בְּאֵלּוֹ  
 הַיָּמִים הָעֲלִיּוֹנִים לְמַעְלָה.

וְעַל דָּא אָנּוּ עֹבְדִין חוֹשְׁבֵנָא, בְּקִיּוּמָא עַל קִיּוּמִין, בְּגִין דְּאֵינּוּן יוֹמִין, יוֹמִין  
 עֲלָאִין אֵינּוּן, וְכֵן בְּכָל זְמַנָּא דְּעָאֵל בַּר נָשׁ לְאֵינּוּן יוֹמִין עֲלָאִין, בֵּין  
 בְּצִלוֹתָא, בֵּין בְּשַׁבָּתָא, אֲצִטְרִיף לְקִיּוּמָא עַל רַגְלֵי, יְרַכִּין וְגוּפָא כְּפָדָא  
 תַּמָּן. יְרַכִּין וְגוּפָא לְקִיּוּמָא, כְּדַכּוּרָא דְּקִיּוּמָא בְּחִילֵיהּ, וְלֹא כְּנוֹקְבָא  
 דְּאַרְחָהּא לְמִיתַב. וְעוֹד בְּגִין שַׁבָּתָא דְּעֲלָמָא עֲלָהּ.

וְעַל זֶה אָנּוּ עוֹשִׂים חֻשְׁבוֹן בְּעַמִּידָה עַל הַרְגְּלִים, לְפִי  
 שֶׁאֵלּוֹ הַיָּמִים, יָמִים עֲלִיּוֹנִים הֵם. וְכֵן בְּכָל זְמַן שְׁנוֹכְנֵס  
 אָדָם לְאֵלּוֹ הַיָּמִים הָעֲלִיּוֹנִים, בֵּין בְּתַפְלָה בֵּין בְּשַׁבָּת,  
 צָרִיף לְעַמֵּד עַל רַגְלָיו, הַיָּרְכִים וְהַגּוּף כְּאֶחָד שָׁם.  
 יָרְכִים וְגוּף לְעַמִּידָה כְּזֶכֶר שְׁעוּמֵד בְּכַחוֹ, וְלֹא כְּנוֹקְבָה  
 שְׁדַרְכָּהּ לְשַׁבָּת. וְעוֹד, מִשּׁוּם שַׁבָּח שֶׁל הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן.

וּבְגִין דְּאֵיהּוּ רְזָא דְּדַכּוּרָא, נְשִׁים פְּטוּרוֹת מִחוֹשְׁבֵנָא דָּא, וְלֹא מִתְחִיבִין  
 לְמִימְנֵי בַר דְּכוּרִין, לְאַתְקַשְׁרָא כָּל חוֹד כְּדַקָּא יְאוּת. כְּגוּוֹנָא דָּא, (שְׁמוֹת כג)  
 יִרְאֵה כָּל זְכוּרָה, דְּכוּרִין, וְלֹא נְשִׁין. בְּגִין דְּרְזָא דְּבְרִית בְּדַכּוּרָא אֵיהּוּ, וְלֹא



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בְּנוֹקְבָא, וּבְגִין דְּקִיָּמָא רְזָא לְעִילָא, נָשִׁין לָא מְתַחֲיִיבֵין.

וּמְשׁוּם שְׁהוּא סוּד הַזְּכָר, נָשִׁים פְּטוּרוֹת מִחֻשְׁבוֹן זֶה, וְלֹא מְחִיבִים לְמְנוֹת, רַק הַזְּכָרִים, לְהִתְקַשֵּׁר כָּל אֶחָד כְּמוֹ שְׁצָרִיךְ. כְּעִין זֶה, (שְׁמוֹת כג) יִרְאֶה כָּל זְכוּרָה. זְכָרִים וְלֹא נָשִׁים. מְשׁוּם שֶׁסוּד הַבְּרִית בְּזָכָר הוּא, וְלֹא בְּנֻקְבָה, וּמְשׁוּם שֶׁעֲמִידָה סוּד לְמַעְלָה, נָשִׁים לֹא מְתַחֲיִבוֹת.

וְרְזָא אוֹלִיפְנָא הָכָא, דְּבְכָל שְׁבַעַת יוֹמִין, מְאָלִין יוֹמִין עַלְאִין, נְטָלָא קְדוּשָׁא יוֹמָא חַד (וּמִתְאַחַד) דְּאֵלִין תְּתַאֲי, וְהֵאִי תְּתַאֲה אַקְרִי שְׁבוּעַ, דְּאִתְקַדְּשׁ בְּשַׁבְעָה יוֹמִין עַלְאִין. וְכֵן בְּכָל שַׁבְעָה וְשַׁבְעָה מְאִינוֹן חֲמִשִּׁין יוֹמִין, עַד וְלֹא עַד בְּכָלֵל, וְכַד אֲשַׁתְּכַחוּ אַרְבַּעִין וְתִשַׁע יוֹמִין עַלְאִין, אֲשַׁתְּכַחוּ לְתַתָּא שְׁבַע יוֹמִין, דְּאִתְקַדְּשוּ בְּהוּ וְכָל חַד אַקְרִי שְׁבוּעַ, דְּעָאֵל בְּאִינוֹן שְׁבַע. וְעַל דָּא כְּתִיב, (וּיְקָרָא כג) שְׁבַע שַׁבְּתוֹת תְּמִימוֹת תִּהְיִינָה. בְּגִין דְּאִינוֹן נוֹקְבִין, נִקְטַ קְרָא לִישְׁנָא דְּנוֹקְבִין.

וְסוּד לְמִדְּנוּ כָּאן, שְׁבְכָל שְׁבַעַת הַיָּמִים מְאָלוּ הַיָּמִים הָעֲלִיוֹנִים נוֹטְלֵת הַקְּדֻשָּׁה יוֹם אֶחָד (וּמִתְאַחַד) שֶׁל אֱלוֹ הַתְּחִתּוֹנִים, וְזוֹ הַתְּחִתּוֹנָה נִקְרָאת שְׁבוּעַ, שְׁמִתְקַדְּשׁ בְּשַׁבְעָה יָמִים עֲלִיוֹנִים. וְכֵן בְּכָל שַׁבְעָה וְשַׁבְעָה מְאָלוּ חֲמִשִּׁים יָמִים, עַד וְלֹא עַד בְּכָלֵל. וְכַאֲשֶׁר נִמְצְאוּ אַרְבַּעִים וְתִשַׁע יָמִים עֲלִיוֹנִים, נִמְצְאוּ לְמַטָּה שְׁבַע יָמִים שְׁמִתְקַדְּשִׁים בָּהֶם, וְכָל אֶחָד נִקְרָא שְׁבוּעַ שְׁעוּלָה בְּאֱלוֹ הַשְּׁבַע. וְעַל זֶה כְּתוּב (וּיְקָרָא כג) שְׁבַע שַׁבְּתוֹת תְּמִימוֹת תִּהְיִינָה. מְשׁוּם שֶׁאֱלוֹ נְקֻבוֹת, תְּפַס הַכְּתוּב לְשׁוֹן שֶׁל נְקֻבוֹת.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וְכַד אֶתְקַדְּשׁוּ בְּהוּ, וּבֵיתָא, מִתְתַּקְנָא לְאַתְחַבְּרָא אֶתְתָּא בְּבַעְלָהּ, בְּדִין אֶקְרִי חַג שְׁבֻעוֹת, מְאִינוֹן נוֹקְבֵי דְשָׂארוּ עֲלֵיהוּ אִינוֹן יוֹמִין עֲלָאִין, דְּאַתְקַדְּשׁוּ בְּהוּ. וּבְגִין כֶּף כְּתִיב בְּשֻׁבוֹעוֹתֵיכֶם, אִינוֹן דְּלִכּוֹן, וְלֹא כְּתִיב בְּשֻׁבוֹעוֹת, בְּגִין דְּהֵכִי נִמְי מִתְקַדְּשִׁין יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא עִמָּהוֹן.

וְכֹאֲשֶׁר הִתְקַדְּשׁוּ בָּהֶם וְהִבִּית נִתְקַן לְהִתְחַבֵּר אֲשֶׁה בְּבַעְלָהּ, אֲזוּ נִקְרָא חַג הַשְּׁבֻעוֹת, מְאוֹתָן נִקְבוֹת שְׁשׁוּרִים עֲלֵיהֶן אוֹתָם יָמִים עֲלִיוֹנִים שְׁנַתְקַדְּשׁוּ בָּהֶם. וּמְשׁוּם זֶה כְּתוּב בְּשֻׁבְעוֹתֵיכֶם, הֵם שְׁלֹכֶם, וְלֹא כְּתוּב בְּשֻׁבוֹעוֹת, לְפִי שְׁכָף גַּם מִתְקַדְּשִׁים יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה עִמָּהֶם.

וְעַל דָּא כַּד מְטוֹן לְתַשַּׁע וְאַרְבַּעִין יוֹמִין, הֵהוּא יוֹמָא עֲלָאָה דְעֲלִיָּהוּ, דְּאִיהוּ יוֹמָא דְחֻמְשִׁין, דְּשְׁלִיט עַל תַּשְׁעָה וְאַרְבַּעִין יוֹמִין, רְזָא דְכֻלְלָא דְאוּרִיָּיתָא, בְּתַשְׁעָה וְאַרְבַּעִין אֲנַפִּין, וּכְדִין הֵהוּא יוֹמָא עֲלָאָה, יוֹמָא דְחֻמְשִׁין, בְּאַתְעָרוֹתָא דְלְתַתָּא, אֲפִיק אוּרִיָּיתָא כֻּלְלָא בְּתַשְׁעָה וְאַרְבַּעִין אֲנַפִּין.

וְעַל זֶה כֹּאֲשֶׁר מְגִיעִים לְתַשְׁעָה וְאַרְבַּעִים יָמִים, הַיּוֹם הַהוּא הָעֲלִיּוֹן שְׁעֲלֵיהֶם, שֶׁהוּא יוֹם הַחֻמְשִׁים שְׁשׁוּלֵט עַל תַּשְׁעָה וְאַרְבַּעִים יָמִים, סוּד כֻּלְלוֹת הַתּוֹרָה, בְּתַשַּׁע וְאַרְבַּעִים פְּנִים, וְאֲזוּ הַיּוֹם הָעֲלִיּוֹן הֵהוּא, הַיּוֹם הַחֻמְשִׁים, בְּהִתְעוֹרְרוֹת שֶׁל מַטָּה, מוֹצֵיא תּוֹרָה כֻּלּוּלָה בְּתַשַּׁע וְאַרְבַּעִים פְּנִים.

רַבִּי אֱלֶעָזַר פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים פד) גַּם צְפוֹר מְצָאָה בֵּית וּדְרוֹר קָן לָהּ אֲשֶׁר שָׁתָה אֶפְרוֹחֶיהָ אֶת מוֹבְחוֹתֶיהָ וְגו'. גַּם צְפוֹר מְצָאָה בֵּית, אֱלִין צְפְרִי שְׁמִיא, דְּמִנְהוֹן שׁוּיִין מְדוּרִיהוֹן לְבַר, וּמִנְהוֹן שׁוּיִין מְדוּרִיהוֹן בְּבֵיתָא, כְּגוֹן

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

דרור, דאיהו עופא דשוי דיוריה בביתא דכל בר נש, ולא דחיל. אמאי. בגין דכלא קראן ליה דרור. מאי דרור. חירו, כמה דאת אמר, (ויקרא כה) וקראתם דרור, ותרגומו חירו. ודא איהו צפור דרור. דהא מיומא דעביד קנא בביתא אפיק בגין, מדוריה בביתא חמשין יומין, ולבתר מתפרשן אלין מאלין, ודא הוא עופא דאקרי דרור: חירו.

רבי אלעזר פתח ואמר, (תהלים פד) גם צפור מצאה בית ודרור קן לה אשר שתה אפרחיה את מזבחותריו וגו'. גם צפור מצאה בית, אלו צפרי שמים שמהם שמים מדוריהם בחוץ, ומהם שמים מדוריהם בבית, כמו הדרור, שהוא עוף שעושה דירתו בבית של כל אדם ולא מפחד. מדוע? מפני שכלם קוראים לו דרור. מהו דרור? חרות, כמו שנאמר (ויקרא כה) וקראתם דרור, ותרגומו חרות. וזהו צפור דרור. שהרי מיום שעושה קן בבית, מוציא בנים, מגוריו בבית חמשים ימים, ולאחריהם נפרדים אלו מאלו, וזהו עוף שנקרא דרור - חרות.

תא חזי מה כתיב, וקדשתם את שנת החמשים שנה וקראתם דרור בארץ. מהכא נפקא חירו לכלא, ובגין דנפקא מניה חירו, אורייתא דנפקת מניה אקרי חירו. ועל דא כתיב, (שמות לב) חרות על הלחות, אל תקרי חרות, אלא חירות, ודא אורייתא דאתקרי חירות דהא מה דאפיק יומא דא עלאה, אקרי חירו, ואיהו חירו דכלא. והאי יומא איהו חירו עלאה, בגין דאית חירו תתאה, וחירו עלאה. ה"א עלאה, ה"א תתאה. חירו עלאה. חירו תתאה שמטה ויובל כחדא אינון.

בא וראה מה כתוב, וקדשתם את שנת החמשים שנה

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וּקְרַאתֶם דְּרוֹר בְּאֶרֶץ. מִכָּאן יוֹצֵאת חֲרוֹת לְכֻלָּם. וּמִפְּנֵי שְׂיוֹצֵאת מִמֶּנּוּ חֲרוֹת, תּוֹרָה שְׂיוֹצֵאת מִמֶּנּוּ נִקְרַאת חֲרוֹת. וְעַל זֶה כָּתוּב (שְׁמוֹת ל"ב) חֲרוֹת עַל הַלְחָת, אֵל תִּקְרָא חֲרוֹת אֶלָּא חֲרוֹת, וְזוֹ הַתּוֹרָה שֶׁנִּקְרַאת חֲרוֹת, שֶׁהָרִי מָה שֶׁמוֹצִיא יוֹם זֶה הָעֲלִיּוֹן נִקְרָא חֲרוֹת, וְהוּא חֲרוֹת שֶׁל הַכֹּל. וְזֶה הַיּוֹם הוּא חֲרוֹת עֲלִיּוֹנָה, מִשּׁוּם שֶׁיֵּשׁ חֲרוֹת תַּחְתּוֹנָה וְחֲרוֹת עֲלִיּוֹנָה. ה"א עֲלִיּוֹנָה, ה"א תַּחְתּוֹנָה. חֲרוֹת עֲלִיּוֹנָה. וְחֲרוֹת תַּחְתּוֹנָה שֶׁמִּטָּה וְיֻבַּל בְּאֶחָד הֵם.

תְּרִין נְהַמֵּי אָכְלוּ יִשְׂרָאֵל, חֵד, כַּד נִפְקוּ מִמִּצְרַיִם, אָכְלוּ מִצָּה, לֶחֶם עֻזֵּי. וְחֵד בְּמִדְבָּרָא, לֶחֶם מִן הַשָּׁמַיִם. (חֵד בַּפֶּסַח וְחֵד בַּשְּׁבוּעוֹת) דְּכַתְיִב, (שְׁמוֹת ט"ז) הִנְנִי מִמְטִיר לָכֶם לֶחֶם מִן הַשָּׁמַיִם וְעַל דָּא קָרְבָּנָא דִּיּוֹמָא דָּא נְהֵמָא אִיהוּ. וְעַל נְהֵמָא, אֲתִקְרִיבוּ כָּל שְׂאֵר קָרְבָּנֵי. דְּנְהֵמָא אִיהוּ עֵקֶר, דְּכַתְיִב, (וִיקְרָא כ"ג) וְהִקְרַבְתֶּם עַל הַלֶּחֶם שִׁבְעַת כִּבְשִׁים וְגו', וְכַתְיִב (וִיקְרָא כ"ג) מִמּוֹשְׁבֹתֵיכֶם תְּבִיאוּ לֶחֶם תְּנוּפָה וְגו', דְּדָא אִיהוּ נְהֵמָא דְאֶחָדֵימוּ בֵּיהּ יִשְׂרָאֵל, חֲכַמְתָּא עֲלָאָה דְאִוְרֵייתָא, וְעָאֵלוּ בְּאֶרְחָהָא.

שְׁנֵי מֵינֵי לֶחֶם אָכְלוּ יִשְׂרָאֵל: אֶחָד בְּאֶשֶׁר יִצְאוּ מִמִּצְרַיִם, אָכְלוּ מִצָּה, לֶחֶם עֻזֵּי. וְאֶחָד בְּמִדְבָּר, לֶחֶם מִן הַשָּׁמַיִם (אֶחָד בַּפֶּסַח וְאֶחָד בַּשְּׁבוּעוֹת), שְׁכַתּוּב (שְׁמוֹת ט"ז) הִנְנִי מִמְטִיר לָכֶם לֶחֶם מִן הַשָּׁמַיִם. וְעַל זֶה קָרְבָּן שֶׁל יוֹם זֶה הוּא לֶחֶם. וְעַל לֶחֶם מְקַרְיָבִים כָּל שְׂאֵר קָרְבָּנוֹת, שֶׁהַלֶּחֶם הוּא הָעֵקֶר, שְׁכַתּוּב (וִיקְרָא כ"ג) וְהִקְרַבְתֶּם עַל הַלֶּחֶם שִׁבְעַת כִּבְשִׁים וְגו', וְכַתּוּב (ש"ם) מִמּוֹשְׁבֹתֵיכֶם תְּבִיאוּ לֶחֶם תְּנוּפָה וְגו'. שְׁוֵהוּ לֶחֶם שֶׁחֲכַמוּ בּוֹ יִשְׂרָאֵל, חֲכַמָּה עֲלִיּוֹנָה שֶׁל הַתּוֹרָה, וְנִכְנָסוּ

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

## בְּדַרְכֵיהָ.

### דף קפ"ג ע"ב

הַשְׁתָּא אֵית לָן לְאַסְתַּכְלָא, בְּפִסַּח נִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִנְהֵמָא דְאַתְקְרִי חֶמֶץ, כְּתִיב, (שמות יג) וְלֹא יֵרָאֶה לָּךְ חֶמֶץ, וּכְתִיב (שמות יב) כִּי כָּל אוֹכַל מִחֶמֶץ תִּשְׁתָּא (דף קפ"ג ע"ב) מֵאֵי טַעְמָא. בְּגִין יִקְרָא דְהָהוּא נִהֵמָא דְאַתְקְרִי מִצָּה. הַשְׁתָּא דְזָכוּ יִשְׂרָאֵל לְנִהֵמָא עַלְאָה יִתִּיר לָא יֵאוּת הָוּה לְאַתְבַּטְלָא חֶמֶץ, וְלֹא אֶתְחַוֵּיָא כְּלָל. וְאַמְאֵי קָרְבָּנָא דָּא, חֶמֶץ הָוּה, דְכְּתִיב סֵלֶת תְּהֵינָה חֶמֶץ תִּתְּפִינָה. וְתוּ, דְהַשְׁתָּא בְּיוֹמָא דָּא אֶתְבַּטַּל יֵצֵר הָרַע, וְאוּרֵייתָא דְאַתְקְרִי חִירוֹ אֶשְׁתַּכַּחַת.

עֲתָה יֵשׁ לָנוּ לְהִתְבּוֹנֵן, בְּפִסַּח יֵצְאוּ יִשְׂרָאֵל מִלְּחָם שְׁנִקְרָא חֶמֶץ. כְּתוּב (שמות יג) וְלֹא יֵרָאֶה לָּךְ חֶמֶץ, וּכְתוּב (שם יב) כִּי כָּל אוֹכַל מִחֶמֶץ תִּשְׁתָּא. מָה הִטְעַם? בְּשִׁבִיל כְּבוֹד שֶׁל הַלְּחָם הֵהוּא הַנִּקְרָא מִצָּה. וְעַכְשָׁו שְׁזָכוּ יִשְׂרָאֵל לְלַחֵם עַלְיוֹן יוֹתֵר, לֹא רָאוּי הָיָה שְׁיִתְבַּטַּל הַחֶמֶץ וְלֹא יֵרָאֶה כְּלָל. וּמִדּוּעַ קָרְבָּן זֶה הָיָה חֶמֶץ? שְׁכַתּוּב סֵלֶת תְּהֵינָה חֶמֶץ תִּתְּפִינָה. וְעוֹד, שְׁעֲתָה בְּיוֹם זֶה מִתְבַּטַּל יֵצֵר הָרַע, וְהַתּוֹרָה שְׁנִקְרָאת חִירוֹת נִמְצָאת.

אַלָּא, לְמַלְכָּא דְהָוּה לִיהַ בְּרַ יְחִידָאֵי, וְחָלַשׁ. יוֹמָא חַד הָוּה תְּאִיב לְמִיכַל, אָמְרוּ יִיכּוּל בְּרִיָּה דְמַלְכָּא (ס"א מיכלא דאסוותא דא) אֶסּוּוּתָא דָּא, וְעַד דְּיִיכּוּל לִיהַ, לָא יִשְׁתַּכַּח מִיכְלָא וּמּוּזָנָא אַחְרָא בְּבִיתָא. עֲבָדוּ הָכִי. כִּיּוֹן דְּאַכַּל הֵהוּא אֶסּוּוּתָא, אָמַר מִכָּאן וּלְהַלָּאָה יִיכּוּל כָּל מָה דְּאִיהוּ תְּאִיב, וְלֹא יִכִּיל לְנִזְקָא לִיהַ.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אֵלָא, לְמַלְךְ שְׁהִיָּה לֹו בֵּן יְחִידִי, וְנַחֲלָהּ. יוֹם אָחָד הָיָה  
 מִתְאַוָּה לְאָכֹל. אָמְרוּ, יֵאֱכֹל בֶּן הַמֶּלֶךְ (מֵאֵכֶל שֶׁל רִפּוּאָה)  
 רִפּוּאָה זֹו, וְעַד שְׂיֵאֱכֹל אוֹתָהּ, לֹא יִמָּצֵא מֵאָכֹל וּמְזוּן  
 אַחַר בְּבִית. עָשׂוּ בֵּן. כִּיּוֹן שְׂאָכֹל הַרִפּוּאָה הִיא, אָמַר,  
 מִכָּאֵן וְהִלָּאָה יֵאֱכֹל כָּל מַה שֶּׁהוּא מִתְאַוָּה וְלֹא יָכוֹל  
 לְהִזְיֵק לֹו.

כִּף כַּד נִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, לֹא הָיָה יָדְעֵי עֵקְרָא וְרוּזָא דְמַהִימְנוּתָא, אָמַר  
 קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, יִטְעֵמוּן יִשְׂרָאֵל אֲסוּוֹתָא, וְעַד דִּיִּיכְלוּן אֲסוּוֹתָא דָּא, לֹא  
 אֲתַחְוֵי לְהוֹן מִיכָלָא אַחְרָא. כִּיּוֹן דְּאָכְלוּ מִצָּה, דְּאִיהִי אֲסוּוֹתָא לְמִיעַל  
 וּלְמַנְדַּע בְּרוּזָא דְמַהִימְנוּתָא. אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מִכָּאֵן וְלִהְלָאָה אֲתַחְוֵי  
 לוֹן חֲמִץ, וְיִיכְלוּן לִיה, דְּהָא לֹא יָכִיל לְנֻקָּא לוֹן. וְכָל שְׁכָן דְּבִיוּמָא  
 דְּשַׁבּוּעוֹת, אֲוֹדְמֵן נְהֵמָא עֲלָאָה, דְּאִיהוּ אֲסוּוֹתָא בְּכָלָא.

כִּף כַּד יִצְאוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, לֹא הָיוּ יוֹדְעִים עֵקְר  
 וְסוּד שְׁל הָאֲמוּנָה. אָמַר הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא: יִטְעֵמוּ  
 יִשְׂרָאֵל רִפּוּאָה, וְעַד שְׂיֵאֱכְלוּ רִפּוּאָה זֹו, לֹא יִרְאָה  
 לָהֶם מֵאָכֹל אַחַר. כִּיּוֹן שְׂאָכְלוּ מִצָּה, שְׁהִיא רִפּוּאָה  
 לְעֵלוֹת וְלְדַעַת בְּסוּד הָאֲמוּנָה, אָמַר הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ  
 הוּא: מִכָּאֵן וְהִלָּאָה רְאוּי לָהֶם חֲמִץ וְיֵאֱכְלוּ אוֹתוֹ,  
 שְׁהִי אֵינּוּ יָכוֹל לְהִזְיֵק לָהֶם. וְכָל שְׁכָן שְׁבִיּוּם  
 הַשַּׁבּוּעוֹת שְׁנִמָּצֵא לָחֵם עֲלִיוֹן, שְׁהוּא רִפּוּאָה לְכָל.

וְעַל דָּא מְקַרְבִּין חֲמִץ, לְאֲתוּקָדָא עַל מַדְבָּחָא. וּמְקַרְבִּין תְּרִין נְהֵמִין אַחְרֵי  
 כַּחְדָּא. וְחֲמִץ, אֲתוּקָדָא בְּנוּרָא דְּמַדְבָּחָא וְלֹא יָכִיל לְשַׁלְטָאָה, וּלְנֻקָּא לוֹן  
 לְיִשְׂרָאֵל. וּבְגִינֵי כַּף, יִשְׂרָאֵל קְדִישִׁין אֲתַדְבְּקוּ בֵּיה בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,  
 בְּאֲסוּוֹתָא דְּאוּרִייתָא בִּיוּמָא דָּא. וְאֵלְמִלֵּי הוּוּ נְטְרֵי יִשְׂרָאֵל תְּרִין סְטְרִין

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

דְּנַהֲמֵי אֱלִינִי, לֹא הוּוּ עֵיילִין בְּדִינָא לְעֵלְמִין.

וְעַל זֶה מְקַרְיָבִים חֲמִץ לְהַשְׂרֵף עַל הַמְזֻבָּח. וּמְקַרְיָבִים  
שְׁתֵּי לֶחֶם אַחֲרִים כְּאַחַד. וְחֲמִץ נִשְׂרָף בְּאֵשׁ הַמְזֻבָּח,  
וְלֹא יָכוֹל לְשַׁלֵּט וּלְהַזְיִק לָהֶם לְיִשְׂרָאֵל. וּמִשּׁוֹם זֶה  
יִשְׂרָאֵל קְדוּשִׁים נִדְבָקִים בּוֹ בְּהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא,  
בְּרַפּוּאָה שֶׁל הַתּוֹרָה בְּיוֹם זֶה. וְאִם הָיוּ שׁוֹמְרִים  
יִשְׂרָאֵל שְׁנֵי צְדָדִים שֶׁל לֶחֶם אֵלוֹ, לֹא הָיוּ עוֹלִים בְּדִין  
לְעוֹלָם.

בְּיוֹמָא דְרֵאשׁ הַשָּׁנָה, דְּאִיהוּ יוֹמָא דְדִינָא, (בְּכָל יוֹמָא) דְלֵאוּ אִיהוּ, אֶלְא  
לְאִינוּן דְלֵא נְטֵלוּ מִיכְלָא דְאַסְוּוּתָא, וְשִׁבְקוּ לְאַסְוּוּתָא דְאוּרִייתָא, בְּגִין  
מִיכְלָא אַחְרָא דְאִיהוּ חֲמִץ. דְּהָא בְּיוֹמָא דָּא דְרֵאשׁ הַשָּׁנָה, הֵהוּא חֲמִץ  
סְלִקָא, וּמְקַטְרָגָא עֲלִיהּ דְבַר נֶשׁ, וְאַלְשִׁין עֲלִיהּ, וְאִיהוּ קִינְמָא בְּיוֹמָא דָּא  
מְקַטְרָגָא עַל עֲלִמָא. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְתִיב בְּדִינָא עַל כֹּלָא וְדֵאִין  
עֲלִמָא.

בְּיוֹם שֶׁל רֵאשׁ הַשָּׁנָה, שֶׁהוּא יוֹם הַדִּין, (בְּכָל יוֹם) שְׁאִין  
הוּא, אֶלְא לְאֵלוּ שְׁלֵא לְקַחוּ מֵאֶכָל שֶׁל הַרְפּוּאָה,  
וְעֻזְבוּ אֶת מֵאֶכָל הַתּוֹרָה מִשּׁוֹם מֵאֶכָל אַחַר שֶׁהוּא  
חֲמִץ. כִּי בְּיוֹם זֶה שֶׁל רֵאשׁ הַשָּׁנָה הֶחֱמִץ הֵהוּא עוֹלָה,  
וּמְקַטְרָג עַל הָאָדָם וּמְלָשִׁין עֲלָיו, וְהוּא עוֹמֵד בְּיוֹם זֶה  
מְקַטְרָג עַל הָעוֹלָם, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹשֵׁב בְּדִין עַל  
כֹּלָם וְדֵן אֶת הָעוֹלָם.

וּבְגִינֵי כִּף כַּד יֵהֵב קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אוּרִייתָא לְיִשְׂרָאֵל, אֶטְעִים לְהוּ  
מֵהוּא נִהְמָא עֲלָאָה, דְּהֵהוּא אַתְרַ, וּמַגּוּ הֵהוּא נִהְמָא, הוּוּ יְדַעִין  
וּמְסַתְפְּלִין בְּרִזֵּי דְאוּרִייתָא, לְמַהֲרָא בְּאַרְחַ מִיִּשְׂרָאֵל, וְהָא אוּקְמוּהָ מְלָה אִינוּן

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

חברייא ברזין (ס"א אליו דקאמרן) אלין בְּדַקְאֲמָרָן.

וּמִסְבָּה זו, כַּאֲשֶׁר נָתַן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הַתּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, הִטְעִים לָהֶם מִהַלְחָם הָעֲלִיוֹן הַהוּא שֶׁל הַמָּקוֹם הַהוּא, וּמִתּוֹךְ הַלְחָם הַהוּא הָיוּ יוֹדְעִים וּמִסְתַּכְּלִים בְּסוּדוֹת הַתּוֹרָה לְלַכֵּת בְּדַרְךְ יִשְׂרָאֵל, וְהָרִי בְּאָרוֹ הַדְּבָרִים אֵלּוֹ הַחֲבָרִים בְּסוּדוֹת (אלו שאנחנו אומרים) אֵלּוֹ כְּמוֹ שְׂאֲמָרְנוּ.

רבי שמעון ורבי אלעזר בריה, הוו אולי באַרְחָא, והוו אזלין עמהון, רבי אבא ורבי יוסי, עד דהוו אזלי אַעְרְעוּ בְּחַד סְבָא, וְהוּוּ אַחִיד בִּידֵיהּ חַד יְנוּקָא, זקף עיניו רבי שמעון וְחָמָא לֵיהּ, אָמַר לֵיהּ לְרַבִּי אַבָּא וְדַאי מְלִין חֲדַתִּין אֵית גַּבְן בְּהַאי סְבָא.

רבי שמעון ורבי אלעזר בנו היו הולכים בְּדַרְךְ, וְהָיוּ הוֹלְכִים עִמָּהֶם רַבִּי אַבָּא וְרַבִּי יוֹסִי. עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים, פָּגְשׁוּ בְּזִקְן אֶחָד, וְהָיָה אוֹחֻז בִּידוֹ תִּינוּק אֶחָד. הָרִים עֵינָיו רַבִּי שְׂמַעוֹן וְרָאָה אוֹתוֹ. אָמַר לוֹ לְרַבִּי אַבָּא, וְדַאי דְבָרִים חֲדָשִׁים יֵשׁ לָנוּ אֶצֶל הַזִּקְן.

כַּד מְטוֹ לְגַבִּיָּהּ, אָמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן, בְּמַטוּל דְּקוּפְטָרָךְ בְּגַבְךָ קָא אֲתִית, מֵאֵן אֲנָת. אָמַר לֵיהּ, יוֹדַאי אָנָא. אָמַר, מְלִין חֲדַתִּין וְדַאי יוֹמָא דָא לְגַבְךָ, אָמַר לֵיהּ לָאֵן הוּא אַרְעָךְ. אָמַר לֵיהּ, דִּיּוּרֵי הָוָה בְּאִינוּן פְּרִישֵׁי מְדַבְּרָא, דְּהוּוּיָנָא, מְשַׁתְּדַל בְּאוּרִייתָא, וְהִשְׁתָּא אֲתִינָא לִישׁוּבָא, לְמִיתַב בְּצִלָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּאֵלִין יוֹמֵי דִּירְחָא שְׂבִיעָאָה דָא.

כַּאֲשֶׁר הִגִּיעוּ אֵלָיו, אָמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן, בְּמַשָּׂא הַקְּשׁוֹר בְּגַבְךָ אֲתָה בָּא? מִי אֲתָה? אָמַר לוֹ, יְהוּדֵי אָנִי. אָמַר,



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

דְּבָרִים חֲדָשִׁים וְדָאֵי בְיוֹם זֶה אֶצְלָךָ. אָמַר לוֹ, לְהִיכֵן  
הוּא דְרַבְרָב? אָמַר לוֹ, דִּירְתִי הֵיטָה בְּאֵלוֹ פּוֹרְשֵׁי  
הַמִּדְבָּר, שְׁהֵייתִי מְשִׁתְּדֵל בַּתּוֹרָה, וְעַתָּה בָאתִי לְיִשׁוּב  
לְשִׁבְתָּ בְּצֵל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּיָמִים אֵלּוֹ שֶׁל הַחֲדָשׁ  
הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה.

חֲדֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמַר, נְתִיב, דְּוִדָּאֵי קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא שְׁדַרְךָ לְגַבּוּן. אָמַר  
לֵיהּ, חֲזִיךְ דְּנִשְׁמַע מְלָה מְפּוּמָּה, מֵאִינוּן מְלִין חֲדָתִין עֲתִיקִין, דְּנִשְׁטַעְתּוּן תַּמָּן  
בְּמִדְבָּרָא, מֵהָאֵי יִרְחָא שְׁבִיעָאָה. וְאָמַאי אַתְּפְרִשְׁתּוּן הַשְּׁתָּא מִמִּדְבָּרָא,  
לְמִיתִי לְיִשׁוּבָא. אָמַר לֵיהּ הֵהוּא סָבָא, בְּשִׁאֲלָתָא דָּא, יְדַעְנָא דְחֲכַמְתָּא  
גַּבְרָה, וּמִילָךְ מָטוּ לְרַקִּיעֵי דְחֲכַמְתָּא. (ס"א נטו לתקיעו דחכמתא)

שְׁמַח רַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמַר, נִשְׁב, בְּוִדָּאֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ  
הוּא שְׁלַח אוֹתָךְ אֵלֵינוּ. אָמַר לוֹ, חֲזִיךְ שְׁנִשְׁמַע דְּבַר  
מְפִיךְ, מֵאֵלוֹ הַדְּבָרִים הַחֲדָשִׁים עֲתִיקִים שְׁנִשְׁטַעְתֶּם שָׁם  
בְּמִדְבָּר מִחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה, וּמִדּוּעַ נִפְרַדְתֶּם עִתָּה  
מִהַמִּדְבָּר לָבֵא לְיִשׁוּב? אָמַר לוֹ אוֹתוֹ הַזֶּקֶן, בְּשִׁאֲלָה זֹו  
יְדַעְתִּי שְׁחֲכַמָּה אֶצְלָךְ וּדְבַרְיָךְ מְגִיעִים לְרַקִּיעֵי  
הַחֲכַמָּה (נוטים לתקיעת החכמה).

פְּתַח הֵהוּא סָבָא וְאָמַר, (דברים א) וּבְמִדְבָּר אֲשֶׁר רָאִיתָ אֲשֶׁר נִשְׁאָף יִי'  
אֱלֹהֶיךָ כַּאֲשֶׁר יִשָּׂא אִישׁ אֶת בְּנוֹ וְגו'. הָאֵי קָרָא הָכִי מְבַעֵי לֵיהּ, וּבְמִדְבָּר  
אֲשֶׁר נִשְׁאָף, מָהוּ רָאִיתָ. אֵלָּא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא דְבַר לוֹן לְיִשְׂרָאֵל  
בְּמִדְבָּרָא, מִדְבָּרָא תַקִּיפָא, כְּמָה דְכְתִיב, (דברים ח) נָחַשׁ שָׂרָף וְעַקְרָב וְגו'.  
וּמִדְבָּרָא דָּאִיהוּ תַקִּיף מְשָׂאֵר מִדְבָּרִין בְּעֵלְמָא. מֵאֵי טַעְמָא.

פְּתַח הַזֶּקֶן הֵהוּא וְאָמַר, (דברים א) וּבְמִדְבָּר אֲשֶׁר רָאִיתָ  
אֲשֶׁר נִשְׁאָף ה' אֱלֹהֶיךָ כַּאֲשֶׁר יִשָּׂא אִישׁ אֶת בְּנוֹ וְגו'.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

פסוק זה כִּן הָיָה צָרִיף לֹמֵר, וּבַמִּדְבָּר אֲשֶׁר נִשְׁאַף.  
 מֵהוּ רְאִיתָ? אֵלָּא הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא הִנְהִיג אֶת יִשְׂרָאֵל  
 בַּמִּדְבָּר, מִדְּבַר חֶזֶק, כְּמוֹ שִׁפְתוֹב (דברים ח) נָחַשׁ שָׂרָף  
 וְעִקְרָב וְגו'. וּמִדְּבַר שֶׁהוּא חֶזֶק מִשְׁאֵר מִדְּבָרִיּוֹת  
 בְּעוֹלָם. מָה הֵטַעַם?

**דף קפ"ד ע"א**

בְּגִין דִּיהוּא שַׁעְתָּא דְנַפְקוּ (דף קפ"ד ע"א) יִשְׂרָאֵל מִמְצָרִים וְאִשְׁתְּלִימוּ  
 לְשִׁתִּין רַבְבּוֹ, אֶתְתַקַּף מִלְכוּתָא קְדִישָׁא, וְאִסְתַּלַּק עַל כֻּלָּא, וְסִיחָרָא  
 אֶתְנַהֲרִית וּכְדִין אֶתְכַפֵּיָא מִלְכוּתוֹ חַיִּיבָא סְטָרָא אַחְרָא. וְאִפִּיק לֹון קוּדְשָׁא  
 בְּרִיף הוּא לְמִיָּהָ בַּמִּדְבָּרָא תְקִיפָא. דְּאִיהוּ אַתְר וְשִׁלְטָנוּ דְסַמְא"ל חַיִּיבָא,  
 דְּאִיהוּ דִילִיָּה מִמֶּשׁ, בְּגִין לְתַבְרָא תוֹקְפִיָּה וְחִילִיָּה, וְלִכְתָּתָא רִישִׁיָּה, (ס"א  
 וְלֵאחַתָּא לִיָּה) וְלֵאכַפֵּיָא לִיָּה, דְלֵא יִשְׁלוּט. וְאִלְמָלָא דְחָאבוּ יִשְׂרָאֵל, בְּעָא  
 קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְאֶעְבְּרָא לִיָּה מְעַלְמָא, וְעַל דָּא אֶעְבַּר לֹון בְּאַחְסִנְתִּיָּה  
 וְעַרְבִיָּה וְחוּלְקִיָּה מִמֶּשׁ.

מִשׁוּם שִׁבְשַׁעָה הָיָא שְׂיָצָאוּ יִשְׂרָאֵל מִמְצָרִים  
 וְנִשְׁלְמוּ לְשִׁשִּׁים רַבּוּא, הִתְחַזְקָה הַמְלָכוֹת הַקְּדוּשָׁה  
 וְעַלְתָּה עַל הַכֹּל, וְהֵאִירָה הַלְבָנָה, וְאִזּוּ נִכְנַעָה מְלָכוֹת  
 הַרְשָׁעָה, הִצַּד הָאַחַר, וְהוֹצִיא אוֹתָם הַקְּדוּשׁ בְּרוּף  
 הוּא לְלַכְתּ בַּמִּדְבָּר חֶזֶק, שֶׁהוּא מְקוּם וְשִׁלְטוֹן סַמְא"ל  
 הַרְשָׁע, שֶׁהוּא שְׁלוֹ מִמֶּשׁ, כְּדִי לְשַׁבֵּר חֶזֶקוֹ וְכַחוֹ  
 וְלִכְתָּת רֵאשׁוֹ (וְלֵהוֹרִיד אוֹתוֹ) וְלְהַכְנִיעַ אוֹתוֹ שְׁלֵא יִשְׁלַט.  
 וְאִלְמָלָא חֲטָאוּ יִשְׂרָאֵל, רְצָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא  
 לְהַעְבִּירוֹ מִן הָעוֹלָם, וְעַל זֶה הָעֵבִיר אוֹתָם בְּנַחֲלָתוֹ  
 וְגוֹרְלוֹ וְחִלְקוֹ מִמֶּשׁ.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

### בזוהר – ספר ויקרא – פרשת אמור – דף צ"ג ע"ב

תא חזי, בשעתא ד'ישראל' לתתא חדאן בהני מועדיא, ומשבחין שבחא לקודשא בריה הוא, מסדרין פתורי, מתקני גרמיהו במאני יקר, מלאכי עלאי אמרין, מה טיבן ד'ישראל' בכך. קודשא בריה הוא אמר, אושפיזא עלאה אית לון יומא דא. אמרי ולאן דילך הוא, מההוא אתר דאקרי קדש. אמר לון וכי ישראל לאו קדש נינהו, ואקרון קדש, לון אתחזי לזמנא אושפיזא דילי, חד מסטרא דילי, דהא אינון דבקים בי. וחד מסטרא דקדש, דכתיב (ירמיה ב) קדש ישראל ליי, הואיל וישראל אקרון קדש, אושפיזא דלהון הוא ודאי, בגין דזמינו דהאי אושפיזא מקדש הוא, דכתיב מקראי קדש. פתחו בלהו ואמרו, (תהלים קמד) אשרי העם שפכה לו.

בא ראה, בשעה שישראל למטה שמחים במועדים הללו ומשבחים שבח לקדוש ברוך הוא, עורכים שלחנות, מתקנים עצמם בכלי נכבדים, המלאכים העליונים אומרים: מה טיבם של ישראל בכך? אומר הקדוש ברוך הוא, אורח עליון יש להם ביום הזה. אומרים: ולא שלך הוא, מאותו מקום שנקרא קדש? אומר להם: וכי ישראל אינם קדש, ונקראים קדש? להם ראוי להזמין את האורח שלי, אחד מהצד שלי, שהרי הם דבקים בי, ואחד מצד של קדש, שכתוב (ירמיה ב) קדש ישראל לה. הואיל וישראל נקראים קדש, ודאי שהוא אורח שלהם, משום שהזמנת האורח הזה היא מקדש, שכתוב מקראי קדש. פתחו כלם ואמרו: (תהלים קמד) אשרי העם שפכה לו.

הַזֶּה, זְמַן חֲרוּתֵנוּ (בשבת: בְּאַהֲבָה) מִקְרָא קֹדֶשׁ, זְכָר  
 לִיצִיאַת מִצְרַיִם. כִּי בָנוּ בַחֲרָת וְאוֹתֵנוּ קֹדֶשֶׁת  
 מִכָּל הָעַמִּים, (בשבת: וְשַׁבָּת) וּמוֹעֲדֵי קֹדֶשׁ (בשבת: בְּאַהֲבָה  
 וּבְרִצּוֹן) יִבְשַׁמְחָה וּבִשְׂשׂוֹן הַנְּחִלָּתֵנוּ. בְּרוּךְ אַתָּה  
 יְיָ, מִקְרָשׁ (בשבת: הַשַּׁבָּת וְ) יִשְׂרָאֵל וְהַזְּמַנִּים:

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

תִּלְתָּא אֵינוֹן זְמִינִין מִקְדָּשׁ, וְלֹא יוֹתֵר. חַג הַמִּצּוֹת. וְחַג הַשָּׁבוּעוֹת. וְחַג  
 הַסּוּכּוֹת.

שְׁלֹשָׁה הֵם מְזֻמָּנִים מִקְדָּשׁ, וְלֹא יוֹתֵר: חַג הַמִּצּוֹת, וְחַג  
 הַשָּׁבוּעוֹת, וְחַג הַסּוּכּוֹת.

### ה'בוזוהר - ספר בראשית - פרשת בראשית - דף מח ע"ב

רַבִּי חֲנִינָא פְּרִישׁ כָּל חַד עַל קִיּוּמָא. שְׂשׂוֹן חַד. שְׂמִחָה תְּרִין. חֲתָן תִּלְתָּא.  
 כָּלָה אַרְבַּע. גִּילָה דִּי צָה אַהֲבָה אַחֲוָה שְׁלוֹם וְרִיעוּת י' כְּנָגֵד עֲשָׂרָה  
 מְאָמְרוֹת שְׁבָהֵן נִבְרָא הָעוֹלָם. ע"כ:

רַבִּי חֲנִינָא פְּרִישׁ כָּל אַחַד עַל עָמְדוֹ. שְׂשׂוֹן - אַחַד.  
 שְׂמִחָה - שְׂתִים. חֲתָן - שְׁלֹשׁ. כָּלָה - אַרְבַּע. גִּילָה,  
 דִּי צָה, אַהֲבָה, אַחֲוָה, שְׁלוֹם וְרִיעוּת - עֲשָׂר, כְּנָגֵד  
 עֲשָׂרָה מְאָמְרוֹת שְׁבָהֵם נִבְרָא הָעוֹלָם:

### בוזוהר - ספר בראשית - פרשת ויחי - דף רטו ע"א

תְּנָא, אָמַר רַבִּי שְׂמַעוֹן, עֲתִיד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִיעֵבַד לְכָל וּפְאָה  
 וְנִפְאָה, חוּפָה בִּירוּשָׁלַיִם, (ירמיה טז) קוֹל שְׂשׂוֹן וְקוֹל שְׂמִחָה קוֹל חֲתָן וְקוֹל  
 כָּלָה, כַּד תִּיתּוּב מִטְרוּנִיתָא לְמַלְכָּא, וְעֵבִיד לָהּ אַרוּסִין, הִדָּא הוּא דְכִתִּיב,

## \*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

(שיר השירים ג) צָאִינָה וּרְאִינָה וְגו' בְּיוֹם חַתּוּנֹתָו וּבְיוֹם שְׂמֵחַת לְבוֹ. בְּיוֹם חַתּוּנֹתָו זֶה מִתֵּן תּוֹרָה, וּבְיוֹם שְׂמֵחַת לְבוֹ זֶה בְּנִין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, שְׂיִבְנֶה בְּמִהְרָה בְּיָמֵינוּ:

שְׂנִינוּ, אָמַר רַבִּי שְׂמֵעוֹן, עֲתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת לְכָל צְדִיק וְצְדִיק חֶפֶז בִּירוּשָׁלַיִם, (ירמיה טז) קוֹל שְׂשׂוֹן וְקוֹל שְׂמֵחָה קוֹל חֶתָּן וְקוֹל כְּלָה, בְּשִׂפְתָּיו הַמְּלָכָה לְמַלְךְ וַיַּעֲשֶׂה לָּהּ אֲרוּסִין. זֶהוּ שְׂכֵתוֹב (שיר ג) צָאִינָה וּרְאִינָה וְגו' בְּיוֹם חַתּוּנֹתָו וּבְיוֹם שְׂמֵחַת לְבוֹ. בְּיוֹם חַתּוּנֹתָו – זֶה מִתֵּן תּוֹרָה. וּבְיוֹם שְׂמֵחַת לְבוֹ – זֶה בְּנִין בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, שְׂיִבְנֶה בְּמִהְרָה בְּיָמֵינוּ.

**בוזור – ספר שמות – פרשת יתרו – דף צ' ע"ב**

ר' יוסי אָמַר, שׁוֹשׁ אָשִׁישׁ בֵּינִי, תְּרִין חֲדָוִן. בֵּינִי: בְּרַחֲמֵי. תִּגַּל נִפְשִׁי, הָא (חד חדוה) בְּדִינָא. אָמַר ר' יְהוּדָה, בְּכֹלֵא חֲדוּהָ עַל חֲדוּהָ. וְחֲדוּהָ דְצִיּוֹן, זְמִין קוֹדֶשׁא בְּרִיף הוּא לְאַחַדָּאָה לְיִשְׂרָאֵל, בְּחֲדוּתָא יִתִּיר מִכֹּלֵא, דְכְּתִיב, (ישעיה לה) וּפְדוּנֵי יִי' יִשׁוּבוּן וּבָאוּ צִיּוֹן בְּרִנָּה וְגו', וּפְדוּנֵי יִי' יִשׁוּבוּן, הָא חֲד. וּבָאוּ צִיּוֹן בְּרִנָּה, הָא תְּרִי. וְשְׂמֵחַת עוֹלָם עַל רֵאשִׁים, הָא תְּלַת. שְׂשׂוֹן וְשְׂמֵחָה יִשְׁגוּ, הָא אַרְבַּע. לְקַבְּלֵיהוֹן דְאַרְבַּע זְמַנִּין דְאַתְפְּזוּ יִשְׂרָאֵל בֵּינֵי עַמְמֵיָא. וְכַדִּין כְּתִיב (ישעיה יב) וְאַמְרַתֶּם בְּיוֹם הַהוּא הוֹדוּ לֵי' קְרָאוּ בְּשִׁמוֹ וְגו'.

רַבִּי יוֹסִי אָמַר, שׁוֹשׁ אָשִׁישׁ בְּה' – שְׂתֵי חֲדוּת. בְּה' – בְּרַחֲמֵים. תִּגַּל נִפְשִׁי – הֲרִי (אחת בחדוה) בְּדִין. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּכֹל שְׂמֵחָה שְׁל שְׂמֵחָה. וְחֲדוּהָ שְׁל צִיּוֹן עֲתִיד

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הקדוש ברוך הוא לְשַׁמַּח אֶת יִשְׂרָאֵל בְּשִׂמְחָה יִתְּרָה  
 מֵהַכֹּל, שְׂכָתוֹב (שם לה) וּפְדוּיֵי ה' יִשְׁבּוּן וּבָאוּ צִיּוֹן בְּרִנָּה  
 וְגו'. וּפְדוּיֵי ה' יִשְׁבּוּן - הֲרֵי אַחַת. וּבָאוּ צִיּוֹן בְּרִנָּה -  
 הֲרֵי שְׁתַּיִם. וְשִׂמְחַת עוֹלָם עַל רֵאשִׁים - הֲרֵי שְׁלֹשׁ.  
 שְׁשׁוֹן וְשִׂמְחָה יִשְׁיִגוּ - הֲרֵי אַרְבַּע. כְּנִגְדָם שֶׁל אַרְבַּע  
 פְּעָמִים נְהַתְּפְזְרוּ יִשְׂרָאֵל בֵּין הָעַמִּים, וְאִז כָּתוּב (שם יב)  
 וְאַמְרָתֶם בַּיּוֹם הַהוּא הוֹדוּ לַה' קְרָאוּ בְּשִׁמוֹ וְגו'.

**בוזוהר - זוהר חדש - מדרש רות**

וּלְבִסּוֹף חוֹתֶם הַמְּבָרָךְ, אֲשֶׁר בָּרָא שְׁשׁוֹן וְשִׂמְחָה חֲתָן וְכֹלָה וְגו', מְשׁוּם  
 יִקְרָא דִּידְהוּ, דְּאִית בֵּיה עֲשָׂרָה אַמּוּנִים, כְּנִגְדַּ עֲשָׂרָה מְאֻמְרוֹת שְׁבָהָן נִבְרָא  
 הָעוֹלָם.

וּלְבִסּוֹף חוֹתֶם הַמְּבָרָךְ: אֲשֶׁר בָּרָא שְׁשׁוֹן וְשִׂמְחָה חֲתָן  
 וְכֹלָה וְגו', מְשׁוּם הַכְּבוֹד שְׁלָהֶם, שִׁישׁ בּוֹ עֲשָׂרָה  
 אַמּוּנִים (אמנים), כְּנִגְדַּ עֲשָׂרָה מְאֻמְרוֹת שְׁבָהָם נִבְרָא  
 הָעוֹלָם.

רַבִּי יוֹדְאֵי אָמַר, שְׁבַעַה אֵינּוֹן, שְׁשׁוֹן וְשִׂמְחָה חַד. חֲתָן תְּרֵי. וְכֹלָה תְּלַת.  
 גִּילָה וְרִינָה ד'. דִּיצָה וְחֻדָּה חֲמִשׁ. אַהֲבָה וְאַחֻה שֵׁשׁ. שְׁלוֹם וְרִיעוּת שְׁבַע.

רַבִּי יוֹדְאֵי אָמַר, שְׁבַעַה הֵם. שְׁשׁוֹן וְשִׂמְחָה - שְׁנַיִם.

(אחד. חתן שנים. וכלה שלשה. גילה ורנה ארבעה. דיצה וחדוה חמשה.

אהבה ואחווה ששה. שלום ורעות שבעה). חֲתָן וְכֹלָה - שְׁלֹשָׁה.

אַהֲבָה וְאַחֻה שְׁלוֹם וְרִיעוּת - שְׁבַעַה.

(במוצאי שבת מוסיפים (וסימנך יקנה"ז):

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם, בורא מאורי האש:

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם המבדיל בין קדש לחל, בין אור לחשך, בין ישראל לעמים, בין יום השביעי לששת ימי המעשה. בין קדשת שבת לקדשת יום טוב הבדלת, ואת יום השביעי מששת ימי המעשה קדשת. הבדלת וקדשת את עמך ישראל בקדשתך. ברוך אתה יהוה המבדיל בין קדש לקדש:

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם,  
שחתינו וקימנו והגיענו לזמן הזה:

ושותים כוס ראשון בהסיבה לצד שמאל:

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

רבי חנינא, פריש כל חד וחד על קיומיה, ששון חד. שמחה ב'. חתן ג'.  
ובלה ד'. ומוסיף, גילה ה'. דיצה ו'. אהבה ז'. ואחיה ח'. שלום ט'. ורעות י'.  
דהא אינון עשרה, כנגד מאמרות, שבהן נברא העולם. ואית בברכה זו ה'  
קולות, שבהן נתנה התורה. וכולן יורשת בלה בתולה בברכות. דהא היא  
ראויה. ואלמנה אינה ראויה.

רבי חנינא פריש כל אחד ואחד על מקומו. ששון  
אחד. שמחה ב'. חתן ג'. ובלה ד'. ומוסיף, גילה ה'.  
דיצה ו'. אהבה ז'. ואחיה ח'. שלום ט'. ורעות י'.  
שהרי הם עשרה כנגד מאמרות שבהם נברא העולם.

# וְרַחֵץ

לְשֵׁם יְחִיד קוֹדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁבְיַנְתִּיה בְּדַחִילוֹ וְרַחֵמוֹ וְרַחֵמוֹ וְדַחִילוֹ לְיַחַד שֵׁם י"ה בְּר"ה (אסור לומר בפירוש, אלא יאמר: י"ק בְּר"ק) בְּיַחְדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כּל יִשְׂרָאֵל. חֲרִינִי מוֹכֵן וּמְזוּמֵן לְרַחֵץ אֶת הַיָּדִים לְפָנַי טְבוּל רֵאשׁוֹן כְּמוֹ שֶׁתְּקַנְנוּ לָנוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנוּם לְבִרְכָה לַעֲשׂוֹת בְּזֶה נַחַת רוּחַ גְּדוּל לְיוֹצְרֵי וּבּוֹרְאֵי יַתְבָּרַךְ שְׁמוֹ וְיִתְעַלֶּה. וַיְחִי נָעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה:

נְנוּטִלִים אֶת הַיָּדִים כְּמוֹ בְּנִטִילַת יָדִים לְסַעוּדָה, וְאִין מְבִרְכִים עַל נְטִילַת יָדִים:

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

## **בְּזוּהַר – סֵפֶר בְּמַדְבַּר – פֶּרֶשֶׁת פִּנְחָס – דָּף רַמ"ד ע"ב**

תְּנַנְיָנָא, נְטִילַת יָדִים, עַד שְׁעוּרָא דְגָזְרוּ רַבָּנָן, דְּאֵינוּן חֲמֵשׁ קְשָׁרִין, דְּבַהוּן י"ד פְּרָקִין. וְאוּף הָכִי י"ד פְּרָקִין אֵינוּן, דִּיד שְׁמַא לָא. וְאֵינוּן כ"ח פְּרָקִין. לְקַבְּלֵיהוּ כ"ח יְדוּ"ה, דְּאֵינוּן כ"ח אַתְוּוֹן דְּקָרָא קְדָמָא דְּעוֹבְדָא דְּבְרָאשִׁית. דְּאֶתְמַר בְּהוּן, (בְּמַדְבַּר יד) וְעַתָּה יְגַדֵּל נָא כַּח יְדוּד.

אַחַד – לְתַקֵּן שְׁלַחַן כְּמִי שְׁאוּכַל לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ. זְהוּ שְׁכַתוּב זֶה הַשְּׁלַחַן אֲשֶׁר לְפָנֵי יְהוָה. שְׁנֵי – נְטִילַת יָדִים עַד שְׁעוּר שְׁגָזְרוּ חֲכָמִים, שְׁהֵם חֲמֵשׁ קְשָׁרִים שְׁבָהֶם אַרְבָּעָה עָשָׂר פְּרָקִים. וְאִף כֹּף אַרְבָּעָה עָשָׂר פְּרָקִים הֵם שֶׁל יָד שְׁמַא לָא. וְהֵם שְׁמוּנָה וְעֶשְׂרִים פְּרָקִים. כְּנִגְדָם נֶאֱמַר כ"ח יְהוָה, שְׁהֵם שְׁמוּנָה וְעֶשְׂרִים אוֹתִיּוֹת שֶׁל פְּסוּק רֵאשׁוֹן שֶׁל מַעֲשֵׂה בְרָאשִׁית, שְׁנֶאֱמַר בָּהֶם (בְּמַדְבַּר יד) וְעַתָּה יְגַדֵּל נָא כַּח יְהוָה.



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וְעֵשֶׂר אֶצְבָּעוֹ, רְמִיזוּ לְעֵשֶׂר אַמִּירֵי דְעוֹבְדֵי דְבְּרֵאשִׁית. וּבְגִין דָּא אִוְקְמוּהָ מְאִרֵי מְתַנִּיתִין, מֵאֵן דְּמִזְלוֹל בְּנִטְיִלַת יְדִים, נְעַקֵּר מִן הָעוֹלָם. אַמְאִי. בְּגִין דְּאִית בְּהוֹן רְזֵא דְעֵשֶׂר אַמִּירֵן, וּכ"ח אַתְוֹן, דְּבַהוֹן אַתְבְּרִי עֲלָמָא.

וְעֵשֶׂר אֶצְבָּעוֹת רוֹמְזוֹת לְעֵשְׂרֵה מְאֲמָרוֹת שֶׁל מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית. וּמְשׁוֹם זֶה בְּאָרוּ בְּעֲלֵי הַמְּשֻׁנָּה, מִי שֶׁמְזַלְזֵל בְּנִטְיִלַת יְדִים, נְעַקֵּר מִן הָעוֹלָם. מִדּוּעַ? מְשׁוֹם שֶׁיֵּשׁ בָּהֶם סוּד שֶׁל עֵשְׂרֵה מְאֲמָרוֹת וּשְׁמוֹנֶה וְעֶשְׂרִים אוֹתִיּוֹת שֶׁבָּהֶם נִבְרָא הָעוֹלָם.

**בוזור - ספר דברים - פרשת עקב - דף ער"ב ע"ב**

נְטִילַת יְדִים צְרִיךְ לִיטוֹל לוֹן עַד פְּרָקָא, דְּגִזְרוּ עָלֶיהָ י"ד פְּרָקִין, בְּהַהוּא שְׁעֵתָא שְׂרִיא יד יי' עָלֶיהָ, וְאִיהִי יד דְּבִרְכָה מְסֻטְרָא דְּחֻסְדִּי דְּבִיהַ חֲכָמָה בְּיַד יְמִינֶיהָ. וְאִיהִי יד דְּקְדוּשָׁה, מְסֻטְרָא דְּגְבוּרָה, וְשְׂרִיָּא בְּדִינָא. (נ"א וידא דשמאלא) וְאִיהִי יד דְּיַחּוּדָא, מְסֻטְרָא דְּתַפְאַרְת, דְּשְׂרִיא בִּי"ד פְּרָקִין דְּגוּפָא, דְּאִינוֹן שְׁנַיִם עֶשֶׂר פְּרָקִין בְּתַרִּין דְּרוּעִין, וּתַרִּין שׁוֹקִין. וּתַרִּין בְּגוּפָא וּבְבְרִית.

וְעוֹד, נְטִילַת יְדִים צְרִיךְ לִטַל אוֹתָן עַד הַפְּרָק, שֶׁגִּזְרוּ עָלָיו י"ד פְּרָקִים, בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שׁוֹרָה עָלָיו יד ה', וְהִיא יד שֶׁל בְּרָכָה מְצַד הַחֻסְדִּי שֶׁבּוֹ חֲכָמָה בְּיַד יְמִינוֹ. וְהִיא יד שֶׁל קְדוּשָׁה מְצַד הַגְּבוּרָה, וְשְׂרוּיָה בְּדִין. (ויד שמאל) וְהִיא יד הַיַּחּוּד מְצַד הַתַּפְּאֶרֶת, שְׁשׁוֹרָה בִּי"ד פְּרָקִי הַגּוּף, שְׁהֵם שְׁנַיִם עֶשֶׂר פְּרָקִים בְּשְׁתֵּי זְרוּעוֹת וּשְׁתֵּי שׁוֹקִים, וּשְׁנַיִם בְּגוּף וּבְבְרִית.

וּתְלַת זְמַנִּין י"ד, אִיהוּ מ"ב, יי"י, מִן י"ד י"ד, י"ד, רְמוּז יב"רְכָה י"אָר י"שָׂא,

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

מן הוי"ה הוי"ה הוי"ה. ד' ד' ד' מי"ד י"ד י"ד, איננון רמיון בַּאֲדָנָי אֲדָנָי אֲדָנָי. וְאָמַר הַנְּבִיא עֲלֵיהֶו, (ירמיה ז) הַיְכַל יְיָ הַיְכַל יְיָ הַיְכַל יְיָ הַמָּה. וְהָאֵי נְטִילָא בְּיַד דְּאֲתַתְקַנָּת.

וְשָׁלַשׁ פְּעָמִים אַרְבָּעָה עָשָׂר הוּא אַרְבָּעִים וּשְׁנַיִם. יי"י  
 מי"ד י"ד י"ד, רְמוּז י"בְּרַכָּךְ י"אָר י"שָׂא, מֵהוּי"ה הוּי"ה  
 הוּי"ה. ד' ד' ד' מי"ד י"ד י"ד, הֵם רְמוּזִים בַּאֲדָנָי  
 אֲדָנָי אֲדָנָי. וְאָמַר הַנְּבִיא עֲלֵיהֶם, (ירמיה ז) הַיְכַל ה'  
 הַיְכַל ה' הַיְכַל ה' הַמָּה. וְהַנְּטִילָה הוּז בְּיַד שְׁהַתְתַּקְנָה.

**דף רע"ג ע"א**

וְכַל סֵטֶר מַג' אַנְפֵי חַיּוֹן, דְּאֵינּוֹן יי' יי' יי'. וּמִתְלַת גְּדַפֵי חַיּוֹן, דְּאֵינּוֹן ד' ד'  
 ד', כְּלָהוּ צְרִיף לְמַהּוּי מִכּוּחַ (דף רע"ג ע"א) אָדָם. וְאֵיהוּ יו"ד ה"א וְא"ו ה"א.  
 כּוּחַ דִּילִיָּה, יו"ד וְא"ו דְּלִ"ת, ה"א אָלְ"ף, וְא"ו אָלְ"ף וְא"ו, ה"א אָלְ"ף.  
 וּמִטְרוּנִיתָא לֹא שְׂרִיא בְּכּוּחַ דִּילִיָּה, בְּפִרְקִין דְּאֶצְבָּעוֹן, עַד דְּאֲתַעְבֵּר מְנִיָּהוּ  
 זוּהַמָּא, שְׂפָחָה בִישָׂא פְסוּלָה, אֲנָתוּ דְּפְסוּל. וּבְגִין דָּא אוֹקְמוּהָ מְאָרֵי  
 מִתְנִיתִין, יָדִים מְזוּהָמוֹת פְּסוּלוֹת לְבִרְכָּה.

וְכַל צַד מְשֻׁלְשֵׁת פְּנֵי הַחַיּוֹת, שְׁהֵם יי' יי' יי', וּמְשֻׁלְשֵׁת  
 כְּנֵפֵי הַחַיּוֹת, שְׁהֵן ד' ד' ד', כְּלָם צְרִיף לְהַיּוֹת מִכּוּחַ  
 אָדָם. וְהוּא יו"ד ה"א וְא"ו ה"א. הַכּוּחַ שְׁלוֹ – יו"ד וְא"ו  
 דְּלִ"ת, ה"א אָלְ"ף, וְא"ו אָלְ"ף וְא"ו, ה"א אָלְ"ף.  
 וְהַמְלִכָּה לֹא שְׂרוּיָה בְּכּוּחַ שְׁלוֹ, בְּפִרְקֵי הָאֶצְבָּעוֹת, עַד  
 שְׁעוּבָרַת מֵהֶם הַזְּהָמָה, הַשְּׂפָחָה הַרְעָה הַפְּסוּלָה, אֲשֶׁת  
 הַפְּסוּל. וְלִכְּן פְּרִשׁוּהָ בְּעֵלֵי הַמְּשָׁנָה, יָדִים מְזוּהָמוֹת  
 פְּסוּלוֹת לְבִרְכָּה.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ואיננו מים לדכָּאָה יד, דְּשִׁרְיָא תַּמְּן יד יי', יד יי', דָּא מִים דְּאוּרִייתָא. דְּעַמֵּי הָאָרֶץ אֵינוֹן שְׂרָץ, מַה מוֹעִיל לוֹן טְבִילָה, וְהַשְׂרָץ שְׂפָחָה בִּישָׂא בִּידִיהוֹן, בְּגוֹל דְּבִידִיהוֹן. בְּגוֹל דְּבִרְכָּאן דְּגוֹלִין לְקוּדְשָׂא בְּרִיף הוּא, דְּלֹא יַדְעֵי לְבִרְכָּא, וְלֹא יַדְעֵי מַאי אִיהִי בְּרָכָה, וּמַאי אִיהִי זוּהָמָא.

וְהֵם מִים לְטַהַר הַיָּד, שְׁשׁוּרָה שָׁם יד יי'. יד יי' זֶה מִים שֶׁל הַתּוֹרָה. שְׂעַמֵּי הָאָרֶץ הֵם שְׂרָץ, מַה מוֹעִילָה לָהֶם טְבִילָה, וְהַשְׂרָץ, שְׂפָחָה רָעָה בְּיָדָם, בְּגוֹל שְׂבִידִיהֶם, בְּגוֹל שֶׁל הַבְּרָכוֹת שְׂגוּזָלִים אֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא, שְׂלֹא יוֹדְעִים לְבִרְף, וְלֹא יוֹדְעִים מַהִי בְּרָכָה וּמַהִי זוּהָמָא.

מִיד כְּשִׁשְׁמְעוּ מִלִּין אֵלִין חֲבֵרִיָּא וְאַנָּא עֲמַהוֹן, לֹא יִכִּילְנָא לְמַסְבַּל דִּישְׁלִים עֲשָׂרָה מִלִּין דְּבִרְכָּה, וְאַשְׁתַּחֲנָא לְגַבִּיָּה. וּבּוֹדָאֵי לִית בֵּר נִשׁ דִּיִּימָא מִלִּין אֵלִין, אֶלֹּא אַנְתָּ. דְּאַנְתָּ הוּא כְּגוֹנָא דְד' מְחִיצוֹת דְּגַן עֵדֶן. דְּבֵר נִשׁ עָאל בְּהוֹן (נ"א דכד אנת) בְּמְחִיצַת יְנוּקִין, וְאַתְעֵבִיד תִּינוּק. וּבְמְחִיצַת נְעָרִים, וְאַתְעֵבִיד נְעַר. וּבְמְחִיצַת בַּחוּרִים, וְאַתְעֵבִיד בַּחוּר. וּבְמְחִיצַת זְקֵנִים, וְאַתְעֵבִיד זְקֵן. וּבְגִין כֶּף אֲתַמַּר עֲלֶךָ, (תהלים לג) 'מִמְכוֹן שְׂבִתוּ' הַשְּׂגִיחַ אֶל כָּל יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ. וְאַנְתָּ הוּא דְּאַתְמַר עֲלֶךָ, (בראשית ו) בְּשִׁגְם הוּא בְּשׂוּר, בְּדָרָא דְדוֹר הַפְּלִגָּה הַזֵּית. וּבְכָל דְרָא וְדָרָא בְּגִלְגוּלָא. בְּגִלְגַל דְּמַתְּהַפֵּךְ לְכַמְּה גּוֹנוּיִן. וְלֹא נְגִלַת, אֶלֹּא בְּדָרָא דְּאַתְיִיחִיב בִּיה אִוּרִייתָא עַל יַדָּהּ.

מִיד כְּשִׁשְׁמְעוּ הַחֲבֵרִים דְּבָרִים אֵלוּ, וְאַנִּי עֲמַהֶם, לֹא יִכִּלְתִּי לְסַבַּל שְׂיִשְׁלִים עֲשָׂרָה דְּבָרִים שֶׁל בְּרָכָה, וְהַשְׁתַּחֲתִּי אֶצְלוּ, וּבּוֹדָאֵי אֵין אִישׁ שְׂיִאמַר דְּבָרִים

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אלו אֵלָא אַתָּה, שְׂאֵתָהּ הוּא כְּמוֹ אַרְבַּע מְחֻצוֹת שֶׁל גֶּן  
 עֵדֶן. שְׂהָאָדָם נִכְנָס בְּהֵן (שכאשר אתה) בְּמֻחְצַת  
 הַתִּינּוּקוֹת וְנַעֲשֶׂה תִינּוּק, וּבְמֻחְצַת נְעָרִים וְנַעֲשֶׂה נַעַר,  
 וּבְמֻחְצַת בַּחוּרִים וְנַעֲשֶׂה בָחוּר, וּבְמֻחְצַת זְקָנִים וְנַעֲשֶׂה  
 זָקֵן. וּלְכֹף נֶאֱמַר עֲלֶיךָ, (תהלים לג) 'מִמְכוֹן' שְׁבַתוֹ  
 'הַשְּׂגִיחַ אֶל כָּל יִשְׂבֵי הָאָרֶץ. וְאַתָּה הוּא שְׁנֶאֱמַר עֲלֶיךָ  
 (בראשית ו) בְּשֶׁגֶם הוּא בְּשָׂר, בְּדוֹר שֶׁל דוֹר הַפְּלִגָּה  
 הַיִּיתָ, וּבְכָל דוֹר וְדוֹר בְּגִלְגוּל, בְּגִלְגַּל שְׁמַת־הַפֶּה לְכַמָּה  
 גִּוּוֹנִים. וְלֹא נִגְלִיתָ אֶלָּא בְּדוֹר שְׁנַתְּנָהּ בּוֹ תוֹרָה עַל  
 יָדֶךָ.

מִיד דְּאֵתְבְּנִישַׁת מְעֻלְמָא, אַנְתָּ הוּא כְּשִׁמְשָׁא דְנִהִיר בְּכָל דְרָא וְדָרָא, דְכִד  
 אֲתַכְּנֵשׁ שְׁמֵשָׁא בְּלִילְיָא, נִהִיר בְּסִיְהָרָא, וּבְשִׁתִּין רַבּוּא כְּכַבִּיא. הִכִּי אַתָּ  
 (אנת), דְּאַנְתָּ נִהִיר בְּשִׁתִּין רַבּוּא בְּכָל דְרָא וְדָרָא. וְהֵאִי אִיהוּ דְקָא רְמוֹ  
 קַהֲלַת, (קהלת א) דוֹר הוֹלֵךְ וְדוֹר בָּא. וְאוֹקְמוּהָ רַבְּנֵן, אֵין דוֹר פְּחוּת מְשֻׁשִׁים  
 רַבּוּא. וְעוֹד אוֹקְמוּהָ, הַדוֹר שֶׁהוֹלֵךְ הוּא שְׁבָא, לְקִיָּים (שם) מַה שְׁהִיָּה הוּא  
 שְׁהִיָּה. מִכָּאן וְאֵילָךְ, אֲשֵׁלִים עֲשֶׂרָה דְבָרִים דְּפִתּוּרָא בְּאַתְגְּלִיָּיא. אֶמַר  
 רַעֲיָא מְהִימְנָא, בּוֹצִינָא קְדִישָׁא וְכָאָה חוּלְקָךְ, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גְּלִי לָךְ,  
 מַה דְלָא גְּלִי לְכָל נְבִיא וְחוּזָה, וְלֹא לְמֵאן וְלְמֵאן.

מִיד שְׂהֵתְכַנְסַתָּ מִהָעוֹלָם, אַתָּה הוּא כְּשִׁמְשָׁא שְׁמֵשׁ  
 בְּכָל דוֹר וְדוֹר. שְׁכְּשִׁמְתְּכַנְסֵי הַשְּׁמֵשׁ בְּלִילְיָה, הוּא  
 מֵאִיר בְּלִבְנָהּ וּבְשֻׁשִׁים רַבּוּא כּוֹכְבִים. כֶּף אַתָּה,  
 שְׂאֵתָהּ מֵאִיר בְּשֻׁשִׁים רַבּוּא בְּכָל דוֹר וְדוֹר. וְזֵהוּ שְׁרִמּוֹ  
 קַהֲלַת, (קהלת א) דוֹר הוֹלֵךְ וְדוֹר בָּא. וּפְרָשׁוּהָ רַבּוֹתֵינוּ,  
 אֵין דוֹר פְּחוּת מְשֻׁשִׁים רַבּוּא. וְעוֹד פְּרָשׁוּהָ, הַדוֹר  
 שֶׁהוֹלֵךְ הוּא שְׁבָא, לְקִיָּים מַה שְׁהִיָּה הוּא שְׁהִיָּה. מִכָּאן

# כַּרְפֵּס

לְשֵׁם יְחִיד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיה בְּדַחֲלֵנוּ וּרְחִימוּ וּרְחִימוּ וּדְחִילוּ לְיַחַד שֵׁם י"ה בְּר"ה  
(אסור לומר בפירוש, אלא יאמר: י"ק ב"ק) בְּיַהוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. הַרְיֵנוּ מוֹכֵן וּמְזוּמָן לְטַפֵּל  
וְלֹאכֵל כַּרְפֵּס כְּמוֹ שְׂתַקְנוּ לָנוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה לַעֲשׂוֹת פְּזַח נַחַת רוּחַ גְּדוּל לְיוֹצְרֵי  
וּבּוֹרְאֵי יַתְפָּרֵד שְׁמוֹ וְיִתְעַלֶּה. וְיֵהִי נֶעֱם אֲדָנֵי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ פּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה  
יְדֵינוּ פּוֹנְנָהוּ:

טובלים כרפס פחות מכזית במי מלח, ומברכים בורא פרי האדמה,  
ויש לכוון לפטור את המרור:

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וְאֵילָף הַשְּׁלָם עֲשָׂרָה דְּבָרִים שֶׁל הַשְּׁלָחַן בְּגִלּוּי. אָמַר  
רוּעָה הַנְּאֻמָּן, הַמְּנוֹרָה הַקְּדוּשָׁה אֲשֶׁרֶי חֶלְקָהּ,  
שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא גְּלָה לָךְ מָה שֶׁלֹּא גְּלָה לְכָל נְבִיא  
וְחוּזָה, וְלֹא לְמִי וְלְמִי.

## בְּזוּהַר – זוּהַר חֲדָשׁ – מִדְרַשׁ רוּת

אָמְרוּ לִיָּה, הַאִי קָרָא אַחֲרָא, שְׁמַעַת בֵּיה עֵיקְרָא דְּחֲכָמְתָּא, דְּהָא אָנָן  
יְדַעִינָן לְמִדְרַשׁ בֵּיה דְּרִשָּׁא. אָמַר לוֹן, מָאִי הִיא. אָמְרוּ, כְּתִיב, (רות ב)  
וַיֹּאמֶר לָהּ בַּעַז לָעֵת הָאֵכֶל גִּשְׁי הַלֵּם וְאֵכֶלְתְּ מִן הַלֶּחֶם וְטַבֵּלְתְּ פִּתֵךְ בַּחֲמִץ.  
אָמַר לוֹן, שְׁמַעֲנָא.

אָמְרוּ לוֹ, הַפְּסוּק הָאֲחֵר הַזֶּה, שְׁמַעַתְּ בּו עֵקֶר שֶׁל  
חֲכָמָה, שְׁהָרִי אָנּוּ יוֹדְעִים לְדַרְשׁ בּו דְּרִשָּׁ? אָמַר לָהֶם,  
מָה הוּא? אָמְרוּ, כְּתוּב (רות ב) וַיֹּאמֶר לָהּ בַּעַז לָעֵת

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

האכל גשי הלם ואכלת מן הלחם וטבלת פתך בחמץ.  
אמר להם, שמעתי.

פֶּתַח וְאָמַר, (ישעיה סו) שְׁמְעוּ דְבַר ה' הַחֲרָדִים אֶל דְּבָרוֹ אָמְרוּ אַחֵיכֶם שְׁנֵאֵיכֶם מְנַדִּיכֶם לְמַעַן שְׁמִי יִכְבֵּד ה' וְנִרְאָה בְּשִׁמְחַתְכֶם וְהֵם יִבְשׁוּ. הַאִי קָרָא אוֹקִים לִיָּה רַבִּי אֶלְעָזָר, כִּיּוֹן דְּכַתִּיב שְׁמְעוּ דְבַר ה', מַהוּ הַחֲרָדִים אֶל דְּבָרוֹ.

פֶּתַח וְאָמַר, (ישעיה סו) שְׁמְעוּ דְבַר ה' הַחֲרָדִים אֶל דְּבָרוֹ אָמְרוּ אַחֵיכֶם שְׁנֵאֵיכֶם מְנַדִּיכֶם לְמַעַן שְׁמִי יִכְבֵּד ה' וְנִרְאָה בְּשִׁמְחַתְכֶם וְהֵם יִבְשׁוּ. הַפְּסוּק הַזֶּה בְּאֵר אוֹתוֹ רַבִּי אֶלְעָזָר, כִּיּוֹן שְׁכָתוּב שְׁמְעוּ דְבַר ה', מַהוּ הַחֲרָדִים אֶל דְּבָרוֹ?

אֶלָּא דְבַר ה' בְּכָל אֶתֶר, דְּרָגָא דְמַהִימְנוּתָא אִיהוּ. בַּר בְּכָל אֶתֶר דְּכַתִּיב שְׁמְעוּ דְבַר ה', אִיהוּ מְלָה דְנִפְיָק מִגּוֹ דְרָגָא הַהוּא, דְאֶקְרִי לִיָּה דְבַר ה', וְהוּא דְרָגָא דְשְׂרִיָּא עֲלֵיהּ. שְׁמְעוּ דְבַר ה', מְלָה דְנִפְיָק מִנֵּיהּ, כְּגוֹן (ירמיה לא) שְׁמְעוּ דְבַר ה' גוֹיִם, מְלָה דְנִפְיָק מֵהֵיא דְרָגָא.

אֶלָּא דְבַר ה' בְּכָל מְקוֹם הוּא דְרָגָה שְׁל אָמוּנָה, פְּרִט לְכָל מְקוֹם שְׁכָתוּב שְׁמְעוּ דְבַר ה', הוּא דְבַר שְׂיוּצָא מִתּוֹף הַדְרָגָה הַהִיא, שְׁנִקְרָא לוֹ דְבַר ה'. וְהִיא הַדְרָגָה שְׁשׂוּרָה עֲלָיו. שְׁמְעוּ דְבַר ה' – הַדְּבַר שְׂיוּצָא מִמֶּנּוּ, כְּמוֹ (ירמיה לא) שְׁמְעוּ דְבַר ה' גוֹיִם, הַדְּבַר שְׂיוּצָא מֵאוֹתָהּ הַדְרָגָה.

הַחֲרָהִים אֶל דְּבָרוֹ, הַהוּא דְרָגָא מִמֶּש. מֵאֵן חֲרָדִים. אֵלוֹ יִשְׂרָאֵל, דְאֵינּוֹן

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

חֲרָדִים תִּדְרֵר עַל אוֹתוֹ דְבַר. חֲרָדִים בְּכִמָּה חֲרָדוֹת בֵּין הָעַמִּים, חֲרָדִים בְּכִמָּה חֲרָדוֹת, לְתַקְנָא לִיה לְהוּא דְבַר.

הַחֲרָדִים אֶל דְּבָרוֹ - אוֹתָהּ הַדְּרָגָה מִמֶּשׁ. מִי הַחֲרָדִים? אֵלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם תְּמִיד חֲרָדִים עַל אוֹתוֹ הַדְּבַר. חֲרָדִים בְּכִמָּה חֲרָדוֹת בֵּין הָעַמִּים, חֲרָדִים בְּכִמָּה חֲרָדוֹת, לְתַקֵּן אֶת אוֹתוֹ הַדְּבַר.

אָמְרוּ אַחֲיֵכֶם שְׁנֵאִיכֶם, אֵלֹהֵי בְנֵי עֶשָׂו וּבְנֵי יִשְׁמָעֵאל. מְנַדִּיכֶם, מֵאֵן מְנַדִּי לְמֵאֵן. אֶלֶּא אֵינּוֹן בְּנִידוּי מְנַיִכוֹ, דְּלֹא תִיכְלוֹן בְּהַדְיָהוּ, וְלֹא תִישְׁתּוֹן בְּהַדְיָהוּ, וְלֹא תִקְרִבוֹן בְּהַדְיָהוּ. וְעַל דָּא אֵינּוֹן מְנַיִכוֹ בְּנִידוּי.

אָמְרוּ אַחֲיֵכֶם שְׁנֵאִיכֶם - אֵלֹהֵי בְנֵי עֶשָׂו וּבְנֵי יִשְׁמָעֵאל וּשְׂאָר הָעַמִּים. מְנַדִּיכֶם - מִי מְנַדֵּה אֶת מִי? אֶלֶּא הֵם בְּנִדוּי מְכָם, שְׁלֹא תֵאכְלוּ עִמָּהֶם, וְלֹא תִשְׁתּוּ עִמָּהֶם, וְלֹא תִקְרִבוּ אֲלֵיהֶם. וְעַל זֶה הֵם מְכָם בְּנִדוּי.

דְּבַר אַחַר מְנַדִּיכֶם, בְּגִלוֹתְכוֹן. בְּדְבַר אַחַר, (איכה ד) סוּרוּ טָמֵא קְרָאוּ לָמוּ. וּמֵאֵי קָא אַמְרִי. לְמַעַן שְׁמִי יִכְבַּד ה', בְּגִינָן וּבְגִין נַפְשָׁאן, יִכְבַּד ה', וְכָל יִקְרָא דִלְיָהּ בְּגִינָן הוּא. וְכַד יִשְׂרָאֵל מְתַעֲרִי, וּמְחַכֵּן בְּכָל יוֹמָא חֲדוּהָ דְפוּרְקָנָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, אֵינּוֹן לֹא מְהִימְנֵי כְּלָל, וְאָמַר נִרְאָה בְּשִׁמְחַתְכֶם, בְּזִמְנָא דְנַחֲתִית הַהוּא חֲדוּהָ דִילְכוֹן. וְהֵם יְבוּשׁוּ, כְּמֵאֵן דְתִלִּי סוּרְחָנִיהָ בְּאוּחְרוֹן.

דְּבַר אַחַר, מְנַדִּיכֶם - בְּגִלוֹתְכֶם, כְּמוֹ שְׁנֵאִמַר (איכה ד) סוּרוּ טָמֵא קְרָאוּ לָמוּ. וּמָה הֵם אוּמְרִים? לְמַעַן שְׁמִי יִכְבַּד ה', בְּשִׁבְלֵנוּ וּבְשִׁבְלֵנוּ נַפְשָׁנוּ יִכְבַּד ה', וְכָל כְּבוֹדוֹ בְּשִׁבְלֵנוּ הוּא. וּכְשִׁישְׂרָאֵל מְתַעוּרְרִים, וּמְחַכֵּים בְּכָל

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

יום לשמחת הגאולה של הקדוש ברוך הוא, הם לא מאמינים כלל, ואומר נראה בשמחתכם, בזמן שיורדת אותה השמחה שלכם. והם יבושו, כמי שתולה סרחונות באח רים.

בהיורא דבי אדרא, הוי חד עתירא ואיהו חד, ואינון תרין, וכחדא הוו. וכל עטורן ושמהן דמהימנותא קדישא, אוף הכי לון בלא היפוכא דביש, דקיימין תדיר קמי פתחא דבי מלכא, לבר מרזא דמהימנותא. ההוא דבר ה', איקרי שם טוב. כמא דאת אמר, (קהלת ז) טוב שם. ה' איהו טוב.

במדור של בית הגרן יש עשיר אחד והוא אחד, והם שנים, ויחד היו. וכל העטורים והשמות של האמונה הקדושה, אף כף להם, בלי התהפכות שלרע, שעומדים תמיד לפני פתח בית המלך, מחוץ לסוד האמונה. אותו דבר ה' נקרא שם טוב, כמו שנאמר (קהלת ז) טוב שם. ה' הוא טוב.

הוא סטרא בישא, אינון תרין, דכורא ונוקבא, ואינון מחוברין, ושמהן דילהון בהפוכא דביש, אלהים אחרים, אל אחר, שם רע. ההיא נוקבא, הכי אתקריא, בחבורא דדכורא, דאתחבר בהדה דלא מתפרשן.

אותו הצד הרע הם שנים, זכר ונקבה, והם מחברים, והשמות שלהם בהפך של רע, אלהים אחרים, אל אחר, שם רע. אותה הנקבה כף נקראת, בחבור של זכר שהתחבר עמה, שאין נפרדים.

וממנין על שאר עמין, ולאו בגין שם דילהון, אף על גב דאיהי מנדדא ומרחקא מיניה, איהי עמהון בגלותהון. ולא ידעי דהא בשם קדישא דילן



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אינון מתתקפין, דאיהי אתונת ואתקיפת להווא שם רע בחוביהון  
דישראל. כדבר אחר, (שה"ה א) שמוני נוטרה את הפרמים. ואפילו בזמנא  
דשליטין, ההוא דקדושא דמהימנותא נטיל ויהיב חולק גרמא לכלבא,  
ומיניה אתוננו רשעים.

והממנים על שאר העמים, ולא משום השם שלהם,  
אף על גב שהיא נודדת ומרחקת ממנו, היא עמהם  
בגלותם. ולא יודעים שהנה בשם הקדוש שלנו הם  
מתגברים, שהיא מזינה ומחוקת אותו השם הרע  
בחטאייהם של ישראל, כמו שנאמר, (שיר א) שמוני  
נטרה את הפרמים. ואפילו בזמן ששולטים, אותו של  
הקדשה של האמונה נוטל ונותן חלק עצם לכלב,  
וממנו נזונים הרשעים.

מה פתיב, (רות ב) ויאמר לה בעז לעת האכל. בזמנא דאיהי אתתקנא מגו  
תתאי ועילאי. מתתאי, בקורבנין, ועליון, וצלותין, ורעו דרעווא, דסלקא  
מתתאי. מעילאי, בתיקונין רתיכין וכרובין, במאכלה, בחדוה ורעו. דדין  
איהו לעת האוכל.

מה פתוב? (רות ב) ויאמר לה בעז לעת האכל. בזמן  
שהיא התתקנה מתוך תחתונים ועליונים.  
מהתחתונים – בקרבנות ועולות, ותפלות, ורצון  
הרצון, שעולה מן התחתונים. מהעליונים – בתקונים  
של המרכבות והכרובים, במאכלה, בשמחה (כמי שעובד  
עבודה ברצון ובשמחה) ורצון, שזהו לעת האכל.

ורעו דצדיק חי לגבה, ואתתקנת על רתיכהא. ומה אמר לה. גשי הל"ם  
בקישוטי דמלבא עילאה. ואכלת מן הלחם, תקבלי מזונא, ורעו, ומיכלא

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

קדישא, לפלגא לאוכלוסיה קדישין לעילא ולתתא.

ורצון הצדיק חי אליה, ומתתקנת על מרבוותיה. ומה  
אומר לה? גשי הל"ם, בקשוטי המלך העליון. ואכלת  
מן הלחם, תקבלי מזון ורצון ומאכל קדוש לחלק  
לאוכלוסיה הקדושים למעלה ולמטה.

ועם כל דא, וטבלת פתך בחמץ, אית לך לנטלא אורח טבול מההוא  
חומץ דסטר שמאלא, לינקא לההוא סטרא בישא, למיתון שאר עמין,  
ולאתזנא מיניה.

ועם כל זה, וטבלת פתך בחמץ, יש לך לטל דרך  
טבול מאותו החמץ של צד השמאל, להיניק לאותו  
הצד (מהאכל, אלא מאותו חמץ לתת לשאר העמים מאותו צד) הרע,  
לזון את שאר העמים, ולהזון ממנו.

ויצבט לה קלי, מיכלא דנפקא מאשא דסטר שמאלא, בגין למיהב מזונא  
וטרפא לכולא, ואפילו לכלבים, וכל אינון דנפקי ומתפשטי מההוא סטרא  
אחרא דמסאבו.

ויצבט לה קלי – מאכל שיוצא מאש של צד שמאל,  
כדי לתת מזון וטרף לכל, ואפלו לכלבים, וכל אותם  
שיוצאים ומתפשטים מאותו הצד האחר של הטמאה.

וכדין, ותאכל ותשבע ותתר. ותאכל ותשבע, מההוא מיכלא קדישא.  
ותותר, מההוא מיכלא אחרא, דאיהו אתיא שוירין שוירין, מיכלא דאתי  
על שובע. ותתר, עבד שוירין לההוא מיכלא לסטרא אחרא.

ואז, ותאכל ותשבע ותתר. ותאכל ותשבע – מאותו  
המאכל הקדוש. ותתר – מאותו המאכל האחר,

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שְׁהוּא בָּא שְׁיֹרִים שְׁיֹרִים, הַמֵּאֲכָל שָׁבָא עַל הַשְּׁבַע.  
וַתִּתֵּר, עוֹשֶׂה שְׁיֹרִים לְאוֹתוֹ מֵאֲכָל לְצַד הָאֲחֵר.

חָדוּ ר' נְהוֹרָאֵי וְר' יוֹדָאֵי, וְאָמְרֵי, אֲלֵמְלֵי לָא אֶתִּינָא לְעֵלְמָא אֶלָּא לְמִשְׁמַע  
מִלִּין אֵלִין, דִּיִּין.

שְׁמַחוּ רַבֵּי נְהוֹרָאֵי וְרַבֵּי יוֹדָאֵי, וְאָמְרוּ, אֲלֵמְלָא לָא  
בְּאֵנוּ לְעוֹלָם אֶלָּא לְשִׁמְעַ הַדְּבָרִים הַלְלוּ – דִּיִּנוּ.

### בוזוהר – זוהר חדש – מדרש רות

תְּלִיתָאָה, לְנִטְלָא יְמִינָא בְּשִׁמְלָא. בְּגִין דִּיִּמִינָא אֵית לִיהַּ שְׁבָחָא עַל  
שְׁמָלָא בְּכֵלָא, וְאַצְטְרִיף לְנִטְלָא לְיְמִינָא בְּשִׁמְלָא, וְלִשְׁמֵשָׂא לִיהַּ. דְּהָא  
יְמִינָא דְּבַר נֶשׁ, בְּגוּוּנָא עֵילְאָה, לְמַהוּי לִיהַּ שְׁבָחָא עַל שְׁמָלָא.

הַשְּׁלִישִׁית – לְטַל יְמִין בְּשִׁמְלָא, מְשׁוּם שְׁהֵימִין יֵשׁ לוֹ  
שְׁבַח עַל הַשְּׁמָלָא בְּכֵל, וְצִרִיף לְטַל אֶת הַיְמִין בְּשִׁמְלָא  
וְלִשְׁמֵשׁ אוֹתוֹ, שְׁהֵימִין שֶׁל הָאָדָם כְּגוֹן עֵלְיוֹן,  
לְהִיּוֹת לוֹ שְׁבַח עַל הַשְּׁמָלָא.

דְּאוּרִייתָא בְּיְמִינָא אֶתִּיְהִיבִית. דְּכִתִּיב, (דְּבָרִים לג) מִיְמִינוּ אֵשׁ דָּת לָמוּ.  
וְכִתִּיב, (תְּהִלִּים קיח) יְמִין ה' רוֹמְמָה יְמִין ה' עוֹשֶׂה חֵיל. וְעַל דָּא, כְּאֶשֶׁר יָרִים  
מִשָּׁה יְדוּ וְגַבְר יִשְׂרָאֵל.

שְׁהַתּוֹרָה נִתְּנָה בְּיְמִין, שְׁכָתוּב (דְּבָרִים לג) מִיְמִינוּ אֵשׁ דָּת  
לָמוּ. וְכָתוּב (תְּהִלִּים קיח) יְמִין ה' רוֹמְמָה יְמִין ה' עוֹשֶׂה  
חֵיל. וְעַל זֶה, כְּאֶשֶׁר יָרִים מִשָּׁה יְדוּ וְגַבְר יִשְׂרָאֵל.

לְקַהֲשָׁא יְדִיו, אֶצְטְרִיף שְׁמָלָא לְקַדְשָׁא לְיְמִינָא. כִּהֵן שְׁעוּלָה לְדוּכּוֹן, מִמֵּי  
נוֹטֵל יְדִיו, הָוֵי אוֹמֵר מְלוּי, דְּאִיהוּ מְסִטֵר שְׁמָלָא, דְּאִיהוּ מְשִׁמֵּשׁ לְכִהֵן

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

העולה לדוכן, למיהוי ימינא בְּדָקָא יָאוֹת, וּלְאַתְקַדְשָׁא מְגוּ שְׁמַאלָא. אוּף  
הָכִי נְמִי הָבָא, יְמִינָא לָא בְּעֵי לְאַתְקַדְשָׁא אֶלָּא מְגוּ שְׁמַאלָא.

לְקַדְשׁ יָדָיו, צָרִיף הַשְּׁמַאל לְקַדְשׁ אֶת הַיְמִין. הַבְּהֵן  
שְׁעוּלָה לְדוּכָן, מְמִי נוּטֵל יָדָיו? הֲוֵה אוֹמֵר מְלוּי, שְׁהוּא  
מְצַד הַשְּׁמַאל, שְׁהוּא מְשַׁמֵּשׂ אֶת הַבְּהֵן הָעוּלָה לְדוּכָן  
לְהִיּוֹת יְמִין כְּרָאוּי וּלְהַתְקַדְּשׁ מִתּוֹף הַשְּׁמַאל. אָף כְּאֵן  
גַּם, הַיְמִין לֹא צָרִיף לְהַתְקַדְּשׁ אֶלָּא מִתּוֹף הַשְּׁמַאל.

תוּ, אֶצְטְרִיף לְנֻטְלָא כָּל פְּרָקִין דִּיד. אַרְבְּעָה סְרִי פְּרָקִין אֵינּוּן, דְּאִיקְרוּן  
י"ד, וְדָא אֵיהוּ כִּי יָד עַל כֶּס י"ה, כְּמָא דְּאוּקְמִיה רַב הַמְּנוּנָא סְבָא, בְּאַתְוּוֹן  
דְּאַלְפָּא בֵּיתָא, רִישָׁא וְסִיפָא, דְּאַקְרִי א"ת ב"ש. וְכָל אֵינּוּן י"ד פְּרָקִין, בְּרֹזָא  
דְּאַלְפָּא בֵּיתָא, מְגוּ ה' וּלְעִילָא, וְאִיקְרִי י"ד פְּרָקִין. וְי"ד פְּלַחִין לִי"ד,  
לְמִיְהוּי כְּלָלָא דִּימִינָא בְּשְׁמַאלָא, וּשְׁמַאלָא בִּימִינָא. וְעַל דָּא נְטִילַת יָדִים,  
לְאַכְלִילָא דָּא בְּדָא.

וְעוּד, צָרִיף לְטַל אֶת כָּל פְּרָקִי הַיָּד. אַרְבְּעָה עֶשֶׂר  
פְּרָקִים הֵם, שְׁנַקְרָאִים י"ד, וְזֶה הוּא כִּי יָד עַל כֶּס י"ה,  
כְּמוֹ שְׁבַּאֲרָה רַב הַמְּנוּנָא סְבָא בְּאוֹתִיּוֹת שֶׁל אֶלְפָּא  
בֵּיתָא רֹאשׁ וְסוּף, שְׁנַקְרָאִים א"ת ב"ש. וְכָל אוֹתָם י"ד  
הַפְּרָקִים, בְּסוּד שֶׁל אֶלְפָּא בֵּיתָא, מִתּוֹף ה' וּמְעֻלָּה,  
וְנַקְרָאִים י"ד פְּרָקִים. וְי"ד עוֹבְדִים לִי"ד, לְהִיּוֹת כְּלָל  
שֶׁל יְמִין בְּשְׁמַאל, וְהַשְּׁמַאל בִּימִין, וְעַל זֶה נְטִילַת  
יָדִים, לְהַכְלִיל זֶה עִם זֶה.

# בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, בוֹרֵא פְּרֵי הָאָדָמָה:

ואוכלים פחות מכזית:

## יחזן

לְשֵׁם יְחִיד קוֹדֶשׁא בְּרוּךְ הוּא וְשִׁבְיָתִיה בְּדַחִילוֹ וְדַחִימוֹ וְדַחִימוֹ וְדַחִילוֹ לְיְחִיד שֵׁם י"ה בְּרוּךְ (אסור לומר בפירוש, אלא יאמר: י"ק בְּרוּךְ) בְּיַחְדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. חֲרִינֵי מוּבָן וּמְזוּמָן לְפָרֵם אֶת הַמִּצָּה לְשָׁנִים לַעֲשׂוֹת בְּנֵה נַחַת רוּחַ גְּדוּל לְיוֹצְרֵי וּבּוֹרְאֵי יַתְבָּרַךְ שְׁמוֹ וַיִּתְעַלֶּה. וַיְהִי נָעַם אֲדָנֵי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה:

גדול המסובים פורס את המצה האמצעית לשניים, את החלק הגדול מצניע לאפיקומן, ואת החלק הקטן משאיר בין שני המצות השלמות:

"גדול המסובים פורס את המצה האמצעית לשניים, כדי שתהיה המצה פרוסה משום לחם עוני:

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

### בזוהר – ספר שמות – פרשת תרומה – דף קנ"ח ע"ב

אָמַר בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, עָלֶה אֶתְמַר, (דברים ד) וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מִשֶּׁה וְגו'. בָּהּ אֲזַהֲרֶת לְיִשְׂרָאֵל, בְּשַׁעַת מִיַּתְתָּךְ. בָּהּ בְּרַכְתָּ לְיִשְׂרָאֵל, בְּכָל שִׁבְט וּשְׁבֵט. הִדָּא הוּא דְכַתִּיב, (דברים לג) וְזֹאת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר בִּרְךָ מִשֶּׁה וְגו',

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ובגין דא אוקמוהו חברייא מארי מתניתין, דכתיב, (במדבר יט) זאת התורה אדם כי ימות באהל, ואמרו עלה מאי כי ימות באהל, אלא אין התורה מתקיימת, אלא במי שממית עצמו עליה, ולית מיתה אלא עוני, דעני חשוב כמת.

אמר המנורה הקדושה, עליה נאמר (שם ד) וזאת התורה אשר שם משה וגו'. בה הזוהרת את ישראל בשבת בשעת מיתתה, בה ברכת את ישראל בכל שבת ושבת. זהו שכתוב (שם לג) וזאת הברכה אשר ברוך משה וגו'. ומשום כך פרושה החברים בעלי המשנה, שכתוב (במדבר יט) זאת התורה אדם כי ימות באהל, ואמרו עליה, מה זה כי ימות? אלא אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה, ואין מיתה אלא עני, שעני חשוב כמת.

דאיהו קרבן עולה ויורד. מסטרא דעשיר עולה ודאי, דאסתלק עליה. דכל עתירין, כל טיבו דעבדין, בלהון (ס"א רובא דלהון) לזכאה להון לעלמא דאתי, ותמן איהי תגא על רישיהו. בינוני, דפלח למזבי בתרין עלמין, איהו מחצית השקל עמיה בעלמא דאתי, כגון מצה דאתפליג, חציה תחת המפה לאפיקומן בתר סעודה. וחציה למצה קדם סעודה. ומסטרא דא נאמר באסתר, (אסתר ה) מה שאלתך וינתן לך ומה בקשתך עד חצי המלכות ותעש.

שהוא קרבן עולה ויורד. מצד של עשיר עולה ודאי, שמתעלה עליו. שכל העשירים, כל טוב שהם עושים, כלם (רבם) לזכותם לעולם הבא, ושם היא בתר על ראשם. הבינוני שעובד כדי לזכות בשני עולמות,

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הוא מחצית השקל עמו בעולם הבא, כמו המצה שנחלקת, חציה תחת המפה לאפיקומן אחר הסעודה, וחציה למצה קדם סעודה. ומצד זה נאמר באסתר, (אסתר ה) מה שאלתה וינתן לך ומה בקשתה עד חצי המלכות ותעש.

אבל מאן דאיהו עני, דממית גרמיה בגינה, כגוונא דילך רעיא מהימנא, איהו קרבן יורד תחותה, ואמאי. בגין דמאן דאשפיל גרמיה בגין שכנינתיה, דקודשא בריה הוא איהו נחית עליה, והאי הוא דאמר דוד, (תהלים קלח) כי רם יי' ושפל יראה. והנביא אמר, (ישעיה נז) כי כה אמר רם ונשא שוכן עד וקדוש שמו וגו' ואת דכא ושפל רוח. דאף על גב דאנא מרום וקדוש אשכון, בגין ההוא דאתעביד דכא ושפל רוח בגין שכנינתי, לסלקא לה משפלות דילה עטרא לרישיה, אנא נחית לדיירא עמיה. ובתר דבעלה דשכינתא נחית על בר נש, איהו נחיתת מעל רישיה, ויהיבת אתרא דרישא לבעלה, ונחיתת לרגלוי דמלכא. ורוא דמלה, (ישעיה סו) השמים כסאי והארץ הדום רגלי.

אבל מי שהוא עני, שממית את עצמו בשבילה, כמו שאתה הרועה הנאמן, היא קרבן עולה ויורד תחתיה, ולמה? כי מי שמשפיל את עצמו בשביל שכנינתו, הקדוש ברוך הוא יורד עליו. וזהו שאמר דוד, (תהלים קלח) כי רם ה' ושפל יראה. והנביא אמר, (ישעיהנג) כי כה אמר רם ונשא שכן עד וקדוש שמו וגו', ואת דכא ושפל רוח. שאף על גב שאני מרום וקדוש אשכון, בשביל אותו שנעשה דכא ושפל רוח בעבור שכנינתי להעלותה משפלותה עטרה לראשו, אני ארד לדור

# מגיד

אומרים את ההגדה:

מגלה את המצות ומגביה הקערה ואומר:

**הָאֵל לַחֲמַא עֲנִיא דִּי אֶכְלוּ אֲבַהֲתָנָא בְּאַרְעָא**

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

עמו. ואחר שבעל השכינה יורד על האדם, היא יורדת מעל ראשו, ונותנת המקום של הראש לבעלה ויורדת לרגלי המלך. וסוד הדבר – (ישעיה סו)

דמיומא דירית בר נש נשמתא, כלילא מקודשא בריה הוא ושכינתיה, מדהיא שעתא (צ"א ע"א) אתקרי בן. אמר חד תנא, וכי מדהוא יומא דירית בר נש נשמתא, כלילא מקודשא בריה הוא ושכינתיה, יתקרי בריה מנא לן. מהאי קרא דאמר דוד בספר תהלים, (תהלים ב) אספרה אל חק יי' אמר אלי בני אתה אני היום ילדתיך.

השמים כסאי והארץ הדם רגלי. שמיום שיורש אדם נשמה שכלולה מהקדוש ברוך הוא ושכינתו, מאותה שעה נקרא בן. אמר תנא אחר, וכי מאותו יום שיורש אדם נשמה כלולה מהקדוש ברוך הוא ושכינתו יקרא בן מנין לנו? מהפסוק הזה שאמר דוד בספר תהלים, (תהלים ב) אספרה אל חק ה' אמר אלי בני אתה אני היום ילדתיך.



דְּמִצְרַיִם. כָּל דְּכַפִּיּוֹן יְיָ כִּי וַיִּיכַל, כָּל דְּצָרִיךְ יְיָ כִּי  
 וַיִּפְסַח. הַשְּׁתָּא הַבָּא, לְשָׁנָה הַבָּאָה בְּאַרְעָא  
 דְּיִשְׂרָאֵל. הַשְּׁתָּא עֲבָדֵי, לְשָׁנָה הַבָּאָה  
 בְּנֵי חוֹרִין:

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

### לשנה הבאה בני חורין

בוזוהר - ספר שמות - פרשת בא - דף מ' ע"א

תָּנָא, לָא נִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, עַד דְּאַתְּבְּרוּ כְּלָהוּ שְׁלֹטוֹנִין דְּלְעִילָא  
 (משלשוליהון) מְשׁוּלְטָנִיהוֹן, וְנִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִרְשׁוּתְהוֹן, וְאַעְלוּ לְרְשׁוּתָא  
 קְדִישָׁא עֲלָאָה בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאַתְקְטִירוּ בֵּיהּ, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב,  
 (ויקרא כה) כִּי לִי בְנֵי יִשְׂרָאֵל עֲבָדִים עֲבָדֵי הֵם. מֵאֵי טַעְמָא עֲבָדֵי הֵם. אֲשֶׁר  
 הוֹצֵאתִי אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, דְּאַפְקִית לָהּ מִרְשׁוּתָא אַחְרָא, וְעֵאלִית לֹון  
 בְּרְשׁוּתֵי.

שְׁנִינּוּ, לָא יֵצְאוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם עַד שְׁנַשְׁבְּרוּ כָּל  
 הַשְּׁלִיטִים שְׁלַמְעֵלָה (מהשתלשלותם) מְשָׁלִיטְתָם, וַיֵּצְאוּ  
 יִשְׂרָאֵל מִרְשׁוּתָם, וְנִכְנְסוּ לְרְשׁוּת הַקְּדוּשָׁה הַעֲלִיּוֹנָה  
 בְּקוּדְשׁ - בְּרוּךְ - הוּא וְנִקְשְׁרוּ בּוּ. זֶהוּ שְׁכָתוּב כִּי לִי  
 בְנֵי יִשְׂרָאֵל עֲבָדִים עֲבָדֵי הֵם. מָה הַטַּעַם עֲבָדֵי הֵם?  
 אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, שְׁהוֹצֵאתִי אוֹתָם  
 מִרְשׁוּת אַחְרָת, וְהִכְנַסְתִּים בְּרְשׁוּתֵי.

וְהֵינּוּ דְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מֵאֵי דְכְּתִיב, אַךְ בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן תִּשְׁבִּיתוּ שְׂאוֹר  
 מִבְּתִיכֶם כִּי כָּל אוֹכֵל מִחֻמְצָת. אָנָּה הָכִי אוֹקִימָנָא, הָאֵי שְׂאוֹר, וְהָאֵי  
 מִחֻמְצָת, דְּרָגָא חַד אֵינּוֹן, וְכְּלָהוּ חַד. רְשׁוּ אוֹחְרֵי, אֵינּוֹן שְׁלֹטְנִין, דְּמִמְנָן עַל

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שָׁאָר עַמּוּן, וְקָרִינָן לְהוּ יֵצֵר הָרַע, רְשׁוּתָא אַחְרָא, אֵל נִכְר, אֱלֹהִים אַחְרִים. אוּף הֲכִי, שְׂאוּר, וּמְחַמְצָת, וְחַמֵּץ, וְכֹלָא חַד. אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כֹּל הֲנִי שְׁנִי, קְיִימְתוּ בְּרְשׁוּתָא אַחְרָא, עֲבָדִין לְעַם אַחְרָא, מִכָּאן וְהִלְאָה דְאַתּוֹן בְּנֵי חוּרִין, אִף בְּיוֹם הָרְאִשׁוֹן תְּשַׁבִּיתוּ שְׂאוּר מִבְּתִיכֶם. כֹּל מְחַמְצָת לֹא תֹאכְלוּ. וְלֹא יִרְאֶה לְךָ חַמֵּץ.

וְהִינּוּ שְׂאָמַר רַבֵּי שְׂמַעוֹן, מַה זֶה שְׂפָתוֹב אִף בְּיוֹם הָרְאִשׁוֹן תְּשַׁבִּיתוּ שְׂאוּר מִבְּתִיכֶם, כִּי כֹל אֹכֵל מְחַמְצָת? אֵלָּא כִּף בְּאַרְנוֹ, שְׂאוּר זֶה וּמְחַמְצָת זוּ הֵן דְּרָגָה אַחַת, וְכֹלָם אֶחָד. רְשׁוּת אַחְרוֹת, אוּתָם שְׁלִיטִים הַמְּמַנִּים עַל שְׂאָר עַמּוּם, וְקוּרְאִים לְהֵם יֵצֵר הָרַע, רְשׁוּת אַחְרָת, אֵל נִכְר, אֱלֹהִים אַחְרִים – אִף כִּף שְׂאוּר וּמְחַמְצָת וְחַמֵּץ, וְהַכֹּל אֶחָד. אָמַר הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, כֹּל הַשְּׁנִים הֵלְלוּ עֲמִדְתֶּם בְּרְשׁוּת אַחְרָת, עֲבָדִים לְעַם אַחֵר. מִכָּאן וְהִלְאָה שְׂאָתָם בְּנֵי חוּרִין, אִף בְּיוֹם הָרְאִשׁוֹן תְּשַׁבִּיתוּ שְׂאוּר מִבְּתִיכֶם. כֹּל מְחַמְצָת לֹא תֹאכְלוּ. וְלֹא יִרְאֶה לְךָ חַמֵּץ.

אָמַר רַבֵּי יְהוּדָה, אִי הֲכִי כֹל יְמֵי שְׂתָא נְמִי, אָמַאי שְׂבַעַת יוֹמִין, דְּכִתִּיב שְׂבַעַת יָמִים שְׂאוּר לֹא יִמָּצָא בְּבְתִיכֶם, שְׂבַעַת יָמִים, וְלֹא יִתִּיר. אָמַר לִיה, כֹּל זְמַנָּא דְאַתְחַיִּיב בְּרַ נֶשׁ לְאַתְחַזְזָא גְרַמִּיה בֶּן חוּרִין, הֲכִי אֲצַטְרִיף, כֹּל זְמַנָּא דְלֹא אֲתַחַיִּיב לֹא אֲצַטְרִיף.

אָמַר רַבֵּי יְהוּדָה, אִם כִּף אֶז גַּם כֹּל יְמֵי הַשְּׁנָה, לְמַה שְׂבַעַת יָמִים, שְׂפָתוֹב שְׂבַעַת יָמִים שְׂאוּר לֹא יִמָּצָא בְּבְתִיכֶם, שְׂבַעַת יָמִים וְלֹא יוֹתֵר? אָמַר לוֹ, כֹּל זְמַן שְׁהִתְחַיִּיב אָדָם לְהִרְאוֹת אֶת עַצְמוֹ בֶּן חוּרִין – כִּף

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

צָרִיף. כָּל זְמַן שֶׁלֹּא הִתְחַיֵּב – לֹא צָרִיף.

לְמַלְכָּא דְעֵבֵד לְחַד בַּר נָשׁ רוֹפִינוּס, כָּל אֵינּוֹן יוֹמִין דְּסִלִּיק לְהַאי דְרָגָא, חַדִּי, וְלָבִישׁ לְבוּשֵׁי יָקָר, לְבַתֵּר לָא אֶצְטְרִיף. לְשִׁתָּא אַחְרָא נְטִיר אֵינּוֹן יוֹמִין דְּסִלִּיק לְיָקִירוּ דָּא, וְלָבִישׁ אֵינּוֹן לְבוּשֵׁין, וְכֵן כָּל שְׁתָּא וְשִׁתָּא בְּהַאי גְוּוֹנָא יִשְׂרָאֵל, כְּתִיב, שְׁבַעַת יָמִים שָׂאוֹר לֹא יִמָּצָא, דְּאֵינּוֹן יוֹמֵי חֲדוּוֹתָא, יוֹמִין דְּסִלִּיקוּ לְיָקָרָא דָּא, וְנִפְקוּ מִשְׁעֵבּוּדָא אַחְרָא. וּבְגִין כֵּן, נְטִרִין בְּכָל שְׁתָּא וְשִׁתָּא, יוֹמִין דְּסִלִּיקוּ לְהַאי יָקָר, וְנִפְקוּ מִרְשׁוּתָא אַחְרָא, וְעָאֵלוּ בְּרְשׁוּתָא קְדִישָׁא, וְעַל דָּא כְּתִיב, שְׁבַעַת יָמִים מִצּוֹת תֹּאכְלוּ.

לְמַלְךָ שֶׁעָשָׂה אָדָם אֶחָד קָצִין. כָּל אוֹתָם יָמִים שֶׁעָלָה לְדְרָגָה זוֹ שְׁמַח, וְלָבִישׁ בְּגָדֵי כְבוֹד. אַחַר כֵּן לֹא צָרִיף. לְשָׁנָה אַחֶרֶת שׁוֹמֵר אוֹתָם יָמִים שֶׁעָלָה לְכְבוֹד זֶה, וְלוֹבֵשׁ אוֹתָם בְּגָדִים, וְכֵן כָּל שָׁנָה וְשָׁנָה. כֵּן יִשְׂרָאֵל, כְּתוּב שְׁבַעַת יָמִים שָׂאוֹר לֹא יִמָּצָא, שֶׁהֵם יָמֵי שְׁמֻחָה, יָמִים שֶׁעָלוּ לְכְבוֹד זֶה וַיִּצְאוּ מִשְׁעֵבּוּד אַחֵר, וְלִכֵּן שׁוֹמְרִים בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה אֶת הַיָּמִים שֶׁעָלוּ לְכְבוֹד הַזֶּה, וַיִּצְאוּ מִרְשׁוֹת אַחֶרֶת וְנִכְנְסוּ בְּרְשׁוֹת הַקְּדוּשָׁה. וְעַל זֶה כְּתוּב שְׁבַעַת יָמִים מִצּוֹת תֹּאכְלוּ.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מִצַּת כְּתִיב, כִּמְהָ דְאַתְּ אָמַר, (יחזקאל א) מֵרֵאת אֱלֹהִים. וְלִמְהָ אֶתְקַרֵּי מִצַּת. דִּינָא. (רכ"ג ב') דִּינָא קְדִישָׁא. דִּינָא דְאַתְּ אַחְדָּא בְּשִׁמְא קְדִישָׁא. דִּינָא דְלֹא הָוָה תְּקִיפָא כָּל הַהוּא זְמַנָּא בְּגוּוֹיֵיהוּ דִּישְׂרָאֵל, דְּהָא קְיִימָא סִיְהָרָא בְּפִגְמוּתָא. וְעַל דְּקְיִימָא סִיְהָרָא בְּפִגְמוּתָא, (דברים טז) לָחֵם עֲנִי כְּתִיב.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מִצַּת כְּתוּב, כִּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר מֵרֵאת אֱלֹהִים. וְלִמְהָ נִקְרָאוּ מִצַּת? דִּין, דִּין קְדוּשׁ, דִּין שֶׁנֶּאֱחָזוּ

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בְּשֵׁם הַקְּדוֹשׁ, דִּין שְׁלֵא הָיָה קָשָׁה כָּל אוֹתוֹ זְמַן בְּתוֹךְ  
יִשְׂרָאֵל, שֶׁהָרִי הִלְבְּנָה עוֹמְדָת בַּפֶּגֶם, וְעַל שְׁעוֹמְדָת  
הִלְבְּנָה בַּפְּגִימָתָה כְּתוּב לַחֵם עֲנִי.

מאי טעמא קיימא בפגימותא. בגין דלא אתפרעו, ולא אתגליא האי את  
קדישא. גזירין הוו ולא אתפרעו, אימתי אתפרעו, בשעתא דכתיב, (שמות  
טו) שם שם לו חק ומשפט ושם נסהו, ואף על גב דאוקימנא האי קרא  
במלה אחרא, בלא הוה ויאות.

מָה הַטַּעַם עוֹמְדָת בַּפֶּגֶם? מִשּׁוּם שְׁלֵא נִפְרְעוּ וְלֹא  
הִתְגַּלְּה אֹת הַבְּרִית הַקְּדוֹשׁ. מִהוּלַיִם הָיוּ וְלֹא נִפְרְעוּ.  
מִתִּי נִפְרְעוּ? בְּשַׁעַה שְׁכָתוּב (שְׁמוֹת טו) שָׁם שָׁם לוֹ חֶק  
וּמִשְׁפָּט וְשָׁם נִסְהוּ. וְאִף עַל גַּב שְׁבִאֲרָנוּ פְּסוּק זֶה  
בְּדָבָר אַחֵר – הַכֹּל הָיָה וְרָאוּ.

ואי תימא דבימי יהושע אתפרעו. לאו הכי, אלא אינון דכתיב, (יהושע ה)  
וְכָל הָעָם הַיְלֹוּדִים בַּמִּדְבָּר בְּדֶרֶךְ וְגו'. בְּתַר דְּאַתְפְּרְעוּ, אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ  
הוּא, בְּקַדְמִיתָא אַכְלָתוֹן מִצוֹת, דְּקַיִמָא סִיְהָרָא בַּפְּגִימוֹתָא, וְאַקְרִי לַחֵם  
עֲנִי, מִכָּאֵן וּלְהִלְאָה הָאִי לַחֵם מְאַתֵּר אַחֲרָא לְהוּי. מאי הוא. דכתיב, (שמות  
טז) הַנְּגִי מִמִּטִּיר לָכֶם לַחֵם מִן הַשָּׁמַיִם. לֹא מִן סִיְהָרָא כִּהְוָא זְמַנָּא, אֲלֵא  
מִן הַשָּׁמַיִם מִמֶּשׁ, כְּמָה דְּכָתִיב, (בראשית כז) וַיִּתֵּן לָהּ הָאֱלֹהִים מִטַּל הַשָּׁמַיִם.

וישראל קדישין, נטרין אינון יומין דעאלו תחות גדפוי דשכינתא, ונטרין  
ההוא נהמא דאתיא מסטרהא, ועל דא כתיב, (שמות כג) אַתְּ חֹג הַמִּצּוֹת  
תִּשְׁמֹר וְגו', וְכָתִיב וּשְׁמַרְתֶּם אֶת הַמִּצּוֹת. מִהוּ וּשְׁמַרְתֶּם אֶת הַמִּצּוֹת. כְּמָה  
דְּאֵת אָמַר, (שמות יט) וּשְׁמַרְתֶּם אֶת בְּרִיתִי. וְכֹלָא בְּחַד דְּרָגָא סְלֵקָא  
וְאֵתְאַחַד.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וְיִשְׂרָאֵל הַקְּדוֹשִׁים שׁוֹמְרִים אוֹתָם יָמִים שְׁנֹכְנָסוּ תַּחַת כַּנְּפֵי הַשְּׂכִינָה, וְשׁוֹמְרִים אוֹתוֹ לֶחֶם שֶׁבֶא מִצְדָּה, וְעַל זֶה כָּתוּב אֶת חֲגַ הַמִּצּוֹת תִּשְׁמֹר וְגו', וְכָתוּב וְשִׁמְרֶתֶם אֶת הַמִּצּוֹת. מַה זֶה וְשִׁמְרֶתֶם אֶת הַמִּצּוֹת? כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שם יט) וְשִׁמְרֶתֶם אֶת בְּרִיתִי, וְהִכַּל בְּדַרְגָּה אַחַת עוֹלָה וְנֶאֱחָזוּ.

### דף מ' ע"ב

וְאֵי תִימָא מִשָּׁה הֵיךְ לֹא פָרַע לָהּ. אֱלֹא, בְּגִין דְּלֹא יִתְעַכְּבוּן יִשְׂרָאֵל תַּמָּן עַד דִּיתְסִיאוּ, וְעַל דָּא כְּתִיב, (דברים טו) שְׁבַעַת יָמִים תֹּאכַל עָלָיו מִצּוֹת לֶחֶם עֲנִי. מֵאֵי טַעְמָא לֶחֶם (דף מ' ע"ב) עֲנִי, מִשּׁוּם כִּי בַחֲפוּזוֹן יֵצֵאת וְגו' וְכְתִיב וְלֹא יִכְלוּ לְהִתְמַהֵמָה.

וְאֵם תֵּאמֹר, אֵיךְ מִשָּׁה לֹא פָרַע אוֹתָם? אֱלֹא כְּדִי שֶׁלֹּא יִתְעַכְּבוּ שָׁם יִשְׂרָאֵל עַד שְׁיִתְרַפְּאוּ, וְעַל זֶה כָּתוּב שְׁבַעַת יָמִים תֹּאכַל עָלָיו מִצּוֹת לֶחֶם עֲנִי. מַה הַטַּעַם לֶחֶם עֲנִי? מִשּׁוּם כִּי בַחֲפוּזוֹן יֵצֵאת וְגו', וְכָתוּב וְלֹא יִכְלוּ לְהִתְמַהֵמָה.

תָּא חוּי, בְּדַ עָאלוּ יִשְׂרָאֵל לְאַרְעָא, עָאלוּ גְזִירִין וְאַתְפָּרְעוּ. וּמַה כְּתִיב, (דברים ח) אַרְץ אֲשֶׁר לֹא בְּמִסְכְּנוֹת תֹּאכַל בָּהּ לֶחֶם. מֵאֵי בְּמִסְכְּנוֹת. לֶחֶם עֲנִי. אֲמַאי אֶקְרִי לֶחֶם עֲנִי. מִשּׁוּם דְּקִימָא סִיְהָרָא בְּפִגְימוּתָא, וְלֹא מִתְבַּרְכָּא מִשְׁמִשָּׂא, וְלֹא מִתְנַהָרָא מִן שְׁמִשָּׂא, כְּמַה דְּאַתְ אָמַר, (דברי הימים א כט) כִּי כָל בְּשָׂמִים וּבְבִאָרָץ, וְלֹא אֶתְנַהָרָא (מכל) מִיּוֹבְלָא. מֵאֵי טַעְמָא. מִשּׁוּם דְּלֹא אֶתְפָּרְעוּ. אֲבָל הֵכָא, דְּאַתְגְּזִרוּ יִשְׂרָאֵל וְאַתְפָּרְעוּ, לֹא תַחְסֹר כָּל בָּהּ כְּתִיב, וְעַל דָּא לֹא בְּמִסְכְּנוֹת תֹּאכַל בָּהּ לֶחֶם. מֵאֵי טַעְמָא. מִשּׁוּם דְּלֹא תַחְסֹר כ"ל בָּהּ, כְּמַה דְּחִסְרוּ לִיהּ בְּמִצְרַיִם.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בא ראה, כְּשֶׁנִכְנְסוּ יִשְׂרָאֵל לְאֶרֶץ, נִכְנְסוּ מֵהוֹלִים  
וְנִפְרְעוּ, וּמָה כְּתוּב? (דברים ח) אֶרֶץ אֲשֶׁר לֹא בְּמִסְכַּנֵּת  
תֹאכַל בָּהּ לֶחֶם. מָה זֶה בְּמִסְכַּנֵּת? לֶחֶם עֲנִי. לָמָּה  
נִקְרָא לֶחֶם עֲנִי? מִשּׁוּם שֶׁהַלֶּבֶנָה עוֹמֶדֶת בְּפִגְיֹמֶתָהּ  
וְלֹא מִתְבָּרַכֶת מִן הַשֶּׁמֶשׁ, וְלֹא מוֹאֲרֶת מִן הַשֶּׁמֶשׁ, כְּמוֹ  
שֶׁנֶּאֱמַר כִּי כָל בְּשָׂמִים וּבְאֶרֶץ, וְלֹא מוֹאֲרֶת [מכל]  
מִיּוֹבֵל. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁלֹּא נִפְרְעוּ. אָבֵל כָּאֵן  
שֶׁנִּמְוָלוּ יִשְׂרָאֵל וְנִפְרְעוּ, לֹא תִחָסֵר כָּל בָּהּ כְּתוּב, וְעַל  
זֶה לֹא בְּמִסְכַּנֵּת תֹאכַל בָּהּ לֶחֶם. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם  
שֶׁלֹּא תִחָסֵר כ"ל בָּהּ. כְּמוֹ שֶׁחֲסָרוּ לָהּ בְּמִצְרַיִם.

וּבְכָל שְׂתָא וְשְׂתָא דּוּכְרָנָא דְּמִצְרַיִם קָא עֲבָדֵי יִשְׂרָאֵל, וְאִכְלֵי וְלֹא אֲשַׁתְּצִי  
מִדְרֵי דְרִין. וּבְגִין דְלֹא אֲתִפְרְעוּ הִכָּא בְּמִצְרַיִם, חֲסָרוּ לִיהּ לְהֵאֵי כָּל,  
וְקִימָא סִיְהָרָא בְּפִגְיֹמִיתָא, וְאִקְרִי לֶחֶם עֲנִי, עֲנִי: כְּתִרְגוּמוֹ מִסְכַּנּוֹת. וּמֵאֵי  
דְאִכְלוּ לִיהּ תַּמָּן בְּאֶרְעָא, בְּגִין דּוּכְרָנָא דְּמִצְרַיִם הָוָה, וְהֵאֵי לְדְרֵי דְרִין,  
וְלִזְמָנָא דְאֲתֵי כְּתִיב, (ישעיה ס) לֹא יָבֵא עוֹד שְׁמֵשֶׁךְ וִירְחָךְ וְגו'.

וּבְכָל שָׁנָה וְשָׁנָה עוֹשִׂים יִשְׂרָאֵל זְכָרוֹן שֶׁל מִצְרַיִם  
וְאוֹכְלִים, וְלֹא מִתְכַּלֶּה מִדְרֵי דוֹרוֹת. וּמִשּׁוּם שֶׁלֹּא  
נִפְרְעוּ כָּאֵן בְּמִצְרַיִם, חֲסָרוּ אוֹתוֹ, אֶת הַכֹּל הָזֶה,  
וְהַלֶּבֶנָה עוֹמֶדֶת בְּפִגְיֹמוֹת. וְנִקְרָאת לֶחֶם עֲנִי. עֲנִי  
כְּתִרְגוּמוֹ מִסְכַּנּוֹת. וּמָה שֶׁאִכְלוּ אוֹתוֹ שֶׁם בְּאֶרֶץ, זֶה  
הִיָּה בְּשִׁבִיל זְכָרוֹן מִצְרַיִם, וְזֶה לְדְרֵי דוֹרוֹת, וְלַעֲתִיד  
לָבֵא כְּתוּב (ישעיה ס) לֹא יָבֵא עוֹד שְׁמֵשֶׁךְ וִירְחָךְ וְגו'.

בווהר – ספר שמות – פרשת בשלח – דף מ"ה ע"ב

תָּא חֲזִי, אֵי לֹא הוּוּ אֵינוֹן עֶרְב רַב דְּאֲתַחְבְּרוּ בְּהוֹן יִשְׂרָאֵל, לֹא אֲתַעְבִּיד

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ההוא עובדא, וְלֹא מִיתוּ מִיִּשְׂרָאֵל, כֹּל אֵינּוֹן דְּמִיתוּ, וְלֹא גָרִים לֹון לְיִשְׂרָאֵל כֹּל מַה דְּגָרִים. וְתֵא חֲוֵי, הֵהוּא עוֹבְדָא, וְהֵהוּא חוּבָה מִמֶּשׁ, גָרִים גְּלוּתְהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל.

בֵּא רְאָה, אֶלוּלֵי הָיוּ אוֹתָם עֵרְב רַב שְׁהִתְחַבְּרוּ עִם יִשְׂרָאֵל, לֹא נַעֲשֶׂה הָיָה אוֹתוֹ מַעֲשֶׂה, וְלֹא מִתּוּ מִיִּשְׂרָאֵל כֹּל אוֹתָם שְׁמִתּוּ, וְלֹא גָרַם לְיִשְׂרָאֵל מַה שְּׁגָרַם. וּבֵא רְאָה, אוֹתוֹ מַעֲשֶׂה וְאוֹתוֹ חִטָּא מִמֶּשׁ גָרַם לְגְלוּת יִשְׂרָאֵל.

דְּתַנִּינּוּ, בְּעָא קוּדְשָא בְרִיף הוּא, דְּיִשְׁתַּכְּחוּן יִשְׂרָאֵל בְּהֵהוּא שְׁעֵתָא כְּמִלְאָכֵי עֲלָאֵי, וְלִמְעַבְד לֹון חִירִין מִכְּלָא, חִירִין מִמוּתָא, וְלִמְהוּי חִירִין מִן שְׁעֵבוּדָא דְשָׂאר עַמִּין, כְּמַה דְּאֵת אָמַר, (שְׁמוֹת לֵב) חֲרוֹת עַל הַלְּוִיֹּת, אֶל תִּקְרִי חֲרוֹת, אֶלָּא חִירוֹת.

שְׁשִׁינּוּ, רְצָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁיִמְצָאוּ יִשְׂרָאֵל בְּאוֹתָהּ שְׁעָה כְּמוֹ מְלָאכִים עֲלִיוֹנִים וְלַעֲשׂוֹת אוֹתָם חוֹרִין מֵהַכֹּל, בְּנֵי חֲרוֹת מְמוּת, וְלִהְיוֹת בְּנֵי חוֹרִין מִשְׁעֵבוּד שֶׁל שְׂאֵר הָעַמִּים, כְּמוֹ שְׁנַאָמַר (שְׁמוֹת לֵב) חֲרוֹת עַל הַלְּוִיֹּת. אֶל תִּקְרִי חֲרוֹת אֶלָּא חֲרוֹת.

בֵּינּוֹן דְּאֵתְעֵבִיד הֵהוּא עוֹבְדָא, גָרִימוּ כְּלָא. גָרִימוּ מוּתָא, גָרִימוּ שְׁעֵבוּד מִלְכוּוֹן, גָרִימוּ דְאֵתְבְּרוּ אֵינּוֹן לוּחֵי קְדַמָּאֵי, גָרִימוּ דְמִיתוּ מִיִּשְׂרָאֵל, כְּמַה אֶלְפִין מִנְיִידוּ. וְכֹל דָּא, בְּגִין אֵתְחַבְּרוּתָא דְאֵינּוֹן עֵרְב רַב, דְּאֵתְחַבְּרוּ בְּהוּ.

בֵּינּוֹן שְׁנַעֲשֶׂה אוֹתוֹ מַעֲשֶׂה - גָרְמוּ הַכֹּל. גָרְמוּ מוּת, גָרְמוּ שְׁעֵבוּד מְלָכִיּוֹת, גָרְמוּ שְׁנַשְׁבְּרוּ אוֹתָם לוּחוֹת רֵאשׁוֹנִים, גָרְמוּ שְׁמִתּוּ מִיִּשְׂרָאֵל כְּמַה אֶלְפִים מֵהֶם. וְכֹל זֶה מְשׁוּם הֵהִתְחַבְּרוּת שֶׁל אוֹתָם עֵרְב רַב

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שְׁהִתְחַבְּרוּ בָהֶם.

אוף הָכָא, בְּגִינֵיהוּן, לָא אֶתְקִרִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְלָא יִשְׂרָאֵל, וְלָא עַמִּי, אֶלָּא הָעַם סָתָם. וְאִי תִימָא וְחֻמוּשִׁים עָלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. כִּד הוּוּ סִלְקִין מִמְצָרִים, וְלָא אֶתְחַבְּרוּ בְּהַדְיָהוּ אֵינּוּן עֲרַב רַב, קָרִי לֹון בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, כִּיּוֹן דְּאֶתְחַבְּרוּ בְּהַדְיָהוּ, דְּכְתִיב וְגַם עֲרַב רַב עָלָה אֲתָם, קָרִי לֹון הָעַם.

אָף כָּאן בְּגִלְלָם לָא נִקְרְאוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְלָא יִשְׂרָאֵל, וְלָא עַמִּי, אֶלָּא הָעַם סָתָם. וְאִם תִּיאַמְר, וְחֻמְשִׁים עָלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל? כְּשֶׁהָיוּ עוֹלִים מִמְצָרִים וְלָא הִתְחַבְּרוּ עִמָּם אוֹתָם עֲרַב רַב, קָרָא לָהֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. כִּיּוֹן שְׁהִתְחַבְּרוּ עִמָּם, שְׁכַתּוּב וְגַם עֲרַב רַב עָלָה עִמָּם, קָרָא לָהֶם הָעַם.

רַבִּי יוֹסִי אֶקְשִׁי וְאָמַר, כְּתִיב כִּי אֲשֶׁר רְאִיתֶם אֶת מְצָרִים הַיּוֹם לֹא תוֹסִיפוּ לְרְאוֹתָם עוֹד עַד עוֹלָם. אִי הֲכִי, כָּל יוֹמָא הוּוּ חֲמָאן לְהֵהוּא עֲרַב רַב. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, עֲרַב רַב כְּתִיב, וְלָא מְצָרִים, דְּהָא כְּמָה שְׁאָר עַמִּין הוּוּ דְיִירִי בְּמְצָרִים. וְלָא עוֹד אֶלָּא דְכֻלְּהוּ אֶתְגְּזֵרוּ, וְכִיּוֹן דְּאֶתְגְּזֵרוּ, לָא אֶקְרוּן מְצָרָאִי.

רַבִּי יוֹסִי הִקְשָׁה וְאָמַר, כְּתוּב כִּי אֲשֶׁר רְאִיתֶם אֶת מְצָרִים הַיּוֹם לֹא תוֹסִיפוּ לְרְאוֹתָם עוֹד עַד עוֹלָם. אִם כֵּן, כָּל יוֹם הָיוּ רוֹאִים אֶת אוֹתוֹ עֲרַב רַב? אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, עֲרַב רַב כְּתוּב, וְלָא מְצָרִים, שְׁהָרִי כְּמָה שְׁאָר עַמִּים הָיוּ דָרִים בְּמְצָרִים, וְלָא עוֹד, אֶלָּא שְׁכַלְלָם נִמּוּלוּ, וְכִיּוֹן שְׁנִמּוּלוּ, יוֹתֵר לֹא נִקְרְאוּ מְצָרִים.



## \*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

## ע"א

ועל פומא דמשה קבילו לון. והיינו מה (דף מ"ו ע"א) דאמר הכתוב, (שמות לב) לך רד כי שחת עמך סרו מהר מן הדרך אשר צויתם. צויתם כתיב. וחמשים עלו בני ישראל מארץ מצרים, חד מחמשה הוו. ור' יוסי אומר חמשה מישראל, וחד מנייהו. רבי יהודה אומר, וחמשים: אחד מחמשים.

ועל פי משה קבילו אותם, והיינו מה שאמר הכתוב לך רד כי שחת עמך סרו מהר מן הדרך אשר צויתם. צויתם כתיב. וחמשים עלו בני ישראל מארץ מצרים – אחד מחמשה היו. ורבי יוסי אומר, חמשה מישראל, ואחד מהם. רבי יהודה אומר, וחמשים – אחד מחמשים.

אמר רבי שמעון, בגין (בראשית נ"א ע"ב) דההוא יובלא סליק לון ממצרים, בגין כך וחמשים עלו בני ישראל מארץ מצרים. ואי לאו, לא סליקו, ועל דא אתעכבו חמשין יומין לקבלא אורייתא. ומההוא אתר נפקת אורייתא, ואתיהיבת, ועל דא וחמשים חסר. דבגין דא עלו בני ישראל מארץ מצרים. (שמות יג) ויקח משה את עצמות יוסף וגו'. אמאי סליק גרמוי. אלא, בגין דהוה רישא לנחתא לגלותא. ולא עוד, אלא דאיהו סימנא דגאולה הוה ליה ואומי להו לישראל על דא, הדא הוא דכתיב כי השביע השביע את בני ישראל, והא אתמר.

אמר רבי שמעון, משום שאותו יובל העלה אותם ממצרים, משום כך וחמשים עלו בני ישראל מארץ מצרים, ואם לא – לא עלו, ולכן התעכבו חמשים יום לקבל תורה. ומאותו מקום יוצאת תורה ונתנה, ועל זה וחמשים חסר, שבגלל זה עלו בני ישראל מארץ

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

מִצְרַיִם. וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת עֲצָמוֹת יוֹסֵף וְגו'. לָמָּה הֶעֱלָה עֲצָמוֹתָיו? אֵלָּא מְשֻׁם שֶׁהָיָה רֹאשׁ לַרְדָּת לַגְּלוּת, וְלֹא עוֹד, אֵלָּא שֶׁהוּא סִימָן הַגָּאֻלָּה הָיָה לוֹ, וְהַשְּׂבִיעַ אֶת יִשְׂרָאֵל עַל זֶה. זֶהוּ שְׂכָתוֹב כִּי הַשְּׂבִיעַ הַשְּׂבִיעַ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְהָרִי נִתְבָּאֵר.

וּכְפָאָה חוֹלְקָא דְמֹשֶׁה, דְיִשְׂרָאֵל הוּוּ עֶסְקִי לְמִשְׁאֵל מְמוֹנָא מִמִּצְרַיִם, וּמֹשֶׁה הוּוּ עֶסְקִי בְּאוּמָאָה דְיוֹסֵף. וְאֵית דְּאִמְרֵי אַרְוֵנָא בְּנִילוּס הוּוּ, וּבְשִׁמְא קְדִישָׁא סְלִיק לֵיהּ, וְעוֹד אָמַר מֹשֶׁה, יוֹסֵף, הִגִּיעַ זְמַן פּוּרְקָנָא דְיִשְׂרָאֵל, וְאָמַר עֲלָה שׁוּר. וְסְלִיק. וְאֵית דְּאִמְרֵי, בֵּין מַלְכֵי מִצְרַיִם הוּוּ, וּמִתְמָן סְלִיק (ס"א ליה). וְאֵית דְּאִמְרֵי, בְּגִין דְּלֹא יַעֲבֹדוּן לֵיהּ עֲבוּדָה זָרָה, שְׁוֹו בְּנִילוּס וְסָרַח בַּת אֲשֶׁר חוּיָאֵת לֵיהּ לְמֹשֶׁה. (שמות יג) וַיִּי' הוֹלֵךְ לְפָנֵיהֶם יוֹמָם. רַבִּי יוֹסֵי פְתַח, (תהלים כב) לְמִנְצַחַּךְ עַל אֵילַת הַשְּׁחַר מְזֻמּוֹר לְדָוִד. כַּמָּה חֲבִיבָא אוֹרֵייתָא קָמִיהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּכָל מֵאן דְּאֲשַׁתְּדַל בְּאוֹרֵייתָא, רַחֲמִים הוּא לְעֵילָא, רַחֲמִים הוּא לְתַתָּא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲצִית לֵיהּ לְמַלְלוּי, לֹא שְׂבִיק לֵיהּ בְּהָאֵי עֲלָמָא וְלֹא שְׂבִיק לֵיהּ בְּעֲלָמָא דְאַתִּי.

אֲשֶׁרִי חֲלָקוּ שֶׁל מֹשֶׁה, שֶׁיִּשְׂרָאֵל הָיוּ עוֹסְקִים לְבַקֵּשׁ מְמוֹן מִן הַמִּצְרַיִם, וּמֹשֶׁה הָיָה עָסוּק בְּשִׁבּוּעַת יוֹסֵף. וַיֵּשׁ אוֹמְרִים שֶׁהָאֲרוֹן הָיָה בְּנִילוּס, וְהֶעֱלָה אוֹתוֹ בְּשֵׁם הַקְּדוּשׁ. וְעוֹד אָמַר מֹשֶׁה: יוֹסֵף, הִגִּיעַ זְמַן גְּאֻלַּת יִשְׂרָאֵל. וְאָמַר: עֲלָה שׁוּר. וְעֲלָה. וַיֵּשׁ שְׂאוּמְרִים שֶׁהָיָה בֵּין מַלְכֵי מִצְרַיִם, וּמִשָּׁם הֶעֱלָה (אותו). וַיֵּשׁ אוֹמְרִים, כְּדִי שְׂלֹא יַעֲשׂוּ אוֹתוֹ עֲבוּדָה זָרָה שְׁמוֹ אוֹתוֹ בְּנִילוּס, וְשָׂרַח בַּת אֲשֶׁר הִרְאָתָהּ לְמֹשֶׁה. וְהוּ' הוֹלֵךְ לְפָנֵיהֶם יוֹמָם. רַבִּי יוֹסֵי פְתַח, (תהלים כב) לְמִנְצַחַּךְ עַל אֵילַת הַשְּׁחַר מְזֻמּוֹר לְדָוִד. כַּמָּה חֲבִיבָה הַתּוֹרָה לְפָנֵי הַקְּדוּשׁ

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ברוך הוא, שכל מי שמשתדל בתורה, אהוב הוא למעלה ואהוב הוא למטה, הקדוש ברוך הוא מקשיב לדבריו, ולא עוזב אותו בעולם הזה, ולא עוזב אותו לעולם הבא.

בוזוהר - ספר שמות - פרשת תרומה - דף קע"ה ע"א

תאנא (קהלתי) אשריך ארץ שמלכך בן חורים ושריך בעת יאכלו. רבי יוסי אוקים להאי קרא, במשה, בשעתא דאפיק להו לישראל ממצרים, ועבד לון בני חורין. ושריך בעת יאכלו, דכתיב, (שמות יב) ואכלתם אותו בחפזון פסח הוא לי.

שנינו, (קהלתי) אשריך ארץ שמלכך בן חורים ושריך בעת יאכלו. רבי יוסי באר את הפסוק הזה במשה בשעה שהוציא את ישראל ממצרים ועשה אותם בני חורין. ושריך בעת יאכלו, שכתוב (שמות יב) ואכלתם אותו בחפזון פסח הוא לה.

אמר רבי שמעון בר יוחאי, וכי לא אמינא דמלוי דשלמה מלכא, דכלהו בגו, לגו היכלא קדישא הו. והאי דאמריהו כלא שפיר הוה, ולדרשא הוא דאתא, אבל האי קרא, לעילא בהיכלא קדישא הוא.

אמר רבי שמעון בן יוחאי, וכי לא אמרתי שדברי שלמה המלך, שכלם בפנים, לתוך ההיכל הקדוש היו. וזה שאמרתם, הכל יפה היה ולדרשה הוא בא, אבל פסוק זה למעלה בהיכל הקדוש הוא.

תאנא, אשריך ארץ שמלכך בן חורים. מאי ארץ. ארץ סתם. דתניא, מהו דכתיב, (איכה ב) השליך משמים ארץ תפארת ישראל. אלא האי ארץ,

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

היא רְזָא, בְּגוּ כְתָרֵי מְלֻכָא קְדִישָׁא, דְּכְתִיב בֵּיהּ (בראשית ב) בְּיוֹם עֲשׂוֹת יְיָ אֱלֹהִים אֶרֶץ וְשָׁמַיִם. וְהָאִי אֶרֶץ, וְכֹל מַה דִּינִיק וְאַתְוֹן, מֵהוּא אַתְר דְּאֶקְרִי שָׁמַיִם הוּא, וְלֹא אַתְוֹנַת אֶרְעָא דָּא, אֶלָּא מְשַׁלְּמוּתָא קְדִישָׁא, דְּאֶקְרִי שָׁמַיִם.

שְׁנִינוּ, אֲשֶׁרִיף אֶרֶץ שְׁמֵלְכָהּ בֵּין חוּרִים. מַה זֶה אֶרֶץ? אֶרֶץ סֶתֶם, שְׁלֵמְדִנוּ, מֵהוּ שְׁכָתוּב (איכה ב) הַשְּׁלִיף מְשָׁמַיִם אֶרֶץ תְּפֹאֶרֶת יִשְׂרָאֵל? אֶלָּא הָאֶרֶץ הַזֹּאת הִיא סוּד בְּתוֹף כְּתָרֵי הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ, שְׁכָתוּב בּוּ (בראשית ב) בְּיוֹם עֲשׂוֹת ה' אֱלֹהִים אֶרֶץ וְשָׁמַיִם. וְהָאֶרֶץ הַזֹּאת וְכֹל מַה שְׁיֻוֹנֵק וְנֻזוֹן, הוּא מֵאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁנִקְרָא שָׁמַיִם, וְלֹא נֻזוֹנִית הָאֶרֶץ הַזֹּאת אֶלָּא מְשַׁלְּמוֹת הַקְּדוּשָׁה שְׁנִקְרָאת שָׁמַיִם.

**בוזור – ספר במדבר – פרשת בהעלותך – דף קמ"ט ע"א**

רְבִי אַבָּא פָּתַח, (תהלים פט) אֲשֶׁרִי הָעַם יוֹדְעֵי תְרוּעָה יְיָ בְּאוֹר פְּנִיף יִהְלִכּוּן. הָאִי קָרָא אוֹקְמוּהָ, אַבְּל תָּא חֲזִי, זְכָאִין אִינוּן יִשְׂרָאֵל, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא יְהִיב לֹון אוֹרִייתָא קְדִישָׁא, (דף קמ"ט ע"א) וְאוֹלִיף לֹון אֶרְחוּי, לְאַתְדַּבְּקָא בֵּיהּ, וְלִמְיֵטֵר פְּקוּדֵי דְאוֹרִייתָא, לְמֻזְבִּי בְּהוּ לְעֵלְמָא דְאַתִּי. וְקָרִיב לְהוּ בְּשַׁעֲתָא דְנִפְקוּ מִמְצָרִים, דְּהָא בְּדִין אֶפִיק לֹון מִרְשׁוּתָא אַחְרָא, וְסָלִיק לֹון לְאַתְאֲחָדָא בְּשַׁמִּיָּהּ, וְכְדִין אֶקְרוּן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, בְּנֵי חוּרִין מְכֻלָּא. דְּלֹא יִתְבוּ תַחוֹת רְשׁוּתָא אַחְרָא, וְסָלִיק לֹון לְאַחְדָא בְּשַׁמִּיָּהּ, דְּסָלִיק עַל כְּלָא, דְּשַׁלִּיט עַל עֲלָאִין וְתַתְּאִין.

רְבִי אַבָּא פָּתַח, (תהלים פט) אֲשֶׁרִי הָעַם יוֹדְעֵי תְרוּעָה ה' בְּאוֹר פְּנִיף יִהְלִכּוּן. הַפְּסוּק הַזֶּה פְּרָשׁוּהוּ, אַבְּל בֵּא רָאָה, אֲשֶׁרִיָּהֶם יִשְׂרָאֵל שְׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא נָתַן לָהֶם

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

תורה הקדושה, ולמדם דרכיו להתדבק בו, ולשמור מצוות התורה לזכות בהן לעולם הבא, וקרבתם בשעה שיצאו ממצרים, שהרי אז הוציאם מרשות אחרת, והעלם להאחז בשמו, ואז נקראו בני ישראל בני חורין מהכל, שלא ישבו תחת רשות אחרת, והעלם להאחז בשמו, שעולה על הכל, ששולט על עליונים ותחתונים.

ומגו רחמימותא דלהון, קרא לון (שמות ד) בני בכורי ישראל, כגוונא (דקדושה) עלאה (ועל דא). קטל (ס"א וקטל) כל בכור דלעילא ותתא, ושרא קטירין ואסירין דעלאין ותתאין, בגין לאפקא לון, ועביד לון בני חורין מכלא. ועל דא לא בעא קודשא בריה הוא, לא מלאך, ולא שרף, אלא איהו. ועוד, דהא איהו ידע לאבחנא ולמנדע כלא, ולמשרי אסירין, ולאו אינון ברשותא דשליחא אחרא אלא בידיה.

ומתוך אהבתם קרא להם (שמות ז) בני בכורי ישראל, כדגמה (של הקדשה) עליונה. (ועל זה) הרג (והרג) כל בכור שלמעלה ומטה, והתיר קשרים ואסורים של עליונים ותחתונים כדי להוציאם, ועשאם בני חורין מהכל. ועל זה לא רצה הקדוש ברוך הוא לא מלאך ולא שרף, אלא רק הוא. ועוד, שהרי הוא ידע להבחין ולדעת הכל ולהתיר אסורים, ואינם ברשות שליח אחר, אלא בידו.

תא חזי, בההוא ליליא דבעא קודשא בריה הוא לקטלא כל אינון בכורי כמה דאתמר, בשעתא דרמש ליליא, אתו מזמרין לזמרא קמיה, אמר לון, לאו עידן הוא דהא שירתא אחרא, מזמרין בני בארעא.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בֹּא רְאֵה, בְּאוֹתוֹ לַיְלָה שְׂרָצָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַרְג  
כָּל אוֹתָם בְּכוֹרוֹת כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר, בְּשַׁעַת שְׂיָרֵד הַלַּיְלָה,  
בָּאוּ מְזַמְּרִים לְזַמֵּר לְפָנָיו. אָמַר לָהֶם, לֹא זְמַן הוּא,  
שֶׁהֵרִי שִׁירָה אַחֲרֵת מְזַמְּרִים בְּנֵי בֶּאֱרֶץ.

בְּשַׁעֲתָא דְאַתְפְּלִיג לַיְלָא, אֲתַעֵר רוּחַ צְפוֹן, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּדִין עֶבֶד  
נוֹקְמִין, וַיִּשְׂרְאֵל עֶבְדֵּינָא שִׁירְתָּא בְּקוֹל רָם, (ס"א וַיִּשְׂרְאֵל מְזַמְּרִין וְאִמְרִין הַלֵּילָא  
בְּקוֹל רָם) וְכִדֵּין עֶבֶד לוֹן בְּנֵי חוּרִין מְכַלְא, וּמְלֶאכֶיִן עֲלָאֵי, וְכָל מְשָׁרְיִין  
בְּלָהוּ, הוּוּ צִיִּיתִין לְהוֹן לְקַלְיָהוֹן דִּישְׂרָאֵל. בְּתַר דְאַתְגְּזְרוּ, רְשִׁימוּ לְבַתִּיהוֹן,  
מִהֵהוּא דְמָא, וּמְדָמָא דְפִסְחָא, בְּתַלְת רְשִׁימִין. (שְׁמוֹת יב) עַל הַמְּשַׁקּוֹף וְעַל  
שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת.

בְּשַׁעֲתָא שְׁנַחֲלַק הַלַּיְלָה הַתְּעוֹרְרָה רוּחַ צְפוֹן, וְאִזְ עָשָׂה  
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נְקָמוֹת, וַיִּשְׂרְאֵל עוֹשִׂים שִׁירָה בְּקוֹל  
רָם, (וַיִּשְׂרְאֵל מְזַמְּרִים וְאוֹמְרִים הַלֵּל בְּקוֹל רָם) וְאִזְ עָשָׂאֵם בְּנֵי  
חוּרִין מִהַכֵּל, וּמְלֶאכֶיִם עֲלִיוֹנִים וְכָל מְרַכְּבוֹתֵיהֶם הָיוּ  
מְקַשְׁבִּים לָהֶם לְקוֹלוֹת יִשְׂרָאֵל. אַחַר שֶׁנִּמְלְאוּ, רְשִׁמוּ  
אֵת בְּתִיָּהֶם מֵאוֹתוֹ דָּם וּמְדָם הַפִּסַּח בְּשִׁלְשָׁה רְשׁוּמִים:  
(שֵׁם יב) עַל הַמְּשַׁקּוֹף וְעַל שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת.

מֵאֵי טַעְמָא. הָא אוֹקְמוּהּ בְּגִין דְאִיהוּ רְשִׁימָא קְדִישָׁא, וּמְחַבְּלָא כַּד אִיהוּ  
נְפִיק, וְחַמֵּי הַהוּא דְמָא דְהוּהוּ רְשִׁים עַל הַהוּא פְּתָחָא, חָיִיס עֲלִיָּהוּ  
דִּישְׂרָאֵל, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב וּפִסַּח יְיָ עַל הַפֶּתַח וְגו'. הִכָּא אֵית לְאַסְתְּכַלְא,  
אִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתֵי וְקָטִיל בְּאַרְעָא דְמַצְרַיִם, וְלֹא שְׁלִיחַ אַחֲרָא,  
רְשִׁימָא דָּא דְעַל פְּתָחָא לְמָה, וְהָא כֹּלָא גְּלִי קַמִּיהּ. וְתוּ, מַהוּ וְלֹא יִתָּן  
הַמְּשַׁחִית, וְלֹא יִשְׁחִית מִבְּעֵי לֵיהּ.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

מה הטעם? הרי פְּרִשׁוּהָ, מְשׁוּם שֶׁהוּא רִשָּׁם קְדוֹשׁ,  
וְהַמְשָׁחִית בְּשֶׁהוּא יוֹצֵא וְרוֹאֶה אוֹתוֹ דָּם שֶׁהִיָּה רִשׁוּם  
עַל אוֹתוֹ פֶּתַח, חָס עַל יִשְׂרָאֵל. זֶהוּ שְׁכָתוּב וּפְסָח ה'  
עַל הַפֶּתַח וְגו'. כָּאֵן יֵשׁ לְהִסְתַּכֵּל, אִם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ  
הוּא בָּא וְהָרַג בְּאַרְצָ מִצְרַיִם וְלֹא שְׁלִיחַ אַחֵר, רִשָּׁם זֶה  
שֶׁעַל הַפֶּתַח לְשֵׁם מָה, וְהָרִי הַכֹּל גְּלוּי לְפָנָיו? וְעוֹד,  
מָה זֶה וְלֹא יִתֵּן הַמְשָׁחִית? וְלֹא יִשְׁחִית צְרִיף לוֹ  
לְהִיּוֹת!

אֲלֵא וְדַאי הָכִי הוּא, דְּכַתִּיב, (שמות יב) וַיִּי הִכָּה כָּל בְּכוֹר. וַיֵּי: הוּא וּבֵית  
דִּינּוּ. וְהוּא בִּי דִינָא הִכָּא אֲשַׁתְּכַח. (ס"א מכאן דבכלא) וּבְכֻלָּא בְּעֵי לְאַחְזָא  
עוּבְדָא, בְּגִין לְאַשְׁתּוּבָא. דְּהָא כְּגוּוּנָא דָּא עַל גְּבִי מְדַבְּחָא, בְּגִין דְּלֹא  
אֲשַׁתְּכַח מְחַבְּלָא.

אֲלֵא וְדַאי כֶּן זֶה, שְׁכָתוּב (שם) וְה' הִכָּה כָּל בְּכוֹר. וְה'  
– הוּא וּבֵית דִּינּוּ. וְאוֹתוֹ בֵּית דִּין כָּאֵן נִמְצָא. (מכאן  
שבכל) וּבְכֻלָּא צְרִיף לְהִרְאוֹת מַעֲשֵׂה כְּדִי לְהַנְצִל, שֶׁהָרִי  
כְּגוּן זֶה עַל הַמְזוּבָּח, כְּדִי שְׁלֵא יִמְצָא הַמְשָׁחִית.

הָאֵי בְּעוּבְדָא, וּבְזִמְנָא דְּלֹא אֲצַטְרִיף הָאֵי, כְּגוּן רֵאשׁ הַשְּׁנָה, דְּאִיהוּ יוֹמָא  
דְּדִינָא, וּמֵאֲרִיהוּן דְּלִישְׁנָא בִּישָׂא קַיִימִין עֲלִייהוּ דִּישְׂרָאֵל, בְּעֵינָן מְלִין,  
צְלוֹתִין וּבְעוֹתִין, וּבְעֵינָן לְאַחְזָא עוּבְדָא (ס"א ברוחא וּנְפִשָׂא) כְּמָה  
דְּאוּקִימְנָא. וְהָא אֲתִמֵּר, וּבְמָה. בְּשׁוּפֵר. (לאחזאה שופר) לְאַתְעָרָא שׁוּפֵרָא  
אַחְרָא. וְאַנְן מְפִיקִין בְּהֵהוּא קָלָא, רַחְמֵי וְדִינָא כְּחֵדָא, כֻּלָּא בְּדָקָא יָאוּת.  
כְּמָה דְּהֵהוּא שׁוּפֵר עֲלָאָה, אֲפִיק קָלָא דְּאִיהוּ כֻּלָּא כְּחֵדָא. וְלְאַתְעָרָא  
רַחְמֵי קְאֻלִּינָן, וְלְתַבְּרָא מֵאֲרִיהוּן דְּדִינָא, דְּלֹא יִשְׁלֹטוּן בְּהָאֵי יוֹמָא. וְכֵד  
רַחְמֵי מְתַעְרִין, כֻּלָּהוּ בּוּצִינִין עֲלֵאִין נְהָרִין מֵהָאֵי גִיסָא וּמֵהָאֵי גִיסָא. כְּדִין

מוזגים כוס שני, וכאן הבן שואל:

## ימה נשתנה הלילה הזה מפל הלילות:

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

(משלי טז) באור פני מלך חיים.

זה במעשה, ובזמן שלא צריף את זה, כמו ראש השנה, שהוא יום הדין, ובעלי לשון הרע עומדים על ישראל, צריכים דברים, תפלות ובקשות, וצריכים להראות מעשה (ברוח ונפש) כמו שבארנו, והרי נתבאר. ובמה? בשופר, (להראות שופר) לעורר שופר אחר. ואנו מוציאים באותו קול רחמים ודין כאחד, הכל בראוי. כמו שלאותו שופר עליון מוציא קול שהוא כלל של אחד. ולעורר רחמים אנו הולכים, ולשבר את בעלי הדין שלא ישלטו ביום הזה. וכשמתעוררים הרחמים, כל המנורות העליונות מאירות מצד זה ומצד זה, ואז (משלי טז) באור פני מלך חיים.

ט

ימה נשתנה הלילה הזה

### בוזר - זוהר חדש - תקונא קדמא

אחר זה שיף לפי גרסת הספרים תקונא עשרים וחמשה הכתוב בדפוס הראשון. וזה חסר בתקונים בדמ"ר בריש ע"כ כשאומר ל"ב אלהים בה נהיר מצוה דאתמר בה גר ה' נשמת אדם ואלין אנון עשר אמירן.

בראשית ברא אלהים את יהוה ב ויאמר אלהים יהי אור יהוה ג ויאמר אלהים יהי רקיע יהוה ד ויאמר אלהים יקוו המים יהוה ה ויאמר אלהים תדשא הארץ יהוה ו ויאמר אלהים יהי מארת יהוה ז ויאמר אלהים



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

יִשְׂרָצוּ הַמַּיִם יְהוָה ח וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ יְהוָה ט וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים פָּרוּ וּרְבוּ יְהוָה י וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נִתְּנִי יְהוָה אֲלֵיךְ אֲנֹנִי לְב אֱלֹהִים דְּבִרְאשִׁית, דְּאֲנֹנִי לְקַבֵּל לְב שְׁבִילֵיךְ. א' בְּרִאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת. ב' וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל. ג' וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר. ד' וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר. ה' וַיַּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאוֹר. ו' וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְאוֹר יוֹם ז' וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רְקִיעַ. ח' וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת הַרְקִיעַ. ט' וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם. י' וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקְוּ הַמַּיִם. יא' וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַיַּבֵּשָׁה אָרֶץ. יב' וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב. יג' וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּדְשָׂא הָאָרֶץ. יד' וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב. טו' וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֹת. טז' וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת שְׁנֵי טוֹב. יז' וַיִּתֵּן אוֹתָן אֱלֹהִים בְּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם. יח' וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב. יט' וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרָצוּ הַמַּיִם. כ' וַיַּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הַתַּנִּינִים. כא' וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב כא' וַיַּבְרֶךְ אֶתְּם אֱלֹהִים לֵאמֹר. כג' וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ. כד' וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת חֵית. כה' וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב. כו' וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה. כז' וַיַּבְרֶךְ אֱלֹהִים אֶתְּם אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם. כח' בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אוֹתוֹ. כט' וַיַּבְרֶךְ אוֹתָם אֱלֹהִים לֵאמֹר. ל' וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים פָּרוּ וּרְבוּ. לא' וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נִתְּנִי לְב' וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת כָּל. א' וַיַּבְרֶךְ אֱלֹהִים בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי. ב' וַיַּבְרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי. ג' אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת. אֲלֵיךְ תִּלְתָּא סְלִקִין עַל כָּל ל"ב אֱלֹהִים בְּעוֹבְדָא דְּבִרְאשִׁית. וְדָא רְזָא (שְׁמוֹת ג) וַיֵּרָא אֱלֹהִים מִלְּאָף ה' בְּלִבְתָּ אֵשׁ. בְּלִבְתָּ אֵשׁ דְּאוֹרִיתָא. וְדָא אֵיהוּ (ישעיה סג) כִּי יוֹם נִקְם בְּלִבְתָּ וּבְהוֹן פּוֹעֲלִים מ'ב אֶתְּוֹן דִּיהוּ'ה בַּם וְכִלְהוּ אֶתְּכִלְיִן בְּבֵת שְׁבַע (תהלים קיט) וְאֲנֹנִי ז' שְׁמֵהוֹן דְּמ"ב אֶתְּוֹן. אבג יתך קרע שטן נגד יכש בטר צתג חקב טנע יגל פוק שקו צית. עֲלִיהוּ אֶתְּמַר שְׁבַע בְּיוֹם הַלְּלִיתִיךָ. וּבְהוֹן וַיִּשְׁתַּחוּ אֶרְצָה שְׁבַע פְּעָמִים.

בְּרִאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת יְהוָה. ב' – וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר יְהוָה. ג' – וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רְקִיעַ יְהוָה. ד' –

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקְווּ הַמַּיִם יְהוָה. ה' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים  
 תִּדְשָׂא הָאָרֶץ יְהוָה. ו' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֶת  
 יְהוָה. ז' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרְצוּ הַמַּיִם יְהוָה. ח' -  
 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ יְהוָה. ט' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים  
 פָּרוּ וּרְבוּ יְהוָה. י' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נָתַתִּי יְהוָה.  
 אֵלוּ הֵם ל"ב אֱלֹהִים שֶׁל בְּרֵאשִׁית שָׁהֵם כִּנְגַד ל"ב  
 שְׁבִילִים. א' - בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת. ב' - וְרוּחַ  
 אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל. ג' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אֹר. ד' -  
 וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר. ה' - וַיִּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאֹר.  
 ו' - וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְאֹר יוֹם. ז' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי  
 רְקִיעַ. ח' - וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת הָרְקִיעַ. ט' - וַיִּקְרָא  
 אֱלֹהִים לְרְקִיעַ שָׁמַיִם. י' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקְווּ הַמַּיִם.  
 יא' - וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַיַּבֵּשָׁה אָרֶץ. יב' - וַיֵּרָא אֱלֹהִים  
 כִּי טוֹב. יג' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּדְשָׂא הָאָרֶץ. יד' - וַיֵּרָא  
 אֱלֹהִים כִּי טוֹב. טו' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֶת. טז' -  
 וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת שְׁנֵי יוֹ - וַיִּתֵּן אֹתָם אֱלֹהִים בְּרְקִיעַ  
 הַשָּׁמַיִם. יח' - וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב. יט' - וַיֹּאמֶר  
 אֱלֹהִים יִשְׂרְצוּ הַמַּיִם. כ' - וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הַתַּנִּינִם.  
 כא' - וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב כב' - וַיִּבְרָךְ אֹתָם אֱלֹהִים  
 לֵאמֹר. כג' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ. כד' - וַיַּעַשׂ  
 אֱלֹהִים אֶת חַיִּת. כה' - וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב. כו'  
 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה. כז' - וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם.  
 כח' - בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ. כט' - וַיִּבְרָךְ אֹתָם  
 אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר. ל' - וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים פָּרוּ וּרְבוּ.  
 לא' - וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נָתַתִּי. לב' - וַיֵּרָא אֱלֹהִים

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אֶת כָּל. א' – וַיִּכַּל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי. ב' – וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי. ג' – אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת. אֱלוֹ הַשְּׁלֹשָׁה עוֹלָם עַל כָּל ל"ב אֱלֹהִים שֶׁל מַעֲשֵׂה בְרָאשִׁית. וְזֶה סוּד (שמות ג) וַיִּרָא אֵלָיו מִלְאֲךָ ה' בְּלִבַּת אֵשׁ. בְּלִבַּת הָאֵשׁ שֶׁל הַתּוֹרָה, וְזֶהוּ (ישעיה סג) כִּי יוֹם נָקַם בְּלִבִּי. וּבָהֶם פּוֹעֲלִים אַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת שֶׁל יְהו"ה בָּם, וְכֻלָּם נִכְלָלִים בְּבַת שֶׁבַע, וְהֵם שְׁבַעַת שְׁמוֹת שֶׁל אַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת אֲבִיגַיִל יִתְּךָ קִרְעַת שֶׁטֶן נִגְדָה יִכַּשׁ בְּטֵרַת צַתְגַּת חֶקֶב טִנְעָה יִגַּל פּוֹק שְׁקוֹ צִיַּת. עֲלִיָּהוֹן נֶאֱמַר (תהלים קיט) שֶׁבַע בַּיּוֹם הִלְלִיתִיךָ. וּבָהֶם וַיִּשְׁתַּחֲוּ אֶרְצָה שֶׁבַע פְּעָמִים.

יַעֲקֹב דְּשׁוּיב לֵיה מַעֲשׂוֹ בְּגִלוּתָא דְּתַמָּן בַּת שֶׁבַע וְכָל דָּא הָוָה יָדַע יַעֲקֹב בְּרוּחַ קִדְשָׁא וְהָוָה אֲדַכִּיר אֲדַנִּי לְגַבִּי בַל (נ"א הקב"ה) דְּאִיהוּ אֲדוֹן דְּנִטְיֵר לֵיה לְאֲדַנִּי בְּגִלוּתָא. לְקַבֵּל שֶׁבַע שְׁמָהֵן אֵלִין אֲנֹן ז' יוֹמֵי בְּרָאשִׁית. וְאֲנֹן מִבְּ אֲתָנֹן לְבוֹשִׁין לְעֶשֶׂר אֲמִירָן, וְלִבְ אֱלֹהִים דְּעוֹבְדָא דְּבְרָאשִׁית, וְתַלְתָּ אֱלֹהִים דְּוִיכְלוֹ סְלִיק כְּלָא מִיָּה, לְאַחֲוָאָה דְּתַמָּן קְבוּרָ בְּגִלוּתָא הֵוָה דְּאֲתַמַּר בֵּיה וְאֲמַרוּ לִי מִיָּה שְׁמִי מִיָּה וְדָא הִיא וְאִי יוֹדֵהָ א, וְשְׁלִימוּ דְּלִילָה בְּלִיל שְׁמוּרִים, דְּהִינּוּ ע"ב בְּחֻשְׁבָּן בְּלִיל בֵּיה נְהִיר מִיָּה דְּאִיהוּ שְׁמָא מְפָרֵשׁ דְּגִלוּתָא, דְּאִיהוּ קְבוּרָא דְּשְׁכִינְתָּא.

יַעֲקֹב שֶׁהֲצִיל אוֹתוֹ מַעֲשׂוֹ בְּגִלוּת, שְׁשָׁם בַּת שֶׁבַע. וְכָל זֶה הָיָה יוֹדַע יַעֲקֹב בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ וְהָיָה מְזַכֵּר אֲדַנִּי אֶל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא הָאֲדוֹן שְׁשׁוּמֵר אוֹתוֹ אֶת אֲדַנִּי בְּגִלוּת. כְּנִגְדָה שְׁבַעַת הַשְּׁמוֹת הִלְלוּ הֵם שְׁבַעַת יְמֵי בְּרָאשִׁית. וְהֵן אַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת לְבוֹשִׁים

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

לְעֶשֶׂר הָאֲמִירוֹת, (ועשר אמירות) וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁנַיִם אֱלֹהִים  
 שֶׁל מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית וּשְׁלֹשָׁה אֱלֹהִים שֶׁל וַיְכַלּוּ, עוֹלָה  
 הַכֹּל מ"ה, לְהִרְאוֹת שְׁשָׁם קְבוּר בְּגִלוֹת הַהוּא שֶׁנֶּאֱמַר  
 בּו וְאָמְרוּ לִי מ"ה שְׁמִ"ו מ"ה, וְזֶה יו"ד ה"א וּא"ו ה"א,  
 וּשְׁלֵמוֹת הַלְּיָלָה בְּלִיל שְׁמוֹרִים, שֶׁהֵינּוּ ע"ב בְּחֻשְׁבוֹן  
 בְּלִיל, בּו מֵאִיר מ"ה, שֶׁהוּא הַשֵּׁם הַמְּפָרֵשׁ שֶׁל הַגְּלוֹת,  
 שֶׁהוּא קְבוּרָה שֶׁל הַשְּׂכִינָה.

וְכֹד יִיְתִי לִיל פְּרָקָנָא דִּילָהּ, אֲנָהִיר לָהּ מ"ה דְּאִיהוּ שְׁמָא מְפָרֵשׁ. בְּהַהוּא  
 זְמַנָּא בֵּן שׁוּאֵל לְאָבִיו מַה נִּשְׁתַּנָּה הַלְּיָלָה הַזֶּה מִכָּל הַלְּיָלוֹת דְּבַהּ (שם לג)  
 מִשְׁמַיִם הַבֵּט ה' רָאָה אֶת כָּל בְּנֵי הָאָדָם וְאִם יִתְמַהֲמַה חִפָּה לוֹ. אַבְג יִתֵּן  
 וַיִּקְבֹּר אֹתוֹ יב יג תּוֹרָה 'צוּה. לָנוּ מִשָּׁה צְפוֹן בְּאוּרִיתָא. קִרְע שֶׁטֶן קר"ע  
 דְּאִיהוּ בְּיָמָא, דְּאִתְמַר בֵּיה יְהִי רְקִיעַ בְּתוֹף הַמַּיִם. י' מִן רְקִיעַ אִיהוּ עֶקֶר  
 יְחוּדָא וּבַהּ קִרְע יָמָא. וַיְהִי מִבְּדִיל דְּאִיהוּ מִבְּדִיל בֵּין מַיִם לְמַיִם.

וּכְשִׁיבָא לִיל הַגְּאֻלָּה שְׁלוֹ, מֵאִיר לוֹ מ"ה שֶׁהוּא שֵׁם  
 הַמְּפָרֵשׁ. בְּאוֹתוֹ זְמַן בֵּן שׁוּאֵל לְאָבִיו מַה נִּשְׁתַּנָּה  
 הַלְּיָלָה הַזֶּה מִכָּל הַלְּיָלוֹת, שָׁבוּ (שם לג) מִשְׁמַיִם הַבֵּיט  
 ה' רָאָה אֶת כָּל בְּנֵי הָאָדָם. וְאִם יִתְמַהֲמַה חִפָּה לוֹ.  
 אַבְג יִתֵּן - וַיִּקְבֹּר אֹתוֹ בְּיָמֵי 'תּוֹרָה 'צוּה. לָנוּ מִשָּׁה  
 צְפוֹן בְּתוֹרָה. קִרְע שֶׁטֶן - קר"ע שֶׁהוּא בְּיָם, שֶׁנֶּאֱמַר  
 בּו יְהִי רְקִיעַ בְּתוֹף הַמַּיִם. י' מִן רְקִיעַ הוּא עֶקֶר הַיְחוּד  
 וּבו קִרְע אֶת הַיָּם. וַיְהִי מִבְּדִיל, שֶׁטֶן, שֶׁהוּא מִבְּדִיל  
 בֵּין מַיִם לְמַיִם.

אַבְג יִתֵּן בְּרֵאשִׁית אַב"ג תִּשְׁרַר בְּאַתְוֹן א"ת ב"ש. קִרְע שֶׁטֶן יְהִי רְקִיעַ  
 בְּיוֹמָא ב'. נַגְד יִכַּשׁ יוֹמָא תְּלִיתָאָה. נַגְד כָּל עֵמָךְ אַעֲשֶׂה נִפְלְאוֹת. (בטר צתג)

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בַּה תָּבֵר נְהוּרִין וְהַחֲשִׁיף לִוְן הָדָא הוּא דְכְתִיב (ישעיה כד) וְחִפְרָה הַלְבָנָה  
וּבּוֹשָׁה הַחֲמָה.

אבג יתץ – בְּרֵאשִׁית אב"ג תש"ר בְּאוֹתִיּוֹת א"ת ב"ש.  
קרע שטן – יְהִי רְקִיעַ בְּיוֹם הַשְּׁנִי. נגד יכש – הַיּוֹם  
הַשְּׁלִישִׁי, נֶגֶד כָּל עֲמֻף אֲעֻשָׂה נִפְלְאוֹת. בטר צתג –  
בְּיוֹם הָרְבִיעִי, בּו שְׁבַר הָאוֹרוֹת וְהַחֲשִׁיף לָהֶם, וְהוּ  
שְׁכַתּוֹב (ישעיה כד) וְחִפְרָה הַלְבָנָה וּבּוֹשָׁה הַחֲמָה.

חקב טנע בְּיוֹמָא חֲמִישָׁא נִפְקוּ זְרַעֵי דְאֵילָנִין בְּגִין דְּאִיהוּ ח"ק בט"ן וְאִיהִי  
ה' דְּאֲתָמֵר בַּה (שמות ב) וּתְשֹׁם בַּה אֶת הַיָּלֵד וּתְשֹׁם בְּסוּף דְּאוֹרִיתָא, בְּגִין  
לְכַסָּאָה לָהּ בְּגִלּוֹתָא דְעֵלָה אֲתָמֵר (שם א) כָּל הַבֵּן הַיּוֹלֵד הַיְאֲרָה תִשְׁלִיכֶהוּ.  
דְּאִיהִי נְהוּרָא דְאוֹרִיתָא דְאִיהִי אוֹר, תִּשְׁלִיכֶהוּ. וְכָל הַבֵּת דְּאִיהִי נֵר מְצוּהָ  
תּוֹרָה שְׁבַעַל פָּה, תְּחִיּוֹן. כָּל אֵלִין דִּיתְגַּדְלוֹן בַּה. בְּגִין דְּהוּהוּ עֲתִיד לְאַפְקָא  
מוֹשִׁיעַ. וְלֹא עָבְדוּ הַכִּי הַמִּילְדוֹת (נ"א הני המילדת והכי אמרו מ"מ) דְּאֲנּוֹן מ"מ,  
וּתְחִיּוֹן אֶת הַיָּלָדִים. בְּגִין דְּהוּוּ דְחָלִין מְקוּדָשָׁא בְּרִיף הוּא הָדָא הוּא  
דְכְתִיב (שם) וּתִירָאן הַמִּילְדוֹת אֶת הָאֱלֹהִים וְגו'. וּבְהֵאֵי בֵּן הַיּוֹלֵד הַיְאֲרָה  
בַּה תִּשְׁלִיכֶהוּ. וְהַמְשַׁכִּילִים יְזַהְרוּ כּוֹהֵר הָרְקִיעַ וְגו'.

חקב טנע – בְּיוֹם הַחֲמִישִׁי יֵצְאוּ הַזְּרַעִים שֶׁל הָאֵילָנוֹת,  
מִשׁוּם שֶׁהוּא ח"ק בט"ן, וְהִיא ה' שְׁנַאֲמֵר בַּה (שמות ב)  
וּתְשֹׁם בַּה אֶת הַיָּלֵד. וּתְשֹׁם בְּסוּף שֶׁל הַתּוֹרָה כְּדִי  
לְכַסּוֹתוֹ בְּגִלּוֹת, שְׁעָלִיו נֶאֱמַר (שם א) כָּל הַבֵּן הַיּוֹלֵד  
הַיְאֲרָה תִשְׁלִיכֶהוּ. שְׁהִיא אוֹר הַתּוֹרָה, שְׁהוּא אוֹר,  
תִּשְׁלִיכֶהוּ. וְכָל הַבֵּת, שְׁהִיא נֵר מְצוּהָ, תּוֹרָה שְׁבַעַל  
פָּה – תְּחִיּוֹן. כָּל אֵלּוּ שִׁיתְגַּדְלוּ בַּה, מִשׁוּם שֶׁהִיא עֲתִיד  
לְהוֹצִיא מוֹשִׁיעַ. וְלֹא עָשׂוּ כֵּן הַמִּילְדוֹת, שֶׁהֵם בְּעֵלֵי

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הַמְשָׁנָה, וְתַחֲיִין אֶת הַיְלָדִים, מְשׁוּם שֶׁהֵיוּ פוֹחֲדוֹת מִן  
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְהוּ שֶׁכְּתוּב (שם) וְתִירָאן הַמִּילֵדֹת  
אֶת הָאֱלֹהִים וְגו'. וּבִבְּן הַזֶּה הַיְלֹד הַיְאָרָה בּו  
תְּשֻׁלִי"כֶהוּ. וְהַמְשָׁפְלִים יִזְהָרוּ כְּזוֹהַר הַרְקִיעַ וְגו'.

בְּיוֹמָא שְׁתִּיתָאָה אֶלְפֵי שְׁתִּיתָאָה בְּהַ יְגַל פּוֹק בִּיהַ יְגַ"ל פּוֹרְקִין וְרַע  
קְדוּשִׁים וְעֵלְיָה אֲתָמַר (בראשית לא) יְגַר שְׁהֲדוּתָא. וַיַּעֲקֹב קָרָא לוֹ גְּלָעַד.  
וְצַדִּיק אִיהוּ עֲנִי וְתָרִין מְשִׁיחִין יְקוּמוֹן כְּגוֹנָא דָּא, חַד לְקַבֵּל בֵּית רֵאשׁוֹן  
דְּאִיהִי ה' עֲלֵאָה, וְתַנְיָנָא לְקַבֵּל בֵּית שְׁנֵי דְאִיהִי ה' תְּתָאָה, יוֹד ה' אִו  
ה' א, מָה מִן מְשָׁה דְשֻׁלִיט וְרַכִּיב עֲלֵיהוּ. ע"ב תְּלִין מִן י"דוּה י"דוּר י"דוּר  
אַרְבַּע אַנְפִּין דְּאַרְיָה וְד' דְּשׁוּר וְד' דְּנֶשֶׁר. וְאַנּוֹן סְלִקִין אֶלְפֵי וּמֵאֲתָן וְבָהוּ  
רַכִּיב מ"ה חַיָּה דְּאָדָם דְּאִיהוּ מְשָׁה.

בְּיוֹם הַשְּׁשִׁי אֶלְפֵי הַשְּׁשִׁי, בּוֹ יְגַל פּוֹק, בּוֹ יְגַ"ל פְּרִקוֹן  
זְרַע קְדוּשִׁים, וְעֵלְיוֹ נְאָמַר (בראשית לא) יְגַר שְׁהֲדוּתָא,  
וַיַּעֲקֹב קָרָא לוֹ גְּלָעַד. וְהַצַּדִּיק הוּא עֲנִי. וְשְׁנֵי מְשִׁיחִים  
יְקוּמוֹן כְּפֵי, אַחַד כְּנֶגֶד בֵּית רֵאשׁוֹן, שְׁהִיא ה' הַעֲלִיוֹנָה,  
וְהַשְּׁנִי כְּנֶגֶד בֵּית שְׁנֵי, שְׁהִיא ה' הַתַּחְתּוֹנָה, יוֹד ה"א  
וְא"ו ה"א, מ"ה מִן מְשָׁה שְׁשׁוּלִיט וְרוֹכֵב עֲלֵיהֶם. ע"ב  
תְּלִוּיִים מִן י"הוּה י"הוּה י"הוּה אַרְבַּע פְּנִים שֶׁל אַרְיָה,  
אַרְבַּע שֶׁל שׁוּר וְאַרְבַּע שֶׁל נֶשֶׁר, וְהֵם עוֹלִים אֶלְפֵי  
וּמֵאֲתָיִם, וְבָהוּ רוֹכֵב מ"ה חַיָּה שֶׁל אָדָם שְׁהוּא מְשָׁה.

וְכֹלֵא אֲתַעֲבֵב עַד דְּיִיתִי שִׁילָה דְּאִיהוּ מְשָׁה בְּגִימְטְרִיא מ"ה, אַרְבַּעִין וְחַמֵּשׁ  
שְׁנִין בְּתַר אֶלְפֵי וּמֵאֲתָן שְׁנִין. וְכֹלְהוּ נַחְתִּין בְּצַדִּיק וְאַרְבַּע אֲתָנוֹן (נראה דה"ג  
וְכֹלְהוּ דַא אֲתָנוֹן נַחְתִּין בְּצַדִּיק) וְאַתְקַשְׁרִין בְּהַ, בְּגִין דְּאִיהוּ קְשׁוּרָא דִּיחֻדָּא. וּמֵאִי  
נִיהוּ י"הוּה עַמּוּדָא דְּאֲמַצְעִיתָא, נְהָרָא בְּצַדִּיק לְאֲקָמָא בְּהַ לְשִׁכְנִיתָא דְּאִיהִי

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אֲדַנְי דִּין בְּגִלוּתָא. וּבְגִין דְּצַדִּיק אֲתִקְשֵׁר בְּגִבּוּרָה דְּמִתְמָן עוֹתֵרָא, שְׁמַאל  
דְּיוֹחָה וְלֹא יִפְרוֹק מִתְמָן עַד דְּיִתְקַשֵּׁר צַדִּיק בְּיַמִּינָא, דְּאִיהוּ עָנִי וְחֻכִּים  
דְּתִמָּן צַדִּיק אִיהוּ מְסַפֵּן וְחֻכֵּם, וּמִלֵּט הוּא אֶת הָעִיר בְּחֻכְמָתוֹ. מֵאִי הָעִיר  
דָּא יְרוּשָׁלַם, דְּאֲתַמַּר בָּהּ וְנִלְכְּדָה הָעִיר, וְלֹא יָמוּת מְשִׁיחַ. וּבְגִין עֲנִיּוּתָהּ  
וְחֻכְמָתָהּ יִשְׁיֹזב לְקִרְתָּא בְּגִין דְּאִיהוּ עָנִי וְחָשׁוּב כְּמַת. וְעֵתִידִין בְּאוּרִיתָא  
לֹא יִשְׁתַּאֲרוּן אֶלָּא א' מַעִיר וּשְׁנַיִם מְמֻשְׁפָּחָה. חַד מַעִיר דְּאֶגִּין עַל קִרְתָּא  
וְדָא שִׁילָה דְּדִרְגָּה עֲמוּדָא דְּאֲמַצְעִיתָא, וְתָרִי מְמֻשְׁפָּחָה, תְּרִין מְשִׁיחִין  
מְסֻטְרָא דְּתָרִי סְמִכֵי קְשׁוּט, דְּאֶגִּינוּ עַל מְשֻׁפָּחָה דְּאֶנוּן עֵתִירִין בְּאוּרִיתָא  
וּבְנִבּוּאָה. וְאֲחֻרָנִין כְּלָהוּ עֲנִיִים בְּאוּרִיתָא וּבְנִבּוּאָה. וּבְזִכּוּת אֵלִין תְּלַת  
וּבְעֲנִיּוּתָא דִּילְהוּן יִשְׁתַּזְבּוּן מִמִּיתָא וְעֶאקוּ וְיִפְקֵד בְּרַחֲמֵי. וּבְגִין דָּא שְׁמַאל  
דְּיוֹחָה וְיָמִין מְקַרְבַּת, שְׁקוּצִית בְּיוֹמָא שְׁבִיעָאָה דְּאִיהוּ אֶלְף שְׁבִיעָאָה, בָּהּ  
קֶץ הַיָּמִין. וְרוּא דְּמִלָּה כּוּז״ו בְּמוֹכַס״ז כּוּז״ו, י״י אֶלְהִינוּ י״י. אֶלְהִינוּ הוּא  
שְׁכִינְתָא עֲלָאָה, עֲלֵה אֲתַמַּר (רוּת ג) וּגְאֲלִתִּיךְ אֲנֹכִי חַי ה' שְׁכִבְכִי עַד הַבֶּקֶר.  
וְדָא אִיהוּ כִּי יוֹם נָקָם בְּלַבִּי. וְעוֹד לִלְבִּי גִלְתִּי, דָּא שְׁמָא דְּע״ב שְׁמָהּ, בָּהּ  
אֲתַבְּנִי בִּי מְקַדְשָׁא דְּאִיהוּ דְּרוּעָא יְמִינָא, וּבָהּ אֲתַבְּנִי עֲלֵמָא דְּאִיהוּ  
שְׁכִינְתָּא. הָדָא הוּא דְּכִתִּיב (תְּהִלִּים פֶּט) אֲמַרְתִּי עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה, וְאִיהוּ חֶסֶד  
ע״ב שְׁמָהּ. וְעֲלִיהוּ אֲתַמַּר הִנֵּה ה' רוֹכֵב עַל ע״ב קַל וּבָא מִצְרַיִם. ע״ב דָּא י'  
יִהּ יְהוֹי יְהוֹה, הָא הֶכָּא עֶשֶׂר אֲתָנוּן וְסִלְקֵי ע״ב בְּחֻשְׁבָּן. וְתִלְיָן מְנַהוּן ע״ב  
שְׁמָהּ. וְאֵלִין אֶנוּן וְהוֹי יִלְי. (סִיט עֲלִים מְהִשׁ לִלְיָ אֲכִיא כְּהִת הוּזִי אֵלִיד לֵאזוּ  
הַהֵע יוֹל מְבִיָּה הֶקֶם לֵאזוּ כְּלִי לִזוּ פֹהֵל נֶלְךְ יִיִי מְלִיָּה חֵהוּ נְתִיָּה הֵאֵא יִרְתִּי שֵׁאִיָּה רִיִּי  
אוּם לְכִיב וְשִׁיר יַחֲזִי לְהַיִּח כּוּק מְנִיד אֲנִי חַעִם רַהֵע יִיִי הֵהִי מִיִּךְ וּוִיל יִלְיָ ס אֵל עֲרִי  
עֶשֶׁל מִיָּה וְהוֹי דְּנִי חַחֵשׁ עֲמִים נְנֵא נִיִּת מְבִיָּה פּוּי נְמִים יִיל הֵרִיח מְצִיר וּמְבִיָּה יְהוֹי עֲנוּ  
מְחִי דְּמִיב מְנִק אִיעַ חֲכִיז רֵאִיָּה יְבִים הִיִּי מוּם) וְהוֹי אֲנִי וְהוֹי רֵאִשִׁי תְּבִין וְא״ו, י'ג  
מְכִילִן דְּרַחֲמֵי, עֲלִיהוּ אֲתַמַּר (יִשְׁעִיָּה נֹט) וּבְרַחֲמִים גְּדוּלִים אֶקְבָּצָךְ.

וְהַכֵּל מִתְעַבֵּב עַד שְׁיָבֵא שִׁילָה שְׁהוּא מְשָׁה בְּגִימְטְרִיא

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

מ"ה, אַרְבָּעִים וְחָמֵשׁ שָׁנִים אַחַר אֶלֶף וּמֵאֵתִים שָׁנִים. וְכָל הָאֲרָבַע אוֹתִיּוֹת יוֹרְדוֹת בְּצַדִּיק וְנִקְשְׁרוֹת בּוֹ, מִשׁוּם שֶׁהוּא קָשֶׁר שֶׁל יְחוּד, וּמִי הוּא? יְהוּ"ה הָעֲמוּד הָאֲמֻצָּעִי מֵאִיר בְּצַדִּיק, לְהַקִּים בּוֹ אֶת הַשְּׂכִינָה שֶׁהִיא אֲדֹנָי, דִּין בְּגִלוּת. וּמִשׁוּם שֶׁהַצַּדִּיק נִקְשָׁר בְּגִבּוֹרָה שְׁמִשָּׁם הָעֶשֶׂר, הַשְּׂמֵאל דְּחוּקָה, וְלֹא יִגָּאֵל מִשָּׁם עַד שִׁיתְקַשֵּׁר הַצַּדִּיק בְּיָמִין, שֶׁהוּא עָנִי וְחֶכֶם, שֶׁשָּׁם הַצַּדִּיק הוּא מְסִבֵּן וְחֶכֶם, וּמִלֵּט הוּא אֶת הָעֵיר בְּחֶכְמָתוֹ. מִי הָעֵיר? זוֹ יְרוּשָׁלַיִם, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ וְנִלְכְּדָה הָעֵיר, וְלֹא יָמוּת מְשִׁיחַ. וּמִשׁוּם עֲנִיּוּתוֹ וְחֶכְמָתוֹ יֵצֵל אֶת הַקְּרִיָּה, מִשׁוּם שֶׁהוּא עָנִי וְחָשׁוּב כְּמֵת. וְעֵתִידִים שֶׁלֹּא יִשָּׂאָרוּ בַּתּוֹרָה אֶלָּא אֶחָד מֵעֵיר וּשְׁנַיִם מִמְּשַׁפְּחָה. אֶחָד מֵעֵיר – שְׁמִגֵּן עַל הַקְּרִיָּה, וְזֶה שִׁילָה, שֶׁדָּרָגָתוֹ הָעֲמוּד הָאֲמֻצָּעִי. וּשְׁנַיִם מִמְּשַׁפְּחָה – שְׁנֵי מְשִׁיחִים מֵהַצַּד שֶׁל שְׁנֵי עֲמוּדֵי הָאֱמֶת שֶׁהִגִּנוּ עַל מְשַׁפְּחָה שָׁהֵם עֲשִׂירִים בַּתּוֹרָה וּבְנִבּוּאָה. וְהָאַחֲרִים כֻּלָּם עֲנִיִּים בַּתּוֹרָה וּבְנִבּוּאָה. וּבְזִכּוֹת שְׁלֹשֶׁת אֱלֹהִים, וּבְעָנִי שְׁלָהֶם, יִנְצְלוּ מִמִּיתָה וְצָרוֹת וַיִּפְקֹד בְּרַחֲמִים. וּמִשׁוּם זֶה שְּׂמֵאל דְּחוּקָה וַיָּמִין מְקַרְבֵּת. שְׁקוּ צִית – בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי, שֶׁהוּא הָאֶלֶף הַשְּׁבִיעִי, בָּהּ קָץ הַיָּמִין. וְסוּד הַדָּבָר – כּוּז"ו בְּמוֹכַס"ז כּוּז"ו, י"י אֶלְהִינוּ י"י. אֶלְהִינוּ הִיא הַשְּׂכִינָה הָעֲלִיּוֹנָה, עָלֶיהָ נֶאֱמַר (רות a) וַיִּגְאֲלֵתִיךָ אֲנֹכִי חַי ה' שְׂכָבִי עַד הַבֶּקֶר, וְזֶהוּ כִּי יוֹם נָקָם בְּלָבִי. וְעוֹד, לְלָבִי גְלִיתִי. זֶה הַשֵּׁם שֶׁל שְׁבַעִים וּשְׁנַיִם שְׁמוֹת בּוֹ נִבְּנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁהוּא זְרוּעַ יָמִין, וּבוֹ



שֶׁבֶכֶל הַלֵּילוֹת אָנּוּ אוֹכְלֵי חֶמֶץ וּמִצָּה, הַלֵּילָה  
 הַזֶּה כֻּלּוֹ מִצָּה:

שֶׁבֶכֶל הַלֵּילוֹת אָנּוּ אוֹכְלֵי שָׂר וְרִקּוֹת, הַלֵּילָה  
 הַזֶּה מְרוֹר:

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

גִּבְנָה הָעוֹלָם שְׁהִיא שְׁכִינָה. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (תהלים פט)  
 אֲמַרְתִּי עוֹלָם חֶסֶד יִבְנֶה, וְהוּא חֶסֶד, שְׁבָעִים וּשְׁנַיִם  
 שְׁמוֹת, וְעֲלִיָּהֶם נֶאֱמַר הִנֵּה ה' רֹכֵב עַל עֵבֶק קַל וּבָא  
 מִצְרִים. ע"ב זֶה י' י"ה י"ה י"ה י"ה י"ה י"ה י"ה י"ה י"ה י"ה  
 אוֹתִיּוֹת, וְעוֹלוֹת לְשָׁבָעִים וּשְׁתַּיִם בְּחֻשְׁבוֹן, וּתְלוּזִים  
 מִקֵּם שְׁבָעִים וּשְׁנַיִם שְׁמוֹת, וְאֵלּוּ הֵם. וְהוּא יִלְיִי סִיט  
 עֲלִים מִה"ש ל"ה אכ"א כה"ת הו"י אל"ד לא"ו  
 ה"ה ע יז"ל מ"ה הק"ם לא"ו כל"י לו"ו פה"ל גל"ך  
 יי"י מל"ה חה"ו נת"ה הא"א יר"ת שא"ה רי"י או"ם  
 לכ"ב וש"ר יח"ו לה"ח כו"ק מנ"ד אנ"י חע"ם רה"ע  
 יי"ז הה"ה מי"ך וו"ל יל"ה סא"ל ער"י עש"ל מי"ה  
 והו"ו דנ"י הח"ש עמ"ם ננ"א ני"ת מ"ה פו"י נמ"ם  
 יי"ל הר"ח מצ"ר ומ"ב יה"ה ענ"ו מח"י דמ"ב מנ"ק  
 אי"ע חב"ו רא"ה יב"ם הי"י מו"ם והו"ו אנ"י והו"ו  
 ראשי תבות וא"ו, שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת שֶׁל רַחֲמִים,  
 עֲלִיָּהֶם נֶאֱמַר (ישעיה נד) וּבְרַחֲמִים גְּדֹלִים אֶקְבְּצֶךָ.

שָׁבַבְל הַלִּילוֹת, אָנוּ אוֹכְלִין בְּשָׂר צָלִי שְׁלוֹק  
 וּמְבוֹשָׁל, הַלִּילָה הַזֶּה פְּלוֹ צָלִי:

שָׁבַבְל הַלִּילוֹת אִין אָנוּ מִטְבִּילִין אֶפְלוֹ פַּעַם  
 אַחַת, הַלִּילָה הַזֶּה שְׁתֵּי פַּעְמִים:

שָׁבַבְל הַלִּילוֹת אָנוּ אוֹכְלִין בֵּין יוֹשְׁבֵינָן וּבֵין  
 מִסְבִּין, הַלִּילָה הַזֶּה פְּלָנוּ מִסְבִּין:

יש אומרים את מאמר הזוה"ק:

בְּקוֹדֵשׁ בְּתַר דָּא, לְסַפֵּר בְּשִׁבְחָא דִּי צִיּוֹת מְצֻרִים, דְּאִיְהוּ חֵינוּבָא  
 עַל פֶּר נֶשׁ, לְאַשְׁתַּעֵי בַּחַי שִׁבְחָא לְעִלְמִין. חֲכִי  
 אוֹקִימְנָא, כֹּל פֶּר נֶשׁ דְּאַשְׁתַּעֵי בִּי צִיּוֹת מְצֻרִים, וּבְחַחוּבָא סְפוּר  
 חֲדֵי בְּחֻדוֹת, זְמַן אִיְהוּ לְמַחֲדֵי בְּשִׁבְחֵינָתָא לְעִלְמָא דְּאִתִּי דְּהוּא  
 חֲדוּ מִכְּלָא, דְּחַי אִיְהוּ פֶּר נֶשׁ דְּחֲדֵי בְּמַרְיָה, וְקוֹדֵשׁא בְּרִיךְ  
 הוּא חֲדֵי בְּחַחוּבָא סְפוּר. בֵּיה שְׁעֵתָא, כְּנִישׁ קוֹדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא  
 לְכֹל פְּמַלְיָא דִּילֵיה, וְאָמַר לִין, זִילוּ וְשִׁמְעוּ סְפוּרָא דְּשִׁבְחָא  
 דִּילֵי, דְּקָא מִשְׁתַּעֵי בְּנִי, וְחֲדָאן בְּפּוֹרְקָנִי. כְּדִין פְּלָחוּ מִתְּפִנְשִׁין,  
 וְאַתְיִין וּמִתְּחַבְּרִין בְּחֲדֵיהוּ דִּישְׂרָאֵל, וְשִׁמְעוּ סְפוּרָא דְּשִׁבְחָא,  
 דְּקָא חֲדָאן בְּחֻדוֹת דְּפּוֹרְקָנָא דְּמַרְיָהוּ, כְּדִין אַתְיִין וְאוֹדִין לֵיה  
 לְקוֹדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא, עַל כֹּל אֵינּוֹן נַסִּין וּגְבוּרָן וְאוֹדָאן לֵיה עַל  
 עֲמָא קוֹדֵשׁא דְּאִת לֵיה בְּאַרְעָא, דְּחֲדָאן בְּחֻדוֹת דְּפּוֹרְקָנָא  
 דְּמַאֲרִיָּהוּ. כְּדִין אַתּוּסַף לֵיה חִילָא וּגְבוּרָתָא לְעִילָא, וַיִּשְׂרָאֵל

בַּתְּהוּא סְפוּרָא יְהִיבִי חִילָא לְמֵאֲרִיחֹון, כַּמְלֵפֵא, דְּאֵתוּסְפֵי חִילָא  
וּגְבוּרָתָא, כַּד מְשַׁבְּחִין גְּבוּרָתֶיהָ, וְאוֹדֵן לֵיהָ, וּבְלָחוּ דְחֵלִין  
מִקְמֵיהָ, וְאֵסְתַּלַּק יַקְרִיָּה עַל כְּלָחוּ. וּבְגִין כַּד, אֵית לְשַׁבְּחָא  
וְלֹא שְׁתַּעֲי בְּסֵפּוּר דָּא כַּמָּה דְּאֵתְמַר:

לְשֵׁם יְחִוּד<sup>כ</sup> קוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא וְשְׂכִינְתֶיהָ בְּדִחְלוּ וְרַחֲמֵי וְרַחֲמֵי וְדִחְלוּ לְיְחִוּד שֵׁם י"ה בְּר"ה  
(אסור לומר בפירוש, אלא יאמר: י"ק ב"ק) בְּיַחְדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. תְּרִינֵי מוּכְן וּמְזוּמָן לְקוּיִם  
מִצְוֹת עֲשֵׂה שְׁצוּנֵי בּוֹרְאֵי יְתִבְרַךְ שְׁמוֹ לְסַפֵּר בִּיציאת מצרים בְּיַחְדָּא בְּלִילָה חֲזָה, וְהִנְנִי מוּכְן  
לְסַפֵּר לְבְנֵי וְלְבְנֵי בְתֵי הַנִּסִּים וְהַנְּבוּרֹת וְהַנְּפִלְאוֹת שְׁעֲשֵׂה הַבוֹרָא יְתִבְרַךְ שְׁמוֹ וְיִתְעַלֶּה זְכוּרוֹ  
לְעַד עַמְנוּ בְּעַת יְציאת מצרים וּבְנִתֵי לְתַת כְּזֶה הַסִּפּוּר נַחַת רוּחַ גְּדוּל לְיוֹצְרֵי וּבּוֹרְאֵי בְּרִיָּה  
הוּא וּבְרִיָּה שְׁמוֹ. וְיְהִי נֵעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנְנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ  
בּוֹנְנָהוּ:

יֵעֲבָדִים הֵיִינוּ לְפָרְעָה בְּמִצְרַיִם, וַיּוֹצִיאֵנוּ יְהוָה  
אֱלֹהֵינוּ מִשָּׁם יְבִיד חֲזָקָה וּבְזָרוּעַ נְטוּיָה. וְאֵלֹהֵי

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

<sup>א</sup>בזוהר – ספר ויקרא – פרשת צו – דף כ"ט ע"א

פְּקוּדָא (שייר לִדְף ק"י ע"ב) לְהַקְרִיב בְּכָל יוֹמָא תְּמִידִין. וְאַבְתְּרִיָּה לְהַדְּלִיק  
אֵשׁ, הָדָא הוּא דְכְּתִיב אֵשׁ תְּמִיד תּוֹקֵד עַל הַמִּזְבֵּחַ לֹא תִכָּבֵה. וְאַבְתְּרִיָּה,  
תְּרוּמַת הַדָּשָׁן. וְאַבְתְּרִיָּה, קָרְבַּן נֶדֶר אוֹ נִדְבָה. תְּנָאִים וְאַמּוֹרָאִים, כָּל אֱלִין  
תְּמִידִין, אֵינוֹן מְדוּת דְּקוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא, דְּצָרִיכֵי לְמַהוּי לֶזֶן נִיחָא. וְאַף עַל  
גַּב דְּכָל סְפִירָן כְּלָחוּ חַד, מְכָל מְקוּם, כָּל סְפִירָה וּסְפִירָה מְמָנָא עַל שְׁבָתוֹת  
וּזְמַנִּין וְיוֹמִין טְבִין, וְהֵיא מְדָה דְשׁוּלְטָנוּתָא דְהוּא וּזְמָנָא, כָּל סְפִירָן  
אֲתַכְּלִילוּ בָּהּ, וְאֲתַקְרִיאוּ כְּלָחוּ עַל שֵׁם הֵיא מְדָה, בְּחֶסֶד חֲסִדִים, בְּגְבוּרָה  
גְּבוּרוֹת וְהִכֵּי בְּכָל מְדָה.

מְצוּה לְהַקְרִיב בְּכָל יוֹם תְּמִידִים וְאַחֲרֵיו לְהַדְּלִיק אֵשׁ.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וְהוּא שְׁכָתוּב אֲשׁ תְּמִיד תּוֹקֵד עַל הַמְּזִבַּח לֹא תִכְבֶּה.  
 וְאַחֲרָיו תְּרוּמַת הַדָּשָׁן, וְאַחֲרָיו קָרְבַּן נֶדֶר אוֹ נִדְבָה.  
 תְּנָאִים וְאַמּוֹרָאִים, כָּל אֵלֹו תְּמִידִים, הֵם מִדּוֹתָיו שֶׁל  
 הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁצָרִיכִים לְהִיּוֹת לָהֶם נַחַת. וְאַף עַל  
 גַּב שְׁכָל הַסְּפִירוֹת בְּלֵן אַחַת, מְכַל מְקוֹם כָּל סְפִירָה  
 וְסְפִירָה מְמַנָּה עַל שְׁבֹתוֹת וְזִמְנִים וְיָמִים טוֹבִים,  
 וְאוֹתָהּ מְדָה שְׁשׁוּלְטַת בְּאוֹתוֹ זְמַן, כָּל הַסְּפִירוֹת  
 נִכְלָלוֹת בָּהּ, וְכֵלְן נִקְרְאוֹת עַל שֵׁם אוֹתָהּ מְדָה, בְּחֻסְד  
 חֻסְדִּים, בְּגִבּוּרָה גְּבוּרוֹת, וְכֹף בְּכָל מְדָה.

וְאִית הַשְּׁבֹתַת מְלָאכָה, כְּגוֹן שׁוֹר, דְּאִית לִיה עוֹל. וְחֻמוֹר, דְּאִית לִיה  
 מִשְׁאוּי. בֵּין עוֹל מְלָכוֹת שָׁמַיִם, כְּגוֹן תְּפִלִּין. בֵּין עוֹל מְלָכוֹת עֲבוּדַת  
 כּוֹכָבִים וּמְזוֹלוֹת, כְּפּוּם עוֹבְדֵייהוּ, בְּאֵלִין יוֹמִין אִית לוֹן הַשְּׁבֹתַת מְלָאכָה  
 וְנִיּוּקָא. מֵאֵן דְּלֹא אֲתַעְסַק בְּאוֹרֵייתָא וּבְפִקּוּדִין, אִית לִיה עוֹל מְלָכוֹת  
 עֲבוּדַת כּוֹכָבִים וּמְזוֹלוֹת. וּמֵאֵן דְּאֲתַעְסַק בְּאוֹרֵייתָא וּבְפִקּוּדִין, אִית לוֹן עוֹל  
 מְלָכוֹת שָׁמַיִם, דְּאִיהִי ה' בְּתִרְאָה, מְלָכוֹת שָׁמַיִם אֲתַקְרִיאַת.

וְיֵשׁ הַשְּׁבֹתַת מְלָאכָה, כְּמוֹ שׁוֹר שְׁיֵשׁ לוֹ עַל, וְחֻמוֹר  
 שְׁיֵשׁ לוֹ מִשְׁא. בֵּין עַל מְלָכוֹת שָׁמַיִם, כְּמוֹ תְּפִלִּין, בֵּין  
 עַל מְלָכוֹת עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמְזוֹלוֹת, כְּפִי מַעֲשֵׂיהֶם  
 בְּיָמִים הֵלְלוּ יֵשׁ לָהֶם הַשְּׁבֹתַת מְלָאכָה וּמְנוּחָה. מִי  
 שְׁלֹא מִתַּעְסַק בְּתוֹרָה וּבְמִצְוֹת, יֵשׁ לוֹ עַל מְלָכוֹת  
 עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמְזוֹלוֹת. וּמִי שְׁמִתַּעְסַק בְּתוֹרָה וּמִצְוֹת,  
 יֵשׁ לוֹ עַל מְלָכוֹת שָׁמַיִם, שְׁהִיא ה' אַחֲרוּנָה, שְׁנִקְרְאֵת  
 מְלָכוֹת שָׁמַיִם.

עוֹל מִצְוֹת אִיהִי וְדָאִי, כְּגִין דְּבָהּ אֲתַבְרִיאֵן כָּל בְּרִיין דְּשְׁמִיא וְאַרְעָא, הַדָּא

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הוא דְּכַתִּיב, (בראשית ב) אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהִבְרָאָם. בְּה' בְּרָאָם. וְכַד יִיְתִי שֶׁבֶת וַיּוֹם טוֹב, נִחַתַּת בֵּינָה דְאִיהוּ יד"ו, עַל ה', דְּאִיְהִי מַלְכוּת שָׁמַיִם נְשָׁמָה יִתְיָרָה, וְאִיהוּ (שמות לב) חָרוֹת עַל הַלּוּחוֹת. אָנֹכִי בִיִּצִיאַת מִצְרַיִם, וּפְרִישַׁת גְּדַפְהָא עַל בְּרִתָּא, וְעַל מִשְׁרַיִן דִּילָהּ, וְאִית לֹון נִיִּחָא. וְאַתְמַר בְּמִשְׁרַיִן דְּסַמְא"ל וְנַחֲשׁ, (דברים כח) וְרָאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי שֵׁם יי' נִקְרָא עֲלֵיךָ וַיִּרְאוּ מִמֶּךָ, אוֹת תְּפִלִּין וְאוֹת שֶׁבֶת, וְאוֹת דְּיוֹמִין טְבִין, וְאוֹת בְּרִית כְּלָהוּ שְׁקִילִין.

עַל מִצְוֹת הַיָּא וְדָאִי, מִשׁוֹם שְׁבָה נִבְרָאוּ כָּל הַבְּרִיּוֹת שֶׁל שָׁמַיִם וְאָרֶץ, זֶהוּ שְׁכָתוֹב (בראשית ב) אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהִבְרָאָם. בְּה' בְּרָאָם. וְכַשֵּׁיבָא שֶׁבֶת וַיּוֹם טוֹב, יוֹרְדַת בֵּינָה, שְׁהִיא יד"ו, עַל ה', שְׁהִיא מַלְכוּת שָׁמַיִם נְשָׁמָה יִתְיָרָה, וְהוּא (שמות לב) חָרוֹת עַל הַלּוּחַת. אָנֹכִי בִיִּצִיאַת מִצְרַיִם, וּפּוֹרְשַׁת כְּנַפְיָהּ עַל הַבַּת וְעַל הַמַּחְנוֹת שְׁלָהּ, וַיֵּשׁ לָהֶם מְנוּחָה. וְנֶאֱמַר בְּמִרְבּוֹתָיו שֶׁל סַמְא"ל וְנַחֲשׁ, (דברים כח) וְרָאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי שֵׁם ה' נִקְרָא עֲלֵיךָ וַיִּרְאוּ מִמֶּךָ. אוֹת תְּפִלִּין וְאוֹת שֶׁבֶת וְאוֹת יָמִים טוֹבִים וְאוֹת בְּרִית - כְּלָם שְׁקוּלִים.

וְאִית אוֹת דְּשִׁד"י, דְּאִיהוּ מְטֵטְרוּ"ן עֶבֶד, וְכַמָּה עֶבְדִּין תְּלִיין מְנִיָּה, דְּמִמְנָא עַל אֲלִין דְּעֶבְדִּין פְּקוּדֵי עַל מְנַת לְקַבַּל פָּרְס. מְטֵטְרוּ"ן וּמִשְׁרַיִן דִּילִיָּה מְמַנֵּן עַלִּיָּהוּ. בְּגִינֵיָּהוּ אֲתַמַּר, (שמות כג) לְמַעַן יְנוּחַ שׁוֹרֶה וְחַמּוּרָה וְעַבְדָּךָ וְאַמְתָּךְ. אָבַל אֵינוֹן דְּעֶבְדִּין פְּקוּדִין שְׁלָא עַל מְנַת לְקַבַּל פָּרְס, אֵינוֹן בְּנוֹי דְּמַלְכָּא וּמְטֵרוֹנִיתָא. וְאֵינוֹן כְּתָרִין וְתִגִּין עַל רִישָׁא, דְּעֶבְדִּין בְּיוֹמִין דְּחוּל. וּבְגִינֵיָּהוּ אֲתַמַּר וּדְאֲשַׁתְּמַשׁ בְּתַגָּא חֲלָף, וְהָזַר הַקָּרֵב לְגַבְיָהוּ יוֹמַת.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

דשבתות אתקריאו לגבי עבדין.

ויש אות של שד"י, שהוא מטטרו"ן עבד, וכמה עבדים תלויים ממנו, שממנה על אלו שעושים מצוות על מנת לקבל פרס. מטטרו"ן והמחנות שלו ממנים עליהם. בשבילם נאמר, למען ינוח שורף וחמורף ועבדך ואמתך. אבל אותם שעושים מצוות שלא על מנת לקבל פרס, הם בני המלך והגבירה, והם הכתרים והתגים על הראש העבדים בימות החל, ובשבילם נאמר ודאשתמש בתגא חלף, והזהר הקרב אליהם יומת. שנקראים שבתות אל העבדים.

ובגין דא, אם כבנים אם כעבדים. אם כבנים, דאתמר בהון (דברים יד) בנים אתם ליי' אלהיכם. אם כעבדים, (ויקרא כה) כי לי בני ישראל עבדים ולא שאר אומין. אבל אינון חייביא דלא משתדלין באורייתא ומצות, ולית עליהו עול תורה ועול תפלין, ושאר פקודין, אינון עבדין לאומין דעלמא, ומשתעבדין בהו. כגון (דברים ו) עבדים היינו לפרעה במצרים.

ומשום כף, אם כבנים אם כעבדים. אם כבנים, שנאמר בהם בנים אתם לה' אלהיכם. אם כעבדים, כי לי בני ישראל עבדים, ולא שאר האמות. אבל אותם הרשעים שאין משתדלים בתורה ובמצוות ואין עליהם על תורה ועל תפלין ושאר מצוות, הם עבדים לאמות העולם ומשתעבדים בהם, כמו עבדים היינו לפרעה במצרים.

ואי נטרי שבתות וימים טובים, אתמר בהו ויוציאנו יי' אלהינו. ויתקיים בהו, (שמות כג) למען ינוח שורף וחמורף, חמור בתורה ובמצות, וינפש בן

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אָמַתְךָ וּבְהִמְתָּךְ, עִם הָאָרֶץ בְּהִמָּה אֶקְרִי. וּלְבַתֵּר דִּייעוּל גְּרַמִּיהַ תַּחֲוֹת אָדָם  
בַּתּוֹרָה, יִתְקַיֵּים בֵּיהַ (תהלים לו) אָדָם וּבְהִמָּה תוֹשִׁיעַ יְיָ. אִם הוּא כְּסוּס  
דְּרָכִיב עָלֶיהָ מְאִרִּיהַ, וְסָבִיל לִיהַ, וְלֹא מִבְּעַט בְּמֵאִרִּיהַ.

וְאִם שׁוֹמְרִים שְׁבֻתוֹת וַיָּמִים טוֹבִים, נֶאֱמַר בָּהֶם  
וַיּוֹצִיאֵנוּ ה' אֱלֹהֵינוּ. וַיִּתְקַיֵּם בָּהֶם, לְמַעַן יָנוּחַ שׁוֹרְךָ  
וְחִמּוֹרְךָ, חֲמֹר בַּתּוֹרָה וּבִמְצוּוֹת, וַיִּנְפֹּשׂ בֶּן אָמְתְךָ  
וּבְהִמְתָּךְ, עִם הָאָרֶץ נִקְרָא בְּהִמָּה. וְאַחַר שֵׁיכְנִיס אֶת  
עַצְמוֹ תַּחַת אָדָם בַּתּוֹרָה, יִתְקַיֵּם בּוֹ אָדָם וּבְהִמָּה  
תוֹשִׁיעַ ה'. אִם הוּא כְּמוֹ סוּס שְׂרוּכֵב עָלָיו אָדוֹנוֹ,  
וְסוּבֵל אוֹתוֹ, וְלֹא בּוֹעֵט בְּאָדוֹנוֹ.

וּמֵאֵי סָבִילוֹ דְעַם הָאָרֶץ לְתַלְמִיד חָכָם. בְּגִין, דְּתַלְמִיד חָכָם כְּיוֹם שְׁבֻת  
צָרִיף אִיהוּ, דְלִית לִיהַ מְדִילִיהַ, וְאֵי עִם הָאָרֶץ סָבִיל לִיהַ בְּמִמוֹנִיהַ,  
וְאִתְנַהֵיג בֵּיהַ כְּפּוּם רְעוּתִיהַ לְשִׁמְשָׁא לִיהַ, וְלֹאִתְנַהֵגָא בְּפִקּוּדֵין כְּפּוּם  
רְעוּתִיהַ, יִתְקַיֵּים בֵּיהַ אָדָם וּבְהִמָּה תוֹשִׁיעַ יְיָ. יוֹשִׁיעַ לִיהַ מִשׁוּד וּגְזוּלָה,  
יוֹשִׁיעַ לִיהַ מִמְּלֶאכָה הַמְּוֹת, דְלֹא שְׁלִיט עָלֶיהַ, וַיִּשְׁחַט לִיהַ בְּסַפִּין פָּגוּם  
דִּילִיהַ. וְכֹל מֵאֵן דְּשָׁחִיט בְּסַפִּין פָּגוּם, נִבְלָה אִיהוּ, דְאִתְמַר בֵּיהַ לְכָלֵב  
תִּשְׁלִיכוּן אוֹתוֹ, דְאִיהוּ סְמָא"ל.

וּמַהוּ הַסָּבֵל שְׁעַם הָאָרֶץ לְתַלְמִיד חָכָם? מִשׁוּם  
שְׁתַּלְמִיד חָכָם כְּמוֹ יוֹם הַשְּׁבֻת הוּא צָרִיף, שְׁאִין לוֹ  
מִשְׁלוֹ. וְאִם עִם הָאָרֶץ סוּבֵל אוֹתוֹ בְּמִמוֹנוֹ וְנוֹהֵג בּוֹ  
כְּפִי רְצוֹנוֹ לְשִׁמְשָׁא אוֹתוֹ וּלְהִתְנַהֵג בְּמִצְוֹת כְּפִי רְצוֹנוֹ,  
יִתְקַיֵּים בּוֹ – אָדָם וּבְהִמָּה תוֹשִׁיעַ ה'. יוֹשִׁיעַ אוֹתוֹ  
מִשׁוּד וּמְגוּלָה, יוֹשִׁיעַ אוֹתוֹ מִמְּלֶאכָה הַמְּוֹת שְׁלֹא יִשְׁלַט  
עָלָיו וַיִּשְׁחַט אוֹתוֹ בְּסַפִּינוֹ הַפָּגוּמָה. וְכֹל מִי שֶׁנִּשְׁחַט

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בְּסִפֵּינָּן פְּגוּמָה, הוּא נְבִלָה, שְׁנֵאמַר בּו לְכָלֵּב תִּשְׁלַכּוּן  
אֹתוֹ, שֶׁהוּא סְמֵא"ל.

וְנִפְּשׁ דְּתַלְמִיד חָכָם אֲתַקְרִיאַת שַׁבַּת מְלַכְתָּא, נִפְּשׁ יְתִירָה דְּשַׁבַּת. וְעִנְג  
דִּילִיָּה נְשֻׁמַּת חַיִּים, וְרוּחַ שְׁכָלִי. וְאִינוּן נְשֻׁמָּה יְתִירָה, רוּחַ יְתִירָה, עַל  
נְשֻׁמָּה וְרוּחָא וְנִפְּשָׁא, דְּאִינוּן עֲבָדִין, דְּשִׁלְטִין בְּגוּפָא, דִּיוֹמִין דְּחוּל. נְשֻׁמָּה  
יְתִירָה, נְשֻׁמַּת כָּל חַי, (רמ"ב ע"ב) כְּתֵר הָרֵאשׁ צְדִיק, דְּאִיהוּ יוֹם שַׁבַּת.  
וּבְהֵאֵי נְשֻׁמָּה יְתִירָה תְּהִלָּל יְהוָה, דְּאִינוּן אָבָא וְאִמָּא, דְּעֵלָּה אֲתָמַר, (ישעיה  
סד) עֵין לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים וּזְלַתָּהּ, בְּגִין דְּאִיהוּ מְרַכְּבָה לְעֵלְתָּ הָעֲלֹת, דְּאִיהוּ  
מְכוּסָה וְלֹא שְׁלִיט עָלֶיהָ עֵינָא, וּבְגִין דָּא עֵין לֹא רָאִתָּה.

וְהִנֵּפְשׁ שֶׁל תַּלְמִיד חָכָם נִקְרֵאת שַׁבַּת הַמְּלִכָּה, נִפְּשׁ  
יְתִירָה שֶׁל שַׁבַּת, וְהִעֲנַג שְׁלָה נְשֻׁמַּת חַיִּים וְרוּחַ שְׁכָלִי.  
וְהֵם נְשֻׁמָּה יְתִירָה, רוּחַ יְתִירָה, עַל נְשֻׁמָּה וְרוּחַ וְנִפְּשׁ,  
שֶׁהֵם עֲבָדִים שְׁשׁוּלְטִים בְּגוּף שֶׁל יְמוֹת הַחֹל. נְשֻׁמָּה  
יְתִירָה, נְשֻׁמַּת כָּל חַי, כְּתֵר הָרֵאשׁ צְדִיק, שֶׁהוּא יוֹם  
הַשַּׁבַּת. וּבְנִשְׁמָה הַיְתִירָה הוּוּ תְּהִלָּל יְהוָה, שֶׁהֵם אָבָא  
וְאִמָּא, שְׁעָלִיהֶם נֶאמַר (ישעיה סד) עֵין לֹא רָאִתָּה אֱלֹהִים  
וּזְלַתָּהּ, מְשׁוּם שֶׁהִיא מְרַכְּבָה לְעֵלְתָּ הָעֲלֹת, שֶׁהוּא  
מְכוּסָה וְלֹא שׁוּלְטַת עָלֶיהָ הָעֵין, וּמְשׁוּם כִּף עֵין לֹא  
רָאִתָּה.

**בוזוהר – תיקוני הזוהר – הקדמת תקוני הזוהר – דף טו ע"א**

וְכַד אִיהוּ לְתַתָּא בְּמַטְטְרוּן בְּלֹא שְׁכִינְתִּיהָ, אֲשַׁתְּנִי בֵּיהּ, וּבְגִין דָּא אָמַר  
אֲלִישַׁע אַחַר, שְׁמָא חַס וְשָׁלוֹם שְׁתֵּי רְשׁוּיוֹת יֵשׁ, וּבְגִין דָּא אָמַר אֵל תְּמִירְנִי  
בוּ, כִּי שְׁמִי בְּקִרְבוֹ, בְּגִין דְּמַטְטְרוּן אִיהוּ שְׁנֵי לְמַלְכָּהּ, וְכַד אִיהוּ שְׁכִינְתָּא  
בְּלֹא בְעֵלָּהּ, אֲתַקְרִי הָאֵי מְלֶאךָ מְשֻׁנָּה לָּהּ, וְאֲשַׁתְּנִיאַת דְּלֹא אֲשַׁתְּמוּדְעִין



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בַּה חַיִּילִין, וּמַה דְּאִיהִי מְטְרוֹנִיתָא, וּבְמַאי הִיא מְתַכְסְיָא, בַּהִיא דַּאתְקַרִיאת אָמָה.

וּכְשֶׁהוּא לְמַטָּה בְּמִטְטְרוֹן בְּלִי שְׂכִינְתּוֹ, מְשַׁתְּנָה בּוֹ, וּמְשׁוּם זֶה אָמַר אֱלִישָׁע אַחֲרַי, שְׁמַא חָס וּשְׁלוֹם יֵשׁ שְׁתֵּי ר, שִׁוּת, וּמְשׁוּם כֶּף אָמַר אֶל תְּמִירְנִי בּוֹ, כִּי שְׁמִי בְּקִרְבוֹ, מְשׁוּם שְׁמִטְטְרוֹן הוּא שְׁנֵי לְמַלְךָ, וּכְשֶׁהִשְׂכִּינָה בְּלִי בַּעֲלָהּ, נִקְרָא הַמְּלָאךָ הַזֶּה מְשַׁנָּה לָּהּ, וּמְשַׁתְּנִית, שְׁלֵא יוֹדְעִים בַּה חַיִּילוֹת וּמַה שְׁהִיא גְבִירָה. וּבְמַה הִיא מְתַכְסִית? בְּאוֹתָהּ שְׁנִקְרֵאת אָמָה.

וְדָא הוּא דְאָמַר קְרָא (שְׁמוֹת כֹּא יג) וְכִי יִמְכּוֹר אִישׁ אֶת בְּתוֹ לְאָמָה, אִישׁ דָּא קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, בְּתוֹ דָּא שְׂכִינְתָא, לְאָמָה בַּת זּוּגִיָה דְּמִטְטְרוֹן, דְּאִיהִי מִיטְטְרוֹן בְּתוֹסְפַת יו"ד, דְּשַׁפְּחָה בִישָׂא הִיא אָמָה דְּעַרְב רב, וּבְגִין דְּהִיא שַׁפְּחָה בִישָׂא וּבְנָהָא לֹא אֲשַׁתְּמוּדְעִין בַּה, אִיהִי מְתַכְסְיָא בְּעַבְדָּא דִּילָהּ, כְּנִשְׁמַתָּא בְּגוֹפָא.

וְזֶהוּ שְׁאָמַר הַפְּתוּב וְכִי יִמְכּוֹר אִישׁ אֶת בְּתוֹ לְאָמָה. אִישׁ – זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, בְּתוֹ – זוֹ שְׂכִינָה, לְאָמָה – בַּת זּוּגוֹ שֶׁל מִטְטְרוֹן, שְׁהִיא מִיטְטְרוֹן בְּתוֹסְפַת יו"ד, שְׁשַׁפְּחָה רְעָה הִיא אָמָה שֶׁל עַרְב רב, וּמְשׁוּם אוֹתָהּ שַׁפְּחָה רְעָה וּבְנִיָּה לֹא מְכִירִים אוֹתָהּ, הִיא מְכִסָּה בְּעַבְד שְׁלָה כְּמוֹ הַנְּשֻׁמָּה לְגוֹף.

וּבְגִלּוֹתָא קְדַמָּה דְּלֹא חֲזַרְת לְמַלְכוּתָהּא בְּרַתָּא דְּמַלְכָּא, וְלֹא נְפַקְת מִהוּא גּוֹפָא, לֹא נְפַקְת חֲפְשִׁית, וּבְגִינָהּא אֲתַמַּר בְּהוּן, עַבְדִּים הִינְנוּ לְפַרְעָה בְּמַצְרַיִם בְּגִין דְּהוּוּ תַּחֲוֹת רְשׁוֹ דְּהוּא עֵבֶד, וּבְגִין דָּא אָמַר פְּרַעֲה בַּהִיא אֲתַר לֹא יְדַעְתִּי אֶת יְי, וְגַם אֶת יִשְׂרָאֵל לֹא אֲשַׁלַּח (שְׁמוֹת ה ב),

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ובגין דא נפקו במנוסה, כעבדא דלית ליה כתב חירו וברח מרבוייה.  
 ובגלות הראשונה שלא חזרה למלכותה בת המלך  
 ולא יצאה מאותו הגוף, לא יצאה חפשית, ובגללה  
 נאמר בהם עבדים היינו לפרעה במצרים, משום  
 שהיו תחת רשותו עבד, ומשום זה אמר פרעה  
 במקום הזה, לא ידעתי את יהוה, וגם את ישראל  
 לא אשלח, ומשום זה יצאו במנוסה כעבד שאין לו  
 כתב שחרור וברח מאדונו.

אבל בפורקנא בתראה לא נפקת ברמא, בהאי עבדא כשפחה, אלא  
 בקודשא בריה הוא, בגין דאורייתא דאיהי חירו, איהי עמה בגלותא  
 בתראה, דאיהי חירו דילה, מה דלא הוה הכי בגלותא קדמאה, דלא הוה  
 לה ולבנהא אורייתא דאיהי חירו, דאורייתא ודאי איהי חירו, במלכותא  
 דילה ביקרא דילה, הדא הוא דכתיב (משלי ג טו) יקרה היא מפנינים, ובגין  
 דא לא תצא כצאת העבדים (שמות כו ז), ודא הוא דאמר כי לא בחפזון  
 תצאו, ובמנוסה לא תלכו, כי הולך לפניכם יהוה (ישעיה נב יב), יהוה  
 ודאי איהו יוקים לון מעפרא, ואיהו נהיר על אנפוי דישראל, וביה  
 אשתמודעין כל עלמין דאינון (שם סא ט) ורע ברך יהוה.

אבל בגאלה האחרונה לא יוצאת הבת בעבד הזה  
 כמו שפחה, אלא בקדוש ברוך הוא, משום שתורה,  
 שהיא חרות, היא עמה בגלות האחרונה, שהיא  
 החרות שלה, מה שלא היה כן בגאלה הראשונה,  
 שלא היה לה ולבניה תורה שהיא חרות, שתורה היא  
 ודאי חרות, במלכות שלה, בכבוד שלה. והו שכתוב  
 יקרה היא מפנינים, ומשום זה לא תצא כצאת

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הַעֲבָדִים. וְזֶה שֶׁאָמַר כִּי לֹא בַחֲפוֹזוֹן תֵּצְאוּ וּבַמְנוּסָה לֹא תִלְכוּן כִּי הַלֵּךְ לִפְנֵיכֶם יְהוָה. יְהוָה וְדָאִי, הוּא יָקִים אוֹתָם מִהָעֶפֶר, וְהוּא מֵאִיר עַל פְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וּבּו נִדְעִים כָּל הָעוֹלָמוֹת שֶׁהֵם זֶרַע בְּרוּךְ הוּא.

וְאֵתִפְשֵׁט קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא מְכַל כְּנוּיָין, וּמְרַכְּבוֹת דְּמִטְטְרוּן, דְּאִינֹן כּוּז״ו בְּמוֹכְס״ז כּוּז״ו, מִצַּפ״ץ, וְאֵתִמַּר בֵּיהּ (ישעיה ל ב) וְלֹא יִכְנַף עוֹד מוֹרִיךְ, וְהָיוּ עֵינֶיךָ רֹאוֹת אֶת מוֹרִיךְ, בְּהֵהוּא זְמַנָּא, כִּי עֵין בְּעֵין יִרְאוּ בְּשׁוּב יְהוָה צִיּוֹן (שם לב כ), וְאֵתִפְשֵׁט מְרַכְּבוֹת דְּלִתְתָא, וְאֵתִלְבֵּשׁ בְּמְרַכְּבָה דִּילִיָּה דְאִיָּהִי אַדְנ״י, שֵׁם הַמְרַכְּבָה דָא יְהוָה, כְּנוּי״י דָא אֱלֹהִיִּם, דְּסָלִיק לְחֻשְׁבֹן אַהִי״ה אַדְנ״י, וְאִיהוּ כְּנוּי״י דְתַרִּין שְׁמֵהוּן אֵלִין וּבִיָּה אֵתִפְסִיין.

וְהֵתִפְשֵׁט הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכַל הַכְּנוּיִים וּמְרַכְּבוֹת שֶׁל מִטְטְרוּן, שֶׁהֵם כּוּז״ו בְּמוֹכְס״ז כּוּז״ו מִצַּפ״ץ, וְנֶאמַר בּוּ וְלֹא יִכְנַף עוֹד מוֹרִיךְ וְהָיוּ עֵינֶיךָ רֹאוֹת אֶת מוֹרִיךְ. בְּאוֹתוֹ זְמַן כִּי עֵין בְּעֵין יִרְאוּ בְּשׁוּב יְהוָה צִיּוֹן, וְהֵתִפְשֵׁט מְרַכְּבוֹת שְׁלִמְטָה וְהֵתִלְבֵּשׁ בְּמְרַכְּבָה שְׁלוֹ, שְׁהִיא אַדְנ״י. שֵׁם הַמְרַכְּבָה זֶה יְהוָה, כְּנוּי זֶה אֱלֹהִיִּם, שְׁעוּלָה לְחֻשְׁבֹן אַהִי״ה אַדְנ״י, וְהוּא כְּנוּי״י שֶׁל שְׁנֵי הַשְּׁמוֹת הַלְּלוּ, וּבּו הֵם מִתְּפָסִים.

**בזוהר – תיקוני הזוהר – = תקונא שביעאה – דף קמו ע״ב**

(זהו תקון כז) (דף קמו ע״ב)

דָא אִיהוּ בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִיִּם, בְּרֵאשִׁית אַבָּא וְאִימָא, יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, בְּרָא יְהוָה, בְּרָא דְאַבָּא וְאִימָא, אֱלֹהִיִּם בְּרֵתָא, וְעֲלִיָּהוּ אֵתִמַּר (ויקרא יט ג) אִישׁ אָמוּ וְאָבִיו תִּירָאוּ, (שמות כ יב) כִּבֵּד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ, אָבִיךָ דָא

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אַמְרָא דְּא שְׁכִינְתָּא, דְּחִילוּ דִּילָהּ בְּפִקּוּדֵי דְּלֵא תַעֲשֶׂה, אֹקִירוּ דִּילָהּ בְּפִקּוּדֵי דַעֲשֶׂה, וְכָל אֵינּוֹן דְּמִקְיָיְמֵי פִקּוּדֵי דַעֲשֶׂה עֲלֵיהּוֹ אֲתַמַּר (שמואל א ב ל) כִּי מְכַבְּדֵי אַכְבֵּד, וְאֵינּוֹן דַּעֲבָרִין עַל לֵא תַעֲשֶׂה עֲלֵיהּוֹ אֲתַמַּר וּבִזֵּי יִקְלוּ. אַמַּר בּוֹצִינָא קֳדִישָׁא רַבִּי רַבִּי, וּמָה הוּא אֹקִירוּ וּבִזֵּיוֹן לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּפִקּוּדֵי דַעֲשֶׂה וְלֵא תַעֲשֶׂה, אֶלְא בְּוֹדֵאֵי כַּד שְׁכִינְתָּא אִיהִי בְּגִלוּתָא, כָּל מָאן דַּעֲבִיד מְצוּהָ לְאַקְמָא לָהּ מִן גְּלוּתָא, כְּאֵלוּ אֹקִיר לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

זֶהוּ תִיקוּן כ"ו, זֶהוּ בְּרֵאשִׁית בְּרֵא אֱלֹהִיִּם, בְּרֵאשִׁית אָבָא וְאִמָּא, יְהוּ"ה אֱלֹהֵינּוּ, בְּרֵא יְהוּ"ה, בְּנָם שֶׁל הָאָב וְהָאִם, אֱלֹהִיִּם הַבֵּת, וְעֲלֵיהֶם נֶאמַר אִישׁ אִמוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ, כְּכַד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמָּךְ, אָבִיךָ זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אַמְרָא זֶה שְׁכִינָה, הִירָאָה שְׁלָהּ – בְּמְצוּוֹת לֵא תַעֲשֶׂה, הַכְּבוֹד שְׁלָהּ – בְּמְצוּוֹת עֲשֶׂה, וְכָל אֵלוּ שְׁמִקְיָיְמֵי מְצוּוֹת עֲשֶׂה, נֶאמַר עֲלֵיהֶם כִּי מְכַבְּדֵי אַכְבֵּד, וְעַל אוֹתָם שְׁעוֹבְרִים עַל לֵא תַעֲשֶׂה, עֲלֵיהֶם נֶאמַר וּבִזֵּי יִקְלוּ. אַמַּר הַמְּאוּר הַקְּדוֹשׁ: רַבִּי רַבִּי, וּמָהוּ כְּבוֹד וּבִזֵּיוֹן לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּמְצוּוֹת עֲשֶׂה וְלֵא תַעֲשֶׂה? אֶלְא וְדֵאֵי כְּשֶׁהַשְּׁכִינָה בְּגִלוּת, כָּל מִי שְׁעוֹשֶׂה מְצוּהָ לְהַקִּים אוֹתָהּ מִן הַגְּלוּת, כְּאֵלוּ כְּכַד אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

לְמַלְכָּא דְּהוּהָ לִיהָ קֶטְטָה עִם מְטְרוּנֵיתָא, וְאַרְמָא לָהּ מִן הִיכְלִיָּה, וְאִיהִי אֲזֻלַּת לְגַבֵּי שְׁכִינָהָ, וְהֵלָא כָּל מָאן דְּמִקְבֵּל לָהּ בְּבֵיתָהּ וְאֹקִיר לָהּ (וְדֵאֵי אֹקִיר לְמַלְכָּא), וְעֵאִיל שְׁלָם בִּינְהָא וּבִין בַּעֲלָהּ, הֵלָא כָּל יִקְרָא דַּעֲבִיד לָהּ לְמַלְכָּא עֲבִיד, דָּאֵם מְלַכָּא כְּעַס עֲלָהּ וּמְנָא חֲדָא אוּ תְרִין, יְהֵא לִיהָ שְׁלָם עֲמָה וְיַחְזִיר לָהּ לְבֵיתָהּ, וְאִיהוּ שְׁאִיל לָהּ מָאן אֹקִיר לָהּ אוּ מָאן זְלוּל בָּהּ,

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

או אם תריף לה למלכותא אחרא.

לְמַלְכָּה שְׁהִיְתָה לוֹ קִטְטָה עִם הַגְּבִירָה, וְזָרַק אוֹתָהּ  
 מִהֵיכְלוֹ, וְהִיא הִלְכָה לְשִׁכְנֶיהָ, וְהָלָא כָּל מִי שְׁמַקְבֵּל  
 אוֹתָהּ בְּבֵיתוֹ וּמְכַבֵּד אוֹתָהּ, (וּדְאִי שְׁמַכְבֵּד אֶת הַמֶּלֶךְ),  
 וּמְכַנִּיס שְׁלוֹם בֵּינָה לְבֵין בְּעֵלָהּ, הָלָא כָּל הַכְּבוֹד  
 שְׁעוֹשָׂה לָּהּ, הוּא עוֹשֶׂה לְמַלְכָּהּ, שְׁאֵם הַמֶּלֶךְ כּוֹעֵס  
 עָלֶיהָ פְּעַם אַחַת אוֹ פְּעַמִּים, יִהְיֶה לוֹ שְׁלוֹם עִמָּה  
 וַיִּחְזֹר אוֹתָהּ לְבֵיתוֹ, וְהוּא שׂוֹאֵל אוֹתָהּ, מִי כִבֵּד  
 אוֹתְךָ? אוֹ מִי זָלַל בְּךָ? אוֹ אִם גֵּרַשׁ אוֹתָהּ לְמַלְכוֹת  
 אַחֲרַת?

בְּגוֹנוֹא דָּא קוֹדְשָׁא בְּרִיף הוּא תְּרִיף לָהּ לְשִׁכְנֶתָא, וְאַרְמִי לָהּ מִבֵּיתֶיהָ,  
 הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב (ישעיה נ א) וּבִפְשָׁעֵיכֶם שְׁלַחַה אִמְכֶם, וְהָלָא כָּל מָאן  
 דְּאוֹקִיר לָהּ בְּגִלוּתָא לְקוֹדְשָׁא בְּרִיף הוּא אוֹקִיר, אוֹ מָאן דְּמוֹלֵז בָּהּ  
 לְקוֹדְשָׁא בְּרִיף הוּא מוֹלֵז, וּבִגִּין דָּא כִּי מְכַבְּדִי אַכְבֵּד וּבוֹזִי יִקְלוּ, דְּאָף עַל  
 גַּב דְּקוֹדְשָׁא בְּרִיף הוּא זְבִין לָהּ בְּחוּבִין דְּבִנְהָא בְּגִלוּתָא רְבִיעָא, אִיהוּ  
 נְטִיר לָהּ וְאִיהוּ יִפְרוֹק לָהּ, וְרָזָא דְמִלָּה (שמות כא ז) וְכִי יִמְכּוֹר אִישׁ אֶת בְּתוֹ  
 לְאִמָּה לֹא תִצָּא כְּצֵאת הָעֶבְדִּים, אֲלֵא תִפּוֹק בֵּת חוֹרִין, בְּגִין דְּבְּגִלוּתָא  
 קְדָמָא דְלֹא הוּת לָהּ בְּעֵלָהּ דְּאִיהִי אוֹרִייתָא חִירוֹ דִּילָהּ, לֹא נִפְקַת לָהּ  
 בֵּת חוֹרִין, וְנִפְקַת בְּחַפְזוֹן כְּעֶבְדָּא דְּבָרַח מִרְבוּנִיהָ וְלֹא אִית לָהּ שְׁטַר חִירוֹ,  
 אֲבָל בְּפוֹרְקָנָא בְּתִרְיִיתָא דְּאִית לָהּ בְּעֵלָהּ דְּאִיהוּ בֵּן חוֹרִין, לֹא תִצָּא  
 בְּחַפְזוֹן וְלֹא תִצָּא כְּעֶבְדִּין, דְּאִתְמַר בְּהוֹן עֶבְדִּים הָיִינוּ לְפָרְעָה בְּמִצְרַיִם,  
 אֲלֵא תִפּוֹק בֵּת חוֹרִין, וּבִגִּין דָּא כִּי יִמְכּוֹר אִישׁ אֶת בְּתוֹ לְאִמָּה לֹא תִצָּא  
 כְּצֵאת הָעֶבְדִּים.

כְּמוֹ כֵּן הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא גֵּרַשׁ אֶת הַשְּׁכִינָה וְזָרַק

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אותה מביתו, זהו שפיתוב ובפשיעיקם שלחה אמכם, והלא כל מי שמכבד אותה בגלות, הוא כבד את הקדוש ברוך הוא, או מי שמזלזל בה, הוא מזלזל בקדוש ברוך הוא, ומשום זה כי מכבדי אכבד ובזי יקלו, שאף על גב שהקדוש ברוך הוא מכר אותה בחטאי בניה בגלות הרביעית, הוא שומר אותה והוא יגאל אותה, וסוד הדבר – וכי ימכר איש את בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים, אלא תצא בת חורין, משום שבגלות הראשונה, שלא היה לה בעלה, שהיא התורה, החרות שלה, לא הוציא אותה בת חורין, ויצאה בחפזון כמו עבד שבורח מאדונו ואין לו שטר שחרור, אבל בגאולה האחרונה, שיש לה בעלה שהיא בן חורין, לא תצא בחפזון ולא תצא כמו עבדים, שנאמר בהם עבדים היינו לפרעה במצרים, אלא תצא בת חורין, ומשום זה כי ימכר איש את בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים.

ומנלן דאורייתא איהו חירות, הדא הוא דכתיב (שמות לב טז) והמכתב מכתב אלהים הוא חרות על הלחת, ואיהו יהא לה בפורקנא בתרייתא חרות ממלאך המות, דלא ימות משיח בן אפרים, חרות משעבוד מלכיות דלא ישתעבדון בה ובבנהא לעלם, ויהא לה חירו ולבנהא מכל מרעין בישין דעלמא דאינון ערב רב, וישראל דאינון מסטרא דההוא נער או מכרסיא קדישא, אף על גב דהוון מחוייבין בכמה חובין, כמה דאמרין אין בן דוד בא עד שיהיה דור שכלו וכאי או כלו חייב, אתמר בהון (שם כא ח) אם רעה בעיני אדוניה אשר לא יעדה, עם כל דא והפדה בגלותא, ולא ימשול למוכרה בגלותא, בבגדו בה, בגין דבגדו בעבודה זרה.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וּמַנִּין לָנוּ שְׁתוּרָה הִיא חֲרוּת? זֶהוּ שְׁכָתוּב וְהַמְכָתֵב מְכַתֵּב אֱלֹהִים הוּא חֲרוּת עַל הַלְחַת, וְהוּא יִהְיֶה לָּהּ בְּגֵאָלָהּ הָאֲחֻרוֹנָה חֲרוּת מִמְּלֶאךָ הַמּוֹת, שְׁלֹא יָמוּת מְשִׁיחַ בֶּן אֶפְרַיִם, חֲרוּת מִשְׁעֶבֶד מַלְכוּיּוֹת, שְׁלֹא יִשְׁתַּעֲבְדוּ בָּהּ וּבְבִנְיָהּ לְעוֹלָם, וְתִהְיֶה לָּהּ חֲרוּת וּלְבִנְיָהּ מִכָּל הַחֻטָּאִים הָרָעִים שֶׁל הָעוֹלָם, שֶׁהֵם עָרַב רַב, וְיִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם מֵצַד אוֹתוֹ הַנֶּעַר אוֹ מֵהַכֶּסֶּא הַקְּדוֹשׁ, אַף עַל גַּב שֶׁהָיוּ מְחִיבִים בְּכִמָּה חֻטָּאִים, כְּמוֹ שְׁאוּמְרִים אֵין בֶּן דָּוִד בָּא עַד שִׁיְהִיָּה דוֹר שְׁכָלוּ זִכְאֵי אוֹ כָּלוּ חַיִּב, נֶאֱמַר בָּהֶם אִם רָעָה בְּעֵינַי אֲדוֹנִיָּה אֲשֶׁר לֹא יַעֲדָה, עִם כָּל זֶה וְהַפְּדָה בְּגָלוֹת, וְלֹא יִמְשַׁל לְמַכְרָה בְּגָלוֹת בְּבִגְדוֹ בָּהּ, מִשּׁוּם שֶׁבִגְדוֹ בְּעִבּוּדָה זָרָה.

וְעוֹד כִּי יִמְכּוֹר אִישׁ אֶת בְּתוֹ לְאִמָּה, דָּא נִשְׁמַתָּא קְדִישָׁא, דְּמִכַּר לָהּ בְּגוּפָא דְאִיהוּ אָמָה דִּילָהּ, וְאִתְמַר (מְשַׁלִּי ל כג) וְשִׁפְחָה כִּי תִירֶשׁ גְּבִירְתָּהּ, כִּד תִּפּוֹק מִגּוּפָא לֹא תִצָּא כְּצֵאת הָעֶבְדִּים, דְּאִינוּן נְפֻשׁוֹת דְּאִינוּן מְשׁוּתְפִין עִם גּוּפָא תַתָּא, דְּהִנָּאָה דְּלִהוּן לֹאוּ אִיהִי לְעֵלְמָא דְאַתִּי, לֹא שְׁתַּדְּלָא בְּאוּרִייתָא דְאִיהוּ חִירוֹ מִמְּלֶאךָ הַמּוֹת, אֲלֵא לִירְתָא לְעֵלְמָא דִּין, וּבְגִין דָּא נִשְׁמַתָּא דְאִיהִי אֲשֶׁתַּדְּלָא בְּאוּרִייתָא, לֹא תִצָּא כְּצֵאת הָעֶבְדִּים מִגּוּפָא בְּדוּחְקָא, כְּנִשְׁמַתָּא דְעִם הָאָרֶץ דְּאִיהִי עֶבֶד, אֲלֵא תִפּוֹק בְּר חוּרִין מִמְּלֶאךָ הַמּוֹת.

וְעוֹד כִּי יִמְכּוֹר אִישׁ אֶת בְּתוֹ לְאִמָּה, זֶה הַנְּשֻׁמָּה הַקְּדוּשָׁה שְׁמִכַּר אוֹתָהּ לְגוּף, שֶׁהוּא הָאִמָּה שְׁלָהּ, וְנֶאֱמַר וְשִׁפְחָה כִּי תִירֶשׁ גְּבִירְתָּהּ, כְּשֶׁתִּצָּא מִן הַגּוּף, לֹא תִצָּא כְּצֵאת הָעֶבְדִּים, שֶׁהֵם נְפֻשׁוֹת שְׁמִשְׁתַּפִּים עִם

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הגוף התחתון, שהנאתם אינה לעולם הבא, להשתדל בתורה שהוא חרות ממלאך המות, אלא לירש את העולם הזה, ומשום הנשמה שמשתדלת בתורה, לא תצא כצאת העבדים מן הגוף בדחק, כמו נשמת עם הארץ שהיא עבד, אלא תצא בת חורין ממלאך המות.

**בוהר – תיקוני זוהר – = תקונא שביעאה – דף קמו ע"ב**

בגוונא דא קודשא בריה הוא תריף לה לשכינתא, וארמי לה מביתיה, הדיא הוא דכתיב (ישעיה נ א) ובפשעיכם שלחה אמכם, והלא כל מאן דאוקיר לה בגלותא לקודשא בריה הוא אוקיר, או מאן דמזולל בה לקודשא בריה הוא מזולל, ובגין דא כי מכבדי אכבד ובווי יקלו, דאף על גב דקודשא בריה הוא זבין לה בחובין דבנהא בגלותא רביעאה, איהו נטיר לה ואיהו יפרוק לה, ורזא דמלה (שמות כא ז) וכי ימכור איש את בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים, אלא תפוק בת חורין, בגין דבגלותא קדמאה דלא הות לה בעלה דאיהי אורייתא חירו דילה, לא נפקת לה בת חורין, ונפקת בחפזון כעבדא דברח מרבוגיה ולא אית לה שטר חירו, אבל בפורקנא בתרייתא דאית לה בעלה דאיהו בן חורין, לא תצא בחפזון ולא תצא כעבדין, דאתמר בהון עבדים היינו לפרעה במצרים, אלא תפוק בת חורין, ובגין דא כי ימכור איש את בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים.

כמו כן הקדוש ברוך הוא גרש את השכינה וזרק אותה מביתו, וזה שכתוב ובפשעיכם שלחה אמכם, והלא כל מי שמכבד אותה בגלות, הוא כבד את הקדוש ברוך הוא, או מי שמזולל בה, הוא מזולל



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בְּקִדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּמְשׁוּם זֶה כִּי מְכַבְּדֵי אֶכְבֵּד וּבִזֵּי יִקְלוּ, שְׂאֵף עַל גַּב שֶׁהַקִּדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכַר אוֹתָהּ בַּחֲטָאֵי בְּנֵיהָ בְּגִלוֹת הֶרְבִּיעִית, הוּא שׁוֹמֵר אוֹתָהּ וְהוּא יִגְאֵל אוֹתָהּ, וְסוּד הַדְּבָר - וְכִי יִמְכַר אִישׁ אֶת בֵּיתוֹ לְאִמָּה לֹא תִצַּא כְּצֵאת הָעֶבְדִּים, אֲלֵא תִצַּא בֵּית חוּרִין, מְשׁוּם שֶׁבְּגִלוֹת הֶרְאִשׁוּנָה, שְׂלֵא הִיָּה לָהּ בַּעֲלָהּ, שֶׁהִיא הַתּוֹרָה, הַחֲרוּת שְׂלָהּ, לֹא הוֹצִיא אוֹתָהּ בֵּית חוּרִין, וַיִּצְאָהּ בְּחַפְזוֹן כְּמוֹ עֶבֶד שֶׁבּוֹרַח מֵאֲדוֹנוֹ וְאֵין לוֹ שְׂטַר שְׁחִירוֹ, אָבֵל בַּגְּאֵלָה הָאֲחֵרוּנָה, שֵׁישׁ לָהּ בַּעֲלָהּ שֶׁהוּא בֶן חוּרִין, לֹא תִצַּא בְּחַפְזוֹן וְלֹא תִצַּא כְּמוֹ עֶבְדִּים, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם עֶבְדִּים הֵיָינוּ לְפָרְעָה בְּמִצְרַיִם, אֲלֵא תִצַּא בֵּית חוּרִין, וּמְשׁוּם זֶה כִּי יִמְכַר אִישׁ אֶת בֵּיתוֹ לְאִמָּה לֹא תִצַּא כְּצֵאת הָעֶבְדִּים.

וּמִנְלָן דְּאוֹרֵייתָא אֵיהּ חִירוֹת, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב (שְׁמוֹת ל"ב טו) וְהִמְכַתְּב מִכְּתַב אֱלֹהִיִּים הוּא חָרוּת עַל הַלְּחָת, וְאֵיהּ יִהְיֶה לָהּ בְּפוּרְקָנָא בְּתַרֵּייתָא חָרוּת מִמְּלֵאף הַמּוֹת, דְּלֹא יְמוֹת מְשִׁיחַ בֶּן אֶפְרַיִם, חָרוּת מְשַׁעֲבוּד מְלֻכִּיּוֹת דְּלֹא יִשְׁתַּעֲבֹדוֹן בָּהּ וּבְבִנְהָא לְעֵלַם, וְיִהְיֶה לָהּ חִירוֹ וְלְבִנְהָא מְכַל מְרַעִין בִּישִׁין דְּעֵלְמָא דְּאֵינוֹן עֶרְב רַב, וְיִשְׂרָאֵל דְּאֵינוֹן מְסֻטְרָא דִּהוּא נַעַר אוּ מְכַרְסִיא קְדִישָׁא, אֵף עַל גַּב דִּהוּוּ מְחוּיִבִּין בְּכַמְהָ חוּבִין, כְּמָה דְּאִמְרִין אֵין בֶּן דְּוֹד בָּא עַד שִׁיְהִיָּה דוֹר שְׂכָלוֹ זְכַאי אוּ כְּלוֹ חַיִּיב, אֲתַמַּר בְּהוֹן (ש"ם כ"א ח) אִם רָעָה בְּעֵינֵי אֲדוֹנֵיהָ אֲשֶׁר לֹא יַעֲדָהּ, עִם כָּל דָּא וְהַפְּדָהּ בְּגִלוֹתָא, וְלֹא יִמְשׁוּל לְמוֹכְרָהּ בְּגִלוֹתָא, בְּבִגְדוֹ בָּהּ, בְּגִין דְּבִגְדוֹ בַּעֲבוּדָהּ זָרָה.

וּמִנְיָן לָנוּ שֶׁתּוֹרָה הִיא חָרוּת? זֶהוּ שֶׁכְּתוּב וְהִמְכַתְּב מִכְּתַב אֱלֹהִיִּים הוּא חָרוּת עַל הַלְּחָת, וְהוּא יִהְיֶה לָהּ

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בגאֹלָה האַחְרוֹנָה חרות מִמִּלְאָף הַמָּוֶת, שְׁלֹא יָמוּת  
 מְשִׁיחַ בֶּן אַפְרַיִם, חרות מִשְׁעַבּוּד מַלְכֵיּוֹת, שְׁלֹא  
 יִשְׁתַּעַבְדּוּ בָּהּ וּבְבִנְיָהּ לְעוֹלָם, וְתִהְיֶה לָּהּ חרות וּלְבִנְיָהּ  
 מִכָּל הַחֲטָאִים הָרָעִים שֶׁל הָעוֹלָם, שֶׁהֵם עָרַב רַב,  
 וְיִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם מֵצַד אוֹתוֹ הִנְעֵר אוֹ מֵהַפֶּסֶס הַקָּדוֹשׁ,  
 אֲף עַל גַּב שְׁהִיוּ מְחִיבִים בְּכַמָּה חֲטָאִים, כְּמוֹ  
 שְׁאוּמְרִים אֵין בֶּן דָּוִד בָּא עַד שִׁיְהִיָּה דוֹר שְׁכָלוֹ וְזָכָאֵי  
 אוֹ כְּלוֹ חַיִּב, נֶאֱמַר בָּהֶם אִם רָעָה בְּעֵינֵי אֲדֻנְיָהּ אֲשֶׁר  
 לֹא יַעֲדָהּ, עִם כָּל זֶה וְהַפְּדָה בְּגָלוֹת, וְלֹא יִמְשַׁל  
 לְמַכְרָה בְּגָלוֹת בְּבִגְדוֹ בָּהּ, מִשּׁוּם שֶׁבִגְדוֹ בַּעֲבוּדָה  
 זָרָה.

<sup>יב</sup> בְּיַד חֲזָקָה וּבְזוֹרַע נְטוּיָה

### בוזור - זוהר חדש - פרשת כי תשא

תָּא חֲזוּי, כְּתִיב בְּדַבְרוֹת בְּמִשְׁנֵה תוֹרָה, (דברים ה) וְזָכַרְתָּ כִּי עֶבֶד הָיִיתָ בְּאֶרֶץ  
 מִצְרַיִם וַיִּפְדֶּךָ ה' אֱלֹהֶיךָ מִשָּׁם בְּיַד חֲזָקָה וּבְזוֹרַע נְטוּיָה עַל כֵּן צִוָּךְ ה'  
 אֱלֹהֶיךָ לַעֲשׂוֹת אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת. הֵכָא אוֹלִיף לָן אוֹרֵייתָא רְזָא עֵילְאָה, דְּהָא  
 הֵהוּא צְדִיקָא דְּאֲזַדְבֵּן לְעַבְדָּא בְּמִצְרַיִם, וְאַחִילוֹ לִיה. לְקַבְּלִיה אִיהוּ וְכוּר  
 אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת. וּבְגִין כֵּךְ אָמַר לוֹן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, בְּבַעוּ מִנְכוֹן  
 הוּוּ דְּכִירִין הֵהוּא צְדִיקָא דְּאֲזַדְבֵּן עַל יְדֵיכוֹ, וְהוּוּ לְעַבְדָּא בְּמִצְרַיִם,  
 וּבְהֵהוּא חוּבָא אֲתַגְזֹר עֲלֵיכוֹ לְאַשְׁתַּעַבְדָּא בְּמִצְרַיִם, וּלְכַפְרָא הֵהוּא חוּבָה  
 דְּזַבִּינְתוֹן לִיה. נְטְרוּ יוֹמָא דְּשַׁבְתָּא, וַיִּשְׁתַּבֵּיך לְכוֹן, דְּהָא יוֹמָא דְּשַׁבְתָּא  
 לְקַבְּלִיה אִיהוּ.

בֹּא וּרְאֵה, כְּתוּב בְּדַבְרוֹת בְּמִשְׁנֵה תוֹרָה, (דברים ה)  
 וְזָכַרְתָּ כִּי עֶבֶד הָיִיתָ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וַיִּפְדֶּךָ ה' אֱלֹהֶיךָ

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

מִשֵּׁם בְּיַד חֻזְקָה וּבְזֹרֵעַ נְטוּיָה עַל בֶּן צֶוֶף ה' אֱלֹהֶיךָ  
 לַעֲשׂוֹת אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת. כָּאֵן מְלַמֶּדֶת אוֹתָנוּ הַתּוֹרָה  
 סוּד עֲלִיוֹן, שְׁהָרִי הַצַּדִּיק הַהוּא שְׁנַמְכֵר לְעַבֵּד  
 בְּמִצְרַיִם וְחָלְלוּ אוֹתוֹ, כְּנִגְדּוֹ הוּא זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת.  
 וּמִשׁוֹם כֶּף אָמַר לָהֶם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל:  
 בְּבִקְשָׁה מִכֶּם, תִּהְיוּ זוֹכְרִים אֶת הַצַּדִּיק הַהוּא שְׁנַמְכֵר  
 עַל יְדְכֶם, וְהָיָה עֶבֶד לְמִצְרַיִם, וּבַחֲטָא הַהוּא נִגְזַר  
 עֲלֵיכֶם לְהִשְׁתַּעֲבֵד בְּמִצְרַיִם וּלְכַפֵּר עַל הַחֲטָא הַהוּא  
 שְׁמַכְרְתֶם אוֹתוֹ. שְׁמְרוּ אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת וַיִּמְחַל לָכֶם,

**בוזר - זוהר חדש - תקונא קדמא**

וְהָיָה אִיהוּ מְחַלְקֵת לְשֵׁם שְׁמַיִם דְּסוּפּוֹ לְהַתְקִים. אָבֵל כְּלָהוּ אַחַד, כְּגוֹן  
 דְּאַתְמַר בְּאָדָם וְאַתְמַתָּה אַחַד קְרֵאתִיו. וְאֵת א' תּוֹכִיחַ דְּאִיהִי י' לְעֵלָא מִיָּם  
 זְכָרִים. י' לְתַתָּא מִיָּם נוֹקְבִין. כְּגוֹן י"ז מִן יֵאֵהוּדוֹנָה"י אֲשַׁתְּאָרוּ שִׁית אַתְנוּן  
 בְּאִמְצַעִיתָא, בֵּין י"ז מִן יֵאֵהוּדוֹנָה"י כְּחֻשְׁבָּן ו' מִן א' דְּאִיהוּ רְקִיעַ  
 בְּאִמְצַעִיתָא. וְעֵלָה אַתְמַר (יְחֻקָּאֵל א) וּמִמַּעַל לְרְקִיעַ אֲשֶׁר עַל רֵאשִׁים.  
 וְאַתְמַר בַּה דְּמוֹת כְּמַרְאָה אָדָם עָלְיוּ מְלַמְעֵלָה, וְדָא א' מִן אָדָם. וְלָאוּ כָּל  
 פְּלַגְתָּא שְׁוִין. דְּאִית פְּלַגְתָּא לְמִיפְלַג בֵּין טוֹב לְרַע. וְאִית פְּלַגְתָּא לְמִיפְלַג  
 בֵּין דְּכוּרִין לְנוֹקְבִין, כְּגוֹן מְאָרִי מִתְנִיתִין, דְּדָא הוּא חוּלְקַ עַל הַהֲלָכָה  
 דִּילָהּ, לְמַהוּי מִיָּם עֲלִיוֹנִים לְאַתְגַּבְרָא עַל נוֹקְבָא דְּאִיהִי מִיָּם תַּחְתּוֹנִים  
 וּמָאן דְּאֵלִים גְּבַר. כְּגוֹן הַלְכָה דְּהֵלֵל עַל הַלְכָה דְּשְׁמַאי דְּאַתְכַּפִּיא הַלְכָא  
 דְּשְׁמַאי תְּחוֹת הַלְכָה דְּהֵלֵל. אַע"פ דְּאֵלוּ וְאֵלוּ דְּבָרֵי אֱלֹהִים חַיִּים. אָלָא  
 לְאַחֻזָּא דְּמָאן דְּאִיהוּ מְסֻטְרָא דְּנוֹקְבָא, צְרִיךְ לְאַתְכַּפִּיא תְּחוֹת דְּכוּרָא.  
 כְּגוֹן טְפָה דְּנוֹקְבָא דְּאַתְכַּפִּיא תְּחוֹת דְּדְכוּרָא אֲקָרִי בְּן. וְאִי טְפָה דְּנוֹקְבָא  
 שְׁלֵטָא עַל טְפָה דְּדְכוּרָא אֲקָרִי בַת. וְהָכָא אִיהוּ רְזָא וְהָיָה כְּעַץ שְׁתוּל עַל

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

פִּלְגֵי מַיִם, דְּאֲנֹן רִזִּין דְּאוּרִיתָא דְּבַעַל פָּה. וְאַתְקְרִיאוּ דְּבָרֵי אֱלֹהִים חַיִּים  
מִסְטָרָא דְּאִילָנָא דְּחַיִּי. וְעַלִּיהוּ אֲתָמַר (מִשְׁלֵי כ"א) פִּלְגֵי מַיִם לֵב מְלֶךְ בְּיַד ה'   
עַל כָּל אֲשֶׁר יִחְפוֹץ יִטְנוּ. וְאִית פְּלִגְתָּא עַל לְבוּשֵׁי א' מִן אָדָם וְהִינוּ דְּכַר  
וְנוֹקְבָא. כְּגוֹן אֵלִין דְּחוֹלְקִין עַל פְּסָקוֹת דְּלְבוּשֵׁי מְטְרוֹנִיתָא, וְעַבְדִּין לֹון  
כְּמָה פְּרוֹקִין, עַלִּיהוּ אֲתָמַר וְעַלְהוּ לֹא יֵבֵל. כְּגוֹן שְׁמֵלְתָךְ לֹא בִּלְתָה  
מְעַלְיָךְ. וְלֹא אֲנֹן כְּאֲנֹן לְבוּשִׁין דְּאֲסוּר טְמָאָה פְּסוּל, דְּהִנֵּי מְאִנֵּי דְּרַבְּנָן  
דְּבָלוּ דְּמִתְחַכְּבֵי שְׂדִים בְּהוּ. וְכָל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה יַצְלִיחַ, אֵלִין פְּקוּדֵי דְּעֵשָׂה.  
וְעוֹד אוּרִיתָא אֲתָקְרִיאת חוּמָא, כְּגוֹן וְהַמִּים לָהֶם חוּמָה מִימִינָם. וְאִיהִי  
חֲמָה לְאֲמִין דְּעַלְמָא דְּלֹא קִבִּילוּ לָהּ, כְּגוֹן מְצָרִים דְּאַתְעֵבִיד לֹון חֲמָה  
וְטָבְעוּ בוּ וּמְתוּ. וְהִינוּ כִּי יִשְׂרָיִם דְּרַכִּי ה' וְגו'. מִסְטָרָא דִּימִינָא אֲתָקְרִיאת  
שְׁכִינְתָא חוּמָה מִסְטָרָא דְּחֶסֶד דְּתַמָּן חֲכָמָה. וּמִסְטָרָא דְּגְבוּרָה, וְאִנֵּי אֶהֱיָה  
לָהּ נֶאֱם ה' חוּמַת אֵשׁ סְבִיב. וּמִסְטָרָא דְּעֵמוּדָא דְּאֲמַצְעִיתָא אֲתָקְרִיאת  
רוּחַ גְּדוּלָה וְחוּק. גְּדוּלָה מִסְטָרָא דְּחֶסֶד. וְחוּק מִסְטָרָא דְּגְבוּרָה בְּיַד חוּקָה  
וְגו'. גְּדוּלָה, וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדֹלָה (ש"ס). מִתְּרוּיָהוּ מְפָרַק הָרִים  
וּמְשַׁבֵּר סְלַעִים, דְּאֲנֹן אֲמִין דְּעַלְמָא דְּלֹא קִבִּילוּ אוּרִיתָא. מִרוּחַ ה' דְּאַתְמַר  
בְּהַ וְנָחָה עָלָיו רוּחַ ה'. וְאַתְקְרִיאת רַעַשׁ הֲדָא הוּא דְּכְתִיב וְאֲשַׁמַּע אַחֲרֵי  
קוֹל רַעַשׁ גְּדוֹל וְגו' וְעַתִּיד לְאֲעַבְרָא רַעַשׁ דְּסִטְרָא אַחֲרָא דְּאַתְמַר בְּהַ לֹא  
בְּרַעַשׁ ה' (מִלְכִים). וְאַתְקְרִיאת אֵשׁ, הֲדָא הוּא דְּכְתִיב בְּהַ דְּבָרֵי כְּאֵשׁ נֶאֱם  
ה'. וְעַתִּיד לְלַחֵף אֲשָׁא דְּסִטְרָא אַחֲרָא, דְּאַתְמַר בְּהַ לֹא כְּאֵשׁ ה'. אֲשַׁתָּא  
מְלִכָא בְּקוֹל דְּמָמָה דְּקָה, דְּאִיהִי שְׁכִינְתָא צְלוֹתָא בְּחֻשָׁא, דְּבְהַ אֲדִנֵּי שְׁפָתֵי  
תַּפְתָּח וּפִי יִגִּיד תְּהִלְתָּךְ דְּבִאֲרַבְעָה אִיהִי רְבִיעָא דְּקָה, דְּאִיהִי שְׁכִינְתָא.  
אַבְל תְּלַת קְלָפִין שְׁלֹשׁ שָׁנִים יִהְיֶה לְכֶם עֲרָלִים לֹא יֵאָכֵל וּבִשְׁנָה הָרְבִיעִית  
יִהְיֶה כָּל פְּרִי, דָּא קוֹל דְּמָמָה דְּקָה. וּבְגִין דָּא ד' נִכְנָסוּ לְפָרְדֵס, תְּלַת  
דְּעָלוּ בְּתַלְת שָׁנִים עֲרָלִים חֵד הֲצִיץ וּמֵת. וְחֵד הֲצִיץ וּנְפָגַע. ג' יֵצֵא  
לְתַרְבוֹת רַעָה. רְבִיעָה דְּעָל דְּבִשְׁנָה הָרְבִיעִית קִדְשׁ הַלְוִלִים לָהּ עָל

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בְּשֵׁלֶם וְנִפְק בְּשֵׁלֶם. וְדָא רְוָא דְפְרִדְס בְּתוֹךְ הַגֵּן דְאִיהוּ פ', פֶּשֶׁט, ר' רְאִיָּה  
דְפֶסוּק, ד' דְרִשָּׁה, כְּמָה דְאִוְקְמוּהָ אֵין מְשִׁיבִין עַל הַהֲגָדָה.

וְזוּהִי מַחְלֶקֶת לְשֵׁם שְׁמַיִם שְׁסוּפָה לְהִתְקַיֵּם. אֲבָל כְּלָם  
אֶחָד, כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר בְּאָדָם וְאִשְׁתּוֹ, (ישעיה נא) כִּי אֶחָד  
קָרָאתִיו. וְהָאוֹת א' תּוֹכִיחַ, שְׁהִיא י' לְמַעְלָה מִיָּם  
זְכָרִים. י' לְמַטָּה מִיָּם נְקֻבוֹת. כְּמוֹ י"י מִן יֵאֱהוּדוֹנָה"י,  
נִשְׁאָרוּ שֵׁשׁ אוֹתִיּוֹת בְּאֲמִצֵּעַ בֵּין י"י מִן יֵאֱהוּדוֹנָה"י  
כְּחֻשְׁבוֹן ו' מִן א' שְׁהוּא הֶרְקִיעַ בְּאֲמִצֵּעַ, וְעָלְיוֹ נֶאֱמַר  
(יחזקאל א) וּמִמַּעַל לָרְקִיעַ אֲשֶׁר עַל רֹאשׁוֹ, וְנֶאֱמַר בּוֹ  
דְמוֹת כְּמִרְאֵה אָדָם עָלְיוֹ מְלַמְעָלָה. וְזֶה א' מִן אָדָם.  
וְלֹא כָּל הַמַּחְלֻקוֹת שְׁווֹת. שְׁיֵשׁ מַחְלֶקֶת לְחֶלֶק בֵּין  
טוֹב לְרַע, וְיֵשׁ מַחְלֶקֶת לְחֶלֶק בֵּין זְכָרִים לְנְקֻבוֹת, כְּמוֹ  
בְּעָלֵי הַמִּשְׁנָה, שְׁזֶה חוֹלֵק עַל הַהֶלְכָה שְׁלוֹ, שְׁהַמַּיִם  
הָעָלְיוֹנִים יִהְיוּ מִתְגַּבְּרִים עַל הַנִּקְבָּה שְׁהִיא מִיָּם  
תַּחְתּוֹנִים, וּמִי שְׁאֵלִים גּוֹבֵר. כְּמוֹ הֶלְכָה שֶׁל הַלֵּל עַל  
הֶלְכָה שֶׁל שְׁמַאי, שְׁנִכְנַעַת הַהֶלְכָה שֶׁל שְׁמַאי תַּחַת  
הַהֶלְכָה שֶׁל הַלֵּל, אֵף עַל פִּי שְׁאֵלוֹ וְאֵלוֹ דְבָרֵי אֱלֹהִים  
חַיִּים. אֲלֵא לְהִרְאוֹת, שְׁמִי שְׁהוּא מִצַּד הַנִּקְבָּה, צָרִיף  
לְהַכְנִיעַ תַּחַת הַזְכָּר, כְּמוֹ טַפָּה שֶׁל נְקֻבָּה שְׁנִכְנַעַת תַּחַת  
הַזְכָּר שְׁנִקְרָא בֵּן. וְאִם טַפַּת נְקֻבָּה שׁוֹלֶטֶת עַל טַפַּת  
הַזְכָּר, נִקְרָא בַת. וְכֵאֵן הוּא סוּד וְהִיא כְּעֵץ שְׁתוּל עַל  
פְּלָגֵי מַיִם, שֶׁל אוֹתָם סוּדוֹת הַתּוֹרָה שְׁבַעַל פָּה,  
וְנִקְרָאוּ דְבָרֵי אֱלֹהִים חַיִּים מִצַּד שֶׁל עֵץ הַחַיִּים,  
וְעָלִיהֶם נֶאֱמַר (משלי כא) פְּלָגֵי מַיִם לֵב מְלַךְ בְּיַד ה' עַל  
כֹּל אֲשֶׁר יִחְפֹּץ יִטְנוּ. וְיֵשׁ מַחְלֶקֶת עַל לְבוּשֵׁי א' מִן

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אדם, וְהִינוּ זָכָר וּנְקֵבָה, כְּמוֹ אֱלוֹ שְׁחוּלָקִים עַל  
הַפְּסָקוֹת שֶׁל לְבוּשֵׁי הַגְּבִירָה, וְעוֹשִׂים לָהֶם כְּמָה  
יְשׁוּבִים. עֲלֵיהֶם נֶאֱמַר וְעָלְהוּ לֹא יָבוּל. כְּמוֹ שְׁמֵלְתָךְ  
לֹא בִלְתָה מֵעֲלֶיךָ. וְאִינָם כְּאוֹתָם לְבוּשִׁים שֶׁל אֶסוּר  
טְמֵאָה פָּסוּל, שֶׁהַבְּגָדִים הַלְלוּ שֶׁל רְבוּתֵינוּ שְׁמֵתִבְלִים,  
שְׁמֵת־חֲכָכִים בָּהֶם הַשָּׂדִים. וְכֹל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה יִצְלִיחַ –  
אֱלוֹ מִצְוֹת עֲשֵׂה. וְעוֹד, תּוֹרָה נִקְרָאת חוּמָה, כְּמוֹ  
וְהַמִּים לָהֶם חֲמָה מִימִינָם. וְהִיא חֲמָה לְאַמּוֹת הָעוֹלָם  
שֶׁלֹּא קִבְּלוּ אוֹתָהּ, כְּמוֹ מִצְרַיִם שֶׁנִּשְׁעֲשְׂתָה לָהֶם חֲמָה,  
וְטָבְעוּ בָּהּ וּמָתוּ. וְהִינוּ כִּי יִשְׂרָאֵל דְּרָכֵי ה' וְגו'. מִצַּד  
הַיָּמִין נִקְרָאת הַשְּׂכִינָה חוּמָה, מִצַּד הַחֶסֶד שְׁשֵׁם  
חֲכָמָה. וּמִצַּד הַגְּבוּרָה – וְאֲנִי אֶהְיֶה לָּהּ נֶאֱמַר ה' חוּמַת  
אֲשֶׁר סָבִיב. וּמִצַּד הָעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי נִקְרָאת רוּחַ גְּדוּלָה  
וְחֻזֶק. גְּדוּלָה מִצַּד הַחֶסֶד, וְחֻזֶק מִצַּד הַגְּבוּרָה, בְּיַד  
חֻזְקָה וְגו'. גְּדוּלָה וַיִּרְא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדוּלָה.  
מִשְׁנִיָּהֶם מְפָרֵק הָרִים וּמִשְׁבֵּר סְלָעִים. שֶׁהֵם אַמּוֹת  
הָעוֹלָם שֶׁלֹּא קִבְּלוּ תּוֹרָה. מִרוּחַ ה', שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ וְנִחָה  
עָלָיו רוּחַ ה'. וְנִקְרָאת רַעַשׁ. זֶהוּ שְׁכָתוֹב וְאֲשַׁמַּע אַחֲרֵי  
קוֹל רַעַשׁ גְּדוֹל וְגו'. וְעֵתִיד לְהַעֲבִיר רַעַשׁ שֶׁל הַצַּד  
הָאֲחֵר, שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ לֹא בְרַעַשׁ ה' (מלכים א יט). וְנִקְרָאת  
אֲשֶׁר זֶהוּ שְׁכָתוֹב כֹּה דְבָרֵי כָּאֵשׁ נֶאֱמַר ה'. וְעֵתִיד לְלַחֵף  
הָאֵשׁ שֶׁל הַצַּד הָאֲחֵר, שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ לֹא בָאֵשׁ ה'. נִשְׁאָר  
הַמֶּלֶךְ בְּקוֹל דְּמָמָה דְקָה, שֶׁהִיא שְׂכִינָה, תִּפְלָה  
בְּחֻשָּׁאֵי, שְׁבָה אֲדֹנָי שְׁפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יִגִּיד תְּהַלְתָּךְ.  
שְׁבָאֲרַבְעָה הִיא רְבִיעִית דְקָה, שֶׁהִיא הַשְּׂכִינָה. אֲבָל

לא הוציא הקדוש ברוך הוא את אבותינו  
 ממצרים, הרי אנו ובנינו ובני בנינו משעבדים  
 היינו לפרעה במצרים. ואפילו פלנו חכמים,  
 פלנו נבונים, פלנו זקנים, פלנו יודעים את  
 התורה, ימצוה עלינו לספר ביציאת מצרים.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שֶׁלֶשׁ קְלָפוֹת, שֶׁלֶשׁ שָׁנִים יִהְיֶה לָכֶם עֲרָלִים לֹא יֵאָכֵל  
 וּבִשְׁנֵה הָרְבִיעִת יִהְיֶה כָּל פְּרִי קֹדֶשׁ, זֶה קוֹל דְּמָמָה  
 דְּקָה. וּמִשׁוֹם זֶה נִכְנָסוּ אַרְבָּעָה לַפְּרֹדֶס. שְׁלֹשָׁה  
 שָׁנִים נִכְנָסוּ בְּשִׁלְשׁ שָׁנִים עֲרָלִים – אֶחָד הֵצִיץ וּמֵת, וְאֶחָד  
 הֵצִיץ וְנִפְגַּע, שְׁלִישִׁי יֵצֵא לְתַרְבוֹת רָעָה. הָרְבִיעִי  
 שָׁנִים נִכְנָס בִּשְׁנֵה הָרְבִיעִית – קֹדֶשׁ הַלּוּלָיִם לָהּ. נִכְנָס  
 בְּשָׁלוֹם וַיֵּצֵא בְּשָׁלוֹם. וְזֶהוּ סוּד שֶׁל הַפְּרֹדֶס בְּתוֹךְ הַגֶּן  
 שֶׁהוּא: פ' פֶּשֶׁט, ר' רֵאִיָּה שֶׁל פֶּסוּק, ד' דְּרָשָׁה, כְּמוֹ  
 שֶׁבְּאֵרוֹהָ אֵין מְשִׁיבִין עַל הַהֶגְדָּה.

**יג מצוה עלינו לספר ביציאת מצרים**

**בזוהר – הקדמת ספר הזוהר – דף יג ע"ב**

פְּרָשְׁתָּא קְדָמָאָה (שמות יג) קֹדֶשׁ לִי כָּל בְּכוֹר. דָּא י דְּאִיָּהי קֹדֶשׁ. בּוֹכְרָא דְכָל  
 קוֹדְשִׁין עַלְאִין. פֶּטֶר כָּל רְחֻם, בְּהֵהוּא שְׁבִיל דְּקִיק דְּנַחַת מִן יו"ד דְּאִיָּהוּ  
 אֶפְתַּח רְחֻמָּא (רחמה) לְמַעַבְד פִּירִין וְאֶבִּין בְּדָקָא יָאוּת. וְאִיָּהוּ קֹדֶשׁ עַלְאָה.

פְּרָשָׁה רֵאשׁוּנָה – (שמות יג) קֹדֶשׁ לִי כָּל בְּכוֹר, זוּ י' שְׁהִיא קֹדֶשׁ, הַבְּכוֹר שֶׁל  
 כָּל הַקְּדוּשִׁים הָעֲלִיּוֹנִים. פֶּטֶר כָּל רְחֻם – בְּשְׁבִיל הַדֵּק הַהוּא שְׁיִנְרַד מִיו"ד,  
 שֶׁהוּא פּוֹתַח אֶת רְחֻמָּה לַעֲשׂוֹת פְּרוֹת וְאֶבִּים כְּרֵאוּי, וְהוּא קֹדֶשׁ עַלְיוֹן.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

פֶּרְשָׁתָא תַּנְיִינָא (שמות יג) וְהָיָה כִּי יִבְיָאָךְ. דָּא ה' הֵיכְלָא. דְּאִתְפַּתַּח רַחֲמָא (רחמה) דִּילָהּ מְגוּ יו"ד בְּחַמְשֵׁין פְּתַחִין אַבְסֻדְרָאִין וְאֲדָרִין סְתִימִין דְּבִיָּה. דְּהָהוּא פֶטֶר דְּעֵבִיד יו"ד בְּהָאֵי הֵיכְלָא לְמִשְׁמַע בְּהָ קָלָא דִּי נִפְקָא מְגוּ שׁוֹפֵר דָּא. בְּגִין דְּשׁוֹפֵר דָּא הוּא סְתִים בְּכָל סְטָרִין, וְאָתָא יו"ד וּפְתַח לִיָּה לְאַפְקָא מִיָּנִיָּה קָלָא. וְכִינּוּן דְּאִתְפַּתַּח לִיָּה תַקַּע לִיָּה וְאַפִּיק מִנִּיָּה קָלָא לְאַפְקָא עֲבָדִין לְחִירוֹ. וּבִתְקִיעוֹ דְּשׁוֹפֵרָא דָּא נִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם. וְכֹךְ זְמִין זִימְנָא אַחֲרָא לְסוּף יוֹמִיא. וְכָל פּוֹרְקָנָא מֵהָאֵי שׁוֹפֵר אֲתִיא. וּבְגִין כֹּךְ אִיתַּת בְּהָ יִצְיַאת מִצְרַיִם בְּפֶרְשָׁתָא דָּא. דְּהָא מֵהָאֵי שׁוֹפֵר אֲתִי בְּחִילָא דְּיו"ד דְּפַתַּח רַחֲמָא דִּילָהּ וְאַפִּיק קָלִיָּה לְפּוֹרְקָנָא דְּעֵבָדִין. וְדָא ה' אֶת תַּנְיִינָא דְשִׁמְא קְדִישָׁא.

הַפְּרָשָׁה הַשְּׁנִיָּה – (שם) וְהָיָה כִּי יִבְיָאָךְ, זו ה' הֵיכְלָא שְׁנִפְתַּח רַחֲמָה מִתּוֹךְ יו"ד בְּחַמְשֵׁים פְּתַחִים, אַבְסֻדְרָאוֹת וְחֲדָרִים הַנְּסֻתָרִים שָׁבוּ. שְׁהַפֶּטֶר הָהוּא שְׁעֵשָׂה יו"ד בְּהֵיכְל הָזֶה לְשִׁמְעַ בְּהָ קוֹל שְׁיוֹצֵא מִתּוֹךְ הַשׁוֹפֵר הָזֶה, מִשׁוֹם שְׁהַשׁוֹפֵר הָזֶה הוּא נִסְתָר בְּכָל הַצְּדָדִים, וּבָא יו"ד וּפְתַח אוֹתוֹ לְהוֹצִיא מִמֶּנּוּ קוֹל. וְכִינּוּן שְׁפַתַּח אוֹתוֹ, תַקַּע לוֹ וְהוֹצִיא מִמֶּנּוּ קוֹל לְהוֹצִיא עֲבָדִים לְחִירוֹת. וּבִתְקִיעַת הַשׁוֹפֵר הָזֶה יִצְאוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, וְכֹךְ עֲתִיד בְּפַעַם אַחֲרַת בְּסוּף הַיָּמִים. וְכָל גְּאֻלָּה בָּאָה מִן הַשׁוֹפֵר הָזֶה, וּמִשׁוֹם כֹּךְ יֵשׁ יִצְיַאת מִצְרַיִם בְּפֶרְשָׁה הַזֹּאת, שְׁהֵרִי מֵהַשׁוֹפֵר הָזֶה בָּא בְּכַח שֶׁל יו"ד שְׁפוֹתַח רַחֲמָה וּמוֹצִיא קוֹלוֹ לְגַאֲלַת הָעֲבָדִים. וְזוֹ ה', הָאוֹת הַשְּׁנִיָּה שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ.



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ובהוא יומא ייתי מלכא משיחא ויתקרי חג האסיף דיכניש קודשא בריך הוא ביה גלותא דעמיה, הדיא הוא דכתיב (ישעיה י"א) ויהיה ביום ההוא יוסיף יי שנית ידו לקנות את שאר עמו. ויתקרי חג הסכות, דכלהו שבועה דרגין חפין על ישראל בסופה ובגין כך כולהו ענני כבוד אזלין עם ישראל במדברא בזכותא דאהרן בגין כך י"ד אמרין בכל יומא.

ובאותו יום יבא מלך המשיח ויקרא חג האסיף, שייכנס הקדוש ברוך הוא בו הגלות של עמו. זהו שכתוב (ישעיה יא) ויהיה ביום ההוא יוסיף ה' שנית ידו לקנות את שאר עמו. ויקרא חג הסכות, שכל שבוע הדרגות מכסות על ישראל כמו ספה, ולכן כל ענני הכבוד הולכים עם ישראל במדבר בזכות אהרן, ולכן ארבעה עשר כבשים שפכל יום.

ובשבועה יומין הא שבועתים וינהיר שבועתים נהירו דשמשא. וקודשא בריך הוא ירחם על עלמא ושעיר עזים אחד חטאת לכפרא על סאיבו מקדשא דסאיבו אומי עלמא עובדי כוכבים ומזלות ביומא תנינא לקבל דרגא דיצחק. ביומא תליתאה לקבל דרגא דייעקב. ביומא רביעאה לקבל דרגא דיוסף. ביומא חמישא לקבל דרגא דמשה. ביומא שתיתאה לקבל דרגא דאהרן:

ובשבועה ימים - הרי שבועתים, ויאיר שבועתים אור השמש, והקדוש ברוך הוא ירחם על העולם. ושעיר עזים אחד לחטאת - לכפר על טמאת המקדש שטמאו אמות העולם עובדי כוכבים ומזלות. ביום השני כנגד דרגת יצחק. ביום השלישי כנגד דרגת יעקב. ביום הרביעי כנגד דרגת יוסף. ביום החמישי

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

כַּנְגַד דְּרִגַת מֹשֶׁה. בַּיּוֹם הַנִּשְׁשִׁי כַּנְגַד דְּרִגַת אַהֲרֹן.

וְתָא חֲזִי בְּהַאי חֲגָא וּבְחֲגָא דְּפִטְרִיו, שְׁבַעַה יּוֹמֵי דְּכֻלְיָן כּוּלְהוּ יּוֹמִין דְּלַעֲיָלָא בְּהוּ. מָה דְּלִית בְּן בְּשָׂאָר חֲגִין דְּמִקְרַבִּין בְּהוּ מוּסָף, אֶלָּא הִיִּינוּ דְּאוּקִימְנָא בְּרִזָּא דְּמַהִימְנוּתָא (בראשית ל') מִחֲשׁוֹף הֶלְבָן אֲשֶׁר עַל הַמַּקְלוֹת, דִּי לְכָל אֵינּוֹן שְׁבַעַה שְׁבַעַה דְּרִגִין אֶסְחָר לֹון בְּסִטְרָ דְּחֶסֶד חֲגָא דְּפִטְרִיא, לְקַבֵּל אֲבֵרָהֶם דְּאֵתֵי מִחֶסֶד בְּגִין כֶּף כּוּלְהוּ דְּרִגִין תַּמָּן. דְּהָא לְכוּלְהוּ דְּרִגִין אֶסְחָר יַעֲקֹב שְׁלִימָא לְסִטְרָא דְּחֶסֶד. הָאֵי חֲגָא לְקַבֵּל דְּרִגָא דְּאַהֲרֹן דְּאַחִיד בְּחֶסֶד, כּוּלְהוּ עַמִּיהָ.

וּבָא וּרְאֵה, בְּחַג זֶה וּבְחַג הַמִּצּוֹת שְׁבַעַה יָמִים שְׁכֻלוּלִים בְּהֶם כָּל הַיָּמִים שְׁלֹמְעָלָה, מָה שְׂאִין בְּן בְּשָׂאָר חֲגִים שְׁמִקְרִיבִים בְּהֶם מוּסָף, אֶלָּא הִינוּ מָה שְׁפִרְשָׁנוּ בְּסוּד הָאֲמוּנָה, (בראשית ל') מִחֲשָׁף הֶלְבָן אֲשֶׁר עַל הַמַּקְלוֹת, שְׁלֹכָל אוֹתָם שְׁבַעַה שְׁבַע דְּרִגוֹת מְקִיפּוֹת אוֹתָם בְּצַד הַחֶסֶד, הַחַג שֶׁל הַמִּצּוֹת כַּנְגַד אֲבֵרָהֶם שְׂבָא מִחֶסֶד, לְכֵן כָּל הַדְּרִגוֹת שָׁם, שְׁהֲרִי אֵת כָּל הַדְּרִגוֹת מְקִיף יַעֲקֹב הַשְּׁלָם לְצַד שֶׁל חֶסֶד. הַחַג הַזֶּה כַּנְגַד דְּרִגָתוֹ שֶׁל אַהֲרֹן שְׂאֲחוֹו בְּחֶסֶד, כָּלָם עַמּוֹ.

דְּבַר אַחַר, בְּגִין דְּכוּלְהוּ דְּרִגִין וְכוּלְהוּ וְכֹאִין, כִּד נִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא אֲתַגְלִי תַמָּן בְּכַתְרוֹי וְזִמִּין לְמַעַבְדַּ בְּן בְּיוֹמֵי דִּיִּיתִי מְשִׁיחָא. בְּגִין כֶּף כּוּלְהוּ כְּתָרִין רְמִיזוּן הַכָּא וְהַכָּא וְנִטְלִין עַל חַד תְּרִין שְׁבַע בְּרַכָּאן הַכָּא מֵהֶתֶם. וְהֶתֶם עַל חַד שְׁבַעַה מְשָׂאָר מוּסָפִין, הִדָּא הוּא דְּכְתִיב (מיכה ז) בְּיָמֵי צִאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאֵנוּ נִפְלְאוֹת. בַּיּוֹם צִאתְךָ הוּוּ לִיָּה לְמִימְרָ. מֵאֵי בְּיָמֵי. דְּכוּלְהוּ יּוֹמִין עֲלָאִין אֲוֹדְמָנוּ הֶתֶם וְאֲוֹדְמָנוּ הַכָּא. בְּגִין כֶּף נִפְלְאוֹת נ' פְּלָאוֹת, חֲמִשִּׁין פְּלָאוֹת. דְּהָא נ' תְּרַעִין דְּבִינָה פְּתַח קוּדְשָׁא

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ברוך הוא לאפקא לון מתמן. ובגיני כף באורייתא אדכר יציאת מצרים נ' זמנין לקבל נ' תרעין כדין יעביד ליומי משיחא. ומאי אראנו. אלא אראנו להווא סבא דחוא בקדמיתא דכתיב (שמות י"ד) וירא ישראל את היד הגדולה. כדין זמין למחוי פורענותא דאדום.

דבר אחר - משום שכל הדרגות וכל הצדיקים, כשיצאו ישראל ממצרים, הקדוש ברוך הוא התגלה שם בפתרים שלו, ועתיד לעשות פן בזמן ביאת המשיח. משום כך כל הכתרים רמוזים כאן וכאן, ונוטלים על אחד שנים שבע ברכות כאן משם. ושם על אחד שבעה משאר המוספים, זהו שכתוב (מיכה ז) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות. כיום צאתך היה לו לומר! מה זה כימי? שכל הימים העליונים הזדמנו לשם והזדמנו לכאן, משום כך נפלאות, נ' פלאות, חמשים פלאות, שהרי חמשים שערי בינה פתח הקדוש ברוך הוא להוציא אותם משם, ולכן מזכרת בתורה חמשים פעמים יציאת מצרים, כנגד חמשים שערים, כך יעשה לימות המשיח. ומה זה אראנו? אלא אראנו את אותו הזקן שראה בראשונה, שכתוב (שמות יד) וירא ישראל את היד הגדולה, ואז עתיד לראות את הפרענות של אדום

**בוזר - ספר שמות - פרשת בא - דף מ' ע"ב**

רעיא מהימנא (שמות יב) וישא העם את בצקו טרם יחמץ וגו'. כ"ה פקודא דא, לבער חמץ. דהא פקודא דא, אתמסר להו לישראל וישא העם את

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בְּצֵקוֹ טָרֵם יַחְמֵץ. וּכְתִיב שְׂאוֹר לֹא יִמָּצֵא בְּבֵיתְכֶם, וְהָא אֲוִקְמוּהָ חֲבָרְיָא, וְרָזָא אֲוִקְמִנָא, בֵּין חֲמֵץ וּמִצָּה דְכַמְהָ דְיֻכְתִּי, דָּא יִצֵּר רַע, וְדָא יִצֵּר טוֹב.

וַיִּשָּׂא הָעַם אֶת בְּצֵקוֹ טָרֵם יַחְמֵץ וְגו'. כ"ה – מִצְוֶה זֶה לְבַעַר חֲמֵץ, שֶׁהָרִי מִצְוֶה זֶה נִמְסָרָה לְיִשְׂרָאֵל, וַיִּשָּׂא הָעַם אֶת בְּצֵקוֹ טָרֵם יַחְמֵץ, וְכָתוּב שְׂאוֹר לֹא יִמָּצֵא בְּבֵיתְכֶם, וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ הַחֲבָרִים, וְהַסּוּד בְּאַרְנוֹ, בֵּין חֲמֵץ וּמִצָּה שֶׁל כַּמָּה מְקוֹמוֹת, זֶה יִצֵּר רַע, וְזֶה יִצֵּר טוֹב.

כ"ו פְּקוּדָא בְּתֵר דָּא, לְסַפֵּר בְּשִׁבְחָא דִּי־צִיאַת מִצְרַיִם, דְּאִיהוּ חַיּוּבָא עַל בְּרַ נֶשׁ, לְאִשְׁתַּעֲי בְּהַאי שִׁבְחָא לְעִלְמִין. הִכִּי אֲוִקְמִנָא, כָּל בְּרַ נֶשׁ דְּאִשְׁתַּעֲי בִּיצִיאַת מִצְרַיִם, וּבְהַהוּא סְפוּר חֲדִי בְּחֻדָּה, זְמִין אִיהוּ לְמַחְדֵי בְּשִׁכְיִנְתָּא לְעִלְמָא דְּאִתִּי דְּהוּא חֲדוּ מְכַלָּא, דְּהַאי אִיהוּ בְּרַ נֶשׁ דְּחֲדִי בְּמַרְיָה, וְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא חֲדִי בְּהַהוּא סְפוּר.

כ"ז – מִצְוֶה אַחַר זֶה לְסַפֵּר בְּשִׁבְחַת יְצִיאַת מִצְרַיִם, שֶׁהִיא חוֹבָה עַל בֶּן אָדָם לְדַבֵּר בְּשִׁבְחַת זֶה לְעוֹלָמִים. כִּף בְּאַרְנוֹ, כָּל אָדָם שֶׁמְדַבֵּר בִּיצִיאַת מִצְרַיִם וּבְאוֹתוֹ סְפוּר שְׁמִיחַ בְּשִׁמְחָה, עֲתִיד הוּא לְשִׁמְחַת בְּשִׁכְיִנְתָּהּ בְּעוֹלָם הַבָּא שֶׁהוּא שְׁמִיחַת הַכֹּל, שֶׁהָרִי הוּא אָדָם שֶׁשְׁמִיחַ בְּאֲדוֹנוֹ, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא שְׁמִיחַ בְּאוֹתוֹ סְפוּר.

בִּיהַ שְׁעֵתָא, בְּנִישׁ קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְכָל פְּמִלְיָא דִּילִיהּ, וְאָמַר לוֹן, זִילוּ וּשְׁמַעוּ סְפוּרָא דְשִׁבְחָא דִּילִי, דְקָא מְשַׁמְעוּ בְּנִי, וְחֻדָּאן בְּפוּרְקָנִי. כְּדִין בְּלָהוּ מִתְכַּנְשִׁין, וְאִתְיִין וּמִתְחַבְּרִין בְּהַדְיָהוּ דִּישְׂרָאֵל, וּשְׁמַעוּ סְפוּרָא דְשִׁבְחָא, דְקָא חֻדָּאן בְּחֻדָּא דְפוּרְקָנָא דְמַרְיָהוּן, כְּדִין אִתְיִין וְאוּדוֹן לִיהַ לְקוּדְשָׁא

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ברוך הוא, על כל אינון נסין וגבורן ואודאן ליה על עמא קדישא דאית ליה בארעא, דחדאן בחדוה דפורקנא דמאריהון.

באותה שעה פונס הקדוש ברוך הוא לכל הפמליא שלו, ואמר להם: לכו ותשמעו את ספור השבח שלי שמדברים הבנים שלי ושמחים בגאולתי. אז כלם מתכנסים, ובאים ומתחברים עם ישראל, ושומעים ספור השבח ששמחים בחדות גאלת אדונם. אז באים ומודים לקדוש - ברוך - הוא על כל אותם נסים וגבורות, ומודים לו על העם הקדוש שיש לו בארץ ששמחים בשמחת הגאלה של אדונם.

### דף מ"א ע"א

כדין אתוסף ליה חילא וגבורתא לעילא, וישראל בהוא ספורא יחבי חילא למאריהון, כמלכא, דאתוסף חילא וגבורתא, כד משבחין גבורתיה, ואודן ליה, וכלהו דחלין מקמיה, ואסתלק יקריה על בלהו. ובגין כה, אית לשבחא ולאשתעי בספור דא (דף מ"א ע"א) כמה דאתמר. כגוונא דא, חובה איהו על בר נש, לאשתעי תדיר קמי קודשא ברוך הוא, ולפרסומי ניסא בכל אינון ניסין דעבד.

אז מתוסף לו כח וגבורה למעלה, וישראל באותו ספור נותנים כח לרבונם, כמו מלך שמוסיף כח וגבורה בשמשבחים גבורתו ומודים לו, וכלם פוחדים מפניו, ומתעלה כבודו על כלם. ולכן יש לשבח ולדבר בספור זה כמו שנאמר. כמו זה חובה על בן אדם לדבר תמיד לפני הקדוש ברוך הוא ולפרסם את הניס בכל אותם נסים שעשה.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ואי תימא, אמאי איהו חובתא, והא קודשא בריה הוא ידע בלא, כל מה דהוה, ויהוי לבתר דנא, אמאי פרסומא דא קמיה, על מה דאיהו עבד, ואיהו ידע. אלא ודאי אצטריף בר נש לפרסומי ניסא, ולאשתעי קמיה בכל מה דאיהו עבד, בגין דאינון מלין סלקין, וכל פמליא דלעילא מתפנשין, וחקמאן לון, ואודאן בלהו לקודשא בריה הוא, ואסתלק יקריה עליהו עילא ותתא.

ואם תאמר, למה זה חובה, והרי הקדוש ברוך הוא יודע הכל, כל מה שהיה ושיהיה לאחר מכן, מדוע פרסום זה לפניו, על מה שהוא עושה, והוא יודע? אלא ודאי צריף אדם לפרסם את הנס ולדבר לפניו בכל מה שהוא עשה, משום שאותם דברים עולים, וכל הפמליא שלמעלה מתכנסת, ורואים אותם ומוזדים כלם לקדוש - ברוך - הוא, ומתעלה כבודו עליהם למעלה ולמטה.

בגוונא דא, מאן דאשתעי ומפרט חטאוי על כל מה דעבד, אי תימא למאי אצטריף. אלא מקטרגא קאים תדיר קמי קודשא בריה הוא, בגין לאשתעי ולמתבע חובי בני נשא, ולמתבע עליהון דינא. כיון דאקדים בר נש, ומפריט חטאוי, כל חד וחד, לא אשאיר פטרא דפומא לההוא מקטרגא, ולא יכיל למתבע עליה דינא. דהא תדיר תבע דינא בקדמיתא, ולבתר משתעי ומקטרג פלוני עבד כף. ועל דא, אצטריף ליה לבר נש לאקדמא, ולפרט חטאוי.

כמו זה מי שמדבר ומפרט חטאיו על כל מה שעשה, אם תאמר לשם מה צריף? אלא המקטרג עומד תמיד לפני הקדוש ברוך הוא כדי לדבר ולתבע חטאי בני

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אָדָם וּלְבַקֵּשׁ עֲלֵיהֶם דִּין. בֵּינוֹן שְׁמֵקָדִים אָדָם וּמְפָרֵט  
 אֶת חֲטָאֵיו כָּל אֶחָד וְאֶחָד, אֵינּוּ מִשְׁאִיר פְּתֻחוֹן פָּה  
 לְאוֹתוֹ מְקַטְרֵג, וְלֹא יָכוֹל לְבַקֵּשׁ עָלָיו דִּין, שְׁהָרִי תְּמִיד  
 תּוֹבֵעַ דִּין בְּתַחֲלָה, וְאַחַר כֵּן מְדַבֵּר וּמְקַטְרֵג שְׁפִלוֹנֵי  
 עֲשֵׂה כֵּן. וְלָכֵן צְרִיף לְאָדָם לְהַקְדִּים וּלְפָרֵט חֲטָאֵיו.

בֵּינוֹן דְּמְקַטְרָגָא חֲמֵי דָא, לִית לִיה פְּטָרָא דְפּוּמָא עֲלֵיהּ, וּכְדִין אֶתְפָּרֵשׁ  
 מִנִּיהּ מִכָּל וְכָל. אֵי תָב בְּתִיּוּבְתָא יְאוּת, וְאֵי לָאו, הָא מְקַטְרָגָא אֲשֶׁתְּכַח  
 עֲלֵיהּ, וְאָמַר פְּלוֹנֵי דְאֶתָא לְקַמְךָ בְּתוּקְפָא דְאֶפִּין, בְּעִיט בְּמַרְיָה, חוּבוֹי כֵּן  
 וְכֵן. עַל דָּא יְאוּת לְאַזְדַּהֲרָא בַר נֶשׁ בְּכָל הַנֵּי, בְּגִין דִּישְׁתַּכַּח עֲבָדָא  
 מְהִימָנָא קָמֵי קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא. כ"ו פְּקוּדָא בְּתַר דָּא, לְאָכוּל מִצָּה בְּפִסְחָא,  
 בְּגִין דְּאִיהוּ דְיוֹכְרָנָא לְדַרְי דְרִין, עַל רְזָא דְמְהִימְנוּתָא. וְהָא אוּקְמוּהּ,  
 דִּישְׂרָאֵל נִפְקוּ בְּהוּא זְמָנָא מְרֻזָא דְטַעֲוּוֹן אַחֲרוֹן, וְעָאֵלוּ בְּרְזָא  
 דְמְהִימְנוּתָא. וְהָא אוּקְמוּהּ רְזָא דְנָא בְּכַמְהָ דּוּכְתֵי. (שְׁמוֹת יב) וַיֹּאמֶר יְיָ אֵל  
 מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן זֹאת חֻקַּת הַפֶּסַח וְגו'. כ"ח פְּקוּדָא דָּא, לְמִשְׁחַט פֶּסַח בֵּין  
 הָעֲרָבִים, בִּי"ד בְּנִיטוֹן, דְיוֹכְרָנָא דְהוּא פֶּסַח דְמַצְרַיִם. וְדָא אִיהוּ חוּבְתָא עַל  
 כָּלָא, כְּמָה דְאֶתְ אָמַר, וְשַׁחֲטוּ אוֹתוֹ כָּל קָהָל עַדַת יִשְׂרָאֵל בֵּין הָעֲרָבִים.  
 פֶּסַח דָּא, אֲצַטְרִיף לְמַהוּי נְטִיר, מְעַשְׂרָה יוֹמִין וּלְהִלָּאָה, דְכְתִיב בְּעֶשׂוֹר  
 לַחֲדָשׁ הַזֶּה וַיִּקְחוּ לָהֶם וְגו'. מֵאֵי טַעֲמָא. בְּגִין דְּהָא כְּדִין שְׂרִיאת סִיְהָרָא  
 לְאַנְהָרָא, מְעַשְׂרָה יוֹמִין וּלְהִלָּאָה, עַד דְּאֲשַׁתְּלִים בְּחַמִּיסָר. וְאַרְבֵּיסָר  
 דְּלִיְהוּי נְכִיס, בְּשַׁעֲתָא דְדִינָא תְּלִיא עַל עֲלָמָא.

בֵּינוֹן שְׁהַמְקַטְרֵג רוֹאָה אֶת זֶה, אֵין לוֹ עָלָיו פְּתֻחוֹן פָּה,  
 וְאֵז נִפְרָד מִמֶּנּוּ מִכָּל וְכָל. אִם שָׁב בְּתִשׁוּבָה – יָפָה,  
 וְאִם לֹא – הָרִי הַמְקַטְרֵג נִמְצָא עָלָיו וְאוֹמַר: פְּלוֹנֵי  
 שָׁבָא לְפָנֶיךָ בְּעִזּוֹת פָּנִים, בְּעַט בְּאֲדוֹנוֹ, חֲטָאֵיו כֵּן

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וְכָף. עַל זֶה יִפֶּה שְׂיֻזְהַר הָאָדָם בְּכָל אֵלֶּה, כְּדֵי שְׂיִמְצָא  
עֶבֶד נְאֻמָּן לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. כ"ז – מִצְוָה אַחַר  
זו לֶאֱכֹל מִצֶּה בְּפֶסַח, מְשׁוּם שֶׁהוּא זְכוּר לְדוּרֵי דוֹרוֹת  
עַל סוּד הָאֻמוּנָה, וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ, שְׂיִשְׂרָאֵל יֵצְאוּ בְּאוֹתוֹ  
זִמְן מִסוּד שֶׁל אֱלִילִים אַחֲרֵים, וְנִכְנְסוּ בְּסוּד הָאֻמוּנָה,  
וְהָרִי בְּאָרוֹ אֶת הַסוּד הַזֶּה בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת. וַיֹּאמֶר ה'  
אֵל מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן זֹאת חֻקַּת הַפֶּסַח וְגו'. כ"ח – מִצְוָה זו  
לְשַׁחַט פֶּסַח בֵּין הָעֲרָבִים בִּי"ד בְּנִיסָן, זְכוּר לְאוֹתוֹ  
פֶּסַח מִצְרַיִם, וְזוֹהֵי חוּבָה עַל כָּלָם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר  
וְשַׁחֲטוּ אֹתוֹ כָּל קְהַל עֵדֶת יִשְׂרָאֵל בֵּין הָעֲרָבִים. פֶּסַח  
זֶה צְרִיף לְהִיּוֹת שְׁמוֹר מִעֲשָׂרָה יָמִים וְהִלָּאָה, שְׁכַתּוֹב  
בְּעֶשֶׂר לַחֹדֶשׁ הַזֶּה וַיִּקְחוּ לָהֶם וְגו'. מַה הַטַּעַם? מְשׁוּם  
שֶׁהָרִי אִזּוֹ מִתְחִילָה הַלְּבָנָה לְהָאִיר מִעֲשָׂרָה יָמִים  
וְהִלָּאָה, עַד שֶׁנִּשְׁלַמְתָּ בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר, וּבְאַרְבָּעָה עָשָׂר  
שִׂיחֵיהָ נִשְׁחַט בְּשַׁעַת שְׁהַדִּין תְּלוּי עַל הָעוֹלָם.

רְזָא דָא, לְאַעְבְּרָא זוּהֶמָא, מְקָמֵי בְרִית קְדִישָׁא, וּלְאַתְהִנָּאָה בְּהוּא רִיחָא  
דְּנִדְיָף טוּי נוּר. וְעַל דָּא לֹא אֲתִיָּא אֱלָא עַל שְׁבַעָא. וְעַל דָּא, וְכָל עָרַל לֹא  
יֵאכַל בּוּ. מֵאֵן דָּאִית בִּיהַ בְּרִית קְדִישָׁא, יֵיכוֹל בִּיהַ. מֵאֵן דְּלֹא אִית בִּיהַ  
בְּרִית קְדִישָׁא, לֹא יֵיכוֹל בִּיהַ. דְּהֵאֵי מִבְּנֵי בְרִית אִיהוּ לְתַבְרָא תוּקְפָא  
דְּחִילָא אַחֲרָא, לְאַעְבְּרָא עָרְלָה מְקָמֵי בְרִית. בְּגִין כֵּן, הֵאֵי בְּבִנֵי בְרִית  
אִיהוּ לְמַעְבַּד, וְלֹא בְּבִנֵי עָרְלָה.

סוּד זֶה לְהַעְבִּיר הַזֶּהֶמָה מִלִּפְנֵי הַבְּרִית הַקְּדוֹשָׁה,  
וְלִהְנוֹת מֵאוֹתוֹ רִיחַ שְׁנוּדָף מִצְּלֵי הָאֵשׁ, וְעַל זֶה לֹא בָּא  
אֱלָא עַל הַשְּׁבַע, וְעַל זֶה וְכָל עָרַל לֹא יֵאכַל בּוּ. מִי  
שִׂישׁ בּוּ בְרִית קְדֻשׁ, יֵאכַל בּוּ. מִי שֶׁאֵין בּוּ בְרִית קְדֻשׁ,



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

לא יאכל בו. שְׁוֹה מְבַנֵּי הַבְּרִית הוּא לְשֹׁבֵר כַּח שֶׁל  
חֵיל אַחַר, לְהַעֲבִיר עֲרְלָה מִלְפְּנֵי בְרִית. מִשּׁוֹם כֶּף זֶהוּ  
לְעֲשׂוֹת בְּבִנֵי בְרִית וְלֹא בְּבִנֵי עֲרְלָה.

כִּד אֲתָא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְמַצְרִים, חָמָא דְמָא דְהָהוּא פְּסַח, דְהָהוּ רְשִׁים  
עַל פְּתַח, וְדְמָא דְבְרִית, הֵיךְ הוּוּ קְיִמִּין עַל פְּתַח, דְכְתִיב, וּלְקַחְתֶּם  
אֲגֵדַת אֲזוּב וְטַבַּלְתֶּם בְּדָם אֲשֶׁר בְּסֶף וְהִגַּעְתֶּם וְגו'. אֲזוּבָא, הָא אֲוִקִּמְנָא  
דְאִיהוּ מְעַבֵּר רוּחִין (כ"ב ע"ב) בִּישׁוּן, וְכֹל סֶטֶר רוּחַ בִּישָׂא, מְעַבֵּר  
בְּאֲתַעְרוּתָא דִּילִיָּה, בְּפוּרְקָנָא עֲלָאָה דִּישְׂרָאֵל.

כְּשָׁבָא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמַצְרִים, רָאָה אֶת הַדָּם שֶׁל  
אוֹתוֹ פְּסַח שְׁהִיָּה רְשׁוּם עַל הַפְּתַח, וְדָם הַבְּרִית, אֵיךְ  
הָיוּ עוֹמְדִים עַל הַפְּתַח, שְׁכָתוּב וּלְקַחְתֶּם אֲגֵדַת אֲזוּב  
וְטַבַּלְתֶּם בְּדָם אֲשֶׁר בְּסֶף וְהִגַּעְתֶּם וְגו'. אֲזוּב, הָרִי  
בְּאַרְנוֹ שְׁהוּא מְעַבֵּר רוּחוֹת רְעוֹת, וְכֹל צֵד שֶׁל רוּחַ  
רַע מְעַבֵּר בְּהַתְּעוֹרְרוֹת שְׁלוֹ, בְּגֵאָלָה הַעֲלִיּוֹנָה שֶׁל  
יִשְׂרָאֵל.

לְזַמְנָא דְאֲתִי, יִיתִי קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לִיְצַר הָרַע וְיִכּוּס לִיָּה. וְהַשְׁתָּא  
בְּפוּרְקָנָא דָא, כְּתִיב וְשַׁחֲטוּ אוֹתוֹ כֹּל קָהֵל עַדַת יִשְׂרָאֵל וְגו'. דּוּכְרָנָא  
דְזַמְנָא דְאֲתִי, בְּהָהוּא פּוּרְקָנָא עֲלָאָה. עַל שְׁתֵּי הַמְזוּזוֹת וְעַל הַמְשַׁקּוּף  
בְּהָאֵי רְשִׁימוֹ דְאֶת יו"ד, וּבְהָאֵי רְשִׁימוֹ דְאֶת יו"ד, לְאַחֲזָאָה רְשִׁימוֹ דְבְרִית  
קְדִישָׁא, וְאַתְּבֵר עֲרְלָה מְקַמֵּי דְמָא דְבְרִית, רְשִׁים עַל כֹּלָא, וְאֲתָא דְמָא עַל  
דְמָא. כִּד עֵבֶר הָהוּא מְשַׁחִית, הָהוּ חָמֵי דְמָא, וְאַוְדְקִיף מְבִיתָא, כְּמָה דְאֶת  
אָמֵר וְלֹא יִתֵּן הַמְשַׁחִית וְגו'.

לְעֵתִיד לְבָא יְבִיא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לִיְצַר הָרַע  
וְיִשְׁחַט אוֹתוֹ. וְעֵתָהּ בְּגֵאָלָה זֶה כְּתוּב, וְשַׁחֲטוּ אוֹתוֹ כֹּל

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

קָהַל עֲדַת יִשְׂרָאֵל וְגו'. וְכָרוֹן שֶׁל לַעֲתִיד לָבֵא, בְּגֵאֲלָהּ  
הַעֲלִינָהּ הֵיא. עַל שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת וְעַל הַמִּשְׁקוּף, בְּרִשָּׁם  
הָהָה שֶׁל אוֹת יו"ד, וּבְרִשָּׁם הָהָה שֶׁל האוֹת יו"ד,  
לְהִרְאוֹת אֶת רִשָּׁם הַבְּרִית הַקְּדוּשָׁה, וְנִשְׁבְּרַת עֲרֻלָּהּ  
מִלְפָּנֵי דָם הַבְּרִית, רָשׁוּם עַל הַכֹּל, וּבֵא דָם עַל דָּם.  
כְּשֶׁעוֹבֵר אוֹתוֹ הַמִּשְׁחִית, הִיָּה רוֹאֵה דָם וּמִתְרַחֵק  
מִהַבֵּית, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְלֹא יִתֵּן הַמִּשְׁחִית וְגו'.

Temp/his\_temp\_1\_89.htm - NOTE1:אמת:../.../Program Files (x86)/

מ"א ע"א!

### דף מ"א ע"ב

אֵי קוֹדֶשָׁא בְּרִיף הוּא בְּלַחֲדוּי קָטִיל, אֲמֵאֵי כְּתִיב וְלֹא יִתֵּן הַמִּשְׁחִית,  
דְּמִשְׁמַע דְּמִשְׁחִית הָהָה אָזִיל וְלֹא קוֹדֶשָׁא בְּרִיף הוּא. אֲלֵא וְדֵאֵי קוֹדֶשָׁא  
בְּרִיף הוּא הָהָה קָטִיל, וּמִשְׁחִית הָהָה אָזִיל (דף מ"א ע"ב) לְאִשְׁכַּחַא עֵילָה  
לְיִשְׂרָאֵל, כִּיּוֹן דְּהָהָה חָמֵי הֵהוּא תְּבִירוֹ דְּעֲרֻלָּהּ, בְּתֵרִין סְטָרִין, הָהָה עֵרַק  
וְאִתְפְּרֵשׁ מִנִּיהוּ.

אִם הַקְּדוּשָׁה בְּרוּף הוּא לְבִדּוֹ הוֹרֵג, אִזּוֹ לְמָה כְּתוּב וְלֹא  
יִתֵּן הַמִּשְׁחִית, שְׁמִשְׁמַע שְׁהַמִּשְׁחִית הִיָּה הוֹלֵךְ, וְלֹא  
הַקְּדוּשָׁה בְּרוּף הוּא? אֲלֵא וְדֵאֵי שְׁהַקְּדוּשָׁה בְּרוּף הוּא  
הִיָּה הוֹרֵג, וְהַמִּשְׁחִית הִיָּה הוֹלֵךְ לְמִצָּא עֵלָה לְיִשְׂרָאֵל.  
כִּיּוֹן שְׁהִיָּה רוֹאֵה אוֹתוֹ שְׁבָרוֹן הַעֲרֻלָּה בְּשָׁנֵי צְדָדִים,  
הִיָּה בּוֹרַח וְנִפְרָד מֵהֶם.

וְעַל דְּקָטִיל קוֹדֶשָׁא בְּרִיף הוּא כֹּל אֵינּוֹן בּוֹכְרִין דְּהֵהוּא סְטָרָא, יְהִיב בּוֹכְרִין  
דְּיִשְׂרָאֵל לְפּוֹרְקָנָא, דְּלֹא יִשְׁכַּח עֲלֵיהוּ סְטָרָא אַחֲרָא עֵילָה כְּלָל, וּבְכֻלָּא  
נְטִיר לֹון לְיִשְׂרָאֵל קוֹדֶשָׁא בְּרִיף הוּא, כְּאֲבָא עַל בְּנִין. (שמות יב) בְּבֵית אַחָד

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

יֵאָכֵל לֹא תוֹצִיא מִן הַבַּיִת וְגו', (עיין לקמן סוף פרשת פנחס) פְּקוּדָא כ"ט דָּא, לְמִיכָל הָאֵי פְּסַח. עַל מִצּוֹת וּמְרוֹרִין, מִצּוֹת מִצַּת פְּתִיב. מֵאֵי הָאֵי לְקַבֵּל הָאֵי, אֶלָּא לְאַחֲזָא גְלוּתָא דְשְׂכִינְתָא עִמָּהוּן דְיִשְׂרָאֵל, בְּהֵוּא מְרִירו דְלָהוּן, דְכְּתִיב וַיִּמְרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם בְּעַבְדָּה קִשָּׁה וְגו'. וְכַד אַכְלִין לְהָאֵי פְּסַח, לְאַחֲזָא כֹּל הָאֵי דְעַבְדוּ לֹון בְּמִצְרַיִם, בְּהֵוּא גְלוּתָא וּבְהֵוּא שְׁעַבּוּדָא.

וְעַל שְׁהָרַג הַקְּדוֹשׁ בְּרוּף הוּא כֹּל אוֹתָם בְּכוֹרוֹת שְׁל אוֹתוֹ הֵצֵד, נָתַן בְּכוֹרוֹת שְׁל יִשְׂרָאֵל לְגֵאֲלָהּ, שְׁלֹא יִמָּצָא עֲלֵיהֶם הֵצֵד הָאֲחֵר עֲלֶיהָ כֹּלֵל, וּבְכֹל שׁוֹמֵר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּף הוּא אֶת יִשְׂרָאֵל כְּאֵב עַל בְּנִים. בְּבֵית אֶחָד יֵאָכֵל לֹא תוֹצִיא מִן הַבַּיִת וְגו'. מִצְוָה כ"ט זֹו לְאָכֵל אֶת הַפְּסַח הַזֶּה עַל מִצּוֹת וּמְרוֹרִים. מִצּוֹת – מִצַּת פְּתִיב. מַה זֶה כְּנֻגַד זֶה? אֶלָּא לְהִרְאוֹת גְלוּת הַשְּׂכִינָה עִם יִשְׂרָאֵל בְּאוֹתָהּ הַמְרִירוֹת שְׁלָהֶם, שְׁכַתוֹב וַיִּמְרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם בְּעַבְדָּה קִשָּׁה וְגו'. כְּשִׂאוֹכְלִים אֶת הַפְּסַח הַזֶּה, לְהִרְאוֹת אֶת כֹּל מַה שְׁעָשׂוּ לָהֶם בְּמִצְרַיִם בְּאוֹתָהּ גְלוּת וּבְאוֹתוֹ שְׁעַבּוּד.

מַה פְּתִיב וְעֵצֶם לֹא תִשְׁבְּרוּ בוּ, לְאַחֲזָא בֵיה קְלָנָא, וּבְכֹל אֵינוֹן טַעוּן דְמִצְרַאֵי. דְהָא גְרַמִּין הוּוּ רְמָאן בְּשׁוּקָא, וְאָתוּ כְּלָבִי וְהוּוּ גְרַרִי לֹון מְאָתֵר לְאָתֵר, וְדָא קְשִׁיא לֹון מְכֹלָא, דְהָא גְרַמִּי אֵינוֹן תְּקוּנָא דְגוּפָא, וְדַמִּי לְגוּוּנָא אַחְרָא, וַיִּשְׂרָאֵל רְמָאן לֹון בְּשׁוּקָא אוֹרַח קְלָנָא, וְעַל דָּא פְּתִיב וְעֵצֶם לֹא תִשְׁבְּרוּ בוּ, אֵתוֹן לָא תִשְׁבְּרוּן, אַבְּל כְּלָבִי הוּוּ אֵתִינִן וּמְתַבְּרִין לֵיה.

מַה פְּתִיב? וְעֵצֶם לֹא תִשְׁבְּרוּ בוּ, לְהִרְאוֹת בוּ קְלוּן, וּבְכֹל אוֹתָם אֶלִילֵי מִצְרַיִם. שְׁהֲרִי הָיוּ זוֹרְקִים בְּשׁוּק

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אֶת הָעֲצָמוֹת שְׁלוֹ, וּבָאוּ הַכְּלָבִים וְגִרְרוּ אוֹתָם מִמְּקוֹם לְמְקוֹם, וְזֶה הָיָה קָשָׁה לָהֶם מֵהַכֹּל, שֶׁהָיָה הָעֲצָמוֹת הֵן תִּקּוּן הַגּוּף, וְדוּמִים לְגִוּן אַחֵר, וַיִּשְׂרָאֵל זָרְקוּ אוֹתָם לְשׁוֹק בְּדֶרֶךְ קָלוֹן, וְלִכֵּן כָּתוּב וְעַצֵּם לֹא תִשְׁבְּרוּ בוֹ. אֲתֵם לֹא תִשְׁבְּרוּ, אֲבָל הַכְּלָבִים הָיוּ בָּאִים וּמִשְׁבְּרִים אוֹתוֹ.

תו, מִצְרָאֵי הָיוּ אֲתִיּוֹן לְבַתֵּר, וְהָיוּ חֲמָאן אֵינוֹן גִּרְמֵי דְהָיוּ נִטְלֵי כְּלָבֵי מֵאֲתֵר לְאֲתֵר, וּמִדְקָן לֹון, וְהָיוּ מִצְרָאֵי טְמֵנִי לֹון גּוֹ עִפְרָא, בְּגִין כְּלָבֵי דְלֹא יִשְׁכְּחוּן לֹון, וְדָא אִיהוּ בְּטוּלָה דְעֵבוּדָת כּוּכְבִּים וּמְזֻלוֹת, יִתִּיר, מִסְטָרָא דְלֹהוֹן. וּבְדָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִסְתַּלַּק בִּיקְרִיָּה, וְאִתְכַּפְּיִין כָּל חֵילִין אַחֲרָנִין, דְּהָא כְּדִין אִתְכַּפְּיִין יִתִּיר, כִּד בְּטִילוֹ אִשְׁתַּכַּח מִסְטָרָא דְלֹהוֹן, וְעַל דָּא יִשְׂרָאֵל לֹא מְבַטְלֵי לֹון, דְּכִתִּיב וְעַצֵּם לֹא תִשְׁבְּרוּ בוֹ. (שְׁמוֹת יג) קִדְשׁ לִי כָּל בְּכוֹר פֶּטֶר רַחֵם וְגוֹ'. פְּקוּדָא דָּא לְקִדְשׁ בְּכוֹר בְּהֵמָה, וְעַם הָאָרֶץ צְרִיף תִּרְיִן מֵיִלִין, חֵד דִּיהָא פְּדוּי מִתַּחֲוֹת שְׁלִטְנוּתָא דִּיִּצְרָ הָרַע, דְּאִיהִי אֲדוּן דִּילִיָּה, כְּגוּוֹנָא דְאָמֵר יַעֲקֹב לְעֵשָׂו, (בְּרֵאשִׁית לג) יַעֲבֹר נָא אֲדֹנָי לְפָנַי עֲבָדוּ. בְּהָאֵי עֲלָמָא. אֲדוּן מִצַּד חוּבִין דְּנִפְיִשִׁין עַל גּוּפָא, כְּמָה דְאִוְקְמוּהָ, חֵיבָא, יַצֵּר הָרַע שׁוֹפְטוֹ. וּכְפָא, יַצֵּר הַטּוֹב שׁוֹפְטוֹ. בִּינוּנֵי זֶה וְזֶה שׁוֹפְטוֹ. בִּינוּנֵי, הֵינּוּ אַח דִּיִּצְרָ הָרַע, וְאַח דִּיִּצְרָ הַטּוֹב, אַחֵי יְהִי לָךְ אֲשֶׁר לָךְ.

עוֹד, הַמְּצָרִים הָיוּ בָּאִים אַחֵר כֶּף וְהָיוּ רוֹאִים אוֹתָם עֲצָמוֹת שֶׁהָיוּ לוֹקְחִים הַכְּלָבִים מִמְּקוֹם לְמְקוֹם וְשׁוֹבְרִים אוֹתָם, וְהָיוּ הַמְּצָרִים טוֹמְנִים אוֹתָם בְּעִפְרָ, כְּדִי שֶׁהַכְּלָבִים לֹא יִמְצְאוּ אוֹתָם, וְזֶהוּ בְּטוּל שֶׁל עוֹבְדֵי כּוּכְבִּים וּמְזֻלוֹת יוֹתֵר מֵהַצַּד שֶׁלָּהֶם. וּבְזֶה הַתְּעֻלָּה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכַבּוּדוֹ וְנִכְפּוֹ כָּל הַכַּחֲוֹת הָאֲחֵרִים, שֶׁהָיָה אִזּוֹ נִכְפּוֹ יוֹתֵר, כְּשֶׁהַבְּטוּל נִמְצָא

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

מֵהֵצֵד שְׁלָהֶם, וְלִכֵּן יִשְׂרָאֵל לֹא בִטְלוּ אוֹתָם, שְׁכַתוֹב וְעֵצֶם לֹא תִשְׁבְּרוּ בוֹ. קִדְשׁ לִי כָּל בְּכוֹר פֶּטֶר רָחֵם וְגו'. מִצְוָה זוֹ לְקִדְשׁ בְּכוֹר בְּהֵמָה. וְעַם הָאָרֶץ צָרִיף שְׁנֵי דְבָרִים: אֶחָד שְׂיִהְיֶה פְדוּי מִתַּחַת שְׁלֵטוֹן הַיֵּצֵר הָרַע, שֶׁהוּא אָדוֹנוֹ, כְּמוֹ שְׂאֵמֶר יַעֲקֹב לְעֵשָׂו (בראשית לג) יַעֲבֹר נָא אֲדָנִי לִפְנֵי עַבְדּוֹ, בְּעוֹלָם הַזֶּה. אֲדוֹן מִצַּד הָעוֹוֹנוֹת, שֶׁהֵם רַבִּים עַל הַגּוֹף. כְּמוֹ שֶׁבְּאֵרוּהָ, רִשְׁעֵי – יֵצֵר הָרַע שׁוֹפְטוֹ. צְדִיק – יֵצֵר הַטּוֹב שׁוֹפְטוֹ. בִּינוּנֵי – זֶה וְזֶה שׁוֹפְטוֹ. בִּינוּנֵי הוּא אֶחָ שֶׁל יֵצֵר הָרַע וְאֶחָ שֶׁל יֵצֵר הַטּוֹב. אֶחָי יִהְיֶה לָךְ אֲשֶׁר לָךְ.

וכד זכוון נפישין, רוחא תבר תרין משמרות, דחמור נוער, כלבים צועקים, וסליק למשמרת דשחר, דביה אדם ואתהדר בר נש אדון, הדא הוא דכתיב, (בראשית לב) ויהי לי שור וחמור צאן ועבד ושפחה, וסליק לדרגא דאדם, דאתמר ביה, (בראשית א) ורדו בדרגת הים ובעוף השמים וגו', (בראשית ט) ומוראכם וחתכם וגו'.

וכשרבות הזכיות, הרוח שובר שתי משמרות – של חמור נוער, וכלבים צועקים, ועולה למשמרת השחר שבו האדם, וחוזר האדם להיות אדון. זהו שכתוב (שם לב) ויהי לי שור וחמור צאן ועבד ושפחה. ועולה לדרגת אדם, שנאמר בו (שם א) ורדו בדרגת הים ובעוף השמים וגו', (שם ט) ומוראכם וחתכם וגו'.

**בוזר – ספר שמות – פרשת יתרו – דף פ"ה ע"ב**

אשר הוצאתיך מארץ מצרים. אשר: אתר דכלא מאשרין ליה. (דף פ"ה ע"ב) הוצאתיך מארץ מצרים: דא יובלא. כמה דתנינן, מסטרא דיובלא

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

נִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם. וּבְגִין כֵּן, חֲמִשִּׁין זְמַנִּין אֲדָכַר יְצִיאַת מִצְרַיִם  
בְּאוֹרֵייתָא. חֲמִשִּׁין יוֹמִין לְקַבְּלָא אוֹרֵייתָא. חֲמִשִּׁין שָׁנִין לְחִירוֹ דְעַבְדִּין.

אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם. אֲשֶׁר – מְקוֹם שֶׁהַכֹּל  
מְאֻשְׁרִים אוֹתוֹ. הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם – זֶה יוֹבֵל,  
כְּמוֹ שֶׁשָּׁנִינוּ, מִצַּד הַיּוֹבֵל יֵצְאוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם,  
וּמִשׁוֹם כֵּן חֲמִשִּׁים פְּעֻמִּים נִזְכָּרָה יְצִיאַת מִצְרַיִם  
בַּתּוֹרָה. חֲמִשִּׁים יָמִים לְקַבְּלַת הַתּוֹרָה. חֲמִשִּׁים יָמִים  
לְחִירוֹת הָעַבְדִּים.

מִבֵּית עַבְדִּים: כְּמָה דְכַתִּיב, (שְׁמוֹת יב) הִכָּה כָּל בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם. וְתִנְיֹן  
אֵלֶיךָ בְּתָרִין תַּתְּאִין, דְּאִתְרַחֲצוּ בְּהוּ מִצְרַאֵי. כְּמָה דְאִית בֵּיתָא לְעֵילָא,  
אִית בֵּיתָא לְתַתָּא. בֵּיתָא קַדִּישָׁא לְעֵילָא, דְכַתִּיב, (מִשְׁלֵי כד) בְּחֻכְמָה יִבְנֶה  
בֵּית. בֵּיתָא תַתְּאָה לְתַתָּא, דְלֵא קַדִּישָׁא, כְּמָה דְכַתִּיב מִבֵּית עַבְדִּים.

מִבֵּית עַבְדִּים – כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שְׁמוֹת יב) הִכָּה כָּל בְּכוֹר  
בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם. וְשָׁנִינוּ, הַכְּתָרִים הַתְּחִתּוֹנִים הִלְלוּ  
שֶׁהַמִּצְרַיִם בְּטָחוּ בָהֶם. כְּמוֹ שֶׁיֵּשׁ בֵּית לְמַעְלָה – יֵשׁ  
בֵּית לְמַטָּה. בֵּית קַדוֹשׁ שְׁלַמְעֵלָה, שֶׁכָּתוּב (מִשְׁלֵי כד)  
בְּחֻכְמָה יִבְנֶה בָּיִת – בֵּית תְּחִתּוֹן לְמַטָּה שְׁאִינוּ קַדוֹשׁ,  
כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב מִבֵּית עַבְדִּים.

תַּאנָּא, בְּשַׁעְתָּא דְאִתְמַר אָנְכִי, כָּל אֵינוֹן פְּקוּדֵי אוֹרֵייתָא, דְּמִתְאַחֲדוּן  
בְּמַלְכָּא קַדִּישָׁא עֲלָאָה, בְּסִטְרָא (ס"א דא) בְּלֵהוּ הוּהוּ בְּלִילֵן בְּהַאי מְלָה.

שָׁנִינוּ, בְּשַׁעְתָּא שְׁנַאמַר אָנְכִי, כָּל אוֹתָן מִצְוֹת הַתּוֹרָה  
שְׁנַאחֲזוּ בְּמַלְךְ הַקַּדוֹשׁ הָעֲלִיּוֹן בְּצַד (זח), כֹּלָם הָיוּ  
כְּלוּלוֹת בְּדַבְרֵי הַזֶּה.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

כְּמָה דְתַנְיִנָן, כָּל פְּקוּדֵי אוֹרֵייתָא, מִתְאַחֲדִין בְּגוּפָא דְמִלְכָא. (דבר אחר במלכא קדישא עלאה) מְנַהוֹן בְּרִישָׁא דְמִלְכָא, וּמְנַהוֹן בְּגוּפָא, וּמְנַהוֹן בְּיַדֵּי מִלְכָא, וּמְנַהוֹן בְּרַגְלֵי, וְלִית מֵאן דְנִפְיֵק מִן גּוּפָא דְמִלְכָא לְבַר. וּבְגִין כֵּן, מֵאן דְפָשַׁע בְּחַד פְּקוּדֵי אוֹרֵייתָא, כְּמֵאן דְפָשַׁע בְּגוּפָא דְמִלְכָא, כְּמָה דְכְתִיב, (ישעיה סו) וַיֵּצְאוּ וַראוּ בְּפִגְרֵי הָאֲנָשִׁים הַפּוֹשְׁעִים בִּי. בִּי מִמֶּשׁ. וְוִי לְחַיִּיבֵיא, דְעִבְרִין עַל פְּתַגְמֵי אוֹרֵייתָא, וְלֹא יִדְעִין מֵאֵי קָא עִבְדִּין.

כְּמוֹ שְׁשַׁנְיָנוּ, כָּל מְצוּוֹת הַתּוֹרָה אַחֲזוּזוֹת בְּגוּף הַמֶּלֶךְ, (במלך הקדוש העליון) מֵהֶן בְּרִאשׁ הַמֶּלֶךְ, וּמֵהֶן בְּגוּף, וּמֵהֶן בְּיַדֵּי הַמֶּלֶךְ, וּמֵהֶן בְּרַגְלָיו, וְאִין מִי שְׁיוּצָא מִגּוּף הַמֶּלֶךְ הַחוּצָה. וְלִכֵּן מִי שְׁפָשַׁע בְּמְצוּוֹה אַחַת שֶׁל הַתּוֹרָה, כְּמִי שְׁפָשַׁע בְּגוּף הַמֶּלֶךְ, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (ישעיה ס) וַיֵּצְאוּ וַראוּ בְּפִגְרֵי הָאֲנָשִׁים הַפּוֹשְׁעִים בִּי, בִּי מִמֶּשׁ. אוֹי לְרִשְׁעִים שְׁעוֹבְרִים עַל מְצוּוֹת הַתּוֹרָה וְלֹא יוֹדְעִים מֵהֶם עוֹשִׂים.

דְאָמַר ר' שְׁמַעוֹן, הֵהוּא אֲתֵר דְאִיהוּ חָב לְגַבְיָהּ, הֵהוּא אֲתֵר מִמֶּשׁ גְּלִי חוּבְיָהּ. (ואמר ר' שמעון קודשא בריך הוא ממש גלי חוביה) חָב בְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא גְּלִי חוּבְיָהּ, דְכְתִיב, (איוב כ) יִגְלוּ שָׁמַיִם עֲוֹנוֹ וְאָרֶץ מִתְקוּמָמָה לוֹ: דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא. וְאָרֶץ מִתְקוּמָמָה לוֹ: דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא (נ"א דא כנסת ישראל).

שְׁאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אוֹתוֹ מְקוּם שֶׁהוּא חָטָא אֱלִיוּ, אוֹתוֹ מְקוּם מִמֶּשׁ מְגַלָּה חָטָאוֹ. (ואמר רבי שמעון, הקדוש ברוך הוא ממש מגלה חטאו) חָטָא בְּקוּדְשָׁא – בְּרוּף – הוּא – הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא מְגַלָּה חָטָאוֹ, שְׁכָתוּב (איוב כ) יִגְלוּ שָׁמַיִם עֲוֹנוֹ וְאָרֶץ מִתְקוּמָמָה לוֹ. יִגְלוּ שָׁמַיִם עֲוֹנוֹ – זֶה

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הקדוש ברוך הוא. וארץ מתקוממה לו – זה הקדוש  
ברוך הוא (זו כנסת ישראל).

תניא, שמים גליין חוביה דבר נש. ובשעתא דאיהו גליא חוביה, ארץ  
עביד דינא דבר נש, דכתיב וארץ מתקוממה לו, למעבד דינא ביה. אמר  
ר' יוסי, תנינן משמיה דר' שמעון, בשעתא דאתיהיבת אורייתא, אימא  
ובנין בשלימותא אשתכחו, דכתיב, (תהלים קיג) אם הבנים שמחה.

שנינו, שמים מגלים חטאו של אדם, ובשעה שהוא  
מגלה חטאו, ארץ עושה דין האדם, שכתוב וארץ  
מתקוממה לו, לעשות בו דין. אמר רבי יוסי, שנינו  
משמו של רבי שמעון, בשעה שנתנה תורה, האם  
והבנים נמצאו בשלמות, שכתוב (תהלים קיג) אם הבנים  
שמחה.

**בזוהר – ספר שמות – פרשת ויקהל – דף ר"ב ע"ב**

ליראה את השם, פקודא דא קיימא באלין תושבחו דקאמר דוד מלכא,  
ובאינון קרבנין דאורייתא, דתמן בעי בר נש לדחלא מקמי מאריה, בגין  
דאינון שירין קיימין בההוא אתר דאקרי יראה. וכל אינון הללויה, דאינון  
רוא דיראה דקודשא בריה הוא. ובעי בר נש לשואה רעותיה באינון  
שירין ביראה, ואוקמוה חברייא כל אינון רזין דשירין ותושבחו, וכל אינון  
רזין דהללויה.

ליראה את ה' – מצוה זו עומדת בתשבחות הללו  
שאמר דוד המלך ובאותם קרבנות של התורה, ששם  
צריך אדם לפחד מלפני אדונו, משום שאותן שירות  
עומדות באותו מקום שנקרא יראה, וכל אותם



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הַלְלוּיָהּ שֶׁהֵם סוּד שֶׁל יְרֵאת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְצָרִיף אָדָם לְשִׁים רְצוֹנוֹ בְּאוֹתָן שִׁירוֹת בִּירְאָה, וּפְרִשׁוּהָ הַחֲבָרִים, כֹּל אוֹתָם הַסּוּדוֹת שֶׁל שִׁירוֹת וְתִשְׁבְּחוֹת וְכֹל אוֹתָם סוּדוֹת שֶׁל הַלְלוּיָהּ.

בִּיּוֹן דְּמִטֵּי בַר נֶשׁ לִישְׁתַּבַּח, יִשְׁנֵי רַעוּתִיהָ לְבָרְכָא לִיהָ לְקוּדְשָׁא בְרִיף הוּא, כְּגוֹן יוֹצֵר אוֹר, יוֹצֵר הַמְּאוּרוֹת. לְאַהֲבָה אוֹתוֹ, כִּד מְטִי לְאַהֲבַת עוֹלָם, (דְּבָרִים ו) וְאַהֲבַת אֶת יְיָ אֱלֹהֶיהָ, דְּדָא אִיהוּ רְוָא דְרַחֲמֵי דְקוּדְשָׁא בְרִיף הוּא, וְהָא אוֹקְמוּהָ. לִיְחֻדָּא לִיהָ, שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד, דְּהִכָּא קִיַּמָּא רְוָא דִּיְחֻדָּא דְקוּדְשָׁא בְרִיף הוּא, לִיְחֻדָּא שְׁמִיהָ בְּרַעוּתָא דְלִבָּא כְּדָקָא חֲזִי. וּמִתְמַן וּלְהֵלְאָה אֲדַכְרוּתָא דִּיצִיאַת מְצָרִים, דְּאִיהוּ פְּקוּדָא לְאֲדַכְרָא יְצִיאַת מְצָרִים דְּכַתִּיב, (דְּבָרִים ה) וְזָכַרְתָּ כִּי עֶבֶד הָיִיתָ בְּאֶרֶץ מְצָרִים.

בִּיּוֹן שְׁמַגִּיעַ אָדָם לִישְׁתַּבַּח, יִשִּׁים רְצוֹנוֹ לְבָרַךְ אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּמוֹ יוֹצֵר אוֹר, יוֹצֵר הַמְּאוּרוֹת, לְאַהֲבָה אוֹתוֹ, כְּשְׁמַגִּיעַ לְאַהֲבַת עוֹלָם, וְאַהֲבַת אֶת ה' אֱלֹהֶיהָ (דְּבָרִים ו), שְׁנֵהוּ סוּד שֶׁל אַהֲבַת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ. לִיְחֻדוֹ – שְׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד

**בוזוהר – ספר במדבר – פרשת שלח לך – דף קע"ו ע"א**

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אָמַר קוּדְשָׁא בְרִיף הוּא, מֵאֵן דְּבַעֵי לְמַהֲרָא בְּתַר דְּחַלְתִּי, יְהֵא בְּתַר לְבָא דָּא, וּבְתַר עֵינֵינִי דְקִיַּיִמִין עָלָהּ. מֵאֵן אֵינוֹן עֵינֵינִי. כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (תְּהִלִּים לֵא) עֵינֵי יְיָ אֵל צְדִיקִים אָבֵל אֵתֶם לֹא תִתּוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם. מֵאֵי טַעְמָא (דף קע"ו ע"א) כְּגֵין דָּאֵתֶם זִנְגִים אַחֲרֵיהֶם.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: מִי שְׂרוּצָה לְלַכֵּת אַחַר יְרֵאתִי, יִלְךְ אַחַר הַלֵּב הַזֶּה וְאַחֲרֵי הָעֵינַיִם שְׁעוּמָדִים עָלֶיהָ. מִי הֵם עֵינַיִם אֵלֶּה? כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים לד) עֵינַי ה' אֶל צְדִיקִים. אָבֵל אַתֶּם, לֹא תַתּוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם. מָה הִטַּעַם? מִשּׁוֹם שֶׁאַתֶּם זְנִים אַחֲרֵיהֶם.

אָמַר רַבִּי חֲזִיָא, מֵאִי טַעְמָא הָכָא יְצִיאַת מְצָרִים, דְּכַתִּיב אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מְצָרִים. אֵלֶּא, בְּגִין דְּכַד נִפְקוּ מִמְצָרִים, בְּהֵאִי חוּלְקָא עָאֵל. וּבְהֵאִי קְטִיל קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קְטוּלָא דְּמְצָרִים. וְעַל דָּא בְּאַתְרֵיהּ אַתְדַּכֵּר, וּבְאַתְרֵיהּ אֲזִדְהֵר לְהוּ בְּדָא. מֵאִי בְּאַתְרֵיהּ. בְּגִין דְּהֵאִי מְצוּה, הֵיא אַתְר דִּילָהּ.

אָמַר רַבִּי חֲזִיָא, מָה הִטַּעַם כָּאֵן יְצִיאַת מְצָרִים, שְׁכַתּוּב אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מְצָרִים? אֵלֶּא מִשּׁוֹם שְׁכָשְׁיָצְאוּ מִמְצָרִים, נִכְנָסוּ בְּחֻלְקָא זֶה, וּבְזֶה הָרֵג הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הָרֵג בְּמְצָרִים. וְלִכְּן בְּמִקּוּמוֹ נִזְכָּר, וּבְמִקּוּמוֹ הַזֶּה הִירָם בְּזֶה. מָה זֶה בְּמִקּוּמוֹ? מִשּׁוֹם שְׁמְצוּה זֶה הֵיא מִקּוּמָהּ.

תַּאנִּי רַבִּי יֵיסָא, כְּתִיב (מיכה ז) כִּימִי צֵאתְךָ מֵאֶרֶץ מְצָרִים אֲרָאנוּ נִפְלְאוֹת. כִּימִי, כִּיּוֹם מִבְּעֵי לֵיָהּ, דְּהָא בְּחַד זְמַנָּא נִפְקוּ וְלֹא אַתְעַכְבוּ. אֵלֶּא כְּאִינוּן יוֹמִין עֲלָאִין, דְּאַתְבָּרְכָא בְּהוּ כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. כִּף זְמִין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַפְקָא לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא, וּכְדִין כְּתִיב (ישעיה יב) וְאַמְרְתֶם כִּיּוֹם הַזֶּה הוֹדוּ לַיהוָה וְלֵי קִרְאוּ וְגו', וְמָרוּ יְיָ כִּי גֵאוּת עָשָׂה מוֹדַעַת זֹאת בְּכָל הָאֶרֶץ. מֵאִי מוֹדַעַת זֹאת. בְּגִין דְּהִשְׁתָּא אֲשֶׁתְּמוֹדַעַת זֹאת בְּעֵטוּפָא דְּמְצוּה. בְּהֵאִי זְמַנָּא אֲשֶׁתְּמוֹדַעַת זֹאת, בְּכַמָּה נְמוּסִין דִּילָהּ, דִּיעֲבִיד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אָתִין וְנָסִין בְּעֵלְמָא, כְּדִין כְּתִיב (זכריה יד) בְּיוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְיָ אֶחָד וְשִׁמוֹ אֶחָד. בְּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן. יִמְלֹךְ יְיָ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

**בוזור – ספר דברים – פרשת ואתחנן – דף רס"ב ע"א**

וְתִנְיָנוּ, יוֹבֵלָא דְנִפְקִין בֵּיה עֲבָדִין לְחִירוֹ, בְּהַאי מוֹחָא אֲתֶאֱחָד. וְאִינוּן חֲמִשִּׁין שְׁנִין דִּיּוֹבֵלָא. וְאִינוּן חֲמִשִּׁין יוֹמִין דְּחוּשְׁבָנָא דְעוֹמֵר, בֵּיה אֲתֶאֱחָדוּ. דְּבָהוּ נִיחִין רוּחֵי דְעֲבָדִין, וּמְפִקֵי רוּחֵיהוֹן (נ"א ומפיק רוחיה) לְנִיחָא. כְּמָה דְכְּתִיב, (ישעיה יד) בְּיוֹם הַנִּיחַ יְיָ לְךָ מַעֲצָבָךָ וּמְרִגְוָךָ וּמִן הָעֲבוּדָה וְגו'. וּבְגִין כֵּן, ה' נִיחָא דְרוּחָא, וּלְאֶפְקָא רוּחָא לְחִירוֹ. וְהַאי בֵּיתָא יִצְיָאָת מְצָרִים בְּהַ תְּלִיָא, וּבְאָת ה' דְשָׁמָא קְדִישָׁא, כְּמָה דְאֲתָמֵר. עַד כָּאן כְּלָלָא דִּי"ה דְשָׁמָא קְדִישָׁא.

וְשִׁנְיָנוּ, הַיּוֹבֵל שְׁיֻזְצָאִים בּוֹ הָעֲבָדִים לְחִירוֹת, בְּמוֹחַ הַזֶּה נֶאֱחָזוּ, וְהֵם חֲמִשִּׁים שָׁנוֹת הַיּוֹבֵל, וְהֵם חֲמִשִּׁים יָמֵי סְפִירַת הָעוֹמֵר בּוֹ נֶאֱחָזִים, שְׂבָהֶם נְחוֹת רוּחוֹת הָעֲבָדִים וּמוֹצִיאִים רוּחָם (וּמוֹצִיא רוּחוֹ) לְמִנוּחָה, כְּמוֹ שְׂכֵתוֹב (שם יד) בְּיוֹם הַנִּיחַ ה' לְךָ מַעֲצָבָךָ וּמְרִגְוָךָ וּמִן הָעֲבוּדָה וְגו'. וּמִשּׁוֹם זֶה, ה' מְנוּחַת הָרוּחַ, וְלְהוֹצִיא רוּחַ לְחִירוֹת. וּבְבֵית זֶה תְּלוּיָה יִצְיָאָת מְצָרִים, וּבְאֹת ה' שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, כְּמוֹ שְׁנַתְּבָאֵר. עַד כָּאן כְּלָלָא שֶׁל י"ה שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ.

**בוזור – תיקוני הזוהר – תקונא שתיתאה – דף כב ע"א**

ווי לון לבני נשא, דקודשא בריה הוא אסיר עמהון בגלותא, ושכינתא אסירת עמהון, ואתמר בה אין חבוש מתיר את עצמו מבית האסורים, ופורקנא דילה דאיהי תשובה אימא עלאה, איהי תליא בידיהון, דחמשין

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

תִּרְעֵין דְּחִירוֹ עִמָּה, לְקַבֵּל חֲמִשִּׁין זְמַנִּין דְּאֲדָכֵר יְצִיאַת מִצְרַיִם בְּאוֹרֵייתָא, דָּא הוּא (שמות ב יב) וַיִּפֶן כ"ה וְכ"ה, בְּאֵלֵין חֲמִשִּׁין אַתְּוּן דְּמִיחָדִין לִיה בְּכָל יוֹמָא פְּעָמִים שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, דְּאִית בְּהוּן כ"ה וְכ"ה אַתְּוּן, וַיֵּרָא כִּי אֵין אִישׁ דְּאֲתַעַר לָהּ בְּגוּיָהּ.

אוּי לָהֶם לְבַנֵּי אָדָם, שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אָסוּר עִמָּהֶם בְּגָלוּת וְהַשְׁכִּינָה אָסוּרָה עִמָּם, וְנֶאֱמַר בְּהָ אֵין חָבוּשׁ מִתִּיר אַתְּ עִצְמוֹ מִבֵּית הָאָסוּרִים, וְהַגְּאֵלָה שְׁלָהּ, שְׁהִיא תְּשׁוּבָה, הָאֵם הָעֲלִיוֹנָה הִיא תְּלוּיָה בִּידֵיהֶם, שְׁחֲמָשִׁים שְׁעָרֵי חֲרוּת עִמָּה, כְּנֶגֶד חֲמָשִׁים פְּעָמִים שְׁנֹזְכְּרָה יְצִיאַת מִצְרַיִם בְּתוֹרָה. זְהוּ וַיִּפֶן כ"ה וְכ"ה, בְּחֲמָשִׁים הָאוֹתִיּוֹת הִלְלוּ שְׁמֵיחָדִים אוֹתוֹ בְּכָל יוֹם פְּעָמִים שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, שְׁיֵשׁ בְּהוּן כ"ה וְכ"ה אוֹתִיּוֹת, וַיֵּרָא כִּי אֵין אִישׁ שְׁיַעֲוֶרֶר אוֹתָהּ בְּתוֹכָם.

וְאִיהִי מִשְׁגִּיחַ מִן הַחֲלוּנוֹת, דְּאֲתַמַּר בְּהוּן חֲלוּ נָא פְּנֵי אֵל וַיַּחֲנֹנוּ, לְהֵהִיא דְּאֲתַמַּר בְּהָ (במדבר יב יג) אֵל נָא רְפָא נָא לָהּ, דְּאֲסוּוֹתָא בִּידֵיהּ, דְּאִיהוּ יָד פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שְׁבִיבִים, (שמות ב יב) וַיֵּרָא כִּי אֵין אִישׁ, וְאִיהִי (שופטים ה כח) בְּעַד הַחֲלוֹן נִשְׁקָפָה, וְתִיבָב בְּתַרְוַעָה דְּאִיהִי יִבְבָּא, דְּאֲתַמַּר בְּהָ (בראשית ח ו) וַיִּפְתַּח נֹחַ אֶת חֲלוֹן הַתֵּבָה אֲשֶׁר עָשָׂה, וְדָא יוֹם הַכַּפּוּרִים דְּתִיבַת נֹחַ הִיא אֵימָא עֲלָאָה, חֲלוֹן דִּילָהּ הוּא עֲמוּדָא דְּאֲמַצְעִיתָא, דְּבִיָּהּ אוּר, וְתוֹרָה אוּר, וְאִיהוּ אוּר הַגְּנוּז.

וְהוּא מִשְׁגִּיחַ מִן הַחֲלוּנוֹת, שְׁנֶאֱמַר בְּהֶם חֲלוּ נָא פְּנֵי אֵ"ל וַיַּחֲנֹנוּ, לְאוֹתָהּ שְׁנֶאֱמַר בְּהָ אֵ"ל נָא רְפָא נָא לָהּ, שְׁהִירְפוּאָה בִּידוֹ, שְׁהִיא יָד פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שְׁבִיבִים, וַיֵּרָא כִּי אֵין אִישׁ. וְהִיא בְּעַד הַחֲלוֹן נִשְׁקָפָה וְתִיבָב

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בְּתְרוּעָה, שֶׁהִיא יִבְבָּהּ, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ וַיִּפְתַּח נֹחַ אֶת חֲלוֹן  
הַתֶּבֶה אֲשֶׁר עָשָׂה, וְזֶה יוֹם הַכַּפּוּרִים שֶׁל תֵּבַת נֹחַ, הִיא  
הָאֵם הָעֲלִיוֹנָה, הַחֲלוֹן שֶׁלָּהּ הוּא הָעֲמוּד הָאֲמֻצָּעִי,  
שָׁבוּ אֹר, וְתוֹרָה אֹר, וְהוּא הָאֹר הַגָּנוּז.

וַיִּפֶן כַּה וְכַה, מְצִיץ מִן הַחֲרָכִים, אֵלּוּ עֲשֶׂרֶת יְמֵי תְּשׁוּבָה, וַיֵּרָא כִּי אֵין אִישׁ,  
וְעוֹד מְשָׁגִיחַ מִן הַחֲלוֹנוֹת אֵלֶיךָ חֲלוֹנוֹת דְּבִי כְּנִישָׁתָא, דְּאָבָא וּבְנוֵי אֵינוֹן  
בְּבֵית (הַכְּנֶסֶת) אָסִירִין, וְאִיהוּ בְּכָל יוֹמָא אֲשַׁגְּחוּתִיָּה עֲלֵיהוּ, וַיִּהְיֶה לֹון מְזוֹנָא.

וַיִּפֶן כַּה וְכַה, מְצִיץ מִן הַחֲרָכִים, אֵלּוּ עֲשֶׂרֶת יְמֵי  
תְּשׁוּבָה, וַיֵּרָא כִּי אֵין אִישׁ. וְעוֹד, מְשָׁגִיחַ מִן הַחֲלוֹנוֹת,  
אֵלּוּ הַחֲלוֹנוֹת שֶׁל בֵּית כְּנֶסֶת, שֶׁהָאָב וּבְנוֹ הֵם בְּבֵית  
(הַכְּנֶסֶת) אָסִירִים, וְהוּא בְּכָל יוֹם הַשְּׁגָחָתוֹ עֲלֵיהֶם וְנוֹתֵן  
לָהֶם מְזוֹן.

וַיִּפֶן כַּה וְכַה, אִם אֵית מָאן דִּיתַעַר בְּתִיּוּבְתָא לְתַבְרָא בֵּית אָסוּרִין דְּלַהוֹן,  
הָדָא הוּא דְכְּתִיב (ישעיה מט ט) לֵאמֹר לְאָסוּרִים צֹאוּ, וְלֹאֲשֶׁר בַּחֲשֶׁךְ הִגְלוּ,  
וַיִּפֶן כַּה וְכַה וַיֵּרָא כִּי אֵין אִישׁ, אֶלָּא אִישׁ לְדַרְכּוֹ פָּנוּ, בְּעֶסְקִין דְּלַהוֹן,  
בְּאוּרְחִין דְּלַהוֹן, אִישׁ לְבַצְעוֹ מְקַצְהוּ, בְּבַצְעָא דְהָאִי עֲלֵמָא, לְיִרְתָּא הָאִי  
עֲלֵמָא, וְלֹאוּ אֵינוֹן מְסֻטְרָא דְאֵלֶיךָ דְאֶתְמַר בְּהוֹן (שמות יח כא), אֲנָשֵׁי חִיל,  
יִרְאִי אֱלֹהִיִּם, אֲנָשֵׁי אָמֶת, שְׁנֵאֵי בְּצַע, אֶלָּא כְּלָהוּ צְוּחִין בְּצִלּוֹתֵין בְּיוֹמָא  
דְּכַפּוּרֵי כַּכְּלָבִים, הֵב לָנָא מְזוֹנָא, וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה וְחַיִּי, כְּתַבְנוּ לְחַיִּים,  
וְאֵינוֹן עוֹזֵי נַפְשׁ כַּכְּלָבִים, דְּאֵינוֹן אוּמִין דְּעֲלֵמָא דְצְוּחֵי לְגַבִּיָּה וְלִית לֹון  
בְּשֵׁת אֲנָפִין, דְּלֹא אֵית מָאן דְּקָרָא לִיהּ בְּתִיּוּבְתָא, דִּיחֻזּוֹר שְׁכִינְתִּיָּה  
לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְאִיְהִי מְרַחֵקָא מְנִיָּה, לְמַהְדֵּר לְגַבִּיָּה, וְאֲדַמְיִין  
לְכְּלָבִים, דְאֶתְמַר בְּהוֹן (תהלים קו לה) וַיִּתְעַרְבוּ בְּגוֹיִם וַיִּלְמְדוּ מֵעֲשִׂיהֶם,  
וְאֵינוֹן עַרְב רַב, דְּכָל חֶסֶד דְּעַבְדִּין לְגַרְמִיָּהוּ עַבְדִּין.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וַיִּפֶן כַּה וְכַה, אִם יֵשׁ מִי שְׂיִתְעוֹרֵר בְּתִשׁוּבָה לְשֹׁבֵר אֶת  
 בֵּית הָאֲסוּרִים שְׁלָהֶם, זֶהוּ שְׁכָתוּב לֵאמֹר לְאֲסוּרִים  
 יָצְאוּ וְלֹאֲשֶׁר בַּחֲשֵׁף הַגָּלוּ, וַיִּפֶן כַּה וְכַה וַיֵּרָא כִּי אֵין  
 אִישׁ, אֶלָּא אִישׁ לְדַרְכּוֹ פָּנוּ, לַעֲסָקִים שְׁלָהֶם, לְדַרְכִּים  
 שְׁלָהֶם, אִישׁ לְבַצְעוֹ מְקַצְהוּ, בְּבַצְעַ שְׁל הָעוֹלָם הַזֶּה,  
 לִירֵשׁ אֶת הָעוֹלָם הַזֶּה, וְאִינָם מִצַּד אֵלוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בְּהֵם  
 אֲנָשֵׁי חַיִל, וַיֵּרְאוּ אֱלֹהֵי"ם, אֲנָשֵׁי אֱמֶת, שֶׁנֶּאֱמַר בְּצַע,  
 אֶלָּא כָּלֵם צוֹעֲקִים בְּתַפְלָה בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים כְּמוֹ  
 כְּלָבִים, הֵב לָנוּ מְזוּזָה וְסִלְיָחָה וְכַפָּרָה וְחַיִּים, כְּתַבְנוּ  
 לְחַיִּים, וְהֵם עֲזִי נֶפֶשׁ כְּכָלְבִּים. שְׁהֵם אֲמוֹת הָעוֹלָם  
 שְׂצוֹעֲקִים כְּנִגְדּוֹ וְאֵין לָהֶם בִּשְׁת פָּנִים, שְׂאֵין מִי  
 שְׁקוֹרָא לוֹ בְּתִשׁוּבָה שְׂיִחְזוֹר אֶת שְׁכִינְתּוֹ אֶל הַקְּדוּשׁ  
 בְּרוּךְ הוּא, שְׁהֵיא מְרַחֶקֶת מִמֶּנּוּ, לְחֹזֵר אֵלָיו, וְנִדְמִים  
 לְכָלְבִּים, שֶׁנֶּאֱמַר בְּהֵם וַיִּתְעַרְבוּ בַּגּוֹיִם וַיִּלְמְדוּ  
 מִעֲשֵׂיהֶם, וְאוֹתָם יַעֲרֵב רַב, שְׁכָּל חֶסֶד שְׁעוֹשִׂים, הֵם  
 עוֹשִׂים אוֹתוֹ לַעֲצָמָם.

**בוזוהר – תיקוני הזוהר – תקונא שתיתאה – דף כב ע"ב**

וּבְאֵלֵין תְּלַת אֲתָמֵר (שמות כג יז) שְׁלֵשׁ פְּעָמִים בְּשָׁנָה יֵרָאָה כָּל זְכוּרָה,  
 וְלִקְבַל תְּלַת זְמַנִּין אֵינּוֹן תְּלַת גְּוֹנִין דְּשֶׁרְגָא, דְּאֲתָמֵר בְּהוֹן (שם ג ב) וַיֵּרָא  
 מִלְּאָה יי' אֵלָיו בְּלַבַּת אִשׁ מִתּוֹף הַסֵּנָה, וַיֵּרָא הָא גְּוֹן חַד, בְּלַבַּת אִשׁ מִתּוֹף  
 הַסֵּנָה הָא גְּוֹן תְּנִינָא, וַיֵּרָא וְהִנֵּה הַסֵּנָה בְּעַר בְּאִשׁ הָא תְּלַתָא, וְאֵינּוֹן  
 לִקְבַל שְׁלִשָּׁה גְּוֹנִין דְּעִינָא, בְּלַבַּת אִשׁ דָּא בַת עֵין, בְּהֵהוּא זְמַנָּא דִּיהוֹן  
 נְהִירִין תְּלַת גְּוֹנִין דְּעִינָא, דְּאֵינּוֹן לִקְבַל תְּלַת גְּוֹנִין דְּקִשְׁתָּא, מִיַּד וְרֵאִיתִיהָ  
 לְזִכְרַ בְּרִית עוֹלָם (בראשית ט טז), וּבְהֵהוּא זְמַנָּא כִּי עֵין בְּעֵין יֵרָאוּ בְּשׁוּב יי'  
 צִיּוֹן (ישעיה נב ח).

## \*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ובשלשת אלה אמר, שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך, וכנגד שלשת הצבעים, פעמים הם שלשת הצבעים של הנה, שנאמר בהם וירא מלאך יהוה אליו בלבת אש מתוך הסנה. וירא – הרי צבע אחד, בלבת אש מתוך הסנה – הרי צבע שני, וירא והנה הסנה בער באש – הרי שלשה, והם כנגד שלשת צבעי העין. בלבת אש זו בת עין, באותו זמן שיהיו מאירים שלשת צבעי העין, שהם כנגד שלשת צבעי הקשת, מיד וראיתה לזכר ברית עולם, ובאותו הזמן – כי עין בעין יראו בשוב יהוה ציון.

אור דעינא הוא עמודא דאמצעינא, בת עין ביתא דילה, בההוא זמנא דיתפני עננא מן בת עינא, דאתמר בה (איכה ג מד) סכתה בענן לך וגומר, דאיהי תבלול דעינא, דא רומי רבתא, שכינתא עלאה עתידה למימר לקודשא בריך הוא, למה תעמוד בחוץ, ואנכי פניתי הבית (בראשית כד לא), אנכי דיציאת מצרים, ואף על גב דאין חבוש מתיר עצמו מבית האסורים, דאיהי שכינתא, דאיהי אסורה בגלותא, שכינתא עלאה יפרוק לה, הדיא הוא דכתיב (רות ג יג) אם יגאלך טוב יגאל, ואם לא יחפץ לגאלך וגאלתיך אנכי, חי יי' שכבי עד הבקר, דאיהי ימינא פשוטה לקבל שבים, דלית מלתא דא תליא אלא בתיובתא, ימין עלאה דשכינתא.

אור העין הוא עמוד האמצעי, בת עין הבית שלה, באותו הזמן שיתפנה הענן מבת העין, שנאמר בה סכתה בענן לך וגומר, שהיא התבלול של העין, זו רומא רבתי, השכינה העליונה עתידה לומר לקדוש ברוך הוא, למה תעמוד בחוץ ואנכי פניתי הבית,

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אֲנֹכִי שֶׁל יְצִיאַת מִצְרַיִם. וְאִף עַל גַּב דְּאִין חֲבוּשׁ מִתִּיר  
 אֶת עֲצָמוֹ מִבֵּית הָאֲסוּרִים, שֶׁהִיא שְׂכִינָה, שֶׁהִיא  
 אֲסוּרָה בְּגָלוֹת, שְׂכִינָה הַעֲלִיּוֹנָה תִּפְדֶּה אוֹתָהּ. זֶהוּ  
 שְׂכָתוֹב אִם יִגְאָלְךָ טוֹב יִגְאָל, וְאִם לֹא יִחַפֵּץ לְגִאֲלֶךָ  
 וְיִגְאֲלֶתְיָךְ אֲנֹכִי, חֵי יִהוּ"ה שְׂכָבִי עַד הַבֶּקֶר, שֶׁהִיא יָמִין  
 פְּשׁוּטָה לְקִבֵּל שָׂבִים, שְׂאִין הַדְּבָר הַזֶּה תְּלוּי אֶלָּא  
 בְּתִשׁוּבָה, הַיְמִין הַעֲלִיּוֹנָה שֶׁל הַשְּׂכִינָה.

בְּהוּא זְמַנָּא שְׂכִינְתָא עֲלָאָה כְּנֶשֶׁר יַעִיר קֶנוֹ (דברים לב יא), דְּאִיהוּ  
 יְרוּשָׁלַם, ק"ן ו' עַל גּוּזְלֵי יְרַחֵף, יִפְרוּשׁ כְּנַפָּיו יִקְחֵהוּ יִשְׂאֵהוּ עַל אַבְרָתוֹ,  
 הֵדָא הוּא דְכְּתִיב (שמות יט ד) וְאִשָּׂא אֶתְכֶם עַל כְּנַפֵּי נְשָׂרִים וְאָבִיא אֶתְכֶם  
 אֵלַי.

בְּאוֹתוֹ זְמַן הַשְּׂכִינָה הַעֲלִיּוֹנָה כְּנֶשֶׁר יַעִיר קֶנוֹ, שֶׁהִיא  
 יְרוּשָׁלַיִם, ק"ן ו', עַל גּוּזְלֵי יְרַחֵף, יִפְרוּשׁ כְּנַפָּיו יִקְחֵהוּ  
 יִשְׂאֵהוּ עַל אַבְרָתוֹ. זֶהוּ שְׂכָתוֹב וְאִשָּׂא אֶתְכֶם עַל כְּנַפֵּי  
 נְשָׂרִים וְאָבִיא אֶתְכֶם אֵלַי.

דְּבִזְמַנָּא דְשְׂכִינְתָא אִיהִי בְּגָלוּתָא, דְּאִתְמַר בָּהּ (בראשית ח ט) וְלֹא מִצָּאָה  
 הַיּוֹנָה מְנוּחַ וְגוֹמֵר, אֶלָּא בְּשֵׁבֶת וַיּוֹמִין טְבִין, וּבְהוּא זְמַנָּא אִתְיַחַדַּת עִם  
 בְּעֵלָהּ, וְכַמָּה נְפִשׁוֹת יִתְרִין קָא נַחְתִּין עִמָּה, לְדִיִּירָא בְּיִשְׂרָאֵל, הֵדָא הוּא  
 דְכְּתִיב (שמות לא טז) וְשָׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשֵּׁבֶת לְדוֹרֹתָם, וּזְכָאָה אִיהוּ  
 מָאן דְּמִתְקַן לָהּ דִּירָה נָאָה בְּלִבֵּיהּ, וְכִלִּים נָאִים בְּאִיבְרִים דִּילֵיהּ, וְאִשָּׂה  
 נָאָה דְאִיהִי נְשִׁמְתִּיהּ, דְּבִגִּינָה שְׂרִיא שְׂכִינְתָא עֲלָאָה דְאִיהִי נְשִׁמַּת כָּל חֵי  
 עֲלֵיהּ, וְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא אִיהוּ שֵׁבֶת בְּחֹד, וַיִּנְפֹּשׁ בְּחֹד, בְּשְׂכִינְתָא עֲלָאָה  
 אִיהוּ שֵׁבֶת עֲלֵיהּ, וּבְשְׂכִינְתָא תִּתְאָה אִיהוּ וַיִּנְפֹּשׁ עֲלֵיהּ, וַיְהִיב לוֹן  
 נְפִשָׁאן יִתְרִין.



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שְׁבֹזְמֵן שֶׁהִשְׁכִּינָה בַגְּלוּת, נֶאֱמַר בָּהּ וְלֹא מִצָּאָה הַיּוֹנָה  
 מְנוּחַ וְגוֹמֵר, אֲלֵא בַשַּׁבָּת וַיָּמִים טוֹבִים. וּבְאוֹתוֹ זְמַן  
 מִתְיַחֶדֶת עִם בַּעֲלָהּ, וְכַמָּה נִפְשוֹת יִתְרוֹת יוֹרְדוֹת עִמָּה  
 לְדוֹר עִם יִשְׂרָאֵל. זֶהוּ שְׁפָתוֹב וְשָׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת  
 הַשַּׁבָּת לְדִרְתָּם. אֲשֶׁרִי הוּא מִי שְׁמֵתֶקֶן לָהּ דִּירָה נְאֻה  
 בְּלִבּוֹ, וְכֻלִּים נָאִים בְּאִיבָרִים שְׁלוֹ, וְאֲשָׁה נְאֻה, שֶׁהִיא  
 נִשְׁמָתוֹ, שְׁבִשְׁבִילָהּ שׁוֹרָה הַשְׁכִּינָה הָעֲלִיוֹנָה שֶׁהִיא  
 נִשְׁמָת כָּל חַי עָלְיוֹ, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הוּא שׁוֹבֵת  
 בְּאֶחָד, וַיִּנְפֹּשׁ בְּאֶחָד, בַּשְׁכִּינָה הָעֲלִיוֹנָה הוּא שׁוֹבֵת  
 עֲלֵיהֶם, וּבַשְׁכִּינָה הַתְּחִתּוֹנָה הוּא וַיִּנְפֹּשׁ עֲלֵיהֶם, וְנוֹתֵן  
 לָהֶם נִפְשׁוֹת יִתְרוֹת.

דְּאִינוּן בְּתוֹלוֹת אַחֲרֵיהָ רְעוּתֶיהָ, דְּקָא אַתְיָאן עִמָּהּ, וְכַמָּה מְלָאכִים מְמַנֵּן  
 וּמְשַׁמְשִׁין דְּלֵהוֹן קָא אַתְיָאן עִמָּהוֹן, דְּאִינוּן שְׁבָעִין, דְּתַלְיִין מִן זְכוֹר  
 וְשִׁמּוֹר, וְדָא אִיהוּ וַיְכַלֵּי, כְּלִיל שְׁבָעִין וַתְּרִין, וְאַתְקְרִיאַו אֵלִין נִפְשׁוֹת  
 אוֹשְׁפִיזִין, בְּגִין דְּלֵא שְׁרִיָאן בְּיִשְׂרָאֵל אֲלֵא בְיוֹם הַשַּׁבָּת, וְכַד נִפִּיק שַׁבָּת  
 כְּלָהוּ חֲזָרִין לְאַתְרֵיהוּ.

שְׁאוֹתֵן בְּתוֹלוֹת אַחֲרֵיהָ רְעוּתֶיהָ, שְׁבָאוֹת עִמָּהּ, וְכַמָּה  
 מְלָאכִים מְמַנִּים, וּמְשַׁרְתִּים שְׁלָהֶם בָּאִים עִמָּם, שֶׁהֵם  
 שְׁבָעִים, שְׁתַּלּוּיִים מִן זְכוֹר וְשִׁמּוֹר, וְזֶהוּ וַיְכַלֵּי, כּוֹלֵל  
 שְׁבָעִים וּשְׁתֵּים, וְנִקְרְאוֹת הַנִּפְשׁוֹת הַלְלוֹ אֲשִׁפִּיזִין,  
 מִכִּיּוֹן שְׁלֵא שׁוֹרוֹת עִם יִשְׂרָאֵל אֲלֵא בְיוֹם הַשַּׁבָּת,  
 וּכְשִׁיּוֹצֵאת שַׁבָּת, כְּלָן חוֹזְרוֹת לְמִקְוָמָן.

וְכָל הַמְרַבֵּה לְסֵפֶר בִּיצִיאת מִצְרַיִם הָרִי זֶה  
מִשְׁבַּח:

מִעֲשֵׂה בְרָבִי אֱלִיעֶזֶר וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ וְרַבִּי אֶלְעָזָר  
בֶּן עֲזַרְיָה וְרַבִּי עֲקִיבָא וְרַבִּי טַרְפוֹן  
שֶׁהָיוּ מְסַבִּין בְּבֵנֵי בְרָקָה וְהָיוּ מְסַפְּרִים בִּיצִיאת  
מִצְרַיִם כֹּל אוֹתוֹ הַלְיָלָה עַד שֶׁבָאוּ תַלְמִידֵיהֶם  
וְאָמְרוּ לָהֶם, רַבּוֹתֵינוּ הִגִּיעַ זְמַן קְרִיאת שְׁמַע  
שֶׁל שַׁחֲרִית:

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה, הָרִי אֲנִי כְּכֹן  
שִׁבְעִים שָׁנָה, וְלֹא זָכִיתִי שֶׁתֹּאמַר יִצִּיאת  
מִצְרַיִם בַּלַּיְלוֹת עַד שֶׁדָּרְשָׁה בֶּן זֹמְאָה, שֶׁנֶּאֱמַר,  
לְמַעַן תִּזְכֹּר אֶת יוֹם צֵאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם כֹּל  
יְמֵי חַיֶּיךָ, יְמֵי חַיֶּיךָ הַיּוֹמִים, כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ  
הַלַּיְלוֹת. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, יְמֵי חַיֶּיךָ הָעוֹלָם הַזֶּה,  
כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ יִלְהַבִּיא לִימוֹת הַמְּשִׁיחַ:

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

י"להביא לימות המשיח

בוזוהר – ספר בראשית – פרשת בראשית – דף מז ע"א

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

דָּבַר אַחַר, בְּגִין דְּכוּלְהוּ דְרַגִּין וְכוּלְהוּ זַכָּאִין, כִּד נִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם  
 קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אֲתַגְלִי תַמָּן בְּכַתְרֵי וְזַמִּין לְמַעַבְדַּד בְּן בְּיוֹמֵי דְיִתִּי  
 מְשִׁיחָא. בְּגִין כֶּף כּוּלְהוּ כְּתָרִין רְמִיזִין הֵכָא וְהֵכָא וְנִטְלִין עַל חַד תְּרִין שְׁבַע  
 בְּרַכָּאן הֵכָא מֵהֵתָם. וְהֵתָם עַל חַד שְׁבַעַה מְשָׁאָר מוּסָפִין, הֵדָא הוּא דְכְּתִיב  
 (מִיכָה ז) כִּימִי צִאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאָנוּ נִפְלְאוֹת. כִּיּוֹם צִאתְךָ הָיָה לִי  
 לְמִימְרָא. מֵאִי כִימִי. דְּכוּלְהוּ יוֹמִין עֲלָאִין אֲנִדְמְנוּ הֵתָם וְאֲנִדְמְנוּ הֵכָא. בְּגִין  
 כֶּף נִפְלְאוֹת נ' פְּלָאוֹת, חֲמָשִׁין פְּלָאוֹת. דְּהָא נ' תְּרַעִין דְּבִינָה פְּתַח קוּדְשָׁא  
 בְּרִיךְ הוּא לְאַפְקָא לֹון מִתַּמָּן. וּבְגִינֵי כֶּף בְּאוּרִייתָא אֲדַכְּרַיְתָא מִצְרַיִם נ'  
 זַמְנִין לְקַבֵּל נ' תְּרַעִין כְּדִין יַעֲבִיד לְיוֹמֵי מְשִׁיחָא. וּמֵאִי אֲרָאָנוּ. אֵלֶּא אֲרָאָנוּ  
 לְהַהוּא סְבָא דְחָזָא בְּקַדְמִיתָא דְכְּתִיב (שְׁמוֹת י"ד) וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד  
 הַגְּדוֹלָה. כְּדִין זַמִּין לְמַחְזֵי פּוּרְעֵנוּתָא דְאָדוּם.

דָּבַר אַחַר - מְשׁוּם שְׁכָל הַדְּרָגוֹת וְכָל הַצְּדִיקִים,  
 כְּשִׁי צִאָו יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַתְּגַלָּה  
 שֵׁם בְּכַתְרֵי שְׁלוֹ, וְעַתִּיד לְעֲשׂוֹת כֵּן בְּזַמֵּן בִּיאַת  
 הַמְּשִׁיחַ. מְשׁוּם כֶּף כָּל הַכְּתָרִים רְמוּזִים כָּאֵן וְכָאֵן,  
 וְנוֹטְלִים עַל אֶחָד שְׁנַיִם שְׁבַע בְּרַכּוֹת כָּאֵן מְשָׁם. וְשָׁם  
 עַל אֶחָד שְׁבַעַה מְשָׁאָר הַמוּסָפִים, זְהוּ שְׁכָתוּב (מִיכָה ז)  
 כִּימִי צִאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאָנוּ נִפְלְאוֹת. כִּיּוֹם  
 צִאתְךָ הָיָה לוֹ לֹמְרָ! מַה זֶה כִּימִי? שְׁכָל הַיָּמִים  
 הַעֲלִיּוֹנִים הַזְּדִמְנוּ לְשֵׁם וְהַזְּדִמְנוּ לְכָאֵן, מְשׁוּם כֶּף  
 נִפְלְאוֹת, נ' פְּלָאוֹת, חֲמָשִׁים פְּלָאוֹת, שְׁהַרִי חֲמָשִׁים  
 שְׁעָרֵי בִינָה פְּתַח הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהוֹצִיא אוֹתָם  
 מְשָׁם, וְלִכֵּן מְזַכֵּרַת בְּתוֹרָה חֲמָשִׁים פְּעָמִים יְצִיאַת  
 מִצְרַיִם, כְּנִגְדַּח חֲמָשִׁים שְׁעָרִים, כֶּף יַעֲשֶׂה לִימּוֹת  
 הַמְּשִׁיחַ. וּמַה זֶה אֲרָאָנוּ? אֵלֶּא אֲרָאָנוּ אֶת אוֹתוֹ הַזֶּקֶן

בְּרוּךְ הַמָּקוֹם, בְּרוּךְ הוּא. בְּרוּךְ שָׁנַתְךָ תּוֹרָה  
 לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל, בְּרוּךְ הוּא. כְּנֶגֶד אַרְבַּעַת  
 בָּנִים דִּבְרַת תּוֹרָה, אֶחָד חֵבֵב, וְאֶחָד רִשָּׁע,  
 וְאֶחָד תָּם, וְאֶחָד שְׂאִינֹו יוֹדֵעַ לְשֵׂאוֹל:

חֵבֵב מָה הוּא אוֹמֵר, מָה הַעֲדוֹת וְהַחֲקִים  
 וְהַמְשַׁפְּטִים אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֶתְכֶם,  
 וְאַף אֶתָּה אָמַר לוֹ כְּהַלְכוֹת הַפֶּסַח, <sup>טו</sup>אֵין  
 מִפְטִירִין

אַחַר הַפֶּסַח אַפִּיקוֹמֵן:

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שָׂרָאָה בְּרָאשׁוֹנָה, שְׁכַתוֹב (שמות יד) וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת  
 הַיָּד הַגְּדֹלָה, וְאָז עֲתִיד לִרְאוֹת אֶת הַפְּרָעוֹנוֹת שֶׁל  
 אָדוֹם

<sup>טו</sup>אין מפטירין אחר הפסח אפיקומן

**בזוהר – ספר שמות – פרשת תרומה – דף קנ"ח ע"ב**

אָמַר בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, עָלָה אֶתְמַר, (דברים ד) וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׁם מִשֶּׁה  
 וְגו'. בְּהַ אֲזוֹהֶרֶת לְיִשְׂרָאֵל, בְּשַׁעַת מִיתָתְךָ. בְּהַ בְּרַכְתָּ לְיִשְׂרָאֵל, בְּכֹל שְׁבֹט  
 וְשֹׁבֵט. הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (דברים לג) וְזֹאת הַבְּרָכָה אֲשֶׁר בְּרַךְ מִשֶּׁה וְגו',  
 וּבְגִין דָּא אוֹקְמוּהָ חֲבַרְיָא מְאִרִי מִתְנִיתִין, דְּכְּתִיב, (במדבר יט) זֹאת הַתּוֹרָה

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אָדָם כִּי יָמוּת בְּאֵהָל, וְאָמְרוּ עָלָה מָאִי כִּי יָמוּת בְּאֵהָל, אֲלֵא אֵין הַתּוֹרָה מִתְקַיֶּמֶת, אֲלֵא בְּמִי שְׂמַמִּית עֲצָמוּ עָלֶיהָ, וְלִית מִיְתָה אֲלֵא עוֹנֵי, דְּעֵנִי חָשׁוּב כְּמִת.

אָמַר הַמְּנוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, עָלֶיהָ נֶאֱמַר (שם ד) וְזֹאת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר שָׂם מֹשֶׁה וְגו'. בְּהַזְהֵרֶת אֶת יִשְׂרָאֵל בְּשַׁעַת מִיתָתוֹ, בְּהַבְּרֵכֶת אֶת יִשְׂרָאֵל בְּכָל שַׁבָּת וְשַׁבָּת. זֶהוּ שְׂכָתוּב (שם לג) וְזֹאת הַבְּרֵכָה אֲשֶׁר בִּרְךָ מֹשֶׁה וְגו'. וּמִשׁוּם כֶּן פִּרְשׁוּהָ הַחֲבָרִים בְּעֲלֵי הַמְּשָׁנָה, שְׂכָתוּב (במדבר יט) זֹאת הַתּוֹרָה אָדָם כִּי יָמוּת בְּאֵהָל, וְאָמְרוּ עָלֶיהָ, מָה זֶה כִּי יָמוּת? אֲלֵא אֵין הַתּוֹרָה מִתְקַיֶּמֶת אֲלֵא בְּמִי שְׂמַמִּית עֲצָמוּ עָלֶיהָ, וְאֵין מִיְתָה אֲלֵא עֲנֵי, שְׂעֵנִי חָשׁוּב כְּמִת.

דְּאִיהוּ קָרְבַן עוֹלָה וְיִזְרַד. מִסְטָרָא דְעֲשִׁיר עוֹלָה וְדָאִי, דְּאֶסְתַּלַּק עָלֶיהָ. דְּכָל עֲתִירִין, כָּל טִיבוּ דְעַבְדִּין, כְּלַהוֹן (ס"א רובא דלהון) לְזַכָּאָה לְהוֹן לְעֵלְמָא דְאֶתִי, וְתַמָּן אִיהִי תְּגָא עַל רִישֵׁיהוּ. בִּינוּנֵי, דְּכַלַּח לְמוֹכֵי בְּתָרִין עֵלְמִין, אִיהוּ מַחְצִית הַשְּׁקַל עֲמִיָה בְּעֵלְמָא דְאֶתִי, כְּגוֹן מִצָּה דְאֶתְפְּלִיג, חֲצִיָה תַחַת הַמִּפָּה לְאֶפִּיקוֹמָן בְּתַר סְעוּדָה. וְחֲצִיָה לְמִצָּה קֳדָם סְעוּדָה. וּמִסְטָרָא דָּא נֶאֱמַר בְּאֶסְתֵּר, (אסתר ה) מָה שְׂאֵלְתָּ וְיִנְתֵּן לָךְ וּמָה בְּקִשְׁתָּ עַד חֲצִי הַמִּלְכוּת וְתַעֲשׂ.

שְׁהוּא קָרְבַן עוֹלָה וְיִזְרַד. מִצַּד שֶׁל עֲשִׁיר עוֹלָה וְדָאִי, שְׂמַתְעָלָה עָלָיו. שְׁכָל הָעֲשִׁירִים, כָּל טוֹב שְׁהֵם עוֹשִׂים, כְּלָם (רבס) לְזַכּוֹתָם לְעוֹלָם הַבָּא, וְשֵׁם הִיא כְּתָר עַל רֵאשִׁים. הַבִּינוּנֵי שְׂעוּבָד כְּדִי לְזַכּוֹת בְּשָׁנֵי עוֹלָמוֹת, הוּא מַחְצִית הַשְּׁקַל עֲמוּ בְּעוֹלָם הַבָּא, כְּמוֹ הַמִּצָּב

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שְׁנַחֲלֶקֶת, חֲצִיָּה תַּחַת הַמִּפָּה לְאַפִּיקוֹמֵן אַחַר הַסְּעוּדָה,  
וְחֲצִיָּה לְמִצְוֵה קֶדֶם סְעוּדָה. וּמִצַּד זֶה נֶאֱמַר בְּאַסְתֵּר,  
(אסתר ה) מַה שְּׂאֵלְתָּךְ וַיִּנָּתֶן לָךְ וַיְמַה בְּקִשְׁתָּךְ עַד חֲצִי  
הַמַּלְכוּת וְתַעֲשׂ.

אָבֵל מֵאֵן דְּאִיהוּ עָנִי, דְּמִמִּית גְּרַמִּיה בְּגִינָה, בְּגוּוֹנָא דִילָךְ רַעִיָא מְהִימָנָא,  
אִיהוּ קָרְבַּן יוֹרֵד תַּחוּתָךְ, וְאַמְאִי. בְּגִין דְּמֵאֵן דְּאִשְׁפִּיל גְּרַמִּיה בְּגִין  
שְׂכִינְתִּיה, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִיהוּ נְחִית עָלֶיהָ, וְהֵאֵי הוּא דְאָמַר דְּוֹד,  
(תהלים קלח) כִּי רָם יי' וְשֹׁפֵל יִרְאֶה. וְהִנְבִּיא אָמַר, (ישעיה נז) כִּי כֹה אָמַר רָם  
וְנִשְׂא שׁוֹכֵן עַד וְקִדּוּשׁ שְׁמוֹ וְגו', וְאֵת דְּכָא וְשֹׁפֵל רוּחַ. דְּאָף עַל גַּב דְּאִנְא  
מְרוּם וְקִדּוּשׁ אֲשַׁכּוֹן, בְּגִין הַהוּא דְאִתְעַבִּיד דְּכָא וְשֹׁפֵל רוּחַ בְּגִין שְׂכִינְתִּי,  
לְסַלְקָא לָהּ מִשְׁפָּלוֹת דִּילָהּ עֲטָרָא לְרִישִׁיהָ, אִנְא נְחִית לְדִיִּירָא עֲמִיהָ.  
וּבְתַר דְּבַעֲלָהּ דְשְׂכִינְתָא נְחִית עַל בֵּר נֶשׁ, אִיהִי נְחִיתת מַעַל רִישִׁיהָ,  
וְיַהֲיִבַת אֲתָרָא דְרִישָׁא לְבַעֲלָהּ, וְנְחִיתת לְרַגְלוֹי דְּמַלְכָּא. וְרוּזָא דְּמַלְכָּה,  
(ישעיה סו) הַשָּׁמַיִם כְּסָאֵי וְהָאָרֶץ הַדּוּם רַגְלֵי.

אָבֵל מִי שְׁהוּא עָנִי, שְׂמִמִּית אֶת עֲצֻמוֹ בְּשִׁבְלָהּ, כְּמוֹ  
שְׂאֲתָה הָרוּעָה הַנֶּאֱמָן, הִיא קָרְבַּן עוֹלָה וַיּוֹרֵד תַּחוּתֶיךָ,  
וְלָמָּה? כִּי מִי שְׂמִשְׁפִּיל אֶת עֲצֻמוֹ בְּשִׁבְלֵי שְׂכִינְתּוֹ,  
הַקִּדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹרֵד עָלָיו. וְזֶהוּ שְׂאֲמַר דְּוֹד, (תהלים  
קלח) כִּי רָם ה' וְשֹׁפֵל יִרְאֶה. וְהִנְבִּיא אָמַר, (ישעיהנג) כִּי  
כֹה אָמַר רָם וְנִשְׂא שְׁכֵן עַד וְקִדּוּשׁ שְׁמוֹ וְגו', וְאֵת דְּכָא  
וְשֹׁפֵל רוּחַ. שְׂאָף עַל גַּב שְׂאֲנֵי מְרוּם וְקִדּוּשׁ אֲשַׁכּוֹן,  
בְּשִׁבְלֵי אוֹתוֹ שְׂנַעֲשָׂה דְכָא וְשֹׁפֵל רוּחַ בְּעֵבוֹר שְׂכִינְתִּי  
לְהַעֲלוֹתָהּ מִשְׁפָּלוֹתָהּ עֲטָרָה לְרִישׁוֹ, אֲנִי אֲרִיד לְדוֹר  
עִמּוֹ. וְאַחַר שְׂבַעֲלֵי הַשְּׂכִינָה יוֹרֵד עַל הָאָדָם, הִיא  
יוֹרֵדַת מַעַל רִישׁוֹ, וְנוֹתְנַת הַמָּקוֹם שֶׁל הָרִאשׁ לְבַעֲלָהּ

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ויורדת לרגלי המלך. וסוד הדבר – (ישעיה סו)

דמיומא דירית בר נש נשמתא, כלילא מקודשא בריה הוא ושכינתיה, מההיא שעתא (צ"א ע"א) אתקרי בן. אמר חד תנא, וכי מההוא יומא דירית בר נש נשמתא, כלילא מקודשא בריה הוא ושכינתיה, יתקרי בריה מנא לן. מהאי קרא דאמר דוד בספר תהלים, (תהלים ב) אספרה אל חק יי' אמר אלי בני אתה אני היום ילדתיך.

השמים כסאי והארץ הדם רגלי. שמיום שיורש אדם נשמה שכלולה מהקדוש ברוך הוא ושכינתו, מאותה שעה נקרא בן. אמר תנא אחד, וכי מאותו יום שיורש אדם נשמה כלולה מהקדוש ברוך הוא ושכינתו יקרא בן מנין לנו? מהפסוק הזה שאמר דוד בספר תהלים, (תהלים ב) אספרה אל חק ה' אמר אלי בני אתה אני היום ילדתיך.

אמר ליה בוצינא קדישא, רעיא מהימנא, מאי היום ילדתיך. אלא בגיגף אמר דוד ברוח קדשא, אני היום ילדתיך. הן עוד היום גדול, בההוא דאתמר ביה, (דברים לה) ולא קם נביא עוד בישראל כמשה. אנת קנימת בשכינתא ואהבת את יי' אלהיך בכל לבבך, דהיינו גופא. ובכל נפשך, דהיינו נשמתא. דחמש שמהן אית לה: נשמה. רוח. נפש. חיה. יחידה. ובכל מאדך, בכל ממונא דילך.

אמר לו המנורה הקדושה, רועה הנאמן, מה זה היום ילדתיך? אלא בשבילך אמר דוד ברוח הקדש אני היום ילדתיך. הן עוד היום גדול, באותו שנאמר בו (דברים לד) ולא קם נביא עוד בישראל כמשה. אתה קימת בשכינה ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך –

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שְׁהִינוּ הַגּוֹף, וּבְכָל נַפְשָׁךְ – שְׁהִינוּ הַנְּשָׁמָה, שְׁחַמְשָׂה  
שְׁמוֹת יֵשׁ לָהּ: נְשָׁמָה, רוּחַ, נֶפֶשׁ, חַיָּה, יְחִידָה. וּבְכָל  
מְאֹדְךָ – בְּכָל מְמוֹנְךָ.

קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּשְׁכִינְתִּיהָ לָא יִזוּ מִינְךָ בְּכָל אַלְיָן. אַנְתָּ חֲשַׁבְתָּ, דְּאֶפִּילוּ  
הוּוּ כָּל עַלְמִין תַּחוּת רְשׁוּתְךָ, הָיִית יְהִיב לְאַקְמָא לְשְׁכִינְתָּא בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ  
הוּא, וְלֹא מְלַכָּא לִיהָ בְּשְׁכִינְתִּיהָ עַל כָּל מְמַנְן דְּאוּמִין דְּעַלְמָא, וְלִבְתַּר  
לְסַלְקָא לִיהָ וּשְׁכִינְתִּיהָ. בְּדִיוּקְנָא דִּילָךְ כְּלִילָא מְכָל מַדּוּת טְבִין, בְּכָל  
עַלְמִין, וּבְמִשְׁרַיִין עַלְאִין וְתַתְּאִין, וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל.

הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּשְׁכִינְתּוֹ לֹא יִזוּ מִמֶּךָ בְּכָל אֵלוּ.  
אַתָּה חֲשַׁבְתָּ שְׁאֶפְלוּ הָיוּ כָּל הָעוֹלָמוֹת תַּחַת רְשׁוּתְךָ,  
הָיִיתָ נוֹתֵן לְהַקִּים שְׁכִינָה עִם הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא  
וְלְהַמְלִיכוֹ עִם שְׁכִינְתּוֹ עַל כָּל הַמְּמַנִּים שֶׁל אַמּוֹת  
הָעוֹלָם, וְאַחַר כֵּן לְהַעֲלוֹתוֹ וּשְׁכִינְתּוֹ – בְּדִיוּקְנָךְ  
כְּלוּלָה מְכָל הַמַּדּוּת הַטּוֹבוֹת, בְּכָל הָעוֹלָמוֹת,  
וּבַמְּחֻנוֹת הָעֲלִיוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים, וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל.

דף קנ"ט ע"א

מַחְשְׁבָה (דף קנ"ט ע"א) טוֹבָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְצַרְפָּה לְמַעֲשֵׂה. בְּתַר  
דְּאַנְתָּ בְּרִייה, עַל כָּל דְּחֲשַׁבְתָּ לְמַרְךָ, יַקְיִים עַל יְדָךְ, וְלֹא תִזוּ מִנִּיהָ לְעַלְמִין,  
אַלֵּא תְהֵא בְּדִיוּקְנִיהָ בְּכֹלֵא. וְאַנְתָּ בְּגִלּוּתָא גְּנִיז מִבְּנֵי נֶשָׁא. וְאַנְתָּ מְעַלְמָא  
דָּא, שְׁלִיחָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִימַר מְלִין אַלְיָן קְדָמְךָ, וְאַנְא מְצוּוּהָ  
מִנִּיהָ, דְּלֹא לְמוּז מִינְךָ בְּכָל עַת וְשַׁעְתָּא דְּאַנְתָּ בְּעֵי. אַנְא וְכָל תַּנְּאִין  
וְאַמוֹרָאִין דְּמַתִּיבְתָּאן. קוּם אֲשֵׁלִים פְּקוּדִין דְּמַרְךָ.

מַחְשְׁבָה טוֹבָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְצַרְפָּה לְמַעֲשֵׂה.



רָשַׁע מַה הוּא אוֹמֵר, מַה הָעֵבֶדָה הַזֹּאת לָכֶם,  
 לָכֶם וְלֹא לוֹ, וְלִפִּי שְׁהוֹצִיא אֶת עַצְמוֹ מִן  
 הַכָּלל כִּפָּר בְּעֵקֶר, וְאִף אֶתְּהָה הִקְהָה אֶת שְׁנֵי  
 וְאָמַר לוֹ, בְּעֵבוֹר זֶה עָשָׂה יְהוָה לִי בְּצֵאתִי  
 מִמִּצְרַיִם, לִי וְלֹא לוֹ, אֵילֹף הִיָּה שָׁם, לֹא הִיָּה  
 נִגְאָל:

תָּם מַה הוּא אוֹמֵר, מַה זֹאת, וְאִמְרַת אֱלֹהֵי  
 בְּחֹזֶק יָד הוֹצִיאָנוּ יְהוָה מִמִּצְרַיִם, מִבֵּית עֲבָדִים:

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

מֵאַחַר שְׁאֵתָה בְּנוֹ - עַל כָּל מַה שְׁחֻשְׁבַּת לְרַבּוֹנָה,  
 יָקִים עַל יָדְךָ וְלֹא תִזוֹן מִמֶּנּוּ לְעוֹלָמִים, אֲלֵא תִהְיֶה  
 בְּדִיּוֹקְנוֹ בְּכֹל, וְאֵתָה בְּגָלוֹת גְּנוּז מִבְּנֵי אָדָם, וְאֵתָה  
 מִהָעוֹלָם הַזֶּה שְׁלִיחוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לוֹמֵר  
 דְּבָרִים אֵלּוֹ לְפָנֶיךָ, וְאֲנִי מְצִוָּה מִמֶּנּוּ שְׁלֵא לָזוֹן מִמֶּךָ  
 בְּכֹל עֵת וְשָׁעָה שְׁאֵתָה רוּצָה, אֲנִי וְכֹל הַתַּנְּאִים  
 וְהָאֲמוֹרָאִים שֶׁל הַיְשִׁיבוֹת. קוּם הַשְׁלֵם מְצוּוֹת רַבּוֹנָה.

מִזְשֵׁאֵינוּ יוֹדַע לְשֵׂאוֹל אֶת פֶּתַח לוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר,  
וְהִגַּדְתָּ לְבִנְךָ בַּיּוֹם הַהוּא לֵאמֹר בְּעֶבְרַת  
זֶה עָשָׂה יְהוָה לִי בְּצֵאתִי מִמִּצְרָיִם:

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

טו שאינו יודע לשאול

### בוזוהר – ספר ויקרא – פרשת קדושים – דף פ"ה ע"ב

ומאן דתיאובתיה למלעי באורייתא, ולא אשכח מאן דיוליף ליה, והוא  
ברחיומותא דאורייתא, לעי בה, ומגמגם בה, בגמגומא דלא ידע. כל מלה  
ומלה סלקא, וקודשא בריה הוא חדי בההיא מלה, וקביל לה, ונטע לה  
סחרניה דההוא נחלא, ואתעבידו מאלין מלין אילנין רברבין, ואקרונ  
ערבי נחל, הדא הוא דכתיב, (משלי ה) באהבתה תשגה תמיד.

ומי שתשוקתו לעסק בתורה ולא מוצא מי שילמד  
אותו, והוא באהבת התורה לומד אותה, ומגמגם בה  
בגמגום שאינו יודע – כל דבור ודבור עולה, והקדוש  
ברוך הוא שמח באותו דבור ומקבל אותו, ונוטע  
אותו סביב אותו הנחל, ונעשים מאותם דבורים עצים  
גדולים, ונקראים ערבי נחל. זהו שכתוב (משלי ה)  
באהבתה תשגה תמיד.

ודוד מלכא אמר, (תהלים פו) הורני יי' דרכך אהלך באמתך. וכתיב (תהלים  
כו) ונחני בארח מישור למען שוררי. וכאין אינון דידיעין אורחוי  
דאורייתא, ומשתדלי בה בארח מישור, דאינון נטעין אילנין דחיינ לעילא,  
דכלהו אסוותא. ובגין כך כתיב, (מלאכי ב) תורת אמת היתה בפייה. וכי

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אית תורה דלאו איהי אמת. אין כגוונא דאמרן, דאורי מאן דלא ידע, ולאו איהו קשוט והוא דאוליף מלה מיניה, אוליף מלה דלאו איהו אמת. ובגיני כף כתיב, תורת אמת היתה בפיהו.

וְדוּד הַמֶּלֶךְ אָמַר, (תהלים פו) הוֹרֵנִי ה' וְדַרְכֶּךָ אֶהְלֵךְ בְּאַמְתֶּךָ. וְכָתוּב (שם כז) וְנַחֲנִי בְּאַרְחַ מִישׁוֹר לְמַעַן שׁוֹרְרֵי. אֲשֶׁרֵי אוֹתָם שִׁיּוּדְעִים אֶת דַּרְכֵי הַתּוֹרָה וּמִשְׁתַּדְּלִים בָּהּ בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם נוֹטְעִים עֲצֵי חַיִּים לְמַעַלָּה, שֶׁכֻּלָּם רְפוּאָה. וּמִשׁוּם כֶּף כָּתוּב, (מלאכי ב) תּוֹרַת אֱמֶת הִיְתָה בְּפִיהוּ. וְכִי יֵשׁ תּוֹרָה שְׂאִינָה אֱמֶת? כֵּן, כִּמוֹ שְׂאֵמְרָנוּ, שְׂמוֹרָה מִי שְׁלֵא יוֹדֵעַ, וְאִינוּ אֱמֶת, וְאוֹתוֹ שְׁלוּמֵד מִמֶּנּוּ, לוֹמֵד דְּבַר שְׂאִינוּ אֱמֶת. וּמִשׁוּם כֶּף כָּתוּב, תּוֹרַת אֱמֶת הִיְתָה בְּפִיהוּ.

ועם כל דא, מבעי ליה לבר נש למילף מלי דאורייתא מכל בר נש, אפילו ממאן דלא ידע. בגין דעל דא יתער באורייתא, וייתי למילף ממאן דיידע, ולבתר אשתכח, דאזיל בה באורייתא בארח קשוט. תא חזי, ישתדל בר נש בעלמא באורייתא ופקודוי, אפילו דלא עביד לשמה, דמתוך שלא לשמה בא לשמה.

ועם כל זה, צריך אדם ללמוד דברי תורה מכל אדם, אפלו ממי שאינו יודע. משום שעל כן יתעורר בתורה, ויבא ללמוד ממי שיודע, ואחר כף נמצא שהולך בתורה בדרך אמת. בא ראה, ישתדל אדם בעולם בתורה ובמצוותיה אפלו שאין עושה לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אמר רבי יעקב בר אידי, חכם היה אדם הראשון, שהיה מכיר ויודע לכל מי שהיה בו נפש חיה, ומי שהיה בו נשמה, כשבאו אצלו הכיר את כלם. הדין הוא דכתיב (בראשית ב) וכל אשר יקרא לו האדם נפש חיה, למי שאינו יודע ומכיר בעבודת בוראו. ונשמה למי שהיה יודע ומכיר בעבודת בוראו. וכך הוא עד היום, מי שאינו יודע ומכיר בעבודת בוראו, ואינו עוסק בתורה, הוא יש לו נפש חיה, ולא נשמה.

אמר רבי יעקב בר אידי, חכם היה אדם הראשון, שהיה מכיר ויודע לכל מי שהיה בו נפש חיה, ומי שהיה בו נשמה. כשבאו אצלו, הכיר את כלם. והו שכתוב (בראשיתב) וכל אשר יקרא לו האדם (נפש חיה, את מי שאינו יודע ומכיר בעבודת בוראו, ונשמה) למי שהיה יודע ומכיר בעבודת בוראו. וכך הוא עד היום, מי שאינו יודע ומכיר בעבודת בוראו ואינו עוסק בתורה, הוא יש לו נפש חיה ולא נשמה.

אמר רבי יהודה, אף על גב דהאי נפש חיה אית בבחמות ובחיות ובמיניהם, והתירם לבני אדם, חס הקדוש ברוך הוא עליהם במיתתם, שלא יצערום לאותם בעלי נפש החיה. דלית לה כל אינש, דלית ביה נפש חיה, כדי שישוב לעבוד בוראו, להבדיל עצמו משאר כל אדם, כדי להתעסק בתורה ובמצוות, שמרויח בזה הנשמה הקדושה.

אמר רבי יהודה, אף על גב שהנפש חיה הזו יש בבחמות ובחיות ובמיניהם והתירם לבני אדם, חס הקדוש ברוך הוא עליהם במיתתם שלא יצערו את אותם בעלי נפש חיה, שאין לה כל אדם שאין בו נפש חיה כדי שישוב לעבודת בוראו, להבדיל עצמו

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

מִשָּׂאָר כָּל אָדָם כְּדֵי לְהַתְעַסֵּק בַּתּוֹרָה וּבַמִּצְוֹת,  
שְׂמֵרוּיָח בְּזֶה הַנִּשְׁמָה הַקְּדוּשָׁה.

לְפִיכָּךְ הָאִי טַבָּחָא, דְּנִפְקָא נְבִילָה אוּ טְרִיפָה מִתַּחַת יְדוּהֵי. זְמָנָא קָדָא,  
מִשְׁמַתִּינָן לֵיהּ. שְׁנִית, מַעְבְּרִינָן לֵיהּ. שְׁלִישִׁית, מַכְרִיזִין עֲלֵיהּ בְּשׂוּקֵי, דְּכָל  
מַה דְּשָׁחִיט הוּא טְרִיפָה. וְלַעוֹלָם לֹא נוֹקִים לֵיהּ לְטַבָּחָא.

לְפִיכָּךְ, הַשּׁוֹחֵט הַזֶּה שְׂוִיֵצָאֵת נְבִלָה אוּ טְרָפָה מִתַּחַת  
יָדוֹ, פַּעַם אַחַת מְנַדִּים אוֹתוֹ, שְׁנִית – מַעְבְּרִים אוֹתוֹ,  
שְׁלִישִׁית – מַכְרִיזִים עָלָיו בְּשׂוּקִים שְׁכָל מַה שְׂשׁוֹחֵט  
הוּא טְרָפָה, וְלַעוֹלָם לֹא נַעֲמִיד אוֹתוֹ לֵהוּיֹת שׁוֹחֵט,

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, וְכִי עַל זְמָנָא קָדָא לֹא לִיעֲנִישׁ בַּר מֵהָאִי. וְהָא תְּנִינָן, הָאִי  
טַבָּחָא דְלֹא סָר סַכִּינָא קָמֵי חָכָם, מִשְׁמַתִּינָן וּמַעְבְּרִינָן לֵיהּ, וּמַכְרִיזִין  
אֲבִשְׂרִיָה דְטְרָפָה הִיא, וּמַה עַל סַכִּינָא דְלֹא נִמְצָאֵת יָפָה הוּא כָּךְ. עַל מִי  
שְׂוִיֵצָאֵה נְבִלָה אוּ טְרָפָה מִתַּחַת יָדוֹ, אֵינּוּ דִין דְּמִשְׁמַתִּין לֵיהּ וּמַעְבְּרִינָן  
לֵיהּ, וּמַכְרִיזִין אֲבִשְׂרִיָה דְטְרָפָה.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, וְכִי עַל פַּעַם אַחַת לֹא יַעֲנִישׁ חוּץ  
מִזֶּה? וְהִרִי שְׁנִינּוּ, שְׂהַשּׁוֹחֵט הַזֶּה שְׁלֹא מְרָאֵה סַכִּין  
לְפָנֵי חָכָם, מְנַדִּים וּמַעְבְּרִים אוֹתוֹ, וּמַכְרִיזִים עַל  
בְּשָׂרוֹ שְׂהוּא טְרָפָה? וּמַה עַל סַכִּין שְׁלֹא נִמְצָאֵה כָּל  
כָּךְ יָפָה הוּא כָּךְ – עַל מִי שְׂוִיֵצָאֵה נְבִלָה אוּ טְרָפָה  
מִתַּחַת יָדוֹ, אֵינּוּ דִין שְׂמְנַדִּים אוֹתוֹ וּמַעְבְּרִים אוֹתוֹ  
וּמַכְרִיזִים עַל בְּשָׂרוֹ שְׂטְרָפָה?

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אָנָּא חֲמִית לְרַבִּי יְהוּדָה דְזָמִין לְרַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי חַגִּי, וְהוּוּ

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

טבִּחָא, וְרַבֵּי אַבָּא קָרִין לִיה. וְנָכִיס הֵהוּא תְרַנְגוּלְתָא, וְנִתְכַוֵּין לְתַרֵּי סִימְנִי, וּבְדַקוּ וְאַשְׁכְּחוּ דְנָכִיס חַד סִימְנָא, וְחַד לָא נָכִיס.

אָמַר רַבֵּי יוֹסִי, אָנִי רְאִיתִי אֶת רַבֵּי יְהוּדָה שְׁהוֹמִין אֶת רַבֵּי יוֹסִי וְרַבֵּי חֲגִי, וְהָיָה שׁוֹחֵט אֶחָד שְׁקָרָאוּ לוֹ רַבֵּי אַבָּא, וְשָׁחַט תְּרַנְגֻלְתָּא אַחַת, וְהִתְכַוֵּן לְשְׁנֵי סִימְנִים, וּבְדַקוּ וּמְצָאוּ שְׁשָׁחַט סִימֵן אֶחָד, וְאֶחָד לֹא נִשְׁחַט.

אָמַר לִיה רַבֵּי יְהוּדָה, עַל מָה אֶתְכַוֵּנַת. אָמַר, עַל תְּרִין סִימְנִין. אָמַר, וְהָא אֲנָא אֲשַׁכְּחָנָא חַד נָכִיס. אֶלָּא בְשָׂרָא הוּא דְכִשְׂרָה, וְאֵת לָא תְהֵא טַבְּחָא מְכַאן וְלִהְלֵאָה. וְאֵף עַל גַּב דְּלֵא בְּעֵינָא כְּוֹנָה בְּשַׁחֲיטָה.

אָמַר לוֹ רַבֵּי יְהוּדָה, עַל מָה הִתְכַוֵּנַת? אָמַר, עַל שְׁנֵי סִימְנִים. אָמַר, וְהָרִי אָנִי מְצָאתִי אֶחָד שְׁחוּט. אֶלָּא הַבְּשָׂר הוּא שְׁכִשְׂר, וְאֵתָה לֹא תְהִיָּה שׁוֹחֵט מְכַאן וְלִהְבָּא. וְאֵף עַל גַּב שְׁלֵא צְרִיף כְּוֹנָה בְּשַׁחֲיטָה.

אָמַר לִיה ר' יוֹסִי, הַכְּוֹנָה לָאוּ לְהֵאִי אִיתְמַר, אֶלָּא כְּוֹנָה דְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, דְנָכִיס לְשָׁמַיִם, וְלֹא לְשׁוּם פְּתָגָם אַחֲרֵן. אַבְּל נִתְכַוֵּון לְתַרֵּי סִימְנִי, וְשַׁחֲיט חַד, מוּתַר הוּא בְּדִיעֵבַד. דְתַנֵּן, הַשׁוֹחֵט אֶחָד בְּעוּף, דִּיעֵבַד אִין, לְכַתְּחֵלָה לֹא.

אָמַר לוֹ רַבֵּי יוֹסִי, הַכְּוֹנָה, לֹא לְוָה נְאָמַר, אֶלָּא כְּוֹנָתוֹ לְקוּדְשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁשׁוֹחֵט לְשָׁמַיִם וְלֹא לְשׁוּם דְּבָרִים אַחֲרִים, אַבְּל נִתְכַוֵּון לְשְׁנֵי סִימְנִים וְשָׁחַט אֶחָד – מְתַר הוּא בְּדִיעֵבַר, שְׁשְׁנִינוּ, הַשׁוֹחֵט אֶחָד בְּעוּף – בְּדִיעֵבַד כֵּן, לְכַתְּחֵלָה לֹא.

יכול מראש חדש, תלמוד לומר ביום ההוא, אי  
 ביום ההוא יכול מבעוד יום, תלמוד לומר  
 בבעבור זה, בבעבור זה לא אמרתי אלא בשעה  
 שיש בב פסח מצה ומרור מנחים לפניך:

"מתחלה עובדי עבודה זרה היו אבותינו,  
 ועבשיו קרבנו המקום לעבדתו, שנאמר, ויאמר

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

<sup>17</sup>מתחילה עובדי עבודה זרה

**בוזוהר – ספר בראשית – פרשת ויחי – דף רלח ע"ב**

תא חזי, אסרי לגפן עירה, דאתכפין תחות האי גפן כל אינון חילין  
 תקיפין דעמין עובדי עבודה זרה, כדאמרן, בגין האי גפן, אתקשר  
 ואתכפיא ההוא חילא דלהון. ואתמר.

בא ראה, אסרי לגפן עירה – שנכפים תחת הגפן ה  
 את כל אותם חילות חוקים של עמים עובדי עבודה  
 זרה, כמו שאמרנו, בשביל גפן זאת נקשר ונכפה  
 אותו הכח שלהם, ונתבאר.

רבי שמעון אמר, אית גפן, ואית גפן, אית גפן קדישא עלאה, ואית גפן  
 דאקרי, (דברים לב) גפן סדום, ואית (ירמיה ב) גפן נכריה בת אל נכר. בגין  
 כך כתיב גפן זאת, ההיא דאקרי כלה זרע אמת. שורק אלו ישראל, דנפקי  
 מהאי גפן. כד חבו ישראל, ושקו להאי גפן, מה כתיב, כי מגפן סדום

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

גפנִם וגו'. ובגין כך אית גפן ואית גפן.

רבי שמעון אמר, יש גפן ויש גפן. יש גפן קדושה עליונה, ויש גפן שנקראת (דברים לב) גפן סדום, ויש (ירמיה ב) גפן נכריה בת אל נכר. משום כך כתוב גפן זאת, אותה שנקראת כלה זרע אמת. שורק – אלו ישראל שיוצאים מהגפן הזה. כשחטאו ישראל ועזבו את הגפן הזה, מה כתוב? כי מגפן סדום גפנִם וגו', ולכן יש גפן ויש גפן.

רבי יהודה ורבי יצחק הוו אזלי בארְחא. אמר רבי יהודה לרבי יצחק, ניזיל בהאי חקל, דהוא ארְח מישר יתיר. אזלו. עד דהוו אזלי, אמר רבי יהודה, כתיב, (משלי לא) לא תירא לביתה משלג כי כל ביתה לבוש שנים. האי קרא, רבי חזקיה חברנא אוקים ביה. דאמר, דינא דחייבי דגיהנם תריסר ירחין, פלגא מנייהו בחמה ופלגא מנייהו בתלגא.

רבי יהודה ורבי יצחק היו הולכים בדרך. אמר רבי יהודה לרבי יצחק, גלף בשדה הזה, שהוא דרך יותר ישרה. הלכו. עד שהלכו, אמר רבי יהודה, כתוב (משלי לא) לא תירא לביתה משלג כי כל ביתה לבש שנים. פסוק זה רבי חזקיה חברנו באר בו, שאמר, דין הרשעים בגיהנם שנים עשר חדש, חצי מהם בחמה וחצי מהם בשלג.

בשעתא דעאלין לנורא, אינון אמרי דא הוא ודאי גיהנם, עאלין לתלגא, אמרי דא חריפא דסיטא (דסיתוא) דקודשא בריך הוא. שראן ואמרין וה, ולבתר אמרין ווי. ודוד אמר (תהלים מ) ויעלני מבזר שאון מטיט הין ויקם וגו'. מאתר (ב"ט ע"א) דאמרי וה, ולבתר ווי.



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בְּשַׁעַה שְׁנִכְנָסִים לְאֵשׁ, הֵם אוֹמְרִים: זֶהוּ וְדַאי גִיּוֹנָם.  
נִכְנָסִים לְשַׁלֵּג, אוֹמְרִים: זוֹ חֲרִיפוֹת הַחֹרֶף [הקרא] שֶׁל  
הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. מִתְחִילִים וְאוֹמְרִים: וְהוּא, וְאַחַר כֵּן  
אוֹמְרִים: וַי. וְדוֹד אָמַר, (תהלים מ) וַיַּעֲלֵנִי מִבּוֹר שָׁאוֹן  
מִטֵּיט הַיּוֹן וַיִּקֶּם וְגו'. מִמְּקוֹם שְׁאוֹמְרִים וְהוּא, וְאַחַר כֵּן  
וַי.

וְהֵיכָן מִשְׁתַּלְמֵי נַפְשֵׁיהוּ, בְּשַׁלֵּג. כִּמְאֵ דְאֵת אָמַר, (תהלים סח) בְּפָרֵשׁ שְׂדֵי  
מְלָכִים בָּהּ תִּשְׁלַג בְּצִלְמוֹן. יְכוּל אֵף יִשְׂרָאֵל כֵּן, תִּלְמוּד לֹמַר לֹא תִירָא  
לְבֵיתָהּ מִשַּׁלֵּג. מֵאֵי טַעְמָא. בְּגִין דְּכָל בֵּיתָהּ לְבוּשׁ שָׁנִים. אֵל תִּקְרִי שָׁנִים  
אֶלָּא שָׁנִים. כְּגוֹן מִלָּה וּפְרִיעָה, צִיצִית וּתְפִילִין, מְזוּזָה וְגַר חֲנוּכָּה כו'.

וְהֵיכָן נִתְקַנּוֹת נַפְשָׁם? בְּשַׁלֵּג, כִּמּוֹ שְׁנֵאָמַר (תהלים סח)  
בְּפָרֵשׁ שְׂדֵי מְלָכִים בָּהּ תִּשְׁלַג בְּצִלְמוֹן. יְכוּל אֵף  
יִשְׂרָאֵל כֵּן? תִּלְמוּד לֹמַר, לֹא תִירָא לְבֵיתָהּ מִשַּׁלֵּג.  
מָה הַטַּעַם? מִשׁוּם שֶׁכָּל בֵּיתָהּ לְבוּשׁ שָׁנִים. אֵל תִּקְרִי  
שָׁנִים אֶלָּא שָׁנִים, כִּמּוֹ מִלָּה וּפְרִיעָה, צִיצִית וּתְפִילִין,  
מְזוּזָה וְגַר חֲנוּכָּה וְכו'.

תָּא חוּי, לֹא תִירָא לְבֵיתָהּ מִשַּׁלֵּג, דָּא כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל, דְּאֵיהִי כָּל בֵּיתָהּ  
לְבוּשׁ שָׁנִים, כִּמְאֵ דְאֵמְרָן. דְּכִתִּיב, חֲמוּץ בְּגָדִים וְגו', לְבוּשָׁא דְדִינָא קִשְׂיָא,  
לְאִתְפָּרְעָא מַעֲמִין עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה. וְזִמִּין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִלְבָּשׁ  
לְבוּשָׁא סוּמְקָא, וְחֲרָבָא סוּמְקָא, וְלְאִתְפָּרְעָא מִן סוּמְקָא. לְבוּשָׁא סוּמְקָא,  
דְּכִתִּיב, (ישעיה סג) חֲמוּץ בְּגָדִים, וּכְתִיב, (ישעיה סג) מְדוּעֵ אָדוּם לְלְבוּשָׁךְ.  
סְיִפָּא סוּמְקָא, דְּכִתִּיב, (ישעיה לה) חֲרָב לְהוּ מְלֵאָה דָם. וְלְאִתְפָּרְעָא מִן  
סוּמְקָא, דְּכִתִּיב, (ישעיה לה) כִּי זָבַח לְהוּ בְּבִצְרָה וְגו'. תוּ, כִּי כָּל בֵּיתָהּ לְבוּשׁ  
שָׁנִים דְּהָא מַסְטָרָא דְדִינָא קִשְׂיָא קָא אִתְיָיא.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בֹּא רְאֵה, לֹא תִירָא לְבֵיתָהּ מִשְׁלֵג – זוּ כְּנִסְתּוֹ יִשְׂרָאֵל,  
 שְׁהִיא כָּל בֵּיתָהּ לְבֵשׁ שָׁנִים, כְּמוֹ שְׁאֲמַרְנוּ, שְׁכָתוּב  
 (ישעיה סג) חֲמוּץ בְּגָדִים וְגו', לְבוֹשׁ שֶׁל הַדִּין הַקָּשָׁה,  
 לְהַפְרֵעַ מַעֲמִים עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, וְעֵתִיד הַקְּדוֹשׁ  
 בְּרוּךְ הוּא לְלִבֵּשׁ לְבוֹשׁ אָדָם וְחָרֵב אֲדָמָה וּלְהַפְרֵעַ  
 מִהָאָדָם. לְבוֹשׁ אָדָם, שְׁכָתוּב חֲמוּץ בְּגָדִים, וְכָתוּב (שם)  
 מִדוּעַ אָדָם לְלִבוֹשָׁהּ. הַסִּיף אֲדָמָה, שְׁכָתוּב (שם לד) חָרֵב  
 לַה' מְלֵאָה דָם. וּלְהַפְרֵעַ מִן הָאָדָם, שְׁכָתוּב כִּי זָבַח  
 לַה' בְּבִצְרָה וְגו'. עוֹד כִּי כָּל בֵּיתָהּ לְבֵשׁ שָׁנִים – שְׁהִירֵי  
 זֶה בֹּא מִצַּד שֶׁל הַדִּין הַקָּשָׁה.

**בוזוהר – ספר שמות – פרשת שמות – דף י' ע"ב**

דָּבָר אַחַר יֵשׁ הֶבֶל אֲשֶׁר נַעֲשָׂה עַל הָאָרֶץ, כְּדָקְאֲמָרֵן דְּאַתְתָּקֵף (ואתתקף)  
 עַל עֲלָמָא. בְּמֵאֵי, בְּגִין דִּישׁ צְדִיקִים אֲשֶׁר מַגִּיעַ אֲלֵיהֶם כְּמַעֲשֵׂה הַרְשָׁעִים,  
 מְטָאֵן לִידִייהוּ כְּאֵינוֹן עוֹבְדֵין דְּחַיִּיבֵינָא, כְּגוֹן בֵּת עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, אוֹ חַד  
 מְאִינוֹן עוֹבְדֵין, דְּאִינוֹן מְמַעֲשֵׂה הַרְשָׁעִים, וְאִינוֹן קִיִּימֵי בְּקִיּוּמֵיהוּ, מְדַחִילוּ  
 דְּמֵאֲרִיהוֹן, וְלֹא בְּעָאֵן לְאַסְתָּאבָּא, כְּגוֹן כְּמָה וּפְאֵי קְשׁוּט דְּמֵטוֹ לִידִייהוּ  
 כְּעוֹבְדֵין אֱלִין, וְאִינוֹן גְּבוּרֵי כַח, דְּעֵבְדֵי רְעוּתָא דְּמֵאֲרִיהוֹן, וְלֹא חֲטָאוּ. וְעַל  
 דֹּא, הֶבֶל נַעֲשָׂה עַל הָאָרֶץ וְאַתְתָּקֵף בְּתוֹקְפִיהָ.

דָּבָר אַחַר יֵשׁ הֶבֶל אֲשֶׁר נַעֲשָׂה עַל הָאָרֶץ, כְּפִי  
 שְׁאֲמַרְנוּ שְׁהֵתְחֹזֵק [והתחזק] עַל הָעוֹלָם. בְּמָה? מִשׁוּם  
 שִׁישׁ צְדִיקִים אֲשֶׁר מַגִּיעַ אֲלֵהֶם כְּמַעֲשֵׂה הַרְשָׁעִים,  
 מַגִּיעַ לִידִייהֶם כְּאוֹתָם מַעֲשֵׂי הַרְשָׁעִים כְּמוֹ בֵּת עוֹבְדֵי  
 עֲבוּדָה זָרָה, אוֹ אֶחָד מֵאוֹתָם מַעֲשֵׂים שְׁהֶם מְמַעֲשֵׂה  
 הַרְשָׁעִים, וְהֵם עוֹמְדִים בְּקִיּוּמָם מִפְּחָד רְבוּנָם, וְלֹא

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

רוצים להטמא כמו כמה צדיקי אמת שבאו לידיהם  
כמעשים הללו, והם גבורי כח שעושים רצון אדונם  
ולא חטאו, ועל זה הכל נעשה על הארץ ומתחזק  
בתקפו.

יש רשעים שמגיע אליהם כמעשה הצדיקים, מטי לידיהו חד מצוה,  
דאיהו עובדא דצדיקיא, וזכאן בה, ועבדין יתה. כגון לסטים מקפחא הוה  
משתכח בטוריאי, בהדי אינון לסטים עובדי עבודה זרה, וכד הוה יודאי  
אעבר תמן, הוה משויב ליה, ונטיר ליה מנייהו, והוה קרי עליה רבי  
עקיבא, יש רשעים אשר מגיע אליהם כמעשה הצדיקים.

יש רשעים שמגיע אליהם כמעשה הצדיקים, באה  
לידיהם מצוה אחת שהיא מעשה של צדיקים, וזוכים  
בה ועושים אותה, כמו לסטים מקפח שהיה נמצא  
בהרים יחד עם לסטים עובדי עבודה זרה, וכשהיה  
עובר שם יהודי, היה מציל אותו ושומר אותו מהם,  
והיה קורא עליו רבי עקיבא: יש רשעים אשר מגיע  
אליהם כמעשה הצדיקים.

### דף יא ע"א

וכגון ההוא חייבא, דהוה (דף יא ע"א) בשבבותיה דרבי חייא, דליליא חד  
פגע בה בההיא אתתא דהות אזלת לבי ברתה. בעא למתקף בה, אמרה  
ליה, במטו מינך, אוקיר למרף, ולא תחטא גבאי. שבקה ולא חב בה. הוי  
אומר, יש רשעים אשר מגיע אליהם כמעשה הצדיקים אמרתי שגם זה  
הכל, כמה דאתתקף ההוא הכל, בהדי אינון צדיקיא, דמטו לידיהו עובדי  
דחייבא, ולא חטאן. אוף הכי, אתתקף בהדי אינון חייבא, דמטי לידיהו  
עובדי דאינון צדיקיא, ועבדי להו.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וּכְמוֹ אוֹתוֹ רָשַׁע שֶׁהָיָה בְּסִבִּיבְתוֹ שֶׁל רַבִּי חֵינְיָא,  
 שְׁלִילָה אֶחָד פָּגַשׁ אֶת אוֹתָהּ אִשָּׁה שֶׁהָיְתָה הוֹלֶכֶת  
 לְבֵית בְּתוּלָה, רָצָה לְתַקֵּף אוֹתָהּ. אָמְרָה לוֹ, בְּבִקְשָׁה  
 מִמֶּנּוּ, כִּיבֵד אֶת רַבּוֹנֵךְ וְאַל תִּחָּטֵא עִמִּי. עֲזֹב אוֹתָהּ וְלֹא  
 חָטָא בָּהּ. הָיָי אוֹמֵר, וַיֵּשׁ רִשְׁעִים אֲשֶׁר מְגִיעַ אֲלֵהֶם  
 כְּמַעֲשֵׂה הַצְּדִיקִים אֲמַרְתִּי שְׁגָם זֶה הֶבֶל. כְּמוֹ  
 שֶׁהִתְחַזַּק אוֹתוֹ הֶבֶל עִם אוֹתָם הַצְּדִיקִים שֶׁבָּאוּ  
 לִידֵיהֶם מְעֵשִׂי רִשְׁעִים וְלֹא חָטָאוּ, אֵף כֵּן הִתְחַזַּק עִם  
 אוֹתָם רִשְׁעִים שֶׁהִגִּיעוּ לִידֵיהֶם מְעֵשִׂי אוֹתָם הַצְּדִיקִים  
 וְעוֹשִׂים אוֹתָם.

דְּתַנִּינָן עֲבַד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא צְדִיקִים וְרִשְׁעִים בְּעֵלְמָא. וְכַמָּה דְּאֲתִיְיָקֵר  
 אִיהוּ בְּעֵלְמָא, בְּעוֹבְדֵי דְּצְדִיקָיָא, הֵכִי נָמִי אֲתִיְיָקֵר אִיהוּ בְּרִשְׁעֵיָיָא, כִּד  
 עֲבָדֵי עוֹבְדָא טָבָא בְּעֵלְמָא. כְּמָה דְּאֲתָא אָמֵר, (קהלת ג) אֶת הַכֹּל עֲשֵׂה יִפָּה  
 בְּעֵתוֹ. וְוִי לְחֵיבָא, כִּד עֲבִיד גְּרַמִּיה רַע, וְאֲתִתְקַף בְּחוּבִיהּ, כְּמָה דְּאֲתָא אָמֵר,  
 (ישעיה ג) אוֹי לְרָשָׁע רַע וְגוֹ'.

שְׁשָׁנִינוּ, עֲשֵׂה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא צְדִיקִים וְרִשְׁעִים  
 בְּעוֹלָם, וְכַמוֹ שֶׁהוּא מְתַכַּבֵּד בְּעוֹלָם בְּמַעֲשֵׂי הַצְּדִיקִים,  
 כֵּן גַּם הוּא מְתַכַּבֵּד בְּרִשְׁעִים בְּשִׁעוּשֵׁים מְעֵשֵׂה טוֹב  
 בְּעוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (קהלת ג) אֶת הַכֹּל עֲשֵׂה יִפָּה בְּעֵתוֹ.  
 אוֹי לְרָשָׁע כְּשִׁעוּשָׁה אֶת עֲצָמוֹ רַע וּמִתְחַזַּק בְּחָטָאוֹ,  
 כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה ג) אוֹי לְרָשָׁע רַע וְגוֹ'.

יְהוֹשֻׁעַ אֵל כָּל הָעָם כֹּה אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל  
 יִבְעַבְר הַנָּהָר יֵשְׁבוּ אֲבוֹתֵיכֶם מֵעוֹלָם תֵּרַח אָבִי

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

י"ב בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם

**בוזוהר – ספר בראשית – פרשת ויחי – דף רלו ע"ב**

תא חזי דהא אינון שני דהוה טמיר וגניז בהדייהו דשם ועבר, שם אוליף ליה חכמתא עלאה דבתי גואי. ועבר אוליף ליה חרשתא (ס"א חכמתא) תתאה וסימניה (יהושע כ"ד) בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם. מאי בעבר הנהר אלא רזא הוא דכל יומיהון דאינון קדמאי לא הוו אוליפן אלא חכמתא תתאה דאתיאי מבתי בראי דאיקרי אחורי הפרגוד ובאינון דאחורי הפרגוד הוו מתדבקין וקוו מודיעין לון מילין דעתידין למיתי לעלמא ביש או טב וכדין הוו כל אינון דרין עד דאתא ההוא סטרא דקדושא עלאה ואמשיף ליה לאברהם ואודע ליה מלין דשרשא דאתמשכאן לעלמא דלהון (מנהון) מבתי גואי ומתמן שאבין כל אינון דאקרון בתי בראי ומתמן מתהוון קצת מילין לא כלא, וסימניה מתמצית גופה של ארץ ישראל העולם שותה.

בא ראה, שהרי אותן שנים שהיה טמון וגנוז עם שם ועבר, שם למד אותו חכמה עליונה של בתים פנימיים. ועבר למד אותו בשפות [חכמה] תחתונה, וסימן לדבר – (יהושע כד) בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם. מה זה בעבר הנהר? אלא סוד הוא, שכל ימיהם של אותם קדמונים לא היו לומדים אלא חכמה תחתונה שבאה מבתי חיצוניים שנקראים אחורי הפרגוד, ובאותם שאחורי הפרגוד היו דבקים, והיו מודיעים להם דברים שעתידים לבא לעולם, טוב או רע, ואז היו כל אותם דורות, עד שבא אותו

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

צד הקדושה והמשיף לו לאברהם והודיעו דברים של  
שרש שנמשכים לעולם שלהם מבתים פנימיים,  
ומשם שואבים כל אלו שנקראים בתים חיצוניים,  
ומשם מתהווים קצת דברים, לא הכל, וסימן לדבר –  
מתמצית גופה של ארץ ישראל העולם שותה.

וימחאי שעטא דקאים אברהם אבינו עליו השלום על ההוא סטרא קדישא  
דמיניה כולא נפיק ונגיד וביה כלא תליין נפק ליה לשעתיה מהאי סטרא  
דאינון בני עבר הנהר ואתא ליה לאשתעשעא בארעא קדישא. הדיא הוא  
דכתיב, (יהושע כ"ד) ואקח את אביכם את אברהם מעבר הנהר ואולף אותו  
בכל ארץ כנען ארץ כנען ממש ארעא דשאר היילין עלאין תבירין  
תחותיה תמן ולית להון קיומא בהדה: (עד כאן מההשמטות)

ומשעה זו שעמד אברהם אבינו, עליו השלום, על  
אותו צד הקדושה, שממנו הכל יוצא ושופע ובו הכל  
תלוי, יצא לו לשעתו מצד זה שהם בני עבר הנהר,  
ובא לו להשתעשע בארץ הקדושה. והו שכתוב (יהושע  
כד) ואקח את אביכם את אברהם מעבר הנהר ואולף  
אותו בכל ארץ כנען, ארץ כנען ממש, ארץ ששאר  
החילות העליונים נשברים תחתיה שם, ואין להם  
קיום עמה: ע"כ מההשמטות

**בוזוהר – ספר ויקרא – פרשת אמור – דף צ"ח ע"ב**

(ויקרא כ"ג) בחדש השביעי באחד לחדש, רבי יצחק פתח, (תהלים פא) תקעו  
בחדש שופר בכסה ליום חגנו. ופאין אינון ישראל, דקודשא בריה הוא  
קריב לון לגביה, מן כל אומין עובדי עבודה זרה, ואתרעי בהו, ומאתר  
רחיקא קריב לון לגביה, הדיא הוא דכתיב, (יהושע כד) ויאמר יהושע אל

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

כָּל הָעַם כֹּה אָמַר ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בְּעֶבֶר הַנְּהָר יָשְׁבוּ אֲבוֹתֵיכֶם מֵעוֹלָם. לְאַחֲזָאָה, דָּהָא מֵאַתֵּר רְחִיקָא אַתְרֵי בְּהוּ, וְקָרִיב לֹון לְגַבְיָהּ, וְכַתִּיב, (יהושע כד) וְאָקַח אֶת אֲבִיכֶם אֶת אַבְרָהָם מֵעֶבֶר הַנְּהָר וְגו'. הֲנִי קָרָאִי אִית לְאַסְתַּכְּלָא בְּהוּ, וְכִי כָּל יִשְׂרָאֵל לֹא הוּוּ יִדְעֵי דָא, וְכָל שְׁכָן יְהוּשַׁע.

שְׁבַעֲלֵי קְבֻלָּה וּבַעֲלֵי מִדוֹת הֵם מִצַּד שֶׁל עֵץ הַחַיִּים. שְׁאָר הָעַם מֵהֵצֵד שֶׁל עֵץ טוֹב וְרַע, אֲסוּר וְהֵתֵר. וּמְשׁוּם כֵּן מִן הַבְּהֻמָּה, מֵאֲכָל שְׁלָהֶם עֹמֵר, לְחֶם שְׁעוּרִים. וַיִּמָּד שֵׁשׁ שְׁעוּרִים וַיִּשֶׁת עָלֶיהָ – תּוֹרָה שְׁבַעֲלֵי פָה שֶׁל שֵׁשׁ סְדְרֵי מִשְׁנָה. אָבֵל אֵלֹו שֶׁל עֵץ הַחַיִּים, שֶׁהֵם אָדָם, הַתּוֹרָה שְׁלָהֶם הִיא לְחֻמוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. זֶהוּ שְׁכַתוֹב (משלי ט) לָכוּ לְחֻמוֹ בְּלַחְמֵי, וְהִינֹו שְׁתֵּי הַלְּחָם. שְׁמַחוּ כָּל הַתַּנְּאִים וְהָאֲמוֹרָאִים וְאָמְרוּ: מִי עוֹמֵד לְפָנַי סִינִי? (ע"כ רעיא מהימנא). בְּחֻדֶּשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאַחַד לַחֻדֶּשׁ. רַבִּי יִצְחָק פְּתַח, (שם פא) תִּקְעוּ בְּחֻדֶּשׁ שׁוֹפָר בְּכֶסֶה לְיוֹם חַגְנוֹ. אֲנִשְׁרִיֵּהֶם יִשְׂרָאֵל שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא קָרַב אוֹתָם אֵלָיו מִכָּל הָאֲמוֹת עוֹבְדֵי עֲבוֹדָה זָרָה וְהַתְּרַצָּה בָּהֶם, וּמִמְקוֹם רְחוֹק קָרַב אוֹתָם אֵלָיו. זֶהוּ שְׁכַתוֹב (יהושע כד) וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ אֶל כָּל הָעַם כֹּה אָמַר ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בְּעֶבֶר הַנְּהָר יָשְׁבוּ אֲבוֹתֵיכֶם מֵעוֹלָם. לְהִרְאוֹת שְׁהֵרִי מִמְקוֹם רְחוֹק הַתְּרַצָּה בָּהֶם וְקָרַב אוֹתָם אֵלָיו, וְכַתוּב, וְאָקַח אֶת אֲבִיכֶם אֶת אַבְרָהָם מֵעֶבֶר הַנְּהָר וְגו'. בְּפִסְוִקִים הִלְלוּ יֵשׁ לְהַסְתַּכְּלָל, וְכִי כָּל יִשְׂרָאֵל לֹא הָיוּ יוֹדְעִים אֶת זֶה, וְכָל שְׁכָן יְהוּשַׁע?

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אֶלָּא אורֵייתָא כּוּלָּהּ סְתִים וּגְלִיא, כְּמָה דְשָׂמָא קְדִישָׁא סְתִים וּגְלִיא, בְּגִין דְּאורֵייתָא כּוּלָּהּ שָׂמָא קְדִישָׁא הִיא, וְעַל דָּא אִיהִי סְתִים וּגְלִיא. אִי יִשְׂרָאֵל (דף צ"ט ע"א) וִיהוּשֻׁעַ הוּוּ יְדַעֵי, אֲמַאי כְּתִיב כֹּה אָמַר יי'. אֶלָּא וְדַאי סְתִימָא דְמִלָּה, טִיבו סְגִי עֶבֶד קוּדְשָׁא בְּרִיף בְּיִשְׂרָאֵל, דְּאֶתְרַעֵי בְּהוּ בְּאַבְהָתָא, וְעֵבִיד לֹון רְתִיכָא קְדִישָׁא עֲלָאָה לִיקְרִיָּה, וְאַפִּיק לֹון מְגוּ נְהָרָא עֲלָאָה יְקִירָא קְדִישָׁא, בּוּצִינָא דְכָל בּוּצִינִין, בְּגִין דִּיתְעֵטֵר בְּהוּ. הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, כֹּה אָמַר יי' בְּעֶבֶר הַנְּהָר יֵשְׁבוּ אֲבוֹתֵיכֶם מֵעוֹלָם. הַנְּהָר: הַהוּא נְהָר דְּאֶשְׁתְּמוּדַע, וְאַתְיִידַע.

אֶלָּא כָּל הַתּוֹרָה נְסִתְרַת וְנִגְלִית, כְּמוֹ שֶׁהֵשֵׁם הַקְּדוֹשׁ נְסִתֵּר וְנִגְלָה, מְשׁוּם שֶׁכָּל הַתּוֹרָה הִיא שֵׁם קְדוֹשׁ, וְעַל כֵּן הִיא נְסִתְרַת וְנִגְלִית. אִם יְהוֹשֻׁעַ וְיִשְׂרָאֵל הִיוּ יוֹדְעִים, לָמָּה כְּתוּב כֹּה אָמַר ה' אֶלָּא וְדַאי סְתֵר הַדְּבָר - הַטּוֹב הָרַב שֶׁעָשָׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עִם יִשְׂרָאֵל, שֶׁהִתְרַצָּה בְּאֲבוֹת, וְעָשָׂה אוֹתָם מְרַכְּבָה קְדוּשָׁה עֲלִיוֹנָה לְכְבוֹדוֹ, וְהוֹצִיא אוֹתָם מִתּוֹךְ נְהָר עֲלִיוֹן נְכַבֵּד קְדוֹשׁ, מְאֹר כָּל הַמְּאֹרוֹת, כְּדֵי שִׁיתְעֵטֵר בָּהֶם. וְהוּוּ שֶׁכְּתוּב, כֹּה אָמַר ה' בְּעֶבֶר הַנְּהָר יֵשְׁבוּ אֲבוֹתֵיכֶם מֵעוֹלָם. הַנְּהָר - אוֹתוֹ הַנְּהָר שֶׁמְכַר וְנוֹדַע.

מֵעוֹלָם, מֵאִי קָא בְּעֵי הַכָּא. אֶלָּא לְאַחְזָאָה חֲכָמָתָא. מֵעֶבֶר הַנְּהָר מֵעוֹלָם, אֶלָּא הַהוּא נְהָר עוֹלָם אֲקָרִי. וְעַל דָּא, בְּעֶבֶר הַנְּהָר יֵשְׁבוּ אֲבוֹתֵיכֶם מֵעוֹלָם, לְאַחְזָאָה טִיבוּ וְקִשׁוּט דְּעֶבֶד קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְיִשְׂרָאֵל. וְאַקָח אֶת אֲבִיכֶם אֶת אֲבָרְהָם מֵעֶבֶר הַנְּהָר מֵאִי קָא מִיִּירִי. אֶלָּא אֲבָרְהָם לֹא אֶתְדַבֵּק בִּיהַ בְּהוּא נְהָר, כְּמוֹ יִצְחָק דְּאֶתְדַבֵּק בִּיהַ בְּסִטְרִיהַ לְאַתְתְּקַפָּא.

מֵעוֹלָם - מַה הוּא רוּצָה כָּאן? אֶלָּא לְהִרְאוֹת חֲכָמָה.



אֲבָרְהָם וְאָבִי נְחֹר וַיַּעֲבְדוּ אֱלֹהִים אֲחֵרִים:  
 וְאָקַח אֶת אָבִיכֶם אֶת אֲבָרְהָם מֵעֶבֶר הַנְּהָר  
 וְאוֹלָךְ אוֹתוֹ בְּכָל אֶרֶץ כְּנָעַן וְאַרְבֶּה אֶת זְרַעוֹ  
 וְאֵתָן לוֹ אֶת יִצְחָק: וְאֵתָן לְיִצְחָק אֶת יַעֲקֹב וְאֵת  
 עֵשָׂו וְאֵתָן לְעֵשָׂו אֶת הַר  
 שֵׁעִיר לְרֵשֶׁת אֹתוֹ וַיַּעֲקֹב וּבָנָיו יָרְדוּ מִצְרַיִם:

בְּרוּךְ שׁוֹמֵר הַבְּטָחָתוֹ לְיִשְׂרָאֵל, בְּרוּךְ הוּא.  
 שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא חָשַׁב אֶת הַקֵּץ  
 לַעֲשׂוֹת, כִּמָּה שְׁאָמַר לְאֲבָרְהָם אָבִינוּ בְּבְרִית  
 בֵּין הַבְּתָרִים, שְׁנֵאמַר, וַיֹּאמֶר לְאֲבָרָם יִיְדַע

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

מֵעֶבֶר הַנְּהָר מֵעוֹלָם, אֶלָּא אוֹתוֹ נָהַר נִקְרָא עוֹלָם, וְעַל  
 כֵּן בְּעֶבֶר הַנְּהָר יָשְׁבוּ אֲבוֹתֵיכֶם מֵעוֹלָם, לְהִרְאוֹת  
 הַטּוֹב וְהָאֵמֶת שְׁעָשָׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עִם יִשְׂרָאֵל.  
 וְאָקַח אֶת אָבִיכֶם אֶת אֲבָרְהָם מֵעֶבֶר הַנְּהָר. מַה זֶה  
 אוֹמֵר? אֶלָּא אֲבָרְהָם לֹא נִדְבַק בְּאוֹתוֹ נָהַר כְּמוֹ יִצְחָק  
 שְׁנִדְבַק בוֹ בְּצִדּוֹ לְהִתְחַזֵּק.

יִיְדַע תִּדְעַתְּ כִּי גַר יִהְיֶה וְרַעֲיָה

ואחרי כן יצאו ברכוש גדול

בוזוהר – ספר בראשית – פרשת וישב – דף קפח ע"ב

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וְיֹוסֵף הַהוֹרֵד מִצְרַיִם וְיִקְנֶהוּ פּוֹטִיפַר וְגו'. (מה כתיב לעיל ויכר יהודה ויאמר, איהו אמר לגבי אבוי הכר נא וגו', ועל דא ויכר יהודה. וכתוב והנה תאומים בבטנה. תאומין הוו מקדמת דנא אחין הוו. רבי חזקיה אמר, לא אשתמע הכי. אלא בנין אחרנין אתילידו. אמר רבי אבא, בגין כך אשתדלת לאשכחא אובדא דאתאביד. תא חזי מה כתיב, ויהי כמשיב ידו והנה יצא אחיו ותאמר מה פרצת עליך פרץ. רמוז הכא פריצותא קדמאה דפריץ ההוא דמית עליה משמע דכתיב פרצת עליך פריצותא בגין דאצטריכת לאטרחא למרך ובגין כך פריצותא תעביד בשאר עמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות. ועל דא ויקרא את שמו פרץ. ולבתר דכל עובדא דיהודה אתמר דיהודה זבין ליה ליוסף. ואיהו גרים ליה לכל האי. דאי יהודה הוה אמר נהדר ליה לאבונא הוו עבדין ליה אחוי הס ועל דא נחתו ליה אחוי משלטנותא דעליהו. לבתר דאתגלי מאחוי ואתא עליה כל דא אהדר ואמר ויוסף הורד מצרימה) מַאי הוֹרֵד. דְאֶסְתַּכֶּם קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּהַהוּא עוֹבְדָא לְקַיִמָא גְזֵרָה דִּילִיָּה דְגֵזֵר בֵּין הַבְּתָרִים דְכְתִיב, (בראשית טו) יְדוּעַ תְּדַע פִּי גֵר יִהְיֶה וְרַעַרְ וְגו'. וְיִקְנֶהוּ פּוֹטִיפַר לְסֹטֵר חֲטָאָה קְנָה לִיָּה.

וְיֹוסֵף הַהוֹרֵד מִצְרַיִם וְיִקְנֶהוּ פּוֹטִיפַר וְגו'. [מה כתוב למעלה? ויכר יהודה ויאמר, הוא אמר לאביו הכר נא וגו', ועל כן ויכר יהודה, וכתוב והנה תאומים בבטנה, תאומים היו מקדם לכן אחים היו, רבי חזקיה אמר, לא כך נשמע, אלא בנים אחרים נולדו, אמר רבי אבא, משום כך השתדלה למצא האבדה שנאבדה בא ראה מה כתוב, ויהי כמשיב ידו והנה יצא אחיו ותאמר מהפרצת עליך פרץ, רמוז כאן התפרצות ראשונה שפרץ זה שמת עליו, ממשמע שכתוב פרצת עליך, התפרצות בגלל שהצטרכת להטריח לאדונך, ומשום כך התפרצות תעשה בשאר אמות עובדי עבודת כוכבים ומזלות, ועל זה ויקרא שמו פרץ, ולאחר שכל

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

מעשה של יהודה נאמר שיהודה מכר לו ליוסף, והוא גרם לו לכל זה, שאם יהודה היה אומר נחזיר אותו לאבינו, היו עושים לו אחיו כך, ועל זה הורידו אותו אחיו משלטונו שעליהם, ולבסוף שגלה מאחיו ובא עליו כל זה, חזר ואמר ויוסף הורד מצרימה] **מה זה הורד? שהסכים הקדוש ברוך הוא לאותו המעשה לקיים את הגזרה שלו שגור בין הבתרים, שכתוב (בראשית טו) ידוע תדע כי גר יהיה זרעך וגו'. ויקנהו פוטיפר, לצד החטא קנה אותו.**

ואחרי כן יצאו ברכוש גדול

**בוהר - ספר בראשית - פרשת מקץ - דף קצו ע"א**

אמר רבי שמעון, כל מה דעבד קודשא בריך הוא, כלא איהו לגלגלא גלגולין, בגין דבעי לקיימא קיומא. תא חזי, כד ברא קודשא בריך הוא עלמא, אייתי כל מה דאצטריך עלמא בקדמיתא, ולבתר אייתי ליה לבר נש לעלמא, ואשבח מזונא. (ז"ח ל"ג תא חזי) כגוונא דא, קודשא בריך הוא אמר לאברהם, (בראשית טו) ידוע תדע כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם וגו', ואחרי כן יצאו ברכוש גדול. כד אתא יוסף לארעא דמצרים, לא אשתכח בה רכוש גדול. גלגל גלגולין, ואייתי כפנא על עלמא. וכל עלמא הוו מייתין כספא ודהבא למצרים, ואתמלי כל ארעא דמצרים כספא ודהבא. לבתר דאתתקן כלא רכוש גדול, אייתי יעקב למצרים.

אמר רבי שמעון, כל מה שהקדוש ברוך הוא עשה, הכל הוא לגלגל גלגולין, משום שרצה לקיים הגזרה. בא ראה, כשברא הקדוש ברוך הוא את העולם, הביא כל מה שצריך העולם בראשונה, ואחר כך הביא את האדם לעולם ומצא מזון. [בא ראה] כמו כן

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הקדוש ברוך הוא אמר לאברהם, (בראשית טו) ידע תדע כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם וגו', ואחרי כן יצאו ברכש גדול. כשבא יוסף לארץ מצרים, לא מצא בה רכוש גדול. גלגל גלגולים, והביא רעב על העולם, וכל העולם היו מביאים כסף וזהב למצרים, והתמלאה כל ארץ מצרים כסף וזהב. לאחר שהכל נתקן רכוש גדול, הביא את יעקב למצרים.

**דף קצו ע"ב**

דהכי ארחי דקודשא בריך הוא, בקדמיתא בארי (ס"א אקודים) אסוותא, ולבתר מחי. כן בקדמיתא אתקין רכוש גדול, ולבתר (דף קצו ע"ב) אייתי לון לגלותא. ועל דא גלגל גלגולין ואייתי כפנא על כל עלמא, בגין דליהו מיתין כספא ודהבא כל עלמא למצרים.

שכך דרכי הקדוש ברוך הוא - בראשונה בורא [מקדים] רפואה, ואחר כך מכה. כן בראשונה התקין רכוש גדול, ואחר כך הביא אותם לגלות, ועל כן גלגל גלגולים והביא רעב על [כל] העולם, כדי שיהיו מביאים כסף וזהב כל העולם למצרים.

תא חזי, בגין (כך) יוסף דאיהו צדיק, איהי גרים עותרא כספא ודהבא, לנטלא ישראל. כדכתיב, (תהלים קה) ויוציאם בכסף וזהב ואין בשבטיו בושל. ומן ידא דצדיק, אתא דא לישראל. וכלא למזכי לון לעלמא דאתי.

בא ראה, משום יוסף שהוא צדיק, הוא גרם עשר של כסף וזהב שיטלו ישראל, ככתוב (תהלים קה) ויוציאם בכסף וזהב ואין בשבטיו בושל. ומידו של הצדיק זה

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בא לישראל, והכל לזכות אותם לעולם הבא.

פתח ואמר, (קהלת ט) ראה חיים עם אשה אשר אהבת וגו'. תא חזי, האי קרא ברזא עלאה איהו, ואוקמוה. ראה חיים, אליו חזי דעלמא דאתי, דזכאה הוא בר נש דזכי ביה כדקא יאות.

פתח ואמר, (קהלת ט) ראה חיים עם אשה אשר אהבת וגו'. בא ראה, הפסוק הזה הוא בסוד עליון, ובארוהו. ראה חיים – אלו חיי העולם הבא, שאשרי האישי שזוכה לו כראוי.

**בוזר – זוהר חדש – פרשת יתרו**

(שמות כ) אנכי ה' אלהיך, בהאי פסוקא שאל רבי ייסא ועירא דמן חבריאי מרבי שמעון בן יוחאי, ואמר ליה, אית לי למשאל שאילתא חדא מינה, ומכשבשא לי בלבאי, ואנא דחיל מלמשאל מינה. ואמינא, אי נשאל, דחילנא דילמא איתענש. אי לא נשאל, משבשא לי בלבאי. אמר ליה רבי שמעון, אימא.

אנכי ה' אלהיך (שמות כ), בפסוק הזה שאל רבי ייסא, הקטן שמן החברים, מרבי שמעון בן יוחאי, ואמר לו, יש לי לשאל שאלה אחת ממך ומשבש לי בלבי, ואני פוחד מלשאל ממך, ואמרת, אם נשאל – פוחד אני שמא אענש, אם לא נשאל – משבש לי בלבי. אמר לו רבי שמעון, אמר.

אמר ליה האי דקודשא בריך הוא מדבר להון לישראל בכל אתר ואתר, אנכי ה' אלהיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים. (ויקרא יט) אני ה' אלהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים. מאי רבותא אוליה הכא. תנאה שלים

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הוא, הָדָא הוּא דְאָמַר לְאַבְרָהָם, (בראשית טו) כִּי גַר יִהְיֶה וְרַעַף בְּאֶרֶץ לֹא לָהֶם וְגו' וְאַחֲרֵי כֵן יֵצְאוּ בְרַכּוּשׁ גָּדוֹל. אִם כֵּן, לָמָּה לְאֲדַבְרָא לְהוֹן מִיִּלְתָּא דָא בְּכַל אַתְרַּ וְאַתְרַּ.

אָמַר לוֹ, זֶה שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְזַכֵּיר לְיִשְׂרָאֵל בְּכָל מְקוֹם וּמְקוֹם אָנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם. (ויקרא יט) אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם. מָה הַחֲדוּשׁ שֶׁמְלַמֵּד כָּאֵן? תְּנֵאנִי שְׁלָם הוּא, זֶה שֶׁאָמַר לְאַבְרָהָם (בראשית טו) כִּי גַר יִהְיֶה וְרַעַף בְּאֶרֶץ לֹא לָהֶם וְגו' וְאַחֲרֵי כֵן יֵצְאוּ בְרַכּוּשׁ גָּדוֹל. אִם כֵּן, לָמָּה לְהַזְכִּיר לָהֶם הַדְּבָר הַזֶּה בְּכָל מְקוֹם וּמְקוֹם?

אָמַר לִיהָ תָא חַוֵּי בְרִי, קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לָא אֲתַנִּי עִם אַבְרָהָם, אֶלָּא דִּיפִיק ית ישראל מן גלותא דמצרים, וְלֹא מִתְחַזֵּת שְׁעִבּוּדָא דִּדְחָלָא אַחֲרָא. דְּוִדָּאֵי יִשְׂרָאֵל כִּד הוּוּ בְּמִצְרַיִם, אֶסְתָּאבוּ וְאֶתְטַנְפוּ גְרַמִּיהוֹן בְּכָל זַיְנֵי מְסָאָבוּ, עַד דְּהוּוּ שְׂרָאן תַּחַת אַרְבַּעַיִם וְתִשְׁעַ חֵילֵי דְּמְסָאָבוּתָא. וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אֶפִּיק יתהוֹן מִתַּחַת פּוֹלְחָן כָּל שְׂאָר חֵילִין.

אָמַר לוֹ, בָּא וּרְאֵה, בְּנִי. הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא הִתְנָה עִם אַבְרָהָם אֶלָּא שְׂיֻצִיא אֶת יִשְׂרָאֵל מִגְּלוּת מִצְרַיִם, וְלֹא מִתַּחַת שְׁעִבּוּד שֶׁל יִרְאָה אַחֲרָת. שְׂוִדָּאֵי יִשְׂרָאֵל, כְּשֶׁהָיוּ בְּמִצְרַיִם, נִטְמָאוּ וְטַנְפוּ עִצְמָם בְּכָל מֵינֵי טְמָאָה, עַד שֶׁהָיוּ שְׂרוּיִים תַּחַת אַרְבַּעַיִם וְתִשְׁעָה כַּחוֹת שֶׁל טְמָאָה, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הוֹצִיא אוֹתָם מִתַּחַת עֲבוּדַת כָּל שְׂאָר הַכַּחוֹת.

וְעוֹד, דְּאָעִיל יתהוֹן בְּמִ"ט תְּרַעֵי דְּסוּכְלִתְנֹו לְקַבְלִיהוֹן. מָה דְּלֹא אֲתַנִּי עִם אַבְרָהָם, אֶלָּא לְאַפְקוּתְהוֹן מִמִּצְרַיִם, וְהוּא עֲבִיד טִיבוּתִיָּה וְחֲסִדִּיָּה עִמְהוֹן.

יִדַע כִּי גַר יִהְיֶה זְרַעְךָ בְּאֶרֶץ לֹא לָהֶם וְעַבְדוּם  
וְעָנּוּ אֹתָם אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה: וְגַם אֶת הַגּוֹי

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וְעוֹד שֶׁהַכְּנִיס אוֹתָם לְאַרְבָּעִים וְתִשְׁעָה שְׁעָרֵי הַשָּׂכֶל  
כְּנִגְדָם, מֵה שְׁלֹא הִתְנָה עִם אַבְרָהָם, אֲלֵא לְהוֹצִיאָם  
מִמִּצְרַיִם, וְהוּא עָשָׂה טוֹבוֹ וְחִסְדּוֹ עִמָּם.

וּבְגִין כֶּף תִּשְׂפַח בְּאוֹרֵי־תָא, חֲמִשִּׁין וּמְנִין יִצִּיאַת מִצְרַיִם, לְאַחֲזָאָה לְכָל בְּנֵי  
עֲלָמָא, חֲסָדָא דְעַבְד קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא עִם יִשְׂרָאֵל, דְּאִפִּיק יְתְהוֹן מֵאִינוֹן  
חִילִין דְּמִסְאָבוּ, וְאֲעִיל לֹון לְגוֹ חִילִין דְּדַכְיוּ, דְּהֵיִינוּ חֲמִשִּׁין תַּרְעִין  
דְּסוּבְלָתְנוּ.

וּמִשׁוּם כֶּף תִּמְצָא בְּתוֹרָה חֲמִשִּׁים פְּעָמִים יִצִּיאַת  
מִצְרַיִם, לְהִרְאוֹת לְכָל בְּנֵי הָעוֹלָם הַחֲסָד שְׁעָשָׂה  
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עִם יִשְׂרָאֵל שֶׁהוֹצִיא אוֹתָם מֵאוֹתָם  
בַּחוֹת הַטְּמָאָה, וְהַכְּנִיס אוֹתָם לְתוֹךְ בַּחוֹת הַטְּהָרָה,  
שֶׁהֵיִנוּ חֲמִשִּׁים שְׁעָרֵי בִינָה.

וְהָא אִידֵּו דְאַנְן מִנְן לְהוּ, מִיּוֹמָא טָבָא דְפִסְחָא. וְאַנְן מִנְן יוֹמֵי וְשַׁבּוּעֵי, וְהָא  
אִיתְעָרוּ חֲבַרְיָא, מְצוּה לְמִמְנֵי יוֹמֵי, וּמְצוּה לְמִמְנֵי שְׁבּוּעֵי. כִּי בְּכָל יוֹמָא  
אִפִּיק לָן מִחִילָא דְמִסְאָבוּ, וְאֲעִיל לָן בְּחִילָא דְדַכְיוּ.

וְזֵהוּ שְׁאַנּוּ מוֹנִים לָהֶם מִיּוֹם טוֹב שֶׁל פֶּסַח, וְאַנּוּ מוֹנִים  
יָמִים וְשַׁבּוּעוֹת, וְהֵרִי הִתְעוֹרְרוּ הַחֲכָמִים, מְצוּה לְמִנּוֹת  
יָמִים וּמְצוּה לְמִנּוֹת שְׁבּוּעוֹת, כִּי בְּכָל יוֹם הוֹצִיאָנוּ  
מִכַּח שֶׁל טְמָאָה, וְהַכְּנִיסָנוּ לְכַח טְהָרָה.

**אֲשֶׁר**

**יַעֲבֹדוּ דָן אֲנֹכִי וְאַחֲרַי כֵּן יֵצְאוּ בְּרַכְּשׁ גְּדוֹל:**

מכסה את המצות, ומגביהים את הכוס ואומרים והיא שעמדה:

**וְהִיא שְׁעֵמֶדָה לְאַבוֹתֵינוּ וְלָנוּ, שְׁלֹא אֶחָד  
בְּלִבָּד עָמַד עָלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ, אֲלֵא  
שְׁבָכָל דוֹר וְדוֹר עוֹמְדִים עָלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ,  
וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִצִּילֵנוּ מִיָּדָם:**

מניחים את הכוס, ויגלה את המצות:

**יָצָא וְלָמַד מֵהַ בִּקְשׁ לְבֵן הָאֲרָמִי לַעֲשׂוֹת לִיעֶקֶב  
אָבִינוּ, שְׁפָרְעָה לֹא גָזַר אֲלֵא עַל הַזֹּכְרִים  
וְלְבֵן בִּקְשׁ לַעֲקוֹר אֶת הַכֹּל, שֶׁנֶּאֱמַר, בְּאֲרָמִי  
אָבִד אָבִי וַיֵּרֶד מִצְרַיִמָּה וַיִּגַּר שָׁם בְּמַתִּי מִעֶט**

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

**אֲרָמִי אָבִד אָבִי**

**בוזוהר – ספר בראשית – פרשת ויצא – דף קסד ע"ב**

ואמר רבי יהודה, זמין גרמיה בתרין מלין, אונדרו בכל חרשין דהנה ליה ואונדרו בזוינין, בגין לאובדא ליה מן עלמא, דכתיב (דברים כו) ארמי אבד אבי. כיון דחמא קודשא ברין הוא, דבעא לאובדא ליעקב. מה פתיב,



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

(בראשית לא) הַשְׁמֵר לְךָ פֶּן תִּדְבַר עִם יַעֲקֹב מִטּוֹב עַד רָע. וְהִינּוּ דִכְתִּיב,  
(שם) יֵשׁ לְאֵל יָדַי לַעֲשׂוֹת עִמָּכֶם רָע. בְּמָה אֶתְרַחֵץ, בְּחַרְשֵׁין דְּהוּוּ בִידֵיהּ.

וְאָמַר רַבִּי יְהוּדָה, הַזְמִין עֲצֻמוֹ בְּשִׁלְשָׁה דְבָרִים: הַזְדַּרְזוּ  
בְּכָל הַכְּשָׁפִים שֶׁהָיוּ לוֹ, וְהַזְדַּרְזוּ בְּכָלֵי זֵינן כְּדֵי לְאַבֵּד  
אוֹתוֹ מִן הָעוֹלָם, שְׁכַתּוֹב (דברים כו) אֶרְמִי אֲבִד אָבִי.  
כִּיּוֹן שָׂרָאָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא שְׂרָצָה לְאַבֵּד אֶת יַעֲקֹב,  
מָה כְּתוּב? הַשְׁמֵר לְךָ פֶּן תִּדְבַר עִם יַעֲקֹב מִטּוֹב עַד  
רָע. וְהִנּוּ שְׁכַתּוֹב יֵשׁ לְאֵל יָדַי לַעֲשׂוֹת עִמָּכֶם רָע.  
בְּמָה בְּטַח? בְּכְשָׁפִים שֶׁהָיוּ בְּיָדוֹ.

תָּא חֲזִי, לְכֹן אֲזַל בְּיוֹמָא חַד, אֲרַח שְׁבַעָה יָמִים דְּאֲזַל יַעֲקֹב, בְּגִין לְאַעְקָרָא  
לֵיהּ מִן עַלְמָא. חַד, עַל דְּאֲזַל. וְחַד, עַל אֵינּוֹן תְּרַפִּים. וְאָף עַל גַּב דְּרַחֵל  
אִיהִי עֲבֹדַת לְאַעְקָרָא לֵיהּ לְאַבּוּהָ מִבְּתַר עֲבֹדָה זָרָה, אֲתַעֲנֶשֶׁת. דְּלֹא  
רְבִיאַת לֵיהּ לְבַנְיָמוֹ, וְלֹא קִיַּיְמָא בְּהִדְיָהּ שְׁעֵתָא חַדָּא, בְּגִין צַעֲרָא דְאַבּוּהָ,  
אָף עַל גַּב דְּאֲתַכּוֹנַת לְטַב.

בָּא רֵאָה, לְכֹן הִלְךְ בְּיוֹם אַחַד הַדְּרָךְ שֶׁהִלְךְ יַעֲקֹב  
שְׁבַעָה יָמִים כְּדֵי לַעְקֹר אוֹתוֹ מִן הָעוֹלָם. אַחַד עַל  
שֶׁהִלְךְ, וְאַחַד עַל אוֹתָם הַתְּרַפִּים. וְאָף עַל גַּב שְׂרַחֵל  
הִיא שְׁעֵשְׂתָה כְּדֵי לַעְקֹר אֶת אָבִיהָ מֵאַחֲרֵי עֲבֹדָה  
זָרָה – נְעֻנְשָׁה שְׁלֹא גִדְּלָהּ אֶת בְּנֵימִין, וְלֹא עֲמָדָה עִמּוֹ  
שְׁעָה אַחַת בְּשִׁבִיל הַצַּעַר שֶׁל אָבִיהָ, אָף עַל גַּב  
שֶׁהִתְכּוֹנְנָה לְטוֹב. Files (x86)/Program/.../תורת

אמת:NOTE1 - his\_temp\_1\_59.htm/Temp/דף קסד ע"ב!

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

רבי יצחק אמר, כל ההיא תוכחתא דהוה ליה ליעקב בלבן. אהדר ליה ללבן, לאודא ליה לקודשא בריהו הוא, דכתיב (בראשית לא) ראה אלהים עד ביני וביניך. תא חזי, כתיב, (בראשית לא) אלהי אברהם ואלהי נחור ישפטו בינינו, אהדר ההוא רשע לתקליה, כיון דאמר אלהי אברהם, אהדר ואמר ואלהי נחור. (דף קסה ע"א) (בראשית לא) וישבע יעקב בפחד אביו יצחק, מאי טעמא בפחד יצחק, ולא באלהי אברהם. אלא, דלא בעא לאטרחא לימינא בגיניה דלבן. ולא עוד, אלא דלא לבעי ליה לאיניש, אף על גב דאומי בקושטא, לאומא באתר עלאה דכלא.

רבי יצחק אמר, כל אותה התוכחה שהיתה ליעקב עם לבן, החזיר לו ללבן להודות לקדוש - ברוך - הוא, שפתוב ראה אלהים עד ביני וביניך. בא ראה, כתוב אלהי אברהם ואלהי נחור ישפטו בינינו. חזר אותו הרשע לתקלתו. כיון שאמר אלהי אברהם, חזר ואמר ואלהי נחור. וישבע יעקב בפחד אביו יצחק. מה הטעם בפחד יצחק ולא באלהי אברהם? אלא שלא רצה להטריח את הימין בשביל לבן, ולא עוד, אלא שלא צריך לאדם - אף על גב שנשבע באמת - להשבע במקום העליון של הכל.

אמר רבי יוסי, ודאי לקיומא (ס"א לאומאה) כדקא יאות, אומי יעקב כן, והכי אתחזי, ויעקב אשגח במלה, אמר, הא איהו אמר אלהי אברהם, ושבק לאבא, אגא אשלים כלא, מיד וישבע יעקב בפחד אביו יצחק. דבר אחר, לאתכללא בדינא, למיקם עליה דלבן.

אמר רבי יוסי, ודאי לקיום [לשבועה] כראוי נשבע כן

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

יַעֲקֹב, וְכֹף רְאוּי. וַיַּעֲקֹב הַשְּׂגִיחַ בַּדָּבָר. אָמַר, הֲרִי הוּא  
אָמַר אֱלֹהֵי אַבְרָהָם, וְעֹזֵב אֶת אָבִא. אָנִי אֲשָׁלִים אֶת  
הַכֹּל. מִיָּד – וַיִּשְׁבַּע יַעֲקֹב בְּפֶחַד אָבִיו יִצְחָק. דָּבָר  
אַחֵר, לְהַכְלִיל בְּדִין, לְעַמֵּד עַל לִבּוֹ.

השלמה מההשמטות (בין סימן נא נב)

רעיא מהימנא פתח רבי שמעון השייך לדה קס"ה ע"א אצל ויעקב הלך  
תמצא בחלק ג' דף רכ"ה ע"ב (עד כאן מההשמטות)

רעיא מהימנא פתח רבי שמעון השייך לדה קס"ה ע"א אצל ויעקב הלך  
תמצא בחלק ג' דף רכ"ה ע"ב

(בראשית לב) וַיַּעֲקֹב הָלַךְ לְדָרְכוֹ וַיִּפְגְּעוּ בוֹ מִלְאֲכֵי אֱלֹהִים. רַבִּי אַבָּא פָתַח  
וְאָמַר, (בראשית ה) זָכַר וּנְקָבָה בְּרָאָם וְגו', כַּמָּה אֵית לָן לְאַסְתַּכְּלָא בְּמַלְי  
דְּאוּרִייתָא. וְוִי לֹון לְאִינוֹן אֲטִימִי לְבָא וְסַתִּימִין עֵינִין, הָא אוּרִייתָא קֶאָרִי  
קַמְיִיהוּ, (משלי ט) לָכוּ לְחַמּוּ בְּלַחְמֵי וּשְׂתוּ בֵּינָן מְסַכְתֵּי. (שם) מִי פְתִי יָסוּר  
הִנֵּה חָסַר לֵב אָמְרָה לוֹ, וְלִית מָאן דִּישְׁגַּח.

וַיַּעֲקֹב הָלַךְ לְדָרְכוֹ וַיִּפְגְּעוּ בוֹ מִלְאֲכֵי אֱלֹהִים. רַבִּי  
אַבָּא פָתַח וְאָמַר, (בראשית ה) זָכַר וּנְקָבָה בְּרָאָם וְגו'.  
כַּמָּה יֵשׁ לָנוּ לְהַסְתַּכְּלָא בְּדַבְרֵי הַתּוֹרָה. אוּי לָהֶם  
לְאוֹתָם אֲטוּמִי הַלֵּב וְסַתוּמִי הָעֵינִים. הִנֵּה הַתּוֹרָה  
קוֹרֵאת לְפָנֵיהֶם, (משלי ט) לָכוּ לְחַמּוּ בְּלַחְמֵי וּשְׂתוּ בֵּינָן  
מְסַכְתֵּי. מִי פְתִי יָסַר הִנֵּה. חָסַר לֵב אָמְרָה לוֹ, וְאִין מִי  
שִׁישְׁגַּיִח.

**בוזוהר – ספר בראשית – פרשת וישלח – דף קסו ע"ב**

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה מֵאֵי חָמָא יַעֲקֹב דִּשְׁדַּר לֵיהּ לְעֵשׂוֹ וְאָמַר עִם לִבּוֹן גְּרַתִּי,

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וכי מה עביד בשליחותיה דעשו (דאמר) מלה דא. אלא לבן הארמי קליה  
 אזיל בעלמא דלא הוה בר נש דישתזיב מניה, דהוא הוה חרש בחרשין  
 ורב בקוסמין, ואבוי דבעור הוה, ובעור אבוי דבלעם, דכתיב (יהושע יג)  
 בלעם בן בעור הקוסם, ולבן חכם בחרשין וקוסמין יתיר מבלהו, ועם כל  
 דא לא יכיל בייעקב. ובעא לאובדא ליעקב בכמה ויינין הדא הוא דכתיב,  
 (דברים כו) ארמי אובד אבי.

אמר רבי יהודה, מה ראה יעקב ששלח לעשו ואמר  
 עם לבן גרתי, וכי מה עשה בשליחותו של עשו  
 [שאמר] דבר זה? אלא לבן הארמי, קולו הלך בעולם,  
 שלא היה אדם שינצל ממנו, והוא היה מכשף  
 בכשפים וגדול בקוסמים, ואבי בעור היה, ובעור אבי  
 בלעם, שכתוב (יהושע יג) בלעם בן בעור הקוסם, ולבן  
 חכם במכשפים ובקוסמים יותר מכלם, ועם כל זה  
 לא יכל ליעקב, ורצה לאבד את יעקב בכמה כלי זין.  
 והו שכתוב (דברים כו) ארמי אבד אבי.

אמר רבי אבא כולי עלמא הוי ידעי דלבן הוה רב חפמין וחרשין  
 וקוסמין, ומאן דבעי לאובדא בחרשוי לא אשתזיב מניה, וכל מה דינדע  
 בלעם מניה הוה. וכתיב ביה בבלעם (במדבר כב) כי ידעתי את אשר תברך  
 מברך ואשר תאר יואר. וכולי עלמא הוו מסתפי מלבן ומחרשוי, ומלה  
 קדמאה דשדר יעקב לעשו אמר עם לבן גרתי.

אמר רבי אבא, כל העולם היו יודעים שלבן היה  
 גדול החכמים והמכשפים והקוסמים, ומי שרצה  
 לאבד אותו בכשפיו, לא נצל ממנו, וכל מה שידע  
 בלעם – ממנו היה, וכתוב בבלעם (במדבר כב) כי ידעתי

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

את אשר תברך מברך ואשר תאר יואר, וכל העולם  
היו פוחדים מלכן ומכשפיו. ודבר ראשון ששלח  
יעקב לעשו – אמר עם לבן גרתי.

ואי תימא דזעיר הוה ירח או שתא. לאו הכי, אלא ואחר עד עתה, עשרין  
שנין אתאחרית עמיה. ואי תימא דלא סליק בדי בלום. ויהי לי שור  
וחמור, אינון תרין גזרי דינין, דכד מתחברן תרווייהו כחדא, לא מתחברן  
אלא לאבאשא עלמא. ובגין כך כתיב, (דברים כב) לא תחרש בשור  
ובחמור יחדו.

ואם תאמר שמעט היה, חדש או שנה – לא כך, אלא  
ואחר עד עתה, עשרים שנה התאחרתי עמו. ואם  
תאמר שלא עלה בדי בלום – ויהי לי שור וחמור.  
אותם שני גזרי דין, שבששניהם מתחברים יחד, לא  
מתחברים אלא להרע לעולם, ולכן כתוב (דברים כב)  
לא תחרש בשור ובחמור יחדו.

צאן ועבד ושפחה, אלין אינון כתרי תתאי דקטל קודשא בריה הוא  
במצרים (שמות יב) בכור בהמה (שמות יב) בכור השבי (שמות יא) בכור  
השפחה, הדא הוא דכתיב צאן ועבד ושפחה. מיד מסתפי הוה עשו ונפק  
לקדמותיה, ודחילו הוה ליה מיעקב כמה דהוה ליה ליעקב מעשו.

צאן ועבד ושפחה – אלו הם כתרים תחתונים שהרג  
הקדוש ברוך הוא במצרים, (שמות יב) בכור בהמה, (שם)  
בכור השבי, (שם יא) בכור השפחה. והו שכתוב צאן  
ועבד ושפחה. מיד היה עשו פוחד ויצא כנגדו, ופחד  
היה לו מיעקב כמו שהיה ליעקב מעשו.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

### דף קסז ע"א

לְבַר נֶשׁ דְּהוּה אָזִיל בְּאַרְחָא, עַד דְּהוּה אָזִיל שְׁמַע עַל חַד לְסִטִּים דְּהוּה  
כְּמֵן בְּאַרְחָא, פְּגַע בֵּיה בַר נֶשׁ אַחְרָא. אָמַר לֵיה מִמָּאן אָנְתָּ, אָמַר לֵיה  
מִפְלוּנֵי לְגִיּוֹן אָנָא, אָמַר לֵיה סְטִי לָךְ מִגְבָּאֵי דְכָל מָאן דְקָרִיב בְּהֵדָאי חַד  
חֻוּיָא אָנָא מִיִּיתֵי וְקִטִּיל לֵיה. אָזִיל הֵהוּא בַר נֶשׁ לְהֵהוּא לְגִיּוֹן, אָמַר לֵיה חַד  
בַר נֶשׁ אֲתֵי וְכָל מָאן דִּי קָרִיב בְּהֵדִיָּה נִשְׁכִּיָּה חַד חֻוּיָא דְהוּא מִיִּיתֵי (דף קסז  
ע"א) וּמִיִּית.

לְאִישׁ שְׁהֵיָה הוּלְךָ בְּדֶרְךָ. עַד שְׁהֵיָה הוּלְךָ, שְׁמַע עַל  
לְסִטִּים אַחַד שְׁהֵיָה אוֹרֵב בְּדֶרְךָ. פְּגַשׁ אוֹתוֹ אִישׁ אַחֵר,  
אָמַר לוֹ: מִמֵּי אַתָּה? אָמַר לוֹ: אָנִי מִלְגִּיּוֹן פְּלוּנֵי. אָמַר  
לוֹ: סִטָּה לָךְ מִלְפָּנַי, שְׁכָל מִי שְׁקָרֵב אֵלַי, אָנִי מְבִיא  
נַחֲשׁ אַחַד שְׁהוֹרֵג אוֹתוֹ. הֵלְךָ אוֹתוֹ הָאִישׁ לְאוֹתוֹ  
הַלְגִּיּוֹן. אָמַר לוֹ: אִישׁ אַחַד בָּא, וְכָל מִי שְׁקָרֵב אֵלָיו,  
נוֹשֵׁף אוֹתוֹ נַחֲשׁ אַחַד שְׁהוּא מְבִיא, וּמֵת.

שְׁמַע הֵהוּא לְגִיּוֹן וְדַחִיל, אָמַר יְאוֹת דְאָזִיל לְקַבְּלִיָּה וְאַתְפִּיִּס בְּהֵדִיָּה. עַד  
דְּחָמָא לֵיה הֵהוּא בַר נֶשׁ, אָמַר, וּוִי דְהִשְׁתָּא יְקַטְלִינִיָּה הֵהוּא לְגִיּוֹן. שְׁאֲרֵי  
סְגִיד וְכֶרַע לְקַבְּלִיָּה. אָמַר הֵהוּא לְגִיּוֹן, אֲלִמְלָא הָוָה לֵיה בִּידִיָּה חֻוּיָא  
לְקַטְלָא, לֹא סְגִיד כּוּלֵי הָאִי לְקַבְּלֵי. שְׁאֲרֵי לְגִיּוֹנָאָה לְאַתְגָּאָה, אָמַר, הוּאִיל  
וְכָל כּוּךְ כֶּרַע לְקַבְּלֵי לֹא אֲקַטְלִינִיָּה.

שְׁמַע אוֹתוֹ לְגִיּוֹן וּפְחַד. אָמַר: יִפְּהָ שְׁאֵלְךָ עֲמוֹ וְאַתְפִּיִּס  
עֲמוֹ. עַד שְׁרָאָה אוֹתוֹ אוֹתוֹ הָאִישׁ, אָמַר: אוּי וְאַבּוּי  
שְׁעַכְשׁוּ יַהֲרֵג אוֹתוֹ הַלְגִּיּוֹן. הִתְחִיל לְהִשְׁתַּחֲוּוֹת  
וְלִכְרַע בְּנִגְדּוֹ. אָמַר אוֹתוֹ לְגִיּוֹן: אֲלִמְלָא הֵיָה לוֹ בִּידּוֹ  
נַחֲשׁ לְהֵרֵג, לֹא הֵיָה מִשְׁתַּחֲוָה כָּל זֶה כְּנִגְדֵי. הִתְחִיל

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הלגיון להתגאות. אמר: הואיל וכל כף כרע לנגדי,  
לא אהרג אותו.

כף אמר יעקב עם לכן גרתי ואחר עד עתה, עשרין שנים אתאחרית עמיה  
ואנא מייתי חוּיא לקטלא בני נשא. שמע עשו, אמר, ווי מאן יקום קמיה.  
דהשתא יקטליניה יעקב בפומיה, שארי נפיק לקדמותיה לאתפייסא  
עמיה.

כף אמר יעקב, עם לכן גרתי ואחר עד עתה. עשרים  
שנה התאחרתי עמו, ואני מביא נחש להרג בני אדם.  
שמע עשו, אמר, אוי מי יקום לפניו, שעכשו יהרג  
אותו יעקב בפיו. התחיל לצאת כנגדו להתפייס עמו.

כיון דחמא ליה מה כתיב ויירא יעקב מאד ויצר לו, כיון דקריב בהדיה  
שארי כרע וסגיד לקבליה. הדיא הוא דכתיב וישתחו ארצה שבע פעמים  
עד גשתו עד אחיו. אמר עשו אלמלא כל כף הוה עמיה, לא סגיד לקבלי,  
שארי לאתגאה.

כיון שראה אותו מה כתוב? ויירא יעקב מאד ויצר  
לו. כיון שקרב אליו, התחיל לכרע ולסגד לפניו, והו  
שכתוב וישתחו ארצה שבע פעמים עד גשתו עד  
אחיו. אמר עשו, אלמלא כל כף הוה עמו, לא  
ישתחו כנגדי. התחיל להתגאות.

תא חזי, מה כתיב בבבלעם (במדבר כב) ויבא אלהים אל בלעם לילה. בלבן  
כתיב (בראשית לא) ויבא אלהים אל לבן הארמי בחלום הלילה ויאמר לו  
השמר לך פן תדבר עם יעקב מטוב וגו'. פן תדבר, פן תעשה ליעקב רעה  
מבעי ליה. אלא לכן לא רדף אבתריה דיעקב בחילא דגוברין לאגחא ביה

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

קָרַבָּא. דְּהָא חֵילָא דִּי־עֵקֶב וּבְנוֹי רַב מְנִיָּה, אֶלָּא לְמִקְטְלִיָּה בְּפוּמִיָּה וּלְשִׁיפְצָאָה כְּלָא. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב אַרְמֵי אוֹבֵד אָבִי. וּבְגִין כֶּף פֶּן תִּדְבַּר, וְלֹא כְּתִיב פֶּן תַּעֲשֶׂה. וּכְתִיב יֵשׁ לֵאלֹהֵי יָדַי לַעֲשׂוֹת. מִנֵּי־ן הָוּה יָדַע דִּיכִלְתָּא הָוּה בִּידֵיהּ. אֶלָּא כְּמָה דְאִתְמַר אֱלֹהֵי אַבִּיכֶם אָמַשׁ אָמַר אֵלַי וְגו'.

בֵּא רְאָה מַה כְּתוּב בְּבִלְעָם, (במדבר כב) וַיִּבֹא אֱלֹהִים אֶל בִּלְעָם לִילָהּ. בְּלִבָּן כְּתוּב (בראשית לא) וַיִּבֹא אֱלֹהִים אֶל לִבָּן הָאֲרָמִי בְּחִלּוֹם הַלִּילָהּ וַיֹּאמֶר לוֹ הַשְּׁמֵר לָךְ פֶּן תִּדְבַּר עִם יַעֲקֹב מֵטוֹב וְגו'. פֶּן תִּדְבַּר? פֶּן תַּעֲשֶׂה לִי־עֵקֶב רְעָה צָרִיף לְכַתְּבוּ! אֶלָּא לִבָּן לֹא רָדַף אַחֲרֵי יַעֲקֹב בְּכַח גְּבוּרִים לַעֲרֹף בּוֹ קָרַב, שְׁהָרִי חֵיל יַעֲקֹב וּבְנוֹי גְּדוֹל מְמֹנֵי, אֶלָּא לְהַרְגוֹ בְּפִיו וּלְהַשְׁמִידוֹ אֶת הַכֹּל. זֶהוּ שְׁכַתּוּב אַרְמֵי אוֹבֵד אָבִי. וְלִכֵּן כְּתוּב פֶּן תִּדְבַּר וְלֹא פֶּן תַּעֲשֶׂה. וּכְתוּב יֵשׁ לֵאלֹהֵי יָדַי לַעֲשׂוֹת. מִנֵּי־ן הָיָה יוֹדַע שְׂיִכְלֵת הֵי־תָהּ בִּידוֹ? אֶלָּא כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר אֱלֹהֵי אַבִּיכֶם אָמַשׁ אָמַר אֵלַי.

וְדָא הוּא סְהֵדוּתָא, דְּפָקִיד קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְאַסְהָדָא. דְּכְּתִיב (דברים כו) וְעֲנִיתָ וְאָמַרְתָּ לְפָנַי יְיָ אֱלֹהֶיךָ אַרְמֵי אוֹבֵד אָבִי וְגו'. וְעֲנִיתָ, כְּמָה דְאִתְּ אָמַר, (שמות כ) לֹא תַעֲנֶה בְּרַעְףָּ. (דברים יט) עֲנֶה בְּאַחִיו.

וְזוּהֵי הָעֵדוּת שְׁצוּהָ הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא לְהָעִיד, שְׁכַתּוּב (דברים כו) וְעֲנִיתָ וְאָמַרְתָּ לְפָנַי ה' אֱלֹהֶיךָ אַרְמֵי אוֹבֵד אָבִי וְגו'. וְעֲנִיתָ – כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (שמות כ) לֹא תַעֲנֶה בְּרַעְףָּ, (דברים יט) עֲנֶה בְּאַחִיו.

כְּתִיב בֵּיהּ בְּבִלְעָם (במדבר כד) וְלֹא הִלֵּךְ כְּפַעַם בְּפַעַם לְקִרְאָת נְחֻשִׁים, דְּהָכִי הוּא אַרְחִיָּה דְאִיהוּ הָוּה מְנַחֵשׁ. בְּלִבָּן כְּתִיב, (בראשית ל) נְחֻשְׁתִּי, דְּאִשְׁגַּח



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בְּחֶרְשׁוֹי וּבְקִסְמוֹי בְּעֶסְקָא דִּיעֶקֶב, וְכַד בָּעָא לְאוּבְדָא לִיעֶקֶב בְּנַחְשָׁא  
וּבְחֶרְשָׁא דִּילִיָּה בָּעָא לְאוּבְדִיָּה, וְלֹא שְׂבָקִיָּה קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא.

כְּתוּב בְּבַלְעָם (במדבר כד) וְלֹא הָלַךְ כְּפַעַם כְּפַעַם  
לְקִרְאֵת נַחְשִׁים, שְׂכַף הוּא דִּרְכוּ – שֶׁהוּא הָיָה מְנַחֵשׁ.  
בְּלָבָן כְּתוּב (בראשית ל) נַחֲשֹׁתִי, שֶׁהִשְׁגִּיחַ בְּכִשְׁפֵּי  
וּבְקִסְמֵי בְּעֶסֶק שֶׁל יַעֲקֹב, וּכְשֶׁרָצָה לְהֶאֱבִיד אֶת יַעֲקֹב  
בְּנַחְשִׁים וּבְכִשְׁוֹפִים שָׁלוּ, רָצָה לְאֲבִדוֹ, וְלֹא עֲזָבוּ  
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

וְהֵינּוּ דְאָמַר בַּלְעָם בַּר בְּרִיָּה (במדבר כג) כִּי לֹא נַחֵשׁ בִּיעֶקֶב וְלֹא קָסַם  
בְּיִשְׂרָאֵל, מֵאֵן יָכִיל לְהוֹן, דְּהָא סְבָאֵי בָּעָא לְאוּבְדָא לְאַבוּהוֹן בְּנַחְשִׁים  
וּבְקִסְמִים דִּילִיָּה וְלֹא סְלִיקָא בִּידוּי. דְּלֹא שְׂבָקִיָּה לְלִטְיָא. הָדָא הוּא דְכְּתִיב  
כִּי לֹא נַחֵשׁ בִּיעֶקֶב וְלֹא קָסַם בְּיִשְׂרָאֵל.

וְהֵינּוּ שְׂאֵמַר בַּלְעָם בֶּן בְּנוּ, כִּי לֹא נַחֵשׁ בִּיעֶקֶב וְלֹא  
קָסַם בְּיִשְׂרָאֵל. מִי יָכוֹל לְהֵם? שְׁהֲרִי סְבִי רָצָה לְאֲבִד  
אֶת אָבִיהֶם בְּנַחְשִׁים וּבְקִסְמִים שָׁלוּ וְלֹא עָלָה בִּידוּי,  
שְׁלֵא הִשְׁאִירוּ לְקַלְלֵל. זְהוּ שְׂכַתוּב כִּי לֹא נַחֵשׁ בִּיעֶקֶב  
וְלֹא קָסַם בְּיִשְׂרָאֵל.

וּבְכִלְהוּ עֲשָׂרָה זִינֵי חֶרְשִׁין וְקוּסְמִין דְּקוּזוּטְפִי דְכְּתָרִין תְּתָאִין עֶבֶד לָבָן  
לְקַבְלִיָּה דִּיעֶקֶב וְלֹא יָכִיל. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (בראשית לא) וַתַּחֲלֶף אֶת  
מִשְׁכַּבְתִּי עֲשֶׂרֶת מוֹנִים. דְּכִלְהוּ עֶבֶד לָבָן לְקַבְלִיָּה וְלֹא סְלִיקוּ בִּידוּי  
לְאַבְאָשָׁא לִיָּה, דְכְּתִיב, (בראשית לא) וְהַחֲלִיף אֶת מִשְׁכַּבְתִּי עֲשֶׂרֶת מוֹנִים  
וְלֹא נִתְּנוּ אֱלֹהִים לְהִרְעַע עַמְדִי. מֵאֵי מוֹנִים, כְּתָרְגוּם זִינִין, וְכְּתִיב (ויקרא יז)  
לְשַׁעֲרִים אֲשֶׁר הֵם זוֹנִים אַחֲרֵיהֶם. מוֹנִים, מִינִים כְּמִשְׁמַעוּ. וְעֲשָׂרָה זִינִין  
אֵינּוּן דְּחֶרְשִׁין וְקוּסְמִין בְּכְתָרִין תְּתָאִין וּכְלְהוּ עֶבֶד לְקַבְלִיָּה.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ובכל עֲשֶׂרֶת מִיָּנִי כְּשָׁפִים וְקִסְמִים מֵהָאֶרֶת הַכְּתָרִים  
הַתְּחַתּוֹנִים עֲשֶׂה לָּבֶן כְּנֶגֶד יַעֲקֹב, וְלֹא יָכַל. וְהוּ  
שְׁכַתוֹב (בראשית לא) וַתְּחַלֵּף אֶת מִשְׁכַּבְּתִי עֲשֶׂרֶת מַנִּים.  
שְׁכַלֵּם עֲשֶׂה לָּבֶן כְּנֶגֶדוֹ וְלֹא עָלָה בְּיָדוֹ לְהִרְעֵ לוֹ,  
שְׁכַתוֹב (שם) וְהִחֲלֵף אֶת מִשְׁכַּבְּתִי עֲשֶׂרֶת מַנִּים וְלֹא  
נִתְּנוּ אֱלֹהִים לְהִרְעֵ עַמְּדִי. מַה זֶה מַנִּים? כְּתָרִים  
מִיָּנִים, וְכַתוֹב (ויקרא יז) לְשָׁעִירִם אֲשֶׁר הֵם זִנִּים  
אֲחֲרֵיהֶם. מוֹנִים – מִיָּנִים כְּמִשְׁמָעוֹ. וְעֲשֶׂרֶת מִיָּנִים הֵם  
שֶׁל כְּשָׁפִים וְקִסְמִים בְּכְתָרִים הַתְּחַתּוֹנִים, וְכַלֵּם עֲשֶׂה  
כְּנֶגֶדוֹ.

**בוזור – ספר שמות – [פרשת המן] – דף ס"ד ע"ב**

מִשְׁלַחֵי רֶגֶל הַשּׁוֹר וְהַחֲמוֹר, אֵינּוֹן תְּרִין כְּתָרִי שְׁמַאֲלָא, דְּאֲחִידֵן בְּהוּ עַמִּין  
עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמְזֹלוֹת, דְּאֲקָרוֹן שׁוֹר וְחֲמוֹר. וְהֵינּוּ דְכְּתִיב, (בראשית לב)  
וַיְהִי לִי שׁוֹר וְחֲמוֹר. בְּגִין דְּלָבֶן חֲפִים הָוָה בְּחַרְשִׁין וּבְאֵינּוֹן כְּתָרִין תַּתְּאִין,  
וּבְאֵינּוֹן בְּעָא לְאוּבְדָא לִיעֲקֹב, כְּמָה דְכְּתִיב, (דברים כו) אֲרָמִי אוּבַד אָבִי,  
וְהָא אֲתָמֵר. וּכְשִׁישְׂרָאֵל זְכָאִין, מִשְׁלַחֵי לְהוּ, וְלֹא יָכַלִּי לְשַׁלְטָאָה עַלִּיהוּ,  
הָדָא הוּא דְכְּתִיב מִשְׁלַחֵי רֶגֶל הַשּׁוֹר וְהַחֲמוֹר דְּלֹא שְׁלַטִּי בְּהוּ.

מִשְׁלַחֵי רֶגֶל הַשּׁוֹר וְהַחֲמוֹר – אוֹתָם שְׁנֵי כְּתָרִי  
הַשְּׁמַאֲלֵ שְׁהַעֲמִים עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמְזֹלוֹת אֲחוּזִים  
בְּהֵם, שְׁנִקְרָאִים שׁוֹר וְחֲמוֹר, וְהֵינּוּ מַה שְׁכַתוֹב וַיְהִי לִי  
שׁוֹר וְחֲמוֹר. מִשּׁוֹם שְׁלָבֶן הָיָה חֲכָם בְּכְשָׁפִים וּבְאוֹתָם  
כְּתָרִים תְּחַתּוֹנִים, וּבְהֵם רָצָה לְהַאֲבִיד אֶת יַעֲקֹב,  
כְּכַתוֹב אֲרָמִי אוּבַד אָבִי, וְהָרִי נְאָמֵר. וּכְשִׁישְׂרָאֵל  
צְדִיקִים, מִשְׁלַחֵים אוֹתָם, וְלֹא יָכּוּלִים לְשַׁלֵּט עַלִּיהֶם.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

זְהוּ שְׁכָתוּב מִשְׁלַחֵי רֶגֶל הַשּׁוֹר וְהַחֲמוֹר, שְׁלֵא שׁוֹלְטִים  
בָּהֶם.

**בוזוהר – ספר במדבר – פרשת בלק – דף ר"ג ע"ב**

עָמִי זָכַר נָא מַה יַעֲזַ בְּלֶק מְלֶךְ מוֹאָב וּמַה עָנָה אוֹתוֹ בְּלָעַם בֶּן בְּעוֹר. זָכַר  
נָא, הָוִי דְכִיר בְּמָטוֹ מִינָךְ. מַה יַעֲזַ הַשְּׁתָא אֵית לְאַסְתַּכְּלָא, מַה הָוּה עֵיטָא  
דְּבָלֶק עַל עַמָּא קְדִישָׁא (חסר כאן) וְאוֹרִייתָא לָא חֲשִׁיבַת לִיה לְבָלֶק כְּלוּם,  
כְּמַה דְהָוּה לְלָבֹן, דְכְתִיב, (דברים כו) אַרְמִי אוֹבְד אָבִי. (שייך פרשת שלח לך  
דף קס"א ע"ב מ' המתחיל דא עם דא)

עָמִי זָכַר נָא מַה יַעֲזַ בְּלֶק מְלֶךְ מוֹאָב וּמַה עָנָה אוֹתוֹ  
בְּלָעַם בֶּן בְּעוֹר (מיכה ו). זָכַר נָא, הָיִה זֹכֵר בְּבִקְשָׁה  
מִמֶּנּוּ, מַה יַעֲזַ. כָּעֵת יֵשׁ לְהַסְתַּכֵּל מַה הִיְתָה עֲצַת בְּלֶק  
עַל הָעַם הַקְּדוֹשׁ, וְהַתּוֹרָה לָא הֶחֱשִׁיבָה אֶת בְּלֶק  
כְּלוּם, כְּמוֹ שְׁהָיָה לְלָבֹן, שְׁכָתוּב (דברים כו) אַרְמִי אוֹבְד  
אָבִי.

אַשׁוּרְנוּ וְגו', צִיּוֹרָא וְדִיוֹקְנָא דְאַבּוּי, אֶתְרָשִׁים בֵּיה מְמָשׁ. וּמַהֲוֹא זְמַנָּא  
דְהָוּה בְּמַעְהָא דְאַמִּיָּה, מְסַטְרָא דִילָהּ, אֶתְמַתַּח וְאוּשִׁיט פְּסִיעָה לְבַר יִתִּיר.  
כִּי מְרֵאשׁ צוּרִים אַרְאָנוּ, דָּא דִיוֹקְנָא וְצִיּוֹרָא דְאַבּוּי (ממש). כִּיּוֹן דְהָוּה  
בְּמַעְהָא דְאַמִּיָּה, אַשׁוּרְנוּ, אוּשִׁיט פְּסִיעָה לְבַר, כְּגוֹנוּנָא דָּא ת' (נ"א ו').

אַשׁוּרְנוּ וְגו', צִיּוֹר וּדְמוֹת אָבִיו נְרָשָׁם בּוּ מְמָשׁ.  
וּמֵאוֹתוֹ זְמַן שְׁהָיָה בְּמַעֵי אָמוֹ, מְצַד שְׁלָה הֶתְמַתַּח  
וְהוּשִׁיט פְּסִיעָה לְחוּץ יוֹתֵר. כִּי מְרֵאשׁ צָרִים אַרְאָנוּ, זוּ  
דְמוֹת וְצִיּוֹר אָבִיו (ממש). כִּיּוֹן שְׁהָיָה בְּמַעֵי אָמוֹ,  
אַשׁוּרְנוּ, הוּשִׁיט פְּסִיעָה לְחוּץ, כְּמוֹ זֶה ת' (ו').

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וְדָא הוּא וּמַגְבְּעוֹת אַשְׁוּרְנוּ, בְּמִתִּיבְתָא עֲלָאָה, גְּבַעַת חָסֵר ו'. (רמאה דכלא  
ההיא עלאה דכלא) בְּמִתִּיבְתָא דְרִקִיעָא, וּמַגְבְּעוֹת בָּאָת ו'. וְאַשְׁלִים לְתֵרִין  
סְטָרִין. חַד, דְּהָא הָאִי גְבַעַת לָא אֶתְפְּרָשָׂא מִן בְּרָה לְעֵלְמִין, וְלֹא שְׁבַקְתָּ  
לִיָּה. וְעַל דָּא אֶתְכְּלִיל ו' בְּהֵדָה לְעֵלְמִין. וְחַד, דְּהָא גְבַעַת דְּלִתְתָּא בְּרָה  
דְּאֶתְכְּלִיל בְּהָ, אֶצְטְרִיף לְזִמְנָא דְּאֶתִּי כֹד יִיתִי מִלְכָּא מְשִׁיחָא, לְנִטְלָא לִיָּה  
גְּבַעַת עֲלָאָה, וְלֹאֲעֲלָא לִיָּה גּוּ גְּדַפְהָא, בְּגִין לְאֶתְקַפָּא לִיָּה, וְלֹאֲוֹקְמָא לִיָּה  
בְּחִיָּין עֲלָאִין, וּמְנָה יִפּוֹק בְּהֵוּא יוֹמָא מְשִׁיחָא דְדוֹד.

וְזִהוּ וּמַגְבְּעוֹת אַשְׁוּרְנוּ. בִּישִׁיבָה הָעֲלִיוֹנָה גְּבַעַת חָסֵר  
ו' (גבוהת הכל אותה עליונת הכל). בִּישִׁיבַת הָרִקִיעַ וּמַגְבְּעוֹת,  
בְּאוֹת ו'. וּמְשָׁלִים לְשָׁנֵי צְדָדִים. אַחַד, שְׁהָרִי הַגְּבַעַת  
הַזֶּה לֹא נִפְרְדַת מִבְּנָה לְעוֹלָמִים וְאִינָה עוֹזְבַת אוֹתוֹ,  
וְעַל כֵּן נִכְלָל ו' אֶתְהָ לְעוֹלָמִין. וְאַחַד, שְׁהָרִי גְבַעַת  
שְׁלֵמָטָה, בְּנָה שְׁנִכְלָל עִמָּה צְרִיף לְעֵתִיד לְבֵא בְּשִׁיבָא  
מְלִךְ הַמְּשִׁיחַ לְקַחַת לוֹ גְּבַעַת עֲלִיוֹנָה, וְלְהַכְנִיסוֹ תוֹף  
כְּנַפְיָהּ כְּדִי לְחַזֵּק אוֹתוֹ וְלְהַעֲמִידוֹ בְּחַיִּים עֲלִיוֹנִים,  
וּמְמַנָּה יֵצֵא בְּאוֹתוֹ יוֹם מְלִךְ הַמְּשִׁיחַ.

וְרָזָא דָּא, (תהלים ב) אֶסְפְּרָה אֶל חֵק יְיָ אֲמַר אֵלֵי בְנֵי אֶתְהָ אֲנִי הַיּוֹם  
יִלְדְתִיךָ. וּמִיָּין אֲנָא לְזִמְנָא לְהֵוּא אֶתְרֵ דְאַקְרִי חֵק, וְלִבְשָׂרָא לִיָּה, (ה' אמר  
אלי בני אתה אני היום ילדתיך). בְּהֵוּא יוֹמָא מְמַשׁ, יִפִּיק לִיָּה הַהוּא חֵק  
מִתְּחוֹת גְּדַפְהָא, בְּכַמָּה חִיָּין, בְּכַמָּה עֲטָרִין, בְּכַמָּה בְּרַכָּאן, כְּדַקָּא יָאוֹת.

וְסוּד זֶה – (תהלים ב) אֶסְפְּרָה אֶל חֵק ה' אֲמַר אֵלֵי בְנֵי  
אֶתְהָ אֲנִי הַיּוֹם יִלְדְתִיךָ. עֵתִיד אֲנִי לְזִמְנָא לְאוֹתוֹ מְקוּם  
שְׁנַקְרָא חֵק וְלִבְשָׂרוֹ, (ה' אמר אליבני אתה אני היום ילדתיך).  
בְּאוֹתוֹ יוֹם מְמַשׁ יוֹצֵיא אוֹתוֹ הַחֵק הַהוּא מִתְּחוֹת כְּנַפְיָהּ

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בְּכִמָּה חַיִּים, בְּכִמָּה עֲטָרוֹת, בְּכִמָּה בְּרָכוֹת כְּרָאוּי.

וְהוּא חֵק לֹא יִשְׁתָּאֵר בְּלַחֲדוּי, יִתְּלִיל בֵּיהּ מְשִׁיחָא אַחְרָא בְּרִיהּ דְיוֹסֵף, וְתַמָּן יִתְתַּקֵּף, וְלֹא בְּאֶתֶר אַחְרָא. וּבְגִין דְּאִיהוּ גְבַעָה תַתְּאָה, דְּלִית בָּהּ חַיִּין, יְמוֹת מְשִׁיחָ דָּא, וְיִתְקַטֵּל, וְיִהְיֵא מִית עַד דְּתַלְקוּט חַיִּין גְּבַעָה דָּא, מֵהֵיא גְבַעָה עַלְאָה, וְיָקוּם.

וְאוֹתוֹ חֵק לֹא יִשְׁאָר לְבַדּוֹ. יִכְלִל בּוֹ מְשִׁיחָ אַחֵר, בֶּן יוֹסֵף, וְשֵׁם יִתְחַוֶּק, וְלֹא בְּמָקוֹם אַחֵר. וּמְשׁוּם שְׁהוּא גְבַעָה תַחְתּוֹנָה שְׁאִין בָּהּ חַיִּים, יְמוֹת מְשִׁיחָ זֶה וְיִהְרֵג, וְיְמוֹת עַד שְׁתַּלְקוּט גְּבַעָה זֶה חַיִּים מֵאוֹתָהּ גְּבַעָה עַלְיוֹנָה, וְיָקוּם.

וּבְגִין כֶּף, בְּמַתִּיבְתָא דְרִקִיעָא וּמְגַבְעוֹת שְׁלִים בָּאוֹת ו', עַל תְּרִין סְטָרִין אֵלִין (כְּתִיב). אָבַל בְּמַתִּיבְתָא עַלְאָה, חֶסֶר, בְּלֹא ו', לְאַחֲזָא מְלָה דְלִית בָּהּ קוּשְׂיָא וְסַפְקָא. הֵן עִם לְבַדְדָא יִשְׁכּוֹן, בְּיַחְוּדָא, בְּלֹא עֲרַבּוּבִיא אַחְרָא.

וּמְשׁוּם כֶּף בִּישִׁיבַת הָרִקִיעַ וּמְגַבְעוֹת שְׁלִים, בָּאוֹת ו', עַל שְׁנֵי צְדָדִים אֵלוֹ (כְּתוּב). אָבַל בִּישִׁיבָה הָעֲלִיּוֹנָה חֶסֶר, בְּלִי ו', לְהֵרָאוֹת דְּבַר שְׁאִין בּוֹ קִשְׂיָה וְסַפְקָא. הֵן עִם לְבַדְדָא יִשְׁכּוֹן, בְּיַחְוּד, בְּלִי עֲרַבּוּבִיא אַחְרָת.

כָּל יַחְוּדָא שְׁלִים, הֵכָא אִיהוּ. יִי אֱלֹהֵינוּ יִי. דְּהָא רְזָא דִּילִיהּ, מְרֵאשׁ צוּרִים אִיהוּ, וְאִתְיַחַד בְּרִישָׁא, בְּגֻזְעָא וּשְׁבִילָא. יִי: דָּא רִישָׁא עַלְאָה, אֲוִירָא דְסִלְקָא. אֱלֹהֵינוּ: דָּא גֻזְעָא, דְּאִתְמַר (יִשְׁעִיהּ יֵא) גֻזְעַת יִשִׁי. יִי: דָּא שְׁבִילָא דְלִתְמָא. וְעַל רְזָא דָּא אִתְיַחַד בֵּיהּ כְּדָקָא יְאוּת. וּבְגִין דְּאִתְמַתַּח בֵּיהּ שְׁבִילָא אֲצִטְרִיף (כֵּאן חֶסֶר). רְזָא דְּאִתְגַּזֵּר בְּתַרִי מְתִיבְתִי.

כָּל יַחְוּד שְׁלִים כָּאן הוּא. ה' אֱלֹהֵינוּ ה'. שְׁהֲרִי סוּדוֹ

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

מֵרֵאשׁ צָרִים הוּא, וְהִתְיַחַד בְּרֵאשׁ, בְּגֹזַע וּשְׁבִיל. ה' –  
 זֶה הָרֵאשׁ הָעֲלִיּוֹן, אֲוִיר שְׁעוֹלָה. אֲלֵהֵינוּ – זֶה הַגֹּזַע,  
 שְׁנֵאמַר (ישעיה יא) גֹזַע יְשִׁי. ה' – זֶה הַשְּׁבִיל שְׁלִמְטָה.  
 וְעַל סוּד זֶה הִתְיַחַד בּוֹ בְּרֵאשׁוֹ. וּמִשׁוּם שְׁנִמְתַּח בּוֹ  
 שְׁבִיל, צָרִיף סוּד שְׁנִגְזָר בְּשִׁתֵּי יְשִׁיבוֹת.

דף ר"ד ע"א

זְכָאָה חוּלְקָה רַבִּי שְׁמַעוֹן, דְּזִכִּית לְמַלְיָן עֲלֵאִין דְּמֵאֲרִיף, וּמֵאֲרִיף אֲתַרְעִי  
 בָּךְ, כְּמָה שִׁיעוּרָא דְּמִתְיַחֵן דְּשְׁבִילָא דָא בְּשִׁיעוּרָא עֲלָאָה, דְּרִישָׁא (דף ר"ד  
 ע"א) וְגֹזַעַא וּשְׁבִילָא, וְאֲתַלְבְּשֵׁן בְּמִתְיַחוּ דָא. (נ"א ועל דא מתיחו דאחד, שיעורא  
 דשית סטרין. וכלא אתיחד בהאי את ד' אח ד'), וְעַל דָּא מִתְיַחוּ דָּא' (נ"א ה')  
 שִׁיעוּרָא דְּשִׁית סְטְרִין. וְכֹלָא אֲתַיְחַד בְּהַאי אָת (נ"א אח) וּבְגִין כְּךָ, לְבַדְד  
 יִשְׁכּוֹן כְּדָקָא יָאוּת.

אֲשֵׁרֵי חֲלֻקָּה, רַבִּי שְׁמַעוֹן, שְׁזִכִּית לְדְבָרִים עֲלִיוֹנִים שְׁל  
 רְבוּנָה, וְרְבוּנָה הִתְרַצָּה בָּךְ. כְּמָה שְׁעוּר שְׁל הִתְפַּשְׁטוֹת  
 שְׁל שְׁבִיל זֶה בְּשִׁיעוּר עֲלִיּוֹן שְׁל רֵאשׁ וְגֹזַע וּשְׁבִיל,  
 וְהִתְלַבְּשׁוּ בְּהִתְפַּשְׁטוֹת זֹו. (ועל זה התפשטות של אחד, שיעור  
 של ששה צדדים, והכל התיחד באות ד' הוּו, אח ד') וְעַל זֶה  
 הִתְפַּשְׁטוֹת שְׁל א' (ה') שְׁעוּר שְׁל שְׁשָׁה צְדָדִים. וְהַכֵּל  
 הִתְיַחַד בְּאוֹת (אח) הוּו. וּמִשׁוּם כְּךָ לְבַדְד יִשְׁכּוֹן כְּרֵאשׁוֹ.

וּבְגוּיִם לֹא יִתְחַשֵּׁב, יִשְׂרָאֵל אֵית לֹון כְּתָב וְלִשׁוֹן. וּבְכָל אָת, יִכְלִין  
 לְאִסְתַּכְּלָא בְּדִיוֹקְנָא וְצִיּוּרָא כְּדָקָא יָאוּת. אָבֵל בְּגוּיִם עוּבְדֵי כּוּכְבֵּים  
 וּמְזוֹלוֹת, לֹא יִתְחַשֵּׁב. רְזָא דְנָא, בְּגִין דְּלִית לֹון כְּתָב וְלִשׁוֹן, וְלִית לֹון  
 לְאִסְתַּכְּלָא וּלְמַנְדַּע כְּלוּם, דְּהָא (ירמיה י) הֵכֵל הֵמָּה מַעֲשֵׂה תַעֲתוּעִים. וְלֹא  
 יִתְחַשֵּׁב רְזָא דְנָא בְּמַחְשָׁבָה וּבְאִסְתַּכְּלוּתָא דְּלַהוֹן, הוּאִיל וְלִית לֹון כְּתָב.

וַיְהִי

שֵׁם לְגוֹי גָדוֹל עֲצוּם וָרֵב:

וַיֵּרֶד מִצְרַיִם. אָנּוּם עַל פִּי הַדְּבֹר:

וַיָּגֵר שָׁם. מִלְּמֹד שָׁלֵא יֵרֵד יַעֲקֹב אָבִינוּ  
 לְהִשְׁתַּקֵּעַ בְּמִצְרַיִם אֲלֵא לְגֹר שָׁם, שֶׁנֶּאֱמַר,  
 וַיֹּאמְרוּ אֵל פַּרְעֹה לְגֹר בְּאֶרֶץ בְּאֵנוּ כִּי אֵין  
 מִרְעָה לְצֹאן אֲשֶׁר לְעִבְדֶיךָ כִּי כָבֵד הָרַעַב

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וּפְאִין אֵינוּן יִשְׂרָאֵל.

ובגוים לא יתחשב. לישראל יש כתב ולשון, ובכל  
 אות יכולים להסתפל בדמות וציור פראוי, אבל  
 בגוים – עובדי כוכבים ומזלות – לא יתחשב. הסוד  
 שלנו, משום שאין להם כתב ולשון, ואין להם  
 להסתפל ולדעת כלום, שהרי (ירמיה י) הָבֵל הִמָּה  
 מַעֲשֵׂה תַעֲתָעִים, ולא יתחשב סוד שלנו במחשבה  
 ובהסתפלות שלהם, הואיל ואין להם כתב. אשריהם  
 ישראל.

# בְּאֶרֶץ כְּנָעַן וְעַתָּה כִּי יָשָׁבוּ נָא עַבְדֶיךָ בְּאֶרֶץ גִּישׁוֹן:

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

כִּי יָשָׁבוּ נָא עַבְדְּךָ בְּאֶרֶץ גִּישׁוֹן

**בוזוהר – ספר בראשית – פרשת ויגש אליו – דף ריא ע"א**

תָּא חֲזִי, מַה כְּתִיב, וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּאֶרֶץ גִּישׁוֹן וַיֵּאָחֲזוּ בָּהּ וַיִּפְּרוּ וַיִּרְבוּ מְאֹד. וַיֵּאָחֲזוּ בָּהּ, אַחֲסַנְתָּ עַלְמִין. וַיֵּאָחֲזוּ בָּהּ, דְּהָא לְהוֹן אַתְּחֹזִי, כְּמָה דְאֻקְמוּהָ. (ד"א ל"ג אמר רבי יוסי) וַיִּפְּרוּ וַיִּרְבוּ מְאֹד, וּדְאִי, דְּהָא צַעְרָא לָא שְׂרָאת בְּהוּ, וְקִימִי בְּתַפְנוּקֵי עַלְמָא, וּבְגִין כֶּף וַיִּפְּרוּ וַיִּרְבוּ מְאֹד. בְּרוּךְ יי לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

בֹּא רְאֵה מַה כְּתוּב. וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּאֶרֶץ גִּישׁוֹן וַיֵּאָחֲזוּ בָּהּ וַיִּפְּרוּ וַיִּרְבוּ מְאֹד. וַיֵּאָחֲזוּ בָּהּ – יִרְשַׁת עוֹלָמִים. וַיֵּאָחֲזוּ בָּהּ – שְׁהֲרִי לָהֶם רְאוּיָהּ, כְּמוֹ שְׁבִאֲרוּהָ. [אמר רבי יוסי] וַיִּפְּרוּ וַיִּרְבוּ מְאֹד, וּדְאִי, שְׁהֲרִי הִצְעֵר לָא שְׂרָה בְּהֶם וְעַמְדוֹ בְּתַפְנוּקֵי הָעוֹלָם, וּמְשׁוּם כֶּף וַיִּפְּרוּ וַיִּרְבוּ מְאֹד. בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

**בוזוהר – ספר שמות – פרשת שמות – דף ז' ע"א**

תָּא חֲזִי, מַה כְּתִיב, (ישעיה נ"ב) כֹּה אָמַר ה' מִצְרַיִם יִרְדַּע עַמִּי בְּרֵאשׁוֹנָה לְגוֹר שָׁם וְאֲשׁוּר בְּאֶפְסַס עֲשָׂקוּ תוֹרְעָמָא דְאַתְרַעַם קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַל אֲשׁוּר, וְאָמַר, חֲמוּ מַה עֶבֶד לִי אֲשׁוּר, דְּהָא מִצְרַיִם דְּאָנָא עַבְדִּית בְּהוּ כָּל אֵינׁוֹן דִּינִין, וְעַמִּי (אֵינׁוֹן) נְחָתוּ תַמָּן, לְדִיִּירָא בִּינִיהוֹן, וְקַבְּלוּם מִצְרַאֵי בִּינִיָּהוּ, וַיְהִיבֹן לֹן שְׁפַר אַרְעָא אֶרֶץ גִּישׁוֹן, וְאָף עַל גַּב דְּאֶעִיקוּ לֹן בְּגִלוּתָא, לָא אֶעֱדוּ אַרְעָא מְנַהוֹן, דְּכְתִיב, (שמות ט') רַק בְּאֶרֶץ גִּישׁוֹן אֲשֶׁר שָׁם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'. וּמֵיטַב אַרְעָא דְּמִצְרַיִם הָיְהוּ, דְּכְתִיב, (בראשית מ"ו) בְּמֵיטַב הָאֶרֶץ בְּאֶרֶץ



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

רעמסס. ותו, דלא אעדו מדלהון כלום, דכתוב, (שמות ט') וממקנה בני ישראל וגו'. ועם כל דא אתדנו בכמה דינין.

בא וראה מה כתוב, כה אמר ה' אלהים מצרים ירד עמי בראשנה לגור שם ואשור באפס עשקו. תרעמת שהתרעם הקדוש ברוך הוא על אשור, ואמר, ראו מה עשה לי אשור, שהרי במצרים שאני עשיתי בהם כל אותם הדינים, ועמי [הם] ירדו לשם לדור ביניהם, וקבלום המצרים ביניהם, ונתנו להם היפי של הארץ, ארץ גשן. ואף על גב שהציקו להם בגלות, לא לקחו מהם את הארץ, שכתוב (שמות ט) רק בארץ גשן אשר שם בני ישראל וגו'. ומיטב ארץ מצרים היתה, שכתוב (בראשית מז) במיטב הארץ בארץ רעמסס. ועוד, שלא העבירו משלהם כלום, שכתוב (שמות ט) וממקנה בני ישראל וגו', ועם כל זה נדונו בכמה דינים.

דף ז' ע"ב

אבל אשור באפס עשקו, אטיל (דף ז' ע"ב) לון בארעא דסייפי עלמא, ונטל לון ארעא דלהון. ומה מצראי, דעבדי כל הני טבאן לישראל, אתדנו בכל אינון דינין. אשור ואדום ושאר עמין, דמעיקין לון, וקטלין לון, ונטלין לון ממזניהון, על אחת כמה וכמה דקודשא בריך הוא בעי ליקרא שמייה עלייהו, דכתוב, (יחזקאל ל"ח) והתגדלתי והתקדשתי ונודעתי. התם במצרים במלכא חד, והכא בכל מלכין דעלמא.

אבל אשור באפס עשקו, הטיל אותם בארץ שבסוף העולם, ונטל את ארצם מהם. ומה המצרים שעשו כל הטובות הללו לישראל נדונו בכל אותם דינים -

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אֲשׁוּר וְאָדוּם וְשָׂאֵר הָעַמִּים שְׂמָצִיקִים לָהֶם, וְהוֹרְגִים אוֹתָם, וְנוֹטְלִים אֶת מְמוֹנָם, עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה לְכַבֵּד אֶת שְׁמוֹ עֲלֵיהֶם, שְׂכַתוֹב (יחזקאל לח) וְהִתְגַּדְּלִתִּי וְהִתְקַדְּשִׁיתִי וְנוֹדַעְתִּי. שָׁם בְּמִצְרַיִם בְּמֶלֶךְ אֶחָד, וְכֹאֵן בְּכָל מַלְכֵי הָעוֹלָם.

רבי שמעון זקף ידיו ובכה, ואמר, ווי מאן דיזדמן בהווא זמנא, וזכאָה חולקיה מאן דיזדמן וישתפח בהווא זמנא, ווי מאן דיזדמן בהווא זמנא, בגין דכד ייתי קודשא בריה הוא לפקדא לאיילתא, יסתכל מאן אינון דקיימין בהדה, בכל אינון דמשתכחי עמה, בכל עובדוי דכל חד וחד, ולא ישתפח זכאי. דכתיב, (ישעיה ס"ג) ואביט ואין עוזר. וכמה עקתין על עקתין לישראל.

רבי שמעון הרים ידיו, ובכה ואמר, אוי למי שיזדמן באותו זמן, ואשרי חלקו של מי שיזדמן באותו זמן. אוי למי שיזדמן באותו זמן – משום שכשיבא הקדוש ברוך הוא לפקד את האילה, יסתכל מי הם אותם שעמדו עמה, בכל אותם שנמצאים עמה, בכל מעשי כל אחד ואחד, ולא ימצא צדיק, שכתוב (ישעיה סג) ואביט ואין עוזר. וכמה צרות על צרות לישראל.

זכאָה מאן דיזדמן וישתפח בהווא זמנא, בגין דהווא דיתקיים בהווא זמנא במהימנותא, יזכה להווא נהירו דחדוה דמלכא. ועל ההוא זמנא כתיב, (זכריה י"ג) וצרפתים כצרוף את הכסף ובחנתים כבחון את הזהב וגו'.

אשרי מי שיזדמן וימצא באותו הזמן – משום שאותו שיעמד באותו זמן באמונה, יזכה לאותו אור של

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שְׁמַחַת הַמְּלָךְ, וְעַל אוֹתוֹ זְמַן כְּתוּב (זכריה יג) וְצַרְפָּתִים  
בְּצַרְףּ אֶת הַכֶּסֶף וּבְחֻנָּתִים כְּבָחוּן אֶת הַזֹּהֵב וְגו'.

לְבַתֵּר דְּאִינוּן עֲקֻתִין מִתְעָרִי עַל יִשְׂרָאֵל, וְכֹל עַמִּין וּמַלְכֵיהוּן יִתְיַעֲטוּן  
כְּחֻדָּא עֲלֵיהוּ, וּמִתְעָרִי כְּמָה גְזִירִין בִּישִׁין, כְּלָהוּ סִלְקֵי בְּעֵיטָא חֻדָּא  
עֲלֵיהוּ, וְיִיתוּן עֲקֻתָא עַל עֲקֻתָא, בְּתַרְיִיתָא מִשְׂכָּחוּן קַמִּיִתָא. כְּדִין יִתְחַזִּי  
חַד עַמּוּדָא דְאַשָּׁא, קָאִים מַעֲלָא לְתַתָּא, אַרְבַּעִין יוֹמִין, וְכֹל עַמִּין דְּעֲלָמָא  
חֻמָּאן לֵיה.

לְאַחַר שְׁאוֹתָן צְרוֹת יִתְעוֹרְרוּ עַל יִשְׂרָאֵל, וְכֹל הָעַמִּים  
וּמַלְכֵיהֶם יִתְיַעֲצוּ כְּאַחַד עֲלֵיהֶם, וּמְעוֹרְרִים כְּמָה  
גְזוֹרוֹת רְעוֹת, וְכֹלָם עוֹלִים בְּעֵצָה אַחַת עֲלֵיהֶם, וַיְבֹאוּ  
צָרָה עַל צָרָה, אַחֲרוֹנוֹת מִשְׂכָּחוֹת אֶת הָרֵאשׁוֹנוֹת, אֹז  
יִתְרָאָה עַמּוּד אֵשׁ אַחַד עוֹמֵד מִלְמַעְלָה לְמַטָּה  
אַרְבַּעִים יוֹם, וְכֹל עַמִּי הָאָרֶץ רוֹאִים אוֹתוֹ.

בְּהוּא זְמַנָּא, יִתְעַר מַלְכָּא מְשִׁיחָא, לְנַפְקָא מִגּוֹ גְנֻתָא דְעֵדוּן, מֵהוּא אַתְר  
(בלק ק"ד ע"ב) דְּאַתְקָרִי ק"ן צְפו"ר, וַיִּתְעַר בְּאַרְעָא (ויקרא רי"ב ב') דְּגִלְלִיל,  
וְהוּא יוֹמָא דְיִפּוּק לְתַמּוֹ, יִתְרַגּוּ כֹל עֲלָמָא, וְכֹל בְּנֵי עֲלָמָא מִתְחַבְּאִין גּו  
מְעַרְתֵי וְטַנְרֵי, דְלֹא יִחְשְׁבוּן לְאַשְׁתּוּבָא. וְעַל הַהוּא זְמַנָּא כְּתִיב, (ישעיה ב')  
וּבֹאוּ בְּמַעְרוֹת צוּרִים וּבְמַחְלוֹת עֵפֶר מִפְּנֵי פַחַד ה' וּמִהֲדַר גְּאוּנוֹ בְּקוּמוֹ  
לְעֵרוּץ הָאָרֶץ.

בְּאוֹתוֹ זְמַן יִתְעוֹרֵר מְלָךְ הַמְּשִׁיחַ לְצֵאת מִתּוֹךְ גֵּן עֵדֶן  
מֵאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁנַקְרָא ק"ן צְפו"ר, וַיִּתְעוֹרֵר בְּאַרְץ  
הַגִּלְלִיל. וְאוֹתוֹ יוֹם שְׁיֵצֵא לְשֵׁם, יִתְרַגּוּ כֹל הָעוֹלָם, וְכֹל  
בְּנֵי הָעוֹלָם מִתְחַבְּאִים בְּתוֹךְ מְעָרוֹת וְסֻלְעִים שְׁלֹא  
יִחְשְׁבוּ לְהִנְצִל, וְעַל אוֹתוֹ זְמַן כְּתוּב (ישעיה ב') וּבֹאוּ

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

במערות צרים ובמחלות עפר מפני פחד ה' ומהדר גאווו בקומו לערץ הארץ.

מפני פחד ה', דא ההוא רגיוו דכל עלמא. ומהדר גאווו דא משיח. בקומו לערץ הארץ, כד יקום ויתגלי בארעא (וירא קי"ט ע"א, רכ"א) דגליל, בגין דאיהו הוא אתר קדמא דאתחרבא בארעא קדישא, ובגין כן, יתגלי תמן קדמא לכל אתר, ומתמן יתער קרבין לכל עלמא.

מפני פחד ה' – זהו אותו רגו של כל העולם. ומהדר גאווו – זה משיח. בקומו לערץ הארץ – בשיקום ויתגלה בארץ הגליל, משום שהוא מקום ראשון שנחרב בארץ הקדושה, ולכן יתגלה שם ראשון לכל מקום, ומשם יעורר קרבות לכל העולם.

לבתר ארבעין יומין, דעמודא יקום מארעא לשמיא, לעיניהון דכל עלמא, ומשיח יתגלי, יקום מסטר מזרח, חד (ויקרא רי"ב ע"ב, בראשית קי"ט א) כוכבא מלהטא בכל גוונין, ושבעה כוכבין אחרנין דסחרן לההוא כוכבא, וגיחון ביה קרבא בכל סטרין, תלת זמנין ביומא, עד שבעין יומין, וכל בני עלמא חמאן.

אחר ארבעים יום שעמוד יעמד מארץ לשמים לעיני כל העולם ויתגלה המשיח, יקום מצד מזרח כוכב אחד לזהט בכל הגונים, ושבעה כוכבים אחרים שסובבים אותו הכוכב, ויערכו בו קרב בכל הצדדים שלש פעמים ביום, עד שבעים יום, וכל בני העולם רואים.

וזההוא כוכבא, יגיח בהו קרבא, בטיסין דנורא, מלהטין מנצצין לכל עבר,

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ובטש בהו, עד דבלע לון, בכל רמשא ורמשא, וביומא אפיק לון. ויגידון קרבא לעיניהון דכל עלמא, וכן בכל יומא, עד שבועין יומין. לבתר שבועין יומין, יתגניז ההוא בוכבא, ויתגניז משיח, עד תריסר ירחין, ויתהדר ההוא עמודא דאשא כמלקדמין, וביה יתגניז משיח, וההוא עמודא לא יתחזי. לבתר תריסר ירחין, יסלקון ליה למשיח, בההוא עמודא, לגו רקיעא, ותמן יקבל תוקפא ועטרא דמלכותא. וכד נחית, יתחזי ההוא עמודא דאשא כמלקדמין, לעיניהון דכל עלמא, ויתגלי לבתר משיח, ויתכנסון לגביה עמין סגיאין, ויתער קרבין בכל עלמא. ובההוא זמנא יתער קודשא ברין הוא גבורתיה לכל עמין דעלמא, ומלכא משיחא יתידע בכל עלמא, וכל מלכין דעלמא יתערו לאתחברא לאגחא קרבא ביה.

ואותו כוכב יערך בהם קרב בלפיד אש לזהטים ונוצצים לכל עבר, ומכה בהם עד שכולע אותם בכל ערב וערב, וביום מוציא אותם. ויערכו קרב לעיני כל העולם, וכן בכל יום עד שבועים יום. לאחר שבועים יום יגנו אותו כוכב, ויגנו המשיח עד שנים עשר חודשים, ויחזר אותו עמוד אש כמו מקדם, ובו יגנו המשיח, ואותו עמוד לא יתראה. לאחר שנים עשר חודש יעלו את המשיח באותו העמוד לתוך הרקיע, ושם יקבל חזק ועטרת מלכות. וכשירד, יתראה אותו עמוד אש כמו מקדם לעיני כל העולם, ואחר כן יתגלה המשיח, ויתכנסו אליו עמים רבים, ויעורר קרבות בכל העולם. ובאותו זמן יעורר הקדוש ברוך הוא את גבורתו לכל עמי העולם, ומלך המשיח יודע בכל העולם, וכל מלכי העולם יתעוררו להתחבר לערוך בו קרב.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וְכַמָּה (עמין) מְפָרִיץ יְהוּדָאִין יְתַהַפְּכוּ לְאַהֲדָרָא לְגַבְיֵיהוּ, וְיִיתוּן עִמָּהוּן, לְאַגָּחָא קָרְבָא עַל מְלָפָא מְשִׁיחָא. כְּדִין יְתַחֲשֵׁף כָּל עֲלָמָא חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה יוֹמִין, וְסָגִיאִין מֵעֲמָא דְיִשְׂרָאֵל יְהוּן מִתִּין בְּהֵוֹא חֲשׂוּכָא. וְעַל דָּא כְּתִיב, (ישעיה ס) כִּי הִנֵּה הַחֲשֵׁף יְכַסֶּה אֶרֶץ וְעָרְפֵל לְאוּמִים.

וְכַמָּה [עמין] מְפָרִיץ הֵיְהוּדִים יְתַהַפְּכוּ לְחֹזֵר אֲלֵיהֶם, וְיִבְאוּ עִמָּהֶם לְעֶרְףָּה קָרֵב עַל מְלָף הַמְּשִׁיחַ, וְאִזּוּ יְחֲשֵׁף כָּל הָעוֹלָם חֲמֵשֶׁה עֶשֶׂר יוֹם, וְרַבִּים מֵעַם יִשְׂרָאֵל יָמוּתוּ בְּאוֹתוֹ חֲשֵׁף. וְעַל זֶה כְּתוּב (ישעיה ס) כִּי הִנֵּה הַחֲשֵׁף יְכַסֶּה אֶרֶץ וְעָרְפֵל לְאוּמִים.

**דף ח' ע"א**

פְּתַח וְאָמַר (דברים כ"ב) כִּי (דף ח' ע"א) יִקְרָא קִין צְפוּר לְפָנֶיךָ בְּדָרְךָ בְּכָל עֵץ אוֹ עַל הָאָרֶץ אֶפְרוּחִים אוֹ בִּיצִים וְהָאֵם רוֹבֶצֶת וְגו', שֶׁלַּח תְּשַׁלַּח אֶת הָאֵם וְגו', הַאִי קָרָא אוֹקִימָנָא לֵיה, וְאִיהוּ חַד מִפְּקוּדֵי אוֹרֵייתָא גְּנִיזוּן, וְאָנֹן אִית לָן בֵּיה רְזִי דְאוֹרֵייתָא גְּנִיזוּן, שְׁבִילִין וְאַרְחִין יְדִיעֵן לְחַבְרֵיִיא, בְּאִינוּן תְּלַתִּין וְתַרְיִין שְׁבִילִין דְאוֹרֵייתָא.

פְּתַח וְאָמַר, (דברים כב) כִּי יִקְרָא קִין צְפוּר לְפָנֶיךָ בְּדָרְךָ בְּכָל עֵץ אוֹ עַל הָאָרֶץ אֶפְרוּחִים אוֹ בִּיצִים וְהָאֵם רוֹבֶצֶת וְגו', שֶׁלַּח תְּשַׁלַּח אֶת הָאֵם וְגו'. פְּסוּק זֶה בְּאַרְנוּ אוֹתוֹ, וְהוּא אֶחָד מִמְצוּוֹת הַתּוֹרָה הַגְּנוּזוֹת, וְלָנוּ יֵשׁ בּוֹ סוּדוֹת תּוֹרָה גְּנוּזִים, שְׁבִילִים וְדַרְכִּים יְדוּעוֹת לְחַבְרֵים בְּאוֹתָם שְׁלֹשִׁים וּשְׁנַיִם נְתִיבוֹת הַתּוֹרָה.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיה, אֶלְעָזָר, בְּזִמְנָא דִּיתַעַר מְלָפָא מְשִׁיחָא, כְּמָה אֶתִּין וְנָסִין אַחֲרָנִין יְתַעְרוּן בְּעֲלָמָא. תָּא חֲזִי, בְּגִנְתָּא דְעַדָּן

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

דְּלַתְתָּא, אֵית אַתְר חַד גְּנִיז וְטָמִיר דְּלֵא אַתְיַדַּע, וְאִיהוּ מְרַקְמָא בְּכַמְה גְּוֹנִין, וּבִיה גְּנִיזִין אֶלְפֵי הַיְכָלִין דְּכַסּוּפִין. וְלִית מֵאן דְּעֵייל בְּהוּ, בַּר מְשִׁיחַ, דְּאִיהוּ קָאִים תְּדִיר בְּגַנְתָּא דְּעָדָן.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ, אֶלְעָזָר, בְּזִמְן שְׁיַתְעוֹרַר מְלַךְ הַמְּשִׁיחַ, כְּמָה אוֹתוֹת וְנִסִּים אַחֲרִים יִתְעוֹרְרוּ בְּעוֹלָם. בֵּא רְאֵה, בְּגֵן עָדָן שְׁלִמְטָה יֵשׁ מְקוֹם אַחַד גְּנוּז וְשְׁמוֹר שְׁלֵא נוֹדַע, וְהוּא מְרַקֵּם בְּכַמְה גְּוֹנִים, וּבו גְּנוּזִים אֶלְפֵי הַיְכָלוֹת שְׁל כְּסוּפִים, וְאִין מִי שְׁיִכְנֹס בְּהֶם פְּרִט לְמְשִׁיחַ, שֶׁהוּא עוֹמֵד תְּמִיד בְּגֵן עָדָן.

וְכַל גְּנַתָּא מְסַחְרָא בְּרִתִּיכִין סְגִיאִין דְּצַדִּיקָא, וּמְשִׁיחַ קָאִים עֲלֵיהוּ, וְעַל כְּמָה חִילִין וּמְשִׁירִין דְּנִשְׁמַתִּין דְּצַדִּיקָא תְּמָן, וּבְרָאשֵׁי יְרַחֵי, וּבְזִמְנֵי, וּבְשַׁבְּתֵי, מְשִׁיחַ עָאֵל בְּהוּא אַתְר לְאַשְׁתַּעֲשַׁע בְּכַל אֵינוֹן הַיְכָלִין.

וְכַל הֶגֶן מְקַף בְּמַרְכָּבוֹת רַבּוֹת שְׁל צַדִּיקִים, וּמְשִׁיחַ עוֹמֵד עֲלֵיהֶם וְעַל כְּמָה חִילוֹת וּמַחְנוֹת שְׁל נִשְׁמוֹת צַדִּיקִים שָׁם, וּבְרָאשֵׁי חֲדָשִׁים וְחֻגִים וְשַׁבָּתוֹת נְכַנְס מְשִׁיחַ לְאוֹתוֹ מְקוֹם לְהַשְׁתַּעֲשַׁע בְּכַל אוֹתָם הַיְכָלוֹת.

לְגוּ לְגוּ מְכַל אֵינוֹן הַיְכָלִין, אֵית אַתְר אַחְרָא טָמִיר וְגְנִיז דְּלֵא אַתְיַדַּע כְּלָל, וְאַקְרִי עָדָן. וְלִית מֵאן דְּיִכִּיל לְמַנְדַּע בִּיה. וּמְשִׁיחַ אֲגַנְזוּ (ס"א יתגלי) לְבַר, סַחְרָנִיָּה דְּהוּא אַתְר, עַד דְּאַתְגְּלִי לִיה חַד אַתְר. דְּאַקְרִי קֵן צְפוּר, וְאִיהוּ אַתְר דְּכָרִיז עֲלֵיהּ הוּא צְפוּר. דְּאַתְעַר בְּגַנְתָּא דְּעָדָן בְּכַל יוֹמָא.

לְפָנֵי וְלְפָנִים מְכַל אוֹתָם הַיְכָלוֹת יֵשׁ מְקוֹם אַחַר טָמִיר וְגְנוּז שְׁלֵא נוֹדַע כְּלָל, וְנִקְרָא עָדָן, וְאִין מִי שְׁיִכְוֹל לְדַעַת אוֹתוֹ, וּמְשִׁיחַ גְּנוּז בַּחוּץ סְבִיב אוֹתוֹ מְקוֹם, עַד

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שְׁנַתְגָּלָה לוֹ מְקוֹם אֶחָד שֶׁנִּקְרָא קֵן צְפוּר, וְהוּא מְקוֹם  
שֶׁמְכַרְיִזָּה עָלָיו אוֹתָהּ צְפוּר שֶׁמִּתְעוֹרְרֶת בְּגֵן עֵדֶן בְּכָל  
יוֹם.

וּבַהֲהוּא אֶתֶר, מְרַקְמֵן דְּיוֹקְנֵין דְּכָל שְׂאֵר עַמִּין, דְּאִתְכַּנְשׁוּ עַלִּיהוּ דִּישְׂרָאֵל  
לְאַבְאָשָׁא לֹון. עָאל בְּהֵהוּא אֶתֶר, וְקִיף עֵינוּי, וְחֻזֵי אַבְהֵן, דְּעָאלִין בְּחֶרְבַן  
בֵּית אֱלֹהָא, עַד דְּחָמֵי לְרַחֵל (שְׁמוֹת י"ב ע"א) דְּדַמְעָהָא בְּאַנְפָּהָא, וְקוּדְשָׁא  
בְּרִיף הוּא מְנַחֵם לָהּ, וְלֹא צְבִיאת לְקַבְּלָא תְנַחוּמִין, כְּמָה דְּאֵת אָמַר, (ירמיה  
ל"א) מֵאָנָה לְהַנְחֵם עַל בְּנֵיהָ. כְּדִין. מְשִׁיחַ אָרִים קְלִיהַ וּבְכִי, וְאִוְדְעוּע כָּל  
גְּנֻתָא דְּעֵדֶן, וְכָל אֵינוֹן צְדִיקָיא דִּתְמָן גְּעוּ וּבְכוּ עִמִּיהָ.

וּבְאוֹתוֹ מְקוֹם רְקוּמִים דְּיוֹקְנָאוֹת שֶׁל כָּל שְׂאֵר הָעַמִּים  
שֶׁהִתְכַּנְּסוּ עַל יִשְׂרָאֵל לְהִרְעֵ לָהֶם. נִכְנָס לְאוֹתוֹ מְקוֹם,  
מֵרִים עֵינוּי וְרוֹאֶה אֶת הָאֲבוֹת שֶׁנִּכְנָסִים לְחֶרְבַן בֵּית  
הָאֱלֹהִים, עַד שֶׁרוֹאֶה אֶת רַחֵל שֶׁדַּמְעוֹתֶיהָ בְּפָנֶיהָ,  
וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְנַחֵם אוֹתָהּ, וְלֹא מְסַכְּיָמָה לְקַבְּלָא  
תְנַחוּמִים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ירמיה לא) מֵאָנָה לְהַנְחֵם עַל  
בְּנֵיהָ. אִזּוּ מְשִׁיחַ מֵרִים קוּלוֹ וּבּוֹכָה, וּמִוְדְעוּע כָּל גֵּן  
הָעֵדֶן, וְכָל אוֹתָם צְדִיקִים שֶׁשָּׂם גּוֹעִים וּבּוֹכִים עִמוֹ.

גְּעִי וּבְכִי זְמַנָּא תְנִינָא, וְאִוְדְעוּע הֵהוּא רְקִיעַ דְּעַל גְּבִי גְנֻתָא, אֱלֹף וְחַמֵּשׁ  
מֵאָה רְבוּא מְשַׁרְיִין עֲלָאִין, עַד דְּמַטִּי לְגוֹ פְּרִסְיָא עֲלָאָה. כְּדִין, קוּדְשָׁא  
בְּרִיף הוּא רְמִיזוּ לְהֵהוּא צְפָרָא, וְעָאל לְהֵהוּא קֵן דִּילָהּ, וְיִתְבָּא לְגַבֵּי מְשִׁיחַ,  
וְקָרִי מַה דְּקָרִי, וְאִתְעַר מַה דְּאִתְעַר.

גּוֹעָה וּבּוֹכָה פְּעַם שְׁנֵיחָ, וּמִוְדְעוּע אוֹתוֹ רְקִיעַ שֶׁעַל  
גְּבִי הַגֵּן, אֱלֹף וְחַמֵּשׁ מֵאוֹת רְבוּא מְחַנּוֹת עֲלִיוֹנִים, עַד  
שֶׁמְגִיעַ לְתוֹף הַכֶּסֶא הָעֲלִיוֹן, וְאִזּוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

רוֹמוֹ לְאוֹתָהּ צְפוּר, וְנִכְנָסֶת לְאוֹתוֹ קֵן שְׁלֶה וְיוֹשֶׁבֶת  
אֶצֶל הַמְּשִׁיחַ, וְקוֹרָא מַה שְׁקוֹרָא, וּמִתְעוֹרֵר מַה  
שְׁמִתְעוֹרֵר.

עַד דְּמַגּוּ בְּרִסְיָא קְדִישָׁא, אֲתַקְרִי תְּלַת זְמַנִּין הֵהוּא קֵן צְפוּר, וּמְשִׁיחַ, וְכֻלָּא  
סְלָקִין לְעִילָא, וְאוּמִי לֹון קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְאַעְבְּרָא מְלָכוּ חַיִּיבָא מִן  
עֲלָמָא, עַל יְדֵי דְמְשִׁיחַ, וְלִנְקָמָא נְקָמִין דִּישְׂרָאֵל. וְכֹל אֵינּוֹן טְבוּנָן, דְּזַמִּין  
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַעַבְדַּ לְעַמֵּיהּ. וְתָב הֵהוּא קֵן צְפוּר וּמְשִׁיחַ לְדוּכְתִיָּהּ.  
וְתָב מְשִׁיחַ וְאַתְגְּנִיז גּוּ הֵהוּא אֲתֵר כְּמַלְקָדְמִין.

עַד שְׁמִתּוֹף הַכֶּסֶּא הַקְּדוֹשׁ נִקְרָא שְׁלֶשׁ פְּעָמִים אוֹתוֹ  
קֵן צְפוּר, וְהַמְּשִׁיחַ, וְכֻלָּם עוֹלִים לְמַעְלָה, וּמְשַׁבְּיעַ  
אוֹתָם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַעְבִּיר מְלָכוֹת הַרְשָׁעָה מִן  
הָעוֹלָם עַל יְדֵי הַמְּשִׁיחַ וְלִנְקָמָא אֶת נִקְמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְכֹל  
אוֹתָן טוֹבוֹת שְׁעֵתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְעֲשׂוֹת לְעַמּוֹ.  
וְשָׁב אוֹתוֹ קֵן צְפוּר וְהַמְּשִׁיחַ לְמִקּוּמוֹ, וְשָׁב הַמְּשִׁיחַ  
וְנִגְנָז לְתוֹף אוֹתוֹ מְקוּם כְּמוֹ מְקָדָם.

וּבְזַמְנָא דִּיתְעַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַתְקַנָּא עֲלַמִּין, וְאַתְנַהֲרוּ אַתְוּן  
דְּשְׁמִיָּה בְּשְׁלִימוֹ, יו"ד בְּה"א, (לֵאֲתַקְנָא) וְא"ו בְּה"א, לְמַהוּי כֻּלָּא בְּשְׁלִימוֹ  
חַד. כְּדִין יִתְעַר חַד כְּכַבָּא דְּחִילָא, בְּאַמְצַע רְקִיעָא, כְּגוֹן אֲרַגּוּנָא, לְהִיט  
וְנִצִּיץ בִּימְמָא לְעִינֵיהוֹן דְּכָל עֲלָמָא.

וּבְזַמְנָן שְׁמִתְעוֹרֵר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְתַקַּן אֶת  
הָעוֹלָמוֹת וּמְאִירוֹת אוֹתֵיהוֹן שְׁמוֹ בְּשְׁלָמוֹת, יו"ד בְּה"א  
וְלַתְקוּן וְא"ו בְּה"א, לְהִיטוֹת הַכֹּל בְּשְׁלָמוֹת אַחַת, אֲזוּ  
יִתְעוֹרֵר כּוֹכָב אֶחָד מִפְּחִיד בְּאַמְצַע הַרְקִיעַ כְּגוֹן  
אֲרַגּוּן, לוֹהֵט וְנוֹצֵץ בַּיּוֹם לְעִינֵי כָּל הָעוֹלָם.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ויקום חד שלהובא דאשא מסטרא דצפון, גו רקייעא, ויקום דא לקבל דא ארבעין (קע"ב ב') יומין ויתבהלון כל בני עלמא. לסוף ארבעין יומין, יגחון קרבא, ככבא ושלהובא, לעיניהון דכלא, ויתפשט ההוא שלהובא ביקידו דאשא, מסטרא דצפון, גו רקייעא, ויחשוב למבלע ההוא ככבא, וכמה שליטין ומלכין ואומיא ועממיא, יתבהלון מהאי.

ותקום שלהבת אש אחת מצד צפון, תוף הרקיע, ותקום זה כנגד זה ארבעים יום, ויבהלו כל בני העולם. לסוף ארבעים יום יערכו קרב הכוכב והשלהבת לעיני הכל, ותתפשט אותה שלהבת בשרפת אש מצד הצפון, תוף הרקיע, ויחשב לבלע אותו כוכב, וכמה שליטים ומלכים ואמות ועמים יתבהלו מזה.

כדין יסתלק ההוא ככבא לסטר דרום, וישלוט על ההוא שלהובא, וההוא שלהובא יתבלע ועיר ועיר ברקיעא, מקמי ההוא ככבא, עד דלא יתחוי כלל. כדין, ההוא ככבא יעביד אורחין ברקיע, בתריסר תחומין, וקיימין אינון נהורין ברקיעא תריסר יומין.

אז יסתלק אותו כוכב לצד דרום וישלט על אותה שלהבת, ואותה שלהבת תבלע מעט מעט ברקיע מלפני אותו כוכב, עד שלא תראה כלל. אז אותו כוכב יעשה דרכים ברקיע בשנים עשר תחומים, ועומדים אותם אורות ברקיע שנים עשר ימים נוספים.

לבתר תריסר יומין יודעועון כל בני עלמא, ויתחשוך שמשא בפלגות יומא, כמה דאתחשוך יומא דאתחרב בי מקדשא, עד דלא יתחזון שמיא

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וְאַרְעָא. וַיִּתְעַר חַד קְלָא בְרַעַם וְוִיקוּן, וְאַתְחַלְחֵלָא אַרְעָא מֵהֵוּא קְלָא,  
וְכַמָּה חֵילִין וּמְשִׁירֵיין יְמוּתוֹן מְנִיָּה.

אַחַר שְׁנַיִם עָשָׂר יָמִים נוֹסְפִים יִדְעֶזְעוּ כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם,  
וַיַּחֲשֶׁף הַשְּׁמַשׁ בְּחֻצוֹת הַיּוֹם, כְּמוֹ שֶׁנַּחֲשֶׁף בַּיּוֹם שֶׁחָרַב  
בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, עַד שֶׁלֹּא יֵרְאוּ שָׁמַיִם וְאַרְץ. וַיִּתְעוֹרֵר  
קוֹל אֶחָד בְּרַעְמִים וּבְרָקִים, וְתַתְחַלְחֵל הָאָרֶץ מְאוּתוֹ  
קוֹל, וְכַמָּה חֵילוֹת וּמַחְנוֹת יְמוּתוֹ מִמֶּנּוּ.

### דף ח' ע"ב

וְהֵוּא יוֹמָא, יִתְעַר בְּקֶרְתָּא דְרוּמֵי רַבְתָּא, חַד שְׁלֵהוּבָא דְאַשָּׂא, בְּהֵוּא  
קְלָא דִּיתְעַר בְּכָל (דף ח' ע"ב) עֲלָמָא. וַיּוֹקִיד כַּמָּה מְגַדְלִין, וְכַמָּה הַיְכָלִין,  
וְכַמָּה מְגַדְלִין יְפֵלוֹן, וְכַמָּה פְרַדְשֵׁי וְרַבְרְבֵי יְפֵלוֹן בְּהֵוּא יוֹמָא וְכֻלְהוֹן,  
יְתַכְנְשׁוֹן עֲלֵהּ לְבִישׁ. וְכָל בְּנֵי עֲלָמָא לֹא יְכָלִין (ס"א יחשבון) לְאַשְׁתַּזְבָּא.

וְאוּתוֹ יוֹם תַּתְעוֹרֵר בְּעִיר רוּמֵי רַבְתֵּי שְׁלֵהֶבֶת אֲשׁ  
אַחַת, בְּאוּתוֹ קוֹל שִׁיתְעוֹרֵר בְּכָל הָעוֹלָם, וַיִּשְׂרֹף כַּמָּה  
מְגַדְלִים וְכַמָּה הַיְכָלוֹת, וְכַמָּה מְגַדְלִים יְפֵלוֹן, וְכַמָּה  
גְּדוּלִים וְשָׂרִים יְפֵלוֹן בְּאוּתוֹ יוֹם, וְכֻלָּם יְתַכְנְסוּ עֲלֵיהָ  
לְרַע, וְכָל בְּנֵי הָעוֹלָם לֹא יוּכְלוּ (יחשבון) לְהַנְצִיל.

מֵהֵוּא יוֹמָא, עַד תִּרְיִסֵר יְרַחִין, יְתִיעֲטוֹן כָּל מְלַכְיָא, וַיִּגְזְרוֹן כַּמָּה גְזוּרוֹת,  
וְכַמָּה שְׁמֵדוֹת עַל יִשְׂרָאֵל, וַיַּצְלַחוֹן בֵּיהּ (נ"א בהוֹן), כַּמָּה דְאַתְמַר וּזְכָאָה  
אִיהוּ מֵאן דִּיעֲרַע תַּמָּן, וְזְכָאָה אִיהוּ מֵאן דְלֹא יַעֲרַע תַּמָּן וְכָל עֲלָמָא יְהֵא  
בְּעַרְבוּבִיא סְגִיא.

מְאוּתוֹ יוֹם וְעַד שְׁנַיִם עָשָׂר חֻדְשִׁים יְתִיעֲצוּ כָּל  
הַמְּלָכִים וַיִּגְזְרוּ כַּמָּה גְזוּרוֹת וְכַמָּה שְׁמֵדוֹת עַל יִשְׂרָאֵל,

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וַיִּצְלִיחוּ בָהֶם, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר אֲשֶׁר־י מִי שְׂיֵהִיָּה שֵׁם  
וְאֲשֶׁר־י מִי שֶׁלֹּא יֵהִיָּה שֵׁם, וְכָל הָעוֹלָם יֵהִיָּה  
בְּעֶרְבוּבֵיהָ גְדוּלָּה.

לְסוּף תְּרִיסַר יְרַחֵי, יְקוּם שֶׁבֶט מִיִּשְׂרָאֵל, דָּא מְלַכָּא מְשִׁיחָא, דִּיתְעַר גּוֹ  
גְּנָתָא דְעֵדוֹן. וְכָל אֵינּוֹן צְדִיקָיָא יַעֲטְרוּן לִיהַ תַּמָּן, וַיִּחְגְּרוּן לִיהַ מְאִנֵּי זַיִּנָּא,  
בְּאַתְוּוֹן רְשִׁימָן דְּמְאִנֵּי דְשִׁמְא קְדִישָׁא.

לְסוּף שְׁנַיִם עָשָׂר חֲדָשִׁים יְקוּם שֶׁבֶט מִיִּשְׂרָאֵל, זֶה מֶלֶךְ  
הַמְּשִׁיחַ שְׂיִתְעוֹרֵר תּוֹף גֵּן הָעֵדוֹן, וְכָל אוֹתָם הַצְּדִיקִים  
יַעֲטְרוּ אוֹתוֹ שֵׁם, וַיִּחְגְּרוּ לוֹ כְּלֵי זֵיץ בְּאוֹתֵיזוֹת רְשׁוּמוֹת  
שֶׁל כְּלָיִם שֶׁל הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ.

וְקָלָא יִתְפּוּצֵץ בְּעַנְפֵי אֵילָנִין דְּגִנְתָּא, קְרִי בְּחֵיל, וְאָמַר, אֲתַעְרוּ קְדִישֵׁי  
עֲלִיזִינִין, קוּמוּ מְקָמֵי מְשִׁיחָא, הָא עֲדָנָא לְאַתְחַבְּרָא אִיתְתָּא בְּבַעֲלָהּ, וּבַעֲלָהּ  
בְּעֵי לְנִקְמָא לָהּ נוֹקְמִין דְּעֵלְמָא, וְלֹאֲנַעְרָה לָהּ מַעֲפָרָא.

וְקוֹל יִתְפּוּצֵץ בְּעַנְפֵי עֵצֵי הַגֵּן, קוֹרָא בְּחֵיל וְאוֹמַר:  
הִתְעוֹרְרוּ קְדוּשִׁים עֲלִיזִינִים, קוּמוּ מְלַפְנֵי הַמְּשִׁיחַ, הֲרִי  
זְמַן שֶׁתְּתַחַבֵּר אִשָּׁה בְּבַעֲלָהּ, וּבַעֲלָהּ רוּצָה לְנִקְמָה לָהּ  
נְקָמוֹת בְּעוֹלָם וְלַהֲקִימָהּ, וּלְנַעַר אוֹתָהּ מִן הָעֶפֶר.

כְּדִין יְקוּמוּן כְּלָהוּ, וַיִּחְגְּרוּן לִיהַ כְּמִלְקָדְמִין מְאִנֵּי זַיִּינֵיהּ, אֲבָרְהָם מִימִינֵיהּ,  
יִצְחָק מִשְׂמָאלֵיהּ, יַעֲקֹב קָמִידָהּ, מֹשֶׁה רַעֲיָא מְהִימְנָא, עַל כָּל אֵלִין צְדִיקָיָא,  
אֲזִיל וְרָקִיד גּוֹ גְּנָתָא דְעֵדוֹן.

אֲזִי יְקוּמוּ כְּלָם וַיִּחְגְּרוּ אוֹתוֹ כְּמוֹ מְקָדָם בְּכֵלֵי זַיִנוֹ.  
אֲבָרְהָם מִימִינֵו, יִצְחָק מִשְׂמָאלוֹ, יַעֲקֹב לְפָנָיו. מֹשֶׁה  
רוּעָה הַנָּאֵמָן עַל כָּל אֵלֹו הַצְּדִיקִים הוֹלֵךְ וְרוֹקֵד בְּתוֹף

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

גן העדן.

בין דאתקן משיח, על ידא דצדיקיא בגנתא דעדן. יעול בהוא דוכתא דאקרי ק"ן צפ"ר כמלקדמין, ודמי תמן ההוא דיוקנא דחרבן בית מקדשא, וכלהו צדיקיא דאתקטלו ביה. כדין נטיל מתמן (ס"א עשר) לבושין, ואינון (נ"א ואקרו) עשר לבושי קנאה. ויתגניז תמן ארבעין יומין, דלא אתגליא כלל.

בין שנתקן משיח על ידי צדיקי גן העדן, יכנס לאותו מקום שנקרא ק"ן צפ"ר כמו מקדם, ורואה שם אותו דיוקן של חרבן בית המקדש, וכל הצדיקים שנהרגו בו, ואז נוטל משם (עשרה) לבושים, והם (נקראים) עשרה לבושי קנאה, ויגניז שם ארבעים יום שלא יתגלה כלל.

לסוף ארבעין יומין, קלא חד יתער, ויתקרי מגו כורסייא עלאה, ההוא ק"ן צפ"ר במלכא משיחא דאתגניז ביה. וכדין סלקין ליה לעילא, וקודשא בריה הוא חמי ליה למלכא משיחא, מתלבש בלבושא נוקמא, וחגיר מאני זייני נטיל ליה, ונשיק ליה על רישיה.

לסוף ארבעים יום קול אחד יתעורר, ויקרא מתוך הכסא העליון, אותו ק"ן צפ"ר במלך המשיח שנגנז בו, ואז מעלים אותו למעלה, והקדוש ברוך הוא רואה את מלך המשיח מתלבש בלבוש נקמה וחגור כלי קרב, נוטל אותו ומנשק אותו על ראשו.

כדין, מודעזען ג' מאה ותשעין רקיעין, וארמיו קודשא בריה הוא לחד רקיעא מאינון דהוה גניז מששת ימי בראשית, ואפיק מחד היכלא

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

דְּבָהּ הוּא רְקִיעָא (תרומה ק"ב א') חַד כְּתָרָא גְלִיפָא, מְחַקְקָא בְּשִׁמְהוֹן קְדִישִׁין. בְּהֵהוּא עֵטְרָא אֲתַעֲטַר קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, כַּד עֲבְרוּ יִשְׂרָאֵל יַת יַמָּא, לְמִיטַל נּוֹקְמִין מִכָּל רְתִיכֵי פְרַעָה וּפְרָשׁוּי, וְאַעֲטַר לִיהּ לְמַלְכָּא מְשִׁיחָא.

אָז מְזַדְעָזְעִים שְׁלֹשׁ מְאוֹת וְתִשְׁעִים רְקִיעִים, וְרוֹמְזוּ הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא לְרְקִיעַ אֶחָד מְאוֹתָם שְׁהִיו גְּנוּזִים מְשֻׁשֶׁת יְמֵי בְּרֵאשִׁית, וּמוֹצִיא מֵהֵיכַל אֶחָד שְׁבָאוֹתוֹ רְקִיעַ כְּתָר חֲקוּק אֶחָד, מְחַקֵּק בְּשִׁמוֹת הַקְדוּשִׁים. בְּאוֹתָהּ עֵטְרָה הִתְעַטַר הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא כְּשֶׁעָבְרוּ יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּם, לְטַל נְקָמוֹת מִכָּל מְרַכְבוֹת פְּרַעָה וּפְרָשׁוּי, וּמַעֲטַר אֶת מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ בָּהּ.

בִּיּוֹן דְּאַתְעֲטַר וְאַתְתַּקֵּן בְּכָל הַנִּי תְקוּנָיו, נְטִיל לִיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא וְנָשִׁיק לִיהּ בְּמַלְקֻדְמִין. מֵאֵן חָמִי, רְתִיכִין קְדִישִׁין, וּמְשַׁרְיִין עֲלָיו, וְדַסְחָרִין לִיהּ, וְיִהְבִּין לִיהּ מִתְנָן וּנְבֻזְבוֹן סְגִיאִין, וְיִתְעַטַר מִכְּלָהּ.

בִּיּוֹן שְׁהִתְעַטַר וְהִתְתַּקֵּן בְּכָל הַתְּקוּנִים הַלְלוּ, נוֹטֵל אוֹתוֹ הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא וּמְנַשֵּׁק אוֹתוֹ כְּמוֹ מְקָדָם. מִי רָאָה מְרַכְבוֹת קְדוּשׁוֹת וּמְחַנּוֹת עֲלִיוֹנִים שְׁסוּבְבִים אוֹתוֹ וְנוֹתְנִים לוֹ מִתְנּוֹת וּמוֹתְרוֹת רַבּוֹת, וְיִתְעַטַר מִכְּלָם.

עָל תַּמָּן בְּחַד הֵיכְלָא, וְחָמִי כָּל אֵינוֹן מְלֶאכֶי עֲלָאי, דְּאַקְרוּן אַבְלֵי צִיוֹן, אֵינוֹן דְּכָבוּ עַל חֶרְבָּן בֵּי מְקַדְשָׁא, וּבְכָאן תְּדִיר, וְאֵינוֹן יִהְבִּין לִיהּ חַד פּוּרְפִירָא סוּמְקָא, לְמַעַבְד נּוֹקְמִין. בְּדִין, קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא גְּנִיז לִיהּ בְּהֵהוּא קַן צְפוּר, וְאַתְכַּסִּי תַמָּן תְּלַתִּין יוֹמִין.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

נְכַנֵּס לְשֵׁם לְהִיכֵל אֶחָד, וְרוֹאֶה כָּל אוֹתָם מְלֹאכִים  
עֲלִיוֹנִים שְׁנַקְרָאִים אֲבִלֵי צִיּוֹן, אוֹתָם שְׂבָכוּ עַל חֶרֶבַן  
בֵּית הַמְּקֻדָּשׁ, וּבּוֹכִים תָּמִיד, וְהֵם נוֹתְנִים לוֹ לְבוּשׁ  
אָדָם אֶחָד לַעֲשׂוֹת נְקָמוֹת. אִזּוֹ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא גּוֹנֵז  
אוֹתוֹ בְּאוֹתוֹ קֵן צְפוּר, וּמִתְכַּפֶּסֶה שֵׁם שְׁלֹשִׁים יוֹם.

לְבַתֵּר תִּלְתֵּין יוֹמִין, בְּהֵהוּא קֵן צְפוּר, יַחַת מְעַטֵּר בְּכָל אֵינּוֹן תְּקוּנִין מְעִילָא  
וּמִתְתָא, כְּמָה מְשַׁרְיִין קְדִישִׁין סַחְרָנִיָּה, וְיַחֲמוּן כָּל עֲלָמָא, חַד נְהִירוֹ, תְּלִי  
מְרַקִיעָא לְאַרְעָא, וְיִקּוּם שְׂבָעָה יוֹמִין, וְכָל בְּנֵי עֲלָמָא יִתְמַהוּן וְיִתְבַּהֲלוּן,  
וְלֹא יִנְדְּעוּן כְּלָל, בְּרֵ אֵינּוֹן חֲכִימִין, דִּי יִדְעִין בְּרוּזִין אֵלִין, וּזְכָאָה חוּלְקִיהוּן.

לְאַחַר שְׁלֹשִׁים יוֹם, בְּאוֹתוֹ קֵן צְפוּר, יֵרֵד מְעַטֵּר בְּכָל  
אוֹתָם תְּקוּנִים מְמַעְלָה וּמְמַטָּה, כְּמָה מְחַנּוֹת קְדוּשִׁים  
סְבִיבוּ, וְיִרְאוּ כָּל הָעוֹלָם אוֹר אֶחָד תְּלוּי מְהַרְקִיעַ  
לְאַרְצָא, וְיַעֲמֵד שְׂבָעָה יָמִים, וְכָל בְּנֵי הָעוֹלָם יִתְמַהוּ  
וְיִבְהֲלוּ, וְלֹא יִדְעוּ כְּלָל, פֶּרֶט לְאוֹתָם חֲכָמִים שְׂיֻדְעִים  
בְּסוּדוֹת הַלְלוּ, אֲשַׁרִי חֲלָקָם.

וְכָל אֵינּוֹן שְׂבָעָה יוֹמִין יִתְעַתְּד (ס"א יתעטר) בְּאַרְעָא, בְּהֵהוּא ק"ן צְפוּר"ר.  
בְּאֵן אַתְר. בְּדַרְךָ, דְּאָ קְבוּרַת רַחֵל, דְּאִיְהִי קַיִמָא בְּפִרְשַׁת אוֹרְחִין. וְיִבְשֹׁר  
לָהּ, וְיִנְחָם לָהּ, וְכַדִּין תְּקַבֵּל תְּנַחוּמִין, וְתִקּוּם וְתִנְשִׁיק לִיהָ.

וְכָל אוֹתָם שְׂבָעָה יָמִים יִתִּיצֵב (יתעטר) בְּאַרְצָא בְּאוֹתוֹ  
ק"ן צְפוּר"ר. בְּאִיְהִי מְקוּם? בְּדַרְךָ, זוֹ קְבוּרַת רַחֵל  
שְׁעוּמְדַת בְּפִרְשַׁת דְּרָכִים. וְיִבְשֹׁר לָהּ וְיִנְחָם אוֹתָהּ, וְאִזּוֹ  
תְּקַבֵּל תְּנַחוּמִים, וְתִקּוּם וְתִנְשִׁיק אוֹתוֹ.

לְבַתֵּר יִקּוּם הֵהוּא נְהִירוֹ מֵהֵהוּא אַתְר, וְשַׁרִי בְּיִרְחוֹ קֶרְתָא דְּאֵילָנִי. בְּכָל

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

עץ דא יריחו. או על הארץ, דא ירושלים. ויהא גניזו בההוא נהירו דק"ן צפ"ר תריסר ירחי.

אחר כף יקום אותו אור מאותו מקום, ושורה ביריחו עיר האילנות. בכל עץ - זה יריחו. או על הארץ - זו ירושלים. ויהיה גניזו באותו אור של ק"ן צפ"ר שנים עשר חדש.

**דף ט' ע"א**

במר תריסר ירחי, יודקף ההוא נהירו בין שמיא וארעא, וישרי (שמות ז' ע"ב) בארעא דגליל, דתמן הוה שירותא דגלותא דישראל. ותמן יתגלי מההוא נהירו דקן צפור, ותב לאתריה. וההוא יומא יודעזע כל ארעא במלקדמין, מסייפי שמיא עד (דף ט' ע"א) סייפי שמיא, וכדין יחזון (ינדעון) כל עלמא, דהא אתגלי מלכא משיחא, בארעא דגליל.

אחר שנים עשר חדש יודקף אותו אור בין שמים וארץ, וישרה בארץ הגליל, ששם היתה ראשית גלות ישראל, ושם יתגלה מאותו אור של קן צפור, ושב למקומו. ואותו יום תודעזע כל הארץ כמו מקדם מסוף השמים עד סוף השמים, ואז יראו [ידעו] כל העולם שהרי התגלה מלך המשיח בארץ הגליל.

ויתכנסון ליה כל אינון דלעאן באורייתא, ואינון זעירין בעלמא. ובוכות ינוקי דבי רב, יתתקף חיליה לאתגברא, ורזא דא אפרוחים. ואי לא ישתבחון אליו, הא ינוקי דיתבין בתוקפא דאמהון וינקי, כמה דאת אמר, (ישעיה כ"ח) גמולי מחלב עתיקי משדים. והיינו או ביצים, דבגין אליו, שריא שכינתא עמהון דישראל בגלותא.



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וַיִּתְכַנְּסוּ אֱלֹהֵי כָּל אֱלֹהֵי שְׁעוֹסְקִים בְּתוֹרָה, וְהֵם מְעֵטִים  
 בְּעוֹלָם. וּבְזֹכוֹת תִּינוּקוֹת שֶׁל בַּיִת רַבֵּן יִתְחַזֵּק כְּחוֹ  
 לְהַתְגַּבֵּר, וְסוּד זֶה אֶפְרָחִים. וְאִם לֹא יִמְצְאוּ אֱלֹהֵי הָרִי  
 תִּינוּקוֹת שְׁיוֹשְׁבִים בְּתַקְפָּה אִמָּם וְיוֹנְקִים, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר  
 (ישעיה כח) גְּמוּלֵי יִמְחָלֵב עֲתִיקֵי מְשֻׁדִּים. וְהֵינּוּ אוֹ בִּיצִים,  
 שְׁבִשְׁבִיל אֵלֶּה שׁוֹרָה שְׁכִינָה עִם יִשְׂרָאֵל בְּגִלּוֹת.

דְּהָא חֲכִימִין וְעִירִין אֵינּוּן דִּישְׁתַּכְּחוּן בְּהֵוֹא זְמָנָא, וְהֵינּוּ (דברים כ"ב)  
 וְהָאֵם רוֹבְצָת עַל הָאֶפְרוֹחִים אוֹ עַל הַבָּצִים, לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבָּנִים (דהא  
 ביה לא קיימא מילא לאפקא מגלותא אלא במלכא עילאה, דכיון דאינון  
 רביין וינוקין יהבין תוקפא למלכא משיחא כדין אימא עילאה דהיא  
 רביעא עלייהו יתערת לגבי בעלה) וְיִתְעַכֵּב (הכי) עַד תְּרִיסַר יָרְחִין אַחֲרָיִן.  
 לְבַתֵּר, יִיטֵי בְּעֵלָה, וְיוֹקִים לָהּ מֵעַפְרָא, כְּמָה דְאֵתְ אָמַר, (עמוס  
 ט) אָקִים אֶת סִכַּת דְּוֹד הַנְּפֻלָּת.

שְׁהָרֵי מְעֵטִים הַחֲכָמִים שְׁיִמְצְאוּ בְּאוֹתוֹ זְמַן, וְהֵינּוּ  
 (דברים כב) וְהָאֵם רוֹבְצָת עַל הָאֶפְרוֹחִים אוֹ עַל הַבָּיִצִים,  
 לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבָּנִים, [שהרי בו לא עומד הדבר להוציא מן  
 הגלות אלא במלך העליון, שכיון שהם ילדים ותינוקות, נותנים תקף למלך  
 המשיח, או האמא העליונה, שהיא רובצת עליהם, מתעוררת לגבי בעלה]  
 וְיִתְעַכֵּב [כך] עַד שְׁנַיִם עָשָׂר חֳדָשִׁים אַחֲרָיִם. אַחֲרַיִן כְּפִי  
 יָבֵא בְּעֵלָה וְיוֹקִים אוֹתָהּ מֵהַעֲפָר, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (עמוס ט)  
 אָקִים אֶת סִכַּת דְּוִיד הַנְּפֻלָּת.

בְּהֵוֹא יוֹמָא, מְלַכָּא מְשִׁיחָא שְׁאָרֵי וְיִכְנוּשׁ גְּלוּתָא, מְסִיפֵי עֲלֵמָא עַד  
 סִיפֵי עֲלֵמָא, כְּמָה דְאֵתְ אָמַר (דבהם ל') אִם יִהְיֶה נִדְחָךְ בְּקִצָּה הַשָּׁמַיִם וְגו'.  
 מֵהֵוֹא יוֹמָא, כָּל אֲתִין וְנִסִּין וְגִבּוֹרָאן דְּעֵבֵד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּמִצְרַיִם,

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

יעביד לון לישראל, כמה דאת אמר (מיכה ז) כימי צאתך מארץ מצרים  
ארצנו נפלאות.

באותו יום מלך המשיח יתחיל ויכנס הגלות מסוף  
העולם ועד סוף העולם, כמו שנאמר (דברים ל) אם  
יהיה נדחק בקצה השמים וגו'. מאותו יום כל האותות  
והנסים והגבורות שעשה הקדוש ברוך הוא במצרים,  
יעשה אותם לישראל, כמו שנאמר (מיכה ז) כימי  
צאתך מארץ מצרים ארצנו נפלאות.

אמר רבי שמעון, אלעזר ברי, כל אליו מלין תשבח ברזא דתלתין ותריין  
שבילין דבשמא קדישא, ועד דנסין אליו לא יתערון בעלמא, לא ישתלים  
רוא דשמא קדישא, ולא תתער לאהבה, כמה דאת אמר (שיר השירים ב')  
השבעתי אתכם בנות ירושלים בצבאות. בצבאות: דא מלכא (נ"א משיחא)  
דאקרי צבאות. או באילות השדה שאר חילין ומשריין דלתתא. אם  
תעירו ואם תעוררו את האהבה: דא ימינא דקודשא בריך הוא, דאקרי  
אהב"ה. עד שתחפץ ההיא דשכיבת לעפרא, ויהא רעותא דמלכא בה.  
זכאה איהו מאן דזכוי לההוא דרא, זכאה איהו בעלמא דין, וזכאה איהו  
בעלמא דאתי.

אמר רבי שמעון, אלעזר בני, כל הדברים הללו  
תמצא בסוד של שלשים ושנים שבילים של השם  
הקדוש, ועד שהנסים הללו לא יתעוררו בעולם, לא  
ישתלם סוד השם הקדוש ולא תתעורר לאהבה, כמו  
שנאמר (שיר ב) השבעתי אתכם בנות ירושלים H  
בצבאות. בצבאות - זה מלך (המשיח) שנקרא צבאות.  
או באילות השדה - שאר החילות והמחנות שלמטה.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אם תעירו וְאם תעוררו אַתְּ הָאֱהָבָה - זֶה יְמִין שֶׁל  
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁנִּקְרָא אֱהָבָה. עַד שֶׁתִּחַפֵּץ -  
אוֹתָהּ שֶׁשׁוֹכֶכֶת לְעַפָּר, וַיְהִי רִצּוֹן הַמֶּלֶךְ בָּהּ. אֲשֶׁרִי  
מִי שִׁיזְכָּה לְאוֹתוֹ דּוֹר. אֲשֶׁרִי בְּעוֹלָם הַזֶּה וְאֲשֶׁרִי  
בְּעוֹלָם הַבָּא.

ר' שמעון אָרִים יְדוּי בְּצֵלוֹ לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, וְצִלֵי צְלוֹתֶיהָ, לְבַתֵּר דְּצִלֵי  
צְלוֹתֶיהָ, אֲתוּ ר' אֶלְעָזָר בְּרִיָּה, וְר' אַבָּא וַיִּתְּבוּ קָמִיָּה. עַד דְּהוּוּ יִתְּבֵי קָמִיָּה,  
חֲמוּ חַד נְהִירוּ דִּימָמָא דְּאִתְחַשְׁףַּ, וְאִשְׁתַּקַּע חַד צְנוּרָא (צָרוּרָא) דְּשִׁלְהוּבָא  
דְּאִשָּׁא גוּ יִמָּא דְּטַבְרִיָּה, וְאִזְדַּעֲזַע כָּל הַהוּא אֲתֵר.

רַבִּי שְׁמַעוֹן הָרִים יְדִיו בְּתַפְלָה לְקְדוּשׁ - בְּרוּךְ - הוּא  
וְהַתְּפִלָּל תְּפִלָּתוֹ. אַחֲרֵי שֶׁהִתְּפִלָּל תְּפִלָּתוֹ, בָּאוּ רַבִּי  
אֶלְעָזָר בֶּנּוּ וְרַבִּי אַבָּא וַיֵּשְׁבוּ לְפָנָיו. עַד שֶׁהָיוּ יוֹשְׁבִים  
לְפָנָיו, רָאוּ אֹר אֹר יוֹם אֶחָד שֶׁנִּחְשַׁף וְנִשְׁקַע צְנוּר (צָרוּר)  
אֶחָד שֶׁל שְׁלֵהֶבֶת אִשׁ בְּתוֹךְ הַיָּם שֶׁל טַבְרִיָּה, וְהִזְדַּעֲזַע  
כָּל אוֹתוֹ מְקוֹם.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְדַאי הַשְּׁתָּא הוּא עֲדָנָא, דְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אֲדַכְּר  
לְבָנוּי, וְאַחִית תְּרִין דְּמַעֲיִן לְגוּ יִמָּא רַבָּא. וְכַד נְחִתִּין, פִּגְעִין בְּהַאי צְנוּרָא  
דְּשִׁלְהוּבָא דְּאִשָּׁא, וַיִּשְׁתַּקַּעוּ דָּא בְּדָא בִּימָא. בְּכָה רַבִּי שְׁמַעוֹן וּבְכוּ  
חֲבַרְיָא.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְדַאי עֲכָשׁוּ הוּא זְמַן שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ  
הוּא נִזְכָּר בְּבָנָיו וּמִזְרִיד שְׁתֵּי דְּמַעוֹת לַיָּם הַגְּדוֹל,  
וְכַאֲשֶׁר יוֹרְדוֹת, הֵן פּוֹגְעוֹת בְּצְנוּר הַזֶּה שֶׁל שְׁלֵהֶבֶת  
אִשׁ, וַיִּשְׁתַּקַּעוּ זֶה בְּזֶה בַּיָּם. בְּכָה רַבִּי שְׁמַעוֹן וּבְכוּ  
הַחֲבַרִּים.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אמר רבי שמעון, הא אתערנא ברזי דאתוון דשמא קדישא, בסתרא דאתערותא דיליה, לגבי בנוי, אבל השתא, אית לי לגלאה, מה דלא אתיהיב רשו לבר נש אחרא לגלאה. אלא זכו דדרא דא, יקיים עלמא עד דייתי מלכא משיחא. אמר רבי שמעון לר' אלעזר בריה ולרבי אבא, קומו בקיומייכו. קמו ר' אלעזר ור' אבא. בכה רבי שמעון זמנא אחרא, אמר ווי מאן יקום במה דאמינא (נ"א דחמינא) גלותא יתמשך, מאן יכיל למסבל.

אמר רבי שמעון, הרי התעוררנו בסודות האותיות של השם הקדוש בסתר ההתעוררות שלו אל בניו, אבל עכשו יש לי לגלות מה שלא נתנה רשות לשום אדם אחר לגלות, אלא זכות הדור הזה תעמיד את העולם עד שיבא מלך המשיח. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בנו ולרבי אבא, עמדו בעמדכם. קמו רבי אלעזר ורבי אבא. בכה רבי שמעון פעם אחרת ואמר, אוי מי יעמד במה שאמרתי (שראיתי) שתמשך הגלות, מי יכול לסבל?

אוף איהו קם ואמר (ישעיה כ"ו) ה' אלהינו בעלוננו אדנים זולתך לבד בך נזכיר שמך האי קרא אוקמוה. אבל בהאי קרא אית רזא עלאה, גו מהימנותא. ה' אלהינו: דא הוא שירותא דרזין עלאין, אתר דמתמן נפקין כל נהירו דשרגין פלהו לאדלקא. ותמן תליא כל רזא דמהימנותא, שמא דא שליט על בלא.

אף הוא קם ואמר, (עמוס ט) ה' אלהינו בעלוננו אדנים זולתך לבד בך נזכיר שמך. הפסוק הזה פרושוהו, אבל בפסוק זה יש סוד עליון בתוך האמונה. ה' אלהינו – זהו ראשית הסודות העליונים, מקום שמשם יוצאים

בְּמַתִּי מֵעֵט. כְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר, בְּשִׁבְעִים נֶפֶשׁ יָרְדוּ  
 אֲבוֹתַי מִצְרִימָה וְעַתָּה שָׂמְךָ יְהוָה  
 אֱלֹהֵי כְּבוֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם לְרֹב:

וַיְהִי שֵׁם לְגוֹי. מִלְּמַד שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל מְצִינִים שֵׁם:

גְּדוֹל עֲצוּם. כְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר, כִּיבְנֵי יִשְׂרָאֵל פָּרוּ  
 וַיִּשְׂרְצוּ וַיִּרְבוּ וַיַּעֲצְמוּ בְּמָאד מְאֹד,

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

כָּל הָאוֹרוֹת שֶׁל כָּל הַנְּרוֹת בְּלֵם לְהַדְלִיק, וְשֵׁם תְּלוּי  
 כָּל סוּד הָאֱמוּנָה, שֵׁם זֶה שׁוֹלֵט עַל הַכֹּל.

כב ובני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאד מאד

**בוזוהר – ספר בראשית – פרשת ויחי – דף רמא ע"א**

תָּא חֲזוּ, תְּרִיסַר שְׁבֻטִין, בְּד' דְּגַלְיָן, בְּד' סְטָרִין, שְׁלֹשָׁה פּוּנְיִים צְפוּנָה  
 וְשְׁלֹשָׁה פּוּנְיִים יָמָה וְשְׁלֹשָׁה פּוּנְיִים נֶגְבָּה וְשְׁלֹשָׁה פּוּנְיִים מְזֻרְחָה וְהֵימֵ  
 עֲלֵיהֶם. וְהָכִי הוּא וְדָא, תְּלַת שְׁבֻטִין לְכָל סְטָר לְד' רוּחֵי עֲלָמָא, וְתַלְת  
 שְׁבֻטִין לְדְרוּעָא דִּימִינָא, וְתַלְת שְׁבֻטִין לְדְרוּעָא דְשְׂמָאלָא, וְתַלְת שְׁבֻטִין,  
 לְיִרְכָא יְמִינָא, וְתַלְת שְׁבֻטִין לְיִרְכָא שְׂמָאלָא, וְגוּפָא דְשְׂכִינְתָא עֲלֵיהוּ.  
 הָדָא הוּא דְכְּתִיב, וְהֵימֵ עֲלֵיהֶם.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בֹּא רְאֵה, שְׁנַיִם עֶשֶׂר שַׁבָּתִים בְּאַרְבָּעָה דְגָלִים  
 בְּאַרְבָּעָה צְדָדִים, שְׁלֹשָׁה פּוּנִים צְפוֹנָה, וּשְׁלֹשָׁה פּוּנִים  
 יְמָה, וּשְׁלֹשָׁה פּוּנִים נֶגְבָה, וּשְׁלֹשָׁה פּוּנִים מְזֻרְחָה, וְהֵימָּן  
 עָלֵיהֶם. וְכֹף הוּא וּדְאִי, שְׁלֹשָׁה שַׁבָּתִים לְכָל צֵד,  
 לְאַרְבָּעָה רוּחוֹת הָעוֹלָם, וּשְׁלֹשָׁה שַׁבָּתִים לְזְרוּעַ יְמִין,  
 וּשְׁלֹשָׁה שַׁבָּתִים לְזְרוּעַ שְׂמָאל, וּשְׁלֹשָׁה שַׁבָּתִים לְיָרֵךְ  
 יְמִין, וּשְׁלֹשָׁה שַׁבָּתִים לְיָרֵךְ שְׂמָאל, וְגוּף הַשְּׂכִינָה  
 עָלֵיהֶם. זֶהוּ שְׁכָתוּב וְהֵימָּן עָלֵיהֶם.

מֵאֵי טַעְמָא תֵּלַת שַׁבָּתִין לְדְרוּעָא, וְתֵּלַת שַׁבָּתִין לְיָרְכָא, וְכֵן לְכֻלָּא. אֵלָּא  
 רְזָא דְמַלְהָ, תֵּלַת קְשָׁרִין אֵינּוּן בְּדְרוּעָא יְמִינָא, וְתֵּלַת בְּשַׁמְאֵלָא, וְתֵּלַת  
 בְּיָרְכָא יְמִינָא, וְתֵּלַת קְשָׁרִין בְּיָרְכָא שְׂמָאלָא, אֲשַׁתְּכַחוּ תְּרִיסַר קְשָׁרִין  
 לְאַרְבַּע סְטָרִין, וְגוּפָא עָלֵיהוּ. אֲשַׁתְּכַחוּ תְּרִיסַר עִם גּוּפָא כְּגוֹנוֹנָא דְלַעִילָא.  
 מִנָּא לָן, דְּכַתִּיב, כָּל אֵלֶּה שַׁבָּטֵי יִשְׂרָאֵל שְׁנַיִם עֶשֶׂר. וְזֹאת, בְּגִין דְּבָהּ  
 אֲשַׁתְּלִים חוּשְׁבָנָא, כְּמָה דְּאֲתַמַּר וְהֵימָּן עָלֵיהֶם מְלַמְעֵלָה. (זכריה ד) שַׁבְּעָה  
 עֵינֵי ה', אֵינּוּן שַׁבְּעָה עֵינֵי הָעֵדָה. שַׁבְּעִין סְנֵהֲדָרִין. שַׁעֲרָהָא, כְּמָה דְּכַתִּיב,  
 (במדבר כ) כָּל הַפְּקוּדִים לְמַחְנֵה יְהוּדָה מֵאֵת אֶלְפֵי וְגו'. כָּל הַפְּקוּדִים לְמַחְנֵה  
 רְאוּבֵן, וְכֵן לְכֻלָּהוּ.

מָה הַטַּעַם שְׁלֹשָׁה שַׁבָּתִים לְזְרוּעַ וּשְׁלֹשָׁה שַׁבָּתִים  
 לְיָרֵךְ וְכֵן לְכֻלָּא? אֵלָּא סוּד הַדְּבָר – שְׁלֹשָׁה קְשָׁרִים הֵם  
 בְּזְרוּעַ יְמִין, וּשְׁלֹשָׁה בְּשַׁמְאֵל, וּשְׁלֹשָׁה בְּיָרֵךְ יְמִין,  
 וּשְׁלֹשָׁה קְשָׁרִים בְּיָרֵךְ שְׂמָאל. נִמְצְאוּ שְׁנַיִם עֶשֶׂר  
 קְשָׁרִים לְאַרְבָּעָה צְדָדִים, וְהַגּוּף עָלֵיהֶם. נִמְצְאוּ שְׁנַיִם  
 עֶשֶׂר עִם הַגּוּף כְּמוֹ שְׁלַמְעֵלָה. מִנֵּין לָנוּ? שְׁכָתוּב  
 (בראשית מט) כָּל אֵלֶּה שַׁבָּטֵי יִשְׂרָאֵל שְׁנַיִם עֶשֶׂר, וְזֹאת,  
 מִשׁוּם שֶׁבָּהּ הַשְּׁתֵּלִים הַחֲשֻׁבוֹן, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְהֵימָּן

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

עליהם מלמעלה. שבעה עיני ה' (זכריה ז) – הם שבעה עיני העדה, שבעים סנהדרין. שערוֹתיה, כמו שכתוב (במדבר ב) כל הפקודים למחנה יהודה מאת אלה וגו'. כל הפקודים למחנה ראובן, וכן לכלם.

ואי תימא, במצרים בסליקו דיעקב מעלמא, דאשתכח שלימו בההיא שעטא, כולי האי אן הוא. ודאי שבעין נפשין הוו, וכל אינון דאולידו בשבע עשרה שנין, דלית לון חושבנא. כמה דכתיב (שמות א) ובני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאד מאד. וכתיב, (תהלים מ) עצמו משערות ראשי. וכאה חולקיה דיעקב שלימא, דהוא אשתלים לעילא ותתא.

ואם תאמר, במצרים בהסתלקות יעקב מהעולם, שנמצאה שלמות באותה שעה, כל זה איפה הוא? ודאי שבעים נפשות היו, וכל אותם שהולידו בשבע עשרה שנים שאין להם חשבון, ככתוב (שמות א) ובני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאד מאד, וכתוב (תהלים מ) עצמו משערות ראשי. אשרי חלקו של יעקב השלם, שהוא השתלים למעלה ולמטה.

אמר רבי אלעזר, ודאי הכי הוא, אבל בתקונא עלאה דיובלא, היך אשתכח כולי האי. אמר ליה, אריא, בין דסדר רגלוי למיעאל בכרמא, מאן איהו דעייל בהדיה.

אמר רבי אלעזר, ודאי כן הוא, אבל בתקון העליון של היובל איך נמצא כל זה? אמר לו, אריה, בין שסדר רגליו להכניס לכרם, מיהו שיכניס עמו?

פתח רבי אלעזר ואמר, (איוב כג) והוא באחד ומי ישיבנו ונפשו אותה

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ויעש. האי תקונא עלאה, הוא כלא חד, לא הוי ביה פירוודא כהאי תתאה, דהא כתיב, (בראשית ב) ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים. ואף על גב דאית ביה פירוודא, כד יסתכלון מלי, כלא סלקא לחד.

פתח רבי אלעזר ואמר, (איוב כג) והוא באחד ומי שייבנו ונפשו אותה ויעש. זה תקון העליון הזה, הוא הכל אחד, לא היה בו פרווד כפתחון הזה, שהרי כתוב (בראשית ב) ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים. ואף על גב שיש בו פרווד, כשיתבוננו בדברים, הכל עולה לאחד.

אבל האי תקונא עלאה דיובלא, קיימא על תריסר, כהאי תתאה. ואף על גב דאיהו חד, האי חד אשלים לכל סטר, בהאי סטר, ובהאי סטר. אינון שית סטרין עלאין תריסר הוו. דכל חד אוזיף לחבריה, (קנ"ח ע"א) ואתכליל מניה, ואשתכחו תריסר, וגופא, וכלא קיימא על תריסר. מאן גופא, דא יעקב, והא אתמר, אלא רישא וגופא בחד קיימי.

אבל תקון היובל הזה עומד על שנים עשר, כמו התחתון הזה, ואף על גב שהוא אחד, האחד הזה משלים לכל צד, בצד זה ובצד זה. אותם ששה צדדים עליונים הם שנים עשר, שכל אחד מלוה לחברו ונכלל ממנו, ונמצאו שנים עשר, והגוף והכל עומד על שנים עשר. מי הגוף? זה יעקב, והרי נתבאר, אלא ראש וגוף באחד עומדים.

**בוזר – ספר שמות – פרשת שמות – דף י"ד ע"ב**

פתח רבי שמעון פומיה ואמר, שית דרגין נחתו עמיה דיעקב למצרים וכל



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

חד וחד עשרה אָלף רבוא. וְלִקְבְּלִיהוֹן שִׁית דְּרָגִין לְיִשְׂרָאֵל. וְלִקְבְּלִיהוֹן (ר"ו ע"א) שִׁית דְּרָגִין לְכַרְסֵיִיא דְלַעִילָא. וְלִקְבְּלִיהוֹן שִׁית דְּרָגִין לְכַרְסֵיִיא דְלַתְתָּא. דְכְתִיב, (מלכים א', י') שֶׁשׁ מַעְלוֹת לַכֶּסֶא. הֵדָא הוּא דְכְתִיב, (יחזקאל ט"ו) רַבְבָּה בְּצִמְח הַשָּׂדֶה נִתְתִּיף וְגו', הֲרִי שִׁית. וְלִקְבְּלִיהוֹן כְּתִיב, וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל פָּרוּ וַיִּשְׂרְצוּ וַיִּרְבוּ וַיַּעֲצֻמוּ וְגו'.

פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן פִּיו וְאָמַר, שֶׁשׁ דְּרָגוֹת יָרְדוּ עִם יַעֲקֹב לְמִצְרַיִם, וְכָל אַחַת וְאַחַת עֶשְׂרֵה אָלְף רַבּוּא. וּכְנַגְדָן שֶׁשׁ דְּרָגוֹת לְיִשְׂרָאֵל, וּכְנַגְדָן שֶׁשׁ דְּרָגוֹת לַכֶּסֶא הָעֲלִיּוֹן, וּכְנַגְדָן שֶׁשׁ דְּרָגוֹת לַכֶּסֶא שְׁלֹמֶטָה, שְׁכַתּוֹב שֶׁשׁ מַעְלוֹת לַכֶּסֶא. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב (יחזקאל טו) רַבְבָּה בְּצִמְח הַשָּׂדֶה נִתְתִּיף וְגו'. הֲרִי שֶׁשׁ. וּכְנַגְדָן כְּתוּב וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל פָּרוּ וַיִּשְׂרְצוּ וַיִּרְבוּ וַיַּעֲצֻמוּ וְגו'.

**בוזר - ספר שמות - פרשת שמות - דף י"ח ע"א**

תָּנָא, בְּשַׁעֲתָא דְמָסַר קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל לְשָׂרָא דְמִצְרָאִי, גּוֹר עֲלִייהוּ ז' גְּזוּרוֹת, שִׁישְׁעֵבְדוּ בְהוֹן מִצְרָאִי. הֵדָא הוּא דְכְתִיב, (שמות א') וַיִּמְרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם בְּעַבְדוּתָהּ קָשָׁה בְּחוּמְרָא וּבְלַבְנִים וְגו'. וְלִקְבְּלִיהוֹן שְׁבַעָה לְטָב, וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל פָּרוּ, וַיִּשְׂרְצוּ, וַיִּרְבוּ, וַיַּעֲצֻמוּ, בְּמָאד, מְאֹד, וְתַמְלָא הָאָרְץ אוֹתָם. (שמות א') הֵבֶה נִתְחַכְמָה לוֹ. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, אֵין הֵבֶה אֶלָּא לְשׁוֹן הַזְּמָנָה, לְמַעַבְד דִּינָא. כְּמָה דְאֵתָּ אָמַר, (בראשית י"א) הֵבֶה נִרְדָּה. (שמואל א', י"ד) הֵבֶה תְּמִים. אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, הֵבֶה כּוֹלָם, לְשׁוֹן הַסְּכָמָה וְהַזְּמָנָה. כְּמוֹ (בראשית י"א) הֵבֶה נִבְנָה לָנוּ עִיר. (שופטים כ') הָבוּ לָכֶם עֶצֶה. (תהלים כ"ט) הָבוּ לָהּ בְּנֵי אֱלִים.

שְׁנִינוּ, בְּשַׁעָה שְׁמָסַר הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא אֶת יִשְׂרָאֵל לְשָׂר מִצְרַיִם, גּוֹר עֲלִיהֶם שְׁבַע גְּזוּרוֹת שִׁישְׁעֵבְדוּ בְהֶם

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

המְצָרִים, וְהוּ שְׁפָתוֹב וַיִּמְרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם בְּעַבְדָּה קָשָׁה  
 בְּחֹמֶר וּבִלְבָנִים וְגו'. וּכְנַגְדָם שָׁבַע לְטוֹב - וּבְנֵי  
 יִשְׂרָאֵל פָּרוּ וַיִּשְׂרְצוּ וַיִּרְבוּ וַיַּעֲצְמוּ בְּמֵאד מְאֹד וַתִּמְלֵא  
 הָאָרֶץ אֹתָם. הִבָּה נִתְחַכְמָה לוֹ. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, אֵין  
 הִבָּה אֶלָּא לְשׁוֹן הַזְּמָנָה לַעֲשׂוֹת דִּין, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר  
 (בראשית יא) הִבָּה נִרְדָּה. (שמואל א יד) הִבָּה תָּמִים. אָמַר  
 רַבִּי יוֹחָנָן, הִבָּה - כָּלָם לְשׁוֹן הַסְּכָמָה וְהַזְּמָנָה, כְּמוֹ  
 הִבָּה נִבְנָה לָנוּ עִיר. (שופטים כ) הָבוּ לָכֶם עֲצָה. (תהלים כט)  
 הָבוּ לַה' בְּנֵי אֱלֹהִים.

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, הִבָּה נִתְחַכְמָה לוֹ נַהוּי בְּהַסְכָּמַת דִּינָא לְגַבִּיָּה. פֶּן יִרְבֶּה,  
 וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ אוֹמְרַת כֵּן יִרְבֶּה, וְכֵן יִפְרוֹץ. וּמִלְאָכֵי הַשֶּׁרֶת הוּוּ לְהוּ לְשָׁכִים  
 וְלַצְּנִינִים הִדָּא הוּא דְכִתִּיב, וַיִּקְוְצוּ מִפְּנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל. דְּהוּוּ מִתְעַקְצֵי  
 מִמִּלְאָכֵי הַשֶּׁרֶת, כְּהֵנִי קוֹצֵי דְמִתְעַקְצֵי בְּהוּ אֵינְשֵׁי.

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, הִבָּה נִתְחַכְמָה לוֹ נַהֲיָה בְּהַסְכָּמַת  
 הַדִּין אֵלָיו. פֶּן יִרְבֶּה, וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ אוֹמְרַת כֵּן יִרְבֶּה וְכֵן  
 יִפְרֹץ. וּמִלְאָכֵי הַשֶּׁרֶת הָיוּ לָהֶם לְשָׁכִים וְלַצְּנִינִים. וְהוּ  
 שְׁפָתוֹב וַיִּקְוְצוּ מִפְּנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל, שְׁהָיוּ נַעֲקָרִים  
 מִמִּלְאָכֵי הַשֶּׁרֶת, כְּמוֹ שְׁאֲנָשִׁים נַעֲקָצִים מִהַקּוֹצִים  
 הַלָּלוּ.

אָמַר רַבִּי יוֹדָאי אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מַה הוּוּ מַחְשַׁבְתָּהוֹן דְּמִצְרָאֵי,  
 דְּמִמְנַע מִיִּשְׂרָאֵל פְּרִיָּה וְרַבִּיָּה, וְשִׁלְטָנָא דְּמִמְנָא עֲלֵיהוֹן דְּאָעִיל  
 בְּלַבְדָּהוֹן כֶּף. אֶלָּא, אָמַר לְהוֹן, הוּוּ יְדַעִין, דְּזִמִּין בְּרָא כְּדָא  
 לְמִיפַק מִיִּשְׂרָאֵל, דִּיתְעַבִּיד דִּינָא בְּאַלְהֵיהוֹן עַל יְדֵיהָ.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אָמַר רַבִּי יוֹדָאֵי אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מָה הִיְתָה מַחְשַׁבַּת  
הַמְצָרִים שֶׁתִּמְנַע פְּרִיָּה וּרְבִיָּה מִיִּשְׂרָאֵל וְהַשְּׁלִיט  
הַמְּמַנָּה עֲלֵיהֶם שֶׁהַכְּנִיס כָּף בְּלַבָּם? אֲלֵא אָמַר לָהֶם,  
הָיוּ יוֹדְעִים שֶׁעֲתִיד בֶּן אֶחָד לְצֵאת מִיִּשְׂרָאֵל שִׁיעֶשֶׂה  
דִּין בְּאֱלֹהֵיהֶם עַל יָדוֹ.

דָּאָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, בְּשַׁעָה שֶׁאָמַר מֹשֶׁה, (שמות י"ב) וּבְכָל אֱלֹהֵי מִצְרַיִם  
אֶעֱשֶׂה שְׁפָטִים הֶלֶךְ דּוּמָה שָׂרוּ שֶׁל מִצְרַיִם, ד' מֵאוֹת פְּרָסָה. אָמַר לִיָּה  
קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, גְּזֵרָה נְגִזְרָה לְפָנַי, דְּכַתִּיב, (ישעיה כ"ד) יִפְקֹד יי' עַל צָבָא  
הַמְרוֹם בְּמָרוֹם וְגו'. בְּאוֹתָהּ שַׁעָה נִטְלָה הַשְּׂרָרָה מִמֶּנּוּ, וְנִתְמַנָּה דּוּמָה שָׂר  
שֶׁל גִּיהֶנָם, לִידוֹן שָׁם נַפְשוֹת הַרְשָׁעִים. וְרַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר עַל הַמֵּתִים  
נִתְמַנָּה.

שֶׁאָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, בְּשַׁעָה שֶׁאָמַר מֹשֶׁה וּבְכָל אֱלֹהֵי  
מִצְרַיִם אֶעֱשֶׂה שְׁפָטִים, הֶלֶךְ דּוּמָה, שָׂרוּ שֶׁל מִצְרַיִם,  
אַרְבַּע מֵאוֹת פְּרָסָה. אָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, גְּזֵרָה  
נְגִזְרָה לְפָנַי, שְׁכַתּוֹב (ישעיה כד) יִפְקֹד ה' עַל צָבָא  
הַמְרוֹם בְּמָרוֹם וְגו'. בְּאוֹתָהּ שַׁעָה נִטְלָה הַשְּׂרָרָה מִמֶּנּוּ,  
וְנִתְמַנָּה דּוּמָה שָׂר שֶׁל גִּיהֶנָם לִידוֹן שָׁם נַפְשוֹת  
הַרְשָׁעִים. וְרַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, עַל הַמֵּתִים נִתְמַנָּה.

אָמַר רַבִּי חֲנִינָא, כְּתִיב (במדבר ל"ג) וּבְאֱלֹהֵיהֶם עָשָׂה יי' שְׁפָטִים. וְכִי בְּאֱלֹהֵי  
שֶׁל כְּסָף, וְשֶׁל זָהָב, וְשֶׁל עֵץ, וְשֶׁל אֶבֶן, יֵשׁ שְׁפָטִים. אֲלֵא אָמַר רַבִּי יוֹסִי,  
שֶׁל כְּסָף וְשֶׁל זָהָב הָיוּ נִתְכִּים מְאֹלֵיהֶם, וְשֶׁל עֵץ מִתְרַקְבִּין.

אָמַר רַבִּי חֲנִינָא, כְּתוּב (במדבר לג) וּבְאֱלֹהֵיהֶם עָשָׂה ה'  
שְׁפָטִים. וְכִי בְּאֱלֹהֵי שֶׁל כְּסָף וְשֶׁל זָהָב וְשֶׁל עֵץ וְשֶׁל  
אֶבֶן יֵשׁ שְׁפָטִים? אֲלֵא, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, שֶׁל כְּסָף וְשֶׁל

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וְהָב הָיוּ נִתְכִּים מֵאֲלֵיהֶם, וְשָׁל עַץ מִתְּרַקְבִים.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אֱלוֹהַּ שֶׁל מִצְרַיִם שָׁה הָיָה, וְצוּה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת בּוֹ שְׁפָטִים, לְשִׁרוֹף אוֹתוֹ בְּאֵשׁ, כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (דברים ז) פְּסִילֵי אֱלֹהֵיהֶם תִּשְׂרֹפוּן בְּאֵשׁ. כְּדִי שְׂיִהְיֶה רִיחוֹ נוֹדֵף. וְעוֹד, (שמות י"ב) רֹאשׁוֹ עַל כְּרָעָיו וְעַל קִרְבּוֹ. וְעוֹד, שְׁעִצְמוֹתָיו מוֹשְׁלָכִים בְּשׁוֹק. וְזֹאת הָיְתָה לְמִצְרַיִם קִשָּׁה מְכוּלָן, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, שְׁפָטִים.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אֱלוֹהַּ שֶׁל מִצְרַיִם שָׁה הָיָה, וְצוּה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת בּוֹ שְׁפָטִים, לְשִׁרוֹף אוֹתוֹ בְּאֵשׁ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דברים ז) פְּסִילֵי אֱלֹהֵיהֶם תִּשְׂרֹפוּן בְּאֵשׁ, כְּדִי שְׂיִהְיֶה רִיחוֹ נוֹדֵף. וְעוֹד, (שמות יב) רֹאשׁוֹ עַל כְּרָעָיו וְעַל קִרְבּוֹ. וְעוֹד, שְׁעִצְמוֹתָיו מוֹשְׁלָכִים בְּשׁוֹק. וְזֹאת הָיְתָה לְמִצְרַיִם קִשָּׁה מְכוּלָן, וְהוּ שְׁכָתוּב שְׁפָטִים.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בְּאֵלֵיהֶם מִמֶּשׁ וְזָהוּ שֶׁר שְׁלָהֶם, לְקַיִם, יְפָקוֹד ה' עַל צָבָא הַמְּרוּם בְּמָרוּם וְעַל מַלְכֵי הָאֲדָמָה עַל הָאֲדָמָה. וְכָל זֶה הָיוּ יוֹדְעִים הַחֲכָמִים שְׁבָהֶם, וְכָל שְׁכָן שֶׁר שְׁלָהֶם. עַל כֵּן כְּתִיב, הִבֵּה נִתְחַכְּמָה לוֹ.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּאֵלֵיהֶם מִמֶּשׁ, וְזָהוּ שֶׁר שְׁלָהֶם, לְקַיִם יְפָקוֹד ה' עַל צָבָא הַמְּרוּם בְּמָרוּם וְעַל מַלְכֵי הָאֲדָמָה עַל הָאֲדָמָה. וְכָל זֶה הָיוּ יוֹדְעִים הַחֲכָמִים שְׁבָהֶם, וְכָל שְׁכָן שֶׁר שְׁלָהֶם, עַל כֵּן כְּתוּב הִבֵּה נִתְחַכְּמָה לוֹ.

## וְתַמְלֵא הָאָרֶץ אֶתְכֶם:

וְרַב. כְּמֵה שְׁנֵאמַר, רַבְּכָה כְּצִמְחַ הַשָּׂדֶה נְתַתִּיךָ  
 וְתַרְבִּי וְתַגְדְּלִי וְתַבְאִי בְּעַדִּי עַדִּיִּים שְׂדִים  
 נִכְנֹו וְשִׁעְרֶךָ צִמְחַ וְאֶת עֵרֶם וְעַרְיָה: כִּי־וְאֶעְבֹּר  
 עָלֶיךָ וְאֶרְאֶךָ מִתְּבוֹסֶסֶת בְּדַמְיֶךָ וְאֶמַר לְךָ  
 בְּדַמְיֶךָ חַיִּי וְאֶמַר לְךָ בְּדַמְיֶךָ חַיִּי:

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

כִּי־וְאֶעְבֹּר עָלֶיךָ וְאֶרְאֶךָ מִתְּבוֹסֶסֶת בְּדַמְיֶךָ וְאֶמַר לְךָ בְּדַמְיֶךָ חַיִּי

**בזוהר – ספר שמות – פרשת בא – דף ל"ה ע"ב**

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כָּל שׁוֹקֵי מִצְרַיִם, מַלְיִין טַעוּן הוּוּ, וְעוֹד דְּבָכַל בֵּיתָא  
 וּבֵיתָא, הוּוּ שְׂכִיחֵי זַיְנִין, דְּמִתְקַטְרִי בְּחַרְשֵׁייהוּ, בְּאִינוּן כְּתָרִין תְּתָאִין  
 דְּלִתְתָא, וּמִתְעָרִין רוּחַ מְסֻאָבָא בְּגוּוֹיֵיהוּ.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כָּל שׁוֹקֵי מִצְרַיִם הָיוּ מְלָאִים אֱלִילִים,  
 וְעוֹד, שְׂבָכַל בֵּית וּבֵית הָיוּ מְצוּיִים מִיְנִים שְׂנַקְשָׁרִים  
 בְּכַשְׂפֵיהֶם בְּאוֹתָם כְּתָרִים תְּחַתּוּנִים שְׂלַמְטָה,  
 וּמְעוֹרְרִים רוּחַ טְמָאָה בְּתוֹכָם.

וְרָזָא דְּמַלְהָ תְּנָא, כְּתִיב, וּלְקַחְתֶּם אֲגֻדַּת אַזּוּב וּטְבַלְתֶּם בְּדָם אֲשֶׁר בְּסֶף  
 וְהִגַּעְתֶּם אֶל הַמִּשְׁקוֹף וְאֶל שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת. אֲגֻדַּת אַזּוּב לְמָה. בְּגִין לְבַעְרָא  
 רוּחַ מְסֻאָבָא מִבְּיַנְיָהוּ, (נ"א האי קרא קשיא וכי וראה את הדם ואחר כך ופסח  
 דמשמע דסימנא הוא דעביד אמאי והא כלא גלייא קמיה קודשא בריך הוא וכתוב הוא  
 גלי עמיקתא ומסתרתא אלא תנא כתיב וירא יי' וינאץ וגו' וכתוב וירא יי' כי רבה רעת

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וגו' ותנינן לא אתחזי אשגחותא לעילא אלא כד אתחזי לתתא עובדא ומדאתעבד עובדא אשגחותא לעילא אתער ובגין כך כולא בין לטב בין לביש בעובדא תלייא מלתא. ולקחתם אגודת אוזב וגו' אגודת אוזב למה ומאי טעמא בעא דאתגלייא דמא על המשקוף ועל שתי המוזוות. אמר רבי יוסי כל שוקי מצרים מליין טעוון הוו ובכל ביתא וביתא הוו שכיחי זינין דמקטרין בחרשייהו באינון בתרין תתאין דלתתא ומתערין רוח מסאבא בגוייהו ועל דא אגודת אוזב בגין לבערא רוחי מבינייהו) ולְאֶחָוָא בְּפִתְחֵיהוּ, בְּהַנִּי תָלֵת דְּיוֹכְתֵי, מְהִימְנוּתָא שְׁלִימְתָא. חֵד הָכָא, וְחֵד הָכָא, וְחֵד בְּגוּוֹיֵיהוּ בְּגִין פְּךָ, וּפְסַח יִי' עַל הַפֶּתַח וְלֹא יִתֵּן הַמִּשְׁחִית לְבֹא אֶל בְּתִיכֶם לְנִגּוֹף, מִשּׁוּם דְּחָמֵי שְׂמָא קִדְיָשָׁא רְשִׁים עַל פֶּתַחָא.

וְסוּד הַדְּבָר לְמִדְנֹו, כְּתוּב וּלְקַחְתֶּם אֲגֻדַּת אֲזוּב וְטַבְלֶתֶם בְּדָם אֲשֶׁר בַּסֶּף וְהִגַּעְתֶּם אֶל הַמִּשְׁקוֹף וְאֶל שְׁתֵּי הַמּוּזוּוֹת. אֲגֻדַּת אֲזוּב לְמָה? כְּדֵי לְבַעַר רוּחַ טְמֵאָה מִבְּיַנְיָהֶם, (זה הפסוק קשה, וכי וראה את הדם ואחר כך ופסח, שמשמע שסימן הוא שעשה, מדוע, ' והרי הכל גלוי לפני הקדוש ברוך הוא, וכתוב (דניאל ב) הוא מגלה עמקות ונסתרות. אלא שנינו, כתוב וירא ה' וינאץ וגו', וכתוב וירא ה' כי רבה רעת וגו'. ושנינו, לא מתראה השגחה למעלה, אלא כאשר נראה למטה מעשה, ומשגעה מעשה ההשגחה למעלה מתעוררת, ומפני כן הכל, בין לטובה ובין לרעה, במעשה תלוי הדבר. ולקחתם אגדת אוזב וגו'. אגדת אוזב למה, ' ומה הטעם רצה שיתגלה דם על המשקוף ועל שתי המוזוות, אמר רבי יוסי, כל השוקים במצרים היו מלאים אלילים, ובכל בית ובית היו נמצאים מינים שמקטירים בכשפיהם באותם כתרים תחתונים שלמטה ומעוררים רוח

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

טמאה אצלם, ועל זה אגדת אזוב, כדי לבער רוחות מביניהם) ולהראות בפתחיהם בשלשת המקומות הללו האמונה השלמה. אחד כאן, ואחד כאן, ואחד ביניהם. ולכן ופסח ה' על הפתח ולא יתן המשחית לבא אל בתיכם לנגף, משום שרואה את השם הקדוש רשום על הפתח.

אמר רבי יהודה, אי הכי אמאי דמא, דהא תנינן, חוור וסומק וחד דכליל ביני גווי. אמר ליה, תרי דמי הו, חד דמילה, וחד דפסחא. דמילה רחמי. דפסחא דינא.

אמר רבי יהודה, אם כן אז לשם מה דם, שהרי שנינו, לכן ואדם ואחד שכלול בין הגונים? אמר לו, שני דמים היו, אחד של מילה ואחד של פסח. של מילה רחמים, ושל פסח דין.

אמר רבי יהודה, לאו הכי, אלא כמה דאוליפנא, דאחור ההוא דמא קודשא בריה הוא לרחמי, כאילו הו חוור בגו גווי, הדא הוא דכתיב, (יחזקאל ט"ז) ואעבור עליך ואראך מתבוססת בדמיה ואומר לך בדמיה חיי וגו'. ואף על גב דהוה סומקא, אתחור לרחמי, דכתיב בדמיה חיי. ובגין כן, רשים פתחא בתלת סטרין, חד הכא, וחד הכא, וחד ביניהו.

אמר רבי יהודה, לא כן, אלא כמו שלמדנו, שהחזיר הקדוש ברוך הוא את אותו דם לרחמים, כאילו היו לכן בתוך הגונים. זהו שכתוב (יחזקאל טז) ואעבר עליך ואראך מתבוססת בדמיה ואמר לך בדמיה חיי וגו'. ואף על גב שהיה אדם, החזיר לרחמים, שכתוב בדמיה חיי. ולכן רשום הפתח בשלשה צדדים – אחד

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

כָּאֵן, וְאֶחָד כָּאֵן, וְאֶחָד בֵּינֵיהֶם.

דף ל"ו ע"א

תאני ר' חזקיה, תרין דמי אתחזו, לקבל תרי בתרין, דאתחזו (נ"א דאתערו) לעילא ביהיא שעתא. אמר רבי יוסי, חד בתרא דכלילא בתרין סטרין טמירין, (דף ל"ו ע"א) ברחמי ודינא.

שנה רבי חזקיה, שני דמים נראו כנגד שני כתרים שנראו (שהתעוררו) למעלה באותה שעה. אמר רבי יוסי, כתר אחד שכלול בשני צדדים טמונים, ברחמים ודין.

אמר רבי אבא, בכמה אתרין חס קודשא בריה הוא על בנוי: עבד בר נש ביתא, וקודשא בריה הוא אמר ליה, כתוב שמי, ושוי לפתח, ואת שרי לגו ביתא, ואנא אותיב לבר בפתח לנטרא לך. והכא אמר, רשים על פתחא רוא דמהימנותא דילי, ואת שרי לגו ביתך, ואנא נטיר לך לבר, דכתיב ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר, וכתיב וראה את הדם על המשקוף ועל שתי המזוזות ופסח ד' על הפתח ולא יתן המשחית לבא אל בתיכם לנגוף.

כתב את שמי ושם אותו בפתח שלך, ואתה שרוי בתוך הבית, ואני יושב מחוץ לפתח לשמר אותך. וכאן אמר: רשם על הפתח את סוד האמונה שלי, ואתה שרוי בתוך הבית, ואני שומר אותך מבחוץ, שכתוב ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר, וכתיב וראה את הדם על המשקוף ועל שתי המזוזות ופסח ה' על הפתח ולא יתן המשחית לבא אל בתיכם



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

לנגף.

תו אָמַר רַבִּי אַבָּא, כְּגוֹנוֹנָא דְשָׁמַא קְדִישָׁא עֲבָדוּ בְּהוּוּא שְׁעָתָא. מַה שְׁמַא קְדִישָׁא הִי אֶתְחָזֵר בְּהַאי שְׁעָתָא דִּינָא, אוּף הִכִּי אֶתְחָזֵר הַאי דְמַא בְּהַאי שְׁעָתָא דִּינָא, דְכַתִּיב וְרָאָה אֶת הַדָּם עַל הַמִּשְׁקוּף וְעַל שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת, רְשִׁימָא דְכֻלְּהוּ סוּמְקָא, לְאַתְחָזְאָה, דְּהָא אֶתְחָזֵר בְּדִינָא, לְמַעַבְד נוּקְמִין.

עוּד אָמַר רַבִּי אַבָּא, כְּמוֹ הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ עָשׂוּ בְּאוֹתָהּ שְׁעָה. מַה הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ הַ חֹזֵר בְּאוֹתָהּ שְׁעָה לְדִין, אִף כִּף חֹזֵר דָּם זֶה בְּשְׁעָה זֶה לְדִין, שְׁכַתוּב וְרָאָה אֶת הַדָּם עַל הַמִּשְׁקוּף וְעַל שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת. רָשָׁם שָׁל כְּלָם אָדָם, לְהִרְאוֹת שְׁהֵרֵי חֹזֵר לְהִיּוֹת דִּין לַעֲשׂוֹת נְקָמוֹת.

וְרוֹא דְמַלְּהָ, כְּגוֹנוֹנָא דְהוּי לְעִילָא בְּהוּוּא שְׁעָתָא, כִּד בְּעִי לְאַתְחָזְאָה לְתַתָּא, אִי רַחֲמֵי רַחֲמֵי, וְאִי דִינָא דִּינָא, הִדָּא הוּא דְכַתִּיב, וּטְבַלְתֶּם בְּדָם אֲשֶׁר בַּסֶּף וְהִגַּעְתֶּם וְגו'. וְלוֹמְנָא דְאַתִּי כְּתִיב, (ישעיה ס"ג) מִי זֶה בָּא מֵאֲדוּם חֲמוּץ בְּגָדִים מִבְּצָרָה. דְּוּמִין לְאַחְזָאָה (נ"א לַאֲתַחְזוּרָא) כְּלָהוּ דִּינָא לְמַעַבְד נוּקְמִין.

וְסוּד הַדְּבָר - כְּמוֹ שְׁהוּא לְמַעְלָה בְּאוֹתָהּ שְׁעָה, כְּשֶׁרוּצָה לְהִרְאוֹת לְמַטָּה, אִם רַחֲמִים - רַחֲמִים, וְאִם דִּין - דִּין. זֶהוּ שְׁכַתוּב וּטְבַלְתֶּם בְּדָם אֲשֶׁר בַּסֶּף וְהִגַּעְתֶּם וְגו'. וְלַעֲתִיד לְבֹא כְּתוּב, (ישעיה סג) מִי זֶה בָּא מֵאֲדוּם חֲמוּץ בְּגָדִים מִבְּצָרָה. שְׁעָתִיד לְהִרְאוֹת (לַחֲזוּר) כְּלָם דִּין לַעֲשׂוֹת נְקָמוֹת.

וְאַתֶּם לֹא תַצְאוּ אִישׁ מִפֶּתַח בֵּיתוֹ עַד בִּקְרָה. מֵאִי טַעְמָא, מִשׁוּם דְּתַנְיָנָן, אָמַר רַבִּי יִצְחָק, (אמר רבי ירמיה) לָא לִיבְעֵי לֵיהּ לְאִינְשׁ לְמִיזֵל בְּשׁוּקָא,

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ולאשתכחא בשוקא, בזמנא דדינא תליא במתא, דכיון דרשותא אתיהיב למחבלא, מאן דפגע ביה אתוק. והכא משום דדינא אשתכח, לא בעיא לנפקא לבר.

ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר. מה הטעם? משום ששנינו, אמר רבי יצחק [אמר רבי ירמיה], לא צריך לאדם ללכת בשוק ולהמציא בשוק בזמן שהדין תלוי בעיר, שכיון שנתנה רשות למשחית – מי שפוגש אותו, נזק. וכאן משום שהדין נמצא, לא צריך ליצאת בחוץ.

תניא אמר רבי יוסי, בההוא ממש דאשתכח דינא למצראי, בההוא ממש אשתכח רחמי לישראל, הדא הוא דכתיב, וראיתי את הדם ופסחתי עליכם. וכן תנא, בכל אינון כתרין קדישין דלעילא, כמה דאשתכח דינא, אשתכח רחמי, וכלא בשעתא חדא. תנא רבי חזקיה, כתיב, (ישעיה י"ט) ונגף יי' את מצרים נגוף ורפא. נגוף למצרים, ורפא לישראל. מאי ורפא. ממאי שנימולו צריכים רפואה.

שנינו, אמר רבי יוסי, באותו ממש שנמצא דין למצרים, באותו ממש נמצא דין לישראל, והו שכתוב וראיתי את הדם ופסחתי עליכם. וכן שנינו, בכל אותם כתרין קדושים שלמעלה – כמו שנמצא דין, נמצאים רחמים, והכל בשעה אחת. שנה רבי חזקיה, כתוב (שם יט) ונגף ה' את מצרים נגף ורפוא. נגף למצרים, ורפוא לישראל. מה זה ורפוא? ממה שנימולו צריכים רפואה.

ותנא, באותה שעה שנגפו מצראי, באותה שעה נתרפאו ישראל. דתניא

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אמר רבי יוסי, (אמר רבי חזקיה) מהו דכתיב, ופסח יי על הפתח, מאי על הפתח. ופסח יי עליכם מבעי ליה. אבל על הפתח, על הפתח ממש זהו פתח הגוף. ואי זהו פתח הגוף. הוי אומר זו מילה.

ושנינו, באותה שעה שנגפו המצרים, באותה שעה נתרפאו ישראל. ושנינו, אמר רבי יוסי, מה שכתוב ופסח ה' על הפתח, מה זה על הפתח? ופסח ה' עליכם הצטרף היה צריך (לכתב) ! אבל על הפתח, על הפתח ממש, זהו פתח הגוף. ואיזהו פתח הגוף? הוי אומר זו מילה.

רבי שמעון אמר, בשעתא דאתפלג ליליא, וכתרא קדישא אתער לגבה (נ"א אתערב ביה) דכורא. ומאן דכורא. חסד עלאה, דמשמע, דדא בלא דא לא סלקא, ובגין דא, דא מחי, ודא מסי, וכלא בשעתא דדא.

רבי שמעון אמר, בשעה שחלק הלילה, והכתר הקדוש מתעורר אליה (מתערב בו) הזכר. ומי הזכר? חסד עליון, שמשמע שזה בלי זה לא עולה, ובשביל זה, זה מכה וזה מרפא, והכל בשעה אחת.

וכתיב, ופסח יי על הפתח הידוע. מאי הפתח, משום דאיהו פתחא ומשיבא דרוחא וגופא, ותא חזי, עד לא אתגזר אברהם, הוה אטים וסתים מכל סטרוי. מדאתגזר אתפתח מכלא, ולא הוי אטים וסתים פקדמיתא.

וכתוב ופסח על הפתח, הידוע. מה זה הפתח? משום שהוא פתח ומשיכת הרוח והגוף. ובא ראה, עד שלא נמול אברהם, היה אטום וסתום מכל צדדיו. משנמול נפתח מהכל, ולא היה אטום וסתום כמו בתחלה.

# וַיִּרְעוּ אֶתְנֹו הַמְצָרִים וַיַּעֲנוּנוּ וַיִּתְּנוּ עָלֵינוּ עֲבֹדָה קָשָׁה:

וַיִּרְעוּ אֶתְנֹו הַמְצָרִים. כְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר, כִּי הִבֵּה  
נְתַחֲכֶמָה לוֹ פֶּן יִרְבֶּה וְהָיָה כִּי תִקְרָאנָה

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וְהֵינּוּ רֹזָא דְתַנְיָנָן, (בראשית י"ח) וְהוּא יֹשֵׁב פֶּתַח הָאֵהָל. מְשׁוּם דְאִתְגַּלְיָא יו"ד. מאי קא מִיִּרִי. אֵלָא אָמַר רַבִּי יִצְחָק דְהוּא אֲשֵׁרִי בְּגִלּוּיָא דָא, חֶסֶד בְּצַדִּיק. וְדָא הוּא פֶתַח, דְּמִשְׁכְּנָא עֲלָאָה קִדִּישָׁא, מִשְׁמַע דְכְּתִיב הָאֵהָל, הָאֵהָל הַיְדוּעַ.

וְהֵינּוּ הַסּוּד שֶׁשָּׁנִינוּ (בראשית יח) וְהוּא יֹשֵׁב פֶּתַח הָאֵהָל, מְשׁוּם שֶׁהִתְגַּלְתָּה יו"ד. מַה זֶה אוֹמֵר? אֵלָא, אָמַר רַבִּי יִצְחָק, שֶׁהוּא הַשָּׂרָה בְּגִלּוּי זֶה חֶסֶד בְּצַדִּיק, וְזֶהוּ פֶתַח שֶׁל מִשְׁכַּן הָעֲלִיּוֹן הַקָּדוֹשׁ, מִשְׁמַע שֶׁכָּתוּב הָאֵהָל, הָאֵהָל הַיְדוּעַ.

כִּי הִבֵּה נְתַחֲכֶמָה לוֹ. וְכָתוּב וַיִּמְרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם בְּעֲבֹדָה קָשָׁה בְּחֹמֶר וּבִלְבָנִים

**בזוהר – ספר בראשית – פרשת וישב – דף קפ ע"א**

תָּא חֲזִי, יַעֲקֹב שְׁלִימוּ דְאֲבָהֶן הָוּה וְאִיהוּ קָאִים לְקִיּוּמָא בְּגִלּוּתָא. אָבֵל מְגוּ דְאִיהוּ צִדִּיק אֲתַעֲכַב דִּינָא דְלָא שְׁלֵטָא בְּעֵלְמָא. דְהָא כָּל יוֹמֵי דִיעֲקֹב לָא שָׂרָא דִינָא עַל עֵלְמָא, וְכַפְנָא אֲתַבְּטֵלַת.

בֵּא רְאֵה, יַעֲקֹב הָיָה בְּחִיר הָאֲבוֹת, וְהוּא עוֹמֵד לְהִתְקִים בְּגִלּוֹת, אָבֵל מִתּוֹךְ שֶׁהוּא צִדִּיק, הִתְעַכַּב

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הדין שלא ישלט בעולם, שהרי כל ימי יעקב לא  
שרה הדין על העולם והרעב התבטל.

ואוף הכי ביומוי דיוסף דאיהו דיוקנא דאבוי (כיון דאיהו מת מיד). לא שרא  
גלותא (דינא על עלמא). בגין דאיהו אגין עליהו כל יומוי, פיון דאיהו מת,  
מיד שרא עליהו גלותא. כמה דאת אמר (שמות א) וימת יוסף וגו', וסמיה  
ליה הבה נתחכמה לו. וכתיב וימררו את חייהם בעבודת קשה בחמר  
ובלבנים וגו'. כגוונא דא בכל אתר דשריא זכאה (על) בעלמא בגיניה  
קודשא בריה הוא יגין על עלמא, וכל זמנא דאיהו קיים, דינא לא שריא  
על עלמא והא אתמר.

ואף כף בימי יוסף, שהוא דמות אביו, [כיון שהוא מת מיד]  
לא שרתה הגלות [הדין על העולם], משום שהוא הגן  
עליהם כל ימיו. פיון שהוא מת, מיד שרתה עליהם  
הגלות, כמו שנאמר (שמות א) וימת יוסף וגו', וסמוך לו  
– הבה נתחכמה לו. וכתיב וימררו את חייהם בעבודת  
קשה בחמר ובלבנים וגו'. כמו כן בכל מקום ששרוי  
צדיק [על] בעולם, בשבילו הקדוש ברוך הוא יגן על  
העולם, וכל זמן שהוא קיים, הדין לא שורה על  
העולם, והנה נתבאר.

### בוזור – ספר שמות – פרשת שמות – דף ז' ע"א

ויקם מלך חדש. רבי חייא אמר, מלך חדש, חדש ממש הוה. רבי יוסי  
אמר דהוה מחדש גזירין, דלא חידש מלכא אחרא מקדמת דנא. אשר לא  
ידע את יוסף. כל ההוא טיבו, דעבד יוסף בארעא דמצרים, דכתיב,  
(בראשית מ"ז) ויבא יוסף את כל הבכסף ביתה פרעה. וקיים לון בשני כפנא,  
כל האי לא דכיר, ועבד גרמיה דלא ידע ביה.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וַיִּקַּם מֶלֶךְ חֲדָשׁ. רַבִּי חֵיִיא אָמַר, מֶלֶךְ חֲדָשׁ – חֲדָשׁ  
מִמָּשׁ הָיָה. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, שְׁהָיָה מְחֲדָשׁ גְּזֵרוֹת שְׁלֹא  
חֲדָשׁ מֶלֶךְ אַחֵר מִקֶּדֶם לָכֵן. אֲשֶׁר לֹא יָדַע אֶת יוֹסֵף –  
כָּל אוֹתוֹ טוֹב שְׁעָשָׂה יוֹסֵף בְּאַרְץ מִצְרַיִם, שְׁכַתּוֹב  
(בראשית מז) וַיָּבֵא יוֹסֵף אֶת הַבֶּסֶף בֵּיתָה פְּרַעֲהוּ, וְקִיָּם  
אוֹתָם בְּשָׁנֵי הָרָעָב, כָּל זֶה לֹא זָכַר, וְעָשָׂה עֲצָמוֹ שְׁלֹא  
יִוָּדַע אוֹתוֹ.

רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי יְהוּדָה, הוּוּ יִתְבִּי וְלַעֲאן בְּאוֹרֵיִיתָא קָמִיָּה דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמַר  
רַבִּי יְהוּדָה, הָאִי דְכַתִּיב וַיִּקַּם מֶלֶךְ חֲדָשׁ עַל מִצְרַיִם, וְתַנִּינֹן, דְּאִיהוּ קָם  
מִגְרַמִּיהּ, מַה דְּהוּה שְׁפַל, קָם, וְלֹא אֶתְחַזִּי לְמַלְכָּא, וּבְעוֹתָרָא קָם. אָמַר רַבִּי  
שְׁמַעוֹן, כִּלְאֵי הָכִי הוּא, כְּגוֹוְנָא דְאַחְשָׁרוֹשׁ דְּלֹא אֶתְחַזִּי לְמַלְכָּא, וְקָם  
מִגְרַמִּיהּ, וְקָם בְּעוֹתָרָא, וּבְעָא לְאוּבְדָא לְיִשְׂרָאֵל מְעַלְמָא, אוֹף הָכָא, הָאִי  
לֹא אֶתְחַזִּי לְמַלְכָּא, וְקָם מִגְרַמִּיהּ, וּבְעָא לְאוּבְדָא לְיִשְׂרָאֵל מְעַלְמָא, דְכַתִּיב  
וַיֹּאמֶר אֶל עַמּוֹ וְגו', הָבָה נִתְחַכְמָה לּוֹ וְגו', וְכַד הָוה קָם מַלְכָּא לְעִילָא, קָם  
מַלְכָּא לְתַתָּא.

רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי יְהוּדָה הָיוּ יוֹשְׁבִים וְעוֹסְקִים בְּתוֹרָה  
לְפָנֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מַה זֶה שְׁכַתּוֹב  
וַיִּקַּם מֶלֶךְ חֲדָשׁ עַל מִצְרַיִם, וְשִׁנִּינוּ שְׁהוּא קָם מְעַצְמוֹ,  
מַה שְׁהָיָה שְׁפַל – קָם, וְלֹא רָאוּי הָיָה לְמַלְכָּא, וּבְעֵשֶׁר  
הוּא קָם. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, הַכֹּל כֶּף הוּא, כְּמוֹ  
אַחְשָׁרוֹשׁ שְׁלֹא הָיָה רָאוּי לְמַלְכָּא, וְקָם מְעַצְמוֹ, וְקָם  
בְּעֵשֶׁר, וְרָצָה לְהֶאֱבִיד אֶת יִשְׂרָאֵל מִן הָעוֹלָם, אִף כָּאן  
זֶה לֹא רָאוּי לְמַלּוּכָה, וְעַמֵּד מְעַצְמוֹ, וְרָצָה לְהֶאֱבִיד  
אֶת יִשְׂרָאֵל מִן הָעוֹלָם, שְׁכַתּוֹב וַיֹּאמֶר אֶל עַמּוֹ וְגו',  
הָבָה נִתְחַכְמָה לּוֹ וְגו'. וְכִשְׁהָיָה עוֹמֵד מֶלֶךְ לְמַעְלָה –

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

### עומד מלך למטה.

רבי אלעזר ורבי אבא ורבי יוסי, הוו אזלי מטבריא לצפורי, עד דהוו אזלי, פגע בהו חד יודאי, פתח ואמר, (ישעיה י"ט) משא מצרים הנה ה' רוכב על עב קל ובא מצרים ונעו אלילי מצרים מפניו. תא חזי, כל מלכין דעלמא, וכל עמין דעלמא, לא חשיבי כלום קמי קודשא בריה הוא, דכתיב, (דניאל ד') וכל דיירי ארעא פלא חשיבין וכמצפיה עביד בחיל שמיא. והכא במצרים, אף על גב דכל אינון גבוראן, ודרעא מרממא גלי קודשא בריה הוא במצרים, מה כתיב הנה ה' רוכב על עב קל ובא מצרים. מאי שנא, בכל עמין דעלמא, דלא הוה הכי, דהא קודשא בריה הוא גזר גזרה ואתעביד, והכא איהו אתא, דכתיב ובא מצרים. וכתיב, (שמות י"ב) ועברתי בארץ מצרים וגו' אני ה'.

רבי אלעזר ורבי אבא ורבי יוסי היו הולכים מטבריה לצפורי. עד שהיו הולכים, פגע בהם יהודי אחד. פתח ואמר, (ישעיה יט) משא מצרים הנה ה' רכב על עב קל ובא מצרים ונעו אלילי מצרים מפניו. בא ראה, כל מלכי העולם וכל עמי העולם לא נחשבים לכלום לפני הקדוש ברוך הוא, שכתוב (דניאל ד') וכל דיירי הארץ פלא חשובים, וכרצונו עושה בחיל השמים. וכאן במצרים, אף על גב שכל אותן הגבורות וזרוע רמה גלה הקדוש ברוך הוא במצרים, מה כתוב? הנה ה' רכב על עב קל ובא מצרים. מה שונה בכל עמי העולם שלא היה כן, שהרי הקדוש ברוך הוא גזר גזרה ונעשתה, וכאן הוא בא, שכתוב ובא מצרים, וכתוב (שמות יב) ועברתי בארץ מצרים וגו' אני ה'?

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אָלָא, בְּגִין דְּמִלְכָּא הָוָה אֲתִי, לְאַפְקָא לְמִטְרוֹנִיתָא דִּהְווֹת תַּמָּן. וּבְגִין יִקְרָא דְמִטְרוֹנִיתָא הָוָה אֲתִי. וְעַל דָּא הָוָה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי בִיקְרָה, וְאֲתִי לְגַבְהָ לְאַקְמָא לָהּ, וּלְמִיּהָב לָהּ יְדָא, וּלְזִקְפָּא לָהּ, כְּמָה דְזַמִּין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַעַבְד בְּסוּף גְּלוּתָא דְאַדוּם.

אָלָא מְשׁוּם שְׁהַמְלִיךְ הָיָה בָּא לְהוֹצִיא אֶת הַגְּבִירָה שְׁהִיתָה שָׁם, וּבְשִׁבִיל כְּבוֹד הַגְּבִירָה הָיָה בָּא. וְעַל כֵּן הָיָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה בְּכַבּוּדָּהּ, וּבָא אֵלֶיהָ לְהַקִּימָה וּלְתַת לָהּ יָד וּלְזַקֵּף אוֹתָהּ, כְּמוֹ שְׁעַתִּיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת בְּסוּף גְּלוּת אַדוּם.

אָמַר רַבִּי יִיסָא, אִי הֲכִי, דְבְּגִין דְּמִטְרוֹנִיתָא הָוָה, הָא בְּגְלוּתָא דְבְּכַל מִטְרוֹנִיתָא תַּמָּן הוֹת, אָמַאי לָא הָוָה כֵּן. אָמַר לִיהּ, הָא תַּנְיִנֵן, דְּחַטָּאָה גַּרְם, דְּנָטְלוּ נָשִׁים נְכָרִיּוֹת, וְאַעִילוּ בְּרִית קַיִמָּא קַדִּישָׁא בְּרִשׁוּתָא אַחֲרָא. וּבְגִין כֵּן אֲתַאבִּידוּ מִנְהוֹן נְסִין, וְאַתְוּוּן, דְּאַתְחַזִּי לְמַעַבְד לְהוּ, מַה דְּלָא הָוָה הֲכִי בְּגְלוּתָא דְּמַצְרִים, דְּכַלְהוּ הוּוּ שְׁבִטֵי יְהוָה, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל (ד' א') עָאלוּ, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נִפְקוּ.

אָמַר רַבִּי יִיסָא, אִם כֵּן שְׁבִשְׁבִיל הַגְּבִירָה זֶה הָיָה, הֲרִי בְּגְלוּת בְּכָל הִיתָה שָׁם הַגְּבִירָה, וְלָמָּה לָא הָיָה כֵּן? אָמַר לוֹ, הֲרִי שְׁנִינוּ שְׁהַחֲטָא גַּרְם, שְׁנַשְׂאוּ נָשִׁים נְכָרִיּוֹת וְהַכְּנִיסוּ אוֹת בְּרִית קֹדֶשׁ לְרִשׁוֹת אַחֲרַת, וְלִכֵּן נֶאֱבָדוּ מֵהֶם הַנְּסִים וְהָאוֹתוֹת שְׂרָאוּיִים הָיוּ לְהַעֲשׂוֹת לָהֶם, מַה שְׁלָא הָיָה כֵּן בְּגְלוּת מַצְרִים, שְׁכַלְם הָיוּ שְׁבִטֵי יְהוָה, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נְכַנְסוּ, וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יִצְאוּ.

בְּגְלוּתָא דְאַדוּם, בְּעֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַתְיַקְרָא בְּעַלְמָא, וּלְמִיתִי אִיהוּ לְאַקְמָא לְמִטְרוֹנִיתָא, וּלְנַעֲרָא לָהּ מַעֲפָרָא. וְוִי לְמָאן דִּיעַרַע תַּמָּן קָמִיָּה,



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בְּשַׁעֲתָא דַּיִימָא (ישעיה נ"ב) הַתְּנַעֲרִי מֵעֶפֶר קוּמִי שְׁבִי יְרוּשָׁלַיִם הַתְּפַתְחִי מוֹסְרֵי צוּאֲרָךְ. מֵאֵן הוּא מְלֻכָא וְעֵמָא דַּיִיקוּם קָמִיָה. (ישעיה י"ט) וְנָעוּ אֱלִילֵי מִצְרַיִם מִפְּנֵיו, אֱלִילֵי מִצְרַיִם, לָאוּ עַל אַבְנֵינִי וְאֶעִין אֶתְמַר, אֶלָּא עַל כָּל אֵינּוֹן דְּרָגִין מְמַנּוּ עֲלָאִין, וְעַל אֵינּוֹן פּוֹלְחָנִין תַּתְּאִין דְּלֵהוֹן. וּבְכָל אַתְרַּךְ דְּגָלוּ יִשְׂרָאֵל, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי עֲלֵיָהּ, וְאֶתְקַבֵּיל מֵאֵינּוֹן עֲמִין.

בְּגִלוֹת אָדוּם רוּצָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַתְּכַבֵּד בְּעוֹלָם וּלְבֹא הוּא לְהַקִּים אֶת הַגְּבִירָה וּלְנַעַר אוֹתָהּ מִהַעֲפָר. אוֹי לְמִי שִׁימְצֵא שָׁם לְפָנָיו בְּשַׁעֲתָא שְׁיֵאמַר (ישעיה נב) הַתְּנַעֲרִי מֵעֶפֶר קוּמִי שְׁבִי יְרוּשָׁלַם הַתְּפַתְחִי מוֹסְרֵי צוּאֲרָךְ. מִי הוּא הַמְּלֶךְ וְהָעַם שִׁיעֲמֹד לְפָנָיו? וְנָעוּ אֱלִילֵי מִצְרַיִם מִפְּנֵיו. אֱלִילֵי מִצְרַיִם, לֹא עַל יַעֲצִים וְאַבְנֵים נֶאמַר, אֶלָּא עַל כָּל אוֹתָם דְּרָגוֹת מְמַנּוֹת הַעֲלִיּוֹנוֹת, וְעַל אוֹתָם הָעֲבוּדוֹת הַתְּחַתּוֹנוֹת שְׁלָהֶם. וּבְכָל מְקוֹם שֶׁגָלוּ יִשְׂרָאֵל, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְבַקֵּשׁ עֲלֵיהֶם, וּמְתַרְעֵם וְנִפְרַע מֵאוֹתָם עֲמִים.

**בוזר - ספר שמות - פרשת שמות - דף י"ח ע"א**

תְּנָא, בְּשַׁעֲתָא דַּמְסַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל לְשָׂרָא דְּמִצְרָאִי, גּוֹר עֲלֵיָהּ ז' גְּזוּרוֹת, שִׁישַׁעֲבָדוּ בְּהוֹן מִצְרָאִי. הֵדָא הוּא דְכְּתִיב, (שמות א') וַיִּמְרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם בְּעֲבוּדָה קָשָׁה בְּחוּמַר וּבִלְבָנִים וְגו'. וְלִקְבָּלֵיהוֹן שְׁבַעָה לְטָב, וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל פְּרוּ, וַיִּשְׂרְצוּ, וַיִּרְבוּ, וַיַּעֲצְמוּ, בְּמָאד, מְאֹד, וְתַמְלָא הָאֶרֶץ אוֹתָם. (שמות א') הִבָּה נְתַחֲכְמָה לוֹ. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, אֵין הִבָּה אֶלָּא לְשׁוֹן הַזְּמַנָּה, לְמַעַבְדַּ דִּינָא. בְּמָה דְאֶתְ אָמַר, (בראשית י"א) הִבָּה נִרְדָּה. (שמואל א', י"ד) הִבָּה תְּמִים. אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, הִבָּה כּוֹלָם, לְשׁוֹן הַסְּכָמָה וְהַזְּמַנָּה. כְּמוֹ (בראשית י"א) הִבָּה נִבְנָה לָנוּ עִיר. (שופטים כ') הָבוּ לָכֶם עֲצָה.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

(תהלים כ"ט) הָבוּ לַה' בְּנֵי אֱלֹהִים.

שְׁנִינוּ, בְּשַׁעַה שְׁמַסֵּר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת יִשְׂרָאֵל  
 לְשׂוֹר מְצָרִים, גָּזַר עֲלֵיהֶם שְׁבַע גְּזֵרוֹת שִׁיעֲבָדוּ בָהֶם  
 הַמְצָרִים, זֶהוּ שְׁפָתוֹב וַיִּמְרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם בְּעַבְדָּה קָשָׁה  
 בַּחֲמֹר וּבִלְבָנִים וְגו'. וּכְנִגְדָם שְׁבַע לְטוֹב – וּבְנֵי  
 יִשְׂרָאֵל פָּרוּ וַיִּשְׂרְצוּ וַיִּרְבוּ וַיַּעֲצְמוּ בְּמֵאד מְאֹד וַתִּמְלֵא  
 הָאָרֶץ אֹתָם. הָבָה נִתְחַכְּמָה לוֹ. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, אֵין  
 הָבָה אֶלָּא לְשׁוֹן הַזְּמָנָה לַעֲשׂוֹת דִּין, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר  
 (בראשית יא) הָבָה נִרְדָּה. (שמואל א יד) הָבָה תָּמִים. אָמַר  
 רַבִּי יוֹחָנָן, הָבָה – כָּלֶם לְשׁוֹן הַסְּכָמָה וְהַזְּמָנָה, כְּמוֹ  
 הָבָה נִבְנָה לָנוּ עִיר. (שופטים כ) הָבוּ לָכֶם עֲצָה. (תהלים כט)

הָבוּ לַה' בְּנֵי אֱלֹהִים.

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, הָבָה נִתְחַכְּמָה לוֹ נַהוּי בְּהַסְכָּמַת דִּינָא לְגַבִּיָּה. פֶּן יִרְבֶּה,  
 וְרוּחַ הַקְּדוֹשׁ אוֹמְרָת כֵּן יִרְבֶּה, וְכֵן יִפְרוֹץ. וּמִלְאָכֵי הַשָּׁרֵת הוּוּ לְהוּ לְשָׁכִים  
 וְלַצְּנִינִים הֵדָא הוּא דְכְּתִיב, וַיִּקְוֹצוּ מִפְּנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. דְּהוּוּ מִתְעַקְצֵי  
 מִמִּלְאָכֵי הַשָּׁרֵת, כְּהֵנִי קוֹצֵי דְמִתְעַקְצֵי בְּהוּ אֵינְשֵׁי.

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, הָבָה נִתְחַכְּמָה לוֹ נַהֲיָה בְּהַסְכָּמַת  
 הַדִּין אֵלָיו. פֶּן יִרְבֶּה, וְרוּחַ הַקְּדוֹשׁ אוֹמְרָת כֵּן יִרְבֶּה וְכֵן  
 יִפְרֹץ. וּמִלְאָכֵי הַשָּׁרֵת הָיוּ לָהֶם לְשָׁכִים וְלַצְּנִינִים. זֶהוּ  
 שְׁפָתוֹב וַיִּקְצוּ מִפְּנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, שְׁהָיוּ נַעֲקָרִים  
 מִמִּלְאָכֵי הַשָּׁרֵת, כְּמוֹ שֶׁאֲנָשִׁים נַעֲקָצִים מִהַקּוֹצִים  
 הַלְלוּ.

אָמַר רַבִּי יוֹדָאי אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מַה הָיָה מִחֲשַׁבְתָּהוֹן דְּמִצְרָאֵי, דְּמִמְנַע  
 מִיִּשְׂרָאֵל פְּרִיָּה וְרִבְיָה, וְשִׁלְטָנָא דְּמִמְנָא עֲלֵיהוֹן דְּאָעִיל בְּלַבְהוֹן כְּהוּ. אֶלָּא,

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אמר להון, הוּו ידעין, דזמין ברא חדא למיפק מישראל, דיתעביד דינא באלהיון על ידיה.

אמר רבי יודאי אמר רבי יצחק, מה היתה מחשבת המצרים שתמנע פריה ורביה מישראל והשליט הממנה עליהם שהכניס כף בלבם? אלא אמר להם, היו יודעים שעתיד בן אחד לצאת מישראל שיעשה דין באלהיהם על ידו.

דאמר רבי יוחנן, בשעה שאמר משה, (שמות י"ב) ובכל אלהי מצרים אעשה שפטים הלך דומה שרו של מצרים, ד' מאות פרסה. אמר ליה קודשא בריך הוא, גזרה נגזרה לפני, דכתיב, (ישעיה כ"ד) יפקד יי' על צבא המרום במרום וגו'. באותה שעה נטלה השררה ממנו, ונתמנה דומה שר של גיהנם, לידון שם נפשות הרשעים. ורבי יהודה אומר על המתים נתמנה.

שאמר רבי יוחנן, בשעה שאמר משה ובכל אלהי מצרים אעשה שפטים, הלך דומה, שרו של מצרים, ארבע מאות פרסה. אמר לו הקדוש ברוך הוא, גזרה נגזרה לפני, שכתוב (ישעיה כד) יפקד ה' על צבא המרום במרום וגו'. באותה שעה נטלה השררה ממנו, ונתמנה דומה שר של גיהנם לידון שם נפשות הרשעים. ורבי יהודה אומר, על המתים נתמנה.

אמר רבי חנינא, כתיב (במדבר ל"ג) ובאלהיהם עשה יי' שפטים. וכי באלהי של כסף, ושל זהב, ושל עץ, ושל אבן, יש שפטים. אלא אמר רבי יוסי, של כסף ושל זהב היו נתכים מאליהם, ושל עץ מתרקבין.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אָמַר רַבִּי חֲנִינָא, כְּתוּב (במדבר לג) וּבְאַלְהֵיהֶם עָשָׂה ה' שְׁפָטִים. וְכִי בְּאַלּוֹהַּ שֶׁל כֶּסֶף וְשֶׁל זָהָב וְשֶׁל יַעַץ וְשֶׁל אֲבָן יֵשׁ שְׁפָטִים? אֲלֵא, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, שֶׁל כֶּסֶף וְשֶׁל זָהָב הֵיוּ נִתְּכִים מֵאַלְיֵיהֶם, וְשֶׁל יַעַץ מִתְּרַקְבִים.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אֱלֹהֵי שֶׁל מִצְרַיִם שֶׁהָ הָיָה, וְצִוָּה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת בּוֹ שְׁפָטִים, לְשַׂרְוֵף אוֹתוֹ בְּאֵשׁ, כְּמָה דְּאֵת אָמַר, (דברים ז) פְּסִילֵי אֱלֹהֵיהֶם תִּשְׂרַפּוּן בְּאֵשׁ. כְּדִי שִׁיְהֵא רִיחוֹ נוֹדֵף. וְעוֹד, (שמות י"ב) רֹאשׁוֹ עַל כְּרַעְיוֹ וְעַל קִרְבוֹ. וְעוֹד, שֶׁעֲצֻמוֹתָיו מוֹשְׁלָכִים בְּשׁוֹק. וְזֹאת הֵייתָה לְמִצְרַיִם קִשָּׁה מְכוּלָן, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, שְׁפָטִים.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אֱלֹהֵי שֶׁל מִצְרַיִם שֶׁהָ הָיָה, וְצִוָּה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת בּוֹ שְׁפָטִים, לְשַׂרְוֵף אוֹתוֹ בְּאֵשׁ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דברים ז) פְּסִילֵי אֱלֹהֵיהֶם תִּשְׂרַפּוּן בְּאֵשׁ, כְּדִי שִׁיְהֵא רִיחוֹ נוֹדֵף. וְעוֹד, (שמות יב) רֹאשׁוֹ עַל כְּרַעְיוֹ וְעַל קִרְבוֹ. וְעוֹד, שֶׁעֲצֻמוֹתָיו מוֹשְׁלָכִים בְּשׁוֹק. וְזֹאת הֵייתָה לְמִצְרַיִם קִשָּׁה מְכוּלָן, זֶהוּ שֶׁכְּתוּב שְׁפָטִים.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בְּאַלְהֵיהֶם מִמֶּשׁ וְזֶהוּ שֶׁר שְׁלָהֶם, לְקַיִם, יִפְקוֹד ה' עַל צָבָא הַמְּרוּם בְּמְרוּם וְעַל מַלְכֵי הָאֲדָמָה עַל הָאֲדָמָה. וְכֹל זֶה הָיוּ יוֹדְעִים הַחֲכָמִים שְׁבָהֶם, וְכֹל שְׁכָן שֶׁר שְׁלָהֶם. עַל כֵּן כְּתִיב, הִבֵּה נִתְחַכְּמָה לוֹ.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּאַלְהֵיהֶם מִמֶּשׁ, וְזֶהוּ שֶׁר שְׁלָהֶם, לְקַיִם יִפְקוֹד ה' עַל צָבָא הַמְּרוּם בְּמְרוּם וְעַל מַלְכֵי הָאֲדָמָה עַל הָאֲדָמָה. וְכֹל זֶה הָיוּ יוֹדְעִים הַחֲכָמִים שְׁבָהֶם, וְכֹל שְׁכָן שֶׁר שְׁלָהֶם, עַל כֵּן כְּתוּב הִבֵּה נִתְחַכְּמָה לוֹ.

# מִלְחָמָה וְנוֹסֵף גַּם הוּא עַל שְׁנֵאֵינוּ כִּי וְנִלְחַם בָּנוּ וְעָלָה מִן הָאָרֶץ:

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

כ"ה וְנִלְחַם בָּנוּ – נִבְּאוּ עַל מַה שֶּׁפְּתוּב ה' יִלְחַם לָכֶם וְגו'. וְעָלָה מִן הָאָרֶץ

**בוזוהר – ספר שמות – פרשת שמות – דף י"ח ע"ב**

רבי שמעון ברבי יוסי אומר, לקות אומה של מצרים ממש, לא היה אלא בים, דכתיב, (שמות י"ד) לא נשאר בהם עד אחד. וקודם זה, נעשה שפטים באלהיהם. ועל דא כתיב, הבה נתחכמה לו פן ירבה והיה כי תקראנה. ונתנבאו על העתיד, כפי מה שאירע להם. ונוסף גם הוא על שונאינו, נבאו על מחנות עליונים, שיהיו שרויים בתוכם. ונלחם בנו, נבאו על מה דכתיב, (שמות י"ד) ה' ילחם לכם וגו'. ועלה מן הארץ, כמה דאת אמר (שמות י"ד) ובני ישראל יוצאים ביד רמה. (שמות ב') וילך איש מבית לוי ויקח את בת לוי. רבי אלעזר פתח, (שיר השירים א') שיר השירים אשר לשלמה. תנא, כשברא הקדוש ברוך הוא את עולמו, עלה בחפץ לפניו, וברא את השמים בימינו והארץ בשמאלו, ועלה בחפץ לפניו, לנהוג היום והלילה. וברא המלאכים הממונים בחסדו, ביום. (נ"א לומר שירה ביום זמן החסד) וברא המלאכים הממונים לומר שירה בלילה. הדין הוא דכתיב, (תהלים מ"ב) יומם יצוה יי' חסדו ובלילה שירה עמי. אלו מימין, ואלו משמאל, אלו מקשיבים שירת היום, שירתם של ישראל קדוש. רבי יצחק אמר, אותם שאומרים שירה בלילה, מקשיבים שירתם של ישראל ביום, הדין הוא דכתיב, (שיר השירים ח') חברים מקשיבים לקולך.

רבי שמעון ברבי יוסי אומר, לקות אמה של מצרים ממש לא היה אלא בים, שכתוב (שם י"ד) לא נשאר בהם עד אחד. וקודם זה נעשה שפטים באלהיהם. ועל זה כתוב, הבה נתחכמה לו פן ירבה והיה כי

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

תִּקְרָאנָהּ. וְנִתְּנָבְאוּ עַל הָעֵתִיד כְּפִי מֶה שֶׁאַרְעֵ לָהֶם. וְנוֹסֵף גַּם הוּא עַל שְׁנֵאֵינוּ – נִבְּאוּ עַל מַחֲנוֹת עֲלִיּוֹנִים שֶׁיְהִיוּ שְׂרוּיִים בְּתוֹכָם. וְנִלְחַם בָּנוּ – נִבְּאוּ עַל מֶה שֶׁכָּתוּב ה' יִלְחָם לָכֶם וְגו'. וְעַל מִן הָאָרֶץ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יִצְאִים בְּיַד רָמָה. וַיִּלְךְ אִישׁ מִבֵּית לְוִי וַיִּקַּח אֶת בֵּת לְוִי. רַבִּי אֶלְעָזָר פָּתַח, שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשִׁלְמָה. שְׁנִינוּ, כְּשֶׁבָרָא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת עוֹלָמוֹ, עָלָה בְּחִפְץ לְפָנָיו, וּבָרָא אֶת הַשָּׁמַיִם בְּיַמִּינוּ, וְהָאָרֶץ בְּשִׁמְאָלוֹ, וְעָלָה בְּחִפְץ לְפָנָיו לְנֶהֱגֵ הַיּוֹם וְהַלַּיְלָה. וּבָרָא הַמַּלְאָכִים הַמְּמַנִּים בְּחִסְדּוֹ בַּיּוֹם (לומר שירה ביום, זמן החסד) וּבָרָא הַמַּלְאָכִים הַמְּמַנִּים לוֹמֵר שִׁירָה בַּלַּיְלָה. וְזֶהוּ שֶׁכָּתוּב (תהלים כב) יוֹמָם יִצְוֶה ה' חִסְדּוֹ וּבַלַּיְלָה שִׁירָה עִמִּי. אֵלּוּ מִיַּמִּין, וְאֵלּוּ מִשְׁמָאל, אֵלּוּ מִקְּשִׁיבִים שִׁירַת הַיּוֹם, וְאֵלּוּ מִקְּשִׁיבִים שִׁירַת הַלַּיְלָה, שִׁירַתְּם שֶׁל יִשְׂרָאֵל קְדוֹשׁ. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, אוֹתָם שֶׁאוֹמְרִים שִׁירָה בַּלַּיְלָה, מִקְּשִׁיבִים שִׁירַתְּם שֶׁל יִשְׂרָאֵל בַּיּוֹם. וְזֶהוּ שֶׁכָּתוּב (שיר ח) חֲבָרִים מִקְּשִׁיבִים לְקוֹלָךְ.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כֵּת אַחַת, כְּלוּלָה מִשְׁלֹשׁ כְּתוּבֹת, אוֹמְרַת שִׁירָה בַּלַּיְלָה. הֵדָא הוּא דְכְּתִיב, (משלי ל"א) וְתִקַּם בְּעוֹד לַיְלָה וְתִתֵּן טָרֶף לְבֵיתָהּ.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כֵּת אַחַת, כְּלוּלָה מִשְׁלֹשׁ כְּתוּבֹת, אוֹמְרַת שִׁירָה בַּלַּיְלָה. וְזֶהוּ שֶׁכָּתוּב (משלי לא) וְתִקַּם בְּעוֹד לַיְלָה וְתִתֵּן טָרֶף לְבֵיתָהּ.

# וַיַּעֲנוּנוּ. כְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר, כִּי־יִשְׁיִמוּ עָלָיו שָׂרֵי מַסִּים לְמַעַן עֲנֹתוֹ בְּסִבְלָתָם וַיְבִן עָרֵי

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

כִּי־יְבִן עָרֵי מִסְכָּנוֹת לַפְּרֵעָה

**בוזור – ספר ויקרא – פרשת אחרי מות – דף ס"ח ע"ב**

דָּבַר אַחַר תְּעַנּוּ אֶת נַפְשׁוֹתֵיכֶם. רַבִּי אֲבָא פָּתַח וְאָמַר, (קהלת ט) עִיר קִטְנָה וְאֲנָשִׁים בָּהּ מְעַט וְגו', עִיר קִטְנָה, הִיא אוֹקְמוּהָ. אֲבָל עִיר קִטְנָה, כְּמָה דְאֵתְ אָמַר, (ישעיה כו) עִיר עָז לָנוּ יִשׁוּעָה יִשִּׁית חוֹמוֹת וַחִיל וְגו'. וְכַתִּיב (הושע יא) וְלֹא אֲבָא בְּעִיר. עִיר קִטְנָה, וְעִירָא הִיא, דְּהִיא בְּתַרְאָה מִכְּלָא, תַּתְּאָה מִכְּלָא, שׁוּרֵי רַבְרַבִּין, תְּקִיפִין, קְדִישִׁין, עִיר הַקֹּדֶשׁ אֶקְרִי. וְאֲנָשִׁים בָּהּ מְעַט, וְעִירִין אֵינּוּן דְּזֻכָּאן לְסַלְקָא לְגוּוּהָ, וְלְמִשְׁרֵי בָּהּ, כְּמָה דְאֵתְ אָמַר (תהלים כד) מִי יַעֲלֶה בְּהַר יְיָ וְמִי יִקּוּם בְּמִקּוּם קִדְשׁוֹ וְגו'. וְעַל דָּא אֲנָשִׁים בָּהּ מְעַט.

דָּבַר אַחַר תְּעַנּוּ אֶת נַפְשׁוֹתֵיכֶם – רַבִּי אֲבָא פָּתַח וְאָמַר, (קהלת ט) עִיר קִטְנָה וְאֲנָשִׁים בָּהּ מְעַט וְגו'. עִיר קִטְנָה, הִיא פְּרִשׁוּהָ. אֲבָל עִיר קִטְנָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה כו) עִיר עָז לָנוּ יִשׁוּעָה יִשִּׁית חוֹמוֹת וַחִיל וְגו'. וְכַתּוּב (הושע יא) וְלֹא אֲבָא בְּעִיר. עִיר קִטְנָה, קִטְנָה הִיא, שְׁהִיא אַחֲרוּנָה מֵהַכֹּל וְתַחְתּוֹנָה מֵהַכֹּל. חוֹמוֹתֶיהָ גְּדוּלוֹת, חֻזְקוֹת, קְדוּשׁוֹת, נִקְרָאת עִיר הַקֹּדֶשׁ. וְאֲנָשִׁים בָּהּ מְעַט, מְעַטִּים אוֹתָם שְׁזוּכִים לְכַנֵּס לְתוֹכָהּ וְלִשְׁרוֹת בָּהּ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים כד) מִי יַעֲלֶה בְּהַר ה' וְמִי יִקּוּם בְּמִקּוּם קִדְשׁוֹ וְגו'. וְעַל זֶה אֲנָשִׁים בָּהּ מְעַט.

וּבֵּא אֵלֶיהָ מִלָּה גְּדוּלָה, דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. לְאִדְוּוּגָא בָּהּ, וְלְמִשְׁרֵי בָּהּ,

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וְסָבַב אוֹתָהּ, כְּמָה דָּאֵת אָמַר (זכריה ב) וְאֲנִי אֶהְיֶה לָּהּ נֶאֱמַם יְיָ חוֹמַת אִשׁ סָבִיב וְגו'. וּבְנָה עָלֶיהָ מְצוּדִים גְּדוּלִים, דְּבָנָה שׁוּרׁוּי, רַבְרַבִּין תְּקִיפִין יֶאֱיָאן וְשִׁפְרִין (ס"א מכל אבנין יקירין) קְדִישִׁין. עִיר הַקֶּדֶשׁ אֶקְרִי, וְכָל יִקְרָא דְמַלְכָּא עֵייל בְּגוּוּה. וּבְגִין כֶּה, הִיא בְּלַחוּדְהָא כְּלִילָא מְכָל עֲטְרֵי דְמַלְכָּא, וְכָל עֲטְרֵי מַלְכָּא בְּהַ מְתַעֲטְרִין. בְּגִין כֶּה, וְאֲנָשִׁים בְּהַ מְעֵט כְּתִיב.

וּבָא אֵלֶיהָ מְלַךְ גְּדוּל – זֶה הַקֶּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא, לְהוֹדִיג עִמָּה וְלִשְׁרוּת בָּהּ. וְסָבַב אֶתְהּ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (זכריה ב) וְאֲנִי אֶהְיֶה לָּהּ נֶאֱמַם ה' חוֹמַת אִשׁ סָבִיב וְגו'. וּבְנָה עָלֶיהָ מְצוּדִים גְּדוּלִים, שֶׁבָּנָה חוֹמוֹתֶיהָ גְּדוּלִים וְחוֹזְקִים, נְאִים וְיָפִים (מכל אבנים יקרות) וְקְדוּשִׁים. וְנִקְרָאת עִיר הַקֶּדֶשׁ, וְאֵת כָּל כְּבוֹד הַמְּלָךְ הַכְּנִיס לְתוֹכָהּ. וּמְשׁוּם כֶּה הִיא לְבַדָּה כְּלוּלָה מְכָל עֲטְרוֹת הַמְּלָךְ, וְכָל עֲטְרוֹת הַמְּלָךְ מְתַעֲטְרִים בָּהּ. מְשׁוּם כֶּה כְּתוּב, וְאֲנָשִׁים בְּהַ מְעֵט.

וּמְצָא בָּהּ אִישׁ מְסַכֵּן וְחָכֵם, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (תהלים טו) נָקִי כַפִּים וּבֵר לִבִּי. מְסַכֵּן: כְּמָה דָּאֵת אָמַר (שמות א) וַיִּבֶן עָרֵי מְסַכְנוֹת לְפָרְעָה, מְתַעֲטֵר בְּעֲטְרֵין תְּקִיפִין, בְּעֲטְרֵי אוֹרִייתָא, בְּעֲטְרֵי פְקוּדֵי אוֹרִייתָא דְמַלְכָּא. וְחָכֵם, דְּזָכִי בָּהּ בְּהֵאִי חָכְמָה. וְחָכֵם, דְּהוּא חָכִים יִתִּיר מְכַלָּא לְעֵינָא בְּפוּלְחָנָא דְמֵאֲרִיָּה, בְּגִין לְמִזְפֵי בָּהּ, וְלֹאֲעֵלָא בָּהּ. הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, וּמִלֵּט הוּא אֵת הָעִיר בְּחָכְמָתוֹ. וּמִלֵּט: כְּמוֹ (שמואל א כ) אֲמַלְטָה נָא וְאֶרְאֶה אֵת אַחֲוִי, (בראשית יט) אֲמַלְטָה נָא שָׁמָּה. אוּף הִכָּא וּמִלֵּט הוּא אֵת הָעִיר בְּחָכְמָתוֹ.

וּמְצָא בָּהּ אִישׁ מְסַכֵּן (ו) חָכֵם, זֶהוּ שֶׁכְּתוּב נָקִי כַפִּים וּבֵר לִבִּי. מְסַכֵּן, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שמות א) וַיִּבֶן עָרֵי מְסַכְנוֹת לְפָרְעָה. מְתַעֲטֵר בְּעֲטְרוֹת חֻזְקוֹת, בְּעֲטְרוֹת



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

התורה, בעטרות של מצוות תורת המלך. וְחָכְמָה, שְׁוֹכָה בָּהּ בְּחָכְמָה הַזֹּאת. וְחָכְמָה, שֶׁהוּא יוֹתֵר חָכְמָה מִכֹּל לְעֵין בְּעִבּוּדֵת רַבּוֹנוֹ כְּדֵי לְזַכּוֹת בָּהּ וּלְהַכְנִיס אֵלֶיהָ. וְהוּא שְׂכָתוֹב וּמְלִט הוּא אֶת הָעִיר בְּחָכְמָתוֹ. וּמְלִט, כְּמוֹ (שְׁמוּאֵל א כ) אֲמַלְטָה נָא וְאַרְאֶה אֶת אַחִי, אֲמַלְטָה נָא שְׁמָה. אֵף כָּאן, וּמְלִט הוּא אֶת הָעִיר בְּחָכְמָתוֹ.

**דף ס"ט ע"א**

וְאָדָם לֹא זָכַר אֶת הָאִישׁ הַמְסַכֵּן הַהוּא, וְאָדָם לֹא זָכַר, לְמַעַבְד פְּקוּדֵי אוֹרֵייתָא, לְאַשְׁתַּדְּלָא בְּאוֹרֵייתָא, כִּי הוּא גָּבַר מִסַּכְנָא דְאַתְחַבְר בְּכֹלָא, (דף ס"ט ע"א) בְּגִין לְמִזְכִּי בָּהּ. (קהלת ט) וְאַמְרֵתִי אֲנִי טוֹבָה חָכְמָה מִגְּבוּרָה. דְּהָא בְּהוּא עֲלָמָא, לֹא יִהְיִין רְשׁוֹ לְמִיעַל, בַּר הֵינִי זְכָאִי קְשׁוּט, הֵינִי דְמִשְׁתַּדְּלִי בָּהּ בְּאוֹרֵייתָא יוֹמָא וְלֵילִי, וּמִתְעַטְרִי בְּפְקוּדֵי אוֹרֵייתָא בְּהַאי עֲלָמָא, לְמִיעַל בְּהוּ לְעֲלָמָא דְאַתִּי.

וְאָדָם לֹא זָכַר אֶת הָאִישׁ הַמְסַכֵּן הַהוּא. וְאָדָם לֹא זָכַר, לְעֲשׂוֹת מִצְוֹת הַתּוֹרָה, לְהִשְׁתַּדֵּל בְּתוֹרָה כְּאוֹתוֹ אִישׁ עֲנִי שֶׁהִתְחַבֵּר בְּכֹל כְּדֵי לְזַכּוֹת בָּהּ. (קהלת ט) וְאַמְרֵתִי אֲנִי טוֹבָה חָכְמָה מִגְּבוּרָה. שְׁהֵרִי בְּאוֹתוֹ עוֹלָם לֹא נוֹתְנִים רְשׁוֹת לְהַכְנִיס, פְּרִט לְאוֹתָם צְדִיקֵי אָמֶת, אֵלּוֹ שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בְּתוֹרָה יָמִים וְלֵילוֹת, וּמִתְעַטְרִים בְּמִצְוֹת הַתּוֹרָה בְּעוֹלָם הַזֶּה לְהַכְנִיס בָּהֶם לְעוֹלָם הַבָּא.

וְחָכְמַת הַמְסַכֵּן בְּזוּיָה וּדְבָרֵיו אֵינָם נִשְׁמָעִים. דְּהָא בְּנֵי נִשְׂא לֹא מְסַתְּפְלִין בֵּיהּ, וְלֹא בְּעָאן לְאַתְחַבְרָא בֵּיהּ, וְלֹא צִית לְמַלּוּי. דְּתָנָא, כֹּל מֵאן דְּאַצִּית

**מִסְכָּנוֹת לְפָרְעָה אֶת פָּתֵם וְאֶת רַעְמָסִם:**

**וַיִּתְּנוּ עָלֵינוּ עֲבֹדָה קָשָׁה. כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר, וַיַּעֲבֹדוּ  
מִצְרַיִם אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּפָרָה:**

**וַנִּצְעַק אֵל יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, וַיִּשְׁמַע  
יְהוָה אֶת קוֹלֵנוּ, וַיִּרְא אֶת עַנְיֵינוּ  
וְאֶת עֲמָלָנוּ וְאֶת לַחֲצֵנוּ:**

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

לְמַלּוּי דְאֹרִייתָא, וּכְפָא הוּא בְּהַאי עֲלָמָא, וּכְאֵלּוּ קָבִיל תּוֹרָה מְסִינֵי.  
וְאֶפִּילוּ מְכַל בְּרַ נֶשׁ נְמִי בְּעֵי לְמִשְׁמַע מְלוּי דְאֹרִייתָא. וּמֵאֵן דְאַרְכִּין  
אוֹדְנִיָּה לְקַבְּלִיהּ, יְהִיב יִקְרָא לְמַלְכָּא קַדִּישָׁא, וַיְהִיב יִקְרָא לְאֹרִייתָא.  
עֲלִיָּה כְּתִיב, (דְּבָרִים כ"ז) הַיּוֹם הַזֶּה נִהְיִיתָ לְעַם לִי אֱלֹהֶיךָ.

וְחֻכְמַת הַמְּסָכָן בְּזוּיָהּ וּדְבָרֵיו אֵינָם נִשְׁמָעִים. שְׁהָרִי  
בְּנֵי אָדָם אֵינָם מְסַתְּכָלִים עָלָיו, וְלֹא רוֹצִים לְהִתְחַבֵּר  
עִמּוֹ וּלְהַקְשִׁיב לְדְבָרָיו. שְׁלַמְדָּנוּ, כָּל מִי שֶׁמְקַשֵּׁב  
לְדְבָרֵי הַתּוֹרָה, אֲשֶׁרֵינוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה, וּכְאֵלּוּ קָבִיל תּוֹרָה  
מְסִינֵי. וְאֶפִּילוּ מְכַל אָדָם גַּם כֵּן צָרִיךְ לִשְׁמַע דְּבָרֵי  
תּוֹרָה. וּמִי שֶׁמְרַכֵּין אֲזָנָיו כְּנִגְדּוֹ, נוֹתֵן כְּבוֹד לְמַלְכָּךְ  
הַקָּדוֹשׁ וְנוֹתֵן כְּבוֹד לַתּוֹרָה. עָלָיו כְּתוּב, הַיּוֹם הַזֶּה  
נִהְיִיתָ לְעַם לַה' אֱלֹהֶיךָ.

# וּנְצַעַק אֶל יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתֵינוּ. כְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר, וַיְהִי בַיָּמִים הָרַבִּים הָהֵם כִּי־וָיָמָת מֶלֶךְ

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

כִּי־וָיָמָת מֶלֶךְ מִצְרַיִם.

**בוזור – ספר שמות – פרשת שמות – דף י"ט ע"א**

רבי יצחק אָמר, בְּאֶהְרֶן וּמְרִים לֹא נֶאֱמַר זְיוּג אָבוֹתָם בַּתּוֹרָה, וּבְמִשָּׁה כְּתִיב וַיִּקַּח אֶת בֵּת לֵוִי, לְהוֹרוֹת, שֶׁהַשְּׂכִינָה נִקְרָאת עַל שֵׁם לֵוִי. וְלֹא הָיָה עִמָּרָם רְאוּי לְהוֹלִיד לְמִשָּׁה, עַד שֶׁנֶּטְל חֶלֶק בַּשְּׂכִינָה, וְהוֹלִיד לְמִשָּׁה. הֲדָא הוּא דְכְתִיב, וַיִּקַּח אֶת בֵּת לֵוִי. וּלְפִיכָּה כְּתִיב, (שמות ב') וַתֵּרָא אוֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא.

רבי יצחק אָמר, בְּאֶהְרֶן וּמְרִים לֹא נֶאֱמַר זְיוּג אָבוֹתָם בַּתּוֹרָה, וּבְמִשָּׁה כְּתוּב וַיִּקַּח אֶת בֵּת לֵוִי, לְהוֹרוֹת שֶׁהַשְּׂכִינָה נִקְרָאת עַל שֵׁם לֵוִי. וְלֹא הָיָה עִמָּרָם רְאוּי לְהוֹלִיד לְמִשָּׁה, עַד שֶׁנֶּטְל חֶלֶק בַּשְּׂכִינָה, וְהוֹלִיד לְמִשָּׁה. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב וַיִּקַּח אֶת בֵּת לֵוִי. וּלְפִיכָּה כְּתוּב וַתֵּרָא אוֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא.

רבי אֶלְעָזָר אָמר, זְכָה עִמָּרָם שִׁיִּצָּא מִמֶּנּוּ בֶן, שֶׁזְכָה לְקוֹל גְּדוֹל, דְּכְתִיב, (שמות י"ט) וְהֶאֱלֹהִים יַעֲנֶנּוּ בְּקוֹל. וְעִמָּרָם זְכָה לְבֵת קוֹל, דְּכְתִיב וַיִּקַּח אֶת בֵּת לֵוִי. כְּלוּמַר, בֵּת קוֹל. וּלְפִיכָּה כְּתִיב וַיִּלָּךְ. כְּלוּמַר, שֶׁהָלַךְ לְמַדְרָגָה זו. תֵּאֲנֵא, כְּשֶׁנּוֹלַד מִשָּׁה, יִיחַד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁמוֹ עָלָיו, דְּכְתִיב וַתֵּרָא אוֹתוֹ כִּי טוֹב הוּא. וְכְתִיב, (תהלים קמ"ה) טוֹב ה' לְכֹל. וְכְתִיב, (תהלים ל"ד) טַעֲמוּ וּרְאוּ כִּי טוֹב ה'. (שמותב') וַיְהִי בַיָּמִים הָרַבִּים הָהֵם. רְבִי יְהוֹשֻׁעַ דְּסַכְנִין אָמר, וַיְהִי בַיָּמִים הָרַבִּים הָהֵם, סוּף גְּלוּתָם הָיָה, שֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל מְשׁוּעָבְדִים בְּכֹל עֲבוּדָה. בַּיָּמִים הָרַבִּים הָהֵם, שֶׁהָיוּ רַבִּים לְיִשְׂרָאֵל

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

במצרים, וכיון שנשתלם קץ גלותם, מה כתיב, וימת מלך מצרים. מאי טעמא. שהורד שר מצרים ממעלתו, ונפל מגאותו. וכיון שנפל מלך מצרים, שהוא שר שלהן, זכר הקדוש ברוך הוא לישראל, ושמע תפלתם.

רבי אלעזר אמר, זכה עמרים שיצא ממנו בן שזכה לקול גדול, שכתוב (שמות יט) והאלהים יעננו בקול. ועמרים זכה לבת קול, שכתוב ויקח את בת לוי, כלומר בת קול. ולפיכך כתוב וילך, כלומר, שהלך למדרגה זו. שנינו, בשנולד משה, יחד הקדוש ברוך הוא שמו עליו, שכתוב ותרא אתו כי טוב הוא, וכתוב (תהלים קמט) טוב ה' לכל, וכתוב טעמו וראו כי טוב ה'. ויהי בימים הרבים ההם. רבי יהושע מסבנין אמר, ויהי בימים הרבים ההם – סוף גלותם היה, שהיו ישראל משעבדים בכל עבודה. בימים הרבים ההם – שהיו רבים לישראל במצרים. וכיון שנשתלם קץ גלותם מה כתוב? וימת מלך מצרים. מה הטעם? שהורד שר מצרים ממעלתו ונפל מגאותו. וכיון שנפל מלך מצרים, שהוא שר שלהם, זכר הקדוש ברוך הוא את ישראל ושמע תפלתם.

אמר רבי יהודה, בא וראה שפך הוא, שכל זמן שהשר שלהם נתנה לו שררה על ישראל, לא נשמע צעקתם של ישראל, כיון שנפל השר שלהם, כתיב וימת מלך מצרים, ומיד ויאנחו בני ישראל מן העבודה ויזעקו ותעל שועתם אל האלהים. שעד אותה שעה לא נענו בצעקתם.

אמר רבי יהודה, בא וראה שפך הוא, שכל זמן שהשר שלהם נתנה לו שררה על ישראל, לא נשמע

מִצְרַיִם וַיֵּאָנְחוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעֲבֹדָה וַיִּזְעְקוּ  
וַתַּעַל שׁוֹעַתָם אֶל הָאֱלֹהִים מִן הָעֲבֹדָה:

וַיִּשְׁמַע יְהוָה אֶת קִלְנוֹ. כִּמָּה שָׁנְאָמַר, וַיִּשְׁמַע  
אֱלֹהִים אֶת נַאֲקָתָם כִּי־וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

צַעֲקָתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל. בֵּינָן שָׁנַפַּל הַשֵּׁר שְׁלָהֶם, כְּתוּב  
וַיִּמַּת מֶלֶךְ מִצְרַיִם, וּמִיָּד – וַיֵּאָנְחוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִן  
הָעֲבֹדָה וַיִּזְעְקוּ וַתַּעַל שׁוֹעַתָם אֶל הָאֱלֹהִים. שָׁעַד  
אוֹתָהּ שָׁעָה לֹא נִעְנֶוּ בְּצַעֲקָתָם.

כ"ד וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת פְּרִיתוֹ אֶת אַבְרָהָם אֶת יִצְחָק וְאֶת יַעֲקֹב

**בזוהר – ספר שמות – פרשת בא – דף ל"ח ע"א**

בְּכָה רַבִּי שְׁמַעוֹן, אָרִים קְלִיָּה וְאַתְנַח, אָמַר קִנְטוֹרָא דְקִיטְפָא אֲשַׁתְּכַח,  
חֲשַׁבְתוֹן דְּשַׁבַּח קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּמָה זְמַנִּין, (דברים ה) אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ  
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, (דברים טז) הוֹצִיאָךְ יי' אֱלֹהֶיךָ מִמִּצְרַיִם, (דברים ה) וַיּוֹצִיאָךְ יי'  
אֱלֹהֶיךָ מִשָּׁם, (שמות יב) הוֹצֵאתִי אֶת צְבָאוֹתֶיכֶם, (שמות יג) זְכוֹר אֶת הַיּוֹם  
הַזֶּה אֲשֶׁר יִצְאָתֶם מִמִּצְרַיִם, (דברים יד) וַיּוֹצִיאָךְ בְּפָנָיו בְּכַחוֹ הַגָּדוֹל  
מִמִּצְרַיִם, (שמות יג) הוֹצִיא יי' אֶתְכֶם מִזֶּה.

בְּכָה רַבִּי שְׁמַעוֹן, הָרִים קוּלוֹ וְנִנְאָנַח. אָמַר, אֲשַׁכּוּל

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הַקְנִטוֹר נִמְצָא. חֲשַׁבְתֶּם שְׁשַׁבַּח הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא  
 בְּמֵה פְעָמִים, (דברים ה) אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם,  
 (שם טו) הוֹצִיאֲךָ ה' אֱלֹהֶיךָ מִמִּצְרַיִם, (שם ה) וַיִּצְאָךָ ה'  
 אֱלֹהֶיךָ מִנֶּשֶׁם, (שמות יב) הוֹצֵאתִי אֶת צְבֹאוֹתֶיכֶם, (שם יג)  
 זְכוֹר אֶת הַיּוֹם הַזֶּה אֲשֶׁר יֵצְאוּ מִמִּצְרַיִם, (דברים ד)  
 וַיּוֹצֵאֲךָ בְּפָנָיו בְּכַחוֹ הַגָּדוֹל מִמִּצְרַיִם, הוֹצִיא ה' אֶתְכֶם  
 מִזֶּה.

אֵלָּא תֵּאנָא, י' כְּתָרִין, אֵינּוֹן לְתַתָּא, כְּגוֹנוּנָא דְלַעֲיֵלָא, וְכִלְהוּ סְתִימִין,  
 בְּתַלְתָּא אֵלִין דְּאֶמְרוּן. וְתַלְתַּת קְשָׁרִין קְשִׁירוּ בְּהוּ, עַל ג' דְּרָגִין אֵלִין דְּבָהוּ  
 עֲבָדוּ, דִּישְׂרָאֵל לֹא יִפְקוּן מִשְׁעֲבוּדָהוֹן לְעַלְמִין.

אֵלָּא שְׁנִינּוּ, עֲשָׂרָה כְּתָרִים הֵם לְמִטָּה כְּמוֹ שְׁלֹמֶעֱלָה,  
 וְכֻלָּם נִסְתָּרִים בְּשִׁלְשֵׁת אֵלֶּה שְׁאֵמְרָנוּ. וְשִׁלְשָׁה  
 קְשָׁרִים קְשׁוּרִים בָּהֶם עַל שְׁלֹשׁ דְּרָגוֹת אֵלוּ שְׁבָהֶם  
 עֲשׂוּ שִׁישְׂרָאֵל לֹא יֵצְאוּ מִשְׁעֲבוּדָם לְעוֹלָמִים.

וְכַאֲשֵׁר אֵתוֹן אֲבָרְהָם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב, דְּבִזְכוּתְכוֹן שְׁרִיאָו קְטָרִין, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ  
 הוּא דְכָר תַּלְתַּת קְטָרִי מְהִימְנוּתָא דְלִכּוֹן הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (שמות ב) וַיִּזְכֹּר  
 אֱלֹהִים אֶת בְּרִיתוֹ אֶת אֲבָרְהָם אֶת יִצְחָק וְאֶת יַעֲקֹב. אֶת אֲבָרְהָם, הָא  
 קְשָׁרָא חֲדָא, דְּאֲבָרְהָם. אֶת יִצְחָק, הָא קְשָׁרָא תַנְיִינָא, דִּישְׂחָק. וְאֶת יַעֲקֹב,  
 הָא קְשָׁרָא תַלִּיתָאָה, שְׁלִימָתָא דִּישְׂחָק.

אֲשֶׁרִיכֶם אֲבָרְהָם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב, שְׁבִזְכוּתְכֶם הִתִּירוּ אֶת  
 הַקְּשָׁרִים, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא זָכַר שְׁלֹשֵׁת קְשָׁרֵי  
 הָאֵמוּנָה שְׁלֹכֶם. וְהוּא שְׁכַתּוּב (שמותב) וַיִּזְכֹּר אֱלֹהִים אֶת  
 בְּרִיתוֹ אֶת אֲבָרְהָם אֶת יִצְחָק וְאֶת יַעֲקֹב. אֶת אֲבָרְהָם  
 - הָרִי קְשָׁר אֶחָד שֶׁל אֲבָרְהָם. אֶת יִצְחָק - הָרִי קְשָׁר

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שְׁנֵי שָׁל יִצְחָק. וְאֵת יַעֲקֹב - הָרִי קֶשֶׁר שְׁלִישִׁי,  
שְׁלֵמוֹתוֹ שָׁל יַעֲקֹב.

תָּנָא, כָּל זְמַנִּין וְחֻגִין וְשַׁבְּתִין, בְּלִהּוּ דְוַכְרָנָא לְהָאִי, וְעַל הָאִי אֲתַקְיָמוּ  
בְּלִהּוּ, דְאֶלְמָלָא הָאִי, לֹא הָוָה נְטוּרָא דְזְמַנִּין וְחֻגִין וְשַׁבְּתִין. וּבְגִינֵי כְּהָ, לֹא  
אֲשַׁתְּצִי דְכְרָנָא דְמִצְרַיִם מְכָל זְמַנִּין וְחֻגִין וְשַׁבְּתִין. תָּא חֻזִי דִינָא (ס"א דא)  
הוּא יְסוּדָא וְשָׂרְשָׁא דְאוּרֵייתָא, וְכָל פְּקוּדוּיָא, וְכָל מְהִימְנוּתָא שְׁלִימְתָא  
דִּישְׂרָאֵל.

לְמַדְנּוּ, כָּל הַזְּמַנִּים וְהַחֻגִים וְהַשַּׁבָּתוֹת, כְּלָם זְכָרוֹן  
לְזֵה, וְעַל זֵה הִתְקַיְמוּ כְּלָם, שְׂאֵלְמָלָא זֶה לֹא הָיְתָה  
שְׁמִירָה שָׁל זְמַנִּים וְחֻגִים וְשַׁבְּתוֹת, וְלִכֵּן לֹא כָּלָה  
הַזְּכָרוֹן שָׁל מִצְרַיִם מְכָל הַזְּמַנִּים וְהַחֻגִים וְהַשַּׁבָּתוֹת.  
בְּאֵ רָאָה, דִּין (וה) הוּא יְסוּד וְשָׂרְשָׁא שָׁל הַתּוֹרָה, וְכָל  
מִצְוֹתָיו, וְכָל הָאֲמוּנָה הַשְּׁלֵמָה שָׁל יִשְׂרָאֵל.

וְעוֹד אָמַי לֹא הָוָה בִּימְמָא דְשְׂאִילְתּוֹ. תְּנִינּוּ, כְּתִיב הַיּוֹם אַתֶּם יוֹצְאִים,  
וְכְתִיב הוֹצִיאָךְ יי' אֱלֹהֶיךָ מִמִּצְרַיִם לִילָה. אֶלָּא תֵּאנָא, עֲקָרָא דְפּוֹרְקָנָא  
דִּישְׂרָאֵל, לֹא הָוָה אֶלָּא בְּלִילָה, דְלִילָא שָׂרָא קְטָרִין, וְעֵבִיד נּוֹקְמִין, וְיוֹמָא  
אֲפִיק לֹון בְּרִישׁ גְּלִי, הֵדָא הוּא דְכְתִיב, (במדבר לג) יֵצְאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּיַד  
רְמָה לְעֵינֵי כָּל מִצְרַיִם. (נ"א ועוד לילה שארי קטרין ועבד נוקמין ודינין ויומא גלי  
וּפְרַסְסִים נִיסָא וְנוֹקְמָא דַּאֲתַעֲבִיד הַדָּא הוּא דְכְתִיב יֵצְאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּיַד רְמָה וְגו').  
וְכְתִיב וּמִצְרַיִם מְקַבְּרִים אֶת אֲשֶׁר הִכָּה יי' בָּהֶם כָּל בְּכוֹר, דָּא הוּא פְּרַסוּמֵי  
נִיסָא.

וְעוֹד, לָמָּה לֹא הָיְתָה בְּיוֹם כְּפִי שְׂשַׁאֲלֶתֶם? שְׁנִינּוּ, כְּתוּב  
הַיּוֹם אַתֶּם יוֹצְאִים, וְכְתוּב הוֹצִיאָךְ ה' אֱלֹהֶיךָ מִמִּצְרַיִם  
לִילָה. אֶלָּא שְׁנִינּוּ, עֲקָרָא גְּאֵלָת יִשְׂרָאֵל לֹא הָיְתָה אֶלָּא

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בְּלִילָהּ, שְׁהַלִּילָהּ מִתִּיר קְשָׁרִים וְעוֹשָׂה נְקָמוֹת, וְהַיּוֹם הוֹצִיא אוֹתָם בְּרֹאשׁ גְּלוּי, זֶהוּ שְׁפָתוֹב (במדבר לג) יִצְאוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּיַד רָמָה לְעֵינַי כָּל מִצְרָיִם. (ועוד, הלילה מתיר את הקשרים ועושה נקמות ודינים, והיום מגלה ומפרסם הגס והגקמה שגעשה. זהו שכתובי צאובני ישראל לביד רמה וגו'). וְכָתוּב וּמִצְרָיִם מְקַבְּרִים אֶת אֲשֶׁר הִכָּה ה' בָּהֶם כָּל בְּכוֹר. זֶהוּ פְּרָסוֹם הַנֶּס.

אָתוּ ר' חֲזִיא ור' יוֹסִי, אֲשֶׁתְּטָחוּ קָמִיָּה, וְנִשְׁקוּ יְדוּי. וּבְכוּ וְאָמְרוּ, גְּלִיפִין עֲלָאִין וְתַתְּאִין, וְזָכְרִין רִישָׁא בְּגִינָהּ, עֶבֶד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְרוּשָׁלַיִם לְתַתְּא, כְּגוֹנָא דְלַעֲיָלָא. עֶבֶד (רשב"י) שׁוּרֵי קַרְתָּא קְדִישָׁא וְתַרְעוּי. מֵאן דְּעִיִּל, לֹא עִיִּל, עַד דִּיפְתַּחוּן תַּרְעִין. מֵאן דְּסָלִיק, לֹא סָלִיק, עַד דִּי תַתְּקִינוּן דְּרַגִּין דְּשׁוּרֵי מֵאן יָכִיל לְמַפְתַּח תַּרְעִין דְּקַרְתָּא קְדִישָׁא, וּמֵאן יָכִיל לְאַתְּקִנָּא דְּרַגִּין דְּשׁוּרֵי, דָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, דְּאִיהוּ פְּתַח תַּרְעִין דְּרַזִּי דְּחֻכְמָתָא, וְאִיהוּ אֲתַקִּין דְּרַגִּין עֲלָאִין, וּכְתִיב (שמות לה) יִרְאֶה כָּל זְכוּרָה אֶת פְּנֵי הָאָדוֹן יי'. מֵאן פְּנֵי הָאָדוֹן יי', דָּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, דְּמֵאן דְּאִיהוּ דְּכוּרָא מִן דְּכַרְנָיָא, בְּעֵי לְאַתְּחַזְּאָה קָמִיָּה.

בְּאוּ רַבִּי חֲזִיא וְרַבִּי יוֹסִי, הַשְׁתַּטְּחוּ לְפָנָיו וְנִשְׁקוּ יְדוּי, וּבְכוּ וְאָמְרוּ, חֻקִּיקוֹת עֲלִיוֹנִים וְתַתְּחוּנִים מְרִימִים רֹאשׁ בְּזוּתָהּ. עֲשֵׂה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יְרוּשָׁלַיִם לְמַטָּה כְּמוֹ שְׁלַמְעֵלָה. עֲשֵׂה [רשב"י] חוֹמוֹת הָעִיר הַקְּדוּשָׁה וְשַׁעְרֶיהָ. מִי שְׁנַכְנַס, לֹא נַכְנַס עַד שֶׁיִּפְתַּחוּ הַשַּׁעְרִים. מִי שְׁעוּלָה, לֹא עוּלָה עַד שֶׁיִּתְּקִנוּ הַמְּדַרְגוֹת שֶׁל הַחוֹמוֹת. מִי יָכוֹל לְפַתַּח אֶת שַׁעְרֵי הָעִיר הַקְּדוּשָׁה, וּמִי יָכוֹל לְהַתְּקִין אֶת הַמְּדַרְגוֹת שֶׁל הַחוֹמוֹת? זֶה רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, שֶׁהוּא פּוֹתַח שַׁעְרִים שֶׁל סוּדוֹת



**בְּרִיתוֹ אֶת אַבְרָהָם אֶת יִצְחָק וְאֶת יַעֲקֹב:**

**וַיֵּרָא אֶת עֲנִיָּנוֹ. זֹו פְּרִישׁוֹת דְּרֹךְ אֶרֶץ, כְּמָה  
שֶׁנֶּאֱמַר, וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל  
כִּי יֵדַע אֱלֹהִים:**

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הַחֲכָמָה וְהוּא מְתַקֵּן דְּרָגוֹת עֲלִיוֹנוֹת. וְכָתוּב (דְּבָרִים טו)  
יֵרָאֵה כָּל זְכוּרָךְ אֶת פְּנֵי הָאֲדוֹן ה'. מִי זֶה פְּנֵי הָאֲדוֹן  
ה' זֶה רַבִּי שֶׁמְעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי, שְׁמִי שֶׁהוּא זָכָר מִן  
הַזְּכָרִים צָרִיף לְהֵרָאוֹת לְפָנָיו.

**כִּי יֵדַע אֱלֹהִים**

**בווהר – זוהר חדש – פרשת כי תשא**

וְתָא חֲזִי, כִּד יִשְׂרָאֵל מְכַשְׂרֵן עוֹבְדֵייהוּ, הָאֵי מְזַבְּחָ, שְׁלֵטָא בְּסִטְרָא דִּימִינָא,  
וְהוּוּ חֲזִיין כְּחִיזוּ אַרְיָה רְבִיעַ עָלֶיהָ, עַל קַרְבָּנָא, וְאָכִיל לֶיהָ. וְעַל דָּא  
מְדַבְּחָא אֵיקְרִי אַרְיָאֵל. (ישעיה כט) קָרִית חֲנָה דְּדוֹד. וְדָאֵי דְּחוֹלְקִיָּה דְּדוֹד  
הוּא, וְכָל יוֹמוֹי אֲשֶׁתִּדְּל לְאַנְהָרָא לָהּ.

וּבָא רָאֵה, כְּשִׁיִּשְׂרָאֵל מְכַשְׂרִים מְעַשִּׂיהֶם, הַמְּזַבְּחָ  
הַזֶּה שׁוֹלֵט בְּצַד הַיְמִינִי, וְהָיוּ רוֹאִים כְּמוֹ מַרְאֵה שֶׁל  
אַרְיָה רוֹבֵץ עָלָיו, עַל הַקַּרְבָּן, וְאוֹכֵל אוֹתוֹ. וְעַל כֵּן  
הַמְּזַבְּחָ נִקְרָא אַרְיָאֵל. (ישעיה כט) קָרִית חֲנָה דְּדוֹד. וְדָאֵי  
שֶׁחֲלָקוּ שֶׁל דְּדוֹד הוּא, וְכָל יָמָיו הִשְׁתַּדַּל לְהָאִיר לָהּ.

וְעַל דָּא (תהלים טו) תוֹדִיעֵנִי אוֹרַח חַיִּים. כְּמָה דָּאֵת אָמַר, (שמות ב) וַיֵּדַע

# וְאֵת עַמְלֵנוּ. אֱלוֹ הַבְּנִיּוֹת, כְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר, לְכָל הַבֶּן הַיְלֹוֹד הַיְאֹרָה תִּשְׁלִיכֶהוּ וְכָל הַבַּת תַּחֲיוֹן:

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אֱלֹהִים. אֲרִיחַ חַיִּים, וּמֵאֵן הוּא, שׁוֹבַע שְׁמֵחוֹת, הֵהוּא דְכָל שְׁבָעָא אֲתַכְלִיל  
בִּיה, וַיְהִדֵר אֲנָפוּי לְקַבְלֵי פְּנֵיה, דְּאָנָא אֲחִיד בְּהוּן. וְכַדִּין נְעִימוֹת בְּיַמִּינָה  
נְצַח, דְּשִׁמְאֵלָא אֲתַכְלִילֵת בְּיַמִּינָא, וְכַד אֲתַכְלִילֵת, אֲתַהֲדֵר צוּר לְמַעְבַּד  
פְּעָלוֹ דְּתַמִּים, וְעַל דָּא זֶה יִתְנֹו.

וְעַל זֶה (תהלים טו) תוֹדִיעֵנִי אֲרִיחַ חַיִּים. כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר  
(שמות ב) וַיִּדַע אֱלֹהִים. אֲרִיחַ חַיִּים, וּמֵי הוּא? שְׁבָע  
שְׁמֵחוֹת, אוֹתוֹ שְׁכָל הַשְּׁבָע נִכְלָל בּוֹ, וַיִּחְזוּר פְּנֵיו בְּנִגְד  
פְּנֵיה, שְׁאֲנֵי אֲחוּזוֹ בְּהֵם. וְאִזּוֹ נְעִימוֹת בְּיַמִּינָה נְצַח,  
שֶׁהַשְּׁמֵאל נִכְלָל בְּיַמִּין. וְכִשְׁנִכְלָלֵת, חוֹזֵר הַצּוּר  
לְעֲשׂוֹת אֵת פְּעָלוֹ שֶׁל תַּמִּים, וְעַל כֵּן זֶה יִתְנֹו.

לְכָל הַבֶּן הַיְלֹוֹד הַיְאֹרָה תִּשְׁלִיכֶהוּ, וְכָל הַבַּת תַּחֲיוֹן

**בוזוהר – תיקוני הזוהר – תקונא עשרין, וחד ועשרין – דף נג ע"ב**

וְעוֹד וַיִּמֵּן יְהוּ"ה דְּג גְּדוֹל, דָּא טְחוּל לִילִית דְּאִיהִי עֶרְב רַב מֵהוּא רַב  
הַחוּבֵל (נ"א דא סמא"ל, דגה דא נח"ש לילי"ת בת זוגיה מההוא רב החובל טחול  
דאיהו ערב רב) דְּאֲתַמֵּר בִּיה (שמות יב לח) וְגַם עֶרְב רַב וְכוּ, וְטְחוּל אִיהוּ  
שְׁחוֹק הַכְּסִיל, עֲלִיָּה אֲתַמֵּר (קהלת ז ט) כִּי הִכְעַס בְּחִיק כְּסִילִים יְנוּחַ, לְבָלוּעַ  
אֵת יוֹנָה דָּא נִפְשָׁא, מְסֻטְרָא דִּילִיָּה (שמות ו ט) וְלֹא שָׁמְעוּ אֶל מֹשֶׁה מִקְצֵר  
רוּחַ, וּמַעְבוּדָה קָשָׁה מְסֻטְרָא דְכָבֵד, דְּאֲתַמֵּר בִּיה (שם ז יד) כְּבֹד לֵב פְּרָעָה,  
תְּכַבֵּד הָעֶבְדָּה, (שם ה ט) מְסֻטְרָא דְמָרָה (שם א יד) וַיִּמְרְרוּ אֵת חַיִּיהֶם.

וְעוֹד, וַיִּמֵּן יְהוּ"ה דְּג גְּדוֹל, זְהוּ טְחוּל, לִילִית, שְׁהִיא  
עֶרְב רַב, מֵאוֹתוֹ רַב הַחוּבֵל (זה סמא"ל. דגה, זה נח"ש לילי"ת,

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בתווגשלאותורב החובל, טחול, שהוא ערב רב) שְׁנֵאֲמַר בּוֹ וְגַם  
 עָרַב רַב עָלָה אִתָּם וְכוּ', וטחול הוא שְׁחוֹק הַכְּסִיל,  
 עָלְיוֹ נֶאֱמַר כִּי הִכְעַס בְּחִיק כְּסִילִים יָנוּחַ. לְבַלְעַ אֶת  
 יוֹנָה, זו הַנֶּפֶשׁ, מִהֶצֶד שְׁלוֹ – וְלֹא שָׁמְעוּ אֶל מִשְׁה  
 מְקַצֵּר רוּחַ, וּמַעֲבֹדָה קִשָּׁה – מִצַּד הַכְּבֵד, שְׁנֵאֲמַר בּוֹ  
 כָּבֵד לֵב פְּרָעָה, תְּכַבֵּד הָעֲבוּדָה. מִצַּד שֶׁל הַמָּרָה –  
 וַיִּמְרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם.

דג גדול איהו ערב רב, דְּאֵינוֹן (נ"א דאיהו) רב החובל, מֵאֵן חוּבֵל אֶלֶּא רַב  
 מְכַל מְלֶאכֵי חֲבֵלָה, אֵיהו חוּבֵל, וְאֵיהִי חֲבֵלָה, עָרַב רַב בְּנִין דְּלִילִית חַיִּיבָא,  
 דְּבַהוֹן חָאבוּ יִשְׂרָאֵל וְחֲבִילוּ יַת בְּשָׂרֵיהוּ בְּאֵת בְּרִית, אֵינוֹן רַב עֲלֵיהוּ  
 בְּגִלוּתָא, וְאֵינוֹן דְּגָה לְיִשְׂרָאֵל, וּבְגִין דָּא אָמְרוּ (במדבר יא ה) זְכַרְנוּ אֶת  
 הַדְּגָה וְכוּ'.

דג גדול הוא ערב רב, שָׁהֵם (שהוא) רב החובל, מִי  
 חוּבֵל? אֶלֶּא גְדוֹל מְכַל מְלֶאכֵי חֲבֵלָה, הוּא חוּבֵל וְהִיא  
 חֲבֵלָה, עָרַב רַב הֵם בְּנֵי לִילִי"ת הַרְשָׁעָה, שְׁבָהֶם חָטְאוּ  
 יִשְׂרָאֵל וְחֲבִלוּ אֶת בְּשָׂרָם בְּאוֹת הַבְּרִית, הֵם גְּדוֹלִים  
 עֲלֵיהֶם בְּגִלוּת, וְהֵם דְּגָה לְיִשְׂרָאֵל, וּמִשּׁוֹם זֶה אָמְרוּ  
 זְכַרְנוּ אֶת הַדְּגָה וְכוּ'.

ובזמנא דנפיקו ישראל ממצרים קטיל מנזיהו סגיאין, ובגלותא בתרא  
 עתיד הקדוש ברוך הוא לקטלא לון, וְדָא אֵיהוּ (שמות ז יח) וְהַדְּגָה אֲשֶׁר  
 בְּיָאֹר מֵתָה, וַיִּבְאֵשׁ הַיָּאֹר דָּא אֹרִייתָא, דְּאֶתְמַר בָּהּ (משלי ו כג) וְתוֹרָה  
 אֹר, סְרַחַת לְגַבִּייהוּ, וְאֶתְמַר בְּיִשְׂרָאֵל (שמות א כב) כָּל הַבֵּן הַיְלֹוד הַיָּאֹרָה  
 תִּשְׁלִיכוּהוּ, אֹר אֵיהוּ ר"ו, הַיָּאֹרָה בֵּת זַוְגִיָּה דְּהָהוּא אֹר, דְּאֶתְמַר בָּהּ (שם  
 י כג) וְלִכְלֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיָה אֹר בְּמוֹשְׁבוֹתָם, כְּגֹוֹנָא דָּא בְּגִלוּתָא בְּתִרְאָה

# וְאֵת לְחֻצְנוֹ. זֹה הַדְּחַק, כְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר, וְגַם רְאִיתִי אֵת הַלְּחִין אֲשֶׁר מִצְרִים לְחֻצִים אֲתֶם:

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

(היאורה) הזוהר ביה הנה ר"ז, דאיהו אור דפורקנא בתרייתא, לקיים (מיכה ז טו) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, ודא איהו כל הין הילוד היאורה תשליכהו, וכל הבת תחיון, אלין דמשתדלין באורייתא דבעל פה.

ובזמן שיצאו ישראל ממצרים, הרג מהם רבים, ובגלות האחרונה עתיד הקדוש ברוך הוא להרג אותם, וזהו והדגה אשר ביאור מתה, ויבאש היאור, זו התורה, שנאמר בה ותורה אור, סרחה אליהם, ונאמר בישראל כל הין הילוד היאורה תשליכהו. אור הוא ר"ז. היאור"ה, בת זוגו של אותו האור, שנאמר בו ולכל בני ישראל היה אור במושבתם, כמו כן בגלות האחרונה (היאורה) הזוהר בו היה ר"ז, שהוא אור הגאולה האחרונה, לקיים כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, וזהו כל הין הילוד היאורה תשליכהו, וכל הבת תחיון, אלה שמשתדלים בתורה שבעל פה. דבר אחר, וימן יהו"ה דג גדול לבלע את יונה, זו עניות שהיא עצב, והנקבה שלו עצבון. הזכר דג, הנקבה דגה. זהו ויתפלל יונה אל יהו"ה אלהיו ממעי הדגה, מרעב העני שמגיע למעי ישראל. באותו זמן ויאמר יהו"ה לדג

# לִיּוֹצְיָאֲנֵנוּ יְהוָה מִמְצָרִים בְּיַד חֲזָקָה וּבְזִרְעַ נְטוּיָהּ וּבְמָרָא גָדֹל וּבְאֲתוֹת וּבְמִפְתִּיּוֹת:

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

לא יוציאנו השם ממצרים

**בוזר - ספר ויקרא - פרשת צו - דף כ"ט ע"א**

וּבְגִין דָּא, אִם כְּבָנִים אִם כְּעַבְדִּים. אִם כְּבָנִים, דְּאֲתָמַר בְּהוֹן (דברים יד) בָּנִים אַתֶּם לַיְי' אֱלֹהֵיכֶם. אִם כְּעַבְדִּים, (ויקרא כה) כִּי לִי בְנֵי יִשְׂרָאֵל עַבְדִּים וְלֹא שְׂאֵר אוֹמִין. אֲבָל אֵינּוֹן חֲיִיבֵיָא דְלֹא מִשְׁתַּדְּלִין בְּאוֹרֵייתָא וּמִצּוֹת, וְלִית עֲלֵיהוּ עוֹל תּוֹרָה וְעוֹל תְּפִלִּין, וְשְׂאֵר פְּקוּדִין, אֵינּוֹן עַבְדִּין לְאוֹמִין דְּעִלְמָא, וּמִשְׁתַּעַבְדִּין בְּהוּ. כְּגוֹן (דברים ו) עַבְדִּים הָיִינוּ לְפָרְעָה בְּמִצְרַיִם.

וּמִשׁוּם כְּךָ, אִם כְּבָנִים אִם כְּעַבְדִּים. אִם כְּבָנִים, שְׂנֵאמַר בְּהֶם בָּנִים אַתֶּם לַה' אֱלֹהֵיכֶם. אִם כְּעַבְדִּים, כִּי לִי בְנֵי יִשְׂרָאֵל עַבְדִּים, וְלֹא שְׂאֵר הָאֲמוֹת. אֲבָל אוֹתָם הָרְשָׁעִים שְׂאִין מִשְׁתַּדְּלִים בְּתוֹרָה וּבְמִצּוֹת וְאִין עֲלֵיהֶם עוֹל תּוֹרָה וְעוֹל תְּפִלִּין וְשְׂאֵר מִצּוֹת, הֵם עַבְדִּים לְאֲמוֹת הָעוֹלָם וּמִשְׁתַּעַבְדִּים בְּהֶם, כְּמוֹ עַבְדִּים הָיִינוּ לְפָרְעָה בְּמִצְרַיִם.

וְאִי נְטַרֵי שְׁבָתוֹת וְיָמִים טוֹבִים, אֲתָמַר בְּהוּ **ויוציאנו** יי' אֱלֹהֵינוּ. וְיִתְקַיֵּים בְּהוּ, (שמות כג) לְמַעַן יִנּוּחַ שׁוֹרֶף וְחִמּוּרֶף, חִמּוֹר בְּתוֹרָה וּבְמִצּוֹת, וְיִנְפֹשׁ בְּן אֲמַתְךָ וּבְהִמְתָּךְ, עִם הָאָרֶץ בְּהִמָּה אֲקָרִי. וּלְבַתֵּר דִּיעוֹל גְּרָמִיָה תַּחֲוֹת אָדָם בְּתוֹרָה, יִתְקַיֵּים בִּיהַ (תהלים לו) אָדָם וּבְהִמָּה תוֹשִׁיעַ יי'. אִם הוּא פְּסוּט

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

דְּרָכִיב עָלֶיהָ מְאִרְיָה, וְסָבִיל לִיָּה, וְלֹא מְבַעֵט בְּמֵאִרְיָה.

וְאִם שׁוֹמְרִים שְׁבֻתוֹת וַיָּמִים טוֹבִים, נֶאֱמַר בְּהֶם  
וַיּוֹצִיאֵנוּ ה' אֱלֹהֵינוּ. וַיִּתְקַים בְּהֶם, לְמַעַן יָנוּחַ שׁוֹרֵף  
וְחַמּוֹרָף, חַמּוֹר בְּתוֹרָה וּבְמִצְוֹת, וַיִּנְפֹּשׂ בֶּן אֲמֹתָךְ  
וּבְהִמָּתָךְ, עִם הָאָרֶץ נִקְרָא בְּהִמָּה. וְאַחַר שֵׁיכְנִיס אֶת  
עֲצָמוֹ תַּחַת אָדָם בְּתוֹרָה, יִתְקַים בּוֹ אָדָם וּבְהִמָּה  
תּוֹשִׁיעַ ה'. אִם הוּא כְּמוֹ סוֹס שְׂרוּכֵב עָלָיו אֲדוֹנוֹ,  
וְסוֹבֵל אוֹתוֹ, וְלֹא בּוֹעֵט בְּאֲדוֹנוֹ.

וּמֵאִי סָבִילוֹ דְעִם הָאָרֶץ לְתַלְמִיד חָכֵם. בְּגִין, דְּתַלְמִיד חָכֵם כְּיוֹם שְׁבֻת  
צָרִיף אִיהוּ, דְּלִית לִיָּה מְדִילִיָּה, וְאִי עִם הָאָרֶץ סָבִיל לִיָּה בְּמִמוֹנִיָּה,  
וְאִתְנַהֵיג בִּיָּה כְּפּוֹם רְעוּתִיָּה לְשִׁמְשָׁא לִיָּה, וְלֹאֲתַנְהֵגָא בְּפִקּוּדִין כְּפּוֹם  
רְעוּתִיָּה, יִתְקַים בִּיָּה אָדָם וּבְהִמָּה תּוֹשִׁיעַ יי'. יוֹשִׁיעַ לִיָּה מְשׁוּד וּגְזוּלָה,  
יוֹשִׁיעַ לִיָּה מִמְּלֶאךָ הַמּוֹת, דְּלֹא שְׁלִיט עָלֶיהָ, וַיִּשְׁחַט לִיָּה בְּסַפִּין פְּגוּם  
דִּילִיָּה. וְכֹל מֵאֵן דְּשָׁחִיט בְּסַפִּין פְּגוּם, נְבִלָה אִיהוּ, דְּאִתְמַר בִּיָּה לְכָלֵב  
תְּשַׁלְּכוּן אוֹתוֹ, דְּאִיהוּ סְמָא"ל.

וּמַהוּ הַסָּבֵל שְׁעִם הָאָרֶץ לְתַלְמִיד חָכֵם? מְשׁוּם  
שְׁתַּלְמִיד חָכֵם כְּמוֹ יוֹם הַשְּׁבֻת הוּא צָרִיף, שְׁאִין לוֹ  
מְשָׁלוֹ. וְאִם עִם הָאָרֶץ סוֹבֵל אוֹתוֹ בְּמִמוֹנוֹ וְנוֹהֵג בּוֹ  
כְּפִי רְצוֹנוֹ לְשִׁמְשָׁא אוֹתוֹ וּלְהִתְנַהֵג בְּמִצְוֹת כְּפִי רְצוֹנוֹ,  
יִתְקַים בּוֹ – אָדָם וּבְהִמָּה תּוֹשִׁיעַ ה'. יוֹשִׁיעַ אוֹתוֹ  
מְשׁוּד וּמְגוּלָה, יוֹשִׁיעַ אוֹתוֹ מִמְּלֶאךָ הַמּוֹת שְׁלֹא יִשְׁלַט  
עָלָיו וַיִּשְׁחַט אוֹתוֹ בְּסַפִּינוֹ הַפְּגוּמָה. וְכֹל מִי שֶׁנִּשְׁחַט  
בְּסַפִּין פְּגוּמָה, הוּא נְבִלָה, שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ לְכָלֵב תְּשַׁלְּכוּן  
אוֹתוֹ, שֶׁהוּא סְמָא"ל.

וַיּוֹצֵאֲנוּ יְהוָה מִמִּצְרַיִם. לֹא עַל יְדֵי מַלְאָךְ וְלֹא  
עַל יְדֵי שָׂרָף וְלֹא עַל יְדֵי שְׁלִיחַ, אֲלֹא  
תְּקַדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכַבּוּדוֹ וּבַעֲצָמוֹ, שֶׁנֶּאֱמַר,  
לְבִזְעֻבְרָתִי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּלִילָה הַזֶּה וְהַכִּיתִי כָּל

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וּנְפֹשׁ דְּתַלְמִיד חָכָם אֲתַקְרִיאַת שְׁבַת מְלַכְתָּא, נְפֹשׁ יְתִירָה דְּשַׁבַּת. וְעֲנֵג  
דִּילְיָה נְשֻׁמַּת חַיִּים, וְרוּחַ שְׁכָלִי. וְאִינוּן נְשֻׁמָּה יְתִירָה, רוּחַ יְתִירָה, עַל  
נְשֻׁמָּה וְרוּחָא וּנְפֹשָׁא, דְּאִינוּן עֲבָדִין, דְּשִׁלְטִין בְּגוּפָא, דְּיוֹמִין דְּחוּל. נְשֻׁמָּה  
יְתִירָה, נְשֻׁמַּת כָּל חַי, (רמ"ב ע"ב) כְּתֵר בְּרֵאשׁ צְדִיק, דְּאִיהוּ יוֹם שְׁבַת.  
וּבְהַאי נְשֻׁמָּה יְתִירָה תְּהִלָּל יְהוָה, דְּאִינוּן אָבָא וְאִמָּא, דְּעֵלָה אֲתַמַּר, (ישעיה  
סד) עֵין לֹא רָאֲתָה אֱלֹהִים זּוּלְתָהּ, בְּגִין דְּאִיהוּ מְרַכְּבָה לְעֵלְתַּת הָעֲלֹת, דְּאִיהוּ  
מְכוּסָה וְלֹא שְׁלִיט עָלֶיהָ עֵינָא, וּבְגִין דָּא עֵין לֹא רָאֲתָה.

וְהַנְּפֹשׁ שֶׁל תַּלְמִיד חָכָם נִקְרֵאת שְׁבַת הַמְּלָכָה, נְפֹשׁ  
יְתִירָה שֶׁל שְׁבַת, וְהַעֲנֵג שְׁלָה נְשֻׁמַּת חַיִּים וְרוּחַ שְׁכָלִי.  
וְהֵם נְשֻׁמָּה יְתִירָה, רוּחַ יְתִירָה, עַל נְשֻׁמָּה וְרוּחַ וּנְפֹשׁ,  
שֶׁהֵם עֲבָדִים שְׁשׁוּלְטִים בְּגוּף שֶׁל יְמוֹת הַחֹל. נְשֻׁמָּה  
יְתִירָה, נְשֻׁמַּת כָּל חַי, כְּתֵר הָרֵאשׁ צְדִיק, שֶׁהוּא יוֹם  
הַשְּׁבַת. וּבְנְשֻׁמָּה הַיְתִירָה הַזֶּה תְּהִלָּל יְהוָה, שֶׁהֵם אָבָא  
וְאִמָּא, שֶׁעֲלִיהֶם נֶאֱמַר (ישעיה סד) עֵין לֹא רָאֲתָה אֱלֹהִים  
זּוּלְתָהּ, מִשּׁוּם שֶׁהִיא מְרַכְּבָה לְעֵלְתַּת הָעֲלֹת, שֶׁהוּא  
מְכוּסָה וְלֹא שׁוּלְטַת עָלָיו הָעֵין, וּמִשּׁוּם כִּי עֵין לֹא  
רָאֲתָה.

לְבִזְעֻבְרָתִי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲנִי וְלֹא מַלְאָךְ

בוזזר - ספר שמות - פרשת שמות - דף י"ח ע"א

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

תָּנָא, בְּשַׁעֲתָא דְמָסַר קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל לְשָׂרָא דְמִצְרָאִי, גִּזְרַת  
עֲלִייהוּ ז' גְּזוּרוֹת, שְׁיִשְׁעֲבִדוּ בְהוֹן מִצְרָאִי. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (שְׁמוֹת א')  
וַיִּמְרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם בְּעַבְדוּתָהּ קָשָׁה בְּחוּמְרָא וּבְלִבְנִים וְגו'. וְלִקְבָּלֵיהוֹן שְׁבַעַת  
לְטָב, וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל פְּרוּ, וַיִּשְׂרְצוּ, וַיִּרְבוּ, וַיַּעֲצְמוּ, בְּמָאד, מְאֹד, וְתַמְלָא  
הָאָרֶץ אוֹתָם. (שְׁמוֹת א') הָבָה נְתַחֲכְמָה לוֹ. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, אֵין הָבָה אֶלָּא  
לְשׁוֹן הַזְּמָנָה, לְמַעַבְדֵּי דִינָא. כְּמָה דְאֵתְּ אָמַר, (בְּרַאשִׁית י"א) הָבָה נִרְדָּה.  
(שְׁמוֹת א', י"ד) הָבָה תְּמִים. אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, הָבָה כּוֹלָם, לְשׁוֹן הַסְּכָמָה  
וְהַזְּמָנָה. כְּמוֹ (בְּרַאשִׁית י"א) הָבָה נִבְנָה לָנוּ עִיר. (שׁוֹפְטִים כ') הָבוּ לָכֶם עֲצָה.  
(תְּהִלִּים כ"ט) הָבוּ לָהּ בְּנֵי אֱלִים.

שְׁנִינוּ, בְּשַׁעֲתָא שְׁמָסַר הַקְּדוּשָׁא בְרוּךְ הוּא אֶת יִשְׂרָאֵל  
לְשָׂר מִצְרַיִם, גִּזְרַת עֲלֵיהֶם שְׁבַע גְּזוּרוֹת שְׁיִעֲבִדוּ בְהֶם  
הַמִּצְרַיִם, זֶהוּ שְׁכַתוּב וַיִּמְרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם בְּעַבְדוּתָהּ קָשָׁה  
בְּחוּמְרָא וּבְלִבְנִים וְגו'. וּכְנִגְדָם שְׁבַע לְטוֹב - וּבְנֵי  
יִשְׂרָאֵל פְּרוּ וַיִּשְׂרְצוּ וַיִּרְבוּ וַיַּעֲצְמוּ בְּמָאד מְאֹד וְתַמְלָא  
הָאָרֶץ אֹתָם. הָבָה נְתַחֲכְמָה לוֹ. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, אֵין  
הָבָה אֶלָּא לְשׁוֹן הַזְּמָנָה לְעֲשׂוֹת דִּין, כְּמוֹ שְׁנִיאָמַר  
(בְּרַאשִׁית י"א) הָבָה נִרְדָּה. (שְׁמוֹת א' י"ד) הָבָה תְּמִים. אָמַר  
רַבִּי יוֹחָנָן, הָבָה - כָּלָם לְשׁוֹן הַסְּכָמָה וְהַזְּמָנָה, כְּמוֹ  
הָבָה נִבְנָה לָנוּ עִיר. (שׁוֹפְטִים כ') הָבוּ לָכֶם עֲצָה. (תְּהִלִּים כ"ט)  
הָבוּ לָהּ בְּנֵי אֱלִים.

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, הָבָה נְתַחֲכְמָה לוֹ נְהוּי בְּהַסְּכָמַת דִּינָא לְגַבִּיָּה. פֶּן יִרְבֶּה,  
וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ אוֹמְרַת כֵּן יִרְבֶּה, וְכֵן יִפְרוּץ. וּמִלְאָכֵי הַשְּׂרַת הוּוּ לְהוּ לְשָׁכִים  
וְלְצַנִּינִים הָדָא הוּא דְכְּתִיב, וַיִּקְוָצוּ מִפְּנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל. דְּהוּוּ מִתְּעַקְצֵי  
מִמִּלְאָכֵי הַשְּׂרַת, כְּהֵנִי קוּצֵי דְמִתְּעַקְצֵי בְּהוּ אִינְשֵׁי.



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

רבי יצחק אמר, הבה נתחכמה לו נהיה בהסכמת הדין אליו. פן ירבה, ורוח הקדש אומרת בן ירבה וכן יפרץ. ומלאכי השרת היו להם לשפים ולצנינים. זהו שכתוב ויקצו מפני בני ישראל, שהיו נעקרים ממלאכי השרת, כמו שאנשים נעקצים מהקוצים הללו.

אמר רבי יודאי אמר רבי יצחק, מה הוה מחשבתהון דמצראי, דממנע מישראל פריה ורביה, ושלטנא דממנא עליהון דאעיל בלבהון כף. אלא, אמר להון, הוו ידעין, דזמין ברא חדא למיפק מישראל, דיתעביד דינא באלהיון על ידיה.

אמר רבי יודאי אמר רבי יצחק, מה היתה מחשבת המצרים שתמנע פריה ורביה מישראל והשליט הממנה עליהם שהכניס כף בלבם? אלא אמר להם, היו יודעים שעתיד בן אחד לצאת מישראל שיעשה דין באלהיהם על ידו.

דאמר רבי יוחנן, בשעה שאמר משה, (שמות י"ב) ובכל אלהי מצרים אעשה שפטים הלך דומה שרו של מצרים, ד' מאות פרסה. אמר ליה קודשא בריך הוא, גזרה נגזרה לפני, דכתיב, (ישעיה כ"ד) יפקד יי' על צבא המרום במרום וגו'. באותה שעה נטלה השררה ממנו, ונתמנה דומה שר של גיהנם, לידון שם נפשות הרשעים. ורבי יהודה אומר על המתים נתמנה.

שאמר רבי יוחנן, בשעה שאמר משה ובכל אלהי מצרים אעשה שפטים, הלך דומה, שרו של מצרים, ארבע מאות פרסה. אמר לו הקדוש ברוך הוא, גזרה

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

נגזרה לפני, שכתוב (ישעיה כד) יפקד ה' על צבא המרום במרום וגו'. באותה שעה נטלה השררה ממנו, ונתמנה דומה שר של גיהנם לדון שם נפשות הרשעים. ורבי יהודה אומר, על המתים נתמנה.

אמר רבי חנינא, כתיב (במדבר לג) ובאלהיהם עשה יי' שפטים. וכי באלה של כסף, ושל זהב, ושל עץ, ושל אבן, יש שפטים. אלא אמר רבי יוסי, של כסף ושל זהב היו נתכים מאליהם, ושל עץ מתרקבין.

אמר רבי חנינא, כתוב (במדבר לג) ובאלהיהם עשה ה' שפטים. וכי באלוה של כסף ושל זהב ושל עץ ושל אבן יש שפטים? אלא, אמר רבי יוסי, של כסף ושל זהב היו נתכים מאליהם, ושל עץ מתרקבים.

אמר רבי אלעזר, אלוה של מצרים שה ה'יה, וצוה הקדוש ברוך הוא לעשות בו שפטים, לשרוף אותו באש, כמה דאת אמר, (דברים ז) פסילי אלהיהם תשרפון באש. כדי שיהא ריחו נודף. ועוד, (שמות י"ב) ראשו על ברעיו ועל קרבו. ועוד, שעצמותיו מושלכים בשוק. וזאת היתה למצרים קשה מכולן, הדיא הוא דכתיב, שפטים.

אמר רבי אלעזר, אלוה של מצרים שה ה'יה, וצוה הקדוש ברוך הוא לעשות בו שפטים, לשרף אותו באש, כמו שנאמר (דברים ז) פסילי אלהיהם תשרפון באש, כדי שיהא ריחו נודף. ועוד, (שמות יב) ראשו על ברעיו ועל קרבו. ועוד, שעצמותיו מושלכים בשוק. וזאת היתה למצרים קשה מכולן, והו שכתוב שפטים.

אמר רבי יהודה באלהיהם ממש וזהו שר שלהם, לקיים, יפקוד ה' על

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

צָבָא הַמְרוּם בְּמָרוּם וְעַל מַלְכֵי הָאֲדָמָה עַל הָאֲדָמָה. וְכֹל זֶה הָיוּ יוֹדְעִים  
הַחֲכָמִים שְׂבָהֶם, וְכֹל שָׁפָן שָׂר שְׁלָהֶם. עַל כֵּן כְּתִיב, הִבֵּה נִתְחַכְּמָה לוֹ.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּאֵלֵהֶם מִמֶּשׁ, וְזֶהוּ שָׂר שְׁלָהֶם,  
לְקִיָּם יִפְקֹד ה' עַל צָבָא הַמְרוּם בְּמָרוּם וְעַל מַלְכֵי  
הָאֲדָמָה עַל הָאֲדָמָה. וְכֹל זֶה הָיוּ יוֹדְעִים הַחֲכָמִים  
שְׂבָהֶם, וְכֹל שָׁפָן שָׂר שְׁלָהֶם, עַל כֵּן כְּתוּב הִבֵּה  
נִתְחַכְּמָה לוֹ.

**בוזור - ספר במדבר - פרשת פנחס - דף רנ"ב ע"א**

**רעיא מהימנא** אָמַר רַעִיָא מְהִימְנָא, כְּגוֹן לִישְׁנָא דְאִיהוּ מִקַּל לְכָל אַנְשֵׁי  
בֵיתֵיהּ, וְאִיהוּ לִישְׁנָא דְאֵת ו', וְאִיהוּ מִטָּה דְבִיָּה עֶשֶׂר אוֹתִיּוֹת, וְבִיָּה מִחָא  
קוֹדֶשָׁא בְּרִיק הוּא עַל יְדוּי י' מִחָאן. וּבְגִין דְּכָל מִחָאן הוּוּ מִסְטָרָא דְה' ה',  
רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמַר, מִנִּין שְׁכָל מִכָּה וּמִכָּה שְׁהִבִּיא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל  
הַמְצָרִים בְּמִצְרִים הִיָּתָה שֶׁל חֲמֵשׁ מִכּוֹת וְכוּ', אָמַר מֵעַתָּה וְכוּ'. וְאֵת ה'  
סִלְקָא בְּאֵת י' לְחֲמֵשִׁין מִחָאן, חֲמֵשׁ זְמַנִּין חֲמֵשִׁין, אֵינּוֹן ר"ן. וּבְגִין דָּא, וְעַל  
הַיָּם לְקוֹ ר"ן מִכּוֹת.

אָמַר הַרוּעָה הַנְּאָמָן, כְּמוֹ לְשׁוֹן שְׁהוּא מִקַּל לְכָל אַנְשֵׁי  
בֵיתוֹ, וְהוּא לְשׁוֹן צוּרֵת אוֹת ו', וְהוּא מִטָּה שְׂבוּ עֶשֶׂר  
אוֹתִיּוֹת, וְבוּ הִכָּה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל יְדוּ עֶשֶׂר  
מִכּוֹת. וּמִשׁוּם שְׁכָל הַמִּכּוֹת הָיוּ מִצַּד שֶׁל ה' ה', אָמַר  
רַבִּי עֲקִיבָא, מִנִּין שְׁכָל מִכָּה וּמִכָּה שְׁהִבִּיא הַקְדוּשׁ  
בְּרוּךְ הוּא עַל הַמְצָרִים בְּמִצְרִים הִיָּתָה שֶׁל חֲמֵשׁ  
מִכּוֹת וְכוּ', אָמַר מֵעַתָּה וְכוּ'. וְאוֹת ה' עוֹלָה בְּאוֹת י'  
לְחֲמֵשִׁים מִכּוֹת. חֲמֵשׁ פְּעָמִים חֲמֵשִׁים הֵם מְאֵתִים  
וְחֲמֵשִׁים. וּמִשׁוּם זֶה נְאָמַר, וְעַל הַיָּם לְקוֹ מְאֵתִים

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וְחַמְשִׁים מְכוֹת.

אמר יוסף, כל מיטב ארץ מצרים רעמסס היא, וההיא ארעא אפרישו לדחלן דלהון, לרעיא ולמיהך בכל ענוגין דעלמא. וכל מצראי חשיבון לאינן דרען לדחליהון, כדחליהון. ודא שאיל יוסף מפרעה, לשלטאה אחוי על דחלן דמצראי, דאתכפיין תחות ידיה, כעבדים בתר מלכיהון, למהוי כלהו מתכפיין תחות שם יי מסטריהון, ולא שליט בעלמא אלא שם יהודה. ואתכפיין כל ממנן תחות ידיה.

אמר יוסף, כל טוב ארץ מצרים היא רעמסס, ואותה ארץ הפרישו ליראתם, לרעות ולהלך בכל תענוגות העולם. וכל המצרים החשיבו לאותם שרועים ליראתם – פיראתם. וזה מה ששאל יוסף מפרעה, שישלטו אחיו על יראתם של המצרים, שפפויים תחת ידיו כעבדים אחר מלכיהם, להיות כלם נכפים תחת שם יהודה מצדם, ולא ישלט בעולם אלא שם יהודה, ויכנעו כל ממנים תחת ידיו.

ולאחזאה לון, דאיהו עתיד לאיתפרעא מנהון, הדא הוא דכתיב, (שמות יב) ובכל אלהי מצרים אעשה שפטים אני יהוה. כד מטעיין לבריין ועבדין גרמייהו אלוהות. ובגין דטלה ממנא דיליה, איהו רב על כל ממנן דאלהים אחרים, מני קדשא בריך הוא לישראל, (שמות יב) ויקחו להם איש שה לבית אבות שה לבית, ואשליט לון עליה, ותפשי ליה, תפיש בתפישה דלהון יומא ותרין ותלת. ולבתר דא אפיקו ליה לדינא לעיני כל מצראי, לאחזאה דאלהא דלהון ברשו דישראל למעבד ביה דינא.

ולהראות להם שהווא עתיד להפרע מהם, זהו שכתוב (שמות יב) ובכל אלהי מצרים אעשה שפטים אני יהוה.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

כִּיּוֹן שֶׁהִטְעוּ לְבָרִיּוֹת וְעָשׂוּ עֲצָמָם אֱלוֹהוֹת, וּמִשׁוֹם  
שִׁטְלָה, מְמַנָּה שָׁלוֹ, הוּא גְדוֹל עַל כָּל הַמְּמַנִּים שֶׁל  
אֱלֹהִים אַחֲרָיִם, צָוָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל,  
(שְׁמוֹתִיב) וַיִּקְחוּ לָהֶם אִישׁ שָׂה לְבַיִת אָבוֹת שָׂה לְבַיִת,  
וְהִשְׁלִיט אֹתָם עָלָיו, וְתִפְסוּ אוֹתוֹ תִּפּוֹס בְּתִפְיִסָּה  
שֶׁלָּהֶם יוֹם וְשָׁנַיִם וְשָׁלֹשׁ, וּלְאַחַר זֶה הוֹצִיאֵנוּ לוֹ לְדִין  
לְעֵינַי כָּל מִצְרַיִם, לְהִרְאוֹת שֶׁהָאֱלוֹהִי שֶׁלָּהֶם בְּרִשׁוֹת  
יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת בּוֹ דִּין.

בגין דא, (שמות יב) אל תאכלו ממנו נא ובשל מבשל במים כי אם צלי אש  
ראשו על כרעיו ועל קרבו, למהווי דן באש צלי, ומני לזרקא לגרמיה  
דיליה בשוקא בבזוי. ובגין דא, (שמות יב) ועצם לא תשברו בו. ומני ליומא  
רביעאה, בתר דהוה תפיש ג' יומין קשור, למעבד ביה דינא. ודא קשיא  
לון מכל מכתשין דמחא לון קדשא בריך הוא, על ידא דרעיא מהימנא.  
ולא עוד, אלא דמני דלא למיכל ליה בתיאובתא. ומיד דחמאן גרמוי  
בשוקא, ולא יכלין לשזבא ליה, דא קשיא לון מכלא. ולא עוד, אלא  
דאתמר בהו, (שמות יב) ומקלכם בידכם, לאתכפייא כל דחלן דמצראי,  
תחות ידיהו. ובגין דאינהו בכורות ממנן, כתיב (שמות יב) ויי הכה כל  
בכור.

בגלל זֶה נֶאֱמַר, (שם) אֵל תֹּאכְלוּ מִמֶּנּוּ נֹא וּבָשַׁל מִבָּשָׁל  
בְּמַיִם כִּי אִם צָלִי אִשׁ רֹאשׁוֹ עַל כַּרְעָיו וְעַל קַרְבּוֹ,  
לְהִיּוֹת נִדוֹן בְּאִשׁ צָלִי, וְצָוָה לְזָרֵק לְעֲצָמוֹתָיו בְּשׁוֹק  
בְּבַזְיוֹן. וּמִשׁוֹם זֶה נֶאֱמַר, (שם) וְעֲצָם לֹא תִשְׁבְּרוּ בוֹ.  
וְצָוָה לַיּוֹם הַרְבִּיעִי, אַחַר שֶׁהָיָה תִּפּוֹס שֶׁלָּשָׁה יָמִים  
קָשׁוֹר, לַעֲשׂוֹת בּוֹ דִּין. וְזֶה קִשָּׁה לָהֶם מִכָּל נִגְעִים

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שֶׁהָכָה לָהֶם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל יְדֵי הָרוּעָה הַנֶּאֱמָן.  
 וְלֹא עוֹד, אֲלֵא שְׁצוּהָ שְׁלֵא לֶאֱכֹל אוֹתוֹ בְּתַאֲוָה. וּמִיֵּד  
 שָׂרְאוּ עֲצֻמוֹתָיו בְּשׁוֹק וְלֹא יָכְלוּ לְהַצִּילוֹ, זֶה קָשָׁה  
 לָהֶם מֵהַכֹּל. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא שְׁנֶאֱמַר בָּהֶם (שם)  
 וּמִקְלָכֶם בְּיַדְכֶם, לְכַפּוֹת כָּל יִרְאַתְם שֶׁל הַמְצָרִים תַּחַת  
 יְדֵיהֶם. וּמִשׁוּם שֶׁהֵם בְּכוֹרוֹת מְמַנִּים, כְּתוּב (שם) וְה'  
 הִכָּה כָּל בְּכוֹר.

בְּתַר כָּל דָּא כְּתִיב, (דברים טו) לֹא יֶאֱכֹל חֶמֶץ שְׁבַעַת יָמִים תֹּאכַל עֲלֶיךָ  
 מִצּוֹת לֶחֶם עוֹנֵי. וְכְתִיב (שמות יב) כָּל מַחְמֶצֶת לֹא תֹאכְלוּ. אָמַר רַעֲיָא  
 מְהֵימְנָא, אָמַאי מְנִי דְלֵא לְמִיכַל חֶמֶץ שְׁבַעַת יוֹמִין, וְלְמִיכַל בְּהוֹן מִצָּה.  
 וְאָמַאי לֹא יֶאֱכֹל, וְאָמַאי לֹא תֹאכְלוּ. אֲלֵא ז' כְּכַבֵּי לְכַת וְאִינוּן: שְׁצ"ם  
 חֲנֹכ"ל. וְאִינוּן מְסֻטְרָא דְטוֹב וְרַע, נְהוּרָא דְלִגּוּ מִצָּה. קְלִיפָה דְלִבְר חֶמֶץ.  
 וְאִינוּן חֶמֶץ דְכַר מַחְמֶצֶת נוֹקְבָא.

אַחַר כָּל זֶה, כְּתוּב (שם יג) לֹא יִרְאֶה חֶמֶץ, (דברים טו)  
 שְׁבַעַת יָמִים תֹּאכַל עֲלֶיךָ מִצּוֹת לֶחֶם עוֹנֵי. וְכְתוּב (שמות  
 יב) כָּל מַחְמֶצֶת לֹא תֹאכְלוּ. אָמַר הָרוּעָה הַנֶּאֱמָן, מִדּוּעַ  
 צָוָה שְׁלֵא לֶאֱכֹל חֶמֶץ שְׁבַעַת יָמִים וְלֶאֱכֹל בָּהֶם מִצָּה?  
 וּמִדּוּעַ לֹא יֶאֱכֹל, וּמִדּוּעַ נֶאֱמַר לֹא תֹאכְלוּ? אֲלֵא  
 שְׁבַעַת כּוֹכְבֵי לְכַת, וְהֵם: שְׁצ"ם חֲנֹכ"ל. וְהֵם מְצַד שֶׁל  
 טוֹב וְרַע, אוֹר הַפְּנִימִי, מִצָּה. קְלִפָּה שְׁבַחוּץ – חֶמֶץ.  
 וְהֵם, חֶמֶץ – זְכָר. מַחְמֶצֶת – נְקֵבָה.

מִצָּה דְלִגּוּ שְׁמוּרָה. וְאִינוּן, (אסתר ב) שְׁבַע הַנְּעוּרוֹת הָרְאוּיוֹת לְתַת לָהּ מִבֵּית  
 הַמֶּלֶךְ. וְאִתְמַר עֲלֵיהוּ, (שמות יב) וּשְׁמַרְתֶּם אֶת הַמִּצּוֹת. מִצָּה אִיִּהּ שְׁמוּרָה  
 לְבַעֲלָהּ, דְאִיִּהּ ו'. וְכִיָּה אִתְעַבֵּיד מִצָּה.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

מִצָּה שְׁבִפְנֵים – שְׁמוּרָה. וְהֵם (אסתר ב) שְׁבַע הַנְּעָרוֹת  
הָרְאוּת לָתֵת לָהּ מִבֵּית הַמֶּלֶךְ. וְנֹאמַר עֲלֵיהֶם (שמות יב)  
וְשִׁמְרָתֶם אֶת הַמִּצּוֹת. מִצָּה הַיָּא שְׁמוּרָה לְבַעֲלָהּ,  
שֶׁהוּא אוֹת ו', וּבֹ נַעֲשִׂית מִצְוָה.

וּמֵאן דְּנָטִיר לָהּ לְגַבֵּי יְהוָה, דְּגַנְיֻזִין בְּמ"ץ מִן מִצָּה, וְאִינוּן. י"ם ה"ץ. וּמְנִי  
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְבָרַךְ לָהּ שְׁבַע בְּרָכוֹת לִיל פֶּסַח, דְּאִינוּן שְׁבַע הַנְּעָרוֹת  
דִּילָהּ, שַׁצ"ם חנכ"ל. וּמְנִי לְאַעְבְּרָא מְנַהוּן חִמְץ וּמְחַמְצָת, דְּאִינוּן עֲנָנִים  
חֲשׂוּכִין דְּמַכְסְיִין עַל נְהוּרִין, דְּשִׁבְעָה כֹכְבֵי לְכַת, דְּאִתְמַר בְּהוּן (בראשית  
מא) וּתְבִאנָה אֶל קַרְבָּנָה וְלֹא נוֹדַע כִּי בָאוּ אֶל קַרְבָּנָה וּמְרִאִיהֶן רַע, חֲשׂוּף  
כְּאֲשֶׁר בְּתַחֲלָה. דְּכָל כֶּף חֲשׂוּכָא דְעֲנָנִין דְּלַהוּן, דְּלֹא יְכַלִּין נְהוּרִין לְאַנְהָרָא  
לְהוּן, וּבְגִין דָּא וְלֹא נוֹדַע כִּי בָאוּ אֶל קַרְבָּנָה. (ע"כ רעיא מהימנא).

וּמִי שְׁשׂוּמֵר לָהּ בְּשִׁבִיל י"ה הַגְּנוּזִים בְּאוֹתֵיזוֹת מ"ץ  
מִמִּצָּה, וְהֵם י"ם ה"ץ. וְצוּה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבָרַךְ  
אוֹתָהּ בְּשִׁבַע בְּרָכוֹת לִיל פֶּסַח, שְׁהֵן שְׁבַע הַנְּעָרוֹת  
שְׁלָהּ, שְׁהֵן שַׁצ"ם חנכ"ל. וְצוּה לְהַעֲבִיר מֵהֶן חִמְץ  
וּמְחַמְצָת, שְׁהֵם עֲנָנִים חֲשׂוּכִים שְׁמַכְסִים עַל אוֹרוֹת  
שְׁל שְׁבַע כֹכְבֵי לְכַת, שְׁנֹאמַר בְּהֵם (בראשית מא)  
וּתְבִאנָה אֶל קַרְבָּנָה וְלֹא נוֹדַע כִּי בָאוּ אֶל קַרְבָּנָה  
וּמְרִאִיהֶן רַע. חֲשׂוּף כְּאֲשֶׁר בְּתַחֲלָה. שְׁכָל כֶּף הַחֲשָׁף  
שְׁל הָעֲנָנִים שְׁלָהֶם, שְׁלֹא יְכוּלִים אוֹרוֹת לְהָאִיר לָהֶם,  
וּמְשׁוּם זֶה נֹאמַר וְלֹא נוֹדַע כִּי בָאוּ אֶל קַרְבָּנָה. (ע"כ

רעיא מהימנא).

**בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם מֵאָדָם וְעַד בְּהֵמָה לִגְבוּל  
אֱלֹהֵי מִצְרַיִם אֲעֲשֶׂה שְׁפָטִים אֲנִי יְהוָה:**

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

**לגְבוּל אֱלֹהֵי מִצְרַיִם אֲעֲשֶׂה שְׁפָטִים**

**בוזזר - ספר שמות - פרשת שמות - דף י"ח ע"א**

תָּנָא, בְּשַׁעֲתָא דְמָסַר קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל לְשָׂרָא דְמִצְרַאֵי, גְזוּר  
עֲלִייהוּ ז' גְזוּרוֹת, שְׁיִשְׁעֲבִדוּ בְהוֹן מִצְרַאֵי. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (שמות א')  
וַיִּמְרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם בְּעַבְדוּתָהּ קָשָׁה בְּחוּמְרָא וּבִלְבָנִים וְגו'. וְלִקְבִלְיָהוֹן שְׂבַעָה  
לְטָב, וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל פָּרוּ, וַיִּשְׂרְצוּ, וַיִּרְבוּ, וַיַּעֲצְמוּ, בְּמָאד, מְאֹד, וְתַמְלֵא  
הָאֶרֶץ אוֹתָם. (שמות א') הָבָה נְתַחֲכְמָה לוֹ. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, אֵין הָבָה אֱלָא  
לְשׁוֹן הַזְּמָנָה, לְמַעַבְדַּ דִּינָא. כְּמָה דְאֵתָּ אָמַר, (בראשית י"א) הָבָה נִרְדָּה.  
(שמואל א', י"ד) הָבָה תְּמִים. אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, הָבָה כּוֹלָם, לְשׁוֹן הַסְּכָמָה  
וְהַזְּמָנָה. כְּמוֹ (בראשית י"א) הָבָה נִבְנָה לָנוּ עִיר. (שופטים כ') הָבוּ לָכֶם עֲצָה.  
(תהלים כ"ט) הָבוּ לָהּ בְנֵי אֱלִים.

שְׁנִינוּ, בְּשַׁעֲתָא שְׁמָסַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת יִשְׂרָאֵל  
לְשָׂר מִצְרַיִם, גְזוּר עֲלִייהֶם שְׂבַע גְזוּרוֹת שְׁיִעֲבִדוּ בְהֶם  
הַמִּצְרַיִם, זֶהוּ שְׂכַתוּב וַיִּמְרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם בְּעַבְדוּתָהּ קָשָׁה  
בְּחוּמְרָא וּבִלְבָנִים וְגו'. וּכְנִגְדָם שְׂבַע לְטוֹב - וּבְנֵי  
יִשְׂרָאֵל פָּרוּ וַיִּשְׂרְצוּ וַיִּרְבוּ וַיַּעֲצְמוּ בְּמָאד מְאֹד וְתַמְלֵא  
הָאֶרֶץ אוֹתָם. הָבָה נְתַחֲכְמָה לוֹ. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, אֵין  
הָבָה אֱלָא לְשׁוֹן הַזְּמָנָה לְעֲשׂוֹת דִּין, כְּמוֹ שְׁנֵאָמַר  
(בראשית י"א) הָבָה נִרְדָּה. (שמואל א' י"ד) הָבָה תְּמִים. אָמַר  
רַבִּי יוֹחָנָן, הָבָה - כְּלָם לְשׁוֹן הַסְּכָמָה וְהַזְּמָנָה, כְּמוֹ  
הָבָה נִבְנָה לָנוּ עִיר. (שופטים כ') הָבוּ לָכֶם עֲצָה. (תהלים כ"ט)  
הָבוּ לָהּ בְנֵי אֱלִים.



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

רבי יצחק אָמר, הָבָה נְתַחֲכֶמָה לֹו נְהוּי בְּהַסְכַּמַּת דִּינָא לְגַבִּיּהּ. פֶּן יִרְבֶּה, וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ אוֹמְרַת בֶּן יִרְבֶּה, וְכֵן יִפְרוּץ. וּמִלְאָכֵי הַשָּׁרֵת הָיוּ לְהוֹ לְשֹׁכֵי וְלִצְנִינִים הָדָא הוּא דְכְתִיב, וַיִּקְוּצוּ מִפְּנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. דְּהוּוּ מִתְעַקְצֵי מִמִּלְאָכֵי הַשָּׁרֵת, כְּהֵנִי קוֹצֵי דְמִתְעַקְצֵי בְּהוּ אִינְשֵׁי.

רבי יצחק אָמר, הָבָה נְתַחֲכֶמָה לֹו נְהוּי בְּהַסְכַּמַּת הַדִּין אֵלָיו. פֶּן יִרְבֶּה, וְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ אוֹמְרַת בֶּן יִרְבֶּה וְכֵן יִפְרוּץ. וּמִלְאָכֵי הַשָּׁרֵת הָיוּ לְהֵם לְשֹׁכֵי וְלִצְנִינִים. זְהוּ שְׁכַתוֹב וַיִּקְוּצוּ מִפְּנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, שְׁהָיוּ נֶעְקָרִים מִמִּלְאָכֵי הַשָּׁרֵת, כְּמוֹ שְׁאַנְשִׁים נֶעְקָצִים מִהַקּוֹצִים הַלָּלוּ.

אָמר רבי יודאי אָמר רבי יצחק, מַה הָיָה מִחֻשְׁבְּתָהוֹן דְּמִצְרָאֵי, דְּמִמְנַע מִיִּשְׂרָאֵל פְּרִיָּה וְרַבִּיָּה, וְשִׁלְטָנָא דְּמִמְנָא עֲלֵיהוֹן דְּאֵעִיל בְּלַבְהוֹן כֶּף. אֵלָא, אָמר לְהוֹן, הָיוּ יִדְעִין, דְּזִמִּין בְּרָא חָדָא לְמִיפַק מִיִּשְׂרָאֵל, דִּיתְעַבִּיד דִּינָא בְּאַלְהֵיהוֹן עַל יְדִיָּה.

אָמר רבי יודאי אָמר רבי יצחק, מַה הָיְתָה מִחֻשְׁבְּתָהוֹן דְּמִצְרָאֵי, שְׁתַּמְנַע פְּרִיָּה וְרַבִּיָּה מִיִּשְׂרָאֵל וְהַשְׁלִיט הַמְּמַנָּה עֲלֵיהֶם שְׁהַכְנִיס כֶּף בְּלַבָּם? אֵלָא אָמר לְהֵם, הָיוּ יוֹדְעִים שְׁעַתִּיד בֶּן אַחַד לְצִאת מִיִּשְׂרָאֵל שְׁיַעֲשֶׂה דִּין בְּאַלְהֵיהֶם עַל יְדוֹ.

דָּאָמר רבי יוחנן, בְּשַׁעָה שְׁאָמַר מִשָּׁה, (שמות י"ב) וּבְכָל אֱלֹהֵי מִצְרָיִם אַעֲשֶׂה שְׁפָטִים הַלֵּךְ דּוּמָה שְׁרוּ שֶׁל מִצְרָיִם, ד' מְאוֹת פְּרָסָה. אָמר לִיָּה קוֹדֶשׁא בְּרִיָּה הוּא, גְּזֵרָה נְגֻזְרָה לְפָנֵי, דְכְתִיב, (ישעיה כ"ד) יִפְקֹד יי' עַל צָבָא הַמְּרוֹם בְּמְרוֹם וְגו'. בְּאוֹתָהּ שַׁעָה נְטֻלָּה הַשְּׁרָרָה מִמְּנוּ, וְנִתְמַנָּה דּוּמָה שֶׁר

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שֶׁל גִּיהֲנָם, לִידוֹן שֶׁם נִפְשׁוֹת הַרְשָׁעִים. וְרַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר עַל הַמֵּתִים  
נִתְמַנָּה.

שָׁאֵמַר רַבִּי יוֹחָנָן, בְּשַׁעַה שָׁאֵמַר מֹשֶׁה וּבְכֹל אֱלֹהֵי  
מִצְרַיִם אֶעֱשֶׂה שְׁפָטִים, הֲלֹךְ דּוֹמָה, שָׂרוּ שֶׁל מִצְרַיִם,  
אֲרַבַּע מֵאוֹת פְּרָסָה. אָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, גְּזָרָה  
נִגְזָרָה לְפָנָי, שְׁכָתוּב (ישעיה כד) יִפְקֹד ה' עַל צָבָא  
הַמְרוֹם בְּמְרוֹם וְגו'. בְּאוֹתָהּ שַׁעַה נִטְלָה הַשְּׂרָרָה מִמֶּנּוּ,  
וְנִתְמַנָּה דּוֹמָה שֶׁר שֶׁל גִּיהֲנָם לְדוֹן שֶׁם נִפְשׁוֹת  
הַרְשָׁעִים. וְרַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, עַל הַמֵּתִים נִתְמַנָּה.

אָמַר רַבִּי חֲנִינָא, כְּתִיב (במדבר ל"ג) וּבֵאלֹהֵיהֶם עָשָׂה יי' שְׁפָטִים. וְכִי בְּאֵלֶּה  
שֶׁל כֶּסֶף, וְשֶׁל זָהָב, וְשֶׁל עֵץ, וְשֶׁל אֶבֶן, יֵשׁ שְׁפָטִים. אֲלֵא אָמַר רַבִּי יוֹסִי,  
שֶׁל כֶּסֶף וְשֶׁל זָהָב הֵיוּ נִתְכִּים מֵאֲלֵיהֶם, וְשֶׁל עֵץ מִתְרַקְבִּין.

אָמַר רַבִּי חֲנִינָא, כְּתוּב (במדבר לג) וּבֵאלֹהֵיהֶם עָשָׂה ה'  
שְׁפָטִים. וְכִי בְּאֵלוֹהַּ שֶׁל כֶּסֶף וְשֶׁל זָהָב וְשֶׁל עֵץ וְשֶׁל  
אֶבֶן יֵשׁ שְׁפָטִים? אֲלֵא, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, שֶׁל כֶּסֶף וְשֶׁל  
זָהָב הֵיוּ נִתְכִּים מֵאֲלֵיהֶם, וְשֶׁל עֵץ מִתְרַקְבִּים.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אֵלוֹהַּ שֶׁל מִצְרַיִם שָׁה הָיָה, וְצִוָּה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא  
לַעֲשׂוֹת בּוֹ שְׁפָטִים, לְשַׂרְוֹף אוֹתוֹ בְּאֵשׁ, כְּמָה דְּאֵת אָמַר, (דברים ז) פְּסִילֵי  
אֱלֹהֵיהֶם תִּשְׂרֹפוּן בְּאֵשׁ. כְּדִי שְׁיֵהָא רִיחוֹ נוֹדֵף. וְעוֹד, (שמות י"ב) רֵאשׁוּ עַל  
כְּרַעְיוֹ וְעַל קַרְבּוֹ. וְעוֹד, שַׁעֲצֻמוֹתָיו מוֹשְׁלָכִים בְּשׁוֹק. וְזֹאת הָיְתָה לְמִצְרַיִם  
קֶשֶׁה מְכוּלָן, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, שְׁפָטִים.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אֵלוֹהַּ שֶׁל מִצְרַיִם שָׁה הָיָה, וְצִוָּה  
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת בּוֹ שְׁפָטִים, לְשַׂרְוֹף אוֹתוֹ

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בְּאֵשׁ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דברים ז) פְּסִילֵי אֱלֹהֵיהֶם תִּשְׂרֹפוּן  
בְּאֵשׁ, כְּדֵי שְׂיִהְיֶה רִיחוֹ נוֹדֵף. וְעוֹד, (שמות יב) רֹאשׁוֹ עַל  
כַּרְעֵיו וְעַל קִרְבוֹ. וְעוֹד, שֶׁעֲצֻמוֹתָיו מִשְׁלָכִים בְּשׁוֹק.  
וְזֹאת הִיְתָה לְמִצְרַיִם קָשָׁה מְכֻלָּן, וְהוּא שְׁכָתוֹב שְׁפָטִים.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בְּאֱלֹהֵיהֶם מִמֶּשׁ וְזֶהוּ שֵׁר שְׁלָהֶם, לְקַיִם, יִפְקוֹד ה' עַל  
צָבָא הַמְרוּם בְּמְרוּם וְעַל מַלְכֵי הָאֲדָמָה עַל הָאֲדָמָה. וְכֹל זֶה הָיוּ יוֹדְעִים  
הַחֲכָמִים שְׁבָהֶם, וְכֹל שָׁכַן שֵׁר שְׁלָהֶם. עַל כֵּן כְּתִיב, הִבֵּה נִתְחַכְּמָה לוֹ.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּאֱלֹהֵיהֶם מִמֶּשׁ, וְזֶהוּ שֵׁר שְׁלָהֶם,  
לְקַיִם יִפְקוֹד ה' עַל צָבָא הַמְרוּם בְּמְרוּם וְעַל מַלְכֵי  
הָאֲדָמָה עַל הָאֲדָמָה. וְכֹל זֶה הָיוּ יוֹדְעִים הַחֲכָמִים  
שְׁבָהֶם, וְכֹל שָׁכַן שֵׁר שְׁלָהֶם, עַל כֵּן כְּתוּב הִבֵּה  
נִתְחַכְּמָה לוֹ.

**בזוהר – ספר במדבר – פרשת פנחס – דף רנ"ב ע"א**

**רעיא מהימנא** אָמַר רַעֲיָא מְהֵימְנָא, כְּגוֹן לִישְׁנָא דְאִיהוּ מְקַל לְכָל אַנְשֵׁי  
בֵיתֵיהּ, וְאִיהוּ לִישְׁנָא דְאֵת ו', וְאִיהוּ מְטָה דְבִיָּה עֶשֶׂר אוֹתִיּוֹת, וּבִיָּה מְחָא  
קוֹדֶשָׁא בְּרִיקָה הוּא עַל יְדוּי י' מְחָאן. וּבְגִין דְּכָל מְחָאן הוּוּ מְסֻטְרָא דְה' ה',  
רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמַר, מִנִּין שְׁכָל מְכָה וּמְכָה שְׁהִבִּיא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל  
הַמִּצְרַיִם בְּמִצְרַיִם הִיְתָה שֵׁל חֲמֵשׁ מְכוֹת וְכוּ', אָמַר מְעַתָּה וְכוּ'. וְאֵת ה'  
סֻלְקָא בְּאֵת י' לְחֲמֵשִׁין מְחָאן, חֲמֵשׁ זְמַנִּין חֲמֵשִׁין, אֵינּוֹן ר"ן. וּבְגִין דָּא, וְעַל  
הַיָּם לְקוֹ ר"ן מְכוֹת.

אָמַר הַרוּעָה הַנְּאָמָן, כְּמוֹ לְשׁוֹן שְׁהוּא מְקַל לְכָל אַנְשֵׁי  
בֵיתוֹ, וְהוּא לְשׁוֹן צוּרֵת אוֹת ו', וְהוּא מְטָה שְׁבוּ עֶשֶׂר  
אוֹתִיּוֹת, וְבוּ הִכָּה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל יְדוּ עֶשֶׂר

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

מְכוּת. וּמְשׁוּם שְׁכָל הַמְכוּת הָיוּ מְצַד שֶׁל ה' ה', אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, מִיָּיִן שְׁכָל מָכָה וּמָכָה שֶׁהֵבִיא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל הַמְצָרִים בְּמְצָרִים הִיָּתָה שֶׁל חֲמֵשׁ מְכוּת וְכוּ', אָמַר מֵעַתָּה וְכוּ'. וְאוֹת ה' עוֹלָה בְּאוֹת י' לְחֲמֵשִׁים מְכוּת. חֲמֵשׁ פְּעָמִים חֲמֵשִׁים הֵם מְאֲתָיִם וְחֲמֵשִׁים. וּמְשׁוּם זֶה נֶאֱמַר, וְעַל הַיָּם לָקוּ מְאֲתָיִם וְחֲמֵשִׁים מְכוּת.

אמר יוסף, כל מיטב ארץ מצרים רעמסס היא, והיא ארעא אפרישו לדחלן דלהון, לרעיא ולמיהך בכל ענוגין דעלמא. וכל מצראי חשיבון לאינן דרען לדחליהון, כדחליהון. ודא שאיל יוסף מפרעה, לשלטאה אחוי על דחלן דמצראי, דאתכפיין תחות ידיה, כעבדים בתר מלכיהון, למהוי כלהו מתכפיין תחות שם יי מסטריהון, ולא שליט בעלמא אלא שם יהודה. ואתכפיין כל ממנן תחות ידיה.

אָמַר יוֹסֵף, כָּל טוֹב אֶרֶץ מְצָרִים הִיא רַעְמֶסֶס, וְאוֹתָהּ אֶרֶץ הַפְּרִישׁוּ לְיִרְאָתָם, לְרַעוֹת וּלְהַלְךָ בְּכָל תַּעֲנוּגוֹת הָעוֹלָם. וְכָל הַמְצָרִים הֶחְשִׁיבוּ לְאוֹתָם שְׂרוּעִים לְיִרְאָתָם – כִּיִּרְאָתָם. וְזֶה מֵה שֶׁשָּׂאֵל יוֹסֵף מִפְּרָעָה, שִׁישְׁלָטוּ אַחֲיוֹ עַל יִרְאָתָם שֶׁל הַמְצָרִים, שֶׁכְּפוּיִים תַּחַת יָדָיו כְּעַבְדִּים אַחַר מְלֻכֵיהֶם, לְהִיּוֹת כְּלָם נְכָפִים תַּחַת שֵׁם יְהוָה מְצָדָם, וְלֹא יִשְׁלַט בְּעוֹלָם אֶלָּא שֵׁם יְהוָה, וַיִּכְנָעוּ כָּל מְמַנִּים תַּחַת יָדָיו.

ולאחזאה לון, דאיהו עתיד לאיתפרעא מנהון, הדא הוא דכתיב, (שמות יב) ובכל אלהי מצרים אעשה שפטים אני יהוה. כד מטעיין לבריין ועבדין גרמייהו אלוהות. ובגין דטלה ממנא דיליה, איהו רב על כל ממנן

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

דאלהים אחרים, מני קדשא בריך הוא לישראל, (שמות יב) ויקחו להם איש  
 שה לבית אבות שה לבית, ואשליט לון עליה, ותפשי ליה, תפיש בתפישה  
 דלהון יומא ותרין ותלת. ולבתר דא אפיקו ליה לדינא לעיני כל מצראי,  
 לאחזאה דאלהא דלהון ברשו דישראל למעבד ביה דינא.

וּלְהָרְאוֹת לָהֶם שֶׁהוּא עֲתִיד לְהַפְרֵעַ מֵהֶם, וְהוּוּ שְׁכַתּוֹב  
 (שמות יב) וּבְכֹל אֱלֹהֵי מִצְרַיִם אֶעֱשֶׂה שְׁפָטִים אֲנִי יְהוָה.  
 כִּיֹּון שֶׁהִטְעוּ לְבָרִיּוֹת וְעָשׂוּ עֲצָמָם אֱלֹהוֹת, וּמְשׁוֹם  
 שְׁטָלָה, מְמַנֶּה שְׁלוֹ, הוּא גְדוֹל עַל כָּל הַמְּמַנִּים שֶׁל  
 אֱלֹהִים אַחֲרָיִם, צְנֵה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל,  
 (שמות יב) וַיִּקְחוּ לָהֶם אִישׁ שֶׁהַ לְבַיִת אָבוֹת שֶׁהַ לְבַיִת,  
 וְהִשְׁלִיט אוֹתָם עָלָיו, וְתַפְסוּ אוֹתוֹ תַפּוּס בְּתַפְיִסָּה  
 שְׁלָהֶם יוֹם וּשְׁנָיִם וְשָׁלֹשׁ, וּלְאַחַר זֶה הוֹצִיאוּ לוֹ לְדִין  
 לְעֵינֵי כָּל מִצְרַיִם, לְהָרְאוֹת שֶׁהָאֱלֹהִי שְׁלָהֶם בְּרִשׁוֹת  
 יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת בּוֹ דִין.

בגין דא, (שמות יב) אל תאכלו ממנו נא ובשל מבשל במים כי אם צלי אש  
 ראשו על כרעיו ועל קרבו, למהוי דן באש צלי, ומני לזרקא לגרמיה  
 דיליה בשוקא בבזוי. ובגין דא, (שמות יב) ועצם לא תשברו בו. ומני ליומא  
 רביעאה, בתר דהוה תפיש ג' יומין קשור, למעבד ביה דינא. ודא קשיא  
 לון מכל מכתשין דמחא לון קדשא בריך הוא, על ידא דרעיא מהימנא.  
 ולא עוד, אלא דמני דלא למיכל ליה בתיאובתא. ומיד דחמאן גרמוי  
 בשוקא, ולא יכלין לשזבא ליה, דא קשיא לון מכלא. ולא עוד, אלא  
 דאתמר בהו, (שמות יב) ומקלכם בידכם, לאתכפייא כל דחלן דמצראי,  
 תחות ידיהו. ובגין דאינהו בכורות ממנן, כתיב (שמות יב) ויי הכה כל  
 בכור.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בגלל זה נאמר, (שם) אל תאכלו ממנו נא ובשל מבשל במים כי אם עלי אש ראשו על כרעיו ועל קרבו, להיות נדון באש עלי, וצוה לזרק לעצמותיו בשוק בבזיון. ומשום זה נאמר, (שם) ועצם לא תשברו בו. וצוה ליום הרביעי, אחר שהיה תפוס שלשה ימים קשור, לעשות בו דין. וזה קשה להם מכל נגעים שהכה להם הקדוש ברוך הוא על ידי הרועה הנאמן. ולא עוד, אלא שצוה שלא לאכל אותו בתאוה. ומיד שראו עצמותיו בשוק ולא יכלו להצילו, זה קשה להם מהכל. ולא עוד, אלא שנאמר בהם (שם) ומקלכם בידכם, לכפות כל יראתם של המצרים תחת ידיהם. ומשום שהם בכורות ממנים, פתוב (שם) וה' הכה כל בכור.

בְּתַר כָּל דָּא פְּתִיב, (דברים טו) לֹא יֵאָכֵל חֶמֶץ שְׁבַעַת יָמִים תֹּאכַל עָלָיו מִצּוֹת לָחֶם עֹנִי. וּכְתִיב (שמות יב) כָּל מַחְמֶצֶת לֹא תֹאכְלוּ. אָמַר רַעֲיָא מְהִימָנָא, אָמַאי מְנִי דְלֹא לְמִיכַל חֶמֶץ שְׁבַעַת יוֹמִין, וּלְמִיכַל בְּהוֹן מְצָה. וְאָמַאי לֹא יֵאָכֵל, וְאָמַאי לֹא תֹאכְלוּ. אָלֵא ז' כְּכַבֵּי לְכַת וְאִינוּן: שצ"ם חנכ"ל. וְאִינוּן מְסֻטְרָא דְטוֹב וְרַע, נְהוּרָא דְלִגּוּ מְצָה. קְלִיפָה דְלִבְר חֶמֶץ. וְאִינוּן חֶמֶץ דְּכַר מַחְמֶצֶת נוֹקְבָא.

אֲחֵר כָּל זֶה, פְּתוּב (שם יג) לֹא יִרְאֶה חֶמֶץ, (דברים טו) שְׁבַעַת יָמִים תֹּאכַל עָלָיו מִצּוֹת לָחֶם עֹנִי. וּכְתוּב (שמות יב) כָּל מַחְמֶצֶת לֹא תֹאכְלוּ. אָמַר הָרוּעָה הַנָּאֵמָן, מִדּוּעַ צֻוְּהָ שְׁלֹא לְאָכֵל חֶמֶץ שְׁבַעַת יָמִים וּלְאָכֵל בְּהֵם מְצָה? וּמִדּוּעַ לֹא יֵאָכֵל, וּמִדּוּעַ נֶאֱמַר לֹא תֹאכְלוּ? אָלֵא שְׁבַעַת כּוֹכְבֵי לְכַת, וְהֵם: שצ"ם חנכ"ל. וְהֵם מְצַד שֶׁל

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

טוב ורע, אור הפנימי, מצה. קלפה

מצה דלגו שמורה. ואינון, (אסתר ב) שבע הנערות הראויות לתת לה מבית המלך. ואתמר עליהו, (שמות יב) ושמרתם את המצות. מצה איהי שמורה לבעלה, דאיהו ו'. וביה אתעביד מצוה.

מצה שבפנים – שמורה. והם (אסתר ב) שבע הנערות הראויות לתת לה מבית המלך. ונאמר עליהם (שמות יב) ושמרתם את המצות. מצה היא שמורה לבעלה, שהוא אות ו', ובו נעשית מצוה.

ומאן דנטיר לה לגבי יה, דגניזין במ"ץ מן מצה, ואינון. י"ם ה"ץ. ומני קודשא בריה הוא לברך לה שבע ברכות ליל פסח, דאינון שבע הנערות דילה, שצ"ם חנכ"ל. ומני לאעברא מנהון חמץ ומחמצת, דאינון עננים חשוכין דמכסין על נהורין, דשבעה ככבי לכת, דאתמר בהון (בראשית מא) ותבאנה אל קרבנה ולא נודע כי באו אל קרבנה ומראיהן רע, חשוף באשר בתחלה. דכל כף חשוכא דעננין דלהון, דלא יכלין נהורין לאנהרא להון, ובגין דא ולא נודע כי באו אל קרבנה. (ע"כ רעיא מהימנא).

ומי ששומר לה בשביל י"ה הגנוזים באותיות מ"ץ ממצה, והם י"ם ה"ץ. וצוה הקדוש ברוך הוא לברך אותה בשבע ברכות ליל פסח, שהן שבע הנערות שלה, שהן שצ"ם חנכ"ל. וצוה להעביר מהן חמץ ומחמצת, שהם עננים חשוכים שמכסים על אורות של שבעה כוכבי לכת, שנאמר בהם (בראשית מא) ותבאנה אל קרבנה ולא נודע כי באו אל קרבנה ומראיהן רע. חשוף באשר בתחלה. שכל כף החשוף של העננים שלהם, שלא יכולים אורות להאיר להם,

לְיַעֲבֹרְתִי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּלֵילָה הַזֶּה, לִּי אֲנִי וְלֹא מִלְאָךְ. וְהִפִּיתִי כָּל בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם, אֲנִי

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ומשום זה נאמר ולא נודע כי באו אל קרבנה. (ע"ב רעיא מהימנא).

לְיַעֲבֹרְתִי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם

**בוזוהר – ספר בראשית – פרשת וירא – דף קא ע"ב**

תא קווי (שמות יב) וְעִבְרְתִי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲנִי יי. וכי כְּמָה שְׁלִיחִין וּמִלְאָכִין אֵית לִיהּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֶלְא בְּגִין דְּאֲנֹן לֹא יָדְעֵי בֵּין טְפָה דְּבוּכְרָא לְהַהוּא דְּלֹא בּוּכְרָא בְּרִיךְ הוּא בְּלַחֲוּדֵי.

בֹּא רְאֵה, (שמות יב) וְעִבְרְתִי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲנִי ה'. וכי כְּמָה שְׁלִיחִים וּמִלְאָכִים יֵשׁ לְקַבְּ"ה? אֶלְא מְשֻׁם שְׁהֵם לֹא הָיוּ יוֹדְעִים בֵּין טְפָה שֶׁל בְּכוֹר לְאוֹתָהּ שֶׁלֹּא שֶׁל בְּכוֹר פֶּרֶט לְקַבְּ"ה לְבָדוּ.

בְּגוּוֹנָא דָּא (יחזקאל ט) וְהִתְוִיתָ תְּנוּ עַל מִצְחוֹת הָאֲנָשִׁים. וְאִמַּי צְרִיכִין. אֶלְא בְּגִין דְּאֲנֹן לֹא יָדְעֵי, אֶלְא מַה דְּאִתְמַסֵּר לוֹן לְמַנְדַּע (ידעי), בְּגוּוֹן כָּל אֲנֹן מְלִין דְּזַמִּין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאִיתָאָה עַל עֲלָמָא. וּמַאי טַעְמָא בְּגִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַעֲבַר פְּרוּזָא בְּכֻלְהוּ רְקִיעִין בְּהֵיא מְלָה דְּזַמִּין לְאִיתָאָה עַל עֲלָמָא.

כְּמוֹ זֶה (יחזקאל ט) וְהִתְוִיתָ תְּנוּ עַל מִצְחוֹת הָאֲנָשִׁים. וְלָמָּה צְרִיכִים? אֶלְא מְשֻׁם שְׁהֵם לֹא יוֹדְעִים אֶלְא רַק מַה שְׁנִמְסֵר לָהֶם לְדַעַת [יודעים], כְּמוֹ כָּל הַדְּבָרִים הַלְלוּ שְׁעֵתִיד הַקְּבָ"ה לְהֵבִיא עַל הָעוֹלָם. וּמָה הִטְעַם? מְשֻׁם



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שְׁהִקְבֵּה מַעֲבִיר כְּרוּז בְּכָל הַרְקִיעִים בְּאוֹתוֹ דְּבַר  
שְׁעֵתִיד לְהִבְיָא עַל הָעוֹלָם.

**בוזוהר – ספר בראשית – פרשת וירא – דף קיח ע"ב**

תְּנִינָא אָמַר רַבִּי יוֹסִי כָּל מַה שְׁעוֹשֶׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֵינּוּ  
צָרִיף לַעֲשׂוֹת אֶלְא בְּדַבּוּר, דְּכִיּוֹן דְּאָמַר מִמְּקוֹם קְדוּשְׁתּוֹ יִהְיֶה  
כֶּף מִיַּד נַעֲשֶׂה. בֵּא וְרֵאָה כַּח גְּבוּרְתּוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא  
דְּכַתִּיב, (תהלים לג) בְּדַבֵּר יִי שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ. דְּאָמַר רַבִּי יוֹחָנָן  
(יהודה) מֵאִי דְּכַתִּיב, (שמות יב) וְעַבְרַתִּי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲנִי  
וְלֹא מִלְּאָף וְגו'.

שְׁנִינּוּ בַּבְּרִיתָא, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כָּל מַה שְׁעוֹשֶׂה  
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֵינּוּ צָרִיף לַעֲשׂוֹת אֶלְא בְּדַבּוּר.  
שְׁכִיּוֹן שְׁאָמַר מִמְּקוֹם קְדוּשְׁתּוֹ יִהְיֶה כֶּף – מִיַּד נַעֲשֶׂה.  
בֵּא רֵאָה כַּח גְּבוּרְתּוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁכַתּוּב  
(תהלים לג) בְּדַבֵּר ה' שָׁמַיִם נַעֲשׂוּ. שְׁאָמַר רַבִּי יוֹחָנָן  
[יהודה], מַה זֶה שְׁכַתּוּב (שמות יב) וְעַבְרַתִּי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם  
אֲנִי וְלֹא מִלְּאָף וְגו'?

**בוזוהר – ספר שמות – פרשת שמות – דף ז' ע"א**

רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי יְהוּדָה, הוּוּ יִתְבִּי וְלַעֲאן בְּאוֹרֵייתָא קָמִיה דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמַר  
רַבִּי יְהוּדָה, הָאִי דְּכַתִּיב וַיִּקַּם מֶלֶךְ חָדָשׁ עַל מִצְרַיִם, וְתִנְיִן, דְּאִידְהוּ קָם  
מִגְרַמִּיה, מַה דְּהוּה שְׁפַל, קָם, וְלֹא אֶתְחֹזִי לְמִלְכָא, וּבַעוּתְרָא קָם. אָמַר רַבִּי  
שְׁמַעוֹן, כִּלְאֵי הָכִי הוּא, כְּגוֹוְנָא דְּאַחְשֻׁרוּשׁ דְּלֹא אֶתְחֹזִי לְמִלְכָא, וְקָם  
מִגְרַמִּיה, וְקָם בְּעוּתְרָא, וּבַעָא לְאוּבְדָא לְיִשְׂרָאֵל מַעְלָמָא, אוּף הָכָא, הָאִי  
לֹא אֶתְחֹזִי לְמִלְכָא, וְקָם מִגְרַמִּיה, וּבַעָא לְאוּבְדָא לְיִשְׂרָאֵל מַעְלָמָא, דְּכַתִּיב

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ויאמר אל עמו וגו', הבה נתחכמה לו וגו', וכד הוה קם מלכא לעילא, קם מלכא לתתא.

רבי יוסי ורבי יהודה היו יושבים ועוסקים בתורה לפני רבי שמעון. אמר רבי יהודה, מה זה שכתוב ויקם מלך חדש על מצרים, ושנינו שהוא קם מעצמו, מה שהיה שפל – קם, ולא ראוי היה למלך, ובעשר הוא קם. אמר רבי שמעון, הכל כף הוא, כמו אחרורוש שלא היה ראוי למלך, וקם מעצמו, וקם בעשר, ורצה להאביד את ישראל מן העולם, אף כאן זה לא ראוי למלוכה, ועמד מעצמו, ורצה להאביד את ישראל מן העולם, שכתוב ויאמר אל עמו וגו', הבה נתחכמה לו וגו'. וכשהיה עומד מלך למעלה – עומד מלך למטה.

רבי אלעזר ורבי אבא ורבי יוסי, הוו אזלי מטבריא לצפורי, עד דהוו אזלי, פגע בהו חד יודאי, פתח ואמר, (ישעיה י"ט) משא מצרים הנה ה' רוכב על עב קל ובא מצרים ונעו אלילי מצרים מפניו. תא חזי, כל מלכין דעלמא, וכל עמין דעלמא, לא חשיבי כלום קמי קודשא בריה הוא, דכתיב, (דניאל ד') וכל דיירי ארעא בלא חשיבין וכמצפניה עביד בחיל שמיא. והכא במצרים, אף על גב דכל אינון גבוראן, ודרעא מרממא גלי קודשא בריה הוא במצרים, מה כתיב הנה ה' רוכב על עב קל ובא מצרים. מאי שנא, בכל עמין דעלמא, דלא הוה הכי, דהא קודשא בריה הוא גור גורה ואתעביד, והכא איהו אתא, דכתיב ובא מצרים. וכתיב, (שמות י"ב) ועברתי בארץ מצרים וגו' אני ה'.

רבי אלעזר ורבי אבא ורבי יוסי היו הולכים מטבריה

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

לְצַפּוּרֵי. עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים, פָּגַע בָּהֶם יְהוּדֵי אֶחָד. פָּתַח  
וְאָמַר, (ישעיה יט) מִשָּׂא מִצָּרִים הִנֵּה ה' רֹכֵב עַל עֵב קַל  
וּבָא מִצָּרִים וְנָעוּ אֱלִילֵי מִצָּרִים מִפְּנֵיו. בֹּא רֵאֵה, כָּל  
מַלְכֵי הָעוֹלָם וְכָל עַמֵּי הָעוֹלָם לֹא נִחְשָׁבִים לְכָלוֹם  
לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁכָתוֹב (דניאל ד) וְכָל דִּיּוּרֵי  
הָאָרֶץ כֹּלָא חֲשׁוּבִים, וְכָרְצוֹנוֹ עוֹשֶׂה בְּחִיל הַשָּׁמַיִם.  
וְכָאן בְּמִצָּרִים, אָף עַל גַּב שֶׁכָּל אוֹתָן הַגְּבוּרוֹת וְזוֹרְעַ  
רָמָה גְּלָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּמִצָּרִים, מַה כָּתוּב? הִנֵּה  
ה' רֹכֵב עַל עֵב קַל וּבָא מִצָּרִים. מַה שׁוֹנֶה בְּכָל עַמֵּי  
הָעוֹלָם שֶׁלֹּא הָיָה כֵּן, שֶׁהָרֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא גָּזַר  
גְּזֵרָה וְנִעְשְׂתָה, וְכָאן הוּא בֹא, שְׁכָתוֹב וּבָא מִצָּרִים,  
וְכָתוּב (שמות יב) וְעַבְרְתִי בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וְגו' אֲנִי ה'?

אֵלָּא, בְּגִין דְּמַלְכָּא הוּוּ אֲתִי, לְאַפְקָא לְמִטְרוֹנִיתָא דְהוּוּת תַּמָּן. וּבְגִין יִקְרָא  
דְּמִטְרוֹנִיתָא הוּוּ אֲתִי. וְעַל דָּא הוּוּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי בִיקְרָה, וְאֲתִי  
לְגַבְהָ לְאַקְמָא לָהּ, וְלִמְיָהֵב לָהּ יְדָא, וְלִזְקָפָא לָהּ, כְּמָה דְזַמִּין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ  
הוּא לְמַעַבְדַּב בְּסוּף גְּלוּתָא דְאַדוּם.

אֵלָּא מִשׁוּם שֶׁהַמְּלֶךְ הָיָה בָּא לְהוֹצִיא אֶת הַגְּבִירָה  
שֶׁהָיְתָה שָׁם, וּבְשִׁבִיל כְּבוֹד הַגְּבִירָה הָיָה בָּא. וְעַל כֵּן  
הָיָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה בְּכַבּוּדָּהּ, וּבָא אֵלֶיהָ  
לְהַקִּימָה וְלִתֵּת לָהּ יָד וְלִזְקָף אוֹתָהּ, כְּמוֹ שֶׁעָתִיד  
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת בְּסוּף גְּלוּת אַדוּם.

**לה בווהר – ספר בראשית – פרשת וירא – דף קיח ע"ב**

תַּנְיָא אָמַר רַבִּי יוֹסִי כָּל מַה שֶׁעוֹשֶׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֵינּוּ צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת  
אֵלָּא בְּדַבּוּר, דְּכֵיּוֹן דְּאָמַר מִמְּקוֹם קְדוּשָׁתוֹ יְהֵא כֵּן מִיַּד נַעֲשֶׂה. בֹּא וּרְאֵה

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

כח גבורתו של הקדוש ברוך הוא דכתיב, (תהלים לג) בדבר יי שמים נעשו. דאמר רבי יוחנן (יהודה) מאי דכתיב, (שמות יב) ועברתי בארץ מצרים אני ולא מלאך וגו'.

שנינו בברייתא, אמר רבי יוסי, כל מה שעושה הקדוש ברוך הוא, אינו צריך לעשות אלא בדבור. שפיון שאמר ממקום קדשתו יהא כף – מיד נעשה. בא ראה כח גבורתו של הקדוש ברוך הוא, שכתוב (תהלים לג) בדבר ה' שמים נעשו. שאמר רבי יוחנן [יהודה], מה זה שכתוב (שמות יב) ועברתי בארץ מצרים אני ולא מלאך וגו'?

אי הכי יקרא סגיאה הוא למצראי, דלא דמי מאן דתפש מלכא למאן דתפש הדיוטא. ועוד אין לך אומה מזוהמת בכל טומאה כמו המצרים דכתיב בהו (יחזקאל כג) אשר בשר חמורים בשרם וגו' שהם חשודים על משכב זכור, והם באים מחם שעשה מה שעשה לאביו וקלל אותו ולכנען בנו. וכי לא היה להקדוש ברוך הוא מלאך או שליח לשגר לעשות נקמה במצרים כמו שעשה באשור שהיה בנו של שם דכתיב, (בראשית י) ובני שם עילם ואשור. ושם היה כהן גדול ונתברך שנאמר (בראשית ט) ברוך יי אלהי שם. והיה לשם הגדולה והברכה על אחיו. וכתיב בם (ישעיה לו) ויצא מלאך יי ויכה במחנה אשור. ועל ידי שליח נעשה, כל שכן המצרים שהם מזוהמים יותר מכל אומה, ואמר אני ולא מלאך. אלא אמר רבי יהודה מכאן למדנו כח גבורתו של הקדוש ברוך הוא ומעלתו שהוא גבוה על הכל. אמר הקדוש ברוך הוא אומה זו של מצרים מזוהמת ומטונפת, ואין ראוי לשגר מלאך ולא שרף, דבר קדוש בין רשעים ארורים מטונפים, אלא אני עושה מה שאין יכול לעשות מלאך ולא שרף ולא שליח. שאני אומר ממקום קדושותי יהא כף ומיד נעשה, מה שאין המלאך

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

יכול לעשותו. אבל הקדוש ברוך הוא, ממקום קדושתו אומר יהא כף ומיד נעשה מה שהוא רוצה לעשות. ולפיכך לא נעשית נקמה זו על ידי מלאך ושליח, בשביל קלון המצרים, ולהראות גדולתו של מקום שלא רצה שיכנסו ביניהם דבר קדוש, ועל הדרך הזה נאמר אני ולא מלאך. אני יכול לעשותו ולא מלאך.

אם כן, כבוד גדול הוא למצרים, שלא דומה מי שתפס מלך למי שתפס הדיוט. ועוד, אין לה אמה מזהמת בכל טמאה כמו המצרים, שכתוב בהם (יחזקאל כג) אשר בשר חמורים בשרם וגו', שהם חשודים על משכב זכור, והם באים מחם שעשה מה שעשה לאביו, וקלל אותו ולכנען בנו. וכי לא היה לקב"ה מלאך או שליח לשגר לעשות נקמה במצרים כמו שעשה באשור שהיה בנו של שם, שכתוב (בראשית י) ובני שם עילם ואשור. ושם היה כהן גדול ונתברך, שנאמר (שם ט) ברוך ה' אלהי שם, והיה לשם הגדלה והברכה על אחיו, וכתוב בם (ישעיה לז) ויצא מלאך ה' ויכה במחנה אשור, ועל ידי שליח נעשה. כל שכן המצרים שהם מזהמים יותר מכל אמה, ואמר אני ולא מלאך. אלא, אמר רבי יהודה, מכאן למדנו כח גבורתו של הקדוש ברוך הוא ומעלתו שהוא גבוה מעל הכל. אמר הקדוש ברוך הוא: אמה זו של מצרים מזהמת ומטנפת, ואין ראוי לשגר מלאך ולא שרף, דבר קדוש בין רשעים ארורים מטנפים, אלא אני עושה מה שאין יכול לעשות מלאך ולא שרף ולא שליח. שאני אומר ממקום קדשתי יהא כף -

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וּמִיָּד נַעֲשֶׂה, מֵה שְׂאִין הַמֶּלֶאךָ יְכוּל לַעֲשׂוֹתוֹ. אָבֵל  
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִמְּקוֹם קְדוּשָׁתוֹ אוֹמֵר יְהֵא כֹּף –  
וּמִיָּד נַעֲשֶׂה מֵה שֶׁהוּא רוֹצֵה לַעֲשׂוֹת. וּלְפִיכֹף לֹא  
נַעֲשִׂית נִקְמָה זוֹ עַל יְדֵי מֶלֶאךָ וְשְׁלִיחַ, בְּשִׁבִיל קְלוּן  
הַמְצָרִים, וּלְהִרְאוֹת גְּדֻלָּתוֹ שֶׁל מְקוֹם שְׁלֹא רָצָה  
שְׂיִכְנָסוּ בִּינֵיהֶם דְּבַר קְדוּשׁ. וְעַל הַדֶּרֶךְ הַזֶּה נֶאֱמַר אֲנִי  
וְלֹא מֶלֶאךָ. אֲנִי יְכוּל לַעֲשׂוֹתוֹ, וְלֹא מֶלֶאךָ.

כִּיּוֹצֵא בּוֹ אָמַר רַבִּי יְהוּדָה מֵאֵי דְכֶתִיב, (יונה ב) וַיֹּאמֶר יְיָ לְדָג. וְכַמָּה  
צְדִיקִים וַחֲסִידִים מִיִּשְׂרָאֵל שְׁלֹא דְבַר עֲמָהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּבֹא לְדַבֵּר  
עִם הַדָּג דְּבַר שְׂאִינוֹ מִכִּיר וַיּוֹדַע. אֲלֵא אָמַר רַבִּי יְהוּדָה כִּיּוֹן שְׁעֻלְתָּה  
תְּפֻלְתּוֹ שֶׁל יוֹנָה לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מִמְּקוֹם קְדוּשָׁתוֹ אָמַר בְּשִׁבִיל  
שְׂיָקִיא הַדָּג אֵת יוֹנָה אֵל הַיַּבְּשָׁה. לַמִּדָּ לְדָג כָּמוֹ בְּשִׁבִיל, כְּלוֹמֵר וַיֹּאמֶר יְיָ  
בְּשִׁבִיל הַדָּג שְׂיָקִיא אֵת יוֹנָה אֵל הַיַּבְּשָׁה. מִמְּקוֹם קְדוּשָׁתוֹ אָמַר הַקְּדוֹשׁ  
בְּרוּךְ הוּא, יְהֵא כֹּף וּמִיָּד נַעֲשֶׂה, מֵה שְׂאִין שְׁלִיחַ יְכוּל לַעֲשׂוֹתוֹ.

כִּיּוֹצֵא בּוֹ אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מֵה זֶה שְׁכַתוּב (יונה ב)  
וַיֹּאמֶר ה' לְדָג? וְכַמָּה צְדִיקִים וַחֲסִידִים מִיִּשְׂרָאֵל שְׁלֹא  
דְּבַר עֲמָהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּבֹא לְדַבֵּר עִם הַדָּג  
דְּבַר שְׂאִינוֹ מִכִּיר וַיּוֹדַע! אֲלֵא, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כִּיּוֹן  
שְׁעֻלְתָּה תְּפֻלְתּוֹ שֶׁל יוֹנָה לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,  
מִמְּקוֹם קְדוּשָׁתוֹ אָמַר בְּשִׁבִיל שְׂיָקִיא הַדָּג אֵת יוֹנָה אֵל  
הַיַּבְּשָׁה. לַמִּדָּ לְדָג כָּמוֹ בְּשִׁבִיל. כְּלוֹמֵר, וַיֹּאמֶר ה'  
בְּשִׁבִיל הַדָּג שְׂיָקִיא אֵת יוֹנָה אֵל הַיַּבְּשָׁה. מִמְּקוֹם  
קְדוּשָׁתוֹ אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יְהֵא כֹּף – וּמִיָּד  
נַעֲשֶׂה, מֵה שְׂאִין שְׁלִיחַ יְכוּל לַעֲשׂוֹתוֹ.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

### בוהר - זוהר חדש - זה שייך לפרשת שלח לך

וַיֵּרָא אֱלֹהֵי ה' וַיֹּאמֶר אֶל תִּרְדֵּי מִצְרַיִם וְכוּ'. (בראשית כו) פֶּתַח רַבִּי שְׁמֵעוֹן וְאָמַר וַיֵּרָא אֱלֹהֵי ה', מִסְטֵרָא דְאַסְפִּקְלָרְיָא דְנִהְרָא הֵכִי אִיהוּ, ה' בְּכָל סְפִירָה וְסְפִירָה כְּנִשְׁמָתָא בְּגוּפָא דְבֵר נֶשׁ. וּמִסְטֵרָא דְעִמּוּדָא דְאִמְצַעִיתָא אֲתֵמַר וַיֵּרָא אֱלֹהֵי ה', אֲתַגְלִי בְּרַחְמֵי לְיִשְׂרָאֵל כְּגוֹנָא דְאֲתַגְלִי לֹון בְּפִרְקָנָא דְגְלוּתָא דְמִצְרַיִם דְאֲתֵמַר בְּהָ אֲנִי וְלֹא מִלְאָךְ אֲנִי וְלֹא שְׂרָף. אֲדִהֵכִי הָא סְבָא דְסָבִין אֲוֹדְמֵן לְגַבִּי וְאָמַר, בּוֹצִינָא קְדִישָׁא מִסְטֵרָא דְנְבוּאָה כָּל סְפִירָן אֲתַכְּלִילֵן תְּמֵן. אָבֵל שֵׁם י"י הוּא בְּכָל אֲתֵר וְדָאִי. אָבֵל נְבוּאָה דְרָגָא יְדִיעָה אִית לָהּ. וְהֵכִי צְלוּתָא כָּל סְפִירָן אֲתַכְּלִילֵן בְּהָ. אָבֵל כָּל חֲדָא וְחֲדָא אִית לָהּ דְרָגָא יְדִיעָה דְרָגָא יְדִיעָה אִית לָהּ וְהֵכִי בְּכָל אַנּוּן פְּקוּדָא כָּל פְּקוּדָא וּפְקוּדָא כָּל סְפִירָן אֲתַכְּלִילֵן בְּהָ אָבֵל. וְשְׁכִינְתָא אִיהִי מְצוּהָ דְכְּלָהּ פְּקוּדִין וְבָהּ אֲתַכְּלִילֵן כְּלָהּ נְבִיאִים וְדָאִי נְצַח וְהוּד, וְבָהוּן אֲתַכְּלִין עִמּוּדָא דְאִמְצַעִיתָא וְשְׁכִינְתָא. עִמּוּדָא דְאִמְצַעִיתָא מִתְּמֵן אֲתַקְרִי אֲסְפִקְלָרְיָא דְנִהְרָא דְנְצַח דְבָהּ אִיהוּ אֹר צַח. וּבְגִינָה אֲתֵמַר וְהִשְׁבִּיעַ בְּצַחְצַחוֹת נִפְשָׁךְ. שְׁכִינְתָא דְאִיהִי מְלָכוּתָא קְדִישָׁא מִסְטֵרָא דְהוּד אֲתַקְרִי אֲסְפִקְלָרְיָא דְלֹא נִהְרָא. וְאַנּוּן כְּתוּבִים מְזָה וּמְזָה. וְכִתִּיב בּוֹ מְשֻׁנֵי עֲבָרֵיהֶם וְאַנּוּן יְמִינָא וְשְׁמָאֵלָא חֶסֶד וּגְבוּרָה דִּי בְּהוּן תְּרִין יוּדִין (נִרְאָה יוּדִין) לְמַכְתָּב. וְאַנּוּן ה' ה' חֲמֵשׁ אָצְבָּעֵן דִּיד יְמִינָא, וְחֲמֵשׁ אָצְבָּעֵן דִּיד שְׁמָאֵלָא. רוּחָא דְקַדְשָׁא ו' אִיהוּ תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב עֲלִיהוּ ה"ה ו' וְעַם י' דְהִיא חֲכָמָה אֲתַעְבִּידַת יְהוּה וְאַנּוּן נְצַח וְהוּד תְּרִין נְבִיאִי, תְּרִין כְּתוּבִים, תְּרִין לוּחִין דְאֹרִיתָא דְאֲתִיְהִיבוּ מִיְמִינָא וְשְׁמָאֵלָא. עִמּוּדָא דְאִמְצַעִיתָא אִיהוּ אֹרִיתָא דְבְּכָתָב מִיְמִינָא. מְלָכוּת אֹרִיתָא דְבַעַל פֶּה מְשָׁמָאֵלָא, וְאִיהוּ אֲסְפִקְלָרְיָא דְנִהְרָא מִיְמִינָא וְאִיהִי אֲסְפִקְלָרְיָא דְלֹא נִהְרָא מְשָׁמָאֵלָא. וְאַנּוּן רוּחָא דְקַדְשָׁא דְכָר וְנוֹקְבָא. מִסְטֵרָא דְצִדִיק מִתְּחַבְּרָן עִמּוּדָא דְאִמְצַעִיתָא וְשְׁכִינְתָא בֵּין בְּאֹרִיתָא בֵּין בְּכְתוּבִים בֵּין בְּנְבִיאִים. וּבְגִין דָּא כִּי כָּל בְּשָׁמַיִם וּבְאָרֶץ.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וַיִּירָא אֱלֹיו ה' וַיֹּאמֶר אֶל תִּירַד מִצְרַיִמָּה וְכוּ' (בראשית כו).  
 פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, וַיִּירָא אֱלֹיו ה' – מִצַּד שֶׁל  
 הָאֶסְפִּקְלָרְיָה שְׁמַאֲרָה כֶּף הוּא ה' בְּכֹל סְפִירָה  
 וְסְפִירָה כְּנִשְׁמָה בְּגוּף אָדָם. וּמִצַּד הָעַמּוּד הָאֲמֻצְעִי  
 נֶאֱמַר וַיִּירָא אֱלֹיו ה', הַתְּגָלָה בְּרַחֲמִים לְיִשְׂרָאֵל כְּמוֹ  
 שֶׁהַתְּגָלָה לָהֶם בְּגֵאֲלָה שֶׁל גְּלוּת מִצְרַיִם, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ  
 אֲנִי וְלֹא מִלְּאֶף אֲנִי וְלֹא שָׂרָף. בֵּינֵתִים הֵנָּה הַזֶּקֶן שֶׁל  
 הַזִּקְנִים הַזֵּדִימָן אֱלֹיו וְאָמַר, הַמְּנוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, מִצַּד  
 הַנְּבוּאָה כֹּל הַסְּפִירוֹת נִכְלָלוֹת שֵׁם, אֲבָל שֵׁם ה' הוּא  
 בְּכֹל מְקוֹם וְדַאֲי. אֲבָל הַנְּבוּאָה, דְּרָגָה יְדוּעָה יֵשׁ לָהּ,  
 וְכֶף הַתְּפִלָּה כֹּל הַסְּפִירוֹת נִכְלָלוֹת בָּהּ, אֲבָל דְּרָגָה  
 יְדוּעָה יֵשׁ לָהּ. וְכֶף בְּכֹל אוֹתָן מִצּוּוֹת, בְּכֹל מִצְוָה  
 וּמִצְוָה כֹּל הַסְּפִירוֹת נִכְלָלוֹת בָּהּ, אֲבָל כֹּל אַחַת וְאַחַת  
 יֵשׁ לָהּ דְּרָגָה יְדוּעָה, וְהַשְׂכִּינָה הִיא הַמִּצְוָה שֶׁל כֹּל  
 הַמִּצּוּוֹת, וּבָהּ נִכְלָלִים כֹּל הַנְּבִיאִים וְדַאֲי, נִצַּח וְהוֹד,  
 וּבָהֶם נִכְלָלִים הָעַמּוּד הָאֲמֻצְעִי וְהַשְׂכִּינָה. הָעַמּוּד  
 הָאֲמֻצְעִי, מִשֵּׁם נִקְרְאָת הָאֶסְפִּקְלָרְיָה הַמְּאִירָה מִצַּד  
 שְׁנִצַּח שְׁבָה הוּא אוֹר צַח, וּבִשְׁבִילוֹ נֶאֱמַר וְהַשְּׂבִיעַ  
 בְּצַחְצַחוֹת נִפְשָׁה. הַשְּׂכִינָה, שֶׁהִיא מְלָכוֹת הַקְּדוּשָׁה  
 מִצַּד הַהוֹד, נִקְרְאָת אֶסְפִּקְלָרְיָה שֶׁלֹּא מְאִירָה, וְהֵם  
 כְּתוּבִים מְזֵה וּמְזֵה, וְכְתוּב בּוֹ מִשְׁנֵי עֶבְרִיָּהֶם, וְהֵם יְמִין  
 וּשְׂמָאל, חֶסֶד וּגְבוּרָה, שְׁבָהֶם שְׁתֵּי יָדַי לְכַתּוּב. וְהֵם  
 ה' ה', חֵמֶשׁ הָאֲצַבְעוֹת שֶׁל יַד יְמִין, וְחֵמֶשׁ הָאֲצַבְעוֹת  
 שֶׁל יַד שְׂמָאל. רוּחַ הַקֹּדֶשׁ ו' הִיא תוֹרָה שֶׁבְּכַתּוּב,  
 עֲלֵיהֶם ה"ה ו', וְעַם י' שֶׁהִיא חֻכְמָה נְעֻשִׁית יְהוָה, וְהֵם



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

נִצַּח וְהוֹד, שְׁנֵי נְבִיאִים, שְׁנֵי כְּתוּבִים, שְׁנֵי לוחות התורה שנתנו מימין ומשמאל. העמוד האמצעי הוא תורה שבכתב מימין. מלכות התורה שבעל פה משמאל. והיא אספקלריה המאירה מימין, והיא אספקלריה שלא מאירה משמאל, והם רוח הקדש וזכר ונקבה. מצד הצדיק מתחברים העמוד האמצעי והשכינה בין בתורה בין בכתובים בין בנביאים, ומשום זה כי כל בשמים ובארץ.

**בוזור - ספר במדבר - פרשת פנחס - דף רכ"ג ע"א**

דבר אחר שמרה נפשי כי חסיד אני, אמאי. כְּדֵי שְׁאֲתַחֲסַד עִם אָנִי. דאָתמר ביה אנ"י וה"ו. ווי ליה למאן דאפריש (דף רכ"ג ע"א) אני מן הוא. דאָתמר (תהלים ק) הוא עשנו ולא אנחנו. דכלא חד בלא פרודא. הדא הוא דכתיב, (דברים לב) ראו עתה כי אני הוא אני אמית ואחיה מחצתי ואני ארפא ואין מידי מציל. אני ידו"ה, אני הוא ולא אחר. ודא אני מן אדנ"י. ידוד עמודא דאמצעיתא.

דבר אחר, שמרה נפשי כי חסיד אני - למה? כְּדֵי שְׁאֲתַחֲסַד עִם אָנִי, שְׁנֵי אָנִי בּוֹ אָנִי וְהִ"ו. אוי לוֹ לְמִי שְׁמִפְרִיד אָנִי מֵהוּא, שְׁנֵי אָנִי (תהלים ק) הוא עשנו ולא אנחנו. שהכל אחד בלי פרוד. זהו שכתוב (דברים לב) ראו עתה כי אני הוא [וגו'], אני אמית ואחיה מחצתי ואני ארפא ואין מידי מציל. אני יהו"ה, אני הוא ולא אחר. וזה אני מן אדנ"י. ה' - עמוד האמצעי.

ובגין די"דו"ד איהו לימינא דאיהי חסד, אמר, שמרה נפשי דאָתַחֲסַד בְּךָ

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

עם אָנִי, וְאִיהוּ אֲדוֹנָי לְגִבּוֹרָה. וּבִתְפָאֲרַת, אֲתַחֲבֵרן תְּרִין שְׁמֵהוּן יֵאֱהוּדוֹנָה"י. וְרוֹא דְמַלְכָּה בְּחֶסֶד וּבְגִבּוֹרָה, (יחזקאל א) וּפְנִיָהֶם וּכְנַפֵּיהֶם פְּרוּדוֹת מְלֻמְעָלָה וּבִתְפָאֲרַת, דְּאֲתַקְרִי (שמות טו) יְדוֹ"ד אִישׁ מְלַחֲמָה, מַה כְּתִיב (יחזקאל א) שְׁתִּים חוֹבְרוֹת אִישׁ, תְּרִיתִין שְׁמֵהוּן מִתְחַבְּרִין בֵּיהּ כְּחָדָא. וּשְׁתִּים מְכֻסוֹת אֶת גּוּיְתִיהֶנָּה. תְּפָאֲרַת אֲתַקְרִי גּוֹף, (דניאל י) וּגּוּיְתוֹ כְּתַרְשִׁישׁ יֵאֱהוּיָהּ"ה. (תהלים פו) הוֹשַׁע עֲבָדְךָ אֶתְּהָ אֱלֹהֵי שְׁמַח נֶפֶשׁ עֲבָדְךָ תְּנָה עֲזָרָה לְעֲבָדְךָ. תֵּלֵת זְמַנִּין אֲתַעֲבִיד דְּוֹד עֲבָד בְּתַהֲלָה דְּאֵ, לְקַבֵּל ג' זְמַנִּין, דְּאוֹקְמוּהָ מְאִירֵי מִתְנִיתִין, דְּבַעֲי בַר נֶשׁ לְמַהוּי עֲבָדָא בְּצִלוֹתָא. בְּבִרְכָאן קְדָמָאִין, כְּעֲבָד דְּמִסְדֵּר שְׁבַחוּי קְמִי רַבִּיהָ. בְּאֲמַצְעִיּוֹת, כְּעֲבָדָא דְּבַעֲי פָּרַס מְרַבִּיהָ. בְּאֲחֶרוֹנוֹת, כְּעֲבָד דְּמוֹדָה קָדָם רַבִּיהָ, בְּפָרַס דְּקַבִּיל מִינִיהָ, וְאֲזִיל לִיהָ.

וּמְשׁוּם שְׁיְהוּ"ה הוּא לְיָמִין, שְׁהוּא חֶסֶד, אָמַר, שְׁמֵרָה נֶפֶשִׁי שְׁאֲתַחֲסַד בְּךָ עִם אָנִי, וְהוּא אֲדוֹנָי לְגִבּוֹרָה. וּבִתְפָאֲרַת מִתְחַבְּרִים שְׁנֵי שְׁמוֹת – יֵאֱהוּדוֹנָה"י. וְסוּד הַדְּבָר בְּחֶסֶד וּבְגִבּוֹרָה (יחזקאל א) וּפְנִיָהֶם וּכְנַפֵּיהֶם פְּרוּדוֹת מְלֻמְעָלָה. וּבִתְפָאֲרַת שְׁנַקְרָא (שמות טו) ה' אִישׁ מְלַחֲמָה, מַה כְּתוּב? (יחזקאל א) שְׁתִּים חוֹבְרוֹת אִישׁ, שְׁנֵי שְׁמוֹת מִתְחַבְּרִים בּוֹ כְּאָחָד. וּשְׁתִּים מְכֻסוֹת אֶת גּוּיְתִיהֶנָּה. תְּפָאֲרַת נִקְרָא גּוֹף, (דניאל י) וּגּוּיְתוֹ כְּתַרְשִׁישׁ, יֵאֱהוּיָהּ"ה. הוֹשַׁע עֲבָדְךָ אֶתְּהָ אֱלֹהֵי. שְׁמַח נֶפֶשׁ עֲבָדְךָ. תְּנָה עֲזָרָה לְעֲבָדְךָ (תהלים פו). שְׁלֹשׁ פְּעֻמִּים נַעֲשָׂה דְּוֹד עֲבָד בְּתַהֲלָה הַזֹּה, כְּנֶגֶד שְׁלֹשׁ פְּעֻמִּים שְׁהַעֲמִידוּ בְּעֵלֵי הַמְּשָׁנָה שְׁצָרִיךְ אָדָם לְהִיּוֹת עֲבָד בְּתַפְלָה: בְּבִרְכּוֹת הָרֵאשׁוֹנוֹת, כְּמוֹ עֲבָד שְׁמִסְדֵּר שְׁבַחוּ לְפָנֵי רַבּוֹ. בְּאֲמַצְעִיּוֹת, כְּמוֹ עֲבָד שְׁמִבְקֵשׁ פָּרַס מְרַבּוֹ.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ובאַחרונות, כמו עבד שמוּדה לפני רבו בפרס שקבל  
ממנו והולך לו.

ותלת ומנין דבְּעֵי לְמַעַבְד עבד, מסטרא דְעבּוּדה. דאוקמוהּ מארי  
מתניתין, דלית עבּוּדה אלא תפלה. ותלת אבָהוּן, אתקריאו עבדים  
מסטרהא, על שם שכינתא, דאיהי עבּוּדת יי. ואוף הכי משה עבד יי.  
ובגין דא, (ויקרא כה) פי לי בני ישראל עבדים. אבל לגבי אחרנין, כל  
ישראל בני מלכים הם, מסטרא דמלכות. ואיהי אמאי אתקריאת עבּוּדה.  
כאורח דאתתא למיפלח לבעלה, ואורח בגין, למפלח לאבוהון.

ושלש פעמים שעבד צריך לעשות מצד העבּוּדה,  
שפרשוה בעלי המשנה שאין עבּוּדה אלא תפלה,  
ושלשה אבות נקראו עבדים מצדה, על שם השכינה,  
שהיא עבּוּדת ה'. וגם כן משה עבד ה'. ולכן (ויקרא כה)  
פי לי בני ישראל עבדים. אבל לגבי אחרים – כל  
ישראל בני מלכים הם, מצד המלכות. והיא למה  
נקראת עבּוּדה? בדרך אשה לעבד לבעלה, ודרך  
בנים לעבד את אביהם.

ודוד, אתעביד עני, חסיד, ועבד. הדיא הוא דכתיב, (תהלים פו) תפלה לדוד  
הטה אדני אונק ענני פי עני ואביון אני. שמרה נפשי פי חסיד אני. הושע  
עבדך אתה אלהי הבוטח אליך. אתעביד עני לתרעא דמלכא, דאתמר  
בה, (תהלים נא) אדני שפתי תפתח. אדני היכל, אתעביד עני לתרעא  
דהיכלא דמלכא. ומה כתיב. הטה אדני אונק ענני ודיא שכינתא תתאה.  
דאיהו און לקבלא צלותין ולמשמע לון. בדכתיב, (תהלים כב) פי לא בזה  
ולא שקץ ענות עני ולא הסתיר פניו ממנו ובשועו אליו שמע.

ודוד נעשה עני, חסיד ועבד. זהו שכתוב, (תהלים פו)

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

תַּפְּלָה לְדָוִד הַטָּה אֲדַנִּי אֲזַנֶּנְךָ עֲנֵנִי כִּי עָנִי וְאֶבְיוֹן אָנִי.  
 שְׁמְרָה נַפְשִׁי כִּי חָסִיד אָנִי. הוֹשַׁע עַבְדְּךָ אֲתָה אֱלֹהֵי  
 הַבּוֹטָח אֵלַיךָ. נַעֲשֵׂה עָנִי לְשַׁעַר הַמְּלָכָה, שְׁנֹאֲמַר בָּהּ  
 (שם נא) אֲדַנִּי שְׁפָתַי תִּפְתָּח. אֲדַנִּי הֵיכָל, נַעֲשֵׂה עָנִי  
 לְשַׁעַר הַמְּלָכָה. וַיִּמָּה כְּתוּב? הַטָּה אֲדַנִּי אֲזַנֶּנְךָ עֲנֵנִי, וְזוֹהֵי  
 שְׂכִינָה תַּחְתּוֹנָה, שֶׁהִיא אֶזְנוֹן לְקַבֵּל תְּפִלוֹת וְלִשְׁמָעַ  
 אוֹתָן, כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב (שם כב) כִּי לֹא בָזָה וְלֹא שָׁקַץ עֲנוֹת  
 עָנִי וְלֹא הִסְתִּיר פָּנָיו מִמֶּנּוּ וּבִשְׁוֹעוֹ אֵלָיו שָׁמַע.

דְּאִיהוּ אֲתַעְבִּיד עָנִי וְדַל, מִסְטָרָא דְאֵת ד' מִן אָחַד, לְמִשְׁאֵל מִן א"ח,  
 דְּאִיהוּ עַמּוּדָא דְאֶמְצָעִיתָא. לְקִימָא בֵּיהּ, (תהלים קטו) דְּלוֹתִי וְלִי יְהוֹשִׁיעַ,  
 דְּלֹא יָמוּת מְשִׁיחַ בֶּן אֶפְרַיִם. וְשֹׁאֵיל מִנִּיהּ בְּהוּא תַרְעָא, בְּגִין יִשְׂרָאֵל  
 הָעֲנִיִּים, לְקִימָא בְּהוּ (שמואל ב כב) וְאֵת עִם עָנִי תוֹשִׁיעַ.

שֶׁהוּא נַעֲשֵׂה עָנִי וְדַל מְצַד אוֹת ד' מִן אָחַד, לְשֹׁאֵל מִן  
 א"ח, שֶׁהוּא עַמּוּד הָאֶמְצָעִי, לְקִימָא בּוֹ (שם קטו) דְּלוֹתִי  
 וְלִי יְהוֹשִׁיעַ, שֶׁלֹּא יָמוּת מְשִׁיחַ בֶּן אֶפְרַיִם. וְשֹׁאֵל מִמֶּנּוּ  
 בְּאוֹתוֹ הַשַּׁעַר בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל הָעֲנִיִּים, לְקִימָא בְּהֶם  
 (שמואל ב כב) וְאֵת עִם עָנִי תוֹשִׁיעַ.

וּלְבַתֵּר שֹׁאֵיל בְּגִין כְּהִנְיָא, דִּיחֻזּוֹר עֲבוּדָה לְמִקּוּמָה, וְאֲתַעְבִּיד עֶבֶד.  
 וּלְבַתֵּר דִּיחֵיב לֹון אוֹרִייתָא מִסְטָרָא דְחֻסְדָּא, לְמַעַבְדָּא גְמוּל עִם דְּלִי"ת מִן  
 אוֹרִייתָא, וּבְגִין דָּא אֲתַעְבִּיד חָסִיד. כֶּף מְטָא לְג' סְפִירָאן עֲלָאִין, פִּתַּח  
 וְאָמַר (תהלים קלא) יי לֹא גָבַהּ לְבִי וְלֹא רָמוּ עֵינָי וְלֹא הִלְכְתִּי בְּגִדּוֹלוֹת  
 וּבְנִפְלְאוֹת מִמֶּנִּי.

וְאַחַר כֶּף שֹׁאֵל בְּשִׁבִיל הַכְּהֵנִים, שֶׁתַּחֲזוֹר עֲבוּדָה  
 לְמִקּוּמָה, וְנַעֲשֵׂה עֶבֶד. לְאַחַר שְׁנָתָן לָהֶם תּוֹרָה מְצַד

וְלֹא שָׁרַף. וּבְכֹל אֱלֹהֵי מִצְרַיִם אֶעֱשֶׂה שְׁפָטִים  
 אֲנִי יְהוָה, אֲנִי הוּא וְלֹא הַשְּׁלִיחַ, אֲנִי יְהוָה, אֲנִי  
 הוּא וְלֹא אַחֵר:

בְּיַד חֲזָקָה. זֶה הַדָּבָר, כְּמָה שֶׁנֶּאמַר, הִנֵּה יַד יְהוָה  
 הוֹיָה בְּמִקְנֶה אֲשֶׁר בַּשָּׂדֶה בַּסּוּסִים בַּחֲמָרִים  
 בַּגְּמָלִים בַּבָּקָר וּבַצֹּאן דָּבָר כְּבִד מְאֹד:

וּבְזֶרַע נְטוּיָה. זֶה הַחֶרֶב, כְּמָה שֶׁנֶּאמַר, לִי וְחֶרֶב  
 שְׁלוּפָה בְּיָדוֹ, נְטוּיָה עַל יְרוּשָׁלַיִם:

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הַחֶסֶד, לַעֲשׂוֹת גְּמוּלָה עִם דְּלִ"ת מֵהַתּוֹרָה, וְלִכְּנֹן נַעֲשֶׂה  
 חֶסֶד. כִּי הַגִּיעַ לְשֵׁלֶשׁ סְפִירוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת. פָּתַח וְאָמַר,  
 (שם קלא) ה' לא גבה לבי ולא רמו עיני ולא הלכתי  
 בגדלות ובגנפלאות ממוני.

לִי וְחֶרֶב שְׁלוּפָה בְּיָדוֹ נְטוּיָה עַל יְרוּשָׁלַם

**בוזוהר – ספר בראשית – פרשת נח – דף טא ע"א**

תָּא חוּי, בְּשַׁעֲתָא דְּבִנֵי נֶשָׂא וְכָאן וְנִטְרֵי פְקוּדֵי דְּאוּרִיטָא, כְּדִין אַרְעָא  
 אַתְתַּקְפַּת, וְכֹל חִידוֹ אֲשַׁתְּכַחַת בָּהּ. מַאי טַעְמָא בְּגִין דְּשִׁכְיִנְתָּא שְׁרִיא עַל  
 אַרְעָא. וְכְדִין כֹּלָא עֲלָאי וְתַמְאֵי בְּחֻדוֹהּ. וְכֵד בְּנֵי נֶשָׂא מְחַבְּלֵן אַרְחִיּוֹ  
 וְלֹא נִטְרֵי פְקוּדֵי אוּרִיטָא וְחֻטְאן קַמֵי מַאֲרִיּוֹן, וְכְדִין בְּבִיכּוּל דְּחִיּוֹן לָהּ

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

לשְׁכִינָתָא מְעֻלְמָא וְאַשְׁתְּאַרְת אַרְעָא מְחַבְלָא. דְּהָא שְׁכִינָתָא אֲתַדְחִיָּיא וְלֹא שְׂרָיָא עֲלָהּ וּכְדִין אֲתַחְבְּלַת. מֵאֵי טַעְמָא אֲתַחְבְּלַת. בְּגִין דְּשְׂרָיָא רוּחָא אַחְרָא עֲלָהּ דְּמַחְבְּלָא עֲלָמָא. וְעַל דָּא אֲמַרִינן דִּישְׂרָאֵל יְהִי עִזּוּ לְאֱלֹהִים דְּמַקְיָימִין עֲלָמָא. אֱלֹהִים דָּא שְׁכִינָתָא.

בֹּא רְאֵה, בְּשַׁעַה שְׁבִנִי אָדָם זֹכִים וְשׁוֹמְרִים אֶת מְצֻוֹת הַתּוֹרָה, אִזּוּ הָאָרֶץ מְתַחַזְקַת וְנִמְצָאָת בָּהּ כָּל הַשְּׂמֻחָה. מָה הַטַּעַם? מִשׁוּם שֶׁהַשְּׁכִינָה שׁוֹרָה עַל הָאָרֶץ. וְאִזּוּ הַכֹּל, עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים, בְּחֻדוּהָ. וּכְשֶׁבִנִי אָדָם מְשַׁחִיתִים דְּרִכְיָהֶם וְלֹא שׁוֹמְרִים אֶת מְצֻוֹת הַתּוֹרָה וְחוֹטְאִים לְפָנַי רְבוּנָם, אִזּוּ כְּבִיכּוֹל דּוֹחִים אֶת הַשְּׁכִינָה מִהָעוֹלָם, וְנִשְׁאַרְת הָאָרֶץ מְשַׁחֲתַת, שְׁהִירִי הַשְּׁכִינָה נִדְחַתָּה וְלֹא שׁוֹרָה עָלֶיךָ, וְאִזּוּ הִיא נִשְׁחַתָּת. מָה הַטַּעַם נִשְׁחַתָּת? מִשׁוּם שֶׁשׁוֹרָה רוּחַ אַחְרַת עָלֶיךָ שְׂמֻחַבְלַת אֶת הָעוֹלָם. וְעַל זֶה אוֹמְרִים, שִׁישְׂרָאֵל נוֹתְנִים עִזּוּ לְאֱלֹהִים שְׂמַעְמִידִים אֶת הָעוֹלָם. אֱלֹהִים זֹו שְׁכִינָה.

וְאִם חָס וְשָׁלוֹם אֵי יִשְׂרָאֵל יִשְׁתַּכַּחוּ חֲתִיבִין מַה כְּתִיב, (תהלים ו) רוּמָה עַל הַשָּׁמַיִם אֱלֹהִים וְגו' מִשׁוּם דְּרִשְׁת הַכִּינּוּ לְפַעְמֵי. כְּפַף נִפְשֵׁי בְּסַבַּת חָמָס וְשִׁנְאַת חָנָם. כָּרוּ לְפָנַי שׁוֹחָה וְגו' כְּגוֹנוּא דְּדוֹר הַמְּבוּל דְּבִגִין חָמָס דְּהוֹת בִּינִיהוֹן הָוָה בִּינִיהוֹן שִׁנְאַה וְדַבְּבוּ.

וְאִם חָס וְשָׁלוֹם אִם יִשְׂרָאֵל יִמְצָאוּ רְשָׁעִים, מַה כְּתוּב? (תהלים ו) רוּמָה עַל הַשָּׁמַיִם אֱלֹהִים וְגו', מִשׁוּם שֶׁרִשְׁת הַכִּינּוּ לְפַעְמֵי. כְּפַף נִפְשֵׁי, בְּסַבַּת חָמָס וְשִׁנְאַת חָנָם. כָּרוּ לְפָנַי שׁוֹחָה וְגו', כְּמוֹ שֶׁבְּדוֹר הַמְּבוּל, שְׂמִשׁוּם

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הַחֲמַס שֶׁהָיָה בֵּינֵיהֶם, הֵיטָהּ בֵּינֵיהֶם שְׁנֵאָה וְאִיבָה.

יכול אף בארעא ד'ישראל בן. והא תנינן ארעא ד'ישראל לא שריא עלה רוחא אחרא ולא ממנא אחרא בר קודשא בריה הוא בלחודוי. תא חוי, דארעא ד'ישראל הכי הוא דלא שריא עלה (פד ע"ב) ממנא ולא שליחא אחרא בר קודשא בריה הוא בלחודוי. אבל שעטא חדא שריא עלה לחבלא בני נשא. מנלן מדוד דכתיב, (דברי הימים א כא) וירא דוד את מלאך יי וחרבו שלופה בידו נטויה על ירושלם וכדין אתחבלת ארעא.

יכול אף בארץ ישראל בן? והרי שנינו שארץ ישראל לא שורה עליה רוח אחרת ולא ממנה אחר חוץ מהקדוש ברוך הוא בלבדו. בא ראה שארץ ישראל כה היא שלא שורה עליה ממנה ולא שליח אחר פרט לקדוש - ברוך - הוא לבדו, אבל שעה אחת שורה עליה להשחית את בני האדם. מנין לנו? מדוד, שכתוב (דברי הימים א כא) וירא דוד את מלאך ה' וחרבו שלופה בידו נטויה על ירושלים, ואז נשחתה הארץ.

אמר רבי אלעזר אפלו בהיא שעטא קודשא בריה הוא הוה. כתיב הכא מלאך יי. וכתיב התם (בראשית מח) המלאך הגואל אותי. וכתיב (שמות יד) ויסע מלאך האלהים. הן לטב והן לביש קודשא בריה הוא שליט עלה. לטב בגין דלא אתמסרא תחות שאר ממנן, וכל דיירי עלמא יכספון מן עובדייהו. לביש בגין דלא יחדון אנון לשלטאה עלה. ואי תימא (ד"א ל"ג לא) והא כתיב, (איכה א) כי ראתה גוים באו מקדשה וחרבו ביתא ואי לאו שלטין אנון ממנן לא אתחרב מקדשא.

אמר רבי אלעזר, אפלו באותה שעה הקדוש ברוך הוא היה. כתוב כאן מלאך ה', וכתיב שם (בראשית מח)

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

המלאך הגאל אתי, וכתוב ויסע מלאך האלהים. הן לטוב הן לרע שולט עליה הקדוש ברוך הוא. לטוב – משום שלא נמסרה תחת שאר הממנים, וכל דיירי העולם יתבישו ממעשיהם. לרע – כדי שלא ישמחו אלה לשלט עליה. ואם תאמר, והרי כתוב (איכה א) כי ראתה גוים באו מקדשה, והחריבו ביתה. ואם לא שולטים אותם ממנים, לא נחרב המקדש!

תא חזי, כתיב כי אתה עשית וכתוב עשה יי את אשר זמם. תא חזי, כתיב וירא אלהים את הארץ והנה נשחטה. נשחטה ודאי כמה דאתמר. הכי נמי (יונה ג) וירא אלהים את מעשיהם כי שבו מדרך הרעה. דהא כדן ארעא קראת לעילא וסלקא בסליקו עלאה ומקשטא אנפקא. כנוקבא דמקשטא לגבי דכורא. הכי נמי ארעא. דהא גדילת בנין ופאין למלכא.

בא ראה, כתוב כי אתה עשית, וכתוב (שם ב) עשה ה' אשר זמם. בא ראה, כתוב וירא אלהים את הארץ והנה נשחטה. נשחטה ודאי, כמו שנאמר. כן גם (יונה ג) וירא אלהים את מעשיהם כי שבו מדרך הרעה. שהרי אז הארץ קוראת למעלה ועולה בעליה עליונה ומקשטת פניה כנוקבה שמתקשטת אל הזכר, כן גם הארץ, שהרי גדלה בנים צדיקים למלך.

**בוזור – ספר ויקרא – פרשת אמור – דף פ"ח ע"ב**

תא חזי, בשעתא דבר נש קאים למיהו לההוא עלמא, והוא בבי מרעיה, אתנין עליה ג' שלוחין, וחקמי תמן, מה דלא יכיל בר נש למחמי כד איהו בהאי עלמא. וההוא יומא, יומא דדינא עלאה הוא, דמלכא בעי פקדונא דיליה. וכפאה ההוא בר נש, דפקדוניה אתיב למלכא כמה דאתיהיב ליה



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בגויה. אי ההוא פקדונא אתטנף בטנופי גופא, מה יימא למארי פקדונא.

בא ראה, בשעה שפן אדם עומד ללכת לאותו העולם והוא בבית חליו, באים עליו שלשה שלוחים, ורואה שם מה שלא יכול לראות אדם פשהוא בעולם הזה. ואותו היום הוא יום הדין העליון, שמבקש המלך את פקדונו. אשרי האיש שמשיב למלך את פקדונו, כמו שנתן לו בתוכו. אם אותו הפקדון התטנף בטנופי הגוף, מה יאמר לבעל הפקדון?

**דף פ"ח ע"ב**

זקף עינוי, ודמי למלאך המות קאים קמיה, וסייפיה שליפא בידיה, קסטר בקטרין, בקוטמא דההוא בר נש. ולית לה לנפשא קשיו בכלא, כפרישו דילה מן גופא. ובר נש לא מית, עד דדחמי לשכינתא, ומגו סגיאות תיאובתא דשכינתא, נפשא נפקת (דף פ"ח ע"ב) לקבלא לשכינתא.

מרים עינוי, ורואה את מלאך המות עומד לפניו, וחרבו שלופה בידו, קושר בקשרים במאסר של אותו האיש. ואין לנפש קשי בכל כפרדתה מן הגוף. ואדם לא מית עד שרואה את השכינה, ומתוך גדל התשוקה לשכינה, הנפש יוצאת לקבל את השכינה.

בתר דנפקא, מאן איהי נפשא דאתדבק בה (ס"א ותתקבל) ויקבל בגופא (ס"א בגווה) והא אוקמוה להני מלי. בתר דנפקא נפשא מן גופא, ואשתאר גופא בלא רוחא, אסיר למשבק ליה בלא קבורתא, דכתיב, (דברים כא) לא תלין נבלתו על העץ פי קבר תקברנו ביום ההוא. בגין דמיתא דישתהי

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

כ"ד שעות, דאינון יומם ולילה, בלא קבורתא, יהיב חלישותא בשייפוי דרתיכא, ומעבב עבידתא דקודשא בריה הוא מלמעבד דאפשר דקודשא בריה הוא גזר עליה, בגין למיתיה בגלגולא אחרא, מיד בההוא יומא דאתפטור, לאוטבא ליה. וכל זמנא דלא אתקבר גופא, נשמתא לאו עאלת קמי קודשא בריה הוא, ולא יכלא למחוי בגופא אחרא, בגלגולא תניינא, דלא יהבין לנשמתא גופא אחרא, עד דיתקבר קדמאה. ודא דמי לבר נש דמיתת אתתיה, לא אתחזי ליה, למיסב אתתא אחרא, עד דקביר לקדמיתא, ובגין דא אמרה אורייתא, לא תלין נבלתו על העץ.

אחר שיצאה, מי הנפש שנדבקה בה (ותקבל) ויקבל בגוף (לתוכה) ? והרי בארנו את הדברים האלה. אחר שיצאה הנפש מן הגוף ונשאר הגוף בלי רוח, אסור להשאירו בלי קבורה, שכתוב (דברים כא) לא תלין נבלתו על העץ כי קבור תקברנו ביום ההוא. משום שמת שישתהה כ"ד שעות, שהם יומם ולילה, בלי קבורה, נותן חלשה באיברי המרכבה, ומעבב את מעשה הקדוש ברוך הוא מלהעשות, שאפשר שהקדוש ברוך הוא גזר עליו כדי לבא בגלגול אחר מיד באותו יום שנפטור להיטיב לו, וכל זמן שלא נקבר הגוף, הנשמה לא נכנסת לפני הקדוש ברוך הוא, ולא יכולה להיות בגוף אחר עד שיקבר הראשון. וזה דומה לאדם שמתה אשתו, לא ראוי לו לשא אשה אחרת עד שקובר את הראשונה, ומשום כך אמרה תורה, לא תלין נבלתו על העץ.

**בוזור - ספר במדבר - פרשת בלק - דף ר"ח ע"ב** אמר רבי שמעון, כמה זמנין אמינא מלה דא, ולא מסתפלי חבריאי, דהא קודשא בריה הוא לא

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שְׂרִיא שְׁכִינְתָא, אֵלָא בְּאֲתַר קְדִישָׁא, בְּאֲתַר דְּאֲתַחְזִי לְשְׂרִיא עֲלוּי. וְכֵן קוֹדֶשָׁא בְּרִיף הוּא מְכַרְיִז וְאָמַר, (דברים יח) לֹא יִמְצָא בָּךְ מַעְבִּיר בְּנוּ וְגו'. וְהוּא דְּאֲתִי (ס"א אתי) לְאֲתַעְרְבָא בְּהַדְיִיהוּ.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כְּמָה פְּעָמִים אָמַרְתִּי לָךְ דְּבַר זֶה, וְלֹא מְסַתְּפָלִים הַחֲבֵרִים, שְׁהֲרִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא מְשַׁרְהָ שְׁכִינְתוֹ, רַק בְּמָקוֹם קְדוֹשׁ, בְּמָקוֹם שְׂרָאוּי לְהַשְׁרוֹת עֲלוּי. וְכֵן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכַרְיִז וְאָמַר, (דברים יח) לֹא יִמְצָא בָּךְ מַעְבִּיר בְּנוּ וְגו', וְהוּא שְׂבָא (בא) לְהַתְּעַרְבֵי אֲתָם.

אֵלָא וּפְאָה חוּלְקִיהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל, דְּקוֹדֶשָׁא בְּרִיף הוּא קְדִישׁ לֹון לְשְׂרִיא בְּיַנְיִיהוּ. וְהֵינֵנו דְּכַתִּיב, (דברים כג) כִּי יִי אֶלְהִיךָ מִתְּהַלֵּךְ בְּקֶרֶב מַחְנֶיךָ וְגו'. וּבְגִין דְּהוּא מִתְּהַלֵּךְ בְּקֶרֶב מַחְנֶיךָ, כְּתִיב וְהָיָה מַחְנֶיךָ קְדוֹשׁ וְגו'. וּכְתִיב (ויקרא כ) וְהֵייתֶם קְדוֹשִׁים וְגו'. וּכְתִיב (ויקרא יח) אַל תִּשְׁמְאוּ בְּכָל אֵלֶּה וְגו'. וּכְתִיב (ויקרא כ) וְאֶקֶץ בָּם וְגו'. דְּלֹא יִכִּילְנָא לְקַרְבָּא גְּבִייהוּ, וְשָׂרוּ לִי לְבַר. וּפְאָה חוּלְקִיהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל, וּפְאָה חוּלְקִיהוֹן דְּנְבִיאֵי מְהִימְנֵי קְדִישֵׁי, דְּאֵינוֹן קְדִישִׁין, וְאִית לֹון חוּלְקָא לְאֲשַׁתְּמֶשָׁא בְּקְדוּשָׁה עֲלָאָה. (במדבר כ"ב) וַתֵּרָא הָאֲתוֹן אֶת מְלֶאךָ יִי נֹצֵב בְּדַרְךָ וְחָרְבוּ שְׁלוּפָה בְּיָדוֹ, (ס"א בדרך), בְּהַהוּא אֲרַחָא דְּהוּה אֲשַׁתְּקַע (ס"א אשתכח) בְּגוּוּה. וְחָרְבוּ שְׁלוּפָה בְּיָדוֹ, וְכִי אֵי אִיהוּ נְפִיק לְקַבִּיל הָאֵי אֲתוֹן, מֵאֵי בְּעֵי חָרְבָא. וְאֵי אִיהוּ נְפִיק לְקַבְּלִיהָ דְּבַלְעָם, אֲמֵאֵי חֲמָאֵת אֲתַנְיָהּ, וְאִיהוּ לֹא חֲמָא. אֵלָא כְּלָא אֲנֻדְמֵן. הַהוּא מְלֶאךָא מְוֻדְמֵן לְקַבְּלִיהָ דְּאֲתוֹן, לְאֲפַקָא לָהּ מִן הַהוּא אֲרַחָא דְּאֲתַטְעֵן בָּהּ. וּבְמָה. בְּרַחֲמֵי. וְאֲנֻדְמֵן לְקַבְּלִיהָ דְּבַלְעָם, לְאֲעַנְשָׂא לִיהָ, עַל דְּאִיהוּ הוּה בְּעֵי לְמִיָּהּ בְּרִשׁוּתִיהָ, וְלֹא בְּרִשׁוּתָא אֲחָרָא (ס"א דלעילא).

אֵלָא אֲשֵׁרֵי חֲלָקָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא

**וּבְמִרְאָה גְדֹלָה. זֶה גִּלְדֵי שְׂכִינָה, כְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר, אוֹ  
הַנֶּסֶף אֱלֹהִים לְבֹא לְקַחַת לוֹ גּוֹי מִקְרֵב**

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

קִדְשָׁם לְשֵׁרוֹת בֵּינֵיהֶם. וְהִינוּ מֵה שְׂכָתוֹב, (שם כג) כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ מִתְהַלֵּךְ בְּקֶרֶב מִחֲנֶךָ וְגו'. וּמִשּׁוֹם שֶׁהוּא מִתְהַלֵּךְ בְּקֶרֶב מִחֲנֶךָ, כְּתוֹב וְהִיָּה מִחֲנִיף קְדוֹשׁ וְגו'. וְכְתוֹב (ויקרא כ) וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים וְגו'. וְכְתוֹב (שם יח) אֵל תִּטְמְאוּ בְּכָל אֵלֶּה וְגו'. וְכְתוֹב (שם כ) וְאֶקֶץ בָּם וְגו'. שְׁלֹא יִכְלָתִי לְקֶרֶב אֲלֵיהֶם, וְהִשְׁרֵוּ אוֹתִי בַּחוּץ. אֲשֶׁרִי חֲלָקֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְאֲשֶׁרִי חֲלָק הַנְּבִיאִים הַנְּאֻמָּנִים הַקְּדוֹשִׁים, שֶׁהֵם קְדוֹשִׁים, וַיֵּשׁ לָהֶם חֲלָק לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בְּקִדְשָׁה הָעֲלִיוֹנָה. וְתֵרָא הָאֶתּוֹן אֶת מִלְאָף ה' נֶצֶב בְּדֶרֶךְ וְחָרְבוּ שְׁלוֹפָה בִּידוֹ. (בדרך) בְּאוֹתוֹ דֶּרֶךְ שֶׁהִיָּה שׁוֹקֵעַ (נמצא) בְּתוֹכָהּ. וְחָרְבוּ שְׁלוֹפָה בִּידוֹ, וְכִי אִם הוּא יֵצֵא מוֹל הָאֶתּוֹן הַזֶּה, לְשֵׁם מָה צָרִיךְ חָרְב? וְאִם הוּא יוֹצֵא מוֹל בַּלְעָם, לְמָה רָאֵתָה הָאֶתּוֹן שְׁלוֹ, וְהוּא לֹא רָאָה? אֵלֶּא הַכֹּל הַזֶּה. אוֹתוֹ מִלְאָף מְזַדְמֵן מוֹל הָאֶתּוֹן לְהוֹצִיאָהּ מֵאוֹתוֹ הַדֶּרֶךְ שֶׁנִּטְעַן בָּהּ. וּבְמָה? בְּרַחֲמִים. וְהַזֶּדְמֵן מוֹל בַּלְעָם, לְהַעֲנִישׁוֹ עַל שָׂרְצָה לְלַכֵּת בְּרִשׁוֹתוֹ וְלֹא בְּרִשׁוֹת אַחֶרֶת (שלמעלה).

גוֹי בְּמִסַּת בְּאֶתֶת וּבְמוֹפְתִים וּבְמִלְחָמָה לְיֹבֵד  
 חֻזְקָה וּבְזִרְוֹעַ נְטוּיָה וּבְמוֹרָאִים גְּדֻלִים כָּכֵל  
 אֲשֶׁר עָשָׂה לָכֶם יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם בְּמִצְרַיִם לְעֵינֶיךָ:

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

לוביד חזקה

**בוזוהר – ספר שמות – פרשת יתרו – דף פ"ד ע"א**

תאנא, לקבל דא, חמשין זמנין אתמר ואדכר באורייתא, נמוסין דמצרים, ושכחי אינון בלהו, אשר (דף פ"ד ע"א) הוצאתיך. (דברים ד) ויוציאך. (שמות יג) כי ביד חזקה הוציאך. ובלהו זמני, חמשין אינון, ולא יתיר, משום דכלא ביובלא אתעטר, ומסטר א דיובלא אתא כלא. ובגיני כה, אורייתא דאתי מגבורה, אתעטרת בימינא. דכתוב, (דברים לג) מימינו אש דת למו. ותניא חמשה קלין הוו. ובלהו אתחויאו בהו, ואתכלילו בהו, ואתעטרו בדא.

שנינו, כנגד זה חמשים פעמים נאמר ונזכר בתורה הנהגות מצרים, וכלם הם שבחים: אשר הוצאתיך. ויצאך. כי ביד חזקה הוציאך. וכל הפעמים הם חמשים, ולא יותר. משום שהכל התעטר ביובל. ומצד היובל הכל בא. ולכן תורה שבאה מגבורה התעטרה בימין, שכתוב (דברים לג) כי מימינו אש דת למו. ושנינו, חמשה קולות היו, וכלם נראו בהם ונכללו בהם והתעטרו בזה.

אמר ר' שמעון, בהוא זמנא דקבילו ישראל אורייתא, יובלא דא אעטר בעטרוי לקודשא בריה הוא, כמלכא דאתעטר בגו חיליה. דכתוב, (שיר השירים ג) צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

מאן אָמו. דא יזבֿלא. ויזבֿלא אַתְעֵטֶר, בְּחֻדוֹה בְּרַחֲמֵימוּ בְּשְׁלִימוּ. דְּכַתִּיב, (תהלים קיג) אִם הַבְּנִים שְׁמַחָה. מאן אִם הַבְּנִים. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן דָּא יזבֿלא.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּאוֹתוֹ זְמַן שְׁקִבְלוּ יִשְׂרָאֵל תּוֹרָה, הַיּוֹבֵל הַזֶּה עֵטֶר בְּעֵטְרוֹתָיו אֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּמַלְךְ שְׁהִתְעַטֵּר בְּתוֹף חֵילוֹ, שְׁכַתּוֹב (שירג) צְאִינָה וּרְאִינָה בְּנוֹת צִיּוֹן בְּמַלְךְ שְׁלֹמֹה בְּעֵטְרָה שְׁעֵטְרָה לוֹ אָמו. מִי זוֹ אָמוֹ? זֶה הַיּוֹבֵל, וְהַיּוֹבֵל הַתְעַטֵּר בְּשְׁמַחָה בְּאַהֲבָה בְּשְׁלֵמוֹת, שְׁכַתּוֹב (תהלים קיג) אִם הַבְּנִים שְׁמַחָה. מִי זוֹ אִם הַבְּנִים? אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, זֶה הַיּוֹבֵל.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, עַל דָּא כְּתִיב, (משלי כג) יִשְׁמַח אָבִיךָ וְאִמְךָ וְתִגַּל יוֹלְדֶתְךָ. מאן אָבִיךָ וְאִמְךָ. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ בְּסַפְרָא דְּצַנִּיעוּתָא, דְּכַתִּיב, (ויקרא יח) עֲרוֹת אָבִיךָ וְעֲרוֹת אִמְךָ לֹא תִגְלֶה וְוִי לְמֵאן דְּגִלִּי עֲרִייתְהוֹן.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, עַל זֶה כְּתוּב (משלי כג) יִשְׁמַח אָבִיךָ וְאִמְךָ וְתִגַּל יוֹלְדֶתְךָ. מִי זֶה אָבִיךָ וְאִמְךָ? אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כְּמוֹ שְׁבִאָרוּהָ בְּסַפְרָא דְּצַנִּיעוּתָא, שְׁכַתּוּב עֲרוֹת אָבִיךָ וְעֲרוֹת אִמְךָ לֹא תִגְלֶה. אוֹי לְמִי שְׁמַגְלָה עֲרוֹתָם.

תַּאנָּא, אָמַר רַבִּי יִצְחָק, בְּשַׁעֲתָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַגְלִי בְּטוֹרָא דְּסִינִי, אֲוֹדְעֵעָע טוֹרָא. וּבְשַׁעֲתָא דְּסִינִי אֲוֹדְעֵעָע, כֹּל שְׂאֵר טוֹרֵי עֲלָמָא אֲוֹדְעֵעָע, וְהוּו סְלָקִין וְנַחֲתִין, עַד דְּאוּשִׁיט קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְדוּי עֲלֵיהוּ, וְאֲתִישְׁבוּ. וְקָלָא נְפָקָא וּמְכַרְזָא, (תהלים קיד) מִה לָךְ הַיָּם כִּי תִגּוֹס הַיָּרְדֵן תִּסּוּב לְאַחֹר הַהָרִים תִּרְקְדוּ כְּאֵילָם וְגו'.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שְׁנִינוּ, אָמַר רַבִּי יִצְחָק, בְּשַׁעַה שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא  
הַתְּגַלָּה בְּהַר סִינַי, הַזְדַּעְזַע הָהָר, וּבְשַׁעַה שֶׁסִּינַי  
הַזְדַּעְזַע, כָּל שְׂאֵר הָרֵי הָעוֹלָם הַזְדַּעְזְעוּ וְהָיוּ עוֹלָיִם  
וְיוֹרְדִים, עַד שֶׁהוֹשִׁיט הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יָדוֹ עֲלֵיהֶם  
וְהִתְיַשְׁבוּ, וְקוֹל יוֹצֵא וּמְכַרִּיז, (תהלים קיד) מֵה לָךְ הָיִם כִּי  
תִּנוּס הַיַּרְדֵּן תִּסָּב לְאַחֹר, הַהָרִים תִּרְקְדוּ כְּאֵילִים וְגו'.

וְאִינּוֹן תִּבְאֵן וְאִמְרִין, מְלַפְּנֵי אָדוֹן חוּלֵי אֶרֶץ. אָמַר ר' יִצְחָק, מְלַפְּנֵי אָדוֹן,  
דָּא אִימָא, דְּכַתִּיב אִם הַבְּנִים שְׂמִיחָה. חוּלֵי אֶרֶץ, דָּא אִימָא תַתָּא. מְלַפְּנֵי  
אֱלוֹהֵי יַעֲקֹב, דָּא הוּא אַבָּא, דְּכַתִּיב, (שמות ד) בְּנֵי בְכוּרֵי יִשְׂרָאֵל. וְעַל הָאֵי  
כַתִּיב בְּעֶטְרָה שְׁעֶטְרָה לֹא אִמוֹ.

וְהֵם שְׂבִים וְאוֹמְרִים, מְלַפְּנֵי אָדוֹן חוּלֵי אֶרֶץ. אָמַר רַבִּי  
יִצְחָק, מְלַפְּנֵי אָדוֹן – זוֹ הָאֵם, שְׂכַתוֹב אִם הַבְּנִים  
שְׂמִיחָה. חוּלֵי אֶרֶץ – זוֹ הָאֵם הַתַּחְתּוֹנָה. מְלַפְּנֵי אֱלוֹהֵי  
יַעֲקֹב – זֶהוּ הָאָב, שְׂכַתוֹב בְּנֵי בְכוּרֵי יִשְׂרָאֵל. וְעַל זֶה  
כַּתוּב בְּעֶטְרָה שְׁעֶטְרָה לֹא אִמוֹ.

מֵהוּ בְּעֶטְרָה. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּמָה דְּכַתִּיב, (שמואל א כג) וְשֹׂאוֹל וְאַנְשָׁיו  
עוֹטְרִים אֶת דָּוִד. מְשׁוּם דְּמִתְעַטֵּר, בְּחוּוְרָא בְּסוּמְקָא וּבִירוּקָא, בְּכָל גְּוֹנִין  
דְּכִלְהוּ כְּלִילָן בֵּיהּ, וְאִסְתַּחֲרֵן בֵּיהּ. אָמַר ר' יְהוּדָה, בְּעֶטְרָה שְׁעֶטְרָה לֹא  
אִמוֹ. מֵאֵן עֶטְרָה. דְּכַתִּיב, (ישעיה מט) יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר. וְכַתִּיב  
(ישעיה ס) וּבֵית תִּפְאֶרְתִּי אֶפְאֵר.

מֵה זֶה בְּעֶטְרָה? אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּכַתוּב (שמואל א כג)  
וְשֹׂאוֹל וְאַנְשָׁיו עוֹטְרִים אֶל דָּוִד. מְשׁוּם שְׂמִתְעַטֵּר בְּלָבָן  
וּבְאָדָם וּבִירֹק, בְּכָל הַגְּוֹנִים שְׂכָלָם כְּלוּלִים בּוֹ וּמְקַפִּים  
בּוֹ. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּעֶטְרָה שְׁעֶטְרָה לֹא אִמוֹ, מִי זֶה

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הַעֲטָרָה? שְׁכַתּוּב (ישעיהמט) יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר,  
וְכַתּוּב (שםס) וּבֵית תִּפְאָרְתִּי אֶפְאֵר.

**בוזר - תיקוני הזוהר - תקונא חמשין וחמש - דף פט ע"א**

וְעוֹד תִּקְעוּ בַחֲדָשׁ שׁוֹפָר בְּכֶסֶה לְיוֹם חֲגֵנוּ, מֵאֵי בְּכֶסֶה דָּא שְׂכִינְתָּא תִּתְאַה, וּבָהּ כְּתִיבָה לְחַיִּים, דְּאִיהִי כְּתִיבָה מְסֻטְרָא דִּימִינָא וּמְסֻטְרָא דְשְׂמַאלָא, וּבְגִין דְּאִתְאַחַד בֵּיהּ אֲדָכִיר תְּרִין זְמַנִּין כְּתִיבָה (נ"א דאיהו יד עלאה יד תתאה), (נ"א אמא תתאה מסטרא דשמאלא איהי) בְּכֶסֶה בְּהַהוּא דְּאִתְמַר בֵּיהּ בְּמִכּוּסָה מְמַךְ אֶל תַּחְקוּר, כְּתִיבָה לְחַיִּים אִיהוּ בְּקָרָא דָּא (שמות לב) וְהִלְחֹת מְעֵשָׂה אֱלֹהִים הֵמָּה וְהַמְּכַתֵּב מְכַתֵּב אֱלֹהִים הוּא חֲרוֹת עַל הַלְחֹת (שמות לב טז), מֵאֵי חֲרוֹת דָּא ה', דְּאִתְמַר בָּהּ (ויקרא כה י) וּקְרַאתֶם דְּרוּר בְּאֶרֶץ, דְּרוּר אִיהִי חֲרוֹת, וְ"הִלְחֹת" אִינוּן ו"ה בְּרָא וּבְרַתָּא, וְאִינוּן מְעֵשָׂה אֱלֹהִים דְּאִיהִי אִימָא עֲלָאָה, מְעֵשָׂה אִיהוּ בְּתִרִין יְדִין דְּתַמְן עֲשִׂיָּה, וּמְכַתֵּב אֱלֹהִים בְּתִרִין יְדִין (דף פט ע"א) דְּתַמְן כְּתִיבָה, וְאִיהִי חֲרוֹת עַל הַלְחֹת, יָד כּוֹתְבַת וְיָד חוֹתְמַת, וְאִיהִי חַד יָד הַגְּדוּלָּה דְּאִתְמַר בָּהּ (שמות יד לא) וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדוּלָּה, וְתַנְיִינָא יָד הַחֻזְקָה הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב (דברים ד לד) וּבְיַד חֻזְקָה וְכוּ', וְרוּא דְּמִלָּה יְהוּ"ה אֱלֹהֵינוּ יְהוּ"ה יָד הַגְּדוּלָּה. כּוּז'וּ בְּמוֹכְס'וּ כּוּז'וּ יָד הַחֻזְקָה, וְאִינוּן, יָד עֲלָאָה מְסֻטְרָא דִּימִינָא, יָד תִּתְאַה מְסֻטְרָא דְשְׂמַאלָא, וְכֹלָא כ"ח פְּרָקִין, דְּאִתְמַר בְּהוֹן (במדבר יד יז) וְעַתָּה יִגְדַל נָא כַּח אַדְנִי, וְדָא כַּח מְעֵשִׂיו הַגִּיד לְעַמּוֹ (תהלים קיא ו), כַּח מְעֵשָׂה בְּרַאשִׁית.

וְעוֹד, תִּקְעוּ בַחֲדָשׁ שׁוֹפָר בְּכֶסֶה לְיוֹם חֲגֵנוּ, מַה זֶה בְּכֶסֶה? זו שְׂכִינְהָ תַחְתּוֹנָה, וּבָהּ כְּתִיבָה לְחַיִּים, שְׁהִיא כְּתִיבָה מְצַד הַיְמִין וּמְצַד הַשְּׂמַאל, וּמְשׁוּם שְׁנַאֲחוּ בּוּ, הַזְכִּיר פְּעַמִּים כְּתִיבָה (שהיא יד עליונה יד תחתונה) (האם התחתונה היא מצד השמאל). בְּכֶסֶה, בְּאוֹתוֹ שְׁנַאֲמַר בּוּ



## \*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

במכסה מִמֶּךָ אֵל תִּחְקֹר, כְּתַבְנוּ לְחַיִּים הוּא בְּכַתּוּב  
הַזֶּה, וְהַלּוּחוֹת מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים הַמָּה וְהַמְּכַתֵּב מְכַתֵּב  
אֱלֹהִים הוּא חָרוֹת עַל הַלְּחֹת, מֵה זֶה חָרוֹת? זוּ ה',  
שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ וּקְרֵאתֶם דְּרוֹר בְּאֶרֶץ, דְּרוֹר הִיא חָרוֹת,  
וְ"הַלְּחֹת" הֵם ו"ה, הַבֵּן וְהַבַּת, וְהֵם מַעֲשֵׂה אֱלֹהִים,  
שֶׁהִיא הָאֵם הָעֲלִיּוֹנָה, הַמַּעֲשֵׂה הוּא בְּשֵׁתֵי יָדַיִם שֶׁשֵּׁם  
עָשִׂיהָ, וּמְכַתֵּב אֱלֹהִים בְּשֵׁתֵי יָדַיִם שֶׁשֵּׁם כְּתִיבָהּ,  
וְהִיא חָרוֹת עַל הַלְּחֹת, יָד כּוֹתֶבֶת וְיָד חוֹתֶמֶת, וְהִיא יָד  
הַגְּדוּלָּה אַחַת שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד  
הַגְּדוּלָּה, וְהַשְּׂנִית יָד הַחֹקֶה, זֶהוּ שֶׁכְּתוּב וּבְיַד חֹקֶה  
וְכוּ', וְסוּד הַדָּבָר – יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ, יְהו"ה י"ד הַגְּדוּלָּה.  
כוּז"ו בְּמוֹכַס"ז כּוּז"ו. י"ד הַחֹקֶה, וְהֵם, יָד עֲלִיּוֹנָה  
מִצַּד הַיְמִינִי, יָד תַּחְתּוֹנָה מִצַּד שְׂמָאל, וְהַכֵּל כ"ח  
פְּרָקִים, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם וְעַתָּה יִגְדַּל נָא כַח אַדְנִי, וְזֶה  
כַח מַעֲשָׂיו הַגִּיד לְעַמּוֹ, כַח מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית.

**בווהר – זוהר חדש – פרשת כי תשא**

תָּא חוּי, כְּתִיב בְּדִבְרוֹת בְּמִשְׁנֵה תוֹרָה, (דְּבָרִים ה) וְזָכַרְתָּ כִּי עֶבֶד הָיִיתָ בְּאֶרֶץ  
מִצְרַיִם וַיִּפְדֶּךָ ה' אֱלֹהֶיךָ מִשָּׁם בְּיַד חֹקֶה וּבְזֶרַע נְטוּיָה עַל כֵּן צִוָּה ה'  
אֱלֹהֶיךָ לַעֲשׂוֹת אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת. הֵכָא אוֹלִיף לָן אוֹרֵייתָא רְזָא עֵילָאָה, דְּהָא  
הֵהוּא צְדִיקָא דְּאִזְדָּבֵן לְעֵבְדָא בְּמִצְרַיִם, וְאַחִילוּ לֵיהּ. לְקַבְּלֵיהּ אִיהוּ זְכוֹר  
אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת. וּבְגִין כֵּן אָמַר לוֹן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, בְּבָעוּ מִנְּכוּן  
הוּוּ דְּכִירִין הֵהוּא צְדִיקָא דְּאִזְדָּבֵן עַל יְדִיכוּ, וְהוּוּ לְעֵבְדָא בְּמִצְרַיִם,  
וּבְהָהוּא חוּבָא אֲתַגּוֹר עֲלֵיכוּ לְאַשְׁתַּעְבְּדָא בְּמִצְרַיִם, וּלְכַפְּרָא הֵהוּא חוּבָה  
דְּזַבִּינְתוּן לֵיהּ. נְטְרוּ יוֹמָא דְּשַׁבְּתָא, וַיִּשְׁתַּבֵּי לְכוּן, דְּהָא יוֹמָא דְּשַׁבְּתָא

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

לקבליה איהו.

בא וראה, כתוב בדברות במשנה תורה, (דברים ה) וזכרת כי עבד היית בארץ מצרים ויפדך ה' אלהיך משם ביד חזקה ובזרע נטויה על בן צוף ה' אלהיך לעשות את יום השבת. כן מלמדת אותנו התורה סוד עליון, שהרי הצדיק ההוא שנמכר לעבד במצרים וחללו אותו, כנגדו הוא זכור את יום השבת. ומשום כך אמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל: בבקשה מכם, תהיו זוכרים את הצדיק ההוא שנמכר על ידכם, והיה עבד למצרים, ובחטא ההוא נגזר עליכם להשתעבד במצרים ולכפר על החטא ההוא שמכרתם אותו. שמרו את יום השבת וימחל לכם, שהרי יום השבת הוא כנגדו.

**בוזר - זוהר חדש - תקונא קדמא**

א"ל בוצינא קדישא בין אדם טוב דעץ הדעת, לאדם דאילנא דחיי, אית חלופ בהון. כגון והבדילה הפרכת לכם וגו'. דדא בבריאה ודא באצילות. אשתמודע מאן דאיהו מאילנא דחיי נשמתה, ודאי כד מנח תפלין על רישה מתפון לאעלא כל אלהים אחרים תחות שלטנותא דשכינתא עלאה דאיהי תפלין דרישא דבר נש, ולאעלא כל אמין תחות יד ה' דאיהי שכינתא תתאה. בגין דבגלותא אתמר תחת של רגזה הארץ, תחת עבד כי ימלוך ונבל כי ישבע לחם, ושפחה כי תירש גברתא. וכגין דא תפלין דרישא ויד לאעלא שפחה תחות גברתה עלא ותמא. ובהזכרות דלגאו דכלילין בהון דאיהו שקול לאורייתא, צריך לאעלא עבד תחת רבו עלא ותמא. ודא אקרי ברא דקדשא בריך הוא ושכינתה. דדא

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הוא דְּכַתִּיב כֹּה אָמַר ה' בְּנֵי בְכָרֵי יִשְׂרָאֵל. וְאֵלֶּיךָ דְּעֵבְדִּין דָּא אֲתָמַר בְּהוֹן בְּנִים אַתֶּם לֵה' אֱלֹהֵיכֶם. וּבְגִין דָּא אָמַר (פרקי אבות) אַל תִּהְיוּ כְּעֵבְדִים הַמְשַׁמְשִׁים אֶת הָרֵב עַל מְנַת לְקַבֵּל פָּרֶס. וּמֵאַן דְּעֵבִיד פְּקוּדָא דָּא עַל מְנַת לְקַשֵּׁר אֱלֹהִים אַחֲרֵים דְּעֵבֻדָּה זָרָה לְמַהּוֹי לְשַׁעְבֻדָּה, וְאִמִּין דְּלִתְתָּא לִישׁוּי תַּחֲוֹת יְדוּה, לֹא יִהְיֶינָה לֵה נְשֻׁמָּה אֶלָּא מְסֻטְרָא דְהַאי עֶבֶד. וּבְגִין דָּא אִם כְּבָנִים אִם כְּעֵבְדִים. וּבְגִין דָּא (תהלים א) כִּי אִם בְּתוֹרַת ה' חִפְצוּ. וְאוּקְמוּהוּ רַבְּנֵי דְלִית לְאַתְעֶסְקָא בְּרַ נֶשׁ בְּאוּרִיתָא אֶלָּא בְּמַה שְׁלִבּו חִפֵּץ. אִית שְׁלִבּו חִפֵּץ בְּסִתְרֵי אוּרִיתָא, בְּעוּבְדָא דְבְּרַאשִׁית וּבְמַעֲשֵׂה מְרַכְבָּה. וְאִית דְּלֹא בְּעִי אֶלָּא בְּפִשְׁטֵי אוּרִיתָא, דְּפִשְׁטִין אֲנֹן מְסֻטְרָא דְּעֶבֶד וְרוּזִין מְסֻטְרָא דְּמַלְכָּא. אֲדוּן וְעֶבֶד. וּבְגִין דָּא לְדָא אֲתַקְרִי שְׁתִּילָא וּלְדָא נְטוּעַ. שְׁתִּיל דְּלִית לֵה קְשׁוּרָא. וְנְטוּעַ דְּלִית לֵה עֶקִירָא.

אָמַר לוֹ הַמְּנוֹרָה הַקְּדוּשָׁה לְאוֹתוֹ הַזֶּקֶן, בְּמַה נוֹדַע מִי שֶׁהוּא בְּעֵץ הַחַיִּים, שֶׁהוּא עֶשֶׂר סְפִירוֹת בְּלִימָ"ה בְּעֶשֶׂר אוֹתוֹת שֶׁל הַשֵּׁם הַמְּפָרֵשׁ, שֶׁהוּא אָדָם שֶׁל אֲצִילוֹת, שְׁכַף עוֹלָה יו"ד ה"א וּא"ו ה"א לְחֻשְׁבוֹן אָדָם, לְמִי שֶׁהוּא מֵהֵצֵד שֶׁל אָדָם שֶׁל עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, שֵׁישׁ בּוֹ אָדָם טוֹב וְאָדָם בְּלִיעֵל? אָמַר לוֹ הַמְּנוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, בֵּין אָדָם טוֹב שֶׁל עֵץ הַדַּעַת לְאָדָם שֶׁל עֵץ הַחַיִּים, יֵשׁ בָּהֶם חֲלוּף, כְּמוֹ וְהַבְּדִילָה הַפְּרֻכָּת לְכֶם וְגו'. שְׁזָה בְּבְרִיאָה זֹזָה בְּאֲצִילוֹת. נוֹדַע מִי שֶׁהוּא מֵעֵץ הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ, וְדַאי כְּשֶׁמְנִיחַ תְּפִלִּין עַל רֹאשׁוֹ, מִתְּכוּן לְהַכְנִיס כָּל אֱלֹהִים אַחֲרֵים תַּחַת שְׁלִטוֹן הַשְּׁכִינָה הָעֲלִיוֹנָה שֶׁהִיא הַתְּפִלִּין שֶׁל רֹאשׁ שֶׁל הָאָדָם, וְלְהַכְנִיס אֶת כָּל הָאֲמוֹת תַּחַת יַד ה' שֶׁהִיא הַשְּׁכִינָה הַתַּחְתּוֹנָה. מִשׁוּם שֶׁבְּגָלוֹת נֶאֱמַר (משלים) תַּחַת

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שְׁלוֹשׁ רִגְזוּה אַרְץ, תַּחַת עֶבֶד כִּי יִמְלוֹךְ וְנִבֵּל כִּי יִשְׁבַּע  
 לָחֶם, וְשִׁפְחָה כִּי תִירַשׁ גְּבֻרָתָהּ. וּמִשׁוּם זֶה תִּפְלִין שָׁל  
 רֹאשׁ וַיֵּד, לְהַכְנִיס שִׁפְחָה תַּחַת גְּבֻרָתָהּ לְמַעַלָּה  
 וּלְמַטָּה. וּבַהֲזָכְרוֹת שִׁבְּפָנִים שְׁכָלוּלִים בָּהֶם שֶׁהוּא  
 שָׁקוּל לַתּוֹרָה, צָרִיף לְהַכְנִיס עֶבֶד תַּחַת רַבּוֹ לְמַעַלָּה  
 וּלְמַטָּה, וְזֶה נִקְרָא הַבֵּן שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא  
 וְשִׁכְיֵנְתּוֹ. וְזֶהוּ שִׁכְתּוֹב כֹּה אָמַר ה' בְּנֵי בְכָרֵי יִשְׂרָאֵל.  
 וַיֹּאמֶר שְׁעוֹשִׂים אֶת זֶה, נֶאֱמַר בָּהֶם בָּנִים אַתֶּם לַה'  
 אֱלֹהֵיכֶם. וּמִשׁוּם זֶה אָמַר אֵל תִּהְיוּ כַּעֲבָדִים  
 הַמְּשַׁמְשִׂים אֶת הָרַב עַל מְנַת לְקַבֵּל פָּרֶס. וּמִי שֶׁעוֹשֶׂה  
 אֶת הַמְּצוּה הַזֹּאת עַל מְנַת לְקַשֵּׁר אֱלֹהִים אַחֲרֵים שֶׁל  
 עֲבוּדָה וְרָה שֶׁתִּהְיֶה לְשִׁעְבוּדוֹ, וְהָאֲמוֹת שֶׁלְמַטָּה  
 לְשִׁים תַּחַת יָדוֹ, אֵין נוֹתְנִים לוֹ נְשֻׁמָּה אֶלָּא מִצַּד  
 הָעֶבֶד הַזֶּה. וּמִשׁוּם זֶה אִם כְּבָנִים אִם כַּעֲבָדִים. וּמִשׁוּם  
 זֶה (תהלים א) כִּי אִם בְּתוֹרַת ה' חִפְצוֹ. וּפְרָשׁוּהָ חֲכָמִים,  
 שֶׁלֹּא יִתְעַסֵּק אָדָם בְּתוֹרָה אֶלָּא בְּמָה שֶׁלְבוֹ חִפֵּץ. יֵשׁ  
 שֶׁלְבוֹ חִפֵּץ בְּסִתְרֵי תּוֹרָה, בְּמַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית וּבְמַעֲשֵׂה  
 מְרַכְבָּה, וַיֵּשׁ שְׂאִין רוּצָה אֶלָּא בְּפִשְׁטֵי הַתּוֹרָה.  
 שֶׁפִּשְׁטִים הֵם מִהֲצַד שֶׁל עֶבֶד, וְסוּדוֹת מִהֲצַד שֶׁל  
 הַמְּלָךְ. אָדוֹן וְעֶבֶד. וּמִשׁוּם זֶה לְזֶה נִקְרָא שְׁתוּל, וְלְזֶה  
 נְטוּעַ. שְׁתוּל, שְׂאִין לוֹ קֶשֶׁר. וְנְטוּעַ, שְׂאִין לוֹ עֲקִירָה.

וְהִנָּחָה דְשִׁבְתַּת בְּרִשׁוֹת יַחֲידוֹ שֶׁל עוֹלָם, אִיהִי שִׁכְיֵנְתָא שְׁבַת מְלֻכְתָּא, לֹא  
 צָרִיף לְמַעַבֵּד בַּה עֲקִירָא מִהוּא חִפֵּץ, דְּאִתְמַר בַּה כִּי אִם בְּתוֹרַת ה' חִפְצוֹ  
 וְאוֹקְמוּהָ רַבָּנָן. אֶלָּא לְמַהוּי בַּה קְבוּעַ. אֲבָל מִסְטָרָא דְעַץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע,  
 צָרִיף לְמַעַבֵּד בַּה עֲקִירָא לְמַהוּי מְטִלְטֵל וְגַלִּי מֵאַתֵּר לְאַתֵּר, כְּמָה

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

דאוקמוה רבנן דמתניתין. אף חובב עמים וגו'. אלין אנון דמכתתין רגליהון ממדינה למדינה. ודרשינן לה דה"ק בזמנא דאת חובב עמים בגלותא בחובין דדרא. כל קדושו יהיו בידי, ולבתר אמר והם תבו לרגליה, אלין אנון דמכתתין רגליהון ממדינה למדינה ומאתר לאתר, לשא ולתן במשא ובמתן דאורייתא, דאזלין מטלטלין מאתר לאתר אתחשיב לון בגלגול. דשבע מיני עניות אתחשיב לה לבר נש כשבע מדורין דגיהינם, דלכלהו נחית אדם בתיובתא סליק, דעליהו אתמר וישרתי אתכם אף אני שבע כחטאתיכם. בגין דחב אדם בוו' מינין דאנון חטה ושעורה וגפן ותאנה ורמון וית שמן ודבש. ובגין דא הוו אמרי רבנן דמתני' אילן שאכל אדם הראשון חטה ה'יה. ואחרנין אמרין גפן ה'יה. ואחרנין אמרין תאנה ה'יה, ולא ה'יה חולקין במלוליהו, דכלא קשוט. דשבעת מינין נטועין בארץ, חטה ושעורה. והינו דתנן, בעצרת על פרות האילן נדון כל עלמא. בלהו קרא לון אילן חד מסטרא חד. ומסטרא אחרא מתפרשן לוו' מינין. כגון לולב דאיהו אגדה חדא לתתא ולעלא מתפרשן מינין כל חד לחולקה. כגונא דחיון דאתמר בהו (יחזקאל א) ופניהם וכנפיהם פרודות מלמעלה ולתתא שתים חברת איש ושתים מכסות את גויותיהנה. וכאה איהו עץ דאיהו שתול על פלגי מים דאורייתא. ויתיר מאן דאיהו מסטרא דאילנא דחיי, דאתמר בה אשר פרו ויתן בעת"ו, ודא שכנתא ולא אפיק מעת דילה. אגני ה' בעת"ה אחישנה. בעתה ע"ב פנים לתורה, דאיהו ת' מן עת ועלהו לא יבול. כגון שמלתך לא בלתה מעליה. וכל אשר יעשה יצליח (תהלים א). אלין פקודין דעשה. דאתמר עליהו וכל אשר הוא עושה ה' מצליח בידו. ואוקמוה מ"מ דאיהו אורייתא דאתמר בה שתה מים מבורך וגו'. ואוקמוה בור מים מכנסים באר מים חיים. ה'דא הוא דכתיב מעין גנים באר מים חיים. מסטרא דעץ הדעת טוב ורע, איהו מים מכנסים למקוה. מים מכנסים סרוחים. אלין

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

מִסְטָרָא דְטוֹב. וְאֵלִין מִסְטָרָא דְרַע. וּמִיָּם מְכַנְסִים אֵלִין הַלְכוֹת וּלְקוּטוֹת  
 דְּאֲנוּן כְּגוֹן לְקַט שְׂכַחָה וּפְאָה לְעַנִּי. הֵכִי מִיָּם מְכַנְסִים לְהֵוּא דְאֶקְרִי עֲנִי  
 בְּאוּרִיתָא וּבְפִקוּדִין דִּילְהָ, דְלִית לָהּ אֶלָּא מָא דִּיהִבִּין לָהּ, דְאֶשְׁתַּקְנִיא  
 מְלָבַר עִי אַחֲרָא. וְכָל (נ"א אכל) אֵלִין דְּסִטְרָא דְאֵילָנָא דְחַיִּי, אֲנוּן דְּמִין  
 לְבָאָר מִיָּם חַיִּים, דְלִית לָהּ פְּסִיקוּ, וְדְמִין לְעֵץ דְּאִיהוּ נְטוּעַ עַל פְּלָגֵי מִיָּם,  
 אוּ שְׁתוּל דְּאֶעְקְרוּ הֵוּא אֵילָנָא מֵאַתְר דִּיבְשָׁה וּשְׁתַּלּוּ לָהּ עַל פְּלָגֵי מִיָּם,  
 דְּאֲנוּן מְשַׁלְּשִׁים בְּאוּרִיתָא. וְאֶתְקְרִיאוּ פְּלָגֵי מִיָּם, עַל שְׁם דְּאִית לָהּ  
 פְּלָגְתָא דְּמִתְנִיתִין דִּילְהוֹן וְהֵכִי (נ"א ודהוא) פְּלָגְתָא דְּאֵילָנָא דְּחַיִּי, אִיהוּ מִיָּם  
 עֲלִיוֹנִים דְּכָרִים, מִיָּם תַּחְתּוֹנִים נְקֻבוֹת, וְאֲנוּן בּוֹכִים בְּגִין דְּלָא יְהוּ רְחוּקִין  
 מִקְדָּשָׁא בְּרִיף הוּא. וְקִדְשָׁא בְּרִיף הוּא עֶבֶיד בְּהוּ פְּלָגְתָא, דְּשׁוּי פְּלָגוּ  
 לְעֵלָּא מִן רְקִיעָא, וּפְלָגוּ לְתַתָּא מְרְקִיעָא. בְּגִין לְמַהוּי אֶשְׁתַּמּוּדַע חֲלוּק בֵּין  
 דְּכוּרִין לְנוֹקְבִין. בְּגִין כֶּף שְׁוִי קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא הַבְּדֵלָה בֵּין אֲנָפִין דְּדְכוּרָא  
 לְאֲנָפִין דְּנוֹקְבָא.

וְהִנְחָה שְׁל שַׁבַּת בְּרִשׁוֹת יְחִידוֹ שְׁל עוֹלָם, הִיא  
 הַשְּׂכִינָה שַׁבַּת הַמְּלָכָה, לֹא צָרִיף לְעֲשׂוֹת בָּהּ עֶקֶרָה  
 מֵאוֹתוֹ חֶפֶץ, שְׁנֶאֱמַר בּוֹ כִּי אִם בְּתוֹרַת ה' חֶפְצוֹ,  
 וּפְרִשׁוּהָ רַבּוּתֵינוּ. אֶלָּא לְהִיּוֹת בּוֹ קְבוּעַ. אֲבָל מִצַּד שְׁל  
 הָעֵץ טוֹב וְרַע, צָרִיף לְעֲשׂוֹת בּוֹ עֶקֶרָה שְׁיִהְיֶה  
 מְטֻלְטֵל וְגוֹלָה מִמְּקוֹם לְמְקוֹם, כְּמוֹ שְׁבַּאֲרוּהָ רַבּוּתֵינוּ  
 שְׁל הַמְּשָׁנָה, אֵף חֲבִב עַמִּים וְגו' (דברים לג) – אֵלּוֹ אוֹתָם  
 שְׁמִכְתָּתִים רְגִלֵיהֶם מִמְּדִינָה לְמְדִינָה. וְדוֹרְשִׁים אוֹתוֹ  
 שְׁכַף אוֹמֵר, בְּזִמְן שְׁאֲתָה חוֹבֵב עַמִּים בְּגָלוּת בְּחֶטְאֵי  
 הַדּוֹר, כָּל קִדְשֵׁי יִהְיוּ בִּידָהּ. וְאַחַר כֶּף אָמַר וְהֵם תְּכוּ  
 לְרִגְלָהּ, אֵלּוֹ אוֹתָם שְׁמִכְתָּתִים רְגִלֵיהֶם מִמְּדִינָה  
 לְמְדִינָה וּמִמְּקוֹם לְמְקוֹם לְשָׂא וּלְתֵן בְּמִשָּׂא וּמִתָּן שְׁל

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

תורה, שהולכים מטלטלים ממקום למקום, נחשב להם כגלגול. ששבעה מיני עניות נחשב לו לאדם בשבעה מדורי גיהנם, שלכלם יורד אדם, ובתשובה עולה, שעליהם נאמר ויסרתי אתכם אף אני שבע על ח אתיכם. משום שחטא אדם בשבעה מינים, שהם חטה ושעורה וגפן ותאנה ורמון וזית שמן ודבש. ומשום זה היו אומרים רבותינו של המשנה, אילן שאכל אדם הראשון חטה היה. ואחרים אומרים גפן היה. ואחרים אומרים תאנה היתה. ולא היו חלוקים בדבריהם, שהכל אמת. ששבעת המינים נטועים בארץ, חטה ושעורה. והינו מה ששנינו, בעצרת על פרות האילן נדון כל העולם. לכלם קרא אילן אחד מצד אחד. ומצד אחר נפרדים לשבעה מינים. כמו לולב שהוא אגדה אחת למטה ולמעלה, נפרדים המינים כל אחד לחלקו, כמו החיות שנאמר בהן (יחזקאל א) ופניהם וכנפיהם פרדות מלמעלה. ולמטה, שתיים חברות איש ושתיים מכסות את גויתיהנה. אשריו העץ שהוא שתול על פלגי מים של התורה. ויותר מי שהוא מהצד של עץ החיים, שנאמר בו (בראשית א) אשר פריו יתן בעת"ו, וזו השכינה, ולא מוציא מעת שלו. אני ה' בעת"ה אחישנה. בעתה, שבעים ושנים פנים לתורה, שהוא ת' מן עת, ועלהו לא יכול. כמו שמלתך לא בלתה מעליך. וכל אשר יעשה יצליח – אלו מצוות עשה, שנאמר עליהן וכל אשר הוא עשה ה' מצליח בידו. (מים הינו שכתוב על פלגי

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

מִים) וּפְרִשׁוּהָ בְעֲלֵי הַמְשָׁנָה שֶׁהִיא הַתּוֹרָה, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ  
 שְׁתֵּה מַיִם מִבּוֹרָךְ וְגו'. וּפְרִשׁוּהָ, בּוֹר – מַיִם מְכַנְסִים.  
 בָּאֵר מַיִם חַיִּים. זֶהוּ שְׁכָתוּב מֵעֵין גַּנְיָם בָּאֵר מַיִם חַיִּים.  
 מִהֲצַד שֶׁל עֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, הִיא מַיִם מְכַנְסִים  
 לְמִקְוֵה. מַיִם מְכַנְסִים סְרוּחִים. אֵלוּ מִצַּד הַטּוֹב, וְאֵלוּ  
 מִצַּד הָרַע. וְהַמַּיִם הַמְכַנְסִים (למקוה) אֵלוּ הַלְכוֹת  
 וּלְקוּטוֹת שֶׁהֵן כְּמוֹ לֶקֶט שֶׁכָּחָה וּפָאָה לְעֵנִי, כִּף הַמַּיִם  
 הַמְכַנְסִים לְאוֹתוֹ שֶׁנֶּקְרָא עֵנִי בַתּוֹרָה וּבְמִצְוֹתֶיהָ,  
 שֶׁאֵין לוֹ אֵלָא מַה שֶׁנּוֹתְנִים לוֹ, שֶׁנֶּשְׁקָה מִבַּחוּץ עַל יַדִּי  
 אַחֵר. אָבֵל אֵלוּ שֶׁל צַד שֶׁל עֵץ הַחַיִּים, הֵם דּוֹמִים  
 לְבָאֵר מַיִם חַיִּים שֶׁאֵין לָהֶם הַפֶּסֶק, וְדוֹמִים לְעֵץ  
 שֶׁהוּא נְטוּעַ עַל פְּלִגֵּי מַיִם, אוֹ שֶׁתּוֹל שֶׁעֲקָרוֹ אוֹתוֹ  
 הָאֵילָן מִמְּקוֹם שֶׁל יְבִשָּׁה וְשֶׁתְּלוּ אוֹתוֹ עַל פְּלִגֵּי מַיִם,  
 שֶׁהֵם מְשַׁלְּשִׁים בַּתּוֹרָה. וְנִקְרָאוּ פְּלִגֵּי מַיִם, עַל שֵׁם  
 שֶׁיֵּשׁ לָהֶם מַחְלֶקֶת בְּמִשְׁנֵה שְׁלָהֶם, וְכִף הַמַּחְלֶקֶת שֶׁל  
 עֵץ הַחַיִּים הוּא מַיִם עֲלִיוֹנִים וְזָכְרִים. מַיִם תַּחְתּוֹנִים  
 נִקְבּוֹת. וְהֵם בּוֹכִים כְּדִי שֶׁלֹּא יִהְיוּ רַחוּקִים מִהַקְדוּשׁ  
 בְּרוּךְ הוּא. וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה בָּהֶם מַחְלֶקֶת,  
 שֶׁשֵׁם חֲצִי לְמַעַלָּה מִהַרְקִיעַ, וְחֲצִי לְמַטָּה מִהַרְקִיעַ,  
 כְּדִי שֶׁיִּהְיֶה נּוֹדַע הַחֲלוּק בֵּין הַזְּכָרִים לְנִקְבִיִּים. מִשּׁוּם  
 כִּף שֵׁם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַבְּדִלָּה בֵּין פְּנֵי הַזְּכָר לְפְנֵי  
 הַנְּקֵבָה.

וְהֵאֵי אִיהוּ מַחְלֶקֶת לְשֵׁם שְׁמַיִם דְּסוּפוֹ לְהַתְקִים. אָבֵל כְּלֵהוּ אַחַד, כְּגוֹן  
 דְּאֶתְמַר בְּאָדָם וְאֶתְמַתָּה אַחַד קְרָאֲתִינוּ. וְאֶת א' תּוֹכִיחַ דְּאִיהִי י' לְעֵלָא מַיִם  
 וְזָכְרִים. י' לְתַתָּא מַיִם נוֹקְבִין. כְּגוֹן י"ז מִן יֵאֵהוּדוֹנָה"י אֲשֶׁתְּאָרוֹ שִׁית אֲתָנוּ



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בְּאֲמֻצְעֵי־תָא, בֵּין י"ז מִן יֵהוּדוֹנָה"י כְּחֻשְׁבָּן ו' מִן א' דְּאִיהוּ רְקִיעַ  
 בְּאֲמֻצְעֵי־תָא. וְעֵלָה אֲתָמֵר (יחזקאל א) וּמִמַּעַל לְרְקִיעַ אֲשֶׁר עַל רֵאשִׁים.  
 וְאֲתָמֵר בֵּיה דְּמוֹת כְּמֵרָאָה אָדָם עֲלִיו מְלַמְעֵלָה, וְדָא א' מִן אָדָם. וְלָאוּ כָּל  
 פְּלַגְתָּא שְׁוִין. דְּאִית פְּלַגְתָּא לְמִיפְלַג בֵּין טוֹב לְרַע. וְאִית פְּלַגְתָּא לְמִיפְלַג  
 בֵּין דְּכוּרִין לְנוֹקְבִין, כְּגוֹן מְאֵרִי מִתְנִיתִין, דְּדָא הוּא חוּלְקַ עַל הַהֲלָכָה  
 דִּילָהּ, לְמַהוּי מִים עֲלִיוֹנִים לְאֲתַגְבְּרָא עַל נוֹקְבָא דְּאִיהִי מִים תְּחַתּוֹנִים  
 וּמֵאֵן דְּאֵלִים גְּבַר. כְּגוֹן הַלְכָה דְּהַלְל עַל הַלְכָה דְּשִׁמְאִי דְּאֲתַכְפִּיא הַלְכָא  
 דְּשִׁמְאִי תְּחוֹת הַלְכָה דְּהַלְל. אַע"פ דְּאֵלוּ וְאֵלוּ דְּבָרֵי אֱלֹהִים חַיִּים. אֶלָּא  
 לְאֲחֻזָּאָה דְּמֵאֵן דְּאִיהוּ מְסֻטְרָא דְּנוֹקְבָא, צְרִיף לְאֲתַכְפִּיא תְּחוֹת דְּכוּרָא.  
 כְּגוֹן טְפָה דְּנוֹקְבָא דְּאֲתַכְפִּיא תְּחוֹת דְּדְכוּרָא אֶקְרִי בְּן. וְאִי טְפָה דְּנוֹקְבָא  
 שְׁלֻטָא עַל טְפָה דְּדְכוּרָא אֶקְרִי בַת. וְהֵכָא אִיהוּ רְזָא וְהִזְהִי כְּעֵץ שְׁתוּל עַל  
 פְּלָגֵי מִים, דְּאֲנוּן רְזִין דְּאוּרִיתָא דְּבַעַל פָּה. וְאֲתַקְרִיאוּ דְּבָרֵי אֱלֹהִים חַיִּים  
 מְסֻטְרָא דְּאֵילָנָא דְּחַיִּי. וְעֵלִיהוּ אֲתָמֵר (משלי כא) פְּלָגֵי מִים לֵב מְלֶךְ בְּיַד ה'  
 עַל כָּל אֲשֶׁר יִחְפוֹץ יִטְנוּ. וְאִית פְּלַגְתָּא עַל לְבוּשֵׁי א' מִן אָדָם וְהִינוּ דְּכַר  
 וְנוֹקְבָא. כְּגוֹן אֵלִין דְּחוּלְקִין עַל פְּסָקוֹת דְּלְבוּשֵׁי מְטְרוֹנִיתָא, וְעַבְדִּין לוֹן  
 כְּמָה פְּרוּקִין, עֵלִיהוּ אֲתָמֵר וְעֵלָהוּ לֹא יִבַל. כְּגוֹן שְׁמֵלְתֶךָ לֹא בִלְתָה  
 מְעֵלֶיךָ. וְלָאוּ אֲנוּן כְּאֲנוּן לְבוּשִׁין דְּאֲסוּר טְמָאָה פְּסוּל, דְּהִנֵּי מְאִנֵּי דְּרַבָּנָן  
 דְּבָלוּ דְּמִתְחַכְּבֵי שְׂדִים בָּהוּ. וְכָל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה יַצְלִיחַ, אֵלִין פְּקוּדֵי דְּעֵשָׂה.  
 וְעוֹד אוּרִיתָא אֲתַקְרִיאַת חוּמָא, כְּגוֹן וְהַמִּים לָהֶם חוּמָה מִימִינָם. וְאִיהִי  
 חֲמָה לְאֲמִין דְּעֵלְמָא דְּלֹא קְבִילוּ לָהּ, כְּגוֹן מְצָרִים דְּאֲתַעְבִּיד לוֹן חֲמָה  
 וְטְבַעוּ בּוּ וּמִתּוּ. וְהִינוּ כִּי יִשְׂרָיִם דְּרַכִּי ה' וְגו'. מְסֻטְרָא דִּימִנָא אֲתַקְרִיאַת  
 שְׁכִינְתָא חוּמָה מְסֻטְרָא דְּחֻסְדַּ דְּתַמָּן חֲכָמָה. וּמְסֻטְרָא דְּגְבוּרָה, וְאִנֵּי אֶהֱיָה  
 לָהּ נֶאֱמַר ה' חוּמַת אֵשׁ סְבִיב. וּמְסֻטְרָא דְּעֵמוּדָא דְּאֲמֻצְעֵי־תָא אֲתַקְרִיאַת  
 רוּחַ גְּדוּלָהּ וְחוּק. גְּדוּלָהּ מְסֻטְרָא דְּחֻסְדַּ. וְחוּק מְסֻטְרָא דְּגְבוּרָה **בְּיַד חוּקָה**  
 וְגו'. גְּדוּלָהּ, וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדוֹלָה (שם). מִתְרוּיָהוּ מְפָרַק הָרִים

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וּמְשַׁבֵּר סְלָעִים, דְּאֲנוּן אֲמִין דְּעֵלְמָא דְּלֹא קְבִילוּ אֲוִרִיתָא. מְרוּחַ ה' דְּאֲתָמַר בְּהַּ וְנָחָה עָלָיו רוּחַ ה'. וְאֲתַקְרִיאת רַעַשׁ הָדָא הוּא דְכְּתִיב וְאֲשָׁמַע אַחֲרֵי קוּל רַעַשׁ גְּדוּל וְגו' וְעֵתִיד לְאֲעַבְרָא רַעַשׁ דְּסִטְרָא אַחֲרָא דְאֲתָמַר בְּהַּ לֹא בְרַעַשׁ ה' (מַלְכִים). וְאֲתַקְרִיאת אִשׁ, הָדָא הוּא דְכְּתִיב בְּהַּ דְּבָרֵי כָּאִשׁ נָאִם ה'. וְעֵתִיד לְלַחֵף אֲשָׁא דְּסִטְרָא אַחֲרָא, דְּאֲתָמַר בְּהַּ לֹא בָּאִשׁ ה'. אֲשָׁתָּא מְלָכָא בְּקוּל דְּמִמָּה דְּקָה, דְּאִיהִי שְׂכִינְתָּא צְלוּתָא בְּחִשְׁאֵי, דְּבְּהַּ אֲדוּנֵי שְׂפָתֵי תַּפְתָּח וּפִי יִגִּיד תְּהִלְתָּךְ דְּבְּאֲרַבְעָה אִיהִי רְבִיעָא דְּקָה, דְּאִיהִי שְׂכִינְתָּא. אֲבָל תְּלַת קְלָפִין שְׁלֹשׁ שָׁנִים יִהְיֶה לְכֶם עֲרָלִים לֹא יֵאָכֵל וּבִשְׁנָה הָרְבִיעִית יִהְיֶה כָּל פְּרִי, דָּא קוּל דְּמִמָּה דְּקָה. וּבְגִין דָּא ד' נְכַסּוּ לְפָרְדֵּס, תְּלַת דְּעָאלוּ בְּתַלְת שָׁנִים עֲרָלִים חַד הֲצִיץ וּמַת. וְחַד הֲצִיץ וּנְפָגַע. ג' יֵצֵא לְתַרְבוּת רָעָה. רְבִיעָה דְּעָאל בְּשָׁנָה הָרְבִיעִית קִדְשׁ הַלּוּלָיִם לָהּ עָאל בְּשָׁלֵם וּנְפַק בְּשָׁלֵם. וְדָא רְוָא דְּפָרְדֵּס בְּתוֹף הֲגֵן דְּאִיהוּ פ', פֶּשֶׁט, ר' רְאִיָּה דְּפָסוּק, ד' דְּרִשָּׁה, כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ אֵין מְשִׁיבִין עַל הַהֲגָדָה.

וְזוּהֵי מַחְלֶקֶת לְשֵׁם שְׁמַיִם שְׁסוּפָה לְהַתְקִיָּם. אֲבָל כְּלָם אַחַד, כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר בְּאָדָם וְאֲשָׁתוֹ, (ישעיה נא) כִּי אַחַד קָרָאתִיו. וְהָאוֹת א' תּוֹכִיחַ, שְׁהִיא י' לְמַעְלָה מִיָּם וְכָרִים. י' לְמַטָּה מִיָּם נְקֻבוֹת. כְּמוֹ י"י מִן יֵאֱהוּדוּנָה"י, נִשְׁאַרוּ שֵׁשׁ אוֹתִיּוֹת בְּאֲמִצַּע בֵּין י"י מִן יֵאֱהוּדוּנָה"י כְּחֻשְׁבוֹן ו' מִן א' שְׁהוּא הֲרָקִיעַ בְּאֲמִצַּע, וְעָלָיו נֶאֱמַר (יחזקאל א) וּמִמַּעַל לְרָקִיעַ אֲשֶׁר עַל רֹאשׁוֹ, וְנֶאֱמַר בּוֹ דְמוּת כְּמַרְאֵה אָדָם עָלָיו מְלַמְעָלָה. וְזֶה א' מִן אָדָם. וְלֹא כָּל הַמַּחְלֻקוֹת שְׁווֹת. שְׁיֵשׁ מַחְלֶקֶת לְחֶלֶק בֵּין טוֹב לְרַע, וְיֵשׁ מַחְלֶקֶת לְחֶלֶק בֵּין זְכָרִים לְנְקֻבוֹת, כְּמוֹ בְּעָלֵי הַמִּשְׁנָה, שְׁזֶה חוֹלֵק עַל הַהֲלָכָה שְׁלוֹ, שְׁהַמִּים הַעֲלִיּוֹנִים יִהְיוּ מְתַגְבְּרִים עַל הַנְּקֻבָּה שְׁהִיא מִיָּם

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

תחתונים, ומי שאֵלִים גוֹבֵר. כְּמוֹ הַלְכָה שֶׁל הַלֵּל עַל הַלְכָה שֶׁל שְׁמַאי, שְׁנִכְנַעַת הַהֲלָכָה שֶׁל שְׁמַאי תַּחַת הַהֲלָכָה שֶׁל הַלֵּל, אָף עַל פִּי שְׂאֵלוֹ וְאֵלוֹ דְּבַרֵי אֱלֹהִים חַיִּים. אֲלֵא לְהִרְאוֹת, שְׁמִי שֶׁהוּא מִצַּד הַנִּקְבָּה, צָרִיף לְהַכְנִיעַ תַּחַת הַזְכָּר, כְּמוֹ טֶפֶה שֶׁל נִקְבָּה שְׁנִכְנַעַת תַּחַת הַזְכָּר שְׁנִקְרָא בֶּן. וְאִם טֶפֶת נִקְבָּה שׁוֹלְטַת עַל טֶפֶת הַזְכָּר, נִקְרָא בֵּת. וְכַאֲן הוּא סוּד וְהִיא כְּעַץ שְׁתוּל עַל פְּלָגֵי מַיִם, שֶׁל אוֹתָם סוּדוֹת הַתּוֹרָה שְׁבָעַל פֶּה, וְנִקְרָאוּ דְּבַרֵי אֱלֹהִים חַיִּים מִצַּד שֶׁל עֵץ הַחַיִּים, וְעַלֵּיהֶם נֶאֱמַר (משלי כא) פְּלָגֵי מַיִם לֵב מְלֶךְ בְּיַד ה' עַל כֹּל אֲשֶׁר יַחְפֹּץ יִטְנוּ. וַיֵּשׁ מִחֻלְקַת עַל לְבוּשֵׁי א' מִן אָדָם, וְהִינוּ זָכָר וְנִקְבָּה, כְּמוֹ אֵלוֹ שְׁחוּלְקִים עַל הַפְּסָקוֹת שֶׁל לְבוּשֵׁי הַגְּבִירָה, וְעוֹשִׂים לָהֶם כְּמָה יְשׁוּבִים. עַלֵּיהֶם נֶאֱמַר וְעִלְהוּ לֹא יָבוּל. כְּמוֹ שְׁמֵלְתָךְ לֹא בִלְתָה מֵעֲלִיךְ. וְאִינָם כְּאוֹתָם לְבוּשִׁים שֶׁל אֶסוּר טְמֵאָה פְּסוּל, שֶׁהַבְּגָדִים הַלְלוּ שֶׁל רְבוּתֵינוּ שְׁמֵתִבְלִים, שְׁמֵתִחַכְכִּים בָּהֶם הַשָּׂדִים. וְכֹל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה יִצְלִיחַ – אֵלוֹ מִצְוֹת עֲשֵׂה. וְעוֹד, תּוֹרָה נִקְרָאת חוּמָה, כְּמוֹ וְהַמַּיִם לָהֶם חֲמָה מִימִינָם. וְהִיא חֲמָה לְאֲמוֹת הָעוֹלָם שֶׁלֹּא קִבְּלוּ אוֹתָהּ, כְּמוֹ מְצָרִים שְׁנַעֲשִׂתָה לָהֶם חֲמָה, וְטָבְעוּ בָּהּ וַיִּמָּתוּ. וְהִינוּ כִּי יִשְׂרָיִם דְּרָכֵי ה' וְגו'. מִצַּד הַיְמִין נִקְרָאת הַשְּׂכִינָה חוּמָה, מִצַּד הַחֹסֶד שְׁשֵׁם חֲכָמָה. וּמִצַּד הַגְּבוּרָה – וְאֲנִי אֶהְיֶה לָּהּ נֶאֱמַר ה' חוּמַת אִשׁ סָבִיב. וּמִצַּד הָעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי נִקְרָאת רוּחַ גְּדוּלָה וְחוּק. גְּדוּלָה מִצַּד הַחֹסֶד, וְחוּק מִצַּד הַגְּבוּרָה, בְּיַד

# וּבְאֵתוֹת. זֶה הַמַּטָּה, כְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר, לִחְוֹאת הַמַּטָּה הַזֶּה תִּקַּח בְּיָדְךָ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

חֻזְקָה וְגו'. גְּדוּלָה וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדוּלָה.  
מִשְׁנִיָּהֶם מִפְּרֵק הָרִים וּמִשְׁבַּר סְלָעִים. שֶׁהֵם אַמּוֹת  
הָעוֹלָם שֶׁלֹּא קִבְּלוּ תוֹרָה. מֵרוּחַ ה', שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ וְנָחָה  
עָלָיו רוּחַ ה'. וְנִקְרְאתָ רַעַשׁ. זֶהוּ שְׁכַתּוּב וְאֲשַׁמַּע אֶחְרֵי  
קוֹל רַעַשׁ גָּדוֹל וְגו'. וְעֵתִיד לְהַעֲבִיר רַעַשׁ שֶׁל הַצַּד  
הָאֲחֵר, שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ לֹא בְרַעַשׁ ה' (מלכים א יט). וְנִקְרְאתָ  
אֵשׁ. זֶהוּ שְׁכַתּוּב כֹּה דְבָרֵי כָּאֵשׁ נָאֵם ה'. וְעֵתִיד לְלַחֵף  
הָאֵשׁ שֶׁל הַצַּד הָאֲחֵר, שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ לֹא בָאֵשׁ ה'. נִשְׁאַר  
הַמֶּלֶךְ בְּקוֹל דְּמָמָה דְקָה, שֶׁהִיא שְׂכִינָה, תִּפְלָה  
בְּחַשְׁאֵי, שְׂבָה אֲדָנִי שְׁפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ.  
שְׂבָאֲרַבְעָה הִיא רְבִיעֵית דְקָה, שֶׁהִיא הַשְּׂכִינָה. אֲבָל  
שְׁלֹשׁ קְלָפוֹת, שְׁלֹשׁ שָׁנִים יִהְיֶה לָכֶם עֲרָלִים לֹא יֵאָכֵל  
וּבִשְׁנָה הָרְבִיעִית יִהְיֶה כָּל פְּרִי קֹדֶשׁ, זֶה קוֹל דְּמָמָה  
דְקָה. וּמִשׁוֹם זֶה נִכְנָסוּ אַרְבָּעָה לְפָרְדֵּס. שְׁלֹשָׁה  
שְׁנֵיכְנָסוּ בְּשְׁלֹשׁ שָׁנִים עֲרָלִים – אֶחָד הִצִּיץ וּמֵת, וְאֶחָד  
הִצִּיץ וּנְפָגַע, שְׁלִישִׁי יִצָּא לְתַרְבוֹת רַעָה. הָרְבִיעִי  
שְׁנֵיכְנָס בְּשְׁנָה הָרְבִיעִית – קֹדֶשׁ הַלּוּלָם לָה'. נִכְנָס  
בְּשָׁלוֹם וַיִּצָּא בְּשָׁלוֹם. וְזֶהוּ סוּד שֶׁל הַפְּרִדָּס בְּתוֹךְ הַגֶּן  
שֶׁהוּא: פ' פֶּשֶׁט, ר' רֵאִיָּה שֶׁל פְּסוּק, ד' דְרָשָׁה, כְּמוֹ  
שֶׁבְּאֵרוֹהָ אֵין מְשִׁיבִין עַל הַהַגְדָּה.

לח וּבְאֵת הַמַּטָּה הַזֶּה – תִּקַּח בְּיָדְךָ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה בּוֹ אֵת הָאוֹתוֹת

בזוהר – ספר במדבר – פרשת שלח לך – דף ק"ס ע"ב

## האתת:

וּבְמִפְתֵּימָם. זֶה הַדָּם, כְּמָה שֶׁנֶּאֱמַר, וְנִתַּתִּי  
 מִזִּבְחֵי שָׁמַיִם וּבְאָרְץ:

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

רבי יצחק אומר, כד הוּוּ מְטָאן לְגַבְיֵיהוּ דְאֵינוּן עֲנָקִים, הוּוּ שְׁוִיין ההוא חוּטְרָא דְמִשָּׁה קַמְיֵיהוּ, וְאִשְׁתְּוִיבוּ. וּמְנַלְן דְהֵהוּא חוּטְרָא יְהִיב לון. הָדָא הוּא דְכְתִיב, וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים עֲלוּ זֶה בְּנֶגֶב. כְּתִיב הָכָא עֲלוּ זֶה, וְכְתִיב הָתָם (שמות ד) וְאֵת הַמִּטָּה הַזֶּה וְגו', וּבְגִינְיָה אִשְׁתְּוִיבוּ. דְאִי תִימָא הֲנִי עֲנָקִיָא שְׁבָקִי לון. אֶלָּא אָתוּ לְנִסְבָּא לון, וְהוּוּ שְׁוִיין לְקַמְיֵיהוּ הֵהוּא חוּטְרָא, וּמְשִׁתְּוִיבִי (ס"א ומשתמטי) מְקַמְיֵיהוּ. רְבִי יְהוּדָה אָמַר, מְסוּרַת שְׁמָא קְדִישָׁא מְסַר לון מִשָּׁה, וּבְגִינְיָה אִשְׁתְּוִיבוּ מְנִיֵּיהוּ.

רבי יצחק אומר, כְּשֶׁהִיוּ מְגִיעִים לְאוֹתָם עֲנָקִים, הָיוּ שְׁמַיִם אוֹתוֹ מִטָּה שֶׁל מִשָּׁה לְפָנֵיהֶם, וְנִצְלוּ. וּמְנִין לְנוּ שְׁאוֹתוֹ מִטָּה נִתֵּן לָהֶם? זֶהוּ שְׁכַתוֹב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים עֲלוּ זֶה בְּנֶגֶב. כְּתוּב כָּאן עֲלוּ זֶה, וְכְתוּב שָׁם (שמות ד) וְאֵת הַמִּטָּה הַזֶּה וְגו', וּבְגִלְלוּ נִצְלוּ. שְׁאֵם תֹּאמַר שְׁהַעֲנָקִים הִלְלוּ עֲזָבוּ אוֹתָם? אֶלָּא בָּאוּ לְקַחְתָּם, וְהָיוּ שְׁמַיִם מוֹלֵם אוֹתוֹ מִטָּה, וְנִצְוִלִים (ובורחים) מְלַפְנֵיהֶם. רְבִי יְהוּדָה אָמַר, מְסוּרַת שֵׁם הַקְּדוּשׁ מְסַר לָהֶם מִשָּׁה, וּבְגִלְלוּ נִצְלוּ מֵהֶם.

מטיפים מהכוס ג' פעמים:

**דָּם. וְאִשׁ. וְתִמְרוֹת עֶשֶׂן:**

**דָּבָר אַחֵר, בְּיַד חֲזָקָה שְׁתִּימ, וּבְזֶרַע נְטוּיָה  
שְׁתִּימ, וּבְמָרָא גָדֹל שְׁתִּימ, וּבְאֵתוֹת  
שְׁתִּימ, וּבְמִפְתֵּי שְׁתִּימ:**

**לְטָאֵלוּ עֶשֶׂר מִכּוֹת שֶׁהֵבִיא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא  
עַל**

**הַמְצָרִים בְּמִצְרַיִם, וְאֵלוּ הֵן:**

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

לְטָאֵלוּ עֶשֶׂר מִכּוֹת שֶׁהֵבִיא

**בוֹחֵד – סַפֵּר בְּרֵאשִׁית – פֶּרֶשֶׁת לֶךְ-לָךְ – דָּף פֶּב ע"א**

אָמַר רַבִּי יִצְחָק. וּוִי לְאַנּוּן חַיִּיבִיא דְעֵלְמָא דְלָא יָדְעִין וְלָא מְשַׁגְּיחִין  
בְּעֵבִידְתֵּיהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאַנּוּן לָא מְסַתְּפְלִי (בְּכֹל) דְכָל מַה דְהוּי  
בְּעֵלְמָא מְעַם קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אִיהוּ, דְאִיהוּ יָדַע בְּקַדְמִיתָא מַה דְלֵהוּי  
בְּסוּפָא דְכְּתִיב, (ישעיהו מו) מִגִּיד מְרֵאשִׁית אַחֲרִית. וְאִיהוּ אֶסְתְּכִי וְעֵבִיד  
עֵבִידוּ בְּקַדְמִיתָא בְּגִין לְסַלְקָא לֹון לְבַתֵּר יוֹמִין.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, אִוִּי לְאוֹתָם רְשָׁעֵי הָעוֹלָם שְׁלֵא  
יִוְדְעִים וְלֹא מְשַׁגְּיחִים בְּמַעֲשֵׂי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהֵם  
לֹא מְסַתְּפְלִים [בְּכֹל] שְׁכָל מַה שְׁיֵשׁ בְּעוֹלָם הוּא מְעַם  
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא יוֹדֵעַ בְּתַחֲלָה מַה שְׂיִהְיֶה

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בסוף, שְׁכַתּוֹב (ישעיהו מו) מְגִיד מִרְאשִׁית אַחֲרִית. וְהוּא  
צוֹפֵה וְעוֹשֶׂה מַעֲשִׂים בְּרֵאשׁוֹנָה בְּדִי לְהַעֲלוֹתָם לְאַחַר  
יָמִים.

תָּא חֲזִי אֲלִמְלָא דְאֲנָסִיבַת שְׁרִי לְגַבֵּי פְרַעָה, לָא אֲלָקִי הוּא, וְאֲלִקְאוּתָא דְא  
גְרִים אֲלִקְאוּתָא לְבַתֵּר בְּן דִּילְקוֹן מְצָרִים בְּנִגְעִים גְּדוּלִים, כְּתִיב הִכָּא  
נִגְעִים גְּדוּלִים וְכְתִיב הִתָּם (דברים ו) וַיִּתֵּן יְיָ אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים גְּדוּלִים וְרַעִים  
בְּמִצְרַיִם. מַה לְהִלֵּן עֶשֶׂר מִכּוֹת אֶף כָּאן עֶשֶׂר מִכּוֹת. כְּמָה דְעַבִּיד קוּדְשָׁא  
בְּרִיךְ הוּא נִסִּין וּגְבוּרָן לְיִשְׂרָאֵל לִילִיָּא, אִנּוּן הִכָּא עֲבַד לָהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ  
הוּא לְשָׂרָה נִסִּין וּגְבוּרָאן לִילִיָּא.

בְּא רְאֵה, אֲלִמְלָא שְׁנַטְלָה שְׁרִי לְפְרַעָה, הוּא לָא הִיָּה  
מְלִקָּה. וְהִהֲלִקְאָה הוּוּ גְרַמָּה הִלְקָאָה לְאַחַר מִכּוֹן  
שְׁיִלְקוּ מְצָרִים בְּנִגְעִים גְּדוּלִים. כְּתוּב כָּאן נִגְעִים  
גְּדוּלִים, וְכְתוּב שָׁם (דברים ו) וַיִּתֵּן ה' אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים  
גְּדוּלִים וְרַעִים בְּמִצְרַיִם. מַה לְהִלֵּן עֶשֶׂר מִכּוֹת – אֶף  
כָּאן עֶשֶׂר מִכּוֹת. כְּמוֹ שְׁעֲשֶׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִסִּים  
וּגְבוּרוֹת לְיִשְׂרָאֵל בְּלִילָה – אֶף כָּאן עֲשֶׂה הַקְּדוֹשׁ  
בְּרוּךְ הוּא לְשָׂרָה נִסִּים וּגְבוּרוֹת בְּלִילָה.

רַבִּי יוֹסִי פִתַּח וְאָמַר (תהלים ג) וְאַתָּה יְיָ מִגֵּן בְּעֵדֵי כְבוֹדִי וּמְרִים רֵאשִׁי. אָמַר  
דָּוִד אֶף עַל גַּב דְּכָל בְּנֵי עֲלָמָא יִיתוּן לְאַגְחָא בִּי קַרְבָּא, וְאַתָּה יְיָ מִגֵּן בְּעֵדֵי.  
תָּא חֲזִי, כְּתִיב מִגֵּן בְּעֵדֵי. אָמַר דָּוִד לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, רַבּוֹנוּ שְׁל עוֹלָם  
מִפְנֵי מָה לָא עֲבַדִּי בִּי חֲתִימָה דְּבִרְכָה כְּמָה דְּחֲתִמִּי בְּרַכָּה בְּאַבְרָהָם וְכְתִיב  
אֲנִכִּי מִגֵּן לִּי. וְאָמַרִי מִגֵּן אַבְרָהָם.

רַבִּי יוֹסִי פִתַּח וְאָמַר, (תהלים ג) וְאַתָּה ה' מִגֵּן בְּעֵדֵי  
כְבוֹדִי וּמְרִים רֵאשִׁי. אָמַר דָּוִד, אֶף עַל גַּב שְׁכָל בְּנֵי

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

העולם יבואו לערף עמי קרב - ואתה ה' מגן בעדי.  
 בא ראה, כתוב מגן בעדי. אמר דוד לקדוש - ברוך -  
 הוא: רבוננו של עולם, מפני מה לא עושים בי חתימה  
 של ברכה כמו שחותמים ברכה באברהם, שכתוב  
 אנכי מגן לך, ואומרים מגן אברהם?

**בזוהר - ספר וקרא - פרשת קדושים - דף פ"ד ע"ב**

תא חזי, עשר זמנין פקידת שרה למלאכא, למחאה לפרעה. ובעשר  
 מכתשין אלקי. סימנא עבדת שרה לבנהא בתראה במצרים.

בא ראה, עשר פעמים צותה שרה למלאך להכות  
 את פרעה, ובעשר מכות לקה. סימן עשתה שרה  
 לבניה אחריה במצרים.

רבי אבא פתח, (מיכה ז) כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות. זמין  
 קודשא בריך הוא לאחזאה פורקנא לבנוי, כאינון יומין דשלח קודשא  
 בריך הוא לאפקא לישראל, ואחזי אינון מכתשין במצראי, ואלקי לון  
 בגיניהון דישראל. תא חזי, מה בין פורקנא דא, לפורקנא דמצרים.  
 פורקנא דמצרים הוה בחד מלכא, ובמלכו חדא. הכא, בכל מלכין  
 דעלמא, וכדין יתייקר קודשא בריך הוא בכל עלמא, וינדעון בלא שולטנו  
 דקודשא בריך הוא, וכלהו ילקון במכתשין עלאין, על חד תרין, בגין  
 דיסרבון כלהו בישראל.

רבי אבא פתח, (מיכה ז) כימי צאתך מארץ מצרים  
 אראנו נפלאות. עתיד הקדוש ברוך הוא להראות  
 גאולה לבניו באותם הימים ששלח הקדוש ברוך הוא  
 להוציא את ישראל, והראה את אותן המכות



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

לְמִצְרַיִם, וְהִלְקָה אוֹתָם בְּגִלְגַל יִשְׂרָאֵל. בֵּא וּרְאֵה מַה  
בֵּין הַגְּאֻלָּה הַזֹּאת לְגְאֻלַּת מִצְרַיִם. גְּאֻלַּת מִצְרַיִם הִיְתָה  
בְּמִלְךָ אֶחָד, וּבְמַלְכוּת אַחַת – כָּאֵן בְּכָל הַמְּלָכִים שֶׁל  
הָעוֹלָם. וְאִזּוֹ יִתְכַבֵּד הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכָל הָעוֹלָם,  
וְיִדְעוּ הַכֹּל שֶׁלְטוֹנוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכֹלֵם יִלְקוּ  
בְּמַכּוֹת עֲלִיוֹנוֹת, עַל אַחַת שְׁתַּיִם, מִפְּנֵי שִׁיִּסְרְבוּ כֻלָּם  
אֶת יִשְׂרָאֵל.

וּכְדֵיִן יִתְגַּלֵּי שׁוֹלְטָנִיָּה דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְכְתִיב, (זכריה יד) וְהָיָה יְיָ לְמִלְךָ  
עַל כָּל הָאָרֶץ. וּכְדֵיִן כִּלְהוּ יִתְנַדְּבוּן בְּהוּ בִישְׂרָאֵל לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,  
הִדָּא הוּא דְכְתִיב, (ישעיה סו) וְהִבִּיאוּ אֶת כָּל אֲחֵיכֶם וְגו'. כְּדֵיִן קְיִימִין אֲבָהוֹן  
בְּחֻדוֹה, לְמַחְמֵי פּוּרְקָנָא דְבְנֵיהוּ כְּמַלְקֻדְמִין. הִדָּא הוּא דְכְתִיב, כִּימֵי צִאתְךָ  
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאֵנוּ נִפְלְאוֹת. אֲמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן. בְּרוּךְ יְיָ לְעוֹלָם אֲמֵן  
וְאֲמֵן: יְמִלוּךְ יְיָ אֲמֵן וְאֲמֵן:

וְאִזּוֹ יִתְגַּלֵּה שֶׁלְטוֹנוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁכַתּוֹב  
(זכריה יד) וְהָיָה ה' לְמִלְךָ עַל כָּל הָאָרֶץ. וְאִזּוֹ כֻלָּם  
יִתְנַדְּבוּ אֶת יִשְׂרָאֵל לְקוּדְשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְהוּ שְׁכַתּוֹב  
(ישעיה סו) וְהִבִּיאוּ אֶת כָּל אֲחֵיכֶם וְגו'. אִזּוֹ יַעֲמְדוּ הָאֲבוֹת  
בְּשִׁמְחָה לְרֵאוֹת אֶת גְּאֻלַּת בְּנֵיהֶם כְּמַקְדָּם. וְהוּ  
שְׁכַתּוֹב כִּימֵי צִאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאֵנוּ נִפְלְאוֹת,  
אֲמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן. בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אֲמֵן וְאֲמֵן יְמִלְךָ ה'  
לְעוֹלָם אֲמֵן וְאֲמֵן פִּרְשַׁת מִצְרַע

**בוזזר – ספר במדבר – פרשת פנחס – דף רנ"ב ע"א**

רעיא מהימנא אמר רעיא מהימנא, בגוון לישנא דאיהו מקל

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

לְכֹל אַנְשֵׁי בֵּיתֶיהָ, וְאִיהוּ לִישָׁנָא דְאֵת ו', וְאִיהוּ מְטָה דְבִיָּה  
עֶשֶׂר אוֹתִיּוֹת, וּבִיָּה מִחָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עַל יְדוּי י' מִחָאן.  
וּבְגִין דְּכֹל מִחָאן הוּוּ מְסֻטְרָא דְה' ה', רַבִּי עֲקִיבָא אָמַר, מִנִּין  
שְׁכַל מִכָּה וּמִכָּה שֶׁהֵבִיא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל הַמְצָרִים  
בְּמִצְרִים הִיָּתָה שֶׁל חֲמֵשׁ מִכּוֹת וְכוּ', אָמַר מֵעַתָּה וְכוּ'. וְאֵת ה'  
סֵלְקָא בָּאֵת י' לְחֻמְשֵׁין מִחָאן, חֲמֵשׁ זְמַנִּין חֲמֻשִּׁין, אֵינּוֹן ר"ן.  
וּבְגִין דָּא, וְעַל הַיָּם לָקוּ ר"ן מִכּוֹת.

אָמַר הָרוּעָה הַנְּאָמָן, כְּמוֹ לְשׁוֹן שֶׁהוּא מִקַּל לְכֹל אַנְשֵׁי  
בֵּיתוֹ, וְהוּא לְשׁוֹן צוּרֵת אוֹת ו', וְהוּא מְטָה שְׁבוּ עֶשֶׂר  
אוֹתִיּוֹת, וּבוֹ הִכָּה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל יְדוּ עֶשֶׂר  
מִכּוֹת. וּמִשׁוּם שְׁכַל הַמִּכּוֹת הָיוּ מְצַד שֶׁל ה' ה', אָמַר  
רַבִּי עֲקִיבָא, מִנִּין שְׁכַל מִכָּה וּמִכָּה שֶׁהֵבִיא הַקְּדוֹשׁ  
בְּרוּךְ הוּא עַל הַמְצָרִים בְּמִצְרִים הִיָּתָה שֶׁל חֲמֵשׁ  
מִכּוֹת וְכוּ', אָמַר מֵעַתָּה וְכוּ'. וְאוֹת ה' עוֹלָה בָּאוֹת י'  
לְחֻמְשֵׁים מִכּוֹת. חֲמֵשׁ פְּעֻמִּים חֲמֻשִּׁים הֵם מְאֻתִּים  
וְחֻמְשֵׁים. וּמִשׁוּם זֶה נֶאֱמַר, וְעַל הַיָּם לָקוּ מְאֻתִּים  
וְחֻמְשֵׁים מִכּוֹת.

אמר יוסף, כל מיטב ארץ מצרים רעמסס היא, וההיא ארעא אפרישו  
לדחלן דלהון, לרעיא ולמיהך בכל ענוגין דעלמא. וכל מצראי חשיבון  
לאינון דרען לדחליהון, כדחליהון. ודא שאיל יוסף מפרעה, לשלטאה  
אחוי על דחלן דמצראי, דאתכפיין תחות ידיה, כעבדים בתר מלכיהון,  
למהוי כלהו מתכפיין תחות שם יי מסטריהון, ולא שליט בעלמא אלא  
שם יהוה. ואתכפיין כל ממנן תחות ידיה.

אָמַר יוֹסֵף, כָּל טוֹב אֶרֶץ מִצְרַיִם הִיא רַעְמֶסֶס, וְאוֹתָהּ

## \*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אָרְץ הַפְּרִישׁוּ לְיִרְאַתְם, לְרַעוֹת וּלְהֵלֶךְ בְּכָל תַּעֲנוּגוֹת  
הָעוֹלָם. וְכָל הַמְצָרִים הַחֲשִׁיבוּ לְאוֹתָם שְׂרוּעִים  
לְיִרְאַתְם – בְּיִרְאַתְם. וְזֶה מֵה שֶׁשָּׂאֵל יוֹסֵף מִפְּרַעָה,  
שִׁישְׁלָטוֹ אָחִיו עַל יִרְאַתְם שֶׁל הַמְצָרִים, שֶׁכְּפוּיִים  
תַּחַת יָדָיו בְּעַבְדִּים אַחַר מַלְכֵיהֶם, לְהִיּוֹת כֻּלָּם נְכָפִים  
תַּחַת שֵׁם יְהוָה מְצָדָם, וְלֹא יִשְׁלַט בְּעוֹלָם אֶלָּא שֵׁם  
יְהוָה, וְיִכְנְעוּ כָּל מְמַנִּים תַּחַת יָדָיו.

ולאחזאה לון, דאיהו עתיד לאיתפרעא מנהון, הדא הוא דכתיב, (שמות יב)  
ובכל אלהי מצרים אעשה שפטים אני יהוה. כד מטעיין לבריין ועבדין  
גרמייהו אלוהות. ובגין דטלה ממנא דיליה, איהו רב על כל ממנן  
דאלהים אחרים, מני קדשא בריך הוא לישראל, (שמות יב) ויקחו להם איש  
שה לבית אבות שה לבית, ואשליט לון עליה, ותפשי ליה, תפיש בתפישה  
דלהון יומא ותרין ותלת. ולבתר דא אפיקו ליה לדינא לעיני כל מצראי,  
לאחזאה דאלהא דלהון ברשו דישראל למעבד ביה דינא.

וּלְהִירְאוֹת לָהֶם שֶׁהוּא עֵתִיד לְהַפְרֵעַ מֵהֶם, זֶהוּ שֶׁכָּתוּב  
(שמות יב) וּבְכָל אֱלֹהֵי מִצְרַיִם אֶעֱשֶׂה שְׁפָטִים אֲנִי יְהוָה.  
כִּיּוֹן שֶׁהִטְעוּ לְבָרִיּוֹת וְעָשׂוּ עֲצָמָם אֱלוֹהוֹת, וּמִשׁוּם  
שֶׁטָּלָה, מְמַנָּה שָׁלוֹ, הוּא גְדוֹל עַל כָּל הַמְמַנִּים שֶׁל  
אֱלֹהִים אַחֲרָיִם, צָוָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל,  
(שמות יב) וְיִקְחוּ לָהֶם אִישׁ שָׂה לְבַיִת אָבוֹת שָׂה לְבַיִת,  
וְהִשְׁלִיט אוֹתָם עָלָיו, וְתַפְּסוּ אוֹתוֹ תַּפּוּס בְּתַפְּסָה  
שֶׁלָּהֶם יוֹם וּשְׁנָיִם וְשָׁלֹשׁ, וּלְאַחַר זֶה הוֹצִיאֵנוּ לֹו לְדִין  
לְעֵינֵי כָּל מִצְרַיִם, לְהִירְאוֹת שֶׁהָאֱלוֹהִים שֶׁלָּהֶם בְּרִשׁוֹת  
יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת בּוֹ דִין.

מטיפים מהכוס י' פעמים:

**מִדָּם. מֵאֵצְפְּרֵדַע. כְּנִים. מִבְּעָרוֹב. דְּבָר. שְׁחִין בָּרָד. אֲרָבָה. חֲשָׁן. מִכַּת בְּכוֹרוֹת:**

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

מִמַּכַּת דָּם

**בוזוהר – ספר שמות – פרשת וארא – דף כ"ח ע"ב**

וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה אֲמֹר אֶל אֶהֱרֹן קַח מִטָּף וּנְטָה יָדָךְ עַל מִימֵי מִצְרַיִם עַל נְהַרוֹתֶם עַל יְאוּרֵיהֶם וְעַל אֲגַמֵּיהֶם וְעַל כָּל מְקוֹה מִימֵיהֶם וַיְהִיו דָּם וְגו'. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, הָאֵי קָרָא אֵית לְאַסְתַּכְּלָא בֵּיהּ, וְהִיךְ יָכִיל לְמַהֲרֵי לְכָל הָנִי אַתְרֵי. (ולא עוד אלא) וְתוּ, דְּהָא כְּתִיב וַיִּמְלֵא שְׁבַעַת יָמִים אַחֲרֵי הַכּוֹת ה' אֶת הַיָּאֹר. אֶת הַיָּאֹר כְּתִיב, וְאֵת אֲמַרְתָּ עַל מִימֵי מִצְרַיִם עַל נְהַרוֹתֶם עַל יְאוּרֵיהֶם וְעַל אֲגַמֵּיהֶם.

וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה אֲמֹר אֶל אֶהֱרֹן קַח מִטָּף וּנְטָה יָדָךְ עַל מִימֵי מִצְרַיִם עַל נְהַרְתֶּם עַל יְאוּרֵיהֶם וְעַל אֲגַמֵּיהֶם וְעַל כָּל מְקוֹה מִימֵיהֶם וַיְהִיו דָּם וְגו'. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, יֵשׁ לְהַסְתַּכְּלָא בְּפָסוּק הַזֶּה, וְאִיךְ יָכוֹל לְלַכְתָּ לְכָל הַמְּקוֹמוֹת הַלְלוּ? [ולא עוד, אלא] וְעוֹד, שְׁהָרֵי כְּתוּב וַיִּמְלֵא שְׁבַעַת יָמִים אַחֲרֵי הַכּוֹת ה' אֶת הַיָּאֹר. אֶת הַיָּאֹר כְּתוּב, וְאֵת אֲמַרְתָּ עַל מִימֵי מִצְרַיִם עַל נְהַרְתֶּם עַל יְאוּרֵיהֶם וְעַל אֲגַמֵּיהֶם?

אֵלָּא, מִימֵי מִצְרַיִם נִילוּס הָוָה. וּמִתְמָן אֲתַמְלִיין כָּל אֵינוֹן שְׂאָר אֲגַמִּין וַיְאוּרִין וּמִבּוֹעֵין וְכָל מִימִין דִּילְהוֹן. וְעַל דָּא, אֶהֱרֹן לֹא נָטָה לְמַחְצָה אֵלָּא לְנִילוּס בְּלַחֲדוּדֵי. וְתָא חֲזִי דְּהָכִי הוּא, דְּכְתִיב וְלֹא יָכִלוּ מִצְרַיִם לְשִׁתּוֹת מִיִּם מִן הַיָּאֹר.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אָלָא, מימי מצרים הָיָה הַנִּילוּס, וּמִשָּׁם מִתְמַלְאִים כָּל אוֹתָם שָׁאָר אֲגָמִים וַיֹּאזְרִים וּמַעֲיִנוֹת וְכָל מימיהם, וְעַל זֶה אֶהְרֵן לֹא נָטָה לְהַכּוֹת, רַק אֶת הַנִּילוּס לְבַדּוֹ. וּבֹא רֵאֵה שְׂכָכָה זֶה, שְׂכָתוֹב וְלֹא יִכְלוּ מִצְרַיִם לְשִׁתּוֹת מִים מִן הַיָּאָר.

### בוזוהר – ספר שמות – פרשת וארא – דף כ"ט ע"א

תָּא חֲזִי, כִּד הָאִי דְמָא אֲתַעֵר (נ"א כד דינא אתער על עלמא בגין ההוא דמא דקטולין קודשא בריך הוא אתער) עַל עֲמָא, הַהוּא דְמָא דְקַטּוּלִין אִיהוּ דִּיתַעֵר עַלֵייהו עֲמָא אַחְרָא וְקָטִיל לֹון. אָבֵל (השתא) בְּמִצְרַיִם, לֹא בְעָא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְאִיִּיתָאָה עַלֵייהו עֲמָא אַחְרָא לְאֲתַעֵרָא עַלֵייהו דְמָא בְּגִין דִּישְׂרָאֵל הוּוּ בִּינִיָּהוּ, וְלֹא יִצְטַעֵרוֹן בְּגִין דְּדִירִין בְּאַרְעָא דִּילְהוֹן, אָבֵל קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא מְחָא לֹון בְּדְמָא, בְּנִהְרִין דְּלְהוֹן, דְּלֹא הוּוּ יִכְלִין לְמַשְׁתֵּי.

בֹּא רֵאֵה, כְּשֶׁהָדָם הָזֶה מִתְעוֹרֵר (כשהדין מתעורר על העולם בגלל אותו דם של ההרוגים, הקדוש ברוך הוא מתעורר) עַל הָעָם, אוֹתוֹ דָּם שֶׁל הַהֲרוּגִים הוּא שְׂוִיתַעֵוֹרֵר עַלֵיָהֶם עִם אַחַר וְהוֹרֵג אוֹתָם, אָבֵל [כעת] בְּמִצְרַיִם לֹא רָצָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַבִּיא עַלֵיָהֶם עִם אַחַר לְעוֹרֵר עַלֵיָהֶם דָּם, מִשּׁוֹם שְׂוִישְׂרָאֵל הָיוּ בִּינִיָּהֶם וְלֹא יִצְטַעֵרוּ מִשּׁוֹם שְׂדָרִים בְּאַרְצָם, אָבֵל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הִכָּה אוֹתָם בְּדָם בְּנִהְרוֹת שְׂלָהֶם, שְׂלֹא הָיוּ יְכוּלִים לְשִׁתּוֹת.

וּבְגִין דְּשׁוּלְטָנוּתָא דְּלְהוֹן, שְׂלֵטָא בְּהוּא נְהָרָא, פְּקִיד קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְשׁוּלְטָנוּתָא דְּלְהוֹן בְּקַדְמִיתָא, בְּגִין דִּילְקִי דְּחָלָא דְּלְהוֹן בְּקַדְמִיתָא, בְּגִין דְּנִילוּס חַד דְּחָלָא דְּלְהוֹן הָוָה, וְכֵן שָׁאָר דְּחָלִין דְּלְהוֹן נִבְעִין דְּמָא. הָדָא הוּא דְּכִתִּיב וְהָיָה דָּם בְּכָל אֶרֶץ מִצְרַיִם וּבְעֵצִים וּבְאֲבָנִים.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וּמְשׁוּם שְׁהַשְׁלֵטוֹן שְׁלָהֶם שׁוֹלֵט בְּאוֹתוֹ נְהָר, צְוּה  
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְשִׁלֵּיט שְׁלָהֶם בְּרֵאשׁוֹנָה, בְּיַד  
שְׁתַּלְקָה יִרְאָתָם בְּרֵאשׁוֹנָה, מְשׁוּם שְׁהַנִּילוּס הָיָה אֶחָד  
מִיִּרְאוֹתֵיהֶם, וְכֵן שָׁאֵר הִיִּרְאוֹת שְׁלָהֶם נִבְעוּ דָם. וְהוּ  
שְׁכַתוֹב וְהָיָה דָם בְּכָל אֶרֶץ מִצְרַיִם וּבְעֵצִים וּבְאֲבָנִים.

מא<sup>א</sup> מכת צפרדע

**בוזוהר – ספר שמות – פרשת וארא – דף כ"ט ע"ב**

וְתָא חֲזוּי, לָאוּ שְׁעֵתָא חֲדָא, אִיְהִי דְבִכְתַּת עֲלֵייהוּ דִּישְׂרָאֵל, אֶלָּא בְּכָל זְמַנָּא  
וְזְמַנָּא דְאֵינוּן בְּגִלּוֹתָא. וּבְגִינֵי כַּף, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גְרַם לוֹן קָלָא  
לְמִצְרָאֵי, דְכִתְיִב, (שמות י"א) וְהִיִּתָּה צְעָקָה גְדוּלָּה בְּכָל אֶרֶץ מִצְרַיִם אֲשֶׁר  
כְּמֹהוּ לֹא נְהִיִּתָּה וְגו'. וְזִמִּין לוֹן קָלִין אַחֲרָנִין, בְּאֵינוּן עוֹרְדֵּעֵנִין, דְרַמָּאן  
קָלִין בְּמַעֲיִיהוּ, וְהוּ נִפְלִי בְּשׁוּקֵי כְּמִתִּים.

וּבֹא רֵאָה, לֹא שְׁעָה אַחַת הִיא בּוֹכָה עַל יִשְׂרָאֵל, אֶלָּא  
בְּכָל זְמַן וְזִמִּין שְׁהֶם בְּגִלּוֹת, וְלָכֵן הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא  
גְרַם לְמִצְרַיִים קוּל, שְׁכַתוֹב (שמות יא) וְהִיִּתָּה צְעָקָה  
גְדוּלָּה בְּכָל אֶרֶץ מִצְרַיִם אֲשֶׁר כְּמֹהוּ לֹא נְהִיִּתָּה וְגו'.  
וְהַזְמִין לָהֶם קוּלוֹת אַחֲרִים בְּאוֹתָם הַצְּפָרְדַּעִים  
שְׁהִרִימוּ קוּלוֹת בְּמַעֲיִיהֶם, וְהָיוּ נוֹפְלִים בְּשׁוּקִים כְּמוֹ  
מִתִּים.

וְתַעַל הַצְּפָרְדַּע, חֲדָא הָוָה, וְאוֹלִידַת, וְאַתְמַלִּיית אֶרְעָא מִינֵיהוּ. וְהוּ בְּלָהוּ  
מִסְרִין גְרַמֵּיהוּ לְאֶשָׁא, דְכִתְיִב וּבִתְנוּרֵיךְ וּבְמִשְׁאֲרוֹתֶיךָ, וּמֵאֵי הָווּ אִמְרוּ.  
(תהלים ס"ו) בָּאֵנוּ בְּאֶשׁ וּבַמִּים וְתוֹצִיאֵנוּ לְרוּיָהּ. וְאֵי תִימָא אֵי הָכִי מֵאֵי  
אֵיכְפַת לָהּ לְמִצְרָאֵי דְעֵאלִין לְאֶשָׁא כָּל אֵינוּן עוֹרְדֵּעֵנִין אֶלָּא בְּלָהוּ עֵאלִין

## \*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

לְאִשָּׁא וְאֶלֶיךָ בְּתַנּוּרָא וְלֹא מֵתִין. וְאֵינוֹן דְּמֵתִין מֵאֵי קָא עֲבָדִי. נִהְמָא הָוָה  
 בְּתַנּוּרָא וְעֵאלִין בְּגוֹ נִהְמָא וּמִתְבַּקְעִין וְנִפְקִי מִנִּיּוּהוּ אַחֲרָנִין וְאַשְׁתָּאֲרִין  
 בְּנִהְמָא. אָתוּ לְמִיכַל מֵינָה הֵהוּא פְתָא אַתְהִדְרוּ עוֹרְדַעְנִיָא בְּמַעֲיִיהוּ וְקַרְדָּן  
 וְרִמָּאן קִלִּין עַד דְּהוּוּ מֵתִים. וְדָא קְשִׁיָא לֹון מִכְּלָא. תָּא חוּי כְּתִיב וְשִׂרְץ  
 הַיָּאֹר צִפְרָדְעִים וְעָלוּ וּבָאוּ בְּבֵיתָךְ וּבַחֲדָר מִשְׁכְּבְּךָ וְעַל מִטְתְּךָ. פְּרַעָה  
 אִיהוּ אֶלְקִי קַדְמָאָה מְכַלְהוּ וְיִתִּיר מְכַלְהוּ. לִיהוּי שְׁמִיָה דִּי אֱלֹהָא מְבָרַךְ מִן  
 עֲלָמָא וְעַד עֲלָמָא דְהָוָה פְּקִיד עוֹבְדִין דְּבָנֵי נָשָׂא בְּכָל מָה דְעֲבָדִי. כְּתִיב  
 (בראשית י"ב) וַיֵּרְאוּ אוֹתָהּ שְׂרֵי פְרַעָה וַיְהִלְלוּ אוֹתָהּ אֵל פְּרַעָה וַתִּקַּח הָאִשָּׁה  
 בֵּית פְּרַעָה. הָאֵי קָרָא לְדִרְשָׁא הוּא דְאַתָּא. תְּלַת פְּרַעָה

וְתַעַל הַצִּפְרָדְעִי. הֵיִתָּה אַחַת וְהוֹלִידָה, וְהִתְמַלְאָה  
 הָאֲרָץ מֵהֶם. וְהָיוּ כֻלָּן מוֹסְרוֹת עֲצָמָן לְאִשׁ, שְׁכַתּוֹב  
 וּבְתַנּוּרֵיךָ וּבְמִשְׁאֲרוֹתֵיךָ. וּמָה הָיוּ אוֹמְרוֹת? (תהלים סו)  
 בָּאוּנוּ בְּאִשׁ וּבַמֵּים וְתוֹצִיאֵנוּ לְרוּיָהּ. וְאִם תֵּאמַר, אִם  
 כָּךְ מָה אֲכַפֵּת לְמַצְרִים שְׁכָל אוֹתָן הַצִּפְרָדְעִים נִכְנָסוֹת  
 לְאִשׁ? אֵלָא כֻלָּן נִכְנָסוֹת לְאִשׁ וְהוֹלְכוֹת בְּתַנּוּר וְלֹא  
 מִתּוֹת. וְאוֹתָן שְׁמִתוֹת מָה עָשׂוּ? לָחֵם הָיָה בְּתַנּוּר,  
 וְנִכְנָסוֹת לְתוֹף הַלָּחֵם וּמִתְבַּקְעוֹת, וַיּוֹצְאוֹת מֵהֶן  
 אַחֲרוֹת וְנִשְׁאַבוֹת לְתוֹף הַלָּחֵם. בָּאוּ לְאָכַל מִמֶּנּוּ,  
 אוֹתָהּ פֶּת הַפִּכָה לְצִפְרָדְעִי בְּמַעֲיָהֶם וְרוֹקְדוֹת, וּמְרִימוֹת  
 קוֹלוֹת עַד שֶׁהָיוּ מֵתִים, וְזֶה קֶשֶׁה לָּהֶם מֵהַכֹּל. בֵּא  
 רְאֵה, כְּתוֹב וְשִׂרְץ הַיָּאֹר צִפְרָדְעִים וְעָלוּ וּבָאוּ בְּבֵיתָךְ  
 וּבַחֲדָר מִשְׁכְּבְּךָ וְעַל מִטְתְּךָ. פְּרַעָה לָקָה רֵאשׁוֹן מִכְּלָם,  
 וַיּוֹתֵר מִכְּלָם, כְּדִי שְׂיִהְיֶה שֵׁם הָאֱלֹהִים מְבָרַךְ מִן הָעוֹלָם  
 וְעַד הָעוֹלָם, שֶׁהוּא פּוֹקֵד מַעֲשֵׂי בְנֵי אָדָם בְּכָל מָה  
 שְׁעוֹשִׂים.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

מב מכת ערוב

### בוזוהר – ספר שמות – פרשת וארא – דף כ"ט ע"ב

וְתָא חֲזוּי, לְאוּ שְׁעֵתָא חֲדָא, אִיהִי דְבִכְתּוּ עֲלֵיהּוּ דִישְׂרָאֵל, אֶלְא בְכָל זְמַנָּא וְזְמַנָּא דְאֵינוּן בְּגִלּוּתָא. וּבְגִינֵי כְּהֵ, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גְרַם לוֹן קָלָא לְמַצְרָאֵי, דְכְּתִיב, (שמות י"א) וְהִיתָה צְעָקָה גְדוּלָּה בְּכָל אֶרֶץ מִצְרַיִם אֲשֶׁר כְּמוֹהוּ לֹא נִהְיָתָה וְגו'. וְזַמִּין לוֹן קָלִין אַחֲרָנִין, בְּאֵינוּן עוֹרְדֵעְנִין, דְרַמָּאן קָלִין בְּמַעֲיָהּוּ, וְהוּוּ נִפְלִי בְּשׁוּקֵי כְּמַתִּים.

וּבֹא רָאֵה, לֹא שְׁעָה אַחַת הִיא בּוֹכָה עַל יִשְׂרָאֵל, אֶלְא בְּכָל זְמַן וְזַמִּין שְׁהֵם בְּגִלּוּת, וְלִכֵּן הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא גְרַם לְמַצְרַיִים קוּל, שְׁכָתוּב (שמות י"א) וְהִיתָה צְעָקָה גְדוּלָּה בְּכָל אֶרֶץ מִצְרַיִם אֲשֶׁר כְּמוֹהוּ לֹא נִהְיָתָה וְגו'. וְהַזְמִין לָהֶם קוּלוֹת אַחֲרִים בְּאוֹתָם הַצְּפָרְדַּעִים שְׁהִרִימוּ קוּלוֹת בְּמַעֲיָהֶם, וְהִיוּ נוֹפְלִים בְּשׁוּקִים כְּמוֹ מַתִּים.

וּתַעַל הַצְּפָרְדַּע, חֲדָא הֲוֵת, וְאוּלִידֵת, וְאַתְמַלִּיית אֶרְעָא מִינֵיהּוּ. וְהוּוּ בְּלָהוּ מִסְרִין גְרַמֵּיהּוּ לְאַשָׁא, דְכְּתִיב וּבְתַנּוּרֵיךָ וּבְמִשְׁאֲרוֹתֶיךָ, וּמֵאֵי הֵווּ אָמְרוּ. (תהלים ס"ו) בְּאֵנוּ בְּאֵשׁ וּבְמִים וְתוֹצִיאֵנוּ לְרוּיָהּ. וְאֵי תִימָא אֵי הִכִּי מֵאֵי אֵיכְפַת לָהּוּ לְמַצְרָאֵי דְעֵאלִין לְאַשָׁא כֹּל אֵינוּן עוֹרְדֵעְנִין אֶלְא בְּלָהּוּ עֵאלִין לְאַשָׁא וְאַזְלִין בְּתַנּוּרָא וְלֹא מַתִּין. וְאֵינוּן דְמַתִּין מֵאֵי קֵא עֲבָדִי. נִהְמָא הֲוֵה בְּתַנּוּרָא וְעֵאלִין בְּגוּ נִהְמָא וּמַתְבַּקְעִין וּנְפִקִי מִנֵּיהּוּ אַחֲרָנִין וְאַשְׁתַּאֲרִין בְּנִהְמָא. אֲתוּ לְמִיכַל מֵינָהּ הֵהוּא פְתָא אֲתַהֲדְרוּ עוֹרְדֵעְנִיָּא בְּמַעֲיָהּוּ וְקַרְדָּן וְרַמָּאן קָלִין עַד דְהוּוּ מַתִּים. וְדָא קְשִׁיָּא לוֹן מִכְּלָא. תָּא חֲזוּי כְּתִיב וְשַׂרְץ הַיָּאוֹר צְפָרְדַּעִים וְעָלוּ וּבָאוּ בְּבֵיתְךָ וּבְחֹדֶר מִשְׁכַּבְּךָ וְעַל מִטְתְּךָ. פְּרַעָה אִיהּוּ אֶלְקֵי קְדַמָּאָה מִכְּלָהּוּ וְיִתִּיר מִכְּלָהּוּ. לִיהוּי שְׁמִיָּהּ דִּי אֵלֵהָא מְבָרַךְ מִן



# רְבִי יְהוּדָה הִיָּה נוֹתֵן בָּהֶם סַמָּנִים:

מטיפים מהכוס ג' פעמים:

## דַּצ"ף. עַד"ש. בְּאֵח"ב:

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

עלמא ועד עלמא דהוה פקיד עובדין דבני נשא בכל מה דעבדי. כתיב (בראשית י"ב) ויראו אותה שרי פרעה ויהללו אותה אל פרעה ותקח האשה בית פרעה. האי קרא לדרשא הוא דאתא. תלת פרעה

ותעל הצפרדע. היתה אחת והולידה, והתמלאה הארץ מהם. והיו כלן מוסרות עצמן לאש, שכתוב ובתנוריה ובמשארותיה. ומה היו אומרות? (תהלים סו) באנו באש ובמים ותוציאנו לרויה. ואם תאמר, אם כף מה אכפת למצרים שכל אותן הצפרדעים נכנסות לאש? אלא כלן נכנסות לאש והולכות בתנור ולא מתות. ואותן שמתות מה עשו? לחם היה בתנור, ונכנסות לתוף הלחם ומתבקעות, ויוצאות מהן אחרות ונשאבות לתוף הלחם. באו לאכל ממנו, אותה פת הפכה לצפרדע במעיהם ורוקדות, ומרימות קולות עד שהיו מתים, וזה קשה להם מהכל. בא ראה, כתוב ושרץ היאר צפרדעים ועלו ובאו בביתה ובחדר משכבה ועל מטתה. פרעה לקה ראשון מכלם, ויותר מכלם, כדי שיהיה שם האלוה מבך מן העולם ועד העולם, שהוא פוקד מעשי בני אדם בכל מה שעושים.

רַבִּי יוֹסֵי הַגְּלִילִי אוֹמֵר, מִנֵּין אֶתָּה אוֹמֵר שְׁלֶקוּ  
הַמְצָרִים בְּמִצְרִים עֵשֶׂר מִכּוֹת וְעַל הַיָּם לָקוּ  
חַמְשִׁים מִכּוֹת, בְּמִצְרִים מַה הוּא אוֹמֵר, וַיֹּאמְרוּ  
הַחֲרֻטָּמִים אֵל פֶּרְעָה אֶצְבַּע אֱלֹהִים הוּא, וְעַל  
הַיָּם מַה הוּא אוֹמֵר, וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד  
הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה בְּמִצְרִים וַיֵּירָאוּ הָעַם  
אֶת יְהוָה וַיֹּאמְרֵנוּ בִּיהוָה וּבַמֶּשֶׁה עֲבָדוּ: כִּמָּה  
לָקוּ בְּאֶצְבַּע עֵשֶׂר מִכּוֹת, אָמֹר מַעַתָּה בְּמִצְרִים  
לָקוּ עֵשֶׂר מִכּוֹת, וְעַל הַיָּם לָקוּ חַמְשִׁים מִכּוֹת:

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, מִנֵּין שְׁפָל מִכָּה וּמִכָּה  
שֶׁהֵבִיא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל הַמְצָרִים  
בְּמִצְרִים הִתָּה שֶׁל אַרְבַּע מִכּוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר,  
יִשְׁלַח כָּם חֲרוֹן אַפּוֹ עֲבָרָה וְזַעַם וְצָרָה מִשְׁלַחַת  
מִלְּאֲכֵי רָעִים. עֲבָרָה אַחַת, וְזַעַם שְׁתַּיִם, וְצָרָה  
שְׁלֹשׁ, מִשְׁלַחַת מִלְּאֲכֵי רָעִים אַרְבַּע. אָמֹר  
מַעַתָּה, בְּמִצְרִים לָקוּ אַרְבָּעִים מִכּוֹת וְעַל הַיָּם  
לָקוּ מֵאַתַּיִם מִכּוֹת:

# מִגִּיד רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר מִנֵּין שְׁכָל מִכָּה וּמִכָּה שֶׁהֵבִיא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל הַמְצָרִים בְּמְצָרִים

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

מג ועל הים לקו מאתים וחמשים מכות

**בזוהר – ספר במדבר – פרשת פנחס – דף רנ"ב ע"א**

רעיא מהימנא אמר רעיא מהימנא, כגון לישנא דאיהו מקל לכל אנשי ביתיה, ואיהו לישנא דאת ו', ואיהו מטה דביה עשר אותיות, וביה מקא קודשא בריה הוא על ידוי י' מקאן. ובגין דכל מקאן הוּו מסטרא דה' ה', רבי עקיבא אומר, מנין שכל מכה ומכה שהביא הקדוש ברוך הוא על המצרים במצרים היתה של חמש מכות וכו', אמור מעתה וכו'. ואת ה' סלקא באת י' לחמשין מקאן, חמש זמנין חמשין, אינון ר"ן. ובגין דא, ועל הים לקו ר"ן מכות.

אמר הרועה הנאמן, כמו לשון שהוא מקל לכל אנשי ביתו, והוא לשון צורת אות ו', והוא מטה שבו עשר אותיות, ובו הכה הקדוש ברוך הוא על ידו עשר מכות. ומשום שכל המכות היו מצד של ה' ה', אמר רבי עקיבא, מנין שכל מכה ומכה שהביא הקדוש ברוך הוא על המצרים במצרים היתה של חמש מכות וכו', אמר מעתה וכו'. ואות ה' עולה באות י' לחמשים מכות. חמש פעמים חמשים הם מאתים וחמשים. ומשום זה נאמר, ועל הים לקו מאתים וחמשים מכות.

הִיְתָה שֶׁל חֲמִשׁ מִכּוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר, יִשְׁלַח בָּם חֲרוֹן  
אִפּוֹ עֲבָרָה וְזַעַם וְצָרָה מִשְׁלַחַת מִלְּאֲכֵי רָעִים.  
חֲרוֹן אִפּוֹ אַחַת, עֲבָרָה שְׁתֵּי, וְזַעַם שְׁלוֹשׁ,  
וְצָרָה אַרְבַּע, מִשְׁלַחַת מִלְּאֲכֵי רָעִים חֲמִשׁ,  
אָמַר מֵעַתָּה, בְּמִצְרִים לָקוּ חַמְשֵׁים  
מִכּוֹת וְעַל הַיָּם לָקוּ חַמְשֵׁים וּמֵאֲתַיִם מִכּוֹת:

**כִּמָּה מַעֲלֹת טוֹבוֹת לְמָקוֹם עָלֵינוּ:**

אֱלוֹ הוֹצִיאֵנוּ מִמִּצְרַיִם וְלֹא עָשָׂה בָּהֶם  
שְׂפָטִים דֵּיִינוּ:

אֱלוֹ עָשָׂה בָּהֶם שְׂפָטִים וְלֹא עָשָׂה  
בְּאֱלֹהֵיהֶם דֵּיִינוּ:

אֱלוֹ עָשָׂה בְּאֱלֹהֵיהֶם וְלֹא חָרַג אֶת  
בְּכוֹרֵיהֶם דֵּיִינוּ:

אֱלוֹ חָרַג אֶת בְּכוֹרֵיהֶם וְלֹא נָתַן לָנוּ אֶת  
מִמּוֹנָם דֵּיִינוּ:

אֱלוֹ נָתַן לָנוּ אֶת מִמּוֹנָם וְלֹא קָרַע לָנוּ אֶת  
הַיָּם דֵּיִינוּ:

אֱלֹהֵי קִרְע לָנוּ אֶת הַיָּם וְלֹא הֶעֱבִירָנוּ בְּתוֹכוֹ  
בַּחֲרָבָה  
דִּיִּינוּ:

אֱלֹהֵי הֶעֱבִירָנוּ בְּתוֹכוֹ בַּחֲרָבָה וְלֹא שָׁקַע צִירָנוּ  
בְּתוֹכוֹ  
דִּיִּינוּ:

אֱלֹהֵי שָׁקַע צִירָנוּ בְּתוֹכוֹ וְלֹא סָפַק צָרָפָנוּ בַּמִּדְבָּר  
אֲרַבְעִים שָׁנָה  
דִּיִּינוּ:

אֱלֹהֵי סָפַק צָרָפָנוּ בַּמִּדְבָּר אֲרַבְעִים שָׁנָה וְלֹא  
הֶאֱכִילָנוּ אֶת הַמָּן  
דִּיִּינוּ:

אֱלֹהֵי הֶאֱכִילָנוּ אֶת הַמָּן וְלֹא נָתַן לָנוּ אֶת  
הַשֵּׁבֶת  
דִּיִּינוּ:

אֱלֹהֵי נָתַן לָנוּ אֶת הַשֵּׁבֶת וְלֹא קִרְבָּנוּ לְפָנֵי הַר  
סִינַי  
דִּיִּינוּ:

אֱלֹהֵי קִרְבָּנוּ לְפָנֵי הַר סִינַי וְלֹא נָתַן לָנוּ אֶת  
הַתּוֹרָה  
דִּיִּינוּ:

אֱלֹהֵי נָתַן לָנוּ אֶת הַתּוֹרָה וְלֹא הִכְנִיסָנוּ לְאֶרֶץ  
יִשְׂרָאֵל  
דִּיִּינוּ:

אֱלֹהֵי הִכְנִיסָנוּ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְלֹא בָּנָה לָנוּ אֶת

## בית הבחירה

דיינו:

עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה טוֹבָה כְּפוּלָה וּמְכַפֶּלֶת  
 לְמָקוֹם עָלֵינוּ, שֶׁהוֹצִיאָנוּ מִמִּצְרַיִם, וְעָשָׂה  
 בָּהֶם שְׂפָטִים, וְעָשָׂה בְּאֱלֹהֵיהֶם, וְהָרַג אֶת  
 בְּכוֹרֵיהֶם, וְנָתַן לָנוּ אֶת מַמּוֹנֶם, וְקָרַע לָנוּ אֶת  
 הַיָּם, וְהֶעֱבִירָנוּ בְּתוֹכוֹ בְּחֶרֶבָה, וְשָׁקַע צָרְנוֹ  
 בְּתוֹכוֹ, וְסָפַק צָרְפָנוּ בַּמִּדְבָּר אַרְבָּעִים שָׁנָה,  
 וְהֶאֱכִילָנוּ אֶת הַמָּן, וְנָתַן לָנוּ אֶת הַשַּׁבָּת,  
 וְקָרְבָנוּ לְפָנֵי הַר סִינַי, וְנָתַן לָנוּ אֶת הַתּוֹרָה,  
 וְהַכְּנִיסָנוּ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וּבָנָה לָנוּ אֶת בֵּית  
 הַבְּחִירָה לְכַפֵּר עַל כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ:

רַבֵּן גַּמְלִיאֵל הִיָּח אֹמֵר, כֹּל שְׁלֹא אָמַר שְׁלֹשָׁה  
 דְּבָרִים אֵלּוּ בַּפֶּסַח, לֹא יֵצֵא יְדֵי חוֹבָתוֹ.  
 וְאֵלּוּ הֵן:

פֶּסַח. מִצָּה. וּמַרְזֵר:

אין להגביה או להורות על הזרוע:

פֶּסַח שֶׁהָיוּ אֲבוֹתֵינוּ אוֹכְלִים בְּזִמְנֵי שְׁבִית  
הַמִּקְדָּשׁ הָיָה קָיָם עַל שׂוּם מָה. עַל שׂוּם שֶׁפֶּסַח  
הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל בֵּיתֵי אֲבוֹתֵינוּ בְּמִצְרַיִם.  
שֶׁנֶּאֱמַר, וְאָמַרְתֶּם זִבַּח פֶּסַח הוּא לִיהוָה אֲשֶׁר  
פֶּסַח עַל בֵּיתֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם בְּנִגְפוֹ אֶת  
מִצְרַיִם וְאֵת בֵּיתֵינוּ הִצִּיל וַיִּקַּד הָעָם  
וַיִּשְׁתַּחֲוּ:

מגביה את כבש הקרבן פסח ואומר<sup>כג</sup>:

פֶּסַח זֶה שֶׁאֲנִי אוֹכְלִים עַל שׂוּם מָה, עַל שׂוּם  
שֶׁפֶּסַח הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל בֵּיתֵי  
אֲבוֹתֵינוּ בְּמִצְרַיִם, שֶׁנֶּאֱמַר, וְאָמַרְתֶּם זִבַּח פֶּסַח  
הוּא לִיהוָה אֲשֶׁר פֶּסַח עַל בֵּיתֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל  
בְּמִצְרַיִם בְּנִגְפוֹ אֶת מִצְרַיִם וְאֵת בֵּיתֵנוּ הִצִּיל  
וַיִּקַּד הָעָם וַיִּשְׁתַּחֲוּ:

מגביה את המצות ומראה למסובים, ואומר:

מִצָּה זוֹ שֶׁאֲנִי אוֹכְלִים עַל שׂוּם מָה, עַל שׂוּם  
שֶׁלֹּא הִסְפִּיק בְּצַקְּם שֶׁל אֲבוֹתֵינוּ לְהַחֲמִיץ  
עַד שֶׁנִּגְלָה עֲלֵיהֶם מִלֶּךְ מִלְכֵי הַמְּלָכִים הַקְדוֹשׁ  
בְּרוּךְ הוּא וּנְאָלַם, שֶׁנֶּאֱמַר, וַיֹּאפֹּו אֶת הַבָּצֵק

אֲשֶׁר הוֹצִיאוּ מִמִּצְרַיִם עֲגַת מִצּוֹת פִּי לֹא חָמֵץ  
 פִּי גֵרָשׁוֹ מִמִּצְרַיִם וְלֹא יִכְלוּ לְהִתְמַהֵמֶה וְגַם  
 צִדָּה לֹא עָשׂוּ לָהֶם:

מגביה את המרור ומראה למסובים, ואומרים:

מִרְרוּ זֶה שְׂאֵנוּ אוֹכְלִים עַל שׁוֹם מָה, עַל שׁוֹם  
 שְׁמַרְרוּ הַמִּצְרַיִם אֶת חַיֵּי אֲבוֹתֵינוּ  
 בְּמִצְרַיִם, שֶׁנֶּאֱמַר, וַיִּמְרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם בְּעִבְדָּה  
 קָשָׁה בְּחֹמֶר וּבְלִבְנִים וּבְכָל עֲבָדָה בַּשָּׂדֶה אֶת  
 כָּל עֲבָדְתָם אֲשֶׁר עָבְדוּ בָּהֶם בְּפָרֹךְ:

בְּכָל דּוֹר וְדוֹר חַיֵּב אָדָם לִרְאוֹת אֶת עֲצֻמוֹ  
 בְּאֵלוֹ הוּא יֵצֵא מִמִּצְרַיִם, שֶׁנֶּאֱמַר, וְהִגַּדְתָּ  
 לְבִנְךָ בַּיּוֹם הַהוּא לֵאמֹר בְּעִבּוֹר זֶה עָשָׂה יְהוָה  
 לִי בְּצֵאתִי מִמִּצְרַיִם. לֹא אֶת אֲבוֹתֵינוּ בְּלִבְד  
 גָּאֵל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֵלֶּא אִם אוֹתָנוּ גָּאֵל  
 עֲמָהֶם, שֶׁנֶּאֱמַר, וְאוֹתָנוּ הוֹצִיא מִשָּׁם לְמַעַן  
 הָבִיא אֶתָּנוּ לְתֵת לָנוּ אֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע  
 לְאַבְרָהָם:

יכסה המצות, ומגביהים את הכוס ואומרים:



לְפִיכֶן אֲנַחֲנוּ תִיבִים לְהוֹדוֹת לְהִלֵּל לְשַׁבַּח לְפָאֵר  
 לְרוֹזֵמִם לְהַדִּיר לְבָרֵךְ לְעֲלֹה וּלְקַלֵּם לְמִי  
 שְׁעָשָׂה לְאַבוֹתֵינוּ וְלָנוּ אֶת כָּל הַנְּפִים הָאֵלֹהִים.  
 הוֹצִיאָנוּ מִעֲבָדוֹת לְחַרּוֹת, מִיַּגְוֹן לְשִׁמְחָה,  
 וּמֵאֵבֶל לְיוֹם טוֹב, וּמֵאֶפְלָה לְאוֹר גְּדוֹל,  
 וּמִשְׁעָבוֹד לְגִאֲלָה. וְנֹאמֵר לְפָנָיו שִׁירָה חֲדָשָׁה,  
 הַלְלוּיָהּ:

יש שמניחים את הכוס ומגלה את המצות, ואומר בנעימה:

מִדְּהַלְלוּיָהּ הַלְלוּ עַבְדֵי יְהוָה הַלְלוּ אֶת שֵׁם יְהוָה:  
 יְהִי שֵׁם יְהוָה מְבָרֵךְ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם: מִמְזֹרַח

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

מדְּזוהר ח"א – פרשת ויחי – דף רלב:

מִי שֶׁמְשַׁבַּח אֶת הָאֶחָד צָרִיף לְשַׁבְּחוֹ לְפִי כְבוֹדוֹ וּלְפִי כְבוֹדוֹ כֶּן צָרִיף  
 שְׁבָחוֹ

רַבִּי (יצחק) חֲזַקְיָה פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים קלה) הַלְלוּ יְהוָה הַלְלוּ עַבְדֵי ה' הַלְלוּ אֶת  
 שֵׁם ה', הַאִי קָרָא אֵיךְ לְאַסְתַּכְּלָא בֵּיהּ, כִּינּוּן דְּאָמַר הַלְלוּיָהּ, אֲמַאי הַלְלוּ  
 עַבְדֵי ה', וּלְבַתֵּר הַלְלוּ אֶת שֵׁם ה'. אֶלָּא הֲכִי תִנְיִנּוּ, מֵאֵן דְּמְשַׁבַּח (לחודא)  
 לְאַחְרָא, אֲצַטְרִיף לְשַׁבְּחָא לֵיהּ כְּפֹם יְקָרִיָּה, וּכְפֹם יְקָרִיָּה הֲכִי אֲצַטְרִיף  
 שְׁבָחִיָּה, וְתִנְיִן מֵאֵן דְּמְשַׁבַּח לְאַחְרָא, בְּשַׁבְּחָא דְלִית בֵּיהּ, הוּא גְּלִי (גלותא  
 וּסְבַב) גְּנוּתִיָּה, וְצַבִּי לְגִלְאָה לֵיהּ. וְעַל דָּא, מֵאֵן דְּעַבִּיד הֶסְפְּדָא עַל בְּרַ נֶשׁ,  
 אֲצַטְרִיף כְּפֹם יְקָרִיָּה, וְלֹא יִתִּיר. דְּמִגּוֹ שְׁבָחִיָּה אֲתִי לְגְנוּתִיָּה, וּבְכַלְא

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שְׁבַחַא אַצְטְרִיךְ כְּפּוּם יְקָרִיהּ.

תָּא חֲזוּי, הַלְלוּיָהּ, הֶכָא אֵית שְׁבַחַא עַלְאָה דְמֵאֲרִי דְכָלְא. אַתְר דְלָא שְׁלֵטָא  
בֵּיה עֵינָא לְמַנְדַּע וְלֵאסְתַּכְלָא (ס"א אתר), דְאִיהוּ טְמִירָא דְכָל טְמִירִין. וּמֵאן  
אִיהוּ, י"ה. שְׁמָא עַלְאָה עַל כָּלְא.

וּבְגִין כֶּף הַלְלוּיָהּ, שְׁבַחַא וּשְׁמָא כְּחֻדָּא, כְּלִילֵן כְּחֻדָּא. וְהֶכָא סְתִים מְלָה  
דְאָמַר הַלְלוּיָהּ, וְלָא אָמַר מֵאן הַלְלוּיָהּ, לְמֵאן אָמְרוּ הַלְלוּ, אֶלְא כְּמָה דִי"ה  
סְתִים, הֶכִי שְׁבַחַא דְשְׁבוּחֵי סְתִים אֵינוּן, דְמִשְׁבְּחֵי לָא יִדְעָנָא מֵאן אֵינוּן,  
וְהֶכִי אַצְטְרִיךְ לְמַהוּי כָּלְא סְתִים, בְּרוּזָא עַלְאָה. וּלְבַתֵּר דְסְתִים בְּרוּזָא  
עַלְאָה, גְּלִי וְאָמַר, הַלְלוּ עַבְדֵי ה' הַלְלוּ אֶת שֵׁם ה'. בְּגִין דְדָא אִיהוּ אַתְר  
דְלָא סְתִים כְּהֵוּא עַלְאָה טְמִירָא דְכָל טְמִירִין. דָּא הוּא אַתְר דְאֶקְרִי שֵׁם,  
כְּמָא דְאֶתְ אָמַר, (שמואל ב' ו) אֲשֶׁר נִקְרָא שֵׁם שֵׁם ה'.

קְדַמְאָה סְתִים דְלָא (ס"א דא) גְּלִיָא, (תניינא) סְתִים וְגְלִיָא, וּבְגִין דְקִימָא  
בְּאֶתְגְּלִיָא, אָמַר אֵינוּן דְקָא מִשְׁבְּחֵי לְהֵוּא אַתְר, מֵאן אֵינוּן. וְקָאמַר  
דְאֵינוּן עַבְדֵי ה', דְאֶתְחַזֵּן לְשְׁבַחַא לְאַתְר דָּא.

יְהִי שֵׁם ה' מְבוֹרָךְ, מֵאִי שְׁנָא דְקָאמַר יְהִי. אֶלְא יְהִי, רוּזָא דְאֶמְשַׁכּוּתָא  
מֵהֵוּא אַתְר עַלְאָה, דְאִיהוּ סְתִים דְקָאמְרוּן, דְאִיהוּ י"ה, עַד רוּזָא דְבְרִית,  
דְאִיהוּ יו"ד תַּתְאָה, כְּגוּוֹנָא דִיו"ד עַלְאָה, שִׁירוּתָא כְּסוּפָא.

וּבְגִין כֶּף יְהִי, רוּזָא דְאֶמְשַׁכּוּתָא מִטְמִירָא דְכָל טְמִירִין, עַד דְרָגָא תַּתְאָה.  
וּבְמְלָה דָא אֶתְקִיִים כָּל עוּבְדָא דְבְרָאשִׁית. כְּמָא דְאֶתְ אָמַר, (י"ו ע"ב) יְהִי  
רְקִיעַ, יְהִי מְאוּרוֹת, יְהִי אוֹר. בְּכָל אֵינוּן עוּבְדִין דְלְעִילָא כְּתִיב יְהִי.

בְּכָל אֵינוּן עוּבְדִין דְלְתַתָּא, לָא כְּתִיב יְהִי. בְּגִין דְרוּזָא דָּא דְאִיהוּ (ס"א  
אֶמְשַׁכּוּתָא) מְרוּזָא עַלְאָה, סְתִימִין דְכָל סְתִימִין, לָא אֶתְקִיִים אֶלְא בְּמִלִין  
עַלְאֵי דְלְעִילָא, וְלָא אֶתְמַר בְּאֵינוּן (דף רלג ע"א) מְלִין תַּתְאִין דְלְתַתָּא.

# שָׁמַשׁ עַד מְבוֹאוֹ מְהֵלֵל שֵׁם יְהוָה: רַם עַל כָּל גּוֹיִם יְהוָה עַל הַשָּׁמַיִם כְּבוֹדוֹ: מִימֵי בְּיַהוּזָה

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וּבְדָא מְתַבְרַף שְׁמָא קַדִּישָׁא בְּכֻלָּא, וְעַל דָּא כְּתִיב יְהִי שֵׁם יְיָ מְבֹרָךְ וְגו',  
מְמֹזְרַח שְׁמֵשׁ עַד מְבוֹאוֹ, דָּא אֲתֵר עֲלָאָה, דְּקָא נְהִיר מְנִיָּה שְׁמֵשׁא, וְנְהִיר  
לְכֻלָּא. וְדָא הוּא אֲתֵר דְּרִישָׁא עֲלָאָה סְתִימָאָה.

וְעַד מְבוֹאוֹ, דָּא הוּא אֲתֵר קְשָׁרָא, דְּאֲתַקְשֵׁר בֵּיהּ מְהִימְנוּתָא כְּדָקָא חֲזִי,  
וּמִתְמָן נִפְקֵן בְּרַכָּאן לְכֻלָּא, וְעֲלֵמָא מְהִכָּא אֲתִזֵּן, כְּמָה דְּאֲתִמֵּר. וּבְגִין כְּךָ  
קְוִימָא הָאֵי אֲתֵר לְאֲתִזְנָא מְעִילָא, וְלֹאֲתַבְרַכָּא מִתְמָן. וְכֻלָּא קְוִימָא  
בְּאֲתַעְרוּתָא דְּלִתְתָּא, דְּמִתְעָרִי אֵינֻן עַבְדֵי יְיָ, כִּד מְבָרְכֵי שְׁמָא קַדִּישָׁא,  
כְּדָקָאֲמֵרן. וּבְגִין כְּךָ דְּאִיהוּ בְּאֲתַגְלִיָּיא, כְּתִיב הִלְלוּ עַבְדֵי יְיָ הִלְלוּ אֶת שֵׁם  
יְיָ.

מ"ה פרק קי"ג - פסוק ה' - זוהר ח"א - פרשת מקץ - דף קצד:

## בְּשַׁעָה שְׂאִין נִמְצָאִים צְדִיקִים בְּעוֹלָם הָרִי הַקָּבֵ"ה מְסַתְּלַק מֵהֶם וְלֹא מִתְגַּלְּהַ לָהֶם

פְּתַח וְאָמַר, (תהלים קיג) **מִי כִיִּי אֶלְקִינוּ הַמְּגַבִּיָּהִי לְשַׁבַּת** וְגו'. מִי כִיִּי אֶלְקִינוּ  
הַמְּגַבִּיָּהִי לְשַׁבַּת, דְּאֲסַתְּלַק מֵעַל כְּרִסֵּי יְקָרִיָּה, (ס"א על כרסי יקריה לעילא)  
וְלֹא אֲתַגְלִי לְתַתָּא. בְּשַׁעְתָּא דְּלֹא אֲשַׁתְּכַחוּ וּזְכָאִין בְּעֲלֵמָא, הָא אִיהוּ  
אֲסַתְּלַק מְנִיָּהוּ, וְלֹא אֲתַגְלִי לָהּ. הַמְּשַׁפִּילִי לְרֹאוֹת, בְּשַׁעְתָּא דְּזְכָאִין אֵינֻן  
דְּאֲשַׁתְּכַחוּ בְּעֲלֵמָא. קוּדְשָׁא בְּרִיָּה הוּא נְחִית בְּדַרְגוּי לְקַבְּלֵהוּן דְּתַתָּאֵי,  
לְאֲשַׁגְחָא עַל עֲלֵמָא, לְאוֹטְבָא לָהּ.

דְּהָא כִּד זְכָאִין לֹא אֲשַׁתְּכַחוּ בְּעֲלֵמָא, אִיהוּ אֲסַתְּלַק, וְאֲסַתִּיר אֲנַפִּין מְנִיָּהוּ,  
וְלֹא אֲשַׁגַּח עֲלֵיָּהּ. בְּגִין דְּצְדִיקֵיָּיא אֵינֻן יְסוּדָא וְקִיּוּמָא דְּעֲלֵמָא, דְּכְתִיב,

אֱלֹהֵינוּ הַמּוֹגֵיחַ לְשַׁבַּת הַמְּשֻׁפָּלִי לְרֵאוֹת  
 בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ: מְקִימֵי מַעֲפָר דָּל מֵאֲשַׁפֵּת יָרִים  
 אֲבִיוֹן לְהוֹשִׁיבֵי עִם נְדִיבִים עִם נְדִיבֵי עַמּוֹ:  
 מוֹשִׁיבֵי עֲקָרַת הַבַּיִת אִם הַבָּנִים שְׂמַחָה  
 הַלְלוּיָהּ:

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

(משלי י) וְצַדִּיק יִסּוּד עוֹלָם.

ועל דא קודשא בריה הוא לא גלי שמייה קדישא, בר לישראל בלחודו, דאינון חולק עדביה ואחסנתיה. ועלמא פליג ליה קודשא בריה הוא לממנן תריסין, והא אתמר. דכתיב, (דברים לב) בהנחל עליון גוים וגו'. וכתיב, כי חלק יי עמו יעקב חבל נחלתו.

מ'פרק קי"ג – פסוק ט' – זוהר ח"א – פרשת בראשית – דף מז.

ועבשו שכניה בין שני צדיקים צדיק למעלה – יוסף הצדיק למטה – בבנימין  
 זהו בעל הגבירה וזה המארח

תא חזוי, כתיב ביה ביהודה (בראשית ל"ז) לכו ונמכרנו לישמעאלים. ובגין דאיהו חב לגבי ההוא יסוד ואפרשיה מההוא ארץ עלאה ויהב עצה למזבן יתיה. בגין כך בההוא חולקא דידיה לא הוה ליה יסוד. והכי תנינן מה הוה חולקיה דיהודה הר הבית ולשכיו בעזרות. ומה הוה חולקיה דבנימן דאיהו צדיק לתתא אולם והיכל ובית קדש הקדשים ורצועה נפקא מחולקיה דיהודה דאיהי כלפי מזרח דהא דגלו נמי ממזרח הוה ונכנסה בחולקיה דבנימן. ועלה אתבני מדבחה דהא מדבחה חולקיה דיהודה הוה כדאוקימנא (בראשית ל') ותעמד מלדת דקימא כורסייא על

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

סמכוהי והוא סמכא רביעאה לקבל פנסת ישראל דאיהי רביעאה וכתיב  
 בה (תהלים קי"ח) **אָבֶן מְאֻסוֹ הַיְתָה לְרֹאשׁ פְּנֵה.**

ודוד בריה אחיד ביה בההוא מזבח כדאוקימנא ברזא דמהימנותא ובנימן  
 הצדיק מצטער עליה לקרבא יתה לגביה, הדא הוא דכתיב (דברים ל"ג)  
 חופף עליו כל היום. בגין כך זכה בנימן הצדיק לתתא ונעשה אושפיזא  
 לגבור"ה הדא הוא דכתיב (דברים ל"ג) ובין כתפיו שכן דאיהו חולקיה  
 במערב והשתא שכינתא בין תרין צדיקים. **צדיק לעילא יוסף הצדיק.**  
**לתתא בנימן. האי בעלה דמטרוניתא והאי אושפיזא.** בגין כך כתיב (תהלים  
 קי"ג) **מושיבי עקרת הבית** דא עלמא דאתבליא (ס"א דאתגלייא) דא שכינתא  
 תתאה דאיהי עקרת הבית. עיקרא דהאי עלמא רחל בין תרין צדיקים  
 לעילא ותתא.

בגין כך אתקרי בי מקדשא בית עולמים. מזבח של בית עולמים הוה  
 באחסנתיה דבנימן. אבל כד שרייא שכינתא באחסנתיה דיוסף בשילה  
 לא קארי לה בית עולמים דהא עולם הו"ד לעילא ותתא אם הבנים  
 שמחה דא שכינתא בגין כך הללויה.

**זוהר ח"א – פרשת ויצא – דף קנד.**

מושיבי עקרת הבית – זו רחל, שהיא עקר הבית אם הבנים שמחה – זו  
 לאה

(בראשית כט) וירא ה' כי שנואה לאה וגו'. רבי אלעזר פתח, **מושיבי עקרת  
 הבית** (תהלים קיג) **אם הבנים שמחה הללויה.** מושיבי עקרת הבית, דא רחל  
 דאיהי עקרא דביתא. אם הבנים שמחה, דא לאה.

דבר אחר, מושיבי עקרת הבית דא שמטה, דאיהי עקרא, דהאי עלמא,

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

עליה את דבר. אם הבנים שמחה, דא יובלא. דכל חידו וכל חדוה דכלהו  
עלמין ביה תליין. והאי קרא, כללא דכלא הוא. בגין דהאי כליל כלא,  
ברוא קדישא, ועל דא סיומא דקרא, הללויה.

זוהר ח"א – פרשת ויצא – דף קנו:

פתח ואמר, (תהלים קיג) **מושיבי עקרת הבית אם הבנים שמחה הללויה.**  
אמר רבי חייא רוחא דקודשא קאמר, מושיבי (קנ"ד ע"א) עקרת הבית, דא  
רחל. אם הבנים שמחה, דא לאה. מושיבי עקרת הבית, דא עלמא תתאה.  
אם הבנים שמחה (הללויה), דא עלמא עלאה, בגיני (קנ"ד ע"א) כף הללויה.

זוהר ח"א – פרשת ויחי – דף רית:

**כששבים בני העולם ומרבים בזכויות לפני הקב"ה והאם שבה ומכסה על  
הבנים אז זה נקרא תשובה**

תניא, אומר רבי יצחק, כתיב, (תהלים קיג) **אם הבנים שמחה הללויה, אמא  
ידיעא.** הבנים מאן אינון. אומר רבי שמעון, הא תנינו, תרין בנין אית  
לקודשא בריה הוא, חד דכר וחד נוקבא. דכר, יהביה ליעקב, דכתיב,  
(שמות ד) בני בכורי ישראל, וכתיב, (ישעיה מט) ישראל אשר בך אתפאר.  
בת, יהבה לאברהם, דכתיב, (בראשית כד) וד' ברח אברהם בכל, בת  
היתה לו לאברהם, ובכל שמה.

ואמא רביעא עליהו, דינקא להו, ועל האי כתיב, (דברים קד) לא תקח  
האם על הבנים. ותנינו, לא יסגי בר נש חובוי לתתא, בגין דיסתלק אמא  
מעל בנין. וכתיב, (ויקרא יח) אמר היא לא תגלה ערותה, ווי למאן דגלי  
ערייתא.

וכד תייבין בני עלמא, ואסגין בזכותא קמי קודשא בריה הוא, ואמא תבת  
וכסיה על בנין, כדיון אתקרי תשובה. מאי תשובה. דא תשובה דאמא,

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

דְּתַבַּת בְּקִיּוּמָהָא, וְכַדִּין (שמות פ"ג ע"א) כְּתִיב, (תהלים קיג) אִם הַבְּנִים שְׂמֵחָה, אִם הַבְּנִים וְדָאֵי. וְעַל דָּא, לָא לַפְטֵר אֵינִישׁ מִפְרִיָּה וְרַבִּיָּה, עַד דְּאֹלִיד בִּין וּבַת.

**זוהר ח"ב – פרשת יתרו – דף פ"ה:**

וְלָכֵן מִי שְׂפָשַׁע בְּמַצּוֹה אַחַת שֶׁל הַתּוֹרָה כְּמִי שְׂפָשַׁע בְּגוֹף הַמֶּלֶךְ  
כְּמָה דְתַנִּינָן, כָּל פְּקוּדֵי אֹרִייתָא, מִתְאַחֲדֵן בְּגוֹפָא דְמַלְכָּא. (דבר אחר  
במלכא קדישא עלאה) מְנַהוֹן בְּרִישָׁא דְמַלְכָּא, וּמְנַהוֹן בְּגוֹפָא, וּמְנַהוֹן בִּיַּדֵּי  
מַלְכָּא, וּמְנַהוֹן בְּרַגְלֵי, וְלִית מֵאן דְּנַפִּיק מִן גּוֹפָא דְמַלְכָּא לְבַר. וּבְגִין כֵּן,  
**מֵאן דְּפָשַׁע בְּחַד פְּקוּדֵי אֹרִייתָא, כְּמֵאן דְּפָשַׁע בְּגוֹפָא דְמַלְכָּא,** כְּמָה דְכְּתִיב,  
(ישעיה סו) וַיֵּצְאוּ וַיֵּרְאוּ בְּפִגְרֵי הָאֲנָשִׁים הַפּוֹשְׁעִים בֵּי. בֵּי מִמֶּשׁ. וְוִי לְחִיבֵיָא,  
דְּעַבְרִין עַל פְּתֻגְמֵי אֹרִייתָא, וְלֹא יִדְעִין מֵאֵי קָא עַבְדִּין.

דְּאָמַר ר' שְׂמַעוֹן, הַהוּא אֲתֵר דְּאִיהוּ חָב לְגַבִּיָּה, הַהוּא אֲתֵר מִמֶּשׁ גְּלִי  
חֻבִּיָּה. (ואמר ר' שמעון קודשא בריך הוא ממש גלי חוביה) חָב בְּקוּדְשָׁא בְּרִיף  
הוּא, קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא גְּלִי חֻבִּיָּה, דְּכְתִיב, (איוב כ) יִגְלוּ שָׁמַיִם עֲוֹנוֹ וְאָרֶץ  
מִתְקוּמְמָה לֹא. יִגְלוּ שָׁמַיִם עֲוֹנוֹ: דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא. וְאָרֶץ מִתְקוּמְמָה לֹא:  
דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא (נ"א דא כנסת ישראל).

תַּנְיָא, שְׁמַיִם גְּלִינִין חֻבִּיָּה דְּבַר נֶשׁ. וּבְשַׁעְתָּא דְּאִיהוּ גְּלִיָּא חֻבִּיָּה, אָרֶץ  
עַבִּיד דִּינָא דְּבַר נֶשׁ, דְּכְתִיב וְאָרֶץ מִתְקוּמְמָה לֹא, לְמַעַבְד דִּינָא בִּיה. אָמַר  
ר' יוֹסִי, תַּנְיָנָן מִשְׁמִיָּה דְּר' שְׂמַעוֹן, בְּשַׁעְתָּא דְּאִתְהִיבַת אֹרִייתָא, אִימָא  
וּבְנִין בְּשְׁלִימוֹתָא אֲשַׁתְּכַחוּ, דְּכְתִיב, (תהלים קיג) **אִם הַבְּנִים שְׂמֵחָה.**

אֲנָכִי יְי' אֱלֹהֵיךָ. אֲנָכִי, כְּמָה דְתַנִּינָן, בַּת הֵיִתָּה לֹא לְאַבְרָהָם אָבִינוּ, הִיא  
שְׂכִינְתָּא. וְדָא בַּת. יְי' אֱלֹהֵיךָ, דְּכְתִיב (שמות ד) בְּנֵי בְּכוֹרֵי יִשְׂרָאֵל. וְכְתִיב

**בַּצֵּאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם בֵּית יַעֲקֹב מֵעַם לַעֲזוֹ,  
 הִיְתָה יְהוּדָה לְקֹדֶשׁוֹ, יִשְׂרָאֵל מִמְּשֻׁלּוֹתָיו:  
 מִזֵּהֵם רָאָה וַיִּנָּם הַיְרֵדִין יִסָּב לְאַחֲזוֹר: הַהָרִים  
 רָקְדוּ כְּאֵילִים וְגִבְעוֹת כְּבָנֵי צֹאן: מַה לָּךְ הַיָּם כִּי**

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

(משלי ג) עץ חיים היא למחזיקים בה, הא בן.

אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, דְּכַתִּיב, (ויקרא כה) יוֹבֵל הִיא קֹדֶשׁ תְּהִיָּה לָכֶם, וְכַתִּיב (תהלים קיג) אִם הַבָּנִים שְׂמַחָה. וְקֹדֶשְׁתֶּם אֶת שְׁנַת הַחֲמִשִּׁים שָׁנָה וְקִרְאתֶם דְּרוֹר, הָא אִימָא וּבְנִין. יְתָבָא אִימָא יְתָבִין בְּנִין. (ועלמין) כְּלָהוּ בְּחֻדוֹהָ בְּשְׁלִימוֹתָא. וְעַל דָּא כְּתִיב, אִם הַבָּנִים שְׂמַחָה. מִתְעַבְרָא אִימָא, כְּלָהוּ מִתְעַבְרָן בְּדוֹכְתֵיהוּ. וְכַתִּיב, (דברים כב) לֹא תִקַּח הָאִם עַל הַבָּנִים. וְתַנִּינָן, לֹא יַעֲבִיד בַּר נֶשׁ חוֹבֵי לְתַתָּא, בְּגִין דְּאִתְעַבְרָ אִימָא מֵעַל בְּנִין.

אָמַר ר' יִצְחָק, כְּלָא קוֹדֶשׁא בְּרִיף הוּא. כְּלָא הוּא. כְּלָא חַד. וּמְלִין אֶלִין, לְמַחְצְדֵי חֻקְלָא אֲתַגְלִיין. וּכְאִין אִינוּן בְּעֵלְמָא דִין, וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי.

מ"פרק קי"ד - פסוק ג'

זוהר ח"ב - פרשת פקודי - דף ר"ל:

בִּיּוֹן שְׂרָאָה הַיָּם אֶת אַרְוֹנוֹ שֶׁל יוֹסֵף מִיַּד נִבְקַע וְהָיָה יִבְשָׁה

פְּתַח וְאָמַר, (יונה א) וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו הַגִּידָה נָא לָנוּ בְּאֲשֶׁר לָמִי הִרְעָה הַזֹּאת לָנוּ וְגו'. הַאי קָרָא אִית לְאַסְתְּכְּלָא בֵּיה, כְּלָהוּ בְּרוּזָא דְחֻכְמָתָא שְׂאִילו. דְּכַתִּיב הַגִּידָה נָא לָנוּ בְּאֲשֶׁר לָמִי, בְּאֲשֶׁר, רוּזָא דְחֻכְמָתָא שְׂאִילו. הַכָּא שְׂאִילו רוּזָא דְאִיהוּ בְּאֲתַגְלִיָּא, לְמַנְדַּע אִי מוֹרְעָא דִיוֹסֵף קְאֲתִי, דִּימָא בִּיּוֹן



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

דַחֲמָא אַרוֹנָא דִילִיָהּ, מִיַד אַתְבָּקַע, וְהוּוּה יִבְשָׁתָא, דְכְתִיב (תהלים קיד) **הַיָּם רָאָה וַיִּנּוֹס**, הַיָּם רָאָה, הֵהוּא דְכְתִיב בֵּיהּ (בראשית לט) וַיִּנָּס וַיֵּצֵא הַחוּצָה. מִיַד הִירְדֵן יִסּוּב לְאַחֹר.

וְעַל דָּא שְׁאִילוּ לִיָהּ בְּאַשֶׁר, דְכְתִיב בֵּיהּ בְיוֹסֶף, (בראשית לט) בְּאַשֶׁר אֶתְּ אֲשֶׁתּוֹ. אִי מֵהֵוּא וְרַעָא קָא אֶתִית, צְלִי דִישְׁתּוֹק יִמָּא מִיָּנָן. לְמִי, וְאִי מִזְרַעָא דִיעֶקֶב קָא אֶתִית, דְכְתִיב בֵּיהּ, (בראשית לב) לְמִי אֶתָּה וְאָנָּה תִלְךָ, וְאִינּוֹן הוּוּ מִלְּאַכִּין קִדִישִׁין, דְשָׁדֵר בְּשְׁלִיחוּתֵיהּ, וְאַשְׁתְּזִיב מֵהֵוּא עָאקוּ. צְלִי לְמֶרְךָ, וַיִּשְׁדֵר מִלְּאַכִּיָהּ, וַנִּשְׁתְּזִיב מֵהֵוּא עָאקוּ.

זוהר ח"ג – פרשת פנחס – דף רי"ד.

מה זָה וַיִּנּוֹס? אֵלָא רָאָה אוֹתוֹ שְׁכָתוּב בּוֹ וַיִּנָּס וַיֵּצֵא הַחוּצָה

אָמַר רַבִּי יִיסָא, מָאֵן דְאֹקִיר שְׁמָא דְמַאֲרִיָה בְּהַאי, וְנָטִיר הַאי, וְכָה דִיֹּקִיר לִיָהּ מַאֲרִיָה עַל כֵּלָא. מְנַלָּן. מִיֹּסֶף. דְכְתִיב, (בראשית מא) וַיִּרְכַּב אוֹתוֹ בְּמֶרְכָּבַת הַמִּשְׁנָה אֲשֶׁר לוֹ, וְכְתִיב וְנָתַן אוֹתוֹ עַל כָּל אֶרֶץ מִצְרַיִם (דף רי"ד ע"א) וְלֹא עוֹד, אֵלָא כַּד עֶבְרוּ יִשְׂרָאֵל יַת יִמָּא, אַרוֹנָא דִיֹּסֶף עָאֵל בְּגוּ בְּקַדְמֵיתָא, וְלֹא הוּוּ מִיָּא קְוִימִין עַל קְוִימֵיהוּ קַמִּיהּ, הִדָּא הוּוּ דְכְתִיב, (תהלים קיד) **הַיָּם רָאָה וַיִּנּוֹס**. מָאִי וַיִּנּוֹס. אֵלָא רָאָה הֵהוּא דְכְתִיב בֵּיהּ (בראשית לט) וַיִּנָּס וַיֵּצֵא הַחוּצָה.

תָּא חֲזִי, וְכִי לִיקְרָא בְּחִיּוּי וְכִי לִיקְרָא בְּמִיתְתֵיהּ. בְּחִיּוּי אָמַאי. בְּגִין הֵהוּא זְמַן דְלֹא בָּעָא לְאַתְדַּבְּקָא בְּהּ, דְכְתִיב, (בראשית לט) וַיִּמָּאֵן וַיֹּאמֶר אֵל אֲשֶׁת אַדְנִי. וְכְתִיב וְלֹא שָׁמַע אֵלֶיהָ לְשַׁכַּב אֶצְלָהּ לְהַיּוֹת עִמָּהּ. בְּגִין כִּף וְכָה בְּהַאי עֲלֵמָא. בִּיּוֹן דְכְתִיב וְתִתְפָּשְׂהוּ בְּבִגְדוֹ, וְכְתִיב וַיִּנָּס וַיֵּצֵא הַחוּצָה, וְכִי לְבַתֵּר דְּעָאֵל לְגוּ פְּרוּכְתָא עֲלָאָה, וְהִכִּי אֶתְחַזִּי לִיָהּ, דִּידִיָהּ נָטַל בְּהַאי עֲלֵמָא, וְדִידִיָהּ נָטַל בְּעֲלֵמָא אַחֲרָא.

תְּנוּס הַיִּרְדֵּן תִּפְסַב לְאַחֲזֹר: הַהָרִים תִּרְקְדוּ  
 כְּאֵילִים גְּבָעוֹת כְּבָנֵי צֹאן: מִמְּלִפְנֵי אֲדוֹן חוּלֵי  
 אֶרֶץ מְלִפְנֵי אֱלֹהֵי יַעֲקֹב: מִמְּהַתְּכֵי הַצֹּר אֲנִם

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

מ"ח פרק קי"ד פסוקים ה - ז - זוהר ח"ב - פרשת יתרו - דף פ"ד.

בְּשַׁעַה שֶׁהַקֶּב"ה הִתְגַּלָּה בְּהַר סִינֵי הַזֹּדֵעוֹע הָהָר וּבְשַׁעַה שֶׁסִּינֵי הַזֹּדֵעוֹע כָּל  
 שְׁאֵר הָרֵי הָעוֹלָם הַזֹּדֵעוֹעוּ וְהָיוּ עוֹלִים וַיִּזְרְדִים

תְּאֵנָא, אָמַר רַבִּי יִצְחָק, בְּשַׁעַתָּא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אֲתַגְלִי בְטוֹרָא דְסִינֵי,  
 אֲזִדְעוֹע טוֹרָא. וּבְשַׁעַתָּא דְסִינֵי אֲזִדְעוֹע, כָּל שְׁאֵר טוֹרֵי עֲלָמָא אֲזִדְעוֹעוּ, וְהָיוּ  
 סְלִקִין וְנִחְתִין, עַד דְּאִוְשֵׁיט קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא יְדוּי עֲלֵיהוּ, וְאֲתִישְׁבוּ. וְקָלָא  
 נִפְקָא וּמְכַרְזָא, (תהלים קיד) מַה לָּךְ הַיָּם כִּי תִנוּס הַיִּרְדֵּן תִּסּוּב לְאַחֲזֹר  
 הַהָרִים תִּרְקְדוּ כְּאֵילִם וְגו'.

וְאֵינּוּן תְּבָאן וְאֵמְרִין, מְלִפְנֵי אֲדוֹן חוּלֵי אֶרֶץ. אָמַר ר' יִצְחָק, מְלִפְנֵי אֲדוֹן,  
 דָּא אֵימָא, דְכְּתִיב אִם הַבְּנִים שְׂמִיחָה. חוּלֵי אֶרֶץ, דָּא אֵימָא תְּתָאָה. מְלִפְנֵי  
 אֱלֹהֵי יַעֲקֹב, דָּא הוּא אָבָא, דְכְּתִיב, (שמות ד) בְּנֵי בְכוּרֵי יִשְׂרָאֵל. וְעַל הָאֵי  
 כְּתִיב בְּעֶטְרָה שְׁעֶטְרָה לֹו אָמוּ.

מַהוּ בְּעֶטְרָה. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּמַה דְכְּתִיב, (שמואל א כג) וְשָׂאוּל וְאֲנָשָׁיו  
 עוֹטְרִים אֶת דָּוִד. מִשּׁוּם דְּמִתְעֶטֶר, בְּחוּוּרָא בְּסוּמְקָא וּבִירוּקָא, בְּכָל גְּוּוּנִין  
 דְּכִלְהוּ כְּלִילֵן בֵּיהּ, וְאִסְתַּחֲרֵן בֵּיהּ. אָמַר ר' יְהוּדָה, בְּעֶטְרָה שְׁעֶטְרָה לֹו  
 אָמוּ. מֵאֵן עֶטְרָה. דְכְּתִיב, (ישעיה מט) יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֲתַפְּאֵר. וְכְתִיב  
 (ישעיה ס) וּבֵית תְּפַאֲרְתִּי אֲפַאֵר.

מ"ט פרק קי"ד פסוק ח'

זוהר ח"ב - [פרשת המן] - דף ט"ד:

## מִיָּם

## חֲלָמַיִשׁ לְמַעַיְנֵנוּ מִיָּם:

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הצור תמים פֶּעֶלוּ מַה מְשַׁמְעוּ שֶׁל הַצּוֹר תָּמִים פֶּעֶלוּ? שְׁהִתְהַפֵּף הַצּוֹר מִיָּם לַעֲשׂוֹת פֶּעֶלוּ שֶׁל תָּמִים

תו אָמַר רַבִּי אַבְא, מִיָּם בְּכָל מְקוֹם, הָא יְדִיעָא, וְקוֹדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּהַאי צוֹר אֲתַעַר לְאַרְקָא מִיָּא, דְּהָא לָא אֲתַחְוִי, (אלא מגדולה) וְדָא הוּא אָת וְנִיטָא דְקוֹדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. וְעַל דָּא שָׁבַח דְּוֹד וְאָמַר, (תהלים קיד) הַהֲפֹכִי הַצּוֹר אֲגַם מִיָּם וְגו'. וּמִשְׁמַע הַהֲפֹכִי, דְּהָא לָאו אֲרַחֲוִי דְצוֹר בְּכַף.

וְעַל דָּא, בְּצוֹר עֲלָאָה, אֲפִיק מִיָּא מְאָתַר דְלִתְתָא. וּמַה שְׁמִיָּה דְהָהוּא דְלִתְתָא. סְלַע. דְכְתִיב, (במדבר כ) וְהוֹצֵאתָ לָהֶם מִיָּם מִן הַסְּלַע. וּבַמָּה אֲפִיק הָאִי סְלַע מִיָּא. בְּחִילָא דְצוֹר דְלַעִילָא.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, (דברים לב) הַצּוֹר תָּמִים פֶּעֶלוּ מֵאִי מְשַׁמְעַת הַצּוֹר תָּמִים פֶּעֶלוּ. דְאֲתַהֲפֵף צוֹר, לְמַעַבְדַּת פֶּעֶלוּ דְתָמִים. וּמֵאִי אִיהוּ. אַבְרָהָם. דְכְתִיב בֵּיה (בראשית יז) הִתְהַלֵּף לְפָנַי וְהִיָּה תָּמִים. וְדָא הוּא הַהֲפֹכִי הַצּוֹר אֲגַם מִיָּם, וּמִשְׁמַע תָּמִים פֶּעֶלוּ, וְדָא אַבְרָהָם.

בְּשַׁעֲתָא דָּא, אֲתַהֲדַר הַצּוֹר, תָּמִים. בְּשַׁעֲתָא אַחְרָא תְנַיִנָא, כֹּד (אתענש) בְּעָא מִשָּׁה לְאַפְקָא מִיָּא בְּהַאי צוֹר, בְּחוּבֵיהוּ דִישְׂרָאֵל, לָא אֲתַהֲדַר תָּמִים, כְּקוֹדְמִיתָא. בֵּיה זְמָנָא, אֲתַרְעַם מִשָּׁה וְאָמַר, צוֹר יִלְדֵךְ תְּשִׁי. כְּלוּמַר, חֲלָשֶׁת לִיָּה מִמָּה דְהָהוּא בְּקוֹדְמִיתָא, דְבְּגִינָךְ לָא אֲשַׁתְּכַח תָּמִים הַשְׁתָּא, וְאֲתַעֲבִיד (ביה) דִינָא, מַה דְלָא הָוָה בְּיוֹמֵי יִלְדֵךְ, כְּלוּמַר עוֹלִימָךְ.

מגביהים הכוס, ואומרים:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר  
גָּאֵלְנוּ וְגָאֵל אֶת אֲבוֹתֵינוּ מִמִּצְרַיִם  
וְהַגִּיעָנוּ הַלֵּילָה הַזֶּה לְאֶכֶל בּוֹ כִּי פָסַח מִצֵּה  
וּמְרוֹר.

כִּי<sup>כה</sup> יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ יִגִּיעָנוּ  
לְמוֹעֲדִים וְלְרַגְלִים אַחֲרִים הַבָּאִים לְקִרְאֵתְנוּ  
לְשֵׁלֹם, שְׂמֵחִים בְּבִנְיַן עִירָךְ, וְשָׂשִׂים בַּעֲבוּדָתְךָ,  
וְנֹאכֵל שָׂם מִן הַזִּבְחִים וּמִן הַפְּסָחִים (בְּמוֹצָ"שׁ אוֹמְרִים: מִן  
הַפְּסָחִים וּמִן הַזִּבְחִים) אֲשֶׁר יִגִּיעַ דָּמָם עַל קִיר מִזְבִּיחֶךָ  
לְרִצּוֹן וְנוֹדָה לְךָ שִׁיר חֲדָשׁ עַל גְּאֻלֹּתֵנוּ וְעַל  
פְּדוּת נַפְשֵׁנוּ. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה גָּאֵל יִשְׂרָאֵל:

לְשֵׁם יְחִיד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁבְיַתֵּיהַ בְּדִחִילוֹ וְרַחֲמֵנוּ וְרַחֲמֵנוּ וְדִחִילוֹ לְיְחִיד שֵׁם י"ה בְּר"ה  
(אסור לומר בפירוש, אלא יאמר: י"ק בְּר"ק) בְּיַחְוָדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. תְּרִינֵי מוֹנֵן וּמְזוּמָן לְמַנִּים  
מִצְוֹת כּוּס שְׁנֵי מֵאַרְבַּע כּוּסוֹת לַעֲשׂוֹת בְּזֶה נַחַת רֵיחַ גְּדוֹל לְיוֹצְרֵי וּבּוֹרְאֵי יְתִבְרַךְ שְׁמוֹ  
וְיִתְעַלֶּה. וַיְהִי נָעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוּנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוּנְנָה:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם  
בוֹרְא פְּרֵי הַגֶּפֶן:

ושותים כוס שני בהסיבה לצד שמאל:

# רְחִיצָה

נוטלים שנית את הידים ומברכים על נטילת ידים:

לְשֵׁם יְהוָה קוֹדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְיִנְתִּיה בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוּ וּרְחִימוּ וּדְחִילוֹ לְיַחַד שֵׁם י"ה בְּר"ה (אסור לומר בפירוש, אלא יאמר: י"ק ברו"ק) בְּיַחְוָדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. תְּרִינִי מוּכְן וּמְזוּמְן לְמַיִם מְצוֹת נְטִילַת יָדַיִם לַעֲשׂוֹת בְּזָה נְחַת רַחַח גְּדוֹל לְיוֹצְרֵי וּבּוֹרְאֵי יְתִבְרַךְ שְׁמוֹ וְיִתְעַלֶּה. וַיְהִי נָעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה:

לְשֵׁם יְהוָה קוֹדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְיִנְתִּיה בְּדַחִילוֹ וּרְחִימוּ וּרְחִימוּ וּדְחִילוֹ לְיַחַד שֵׁם י"ה בְּר"ה (אסור לומר בפירוש, אלא יאמר: י"ק ברו"ק) בְּיַחְוָדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. תְּרִינִי מוּכְן וּמְזוּמְן לְמַיִם מְצוֹת נְטִילַת מְצָה לַעֲשׂוֹת בְּזָה נְחַת רַחַח גְּדוֹל לְיוֹצְרֵי וּבּוֹרְאֵי יְתִבְרַךְ שְׁמוֹ וְיִתְעַלֶּה. וַיְהִי נָעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה:

**בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר  
קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל נְטִילַת יָדַיִם:**

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

**בְּזוהר – ספר בראשית – פרשת לך לך – דף פח ע"א**

קמו. אָתוּ קַמִּיה דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן (לבתר), וְהוּוּ יְתִיב וְלָעִי כָּל יוֹמָא קַמִּיה דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן. וְיוֹמָא חַד הָוָה עָסִיק בְּנְטִילַת יָדַיִם קַמִּיה. אָמַר כָּל מֵאן דְּלֵא נְטִיל יְדוּי בְּדַקָּא יְאוּת, אָף עַל גַּב דְּאַתְעַנְשׁ לְעִילָא אַתְעַנְשׁ לְתַתָּא, וּמֵאֵי עוֹנְשִׂיה לְתַתָּא, דְּגָרִים לִיה לְגַרְמִיה מְסַכְנוֹתָא. בְּמָה דְּעוֹנְשִׂיה כְּה, הַכִּי הוּא זְכִי מֵאן דְּנְטִיל יְדוּי בְּדַקָּא יְאוּת דְּגָרִים לְגַרְמִיה בְּרַכָּאן דְּלְעִילָא דְּשָׂרָאן בְּרַכָּאן עַל יְדוּי בְּדַקָּא יְאוּת, וְאַתְבְּרַךְ בְּעוֹתָרָא. (דף פח ע"א)

קמו, הִלְכוּ לְפָנֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן [אחר כך], וְהָיָה יוֹשֵׁב וְלוֹמֵד

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

כָּל יוֹם לְפָנַי רַבִּי שְׁמַעוֹן. וַיּוֹם אֶחָד הָיָה עָסוּק בְּנִטְיִלַת יָדָיִם לְפָנָיו. אָמַר, כָּל מִי שֶׁלֹּא נוֹטֵל יָדָיו כְּרֵאוּי, אֵף עַל גַּב שְׁנַעְנַשׁ לְמַעַלָּה – נַעְנַשׁ לְמַטָּה. וּמָה עֲנָשׁוּ לְמַטָּה? שְׁגוּרִים לְעַצְמוֹ עֲנִי. כְּמוֹ שֶׁעֲנָשׁוּ כָּךְ – כָּךְ זוֹכָה מִי שֶׁנוֹטֵל יָדָיו כְּרֵאוּי, שְׁגוּרִים לְעַצְמוֹ בְּרָכוֹת שְׁלֹמַעַלָּה, שְׁשׁוּרוֹת הַבְּרָכוֹת עַל יְדוֹ כְּרֵאוּי וּמִתְבָּרֵךְ בְּעֶשֶׂר.

לְבַתֵּר אֶקְדִּים רַבִּי שְׁמַעוֹן חָמָא לִיה דְּאֲנִטֵּל יָדָיו בְּמֵיא וְנִטִּיל לֹן בְּשִׁיעוּרָא סְגִיָּא דְמֵיין. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן מֵלֵא יָדָיו מִבְּרָכוֹתֵיךְ. וְכָךְ הָוָה, מֵהָהוּא יוֹמָא וְלֵהֲלָאָה אֲתַעֲתַר וְאֲשַׁכַּח סִימָא וְהָוָה לְעֵי בְּאוּרֵיתָא וַיְהִיב מְזוֹנָא לְמַסְכְּנֵי כָּל יוֹמָא, וְהָוָה חֻדֵי עֲמַהוּן וּמַסְבַּר לֹן אֲנַפִּין נְהִירִין. קָרָא עֲלֵיהּ רַבִּי שְׁמַעוֹן (ישעי' מ"א) וְאֲתָה תְּגִיל בֵּי בְּקָדוּשׁ וְגו', (חסר)

אֲחֵר כָּךְ הֶקְדִּים רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְרָאָה אוֹתוֹ שֶׁנוֹטֵל יָדָיו בְּמַיִם, וְנוֹטֵל יָדָיו בְּשַׁעוֹר רַב שֶׁל מַיִם. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מֵלֵא יָדָיו מִבְּרָכוֹתֵיךְ. וְכָךְ הָיָה. מֵאוֹתוֹ הַיּוֹם וְהֲלָאָה הִתְעַשֵּׂר וּמִצָּא אוֹצָר, וְהָיָה עוֹסֵק בְּתוֹרָה וְנוֹתֵן מְזוּן לְעַנְיִים כָּל יוֹם, וְהָיָה שְׂמִיחַ עִמָּהֶם, וּמַסְבִּיר לָהֶם בְּפָנִים מְאִירוֹת. קָרָא עֲלָיו רַבִּי שְׁמַעוֹן, (ישעיה מא) וְאֲתָה תְּגִיל בְּה' בְּקָדוּשׁ וְגו'.

**בזוהר – ספר במדבר – פרשת פנחס – דף רמ"ד ע"ב**

חַד, לְתַקְנָא פְּתוּרָא כְּמֵאן דְּאֵכִיל קָמִי מִלְכָּא. הֲדָא הוּא דְכַתִּיב זֶה הַשְּׁלֶחַן אֲשֶׁר לְפָנַי יְדוֹ"ד. תְּנִינָא, נְטִילַת יָדָיִם, עַד שְׁעוּרָא דְגִּוְרוֹ רַבְּנָן, דְּאֵינּוּן חֲמֵשׁ קֶשְׁרִין, דְּבַהוּן י"ד פְּרָקִין. וְאוּף הֵכִי י"ד פְּרָקִין אֵינּוּן, דִּיד שְׁמֵאֵלָא. וְאֵינּוּן כ"ח פְּרָקִין. לְקַבְּלֵיהוּ כ"ח יְדוֹ"ד, דְּאֵינּוּן כ"ח אֲתוּוֹן דְּקָרָא קְדַמָּא דְּעוֹבְדָא דְּבְרָאשִׁית. דְּאֲתַמַּר בְּהוּן, (במדבר יד) וְעַתָּה

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

יגדל נא כח ה'.

אָחַד - לְתַקֵּן שְׁלֶחַן כְּמִי שְׂאוּכַל לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ. זֶהוּ שְׂכֵתוֹב זֶה הַשְּׁלֶחַן אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהוָה. שְׁנֵי - נְטִילַת יָדַיִם עַד שְׁעוֹר שְׁגָזְרוּ חֲכָמַיִם, שֶׁהֵם חֲמִשָּׁה קְשָׁרִים שִׁבְּהֵם אַרְבָּעָה עָשָׂר פְּרָקִים. וְאִף כֹּף אַרְבָּעָה עָשָׂר פְּרָקִים הֵם שֶׁל יָד שְׂמָאל. וְהֵם שְׂמוּנָה וְעֶשְׂרִים פְּרָקִים. כְּנִגְדָם נֶאֱמַר כ"ח יְהוָה, שֶׁהֵם שְׂמוּנָה וְעֶשְׂרִים אוֹתִיּוֹת שֶׁל פָּסוּק רֵאשׁוֹן שֶׁל מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית, שְׁנֶאֱמַר בָּהֶם (במדבר יד) וְעַתָּה יִגְדַל נָא כֹחַ ה'.

וְעֶשֶׂר אֶצְבָּעוֹ, רְמִיזוֹ לְעֶשֶׂר אֲמִירוֹן דְּעוֹבְדֵי דְבְרֵאשִׁית. וּבְגִין דָּא אוֹקְמוּהָ מֵאֲרִי מִתְנִיתִין, מֵאֵן דְּמִזְלוֹל בְּנְטִילַת יָדַיִם, נֶעְקַר מִן הָעוֹלָם. אֲמַאי. בְּגִין דְּאִית בְּהוֹן רִזָּא דְעֶשֶׂר אֲמִירוֹן, וּכ"ח אֲתוּוֹן, דְּבְהוֹן אֲתַבְּרִי עֲלֵמָא.

וְעֶשֶׂר אֶצְבָּעוֹת רוּמוֹזוֹת לְעֶשְׂרֵה מְאֲמָרוֹת שֶׁל מַעֲשֵׂה בְרֵאשִׁית. וּמִשׁוּם זֶה בְּאֲרוּ בְּעֲלֵי הַמִּשְׁנָה, מִי שְׂמִזְלוֹל בְּנְטִילַת יָדַיִם, נֶעְקַר מִן הָעוֹלָם. מִדּוּעַ? מִשׁוּם שִׁישׁ בָּהֶם סוּד שֶׁל עֶשְׂרֵה מְאֲמָרוֹת וּשְׂמוּנָה וְעֶשְׂרִים אוֹתִיּוֹת שִׁבְּהֵם נְבְרָא הָעוֹלָם.

### מוסר והלכות נטילת ידיים

**השכר הגדול לנזהר בנטילת ידיים לסעודה כהלכתה, והעונש הקשה למי שאינו נוטל ידיו לסעודה כהלכה**

א. מי שאינו נזהר ליטול ידיו כשצריך, ואיך שצריך, יורד מנכסיו וכאילו נכרת מזה העולם לתקופה זוי.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ב. מי שאינו נוטל ידיו כמו שצריך – סימן רע הוא לו, השי"ת לא ימחול לו על כך ונקרא אפיקורס.

ג. בשמים מוציאים אותו מכלל ישראל ולא יזכה לחלק לעולם הבא לאחר מותו.

ד. לאחר מותו יתגלגל במים יש אומרים שנהיה צפרדע, אם היו יודעים איזה צער זה להתגלגל במים לא היו מפסיקים לבכות.

ה. השי"ת לא יצילו מצרה רח"ל ואם יבואו עליו גזלנים לא תהיה עליו שמירה מן השמים והם יוכלו לשדוד ממנו את כל רכושו. לכן בזמן שגניבות הן מעשה של יום ויום ומצוי מאוד שאנשים – אין להם פרנסה התפקיד של כל יהודי להתחזק בנטילת ידיים ולעורר את אשתו וילדיו על כך. העבירה שלהם על חשבונו וגם העונש מפני שיכל ללמדם.

ו. מי שאינו נוטל ידיו כהלכה מביא עוני לעולם. הצרות והיסורים שהעניים סובלים הוא אשם בכך, ולכן לאחר מותו לא תהיה לו מנוחה, בדיוק כמו רוצח ששופך דם מפני שבגללו כבר מתו הרבה אביונים.

ז. טומאה שורה על ידיו לכן נוטלים ידיים לפני הסעודה כדי להסיר את הטומאה, ומי שאינו נוהר בזה – הלחם שאוכל טמא והוא מדבק בסטרא אחרא רח"ל ועל ידי כך נהיה עני ונכרת מזה העולם.

ח. כל העונשים שנזכרו לעיל נאמרו גם על אלו שאינם נוטלים ידיהם כראוי וכנדרש מפאת עצלות.

השכר הגדול בעולם הזה – לנוטלים ידיהם כראוי –  
סגולה לעשירות ולאריכות ימים

א. מי שנוטל ידיו עם הרבה מים זוכה לעשירות. מי שאינו זוכה לעשירות זה מפני שעבירות אחרות מעכבות. בכל זאת יהיה רגוע



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שהעושר שמור לו לעולם הבא ששם התענוג הוא אמיתי ולעשירות אין שעור וגבול<sup>1</sup> ויזכה גם ליראת שמים<sup>2</sup>.

**הלכות והכנות לנטילת ידיים:**

א. בכל חלק ממצות נטילת ידיים מונחים סודותי נעלים: הנטילה, הכלי, שפשוף הידיים, ניגוב הידיים, הברכה וכו', לכן יהיה נזהר בכל אחד מהם<sup>3</sup>.

ב. לפני הנטילה יבדוק את ידיו אם אין עליהם חציצה<sup>4</sup> כדי שלא תהי' לו חציצה – שאלה על הצפרניים יגזור אותם בכל ערב שבת קודש<sup>5</sup>, גם את העורות ליד הצפרניים<sup>6</sup>.

ג. ישתמש בספל שאין עליו שום חור או סדק אפילו יותר למעלה, וכן ספל שיוכל להכיל הרבה מים ופתחו רחב.

ד. יכין מגבת עוד לפני שנוטל ידיו שיוכל מיד לנגב בה ידיו וכן לחם ומלח על השולחן. (וסכין – לחלה)

ה. ינגב היטיב ידיו ויגביה שרווליו עד המקום ששם נוטלים כדי שיטול ידיו ברווח כפי השעור.

ו. כשהספל כבר מלא במים ינגב את שתי הידיות של הספל<sup>7</sup>.

ז. יטול ידיו הכי קרוב לשולחן שאוכלי ויזהר שיהיה לכל הפחות באותו בית.

ח. לפני הנטילה יבקש על פרנסה [באיזה לשון שירצה] (או יאמר את המזמור: "מזמור לדוד ה' רועי לא אחסר" וגו').

**סדר הנטילה:**

א. יקח הכלי עם מים ביד ימין ויעבירו ליד שמאל, יטול יד ימין שלש

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

פעמים, לאחר מכן יקח את הכלי ליד ימין ויטול את יד שמאל שלש פעמים.

ב. צריך לפסק אצבעותיו ולכופף מעט את קצה האצבעות למעלה ולשפוך המים מקצות האצבעות כשמזיז הספל באיטיות עד סוף ידיו, כדי שהמים יגיעו לכל המקומות: בקצה האצבעות, בין האצבעות, על כף היד ועל סוף היד, לכן יטול ידיו עם הרבה מים כדי שיגיע לכל המקומות.

ג. לאחר הנטילה ישפשף היטיב יד אחת בשניה ויברך "על נטילת ידיים" (על פי קבלה צריך להרים ידיו)

ד. לאחר מכן ינגב היטיב ידיו עד שמרגיש שיבש בכל המקומות, ביותר צריך להזהר בין האצבעות בקצה ובסוף היד.

ה. לא ינגב ידיו במגבת רטובה ולא בבגדיו.

ו. יברך וינגב ידיו הכי קרוב למקום ששם מברך המוציא ואוכל.

ז. מתחילת הנטילה ועד שאוכל "המוציא" אסור לדבר, אבל "אמן" מותר לו לענות אם שומע ברכה כשכבר נטל שתי ידיו.

ח. אסור לעשות ברכה "על נטילת ידיים" רק אם רוצה לאכול לפחות 2 אונץ לחם (אחד ושליש מפרוסת לחם רגיל) עד ארבע דקות חצי מזה והחצי השני עד עוד ארבע דקות.

**עוד דינים חשובים:**

א. אם אחד יוצא באמצע הסעודה לזמן ארוך יותר צריך שוב ליטול ידיו בלי ברכה כשחוזר.

ב. אם נוגע במקומות המכוסים בשעת הסעודה או מגרד ראשו יטול שוב ידיו בלי ברכה, עד אז אסור לו לבלוע הלחם.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ג. אם הולך לבית הכסא באמצע האוכל יטול עוד הפעם ידיו כשחוזר.

### על

כן יש להזהר מאוד בענין נטילת ידיים, הן בנטילת ידיים לסעודה והן בנטילת ידיים להטהר מטומאה – כגון: בקימה בבוקר, היוצא ממרחץ, הנוגע במקום מכוסה וכדומה, כי הוא יסוד גדול לטהרה, כמו שכתוב בשלחן ערוך אורח חיים<sup>י</sup> אם אינו נוטל ידיו אם תלמיד חכם הוא שוכח תלמודו, אם אינו תלמיד חכם יוצא מדעתו, וכתב האלי<sup>י</sup> רבה<sup>י</sup> דרצה לומר שנכנס בו רוח שטות ועל ידי זה בא לעבור עבירות רח"ל, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה<sup>י</sup> אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות, דהיינו שהיצר הרע שולט עליו להכשילו בעבירה ואינו מרגיש כלל שעובר עבירה, מפני שיש בו רוח שטות, ואחר כך יצטרך לסבול את עונשי ויסורי גיהנם רח"ל עד שיתמרקו עוונותיו, על כן צריכים ללמוד הלכות נטילת ידיים בעיון גדול.

### ג' מאות חומרות בנטילת ידיים לאכילה

#### ידוע

כי הרה"ק ר"ר שמעלקע מניקלשבורג זי"ע דקדק כל כך בנטילת ידיים לסעודה עד שהיו לו ג' מאות חומרות בנטילת ידיים. ומובא בספר אורחות חיים<sup>י</sup> מהרה"ק ר' נחמן כהנא מספינקא ז"ל חתן הרה"ק בעל אמרי יוסף מספינקא זי"ע, שמעתי מכ"ק אדמו"ח זי"ע אשר שמע מפיו הקדוש של מרן אדמו"ר בעל דברי חיים מסאנץ אשר רבינו הקדוש רבי ר' שמעלקע מניקלשבורג היה לו שלוש מאות חומרות בנטילת ידיים לאכילה, וחשב גם אחד מהם מים ששאבו עכו"ם.

ומעשה ממרן החזון איש זי"ע, שבשמחה שהיו ציבור גדול, הביט מהצד

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ואמר, **שמכל אלו שנטלו ידיים אולי רק אחד נטל כהלכה**, (ע"כ), וזאת מפני שרבו דקדוקיה, ועל כן כל איש הירא את ה' ילמד היטב את הלכות נטילת ידיים, ויתיעץ עם תלמיד חכם מורה הוראה, כדי שיזכה לקיים את המצוה כהלכתה בשלימות.

**מעשה בתלמיד חכם שנתגלגל בצפרדע חמש מאות שנים והבעל שם טוב תיקן אותו**

**בכתבי**

הבעל שם טוב נדפס<sup>1</sup> מעשה מגלגול אחד וזה לשונו שם פעם אחת נכנס הרב הבעל שם טוב לעמקות גדול והלך בהתבוננות זה ג' ימים וג' לילות ולא ידע כלום מזה אח"ז הכיר שהוא מדבר גדול רחוק מאד ממקומו ויפלא מאד בעיניו על שנטה למדבר כזה ובודאי לא דבר ריק הוא ובתוך כך באה צפרדע גדולה עד מאד עד שכמעט לא הכיר איזה בריה היא, ושאל אותה מי אתה ויאמר כי הוא תלמיד חכם ונתגלגל בצפרדע זו.

**ויאמר**

הבעל שם טוב תלמיד חכם אתה [ובזה הדבר העלה אותו הרבה]. ותספר לו כי זה ת"ק שנים שנתגלגל בה, והגם שהרב האר"י זכרונו לברכה לחיי העולם הבא תיקן כל הנשמות, אך מגודל פשעיו הרחיקו אותו נדוד במקום שאין בני אדם מצויים בכדי שלא יתקנו אותו, ושאל לו הבעל שם טוב מה היה פשעו ויאמר כי הוא פעם אחת זלזל בנטילת ידיים שלא נטל ידיו כהוגן וקטרג עליו השטן, והשיבו לו כי אין להאשימו על עבירה אחת כי אם עבירה גוררת עבירה אם תוכל להכשילו בעבירה אחרת אזי גם זאת יחשבו לו, ונסהו בעבירה אחרת ונכשל בה ולא עמד בנסיון וכן שינה ושילש עד שכמעט עבר על כל התורה כולה והיה הפסק לדחות אותו שלא לקבל תשובתו, ועם כל זה אם היה דופק על שערי תשובה

# מוציא

נאמגביה את שני המצות השלמות ואת הפרוסה שביניהם ומברך:

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

היו מקבלים אותו כידוע מאחר שיצא בת קול שובו בנים שובבים חוץ  
מאחר [חגיגה דף ט"ו].

## זזה

היה עונש על חטאתו לדחותו, אבל אם היה דופק על פתחי תשובה היו  
מקבלין אותו כי אין לך דבר שעומד בפני תשובה והשטן הסיתו ונעשה  
שכור גדול עד שלא היה לו פנאי להתבונן ולשוב ועבר על כל העבירות  
שבעולם, ומפני שגרם החטאים היה החטא הראשון שזולזל בנטילת ידיים  
לכן כשמת נתגלגל בצפרדע שהיא תמיד במים ושיהיה במקום שאין בני  
אדם מצויים כי כאשר יעבור יהודי או שיברך איזה ברכה או יחשוב  
איזה מחשבה בזה יכול להוציא יקר מזולל והבעל שם טוב עשה תיקון  
לנשמתו והעלה אותו עד שנשאר הצפרדע מת. (שבחי בעל שם טוב)

**נא בזוהר – ספר שמות – פרשת תרומה – דף קס"ז ע"ב**

אָלָא וְדָאֵי הָכִי הוּא, בְּקַדְמִיתָא כִּד יְתִיב בְּרַ נְשׁ עַל פְּתוּרִיָּה לְמִיכָל, מְבָרַךְ  
עַל נְהָמָא הַמוֹצִיא. מְאִי טַעְמָא הַמוֹצִיא, וְלֹא מוֹצִיא, דְּהָא כְּתִיב (ישעיה  
מב) בּוֹרָא הַשָּׁמַיִם, וְלֹא כְּתִיב הַבּוֹרָא. (ירמיה י) עוֹשֶׂה אֶרֶץ, וְלֹא כְּתִיב  
הַעוֹשֶׂה אֶרֶץ. מְאִי טַעְמָא הָכִי הַמוֹצִיא.

אָלָא וְדָאֵי כִּי הוּא. בְּרַאשׁוֹנָה כְּשִׁינֵשׁב אָדָם עַל

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שִׁלְחָנוּ לֶאֱכֹל, מִבְּרַךְ עַל הַלֶּחֶם הַמוֹצֵיא. מָה הַטַּעַם  
הַמוֹצֵיא וְלֹא מוֹצֵיא, שְׁהָרִי כְּתוּב בּוֹרָא הַשָּׁמַיִם, וְלֹא  
כְּתוּב הַבוֹרָא. עוֹשֶׂה אֶרֶץ, וְלֹא כְּתוּב הָעוֹשֶׂה אֶרֶץ.  
מָה הַטַּעַם כָּאֵן הַמוֹצֵיא?

דף קס"ח ע"ב

אֵלָּא כָּל מַלְיָן דְּאִינוּן מְרוּזָא דְּעַלְמָא עַלְמָה סְתִירָא, אִסְתַּתְרָא ה' מִתַּמָּן,  
לְאַתְחַזְוָא דְּהָא מַעְלָמָא גְּנִיזָא וְסְתִירָא אִיהוּ. (דף קס"ח ע"ב) וְכָל מַלְיָן  
דְּאִינוּן מַעְלָמָא תַּתְּאָה דְּאַתְגְּלִיא יִתִּיר, כְּתִיב בְּה', דְּכְתִיב, (ישעיה מ)  
הַמוֹצֵיא בְּמִסְפָּר צְבָאָם (עמוס ה) הַקּוֹרָא לְמֵי הַיָּם, כְּלָהוּ מְרוּזָא דְּעַלְמָא  
תַּתְּאָה אִיהוּ, וְאִי (רל"א ע"ב) אִכְתִּיב בְּשֵׁמָא אִיהוּ בְּה', כְּגוֹן הָאֵל הַגְּדוֹל,  
וְהָכָא דְּאִיהוּ בְּאַרְיָח סְתִימִים (נ"א באתגליא) מְרוּזָא דְּעַלְמָא תַּתְּאָה אִיהוּ, כִּיּוֹן  
דְּמִבְּרַךְ בְּרַ נֶשׁ, שְׁכִינְתָא אֲתִיָּא קָמִיהָ.

אֵלָּא כָּל הַדְּבָרִים שְׁהֵם מְסוּד הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן הַנִּסְתָּר,  
מְסַתְּרָת ה' מִשָּׁם, לְהִרְאוֹת שְׁהָרִי מְעוֹלָם גְּנוּזָא וְנִסְתָּר  
הוּא. וְכָל הַדְּבָרִים שְׁהֵם מִהָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן שְׁנַתְּגַלָּה  
יִוְתָר כְּתוּב בְּה', שְׁכָתוּב (ישעיה מ) הַמוֹצֵיא בְּמִסְפָּר  
צְבָאָם, (עמוס ט) הַקּוֹרָא לְמֵי הַיָּם. כְּלָם הֵם מְסוּד הָעוֹלָם  
הַתַּחְתּוֹן, וְאִם נִכְתָּב בְּשֵׁם הוּא בְּה', כְּמוֹ הָאֵל הַגְּדוֹל.  
וְכָאֵן שְׁהוּא בְּדִרְךָ נִסְתָּר (בגלוי) מְסוּד הָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן  
הוּא, כִּיּוֹן שְׁמִבְּרַךְ אָדָם, שְׁכִינָה בָּאָה לְפָנָיו.

וּמָה דְּאָמַר וְאִכְלִיתָ לְפָנָי יי' אֱלֹהֶיךָ. הָכָא אֲתַכְלִיל לְמַלְלָא בְּמַלְי  
דְּאוּרִייתָא, דְּהָכִי אִצְטְרִיף הוּאִיל וְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא קָמִיהָ, לְקִיּוּמָא  
דְּכְתִיב, (יחזקאל מא) זֶה הַשְּׁלֵחַן אֲשֶׁר לְפָנָי יי'. וְכְתִיב (דברים יד) וְאִכְלִיתָ שָׁם  
לְפָנָי יי' אֱלֹהֶיךָ.

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם,  
הַמוֹצִיא לֶחֶם מִן הָאָרֶץ:

## מִצָּה

במניח את המצה התחתונה ומחזיק בעליונה ובפרוסה ומברך:

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וּמָה שֶׁאָמַר וְאָכַלְתָּ לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ, כָּאֵן נִכְלָל לְדַבֵּר  
בְּדַבְרֵי תוֹרָה, שֶׁכֶּף צָרִיךְ, הוֹאִיל וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא  
לִפְנֵי, לְקַיֵּם אֶת הַכְּתוּב, (יחזקאל מא) וְהַשְׁלִיחַן אֲשֶׁר  
לִפְנֵי ה'. וְכַתּוּב (דברים יד) וְאָכַלְתָּ שֵׁם לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ.

הוֹאִיל וְקָאִים בַּר נֶשׁ קָמִי מְאֲרִיָּה, אֲצִטְרִיךְ נְמִי לְמִיחֹן לְמִסְפְּנֵי, לְמִיתֵן לֹן,  
כְּמָה דְאִיְהוּ יְהִיב לִיָּה לְמִיכָל. (ס"א ומאן דאכיל קמיה מלכא קדישא אצטריך  
וכו') כְּמָאן דְאָכִיל קָמִי מְלָכָא קָדִישָׁא.

הוֹאִיל וְעוֹמֵד אָדָם לִפְנֵי רְבוּנוּ, צָרִיךְ גַּם לְרַחֵם עַל  
הָעֲנִיִּים, לְתַת לָהֶם כְּמוֹ שֶׁהוּא נָתַן לוֹ לְאָכֵל, (ומי שאוכל  
לפני המלך הקדוש, צריך) כְּמִי שֶׁאוֹכֵל לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְדוּשׁ.

**בבזוהר – ספר שמות – פרשת בא – דף מ"א ע"א**

פקודא בתר דא, לאכול מצה בפסח, בגין דאיהו דוכרנא לדרי דרין, על

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

רָזָא דְמַהִימְנוּתָא. וְהָא אִוְקְמוּהָ, דִּישְׂרָאֵל נִפְקוּ בְּהֵוּא זְמַנָּא מְרִזָּא דְטַעוּן אַחֲרֵן, וְעָלוּ בְּרִזָּא דְמַהִימְנוּתָא. וְהָא אִוְקְמוּהָ רִזָּא דְנָא בְּכַמָּה דּוּכְתִי. (שמות יב) וַיֹּאמֶר יי' אֶל מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן זֹאת חֲקַת הַפֶּסַח וְגו'. כ"ח פְּקוּדָא דָּא, לְמִשְׁחַט פֶּסַח בֵּין הָעֲרָבִים, בִּי"ד בְּנִיטָן, דּוּכְרָנָא דְהֵוּא פֶּסַח דְמִצְרַיִם. וְדָא אִיְהוּ חוּבְתָא עַל כֹּלָּא, כְּמָה דְאֵתְ אָמַר, וְשַׁחְטוּ אוֹתוֹ כֹּל קֵהַל עֲדַת יִשְׂרָאֵל בֵּין הָעֲרָבִים. פֶּסַח דָּא, אֶצְטְרִיךְ לְמַהוּי נְטִיר, מְעַשְׂרָה יוֹמִין וּלְהִלָּאָה, דְכַתִּיב בְּעֶשֶׂר לַחֹדֶשׁ הַזֶּה וַיִּקְחוּ לָהֶם וְגו'. מַאי טַעְמָא. בְּגִין דְהָא כְּדִין שְׂרִיאת סִיְהָרָא לְאַנְהָרָא, מְעַשְׂרָה יוֹמִין וּלְהִלָּאָה, עַד דְאַשְׁתְּלִים בְּחַמִּיסָר. וְאַרְבִּיסָר דְלִיְהוּי נְכִיס, בְּשַׁעְתָּא דְדִינָא תְלִיא עַל עֲלָמָא.

מְצוּה אַחַר זֶה לְאָכַל מִצֵּה בְּפֶסַח, מְשׁוּם שֶׁהוּא זְכָרוֹן לְדוּרֵי דוֹרוֹת עַל סוּד הָאֲמוּנָה, וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ, שִׂישְׂרָאֵל יֵצְאוּ בְּאוֹתוֹ זְמַן מְסוּד שֶׁל אֱלִילִים אַחֲרִים, וְנִכְנְסוּ בְּסוּד הָאֲמוּנָה, וְהָרִי בְּאָרוּ אֵת הַסוּד הַזֶּה בְּכַמָּה מְקוֹמוֹת. וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן זֹאת חֲקַת הַפֶּסַח וְגו'. כ"ח – מְצוּה זֶה לְשַׁחַט פֶּסַח בֵּין הָעֲרָבִים בִּי"ד בְּנִיטָן, וְכָרוֹן לְאוֹתוֹ פֶּסַח מִצְרַיִם, וְזוּהִי חוּבָה עַל כֹּלָּם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְשַׁחְטוּ אוֹתוֹ כֹּל קֵהַל עֲדַת יִשְׂרָאֵל בֵּין הָעֲרָבִים. פֶּסַח זֶה צְרִיךְ לְהִיּוֹת שְׁמוֹר מְעַשְׂרָה יָמִים וְהִלָּאָה, שְׁכַתוּב בְּעֶשֶׂר לַחֹדֶשׁ הַזֶּה וַיִּקְחוּ לָהֶם וְגו'. מָה הַטַּעַם? מְשׁוּם שֶׁהָרִי אֵז מִתְחִילָה הַלְבָּנָה לְהָאִיר מְעַשְׂרָה יָמִים וְהִלָּאָה, עַד שֶׁנִּשְׁלַמְת בְּחַמִּישָׁה עֶשֶׂר, וּבְאַרְבַּעָה עֶשֶׂר שִׁיְהִיָּה נִשְׁחַט בְּשַׁעָה שְׁהִדִּין תְּלוּי עַל הָעוֹלָם.

רָזָא דָּא, לְאַעְבְּרָא זוּהֶמָא, מְקַמֵּי בְרִית קְדִישָׁא, וּלְאַתְהִנָּאָה בְּהֵוּא רִיחָא



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

דְּנִדִּיף טוֹי נוֹר. וְעַל דָּא לָא אַתְיָא אֶלְא עַל שְׁבָעָא. וְעַל דָּא, וְכַל עָרַל לֹא יֹאכַל בּוּ. מֵאֵן דְּאִית בֵּיהּ בְּרִית קְדִישָׁא, יִיכּוֹל בֵּיהּ. מֵאֵן דְּלֹא אִית בֵּיהּ בְּרִית קְדִישָׁא, לֹא יִיכּוֹל בֵּיהּ. דְּהֵאִי מִבְּנֵי בְּרִית אִיהוּ לְתַבְרָא תּוֹקְפָא דְּחִילָא אַחְרָא, לְאַעְבְּרָא עָרְלָה מְקַמֵּי בְּרִית. בְּגִין כֵּן, הֵאִי בְּבִנֵי בְּרִית אִיהוּ לְמַעְבְּד, וְלֹא בְּבִנֵי עָרְלָה.

סוּד זֶה לְהַעֲבִיר הַזֶּה־מָה מִלְּפָנֵי הַבְּרִית הַקְּדוּשָׁה, וְלִהְנוֹת מֵאוֹתוֹ רִיחַ שְׁנוּדָף מִצְּלֵי הָאֵשׁ, וְעַל זֶה לֹא בָּא אֶלְא עַל הַשְּׁבַע, וְעַל זֶה וְכַל עָרַל לֹא יֹאכַל בּוּ. מִי שֵׁישׁ בּוּ בְּרִית קְדִישׁ, יֹאכַל בּוּ. מִי שְׂאִין בּוּ בְּרִית קְדִישׁ, לֹא יֹאכַל בּוּ. שְׂוָה מִבְּנֵי הַבְּרִית הוּא לְשִׁבּוֹר כַּח שְׁל חֵיל אַחַר, לְהַעֲבִיר עָרְלָה מִלְּפָנֵי בְּרִית. מִשּׁוּם כֵּן זֶהוּ לַעֲשׂוֹת בְּבִנֵי בְּרִית וְלֹא בְּבִנֵי עָרְלָה.

כִּד אַתָּא קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְמִצְרִים, חָמָא דְּמָא דְּהֵהוּא פְּסַח, דְּהֵוָה רְשִׁים עַל פְּתַחַא, וְדְמָא דְּבְרִית, הֵיךְ הוּוּ קַיִמִין עַל פְּתַחַא, דְּכַתִּיב, וּלְקַחְתֶּם אֲגַדַּת אֲזוּב וּטְבַלְתֶּם בְּדָם אֲשֶׁר בְּסֶף וְהִגַּעְתֶּם וְגו'. אֲזוּבָא, הָא אוֹקִימְנָא דְּאִיהוּ מַעְבְּר רִוְחִין (כ"ב ע"ב) בִּישִׁין, וְכַל סֶטֶר רִוּחַ בִּישָׁא, מַעְבְּר בְּאַתְעֲרוּתָא דִּילֵיהּ, בְּפוּרְקָנָא עֲלָאָה דִּישְׂרָאֵל.

כְּשִׁבָּא הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא לְמִצְרִים, רְאָה אֶת הַדָּם שֶׁל אוֹתוֹ פְּסַח שְׁהִיָּה רְשׁוּם עַל הַפְּתַח, וְדָם הַבְּרִית, אִיף הָיוּ עוֹמְדִים עַל הַפְּתַח, שְׁכַתוּב וּלְקַחְתֶּם אֲגַדַּת אֲזוּב וּטְבַלְתֶּם בְּדָם אֲשֶׁר בְּסֶף וְהִגַּעְתֶּם וְגו'. אֲזוּב, הָרִי בְּאַרְנוֹ שְׁהוּא מַעְבִּיר רוּחוֹת רְעוּת, וְכַל צַד שֶׁל רוּחַ רַע מַעְבִּיר בְּהַתְעוֹרְרוֹת שְׁלוֹ, בְּגֵאָלָה הַעֲלִיזוּנָה שֶׁל יִשְׂרָאֵל.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

לְזַמְנָא דְאִתִּי, יִיתִי קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְיַצֵּר הָרַע וְיַכּוּס לֵיָהּ. וְהִשְׁתָּא בְּפוּרְקָנָא דָא, כְּתִיב וְשַׁחֲטוּ אוֹתוֹ כֹּל קָהַל עַדְתֵּי יִשְׂרָאֵל וְגו'. דּוּכְרָנָא דְזַמְנָא דְאִתִּי, בְּהֵוּא פּוּרְקָנָא עֲלָאָה. עַל שְׁתֵּי הַמְזוּזוֹת וְעַל הַמְשָׁקוּף בְּהֵאִי רְשִׁימוֹ דְאֵת יו"ד, וּבְהֵאִי רְשִׁימוֹ דְאֵת יו"ד, לְאַחֲזָאָה רְשִׁימוֹ דְבְּרִית קִדְשָׁא, וְאַתְּבַר עֲרְלָה מְקַמֵּי דְמָא דְבְּרִית, רְשִׁים עַל כֻּלָּא, וְאַתָּא דְמָא עַל דְמָא. כִּד עֵבֶר הֵהוּא מְשַׁחִית, הֵוּה חֲמֵי דְמָא, וְאַדְדִּיקִיף מִבֵּיתָא, כְּמָה דְאֵת אָמַר וְלֹא יִתֵּן הַמְשַׁחִית וְגו'.

לְעֵתִיד לְבֵא יִבִּיא הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא לְיַצֵּר הָרַע וְיִשְׁחַט אוֹתוֹ. וְעֵתָהּ בְּגֵאָלָהּ זֹו כְּתוּב, וְשַׁחֲטוּ אוֹתוֹ כֹּל קָהַל עַדְתֵּי יִשְׂרָאֵל וְגו'. וְכַרְוֵן שֶׁל לְעֵתִיד לְבֵא, בְּגֵאָלָהּ הָעֲלִיּוֹנָה הֵהִיא. עַל שְׁתֵּי הַמְזוּזוֹת וְעַל הַמְשָׁקוּף, בְּרִשְׁם הֵוּה שֶׁל אוֹת יו"ד, וּבְרִשְׁם הֵוּה שֶׁל הָאוֹת יו"ד, לְהֵרָאוֹת אֵת רִשְׁם הַבְּרִית הַקְּדוּשׁ, וְנִשְׁבְּרַת עֲרְלָה מְלַפְנֵי דָם הַבְּרִית, רְשׁוּם עַל הַכֹּל, וּבָא דָם עַל דָם. כְּשֶׁעוֹבֵר אוֹתוֹ הַמְשַׁחִית, הֵיָה רוֹאֵה דָם וּמִתְרַחַק מִהַבֵּית, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְלֹא יִתֵּן הַמְשַׁחִית וְגו'.

### דף מ"א ע"ב

אִי קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא בְּלַחֲדוּי קְטִיל, אָמַאי כְּתִיב וְלֹא יִתֵּן הַמְשַׁחִית, דְּמִשְׁמַע דְּמִשְׁחִית הֵוּה אָזִיל וְלֹא קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא. אֲלֵא וּדְאִי קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא הֵוּה קְטִיל, וּמִשְׁחִית הֵוּה אָזִיל (דף מ"א ע"ב) לְאַשְׁבְּחָא עֵילָה לְיִשְׂרָאֵל, בִּיּוֹן דְּהֵוּה חֲמֵי הֵהוּא תְּבִירוֹ דְּעֲרְלָה, בְּתַרִּין סְטָרִין, הֵוּה עֵרַק וְאַתְּפַרְשׁ מִנֵּיהּוּ.

אִם הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא לְבִדּוֹ הוֹרֵג, אָז לְמָה כְּתוּב וְלֹא יִתֵּן הַמְשַׁחִית, שְׁמִשְׁמַע שֶׁהַמְשַׁחִית הֵיָה הוֹלֵךְ, וְלֹא

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הקדוש ברוך הוא? אלא ודאי שהקדוש ברוך הוא  
היה הורג, והמשחית היה הולך למצא עלה לישראל.  
כיון שהיה רואה אותו שברון הערלה בשני צדדים,  
היה בורח ונפרד מהם.

ועל דקטל קודשא בריה הוא כל אינון בוכרין דההוא סטרא, יהיב בוכרין  
דישראל לפורקנא, דלא ישכח עליהו סטרא אחרא עילה כלל, ובכלא  
נטיר לון לישראל קודשא בריה הוא, כאבא על בנין. (שמות יב) בבית אחד  
יאכל לא תוציא מן הבית וגו'.

ועל שהרג הקדוש ברוך הוא כל אותם בכורות של  
אותו הצד, נתן בכורות של ישראל לגאלה, שלא  
ימצא עליהם הצד האחר עלה כלל, ובכל שומר  
הקדוש ברוך הוא את ישראל כאב על בנים. בבית  
אחד יאכל לא תוציא מן הבית וגו'.

**בוזור - ספר במדבר - פרשת פנחס - דף ר"ג ע"ב**

רבי חייא פתח, בארבעה עשר יום לחדש פסח וגו'. אימרא דאיהו פסחא  
אמאי. אלא דחלא דמצראי, ואלקה דלהון, הוה אמרא. בגין דמצראי  
פלחין למזל טלה, ובגין כף פלחין לאימרא. תא חזי, כתיב (שמות ח) הן  
נזבח את תועבת מצרים. מאי תועבת מצרים. וכי על דשנאין ליה, כתיב  
תועבת מצרים. אלא דחלא דמצראי, ואלקה דילהון, אקרי תועבת  
מצרים. כמה דכתיב, (דברים יח) כתועבת הגוים, דחלא דשאר עמין.

רבי חייא פתח, בארבעה עשר יום לחדש פסח וגו'.  
שה שהוא פסח, מדוע? אלא יראתם של המצרים  
ואלוה שלקחם היה שה. משום שהמצרים עובדים

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

לְמוֹל טָלָה, וּמְשׁוּם זֶה עוֹבְדִים לְשָׁהּ. בֵּא וּרְאֵה, כְּתוּב (שמות ח) הֵן נִזְבַּח אֶת תּוֹעֵבַת מִצְרַיִם. מִהִי תּוֹעֵבַת מִצְרַיִם? וְכִי עַל שְׁשׁוֹנָאִים אוֹתוֹ כְּתוּב תּוֹעֵבַת מִצְרַיִם? אֲלֵא יִרְאֶתֶם שֶׁל הַמִּצְרַיִם וְהָאֱלוֹהִי שְׁלָהֶם נִקְרָא תּוֹעֵבַת מִצְרַיִם, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (דברים יח) כְּתוֹעֵבַת הַגּוֹיִם, יִרְאֶתֶם שֶׁל שְׂאֵר הָאֲמוֹת.

### דף רנ"א ע"א

תָּא חֲזִי חֲכַמְתָּא דְיוֹסֵף, דְּכַתְיִב, (בראשית מז) וּמִקְצָה אֶחָיו לָקַח חֲמֻשָּׁה אֲנָשִׁים, וְאוֹלִיף לֹון לְמִימְרָ, אֲנָשִׁי מְקַנָּה הָיוּ עֲבָדֶיהָ. וְכִי מִלְכָּא דְהוּהוּ שְׁלִיט עַל כָּל אַרְעָא, וְאַבָּא לְמִלְכָּא, עֲבִיד כְּדָא, וְעֲבִיד לְאַחֵיו דִּישְׁנָאוֹן (דף רנ"א ע"א) לְהוֹן, וְלֹא יַחְשְׁבוֹן לְהוֹן. (למעבד להון רועי צאן) אֲלֵא וְדָאי תּוֹעֵבַת מִצְרַיִם, דְּחָלָא וְאַלְהָא דִּילְהוֹן אֶקְרִי הָכִי, וְעַל דָּא כְּתִיב, (שמות ח) הֵן נִזְבַּח אֶת תּוֹעֵבַת מִצְרַיִם.

בֵּא וּרְאֵה חֲכַמְתּוֹ שֶׁל יוֹסֵף, שֶׁכְּתוּב (בראשית מז) וּמִקְצָה אֶחָיו לָקַח חֲמֻשָּׁה אֲנָשִׁים, וּמִלְמַד אוֹתָם לוֹמַר, אֲנָשִׁי מְקַנָּה הָיוּ עֲבָדֶיהָ. וְכִי יוֹסֵף שְׁהָיָה מֶלֶךְ שְׁהָיָה שׁוֹלֵט עַל כָּל הָאָרֶץ, וְאַב לְמַלְכוּת, עֲשָׂה כְּהָ, וְעֲשָׂה לְאַחֵיו שִׁישְׁנָאוֹ אוֹתָם וְלֹא יַחְשִׁיבוּ אוֹתָם (שיעשו מהם רועי צאן) !? אֲלֵא וְדָאי תּוֹעֵבַת מִצְרַיִם, יִרְאֵה וְאֱלוֹהִי שְׁלָהֶם נִקְרָא כְּהָ, וְעַל זֶה כְּתוּב (שמות ח) הֵן נִזְבַּח אֶת תּוֹעֵבַת מִצְרַיִם.

אֲמַר יוֹסֵף, כָּל (בראשית מז) מֵיטֵב מִצְרַיִם הִיא אַרְץ רַעְמָסֶס, וְהִיא אַרְעָא אֲפֻרִישׁוֹ לְדַחְלָא דְלְהוֹן, לְרַעֲיָא וְלְמִיָּהָ בְּכָל עֲנוּגִין דְּעֵלְמָא. וְכָל מִצְרָאִי חָשִׁיבוּ לְאִינוֹן דְּרַעָאן לְדַחְלִיהוֹן, כְּדַחְלִיהוֹן. אֲעֲבִיד לְאַחֵי דִּירְתוֹן הִיא אַרְעָא, וְיִסְגְּדוֹן לֹון מִצְרָאִי, וְיַחְשְׁבוֹן לֹון כְּדָקָא יָאוֹת. וְהִינּוּ דְכַתְיִב,

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

(בראשית מז) כי תועבת מצרים כל רועה צאן, מחשבין לון כדחליהון.

אמר יוסף, כל מיטב מצרים היא ארץ רעמסס, ואותה ארץ הפרישו ליראתם, לרעות וללכת בכל תענוגות העולם. וכל המצרים החשיבו לאלה שרועים ליראתם, כיראתם. אעשה לאחי שירשו אותה ארץ, וישתחוו להם המצרים, ויחשיבו אותם כמו שראוי. וזהו שכתוב (בראשית מז) כי תועבת מצרים כל רעה צאן. מחשיבים אותם כיראתם.

אמר רבי יוסי, והא תנינן כמה דאתפרע קודשא בריה הוא מאינון דפלחי לעבודה זרה, הכי אתפרע מעבודה זרה ממש, וכי יוסף עביד לאחיו עבודה זרה. אמר ליה, לא עביד יוסף לאחיו עבודה זרה, אלא עביד לון לשלטאה על עבודה זרה דילהון, ולאכפאי עבודה זרה דילהון תחות ידיהו, ולרדאה לון במקל. (אמר רעיא מהימנא כגון, בסוף דף שקודם זה) אמר יוסף, אי ישלטון אחי על עבודה זרה דילהון, כל שפן דישלטון על גרמיהו, ובגין כך אותיב לון במיטב ארעא, ואשליט לון על כל ארעא.

אמר רבי יוסי, והרי למדנו, כמו שנפרע הקדוש ברוך הוא מאלו שעובדים לעבודה זרה – כך נפרע מעבודה זרה ממש. וכי יוסף עשה לאחיו עבודה זרה? אמר לו, לא עשה יוסף לאחיו עבודה זרה, אלא עשה להם שישלטו על העבודה זרה שלהם, ולכפות העבודה זרה שלהם תחת ידיהם ולרדותם במקל. אמר יוסף, אם ישלטו אחי על העבודה זרה שלהם, כל שפן שישלטו על עצמם, ומשום זה הושיב

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אותם במיטב הארץ והשליט אותם על כל הארץ.

ועל דא אמרא דאיהו פסח אמאי. אלא דחלא דמצראי, ואלהא דילהון הוה אימרא. אמר קודשא בריה הוא, מבעשור לחדש סיבו דחלא דילהון דמצראי, ותפשו ליה, ויהא אסור ותפיש בתפישה דילכון, יומא חד ותרין וג', וביומא ד', אפיקו ליה לדינא, ואתכנשו עליה.

ועל זה ששה שהוא פסח – מדוע? אלא יראתם של המצרים ואלוהי שלהם היה השם. אמר הקדוש ברוך הוא: מבעשור לחדש קחו את יראתם של המצרים, ותפשו אותו, ויהיה קשור ותפוס בתפיסה שלכם יום אחד ושנים ושלשה, וביום הרביעי הוציאנו אותו לדין והאספו עליו.

ובשעתא דמצראי הוו שמעין קל דחלא דילהון, דתפיש בתפישה דישראל, ולא יכלין לשזבא ליה, הוו בכאן, והוה קשיא עליהו, כאלו גרמיהו אתעקידו לקטלא. אמר קודשא בריה הוא, יהיה תפיש ברשותיכו, יומא בתר יומא, ארבעה יומין, בגין דיחמון יתיה תפיש, וביומא רביעאה אפיקו ליה לקטלא, ויחמון ליה מצראי היך אתון עבדין ביה דינא, ודא קשיא להו מן כל מכתשי דעבד לון קודשא בריה הוא, אינון דיגין דיעבדון בדחליהון.

ובשעה שהמצרים היו שומעים קול יראתם שתפוס בתפיסה של ישראל ואינם יכולים להציל אותו, היו בוכים, והיה קשה עליהם כאלו את עצמם קשרו להריגה. ואמר הקדוש ברוך הוא: יהיה תפוס

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בְּרִשׁוֹתְכֶם יוֹם אַחַר יוֹם – אַרְבָּעָה יָמִים, כְּדֵי שְׂיִרְאוּ  
אוֹתוֹ תַּפּוּס, וּבִיּוֹם הַרְבִּיעִי הוֹצִיאוּ אוֹתוֹ לְהַרְיָגָה,  
וַיִּרְאוּ אוֹתוֹ הַמְצַרִּים אֵיךְ אַתֶּם עוֹשִׂים בּוֹ דִין, וְזֶה  
קִשָּׁה לָהֶם מְכַל הַמַּכּוֹת שֶׁעָשָׂה לָהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ  
הוּא, אֱלוֹ הַדִּינִים שֶׁיַּעֲשׂוּ בִּירְאָתָם.

### דף רנ"א ע"ב

לְבַתֵּר דִּיִּינִין לִיָּה (דף רנ"א ע"ב) בְּנוֹרָא, דְּכַתִּיב, (דברים ז) פְּסִילֵי אֱלֹהֵיהֶם  
תִּשְׂרַפּוּן בְּאֵשׁ. אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אַל תֹּאכְלוּ מִמֶּנּוּ נָא. דְּלֹא יִימְרוּן  
בְּרַעוּתָא וּבִתְיֹאבְתָא דְדַחְלָנָא, אַכְּלִין לִיָּה הָכִי. אֲלֹא אַתְּקִינוּ לִיָּה צְלִי,  
וְלֹא מְבוֹשָׁל, דְּאֵלוֹ מְבוֹשָׁל יְהֵא טְמִיר, וְלֹא יַחֲמוּן לִיָּה, אֲלֹא תְּקוּנָא דִּילִיָּה  
דִּיחֲמוּן לִיָּה הָכִי מוֹקְדָא בְּנוֹרָא, בְּגִין דְּרִיחִיָּה נוֹדֵף.

לְבַסּוּף דְּנִים אוֹתוֹ בְּאֵשׁ, שְׁכַתּוּב (דברים ז) פְּסִילֵי  
אֱלֹהֵיהֶם תִּשְׂרַפּוּן בְּאֵשׁ. אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: אַל  
תֹּאכְלוּ מִמֶּנּוּ נָא. שְׁלֹא יֵאמְרוּ שְׁבַרְצוֹן וּבִתְיֹאבְתָא שֶׁל  
יִרְאָתָנוּ אֲכָלוּ אוֹתוֹ כֶּף. אֲלֹא תְּקַנּוּ אוֹתוֹ צְלִי, וְלֹא  
מְבוֹשָׁל, שְׁאֵם יְהִיָּה מְבוֹשָׁל, יְהִיָּה מְסַתֵּר וְלֹא יִרְאוּ  
אוֹתוֹ, אֲלֹא תְּקוּנּוֹ שְׂיִרְאוּ אוֹתוֹ כֶּף שְׂרוּף בְּאֵשׁ, כְּדֵי  
שִׂיחִיָּה רִיחוֹ נוֹדֵף.

וְתוֹ רִישִׁיָּה עֲלִיָּה כְּפוּף עַל קְרִסוּלוּי, דְּלֹא יִימְרוּן דְּחִיָּה, אוּ מְלָה אַחֲרָא  
הוּא, אֲלֹא דִישְׁתְּמוּדְעוֹן לִיָּה, דְּאִיְהוּ דְּחִלָּא דְּלֵהוֹן. וְתוֹ, דְּלֹא יִיכְלוּן לִיָּה.  
בְּתִיֹאבְתָא, אֲלֹא עַל שְׁבַעָא, אַרְח קְלָנָא וּבְזִיּוֹן. וְתוֹ, עֲצָם לֹא תִשְׁבְּרוּ בּוֹ,  
אֲלֹא דִיחֲמוּן גְּרַמוּי רְמָאן בְּשׁוּקָא, וְלֹא יִיכְלוּן לְשׁוּבָא לִיָּה. וְעַל דָּא כְּתִיב,

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

(במדבר לג) ובאלהיהם עשה ה' שפטים. דינין סגיאין. תו ומקלכם בידכם, וְלֹא חֶרֶב וְרוֹמָחַ וְשָׁר מֵאֲנִי קִרְבָּא.

ועוד, ראשו עליו כפוף על קרסליו, שלא יאמרו שחיה או דבר אחר הוא, אלא שיפירו אותו שהוא יראתם. ועוד, שלא יאכלו אותו בתאבון, אלא על השבע, דרך קלון ובזיון ועוד, עצם לא תשברו בו, אלא שיראו עצמותיו משלכות בשוק, ולא יהיו יכולים להציל אותו. ועל זה כתוב, (במדבר לג) ובאלהיהם עשה ה' שפטים. דינים רבים. ועוד נאמר, ומקלכם בידכם, ולא חרב ורמח ושאר כלי מלחמה.

אמר רבי יהודה, הא אוקמוה, דמצראי פלחי למזל טלה, ובגין כף פלחין לאימרא. אמר רבי יוסי, אי הכי טלה יפלחון, ולא אימרא. אמר ליה, כלא פלחין, אלא מזל טלה נחית וסליק בטלה ואימרא, ובגין כף פלחין לכלא. אמר ליה הכי שמענא, דכל בעירא רבא (ס"א דצאן) דחלא דלהון הוה, ועל דא קטיל קודשא בריה הוא כל בכור בהמה. והא אתמר דאלין אינון דרגין דלעילא, דאקרון הכי.

אמר רבי יהודה, כפר פרשוהו שהמצרים עובדים למזל טלה, ומשום כף עובדים לשה. אמר רבי יוסי, אם כן, יעבדו טלה ולא שה. אמר לו, הכל עובדים, אלא שמזל טלה יורד ועולה בטלה ושה, ומשום זה עובדים לכלם. אמר לו, כף שמעתי, שכל בהמה גדולה (של צאן), יראה שלהם היתה, ועל זה הרג הקדוש ברוך הוא כל בכור בהמה. והרי נתבאר שאלו הן מדרגות שלמעלה שנקראות כף.



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כְּתִיב (שְׁמוֹת יב) כָּל מַחְמֶצֶת לֹא תֹאכְלוּ, וְכְתִיב (שְׁמוֹת יג) לֹא יֵאָכֵל חֻמֶּץ. אֵלֶּא דָּא דְכֵר, וְדָא נֹקְבָא. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶלְעָזָר בְּרִי, בְּדָא (זוה שייך ברעיא מהימנא אחר קרבנא) כְּתִיב לֹא תֹאכְלוּ, וּבְדָא כְּתִיב לֹא יֵאָכֵל, אָמַאי לָא כְּתִיב לֹא תֹאכְלוּ. אֵלֶּא, נֹקְבָא דְאִיהִי אֶסְטִיאת אַרְחָקָא, בְּאַזְהָרָה וּדְאִי, דְכֵר דְאִיהוּ אָחִיד בְּחֻטָּא דְדִכְיוּ יְתִיר, בְּבִקְשָׁה. וְעַל דָּא כְּתִיב, לֹא יֵאָכֵל, לֹא תֹאכְלוּ.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כְּתוּב (שְׁמוֹת יב) כָּל מַחְמֶצֶת לֹא תֹאכְלוּ, וְכְתוּב (שֵׁם יג) לֹא יֵאָכֵל חֻמֶּץ. אֵלֶּא זֶה זָכָר, וְזוּ נִקְבָּה. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶלְעָזָר בְּנִי, בְּזַה כְּתוּב לֹא תֹאכְלוּ, וּבְזַה כְּתוּב לֹא יֵאָכֵל. מְדוּעַ לֹא כְּתוּב לֹא תֹאכְלוּ? אֵלֶּא נִקְבָּה שְׁהִיא נוֹטָה מְדִרְכָּה – וּדְאִי בְּאַזְהָרָה. זָכָר שְׁהוּא אָחוּז בְּחֻטָּא שְׁל טְהָרָה יוֹתֵר – בְּבִקְשָׁה. וְעַל זֶה כְּתוּב לֹא יֵאָכֵל, לֹא תֹאכְלוּ.

אָמַר לִיה אָבָא, וְהָא כְּתִיב (דְּבָרִים טו) לֹא תֹאכְל עֲלִיו חֻמֶּץ. אָמַר לִיה, אֶסְגִּי תְּבִין יְתִירִין לִיקְרָא לְקֶרְבָּנָא. אָבֵל בְּקִדְמִיתָא בְּבִקְשָׁה לֹא יֵאָכֵל. אָבֵל לְבִתֵּר בְּאַזְהָרָה, לֹא תֹאכְלוּ, דְהוּא קְשִׁיא מִתְרוּוִיָּהוּ. מַחְמֶצֶת מְאִי טַעְמָא. בְּגִין דְרִיחָא דְמוֹתָא אִית תַּמָּן. חֻמֶּץ, דְכֵר. מַחְמֶצֶת, נֹקְבָא. (מְשַׁלִּי ה) רְגֵלִיהּ יוֹרְדוֹת מְוֹת, בְּרִישָׁא וְסִיפָא דְתִיבָה, תִּשְׁכַּח לָהּ. וּבְגִין דָּא מֵאֵן דְאָכִיל חֻמֶּץ בְּפִסְחָא, אִיהוּ אֶקְדִּימַת לִיה מוֹתָא, וְלִינְדַע דְמִית הוּא בְּעֵלְמָא דִּין, וּבְעֵלְמָא דְאִתִּי, כְּתִיב (שְׁמוֹת יב) וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַזֹּאת.

אָמַר לוֹ, אָבָא, וְהָרִי כְּתוּב (דְּבָרִים טו) לֹא תֹאכְל עֲלִיו חֻמֶּץ. אָמַר לוֹ, הָרִבָּה תִּבּוֹת יְתִירוֹת לְכַבּוּדוֹ שְׁל הַקֶּרְבָּן. אָבֵל בְּתַחֲלָה בְּקִשָּׁה – לֹא יֵאָכֵל, אָבֵל לְבִסּוֹף. בְּאַזְהָרָה – לֹא תֹאכְלוּ, שְׁהוּא קְשָׁה מְשֻׁנְיָהֶם.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

מחמצת, מה טעמה? משום שריח של מות יש שם. חמץ - זכר, מחמצת - נקבה. (משלי ה) רגליה ירדות מות, בראש ובסוף התבה תמצא אותה. ומשום זה מי שאוכל חמץ בפסח הוא מקדים לעצמו המות, ושידע שהוא מת בעולם הזה ובעולם הבא, שכתוב (שמות יב) ונכרתה הנפש ההיא.

מצה, אמאי (ס"א אתקריאת מצה). אלא הכי תנינן, שדי: בגין דאמר לעולמו די, דיאמר לצרותינו די. אוף הכי מצה, בגין דקא משדד דמברחת לכל סטרין בישין, ועביד קטטה בהו, פגוונא דשדי דמוזזה, דמבריח לשדים ומזיקים דתרעא, אוף הכי איהי מברחת לון מפל משפני קדושה, ועביד מריבה וקטטה בהו. כמה דאת אמר, (שמות יז) מסה ומריבה. על דא כתיב מצה. והא מסה בסמך איהו. אלא תרגומו דמסה, איהו מצותא.

מצה, מדוע (נקראת מצה) ? אלא כף שנינו, שדי - משום שאמר לעולמו די, שיאמר לצרותינו די. אף כף מצה, משום שהיא משדדת ומבריחה לכל צדדים רעים ועושה קטטה ביניהם כדגמת שם שדי שבמוזזה, שמבריח לשדים ומזיקים שבשער - אף כף היא מבריחה אותם מפל משפני הקדשה, ועושה מריבה וקטטות בהם, כמו שנאמר (שמות יז) מסה ומריבה. ועל זה כתוב מצה, והרי מסה נכתבת באות סמ"ך? אלא תרגום של מסה הוא מצותא.

# בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל אֲכִילַת מִצָּה:

ואוכלים כל אחד כזית מהמצה העליונה, וכזית מהפרוסה, בהסיבה.

## מָרֹר

לְשֵׁם יְחִיד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתִיה בְּדַחִילוֹ וְרַחֲמֵינוּ וְרַחֲמֵינוּ וְדַחִילוֹ לְיַחַד שֵׁם י"ה בְּר"ה (אסור לומר בפירוש, אלא יאמר: י"ק בְּר"ק) בְּיַחְזָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. תְּרִינֵי מוֹכֵן וּמְזוּמָן לְקִיּוּם מִצְוֹת אֲכִילַת מָרֹר לְעִשׂוֹת בְּזֶה נַחַת רוּחַ גְּדוּל לְיוֹצְרֵי וּבּוֹרְאֵי יַתְבָּרָה שְׁמֵנוּ וְיַתְעַלָּה. וְיֵהִי נָעִם אֲדָנֵי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה:

נְנוּטְלִים כְּזִית מָרֹר וּמְטְבִילִים בַּחֲרוּסַת וְאֲח"כ מְנַעְרִים אֶת הַחֲרוּסַת  
וּמְבַרְכִים:

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

### נג בזוהר – ספר שמות – פרשת בא – דף מ"א ע"ב

פְּקוּדָא כ"ט דָּא, לְמִיכָל הָאֵי פְּסַח. עַל מִצְוֹת וּמְרוּרִין, מִצְוֹת מִצַּת כְּתִיב. מֵאֵי הָאֵי לְקַבֵּל הָאֵי, אֶלָּא לְאַחְזָא גְלוּתָא דְשִׁכְנֵתָא עִמָּהוּן דְיִשְׂרָאֵל, בְּהֵוּא מְרִירוֹ דְלֵהוּן, דְכְּתִיב וַיִּמְרְרוּ אֶת חַיִּיהֶם בְּעַבְדוּת קֶשֶׁה וְגו'. וְכַד אֲכָלִין לְהָאֵי פְּסַח, לְאַחְזָא כָּל הָאֵי דְעַבְדוּ לֹן בְּמִצְרַיִם, בְּהֵוּא גְלוּתָא וּבְהֵוּא שְׁעַבְדָּא.

מִצְוָה כ"ט זו לְאָכַל אֶת הַפְּסַח הַזֶּה עַל מִצְוֹת וּמְרוּרִים. מִצְוֹת – מִצַּת כְּתוּב. מֵה זֶה כְּנֶגֶד זֶה? אֶלָּא לְהִרְאוֹת גְלוּת הַשְּׁכִינָה עִם יִשְׂרָאֵל בְּאוֹתָהּ הַמְרִירוֹת

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שְׁלָהֶם, שְׁכָתוּב וַיִּמְרְרוּ אֶת חַיֵּיהֶם בְּעַבְדָּה קָשָׁה וְגו'.  
בְּשֵׂאוּכְלִים אֶת הַפֶּסַח הַזֶּה, לְהִרְאוֹת אֶת כָּל מִה  
שֶׁעָשׂוּ לָהֶם בְּמִצְרַיִם בְּאוֹתָהּ גְלוֹת וּבְאוֹתוֹ שְׁעָבוּד.

מה כתיב ועצם לא תשברו בו, לאחזא ביה קלנא, ובכל אינון טעון  
דמצראי. דהא גרמין הוו רמאן בשוקא, ואתו כלבי והוו גררי לון מאתר  
לאתר, ודא קשיא לון מכלא, דהא גרמי אינון תקונא דגופא, ודמי לגוונא  
אחרא, וישראל רמאן לון בשוקא אורח קלנא, ועל דא כתיב ועצם לא  
תשברו בו, אתון לא תשברון, אבל כלבי הוו אתיין ומתברין ליה.

מה כתוב? ועצם לא תשברו בו, להראות בו קלון,  
ובכל אותם אלילי מצרים. שהרי היו זורקים בשוק  
את העצמות שלו, ובאו הכלבים וגררו אותם ממקום  
למקום, וזה היה קשה להם מהכל, שהרי העצמות הן  
תקון הגוף, ודומים לגון אחר, וישראל זרקו אותם  
לשוק בדרך קלון, ולכן כתוב ועצם לא תשברו בו.  
אתם לא תשברו, אבל הכלבים היו באים ומשברים  
אותו.

תו, מצראי הוו אתיין לבתר, והוו חמאן אינון גרמי דהוו נטלי כלבי  
מאתר לאתר, ומדקן לון, והוו מצראי טמני לון גו עפרא, בגין כלבי דלא  
ישכחון לון, ודא איהו בטולה דעבודת כוכבים ומזלות, יתיר, מסטרא  
דלהון. ובדא קודשא בריה הוא אסתלק ביקריה, ואתכפין כל חילין  
אחרנין, דהא בדין אתכפין יתיר, כד בטילו אשתכח מסטרא דלהון, ועל  
דא ישראל לא מבטלי לון, דכתיב ועצם לא תשברו בו.

עוד, המצרים היו באים אחר כף והיו רואים אותם  
עצמות שהיו לוקחים הכלבים ממקום למקום

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וְשׁוֹבְרִים אוֹתָם, וְהָיוּ הַמְצָרִים טוֹמְנִים אוֹתָם בְּעַפָּר,  
כִּי שֶׁהַכְּלָבִים לֹא יִמְצְאוּ אוֹתָם, וְזֶהוּ בְּטוֹל שֶׁל  
עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמִזְלוֹת יוֹתֵר מֵהֵצֵד שְׁלָהֶם. וּבִזְוָה  
הַתַּעֲלָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכַבּוּדוֹ וְנִכְפּוֹ כָּל הַכַּחוֹת  
הָאַחֲרִים, שֶׁהָרִי אֲזוּ נִכְפּוֹ יוֹתֵר, כְּשֶׁהַבְּטוֹל נִמְצָא  
מֵהֵצֵד שְׁלָהֶם, וְלָכֵן יִשְׂרָאֵל לֹא בִטְלוּ אוֹתָם, שְׁכַתּוֹב  
וְעַצֵּם לֹא תִשְׁבְּרוּ בוֹ.

### בוזוהר – תיקוני הזוהר – תקונא תליסר – דף כח ע"ב

וּבְגִין דְּלֹא יִפְרִישׁוּ בֵּין שֵׁשׁ דְּאִיהוּ עֲמוּדָא דְּאִמְצָעִיתָא, וּבֵין שֶׁבַע דְּאִיהוּ  
בֵּת זּוּגִיָּה, צְרִיף לְבַעֲרָא שְׂאוֹר וְחִמְץ דְּאִינוּן עֲרַב רַב, דְּלֹא יִתְחַזְּיִין בֵּין שֵׁשׁ  
דְּאִיהוּ ו', וּבֵין שֶׁבַע דְּאִתְמַר בָּהּ (שם קיט קסד) שֶׁבַע בְּיוֹם הַלְּלִיתִיָּהּ, בְּגִין  
דְּעֲרַב רַב אִפְרִישׁוּ בֵּין שֵׁשׁ לְשֶׁבַע בְּמִתְנַן תּוֹרָה, כְּמָה דְּאִתָּא אָמַר (שמות לב  
א) וַיֵּרָא הָעָם כִּי בִשֵׁשׁ מִשֶּׁה, וְאוֹקְמוּהוּ בִשֵׁשׁ, בְּאֵלִין שִׁית שְׁעֵרִיתִין עֲבָדוּ  
יֵת עֲגֻלָּא, וְאִפְרִישׁוּ בֵּין ו"ה דְּאִינוּן שֵׁשׁ לְשֶׁבַע, הֵכִי יִפְרִישׁ לֹון קוּדְשָׁא  
בְּרִיף הוּא בֵּין שֵׁשׁ לְשֶׁבַע.

וּכְדִי שֶׁלֹּא יִפְרִידוּ בֵּין שֵׁשׁ, שֶׁהוּא הָעֲמוּד הָאִמְצָעִי,  
וּבֵין שֶׁבַע, שֶׁהִיא בֵּת זּוּגוּ, צְרִיף לְבַעֲרָא שְׂאוֹר וְחִמְץ,  
שֶׁהֵם עֲרַב רַב, שֶׁלֹּא יֵרְאוּ בֵּין שֵׁשׁ, שֶׁהוּא ו', וּבֵין  
שֶׁבַע, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ שֶׁבַע בְּיוֹם הַלְּלִיתִיָּהּ, מִשּׁוּם שֶׁעֲרַב  
רַב הִפְרִידוּ בֵּין שֵׁשׁ לְשֶׁבַע בְּמִתְנַן תּוֹרָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר  
וַיֵּרָא הָעָם כִּי בִשֵׁשׁ מִשֶּׁה, וּפְרִישׁוּהוּ בִשֵׁשׁ, בְּשֵׁשׁ  
הַשְּׁעוֹת הַלְּלוּ עָשׂוּ אֶת הָעֶגְלָה, וְהִפְרִידוּ בֵּין ו"ה, שֶׁהֵם  
שֵׁשׁ לְשֶׁבַע, כֶּן יִפְרִיד אוֹתָם הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בֵּין  
שֵׁשׁ לְשֶׁבַע.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

דְּבַגְיַנְיָהּ הִוּוּ הֵוֹת מִצָּה פְּרוּסָה לָחֶם עֲנִי וְדַאי, וּבְהֵוֹא זְמַנָּא תְּהֵא שְׁלִימָה בְּגוּוֹנָא דְּחִבְרָתָה דְּאִיְהִי מִצָּה שְׁלִימָה, הִדָּא הוּא דְּכְתִיב (ישעיה ל כו) וְהָיָה אֹר הַלְּבָנָה כְּאֹר הַחֲמָה, וְאִמְאִי הֵוֹת מִצָּה פְּרוּסָה, בְּגִין דְּאִסְתַּלַּק מִנָּה ו' רַגְל דִּילָה לְמַהוּי בֵּיה כְּמִצָּה, וּמִצָּה פְּרוּסָה אֲשַׁתְּאַרְת ד', וּבְגִין דָּא מִצָּה פְּרוּסָה ד', מִצָּה שְׁלִימָה ה', וּבְגִין דָּא אֲמַרִין הִלַּל גְּמוּר וְהִלַּל שְׁאִינוּ גְּמוּר בְּפִסְח, לְקַבֵּל מִצָּה שְׁלִימָה וּמִצָּה פְּרוּסָה.

שְׁבַגְלָלִם הִיְתָה מִצָּה פְּרוּסָה לָחֶם עֲנִי, עֲנִי וְדַאי, וּבְאוֹתוֹ זְמַן תְּהֵיָה שְׁלִמָה, כְּמוֹ שְׁחִבְרָתָה שְׁהִיא מִצָּה שְׁלִמָה. זְהוּ שְׁכַתּוּב וְהָיָה אֹר הַלְּבָנָה כְּאֹר הַחֲמָה, וְלָמָּה הִיְתָה מִצָּה פְּרוּסָה? מִשּׁוּם שְׁהִסְתַּלַּק מִמֶּנָּה ו', הַרְגַל שְׁלָה, לְהִיּוֹת בּוּ כְּמוֹ מִצָּה, וּמִצָּה פְּרוּסָה נִשְׁאַרְה ד', וּמִשּׁוּם זֶה מִצָּה פְּרוּסָה ד', מִצָּה שְׁלִמָה ה', וּמִשּׁוּם כֶּף אֲוִמְרִים הִלַּל גְּמוּר וְהִלַּל שְׁאִינוּ גְּמוּר בְּפִסְח, כְּנִגְד מִצָּה שְׁלִמָה וּמִצָּה פְּרוּסָה.

וְאֲמַרִין מְרוּר, עַל שֵׁם ו' דְּאִתְפְּרֵשׁ מִן ה', וְדָא גְרִים לֹון דְּוִימְרֵרו אֶת חַיִּיקָם, אִיְהוּ מְרוּר וְאִיְהִי מְרָה, הִדָּא הוּא דְּכְתִיב (רות א כ) קְרָאןָּ לִי מְרָה כִּי הִמֵּר שְׁדִי לִי, בְּעִבּוּדָה קָשָׁה בְּקִשְׂיָא, בְּחִמְר בְּקַל וְחִמְר, בֵּין אֲוִמִין דְּעִלְמָא.

וְאֲוִמְרִים מְרוּר, עַל שֵׁם ו' שְׁנַפְרָד מְה', וְזֶה גְרִים לָהּ שְׁוִימְרֵרו אֶת חַיִּיקָם, הוּא מְרוּר וְהִיא מְרָה. זְהוּ שְׁכַתּוּב קְרָאןָּ לִי מְרָה כִּי הִמֵּר שְׁדִי לִי, בְּעִבּוּדָה קָשָׁה בְּקִשְׂיָה, בְּחִמְר, בְּקַל וְחִמְר, בֵּין אֲמוֹת הָעוֹלָם.

וּמֵאֵן גְרִים דָּא, י' מִן שְׁדִי רְשִׁימוּ דְּכְרִית, דִּיְהִיב מְשָׁה בְּעַרְב רַב, בְּגִין דָּא נְחִית מְשָׁה מִדְּרַגְיָה, הִדָּא הוּא דְּכְתִיב (שמות לב ז) לָךְ יָד כִּי שַׁחַת עִמָּךְ,

ברוך אתה יהוה אלהינו מלך העולם, אשר  
קדשנו במצותיו וצונו על אכילת מרור:

ואוכלים בלא הסיבה:

# אכילת קרבן חגיגה

לשם יחוד<sup>כ</sup> קודשא בריך הוא ושכינתיה ברחילו ורחימו ורחימו ורחילו ליהודי עם י"ח ברו"ה  
(אסור לומר בפירוש, אלא יאמר: "ק ברו"ק) ביהודא שלים בשם כל ישראל. הריני מוכן ומזומן לקיים  
מצות אכילת קרבן חגיגה לעשות בזה נחת רוח גדול ליוצרי ובוראי ותפלה שמו ויתעלה.  
ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

עמך ולא עמי, ועל ידיה עתידה שכינתא ליחדא עם קודשא בריך הוא,  
בגין דאיהו אפריש לון, צריך ליחדא לון, לתקנא במה דחאב, קמו בלהו  
חבריאי ונשקו ליה, ואמרו אי לא אתינא לעלמא אלא למשמע דא די.

ומי גרם זה? י' מן שד"י, הרשם של הברית, שנתן  
משה בערב רב, משום כך ירד משה מדרגתו. זהו  
שפתוב לך רד כי שחת עמך, עמך ולא עמי, ועל ידו  
עתידה השכינה להתיחד עם הקדוש ברוך הוא.  
משום שהוא הפריד אותם, הוא צריך ליחד אותם,  
לתקן במה שחטא. קמו כל החברים ונשקו אותו,  
ואמרו: אם לא באנו לעולם אלא לשמע את זה – די.

נוטלים תחילה מבשר קרבן החגיגה שהקריבו ביום י"ד (ערב פסח),  
ומברכים:

**בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר  
קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל אֲכִילַת הַזֶּבַח:**

## אֲכִילַת קֶרֶבֶן פֶּסַח

לשם יהוד קודשא בריך הוא ושכינתיה ברחילנו ורחימונו ורחימונו ורחילנו ליחד שם י"ה ברו"ה  
(אסור לומר בפירוש, אלא יאמר: י"ק ברו"ק) ביחודא שלים בשם כל ישראל. הריני מוכן ומזומן לקיים  
מצות אכילת קרבן פסח לעשות בזה נחת רוח גדול ליוצרי ובוראי ותפלה שמו ויתעלה. ויהי  
נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

נוטלים מבשר הפסח, ומברכים:

**בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר  
קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל אֲכִילַת הַפֶּסַח:**

ולא ברכת הפסח פוטרת של זבח ולא של זבח פוטרת של פסח:

אסור לשבור עצם מהפסח:



# כורך

לשם יחד קודשא בריך הוא ושכינתיה בדחילו ורחימו ורחימו ודחילו ליחד שם י"ה ברו"ה (אסור לומר בפירוש, אלא יאמר: י"ק ברו"ק) ביחדא שלים בשם כל ישראל. חריני מוכן ומזומן לברך **מצה** ומרור ולאכלם יחד לעשות פנה נחת רוח גדול ליוצרי ובוראי ותברך שמו ויתעלה. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננה:

יכל אחד מהמסובים לוקח כזית מן המצה השלישית עם כזית מרור

וכורכן יחד, ואומרים:

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

**יד בזהר – ספר בראשית – פרשת ויצא – דף קנז ע"א**

רבי חייא ורבי יוסי, הוו אזלי באורחא, אמר רבי יוסי לרבי חייא, בכל זמנא (דאנו) דאזלינן באורחא, ולעין באורייתא, קודשא בריך הוא מרחיש לן נסין, והשתא אורחא דא אריך לן, נתעסק באורייתא, וקודשא בריך הוא ינדוג בהדן.

רבי חייא ורבי יוסי היו הולכים בדרך. אמר רבי יוסי לרבי חייא, בכל פעם [שאנו] הולכים בדרך ועוסקים בתורה, הקדוש ברוך הוא מרחיש לנו נסים, וכעת הדרך הזו ארבה לנו, נתעסק בתורה, והקדוש ברוך הוא יתחבר עמנו.

פתח רבי חייא ואמר, (שמות יב) בראשון בארבעה עשר יום לחדש בערב תאכלו מצות, וכתיב, (דבהם טז) שבעת ימים תאכל עליו מצות לחם עני, לחם עני פתיב, האי מלה אתערו בה חברייא. אבל תא חזי, כד הוו

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ישראל במצרים, הוּו בְּרִשׁוּתָא אֲחֵרָא. כַּד בְּעָא קוּדְשָא בְּרִיךְ הוּא לְקַרְבָּא לֹון לְגַבִּיָה, יֵהב לֹון אֲתֵר דְּלָחֶם עֲנִי. לָחֶם עֲנִי, מֵאן עֲנִי. דָּא דְּוֹד מְלָכָא, דְּכַתִּיב בֵּיה (תהלים מו) כִּי עֲנִי וְאֶבְיוֹן אָנִי.

פִּתַח רַבִּי חֵיָיא וְאָמַר, (שמות יב) בְּרִאשׁוֹן בְּאַרְבַּעַה עֶשֶׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ בְּעָרְב תֹאכְלוּ מִצַּת, וְכָתוּב (דברים טו) שְׁבַעַת יָמִים תֹאכַל עָלְיו מִצוֹת לָחֶם עֲנִי. לָחֶם עֲנִי כָתוּב. בְּדָבָר הַזֶּה הִתְעוֹרְרוּ בּו הַחֲבָרִים. אָבַל בֵּא רֵאָה, כְּשֶׁהָיוּ יִשְׂרָאֵל בְּמִצְרַיִם, הָיוּ בְּרִשׁוֹת אֲחֵרָת. כְּשֶׁרָצָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְקַרְב אֹתָם אֱלִיו, נָתַן לָחֶם מְקוֹם שֶׁל לָחֶם עֲנִי, לָחֶם עֲנִי. מִי הָעֲנִי? זֶה דְּוֹד הַמְּלָךְ, שְׁכָתוּב בּו (תהלים פו) כִּי עֲנִי וְאֶבְיוֹן אָנִי.

וְהָאֵי לָחֶם עֲנִי אֶקְרִי מִצָּה, נוֹקְבָא בְּלָא דְכוּרָא, מְסַכְנוּתָא הָוִי, אֲתִקְרִיבוּ לְגַבִּי מִצָּה בְּקַדְמִיתָא, בֵּינֹון דְּקָרִיבוּ לֹון יִתִיר, עֵייל לֹון קוּדְשָא בְּרִיךְ הוּא בְּדַרְגִין אֲחֵרִינִין, וְאֲתַחֲפֵר דְּכוּרָא בְּנוֹקְבָא. וְכַדִּין, מִצָּה כַּד אֲתַחֲפֵרַת בְּדְכוּרָא אֶקְרִי מִצָּה בְּתוֹסַפֶּת וְא"ו, הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (דברים ל) כִּי הַמִּצְוָה הַזֹּאת. בְּגִינֵי כֶּף, מִצָּה בְּקַדְמִיתָא, וְלִבְתֵּר מִצָּה.

וְלָחֶם עֲנִי הַזֶּה נִקְרָא מִצָּה, נִקְבָּה בְּלִי זְכָר הִיא עֲנִי. הִתְקַרְבוּ לְמִצָּה בְּהִתְחַלָּה. בֵּינֹון שְׁקָרְבוּ אֹתָם יוֹתֵר, הַכְּנִיס אֹתָם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּדַרְגוֹת אֲחֵרוֹת, וְהִתְחַבֵּר זְכָר עִם נִקְבָּה. וְאָו, כְּשֶׁמִּצָּה מִתְחַבֵּרַת בְּזְכָר, נִקְרָא מִצָּה, בְּתוֹסַפֶּת וְא"ו. זֶהוּ שְׁכָתוּב (דברים ל) כִּי הַמִּצְוָה הַזֹּאת. מִשׁוּם כֶּף מִצָּה בְּרִאשׁוֹנָה, וְאַחַר כֶּף מִצָּה.

זָכַר לְמִקְדָּשׁ כְּהִלָּל. כִּן עָשָׂה הִלָּל בְּזִמְנֵי שְׁבִית  
הַמִּקְדָּשׁ הָיָה קָנִים הָיָה כּוֹרֵךְ פֶּסַח מִצָּה  
וּמְרוֹר וְאוֹכֵל בַּיַּחַד לְקַיֵּם מַה שֶּׁנֶּאֱמַר עַל מִצּוֹת  
וּמְרוֹרִים יֹאכְלֵהוּ:

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

לְמַלְכָּא דְעַבְד לְחַד בְּרַ נֶשׁ רוֹפִינוּס, כָּל אֵינוֹן יוֹמִין דְסָלִיק לְהַאי דְרָגָא,  
חַדִּי, וְלָבִישׁ לְבוּשֵׁי יָקָר, לְבַתֵּר לָא אֶצְטְרִיף. לְשִׁתָּא אַחְרָא נְטִיר אֵינוֹן  
יוֹמִין דְסָלִיק לְיָקִירוֹ דָּא, וְלָבִישׁ אֵינוֹן לְבוּשֵׁין, וְכֵן כָּל שְׁתָּא וְשִׁתָּא כְּהַאי  
גְּוֹנָא יִשְׂרָאֵל, כְּתִיב, שְׁבַעַת יָמִים שָׂאוֹר לֹא יִמְצָא, דְאֵינוֹן יוֹמֵי חֲדוּתָא,  
יוֹמִין דְסָלִיקוּ לְיָקָרָא דָּא, וְנִפְקוּ מִשְׁעֵבוּדָא אַחְרָא. וּבְגִין כֵּן, נְטִרִין בְּכָל  
שְׁתָּא וְשִׁתָּא, יוֹמִין דְסָלִיקוּ לְהַאי יָקָר, וְנִפְקוּ מִרְשׁוּתָא אַחְרָא, וְעָלוּ  
בְּרְשׁוּתָא קְדִישָׁא, וְעַל דָּא כְּתִיב, שְׁבַעַת יָמִים מִצּוֹת תֹּאכְלוּ.

לְמַלְךָ שְׁעָשָׂה אָדָם אָחַד קָצִין. כָּל אוֹתָם יָמִים שְׁעָלָה  
לְדְרָגָה זוֹ שְׁמַח, וְלָבִישׁ בְּגָדֵי כְבוֹד. אַחַר כֵּן לֹא צָרִיף.  
לְשָׁנָה אַחֲרַת שׁוֹמֵר אוֹתָם יָמִים שְׁעָלָה לְכְבוֹד זֶה,  
וְלוֹבֵשׁ אוֹתָם בְּגָדִים, וְכֵן כָּל שָׁנָה וְשָׁנָה. כֵּן יִשְׂרָאֵל,  
כְּתוּב שְׁבַעַת יָמִים שָׂאוֹר לֹא יִמְצָא, שְׁהֵם יָמֵי שְׁמֻחָה,  
יָמִים שְׁעָלוּ לְכְבוֹד זֶה וַיִּצְאוּ מִשְׁעֵבוּד אַחַר, וְלִכֵּן  
שׁוֹמְרִים בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה אֶת הַיָּמִים שְׁעָלוּ לְכְבוֹד  
הַזֶּה, וַיִּצְאוּ מִרְשׁוּת אַחֲרַת וְנִכְנְסוּ בְּרְשׁוּת הַקְּדוּשָׁה.  
וְעַל זֶה כְּתוּב שְׁבַעַת יָמִים מִצּוֹת תֹּאכְלוּ.

ואוכלים יחד בהסבה בלי ברכה:

כל אחד מהמסובים לוקח כזית מן המצה השלישית עם כזית מרור וכזית מקרבן פסח וכורבן יחד, ואוכלים בהסבה בלי ברכה<sup>כ</sup>:

# שְׁלַחַן עוֹרֵךְ

לְשֵׁם יְהוּד קוֹדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנֵתִיה בְּחֵילוֹ וְרַחֲמֵינוּ וְרַחֲמֵינוּ וְרַחֲמֵינוּ לְיַחַד שֵׁם י"ה בְּר"ה (אסור לומר בפירוש, אלא יאמר: י"ק בְּר"ק) בְּיַהוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. הַרִינֵי מוֹכֵן וּמְזוּמָן לְאֹכֹל סְעוּדַת (בשבת: שַׁבָּת ו) יוֹם טוֹב, וְשִׁוְהִיהָ הַאֲפִיקוֹמֵן נֹאכֵל עַל הַשׁוֹבֵעַ, לַעֲשׂוֹת בְּזֶה נַחַת רוּחַ גְּדוֹל לְיוֹצְרֵי וּבּוֹרְאֵי יַתְבַּרְךָ שְׁמוֹ וַיִּתְעַלָּה. וַיְהִי נֵעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ בּוֹנֵנָה:

נ<sup>ה</sup>אוכלים ושותים כברכת ה<sup>כט</sup>. וישמחו שמחה גדולה<sup>ל</sup>.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

## נ<sup>ה</sup>בוזוהר – ספר שמות – פרשת תרומה – דף קנ"ב ע"ב

בְּגוֹנוֹנָא דָּא, כָּל זְמַנָּא דְיִשְׂרָאֵל עֲבָדֵי רְעוּתָא דְמֵאֲרִיהוֹן, הָא עַל פְּתוּרָא דְמִלְכָּא אֵינוֹן אַכְלֵי, וְכָל סְעוּדָתָא אֲתַתְקֵן לְהוֹן. וְאֵינוֹן, מֵהוּוּא חֲדוּה דְלְהוֹן, יְהִבֵי גְרָמֵי דְאִיהוּ תְמַצִּית לְעוֹבְדֵי בּוֹכְבִים. וְכָל זְמַנָּא דְיִשְׂרָאֵל לֹא עֲבָדֵי רְעוּתָא דְמֵאֲרִיהוֹן, אֲזִלֵי בְּגֵלוּתָא, וְהָא סְעוּדָתָא לְכַלְבֵי, וְאֲסַתְלַק לֹון תְּמַצִּית (יחזקאל ד) כְּכֹה יֹאכְלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת לַחֲמֵם טָמֵא בְּגוֹיִם, דְּהָא

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

תמצית דגעוליהון אכלי. ווי לברא דמלכא, דיתיב ומצפה לפתורא דעבדא, מה דאשתאר מגו פתורא איהו אכיל.

כמו זה, כל זמן שישראל עושים רצון רבונם, הם אוכלים על השלחן הזה של המלך, וכל הסעודות מתקנות להם. והם, מאותה שמחה שלהם, נותנים עצמות שהן תמצית לעובדי כוכבים. וכל זמן שישראל לא עושים רצון רבונם, הם הולכים לגלות, והסעודה הולכת לפלבים, ועולה להם התמצית. ככה יאכלו בני ישראל את לחמם טמא בגוים, שהרי תמצית הגעל שלהם הם אוכלים. אוי לבן המלך שיושב ומצפה לשלחן העבד, ומה שנשאאר מתוך השלחן הוא אוכל.

דוד מלכא אמר, (תהלים כג) תערף לפני שלחן נגד צוררי דשנת בשמן ראשי כוסי רוייה. תערף לפני שלחן, דא סעודתא דמלכא. נגד צוררי, אינון כלפי דיתבי קמי פתורא, מצפאן לחולק גרמין, ואיהו יתיב עם מלכא בענוגא דסעודתא בפתורא.

דוד המלך אמר, (תהלים כג) תערף לפני שלחן נגד צוררי דשנת בשמן ראשי כוסי רוייה. תערף לפני שלחן – זו סעודת המלך. נגד צוררי – אותם הכלבים שיושבים לפני השלחן ומצפים לחלקת עצמות, והוא יושב עם המלך בענג של הסעודה בשלחן.

דשנת בשמן ראשי, דא רישא דסעודתא, דכל משחא, ושמנונא, ותקון סעודתא,

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אתייהיב בקדמיתא לרחימא דמלכא. מה דאשתאר, לבתר אתייהיב לכלבי, ולאינון פלחי פתורא. כוסי רויה, מליא פסא קמי רחימא דמלכא תדיר, דלא יצטרף למשאל. ועל רזא דא, הוו ישראל תדיר, עם שאר עמין.

דשנת בשמן ראשי – זה ראש הסעודה. שכל שמן ושמןונית ותקון הסעודה נתנים בראשונה לאהוב המלך. מה שנשאר נתן אחר כך לכלבים ולאותם עובדי השלחן. כוסי רויה – מלאה הכוס לפני אהוב המלך תמיד שלא יצטרף לבקש, ועל סוד זה היו ישראל תמיד עם שאר העמים.

**בוזור – ספר שמות – פרשת תרומה – דף קנ"ז ע"ב**

פתורא דבר נש, מוזבי ליה למיכל על פתורא אחרא, בעדונא דההוא עלמא, כמה דאת אמר (שמואל ב ט) כי על שלחן המלך תמיד הוא אוכל. ודוד מלכא הוה אמר, (תהלים כג) תערף לפני שלחן נגד צוררי, ודא איהו אתסדרותא דפתורא בההוא עלמא, דהא כדן איהו עדונא וכסופא, דנשמתא אתהני בהו, בעלמא דאתי.

שלחנו של אדם מוזה אותו לאכל על שלחן אחר בעדון של אותו העולם, כמו שנאמר (שמואל ב ט) כי על שלחן המלך תמיד הוא אוכל. ודוד המלך היה אומר, תערף לפני שלחן נגד צוררי, וזהו עריכת השלחן באותו עולם, שהרי אז הוא עדון ותשוקה שהנשמה נהנית בהם בעולם הבא.

וכי פתורא אית לון לנשמתינ בההוא עלמא. אין. דהא מזונא וספוקא דעדונא, אכלי בההוא עלמא, כגוונא דמלאכי עלאי אכלי. וכי מלאכי

## \*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

עֲלָאֵי אַכְלֵי. אִין. כְּגוּוֹנָא דְלֵהוּן אַכְלוּ יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָּרָא. וְהוּא מְזוּנָא,  
 רְזָא אִיהוּ לְטָלָא, דְנִגִּיד וְאֶתְמַשֵּׁף מְעֵילָא, מְרוּז דְעֵלְמָא דְאֶתִי, וְאִיהוּ  
 מְזוּנָא דְנִהִירוּ מְשַׁח רְבוּת קְדָשָׁא, וְנִשְׁמַתְהוּן דְצַדִּיקָא אֶתְזוּנוּ מִתְּמִן בְּגִנְתָּא  
 דְעֵדן, וְאֶתְהַנּוּן תְּמִן. דְהָא תְּמִן נִשְׁמַתְהוּן דְצַדִּיקָא, מִתְּלַבְּשֵׁן בְּגִנְתָּא דְעֵדן  
 דְלִתְתָּא, כְּגוּוֹנָא דְהָאֵי עֵלְמָא.

וְכִי שְׁלַחן יֵשׁ לְנִשְׁמוֹת בְּאוֹתוֹ עוֹלָם? כֵּן. שְׁהָרֵי מְזוּן  
 וְסְפוּק וְעֵדוּן אוֹכְלִים בְּאוֹתוֹ עוֹלָם כְּמוֹ שְׁאוֹכְלִים  
 מְלֹאכִים עֲלִיוֹנִים. וְכִי מְלֹאכִים עֲלִיוֹנִים אוֹכְלִים? כֵּן.  
 כְּמוֹתֶם אַכְלוּ יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָּר. וְאוֹתוֹ מְזוּן סוּד הוּא  
 לְטַל שְׁשׁוּפֵעַ וְנִמְשָׁף מִמְעֵלָה מְסוּד הָעוֹלָם הַבָּא, וְהוּא  
 מְזוּן שֶׁל אֹר שְׁמֵן מְשַׁחַת קְדָשׁ, וְנִשְׁמוֹת הַצַּדִּיקִים  
 נִזְוָנוֹת מִשֵּׁם בְּגֵן עֵדן וְנִהְנוֹת שֵׁם, שְׁהָרֵי שֵׁם נִשְׁמוֹת  
 הַצַּדִּיקִים מִתְּלַבְּשׁוֹת בְּגֵן עֵדן שֶׁל מֵטָה כְּמוֹ שְׁהָעוֹלָם  
 הַזֶּה.

וּבְשַׁבְּתֵי וּבְזַמְנֵי, מִתְּפַשְׁטָאן, וְסִלְקִין לְמַחְמֵי בִיקְרָא דְמַאֲרִיהוּן, וְלֹאֲתַעְדְנָא  
 בְּעֵדוּנָא עֲלָאָה כְּדָקָא יְאוֹת, דְכְּתִיב, (ישעיה סו) וְהָיָה מְדֵי חֹדֶשׁ בְּחֹדֶשׁוֹ  
 וּמְדֵי שַׁבַּת בְּשַׁבְּתוֹ יָבֵא כָּל בָּשָׂר לְהִשְׁתַּחֲוֹת לְפָנַי אָמַר יי'. וְכִי כָּל בָּשָׂר  
 יִיְתִי, לָאוּ הָכִי הָיָה לִיָּה לְמַכְתָּב, אֶלָּא כָּל רוּחַ אוֹ כָּל נְשָׁמָה, מֵהוּ כָּל בָּשָׂר.

וּבְשַׁבְּתוֹת וּבְזַמְנֵים מִתְּפַשְׁטִים וְעוֹלִים לְרֵאוֹת בְּכָבוֹד  
 רְבוּנָם וְלִהְתַּעְדָן בְּעֵדוּן עֲלִיוֹן כְּרֵאוֹי, שְׁכַתוֹב (ישעיה סו)  
 וְהָיָה מְדֵי חֹדֶשׁ בְּחֹדֶשׁוֹ וּמְדֵי שַׁבַּת בְּשַׁבְּתוֹ יָבֵא כָּל  
 בָּשָׂר לְהִשְׁתַּחֲוֹת לְפָנַי אָמַר ה'. וְכִי כָּל בָּשָׂר יָבֵא? לֹא  
 כִּי הָיָה לוֹ לְכַתָּב, אֶלָּא כָּל רוּחַ אוֹ כָּל נְשָׁמָה. מֵהוּ כָּל  
 בָּשָׂר?

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

### דף קנ"ז ע"א

אָלָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֶבֶד לִיה לְבַר נֶשׁ בְּהַאי עֲלָמָא, כְּגוֹנוֹנָא דִּיקָרָא דְכְבוּד עֲלָאָה לְעֵילָא. הַהוּא כְּבוּד עֲלָאָה, אִיהוּ רוּחַ לְרוּחַ, וְנִשְׁמָתָא לְנִשְׁמָה, (דף קנ"ז ע"א) עַד דְּמִטִּי לְחַד אֲתֵר לְתַתָּא דְאֶקְרִי גּוּף, וּבְהַאי עָיִל חַד רוּחַ דְּמִקּוּרָא דְחַיִּים, דְּאֶקְרִי כָל, בְּדָא אִיהוּ כָל טוּבָא, וְכָל מְזוּנָא, וְכָל סְפוּקָא, דִּיהוּא גּוּף.

אָלָא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עֹשֶׂה אֶת הָאָדָם בְּעוֹלָם הַבָּא כְּמוֹ יֶקֶר הַכְּבוֹד הָעֵלְיוֹן לְמַעְלָה. אוֹתוֹ כְּבוֹד עֵלְיוֹן הוּא רוּחַ לְרוּחַ וְנִשְׁמָה לְנִשְׁמָה, עַד שְׁמַגִּיעַ לְמִקּוּם אֶחָד לְמִטָּה שְׁנִקְרָא גּוּף, וּבְזֶה נִכְנָסֵת רוּחַ אַחַת שֶׁל מְקוּר הַחַיִּים שְׁנִקְרָאת כָּל, בְּזֶה הוּא כָּל הַטוֹב וְכָל הַמְּזוּן וְכָל סְפוּק אוֹתוֹ הַגּוּף.

וְרוּזָא דָא, (קהלתה) וַיִּתְרוֹן אֶרֶץ בְּכַל הִיא (ס"אמאי בכל היא) הַאי כָּל אִיהוּ רוּחַ לְהוּא גּוּף. כְּגוֹנוֹנָא דָא בְּר נֶשׁ בְּהַאי עֲלָמָא, אִיהוּ גּוּף, וְרוּחַ דִּשְׁלֵטָא בִּיה, כְּגוֹנוֹנָא דִּיהוּא רוּחַ עֲלָאָה, (ס"א דשלטא על גופא דאקרי כל) דְּאֶקְרִי כָּל, דִּשְׁלֵט עַל גּוּפָא לְעֵילָא, וְדָא הוּא דְאֶקְרִי כָּל בְּשָׂר, וְעַל דָּא כְּתִיב, יִבֵּא כָּל בְּשָׂר לְהִשְׁתַּחֲוֹת לְפָנַי אָמַר יי'. עַל הַהוּא עֲדוּנָא כְּתִיב, (ישעיה סד) עֵין לֹא רָאָתָה אֱלֹהִים וּזְלַתָּה יַעֲשֶׂה לְמַחְבֵּה לוֹ.

וְסוּד זֶה – (קהלתה) וַיִּתְרוֹן אֶרֶץ בְּכַל הוּא. (מהו בכל היא, ')  
הַכָּל הַזֶּה הוּא רוּחַ לְאוֹתוֹ גּוּף. כְּמוֹ זֶה אָדָם בְּעוֹלָם  
הַזֶּה הוּא גּוּף, וְרוּחַ שְׁשׁוּלֵטֵת בּוֹ, כְּמוֹ אוֹתָהּ רוּחַ



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

עֲלִיזָה (ששולטת על הגוף שגקרא כל) שְׁנִקְרָאת כל, שְׁשׁוֹלֶטת על הגוף לְמַעְלָה, וְזֶהוּ שְׁנִקְרָא כָּל בְּשָׂר, וְעַל זֶה כָּתוּב יָבוֹא כָּל בְּשָׂר לְהַשְׁתַּחֲוֹת לְפָנַי אָמַר ה'. עַל אוֹתוֹ עֵדוּן כָּתוּב, (ישעיהסד) עֵינַי לֹא רָאִיתָה אֱלֹהִים וּלְתַף יַעֲשֶׂה לְמַחֲבֵה לוֹ.

**בוזור – ספר שמות – פרשת פקודי – דף רנ"ב ע"ב**

בְּגִין דְּבִהֲאֵי אֲתָר, כִּד עֵייל שְׁבֵתָא, מִתְסַדְרָאן תַּמָּן כָּל פְּתוּרֵי דְבְּנֵי עֲלָמָא, דְּאִקְרוּ בְּנֵי הַיְכָלָא דְּמִלְכָא, וְאֶלְף אֶלְפִין, וְרַבּוּ רַבּוּן מְמַנָּן, קְיִימֵי עַל אֵינּוֹן פְּתוּרֵי. וְהֵאֵי חֵיוֹתָא עֲלָאָה עַל אֵלִין אַרְבַּעָה שְׂרָפִים, וְעֵאל בְּהֵוֹא אֲתָר, וְחָמָא כָּל אֵינּוֹן פְּתוּרֵי, (וכל אינן דקיימא עליהו) וְאֶשְׁגַּח בְּכָל פְּתוּרָא וּפְתוּרָא, וְהֵיף מְעַנְגֵי לִיה לְכָל פְּתוּרָא וּפְתוּרָא, וְקִיִּימָא וּבְרִיף לִיה לְהֵוֹא פְּתוּרָא. וְכָל אֵינּוֹן אֶלְף אֶלְפִין, וְרַבּוּא רַבּוּן, כְּלָהוּ פְּתַחֵי וְאִמְרֵי אָמֵן.

מִשׁוּם שְׁבִמְקוּם הָזֶה, כְּשֶׁנִּכְנַסְתָּ שְׁבֵת, מִסְתַּדְרִים שָׁם כָּל שְׁלַחֲנוֹת בְּנֵי הָעוֹלָם, שְׁנִקְרָאִים בְּנֵי הַיְכָל הַמְּלֶכֶה. וְאֶלְף אֶלְפִים וְרַבּוּא רַבּוּת עוֹמְדִים עַל אוֹתָם הַשְׁלַחֲנוֹת. וְהַחֲיָה הָעֲלִיזָה הַזֶּה עַל אַרְבַּעַת הַשְּׂרָפִים הַלָּלוּ, וְנִכְנַסְתָּ לְאוֹתוֹ מְקוּם, וְרוֹאָה שָׁם אֶת כָּל אוֹתָם הַשְׁלַחֲנוֹת (וכל אותם שעומדים עליהם), וּמִשְׁגִּיחָה בְּכָל שְׁלַחֲן וְשְׁלַחֲן, וְאֵיף מְעַנְגִים אֶת כָּל שְׁלַחֲן וְשְׁלַחֲן, וְעוֹמְדֵת וּמְבַרְכֶת אֶת אוֹתוֹ הַשְׁלַחֲן. וְכָל אוֹתָם אֶלְף אֶלְפִים וְרַבּוּא רַבּוּת, כְּלָם פּוֹתְחִים וְאוֹמְרִים אָמֵן.

ומה בְּרָכָה היא דְּבְרִיף עַל הַאי פְּתוּרָא דְּמִתְסַדְרָא וְאִתְעַנְגָא כְּדָקָא יֵאוֹת.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

(ישעיה נח) אָז תִּתְעַנֵּג עַל יְיָ וְגו' כִּי פִי יִי' דִּבֶּר. וְכִלְהוּ אֲמַרִי, (ישעיה נח) אָז תִּקְרָא וַיְי' יַעֲנֶה וְגו'. רוּחַא עֲלֵאָה דְאֶקְרִי זְכוּ"ת אֵל, כִּד הֵוּא פְתוּרָא אֲתַעֲנֵג בְּכִלְהוּ סְעוּדָתִי, בְּסְעוּדָתָא בְּתִרְאָה תְּלִיתָאָה מְסִיִּים וְאָמַר, עַל כָּל אֵינוֹן קְדָמָאִי, וְאָמַר (ישעיה נח) אָז יִבְקַע כְּשַׁחַר אוֹרְךָ וְגו', כְּבוֹד יְיָ יֵאֲסָפָךְ. כָּל אֵינוֹן שְׁבָעִין נְהוּרִין אַחֲרָנִין בְּכָל סְטָרִין, פְּתַחֵי וְאֲמַרִי, (תהלים קכח) הִנֵּה כִּי כֵן יְבוֹרֵךְ גָּבֵר יִרְא יְי'.

וּמָה הַבְּרָכָה שְׁמִבְרַךְ עַל הַשְּׁלַחַן הַזֶּה שְׁנַעֲרָךְ וְנַעֲנֵג כְּרָאוּי? (ישעיהנח) אָז תִּתְעַנֵּג עַל ה' וְגו' כִּי פִי ה' דִּבֶּר. וְכִלְמֵ אֲוִמְרִים: אָז תִּקְרָא וְה' יַעֲנֶה וְגו'. רוּחַ הָעֲלִיזוּנָה שְׁנִקְרָאת זְכוּ"ת אֵל, כְּשִׂאוֹתוֹ הַשְּׁלַחַן מִתְעַנֵּג בְּכָל הַסְּעוּדוֹת, בְּסְעוּדָה הָאַחֲרוֹנָה הַשְּׁלִישִׁית מְסִים וְאוֹמַר עַל כָּל אוֹתָם הָרֵאשׁוֹנִים, וְאוֹמַר: אָז יִבְקַע כְּשַׁחַר אוֹרְךָ וְגו', כְּבוֹד ה' יֵאֲסָפָךְ. כָּל אוֹתָם שְׁבָעִים אוֹרוֹת אַחֲרִים בְּכָל הַצְּדָדִים פּוֹתְחִים וְאוֹמְרִים: (תהלים קכח) הִנֵּה כִּי כֵן יְבוֹרֵךְ גָּבֵר יִרְא ה'.

וְכִד פְּתוּרָא דְבֵר נֵשׁ לָא קְיִימָא בְּהוּא אַתְר בְּסְדוּרָא דְעֵנוּגָא כְּדָקָא יֵאוֹת, כְּדִין הָאִי חֵיוֹתָא, וְאֵינוֹן אַרְבַּע דִּתְחוּתָהּ, וְכָל אֵינוֹן אֶלְף אֶלְפִין וְרֵבּוּ רַבְּבָן, כְּלָהוּ דְחִיָּין לִיה לָבֵר, לְהוּא סְטָרָא אַחֲרָא, וְכִמָּה גְרַדִּינִי נִימוּסִין, כְּלָהוּ נְטִילִי לִיה וְעִילִי לִיה לְהוּא אַתְר, דְּאִיהוּ בְּהַפּוּכָא מִן דָּא, וְאֶקְרִי נִגְעָה. וְכִד עִיל לָה תַמָּן, (ס"א פתחי) וְאֶמְרִי (תהלים קט) וַיֵּאֱהָב קָלְלָהּ וַתְּבוֹאֶהוּ וְלֹא חָפֵץ בְּבָרְכָהּ וַתִּרְחַק מִמֶּנּוּ. (תהלים קט) יִנְקֵשׁ נוֹשָׁה לְכָל אֲשֶׁר לוֹ וְגו', אֵל יְהִי לוֹ מוֹשֶׁף חֶסֶד וְגו'. רַחֲמָנָא לְשׁוּבָן.

וְכִשְׁשְׁלַחַן הָאָדָם אֵינוֹ עוֹמֵד בְּאוֹתוֹ מְקוֹם בְּעִרְיַכְתּוֹ, הַעֲנֵג כְּרָאוּי, אָז הַחֲיָה הַזֶּה, וְאוֹתָן אַרְבַּע שְׁתַּחֲתִיָּה,

# צפון

לְשֵׁם יְחִיד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהּ בְּדְחִילוֹ וְרַחֲמֵיהּ וְרַחֲמֵיהּ וְדְחִילוֹ לְיְחִיד שְׁם י"ה בְּר"ה  
(אסור לומר בפירוש, אלא יאמר: י"ק ב"ר"ק) בְּיַחְדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. תְּרִינֵי מוּכָן וּמְזוּמָן לְקִנִּים

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וְכָל אוֹתָם אֶלְף אֶלְפִים וְרְבוּא רְבֹבוֹת, כְּלָם דּוּחִים  
אוֹתוֹ הַחוּצָה לְאוֹתוֹ צַד הָאֲחֵר, וְכַמָּה שׁוּמְרֵי הַחֲקִים,  
כְּלָם נוֹטְלִים אוֹתוֹ וּמְכַנְיָסִים אוֹתוֹ לְאוֹתוֹ מְקוֹם,  
נְשֵׂהוּא בְּהַפֵּךְ מְזֵה, וְנִקְרָא נְגַע. וְכַשְׂמְכַנְיָסִים אוֹתוֹ  
לְשֵׁם, (פּוֹתָחִים וְאוֹמְרִים) (שֵׁם קֵט) וַיֵּאָהֵב קָלְלָהּ וְתַבּוּאָהּ  
וְלֹא חָפֵץ בְּבִרְכָה וְתִרְחַק מִמֶּנּוּ. יִנְקֵשׁ נוֹשָׂה לְכָל אֲשֶׁר  
לוֹ וְגו', אֵל יְהִי לוֹ מִשֶּׁף חָסֵד וְגו'. הִרְחַמְן יִצְיָלְנוּ.

בְּגִין דְּעִנּוּגָא דְשַׁבְתָּא, וּמְהִימְנוּתָא דְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא (ס"א האי איהו אלין  
פתורי דעינוגא דשבתא וזמנין וחגיגין כולוהו חדוותא דקודשא בריך הוא) אִיהוּ. וּבְגִין  
דָּא, כָּל אֵינוֹן דְּמַעֲנֵגִי עִנּוּגָא דְשַׁבְתָּא וְזַמְנֵי וּמוֹעֲדֵי, אֵלִין אַרְבַּע דְּקִימֵי  
תַּחַת הַאי חִיוּתָא, קִימָא לְקַבֵּל הַהוּא נְהַר דִּינּוּר, וְלֹא שְׂבָקֵי לְאַתּוּקְדָא  
בֵּיהּ, לְכָל אֵינוֹן דְּמַתְעַנְגִי עִנּוּגֵיהוּ בְּדָקָא יְאוּת.

מִשׁוּם שְׁעֵנְג שַׁבַּת, וְאַמּוֹנַת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא (זה אלו  
אותם שלחנות של ענג שבת ומועדים וחגים, כולם שמחה של הקדוש  
ברוך הוא, ומשום כך) הוּא. וּמִשׁוּם זֶה, כָּל אוֹתָם שְׂמַעְנֵגִים  
עֲנֵג הַשַּׁבַּת וְזַמְנֵים וּמוֹעֲדִים, אַרְבַּעַת הִלְלוּ שְׁעוּמְדִים  
תַּחַת הַחֲזִיהַּ הַזֶּה עוּמְדִים כְּנֶגֶד אוֹתוֹ נְהַר דִּינּוּר, וְלֹא  
נוֹתְנִים לְהַשְׂרֵף שְׁם אֵת כָּל אֵלוֹ שְׂמַעְנֵגִים עִנּוּגֵיהֶם  
כְּרֵאוּי.

מִצֹּת אֲכִילת אֲפִיקוֹמֵן לַעֲשׂוֹת בְּזָה נַחַת רוּחַ גְּדוֹל לְיוֹצְרֵי וּבּוֹרְאֵי יְתִבְרַךְ שְׁמוֹ וְיִתְעַלֶּה. וְיִהְיֶה  
נֶעֱם אֲרָצֵי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָהוּ:

אחר גמר הסעודה אוכל כל אחד מהמסובים שני כזיתים מהמצה  
השמורה שטמנה לאפיקומן:

אסור לאכול שום דבר אחרי זה, כדי שישאר טעם האפיקומן בפיו:

אחר גמר הסעודה אוכל כל אחד כזית מבשר הפסח:

אסור לשבור עצם מהפסח, ושלא ישאר נותר מבשר הפסח לאחר זמן אכילתו:

אסור לאכול שום דבר אחרי זה, כדי שישאר טעם בשר הפסח בפיו:

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

כ"ז פקודא בתר דא, לאכול מצה בפסח, בגין דאיהו דוכרנא לדרי דרין,  
על רזא דמהימנותא. והא אוקמוה, דישראל נפקו בההוא זמנא מרזא  
דטעוון אחרן, ועאלו ברזא דמהימנותא. והא אוקמוה רזא דנא בכמה  
דוכתי. (שמות יב) ויאמר יי' אל משה ואהרן זאת חקת הפסח וגו'. כ"ח  
פקודא דא, למשחט פסח בין הערבים, בי"ד בניסן, דוכרנא דההוא פסח  
דמצרים. ודא איהו חובתא על כללא, כמה דאתאמר, ושחטו אותו כל  
קהל עדת ישראל בין הערבים. פסח דא, אצטריף למהוי נטיר, מעשרה  
יומין ולהלאה, דכתיב בעשור לחודש הזה ויקחו להם וגו'. מאי טעמא.  
בגין דהא בדין שריאת סיהרא לאנהרא, מעשרה יומין ולהלאה, עד  
דאשתלים בחמיסר. וארביסר דליהוי נכיס, בשעתא דדינא תליא על  
עלמא.

## \*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

כ"ז - מצוה אחר זו לאכל מצה בפסח, משום שהוא זכרון לדורי דורות על סוד האמונה, והרי פרשוה, שישראל יצאו באותו זמן מסוד של אלילים אחרים, ונכנסו בסוד האמונה, והרי בארו את הסוד הזה בכמה מקומות. ויאמר ה' אל משה ואהרן זאת חקת הפסח וגו'. כ"ח - מצוה זו לשחט פסח בין הערבים בי"ד בניסן, וזכרון לאותו פסח מצרים, וזוהי חובה על כלם, כמו שנאמר ושחטו אתו כל קהל עדת ישראל בין הערבים. פסח זה צריך להיות שמור מעשרה ימים והלאה, שכתוב בעשר לחדש הזה ויקחו להם וגו'. מה הטעם? משום שהרי אז מתחילה הלכנה להאיר מעשרה ימים והלאה, עד שנשלמת בחמשה עשר, ובארבעה עשר שיהיה נשחט בשעה שהדין תלוי על העולם.

רוא דא, לאעברא זוהמא, מקמי ברית קדישא, ולא תהנאה בההוא ריחא דנדיף טוי נור. ועל דא לא אתיא אלא על שבועא. ועל דא, וכל ערל לא יאכל בו. מאן דאית ביה ברית קדישא, ייכול ביה. מאן דלא אית ביה ברית קדישא, לא ייכול ביה. דהאי מבני ברית איהו לתברא תוקפא דחילא אחרא, לאעברא ערלה מקמי ברית. בגין כן, האי בבני ברית איהו למעבד, ולא בבני ערלה.

סוד זה להעביר הזהמה מלפני הברית הקדושה, ולהנות מאותו ריח שנוסף מצלי האש, ועל זה לא בא אלא על השבע, ועל זה וכל ערל לא יאכל בו. מי שיש בו ברית קדש, יאכל בו. מי שאין בו ברית קדש,

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

לא יאכל בו. שְׁוֵה מִבְּנֵי הַבְּרִית הוא לְשֹׁבֵר כַּח שֶׁל  
חֵיל אַחַר, לְהַעֲבִיר עֲרְלָה מִלְּפָנֵי בְרִית. מִשּׁוּם כֵּן זֶהוּ  
לְעֲשׂוֹת בְּבִנֵי בְרִית וְלֹא בְּבִנֵי עֲרְלָה.

כִּד אֲתָא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְמַצְרִים, חָמָא דְמָא דְהָהוּא פְּסַח, דְּהָוָה רְשִׁים  
עַל פְּתָחָא, וְדָמָא דְבְרִית, הֵיךְ הוּוּ קְיִימִין עַל פְּתָחָא, דְכְּתִיב, וּלְקַחְתֶּם  
אֲגֻדַּת אֲזוּב וְטַבַּלְתֶּם בְּדָם אֲשֶׁר בְּסֹף וְהִגַּעְתֶּם וְגו'. אֲזוּבָא, הָא אֹקִימָנָא  
דְאִיהוּ מְעַבֵּר רוּחִין (כ"ב ע"ב) בִּישׁוּן, וְכֹל סֵטֵר רוּחַ בִּישָׁא, מְעַבֵּר  
בְּאֲתַעְרוּתָא דִּילִיָּה, בְּפוּרְקָנָא עֲלָאָה דִּישְׂרָאֵל.

כְּשָׁבָא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמַצְרִים, רָאָה אֶת הַדָּם שֶׁל  
אוֹתוֹ פְּסַח שְׁהִיָּה רְשׁוּם עַל הַפְּתָח, וְדָם הַבְּרִית, אֵיךְ  
הָיוּ עוֹמְדִים עַל הַפְּתָח, שְׁכָתוּב וּלְקַחְתֶּם אֲגֻדַּת אֲזוּב  
וְטַבַּלְתֶּם בְּדָם אֲשֶׁר בְּסֹף וְהִגַּעְתֶּם וְגו'. אֲזוּב, הָרִי  
בְּאַרְנוֹ שֶׁהוּא מְעַבֵּר רוּחוֹת רְעוֹת, וְכֹל צֵד שֶׁל רוּחַ  
רַע מְעַבֵּר בְּהַתְעוֹרְרוֹת שְׁלוֹ, בְּגֵאָלָה הַעֲלִיּוּנָה שֶׁל  
יִשְׂרָאֵל.

לְזַמְנָא דְאֲתִי, יִיתִי קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לִיְצַר הָרַע וְיִכּוּס לִיָּה. וְהַשְׁתָּא  
בְּפוּרְקָנָא דָא, כְּתִיב וְשַׁחֲטוּ אוֹתוֹ כֹּל קָהֵל עַדַּת יִשְׂרָאֵל וְגו'. דּוּכְרָנָא  
דְזַמְנָא דְאֲתִי, בְּהָהוּא פּוּרְקָנָא עֲלָאָה. עַל שְׁתֵּי הַמְזוּזוֹת וְעַל הַמְשַׁקּוּף  
בְּהָאֵי רְשִׁימוֹ דְאֶת יו"ד, וּבְהָאֵי רְשִׁימוֹ דְאֶת יו"ד, לְאַחֲזָאָה רְשִׁימוֹ דְבְרִית  
קְדִישָׁא, וְאַתְּבַר עֲרְלָה מְקַמֵּי דְמָא דְבְרִית, רְשִׁים עַל כֻּלָּא, וְאֲתָא דְמָא עַל  
דְמָא. כִּד עֲבַר הָהוּא מְשַׁחִית, הָוָה חָמֵי דְמָא, וְאִדְדֻקִּיף מִבֵּיתָא, כְּמָה דְאֶת  
אָמַר וְלֹא יִתֵּן הַמְשַׁחִית וְגו'.

לְעֵתִיד לְבָא יְבִיא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לִיְצַר הָרַע  
וְיִשְׁחַט אוֹתוֹ. וְעֵתָהּ בְּגֵאָלָה זֶה כְּתוּב, וְשַׁחֲטוּ אוֹתוֹ כֹּל

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

קהל עַדַת יִשְׂרָאֵל וְגו'. זְכָרוֹן שֶׁל לְעֵתִיד לְבָא, בְּגֵאֲלָהּ  
הָעֲלִיּוֹנָה הַהִיא. עַל שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת וְעַל הַמְּשַׁקּוֹף, בְּרִשְׁם  
הָהָה שֶׁל אוֹת יו"ד, וּבְרִשְׁם הָהָה שֶׁל האוֹת יו"ד,  
לְהִרְאוֹת אֶת רִשְׁם הַבְּרִית הַקְּדוּשׁ, וְנִשְׁבְּרַת עֲרֻלָּהּ  
מִלְפָּנֵי דָם הַבְּרִית, רָשׁוּם עַל הַכֹּל, וּבָא דָם עַל דָּם.  
כְּשֶׁעוֹבֵר אוֹתוֹ הַמְּשַׁחִית, הָיָה רוֹאֵה דָם וּמִתְרַחֵק  
מִהַבֵּית, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְלֹא יִתֵּן הַמְּשַׁחִית וְגו'.

### דף מ"א ע"ב

אי קוֹדֶשׁא בְּרִיף הוּא בְּלַחֲדוּי קְטִיל, אֲמַאי כְּתִיב וְלֹא יִתֵּן הַמְּשַׁחִית,  
דְּמִשְׁמַע דְּמִשְׁחִית הָהָה אָזִיל וְלֹא קוֹדֶשׁא בְּרִיף הוּא. אֶלָּא וְדַאי קוֹדֶשׁא  
בְּרִיף הוּא הָהָה קְטִיל, וּמִשְׁחִית הָהָה אָזִיל (דף מ"א ע"ב) לְאִשְׁכַּחַא עֵילָה  
לְיִשְׂרָאֵל, כִּיּוֹן דְּהָהָה חָמֵי הַהוּא תְּבִירוֹ דְּעֲרֻלָּהּ, בְּתַרְיִן סְטָרִין, הָהָה עֵרַק  
וְאִתְפָּרֵשׁ מִנִּיהוּ.

אם הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא לְבִדּוֹ הוֹרֵג, אָז לְמָה כְּתוּב וְלֹא  
יִתֵּן הַמְּשַׁחִית, שְׁמִשְׁמַע שֶׁהַמְּשַׁחִית הָיָה הוֹלֵךְ, וְלֹא  
הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא? אֶלָּא וְדַאי שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא  
הָיָה הוֹרֵג, וְהַמְּשַׁחִית הָיָה הוֹלֵךְ לְמִצָּא עֵלָה לְיִשְׂרָאֵל.  
כִּיּוֹן שֶׁהָיָה רוֹאֵה אוֹתוֹ שֶׁבְּרוּן הָעֲרֻלָּה בְּשָׁנֵי צְדָדִים,  
הָיָה בּוֹרַח וְנִפְרָד מֵהֶם.

וְעַל דְּקִטְל קוֹדֶשׁא בְּרִיף הוּא כָּל אֵינוֹן בּוֹכְרִין דְּהַהוּא סְטָרָא, יְהִיב בּוֹכְרִין  
דְּיִשְׂרָאֵל לְפּוֹרְקָנָא, דְּלֹא יִשְׁכַּח עֲלֵיהוּ סְטָרָא אַחֲרָא עֵילָה כְּלָל, וּבְכֹלֵא  
נְטִיר לֹון לְיִשְׂרָאֵל קוֹדֶשׁא בְּרִיף הוּא, כְּאֲבָא עַל בְּנִין. (שמות יב) כְּבֵית אַחַד  
יִאָכַל לֹא תוֹצִיא מִן הַבַּיִת וְגו'.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וְעַל שֶׁהָרַג הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כָּל אוֹתָם בְּכוֹרוֹת שֶׁל אוֹתוֹ הַצֵּד, נָתַן בְּכוֹרוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל לַגְּאֻלָּה, שֶׁלֹּא יִמָּצָא עֲלֵיהֶם הַצֵּד הָאֲחֵר עֲלֵה כָּלֵל, וּבְכַל שׁוֹמֵר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת יִשְׂרָאֵל כְּאֵב עַל בָּנָיִם. בְּבֵית אֶחָד יֵאָכֵל לֹא תוֹצִיא מִן הַבֵּית וְגו'.

**בוזוהר – ספר ויקרא – פרשת אחרי מות – דף ע"ג ע"א**

רבי שמעון פתח, (שמות יב) זאת חקת הפסח כל בן נכר לא יאכל בו, וכתיב וכל עבד איש וגו'. וכתיב תושב ושכיר לא יאכל בו. ומה פסחא דאיהו בשרא למיכלא, על דאתרמיו במלה קדישא, אסיר לכל הני למיכל ביה, ולמיהב להו למיכל, עד דאתגורו. אורייתא דהיא קדש קדשים (דקדישא) שמא עלאה דקודשא בריה הוא, על אחת כמה וכמה.

רבי שמעון פתח, (שמות יב) זאת חקת הפסח כל בן נכר לא יאכל בו, וכתיב וכל עבד איש וגו', וכתיב תושב ושכיר לא יאכל בו. ומה פסח שהוא בשר למאכל, על שגורמו בדבר קדוש אסור לכל אלה לאכל בו ולתת להם לאכל עד שימולו – התורה שהיא קדש קדשים (של קדשים), השם העליון של הקדוש ברוך הוא, על אחת כמה וכמה.

**בוזוהר – ספר ויקרא – פרשת אמור – דף צ"ו ע"א**

אמר רבי יצחק, חדוותא ושירתא, ומינין ישראל לשבחא לקודשא בריה הוא, כהאי שבחא דמשבחי ישראל בליליא דפסחא, דבנסת ישראל אתקדשת בקדושה דמלכא. הדיא הוא דכתיב, (ישעיה ל) השיר יהיה לכם כליל התקדש חג. כליל התקדש חג דייקא. ברוך יי' לעולם אמן ואמן.



# ברך

נ"מוזגים כוס שלישי ומברכים ברכת המזון:

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אמר רבי יצחק, שמחה ושירה עתידים ישראל לשבח את הקדוש ברוך הוא כמו השבח שמשבחים ישראל בליל הפסח, שפגסת ישראל מתקדשת בקדשת המלך. זהו שכתוב (ישעיה ל) השיר יהיה לכם בליל התקדש חג. בליל התקדש חג דוקא. ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

## נ"בוזוהר – ספר שמות – פרשת תרומה – דף קנ"ג ע"א

יתבו למיכל. אמרו, כל חד וחד לימא מלי דאורייתא בהאי סעודתא, אמר רבי ייסא, סעודת עראי איהי, ועם כל דא סעודה אקרי. ולא עוד, אלא דהאי אקרי סעודתא דקודשא בריך הוא אתהני מינה. ועל דא בתיב, (יחזקאל מא) זה השלחן אשר לפני יי', דהא מלין דאורייתא יסחרון להאי אתר.

ישבו לאכל. אמרו, כל אחד ואחד יאמר דברי תורה בסעודה הזו. אמר רבי ייסא, סעודת עראי היא, ולכן נקראת סעודה. ולא עוד, אלא שזו נקראת סעודה שנהנה ממנה הקדוש ברוך הוא. ועל זה כתוב, זה השלחן אשר לפני ה', שהרי דברי תורה יקיפו את המקום הזה.

דף קנ"ג ע"ב

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

פתח רבי חזי'א ואמר, (דברים ח) וְאָכַלְתָּ וּשְׂבַעְתָּ וּבֵרַכְתָּ אֶת יְיָ אֱלֹהֶיךָ וּגּו'. וכי עד לא אכיל בר נש לשבעא, ויתמלי פריסיה, לא יברך ליה לקודשא בריך הוא, (ד"א ל"ג אי הכי) (דף קנ"ג ע"ב) במאי נוקים וְאָכַלְתָּ וּשְׂבַעְתָּ, ובתר וּבֵרַכְתָּ. אלא אפילו לא ייכול בר נש אלא כזית, ורעותיה איהו עליה, וישוי ליה להווא מיכלא עקרא דמיכליה, שבעא אקרי. דכתיב, (תהלים קמה) פותח את ידיה ומשביע לכל חי רצון. לכל חי אכילה לא כתיב, אלא רצון. ההוא רעותא דשוי על ההוא מיכלא, שבעא אקרי, ואפילו דלית קמיה דבר נש אלא ההוא זעיר בכזית, ולא יתיר הא רעותא דשבעא שוי עליה. ובגין כן, ומשביע לכל חי רצון, רצון כתיב, ולא אכילה. ועל דא וברכת ודאי, ואתחייב בר נש לברכא ליה לקודשא בריך הוא, בגין למיהב חדוה לעילא.

פתח רבי חזי'א ואמר, (דברים ח) וְאָכַלְתָּ וּשְׂבַעְתָּ וּבֵרַכְתָּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ וּגּו'. וכי עד שלא אוכל אדם לשבעה ויתמלא כרסו לא יברך את הקדוש ברוך הוא! (אם כן) במה נבאר וְאָכַלְתָּ וּשְׂבַעְתָּ, ואחר כן וּבֵרַכְתָּ? אלא אפילו לא יאכל אדם אלא כזית, ורצונו עליו, וישים את אותו המאכל עקר מאכלו – נקרא שבעה, שכתוב (תהלים קמה) פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון. לא כתוב לכל חי אכילה, אלא רצון. אותו רצון ששם על אותו מאכל נקרא שבעה, ואפילו שאין לפני האדם אלא אותו מעט בכזית ולא יותר, הרי רצון השבע שם עליו. ומשום כן ומשביע לכל חי רצון. כתיב רצון, ולא אכילה. ועל זה וברכת ודאי, ומתחייב האדם לברך את הקדוש ברוך הוא כדי לתת שמחה למעלה.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

פֶּתַח רַבִּי חֻזְקִיָּה, בְּהַאי קָרָא אַבְתְּרִיָּה וְאָמַר, וְאֶכְלֶתָּ וְשַׁבַּעְתָּ. מִהֲכָא, דְּשָׁכּוּר שָׁרִי לִיָּה לְבָרְכָא בְּרַכְתָּא דְּמִזּוּנָא, (ויגש ר"ז ע"ב) מַה דְּלִית הֲכִי בְּצִלּוֹתָא. דְּצִלּוֹתָא לָאו הֲכִי, דְּהָא צִלּוֹתָא מְעֵלְיָא בְּלֹא אֶכִּילָה אִיְהִי, מֵאִי טַעְמָא, בְּגִין דְּצִלּוֹתָא סִלְקָא לְעֵילָא לְעֵילָא, אַתְר דְּלִית בֵּיה לָא אֶכִּילָה וְלֹא שְׁתִּיָּה. וְעַל דָּא תְּנִינָן, עֲלֵמָא דְּאֵתִי לִית בֵּיה אֶכִּילָה וְשְׁתִּיָּה וְכוּ'.

פֶּתַח רַבִּי חֻזְקִיָּה בְּפִסּוּק הַזֶּה אַחֲרֵיו וְאָמַר, וְאֶכְלֶתָּ וְשַׁבַּעְתָּ. מִכָּאֵן שְׁלֵשְׁכּוּר מִתֵּר לְבָרְךָ בְּרַכְתָּ הַמְּזוּן, מַה שְּׂאִין כֵּן בְּתַפְלָה. שְׁתַּפְּלָה לֹא כֵן, שְׁהֲרִי תַּפְּלָה מְעֵלָה הִיא בְּלִי אֶכִּילָה, מַה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שְׁתַּפְּלָה עוֹלָה לְמַעְלָה לְמַעְלָה, מְקוּם שְׂאִין בּוּ לֹא אֶכִּילָה וְלֹא שְׁתִּיָּה. וְעַל זֶה שְׁנִינּוּ, הָעוֹלָם הֵבֵא אִין בּוּ אֶכִּילָה וְשְׁתִּיָּה וְכוּ'.

אָבַל שְׂאֵר דְּרַגִּין דְּלִתְתָּא אִית בְּבְרַכְתָּ מִזּוּנָא, אֲשַׁתְּכַח גּוּוּנָא אַחֲרָא וּמְעֵלְיָא, הֵהוּא בְּרַכְתָּא דְּאֲשַׁתְּכַח בְּשַׁבַּעָא. בְּגִין דְּבְרַכְתָּ מִזּוּנָא, אִיְהִי בְּאַתְר דְּאִית בֵּיה אֶכִּילָה וְשְׁתִּיָּה, וּמְנִיָּה נִפְק מִזּוּנָא וְשַׁבַּעָא לְתַתָּא, וְעַל דָּא אַצְטְרִיף לְאַחֲזָאָה קְמִיָּה שַׁבַּעָא וְחֲדוּה. (ובגין כך האי איהו אתר דאית ביה אכילה ושתיה ומניה נפיק מזונא לתתא ואצטריך לאחזאה קמיה שבעא וחדוה) בְּאַתְר דְּצִלּוֹתָא, לָאו הֲכִי, דְּהָא סִלְקָא יְתִיר לְעֵילָא לְעֵילָא וְעַל דָּא, שְׁכּוּר לֹא יִצְלִי צִלּוֹתָא. בְּבְרַכְתָּ מִזּוּנָא, שְׁכּוּר שָׁרִי לִיָּה לְבָרְכָא בְּרַכְתָּ מִזּוּנָא. מִשְּׁמַע מַהֲאִי קָרָא, דְּכַתִּיב וְאֶכְלֶתָּ וְשַׁבַּעְתָּ וּבְרַכְתָּ. וְאֶכְלֶתָּ: זו אֶכִּילָה. וְשַׁבַּעְתָּ: זו שְׁתִּיָּה דְּהָא שַׁבַּעָא, בְּחֲמָרָא אִיְהִי רְוִי. חֲמָרָא שַׁבַּעָא וְדָאִי, וְדָא אִיְהוּ שְׁכּוּר. דְּכַתִּיב וּבְרַכְתָּ אֶת דִּיִּיקָא, דְּמִשְּׁמַע דְּבְרַכְתָּ מִזּוּנָא אַצְטְרִיף חֲדוּה וְשַׁבַּעָא. עַל הָאֲרָץ הַטּוֹבָה. מֵאִי טוֹבָה. שַׁבַּעָא. כְּמָה דְּאֵת אָמַר, (ירמיה מה) וּנְשַׁבַּע לְחָם וְנִהְיָה טוֹבִים בְּגִין כֵּן אַצְטְרִיף חֲדוּה וְשַׁבַּעָא.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אָבֵל שְׁאָר הַדְּרָגוֹת שְׁלֵמֻטָּה יֵשׁ. בְּבִרְכַּת הַמְּזוּן נִמְצָא  
 גֹּן אַחַר וּמְעֵלָה, אוֹתָהּ בְּרָכָה שְׁנַמְצָאת בְּשִׁבְעַ. מִשּׁוּם  
 שְׁבִרְכַּת הַמְּזוּן הִיא בְּמָקוֹם שִׁישׁ בּוֹ אֲכִילָה וְשִׁתְיָה,  
 וּמִמֶּנּוּ יוֹצֵאת מְזוּן וְשִׁבְעַ לְמֻטָּה, וְעַל זֶה צָרִיף  
 לְהִרְאוֹת לְפָנָיו שִׁבְעַ וְשִׁמְחָה. (וּמִשּׁוּם כִּי זֶהוּ מָקוֹם שִׁישׁ בּוֹ  
 אֲכִילָה וְשִׁתְיָה, וּמִמֶּנּוּ יוֹצֵאת מְזוּן לְמֻטָּה, וְצָרִיף לְהִרְאוֹת לְפָנָיו שִׁבְעַ  
 וְשִׁמְחָה) בְּמָקוֹם שֶׁל תְּפִלָּה לֹא כָּף, שֶׁהִרִי עוֹלָה יוֹתֵר  
 לְמְעֵלָה לְמְעֵלָה, וְעַל זֶה שְׁכּוֹר לֹא יִתְפַּלֵּל תְּפִלָּה.  
 בְּבִרְכַּת הַמְּזוּן, שְׁכּוֹר מֵתֵר לוֹ לְבָרֵךְ בְּרְכַת הַמְּזוּן.  
 מִשְׁמַע מֵהַפְּסוּק הַזֶּה, שְׁכָתוּב וְאָכַלְתָּ וְשִׁבַּעְתָּ וּבִרְכַּתָּ.  
 וְאָכַלְתָּ – זֶה אֲכִילָה. וְשִׁבַּעְתָּ – זֶה שִׁתְיָה, שֶׁהִרִי שִׁבְעַ  
 בֵּינָם מֵתִרְוֶה. יֵין שִׁבְעַ וְדַאי, וְזֶהוּ שְׁכּוֹר, שְׁכָתוּב  
 וּבִרְכַּת אֶת דּוֹקָא, שֶׁמִּשְׁמַע שְׁבִרְכַת הַמְּזוּן צָרִיף  
 שְׁמְחָה וְשִׁבְעַ. עַל הָאֲרִיץ הַטּוֹבָה. מַה זֶה טוֹבָה? שִׁבְעַ,  
 כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (יִרְמִיָּה מֵד) וְנִשְׁבַּע לָחֶם וְנִהְיָה טוֹבִים.  
 מִשּׁוּם כִּי צָרִיף שְׁמְחָה וְשִׁבְעַ.

**בוזוהר – ספר שמות – פרשת תרומה – דף קס"ח ע"א**

פֶּתַח הַהוּא רַבִּיָּא בְּבִרְכַת מְזוֹנָא וְאָמַר, כְּתוּב אֶחָד אוֹמֵר (דְּבָרִים יד) וְאָכַלְתָּ  
 לְפָנָי יְיָ אֱלֹהֶיךָ, וְכָתוּב אֶחָד אוֹמֵר (דְּבָרִים כז) וְשִׁמַּחְתָּ לְפָנָי יְיָ אֱלֹהֶיךָ. הֵנִי  
 קָרָאִי כִּד יִשְׂרָאֵל הוּוּ שְׂרָאן בְּאַרְעָא קְדִישָׁא, וְאַתְחַזוּן קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיף  
 הוּא בְּבִי מְקוּדְשָׁא, הוּוּ מִתְקַיְיִמִי. הַשְׁתָּא הִיף מִתְקַיְיִמִי, מֵאן יְכִיל לְמִיכַל  
 לְפָנָי יְיָ וּלְמַחְדֵי לְפָנָי יְיָ.

פֶּתַח אוֹתוֹ יֵלֵד בְּבִרְכַת הַמְּזוּן וְאָמַר, כְּתוּב אֶחָד אוֹמֵר  
 וְאָכַלְתָּ לְפָנָי ה' אֱלֹהֶיךָ, וְכָתוּב אֶחָד אוֹמֵר (דְּבָרִים יד)

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וְשִׂמְחַת לְפָנַי ה' אֱלֹהֶיךָ. הַפְּסוּקִים הַלְלוּ בְּשִׁישְׂרָאֵל  
הָיוּ שְׂרוּיִים בְּאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה וְנִרְאוּ לְפָנַי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ  
הוּא בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, הָיוּ מִתְקַיְמִים. עֲכָשׁוּ אִיךָ  
מִתְקַיְמִים? מִי יִכּוֹל לֶאֱכֹל לְפָנַי ה' וְלִשְׂמֹחַ לְפָנַי ה'?

אֵלָּא וְדַאי הָכֵי הוּא, בְּקִדְמִיתָא פִּד יְתִיב בַּר נָשׁ עַל פְּתוּרִיָּה לְמִיכַל, מְבָרַךְ  
עַל נְהֻמָּא הַמוֹצִיא. מֵאִי טַעְמָא הַמוֹצִיא, וְלֹא מוֹצִיא, דְּהָא כְּתִיב (ישעיה  
מב) בּוֹרָא הַשָּׁמַיִם, וְלֹא כְּתִיב הַבוֹרָא. (ירמיה י) עוֹשֶׂה אֶרֶץ, וְלֹא כְּתִיב  
הָעוֹשֶׂה אֶרֶץ. מֵאִי טַעְמָא הָכָא הַמוֹצִיא.

אֵלָּא וְדַאי כֶּף הוּא. בְּרֵאשׁוֹנָה בְּשִׁישְׁב אָדָם עַל  
שְׁלַחְנוּ לֶאֱכֹל, מְבָרַךְ עַל הַלְחָם הַמוֹצִיא. מָה הַטַּעַם  
הַמוֹצִיא וְלֹא מוֹצִיא, שְׁהָרִי כְּתוּב בּוֹרָא הַשָּׁמַיִם, וְלֹא  
כְּתוּב הַבוֹרָא. עוֹשֶׂה אֶרֶץ, וְלֹא כְּתוּב הָעוֹשֶׂה אֶרֶץ.  
מָה הַטַּעַם כָּאן הַמוֹצִיא?

### דף קס"ח ע"ב

אֵלָּא כָּל מַלְיָן דְּאִינוּן מְרֻזָּא דְּעֵלְמָא עֲלָאָה סְתִירָא, אֶסְתַּתְרָא ה' מִתַּמָּן,  
לְאַתְחַזְאָה דְּהָא מְעֵלְמָא גְּנִיזָא וְסְתִירָא אִיהוּ. (דף קס"ח ע"ב) וְכָל מַלְיָן  
דְּאִינוּן מְעֵלְמָא תַּתְּאָה דְּאַתְגְּלִיא יְתִיר, כְּתִיב בַּה', דְּכְתִיב, (ישעיה מ)  
הַמוֹצִיא בְּמִסְפָּר צְבָאָם (עמוס ה) הַקּוֹרָא לְמֵי הַיָּם, כְּלָהוּ מְרֻזָּא דְּעֵלְמָא  
תַּתְּאָה אִיהוּ, וְאִי (רל"א ע"ב) אֶכְתִּיב בְּשִׁמָּא אִיהוּ בַּה', כְּגוֹן הָאֵל הַגְּדוֹל,  
וְהָכָא דְּאִיהוּ בְּאַרְח סְתִיִּים (נ"א באתגליא) מְרֻזָּא דְּעֵלְמָא תַּתְּאָה אִיהוּ, כִּיּוֹן  
דְּמְבָרַךְ בַּר נָשׁ, שְׂכִינְתָא אֲתִיא קָמִיהָ.

אֵלָּא כָּל הַדְּבָרִים שְׁהֵם מְסוּד הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן הַנְּסֻתָר,  
מִסְתַּתְּרָת ה' מִשָּׁם, לְהִרְאוֹת שְׁהָרִי מְעוֹלָם גְּנוּז וְנִסְתָּר

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הוא. וְכַל הַדְּבָרִים שֶׁהֵם מִהֶעוֹלָם הִתְחַתּוֹן שְׁנִתְגַּלָּה יוֹתֵר כָּתוּב בְּה', שִׁכְתוּב (ישעיה מ) הַמוֹצִיא בְּמִסְפָּר צְבָאָם, (עמוס ט) הַקָּרָא לְמִי הָיִים. כֻּלָּם הֵם מִסוּד הָעוֹלָם הִתְחַתּוֹן, וְאִם נִכְתָּב בְּשֵׁם הוּא בְּה', כְּמוֹ הָאֵל הַגָּדוֹל. וְכֵן שֶׁהוּא בְּדֶרֶךְ נִסְתָּר (בגלוי) מִסוּד הָעוֹלָם הִתְחַתּוֹן הוּא, כִּיּוֹן שֶׁמְבַרֵּךְ אָדָם, שִׁכְיִנָּה בָּאָה לְפָנָיו.

וּמָה דִּיאָמַר וְאִכְלֶתָּ לְפָנָי יי' אֱלֹהֶיךָ. הֵכָא אֲתַכְלִיל לְמַלְלָא בְּמַלְי דְּאוֹרֵייתָא, דְּהִכִּי אֲצַטְרִיךְ הוֹאִיל וְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא קְמִיָּה, לְקִיָּמָא דְכְּתִיב, (יחזקאל מא) זֶה הַשְּׁלַחַן אֲשֶׁר לְפָנָי יי'. וְכְתִיב (דברים יד) וְאִכְלֶתָּ שָׁם לְפָנָי יי' אֱלֹהֶיךָ.

וּמָה שֶׁאָמַר וְאִכְלֶתָּ לְפָנָי ה' אֱלֹהֶיךָ, כֵּן נִכְלָל לְדַבֵּר בְּדְבָרֵי תוֹרָה, שֶׁכָּפֹּר צָרִיךְ, הוֹאִיל וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְפָנָיו, לְקַיֵּם אֶת הַכְּתוּב, (יחזקאל מא) זֶה הַשְּׁלַחַן אֲשֶׁר לְפָנָי ה'. וְכְתוּב (דברים יד) וְאִכְלֶתָּ שָׁם לְפָנָי ה' אֱלֹהֶיךָ.

הוֹאִיל וְקֵאִים בַּר נֶשׁ קְמִי מְאָרִיָּה, אֲצַטְרִיךְ נְמִי לְמִיחּוֹן לְמִסְכְּנִי, לְמִיתֵן לוֹן, כְּמָה דִּיאִהוּ יְהִיב לִיָּה לְמִיכָל. (ס"א וּמֵאן דֹּאכִיל קְמִיָּה מִלְכָא קְדִישָׁא אֲצַטְרִיךְ וְכו') כְּמֵאן דֹּאכִיל קְמִי מִלְכָא קְדִישָׁא וְאֲצַטְרִיךְ דְּלֵא יִשְׁתַּכַּח בְּלַעַן עַל פְּתוּרִיָּה, דְּהָא בְּלַעַנּוּ מִסְטָרָא אַחְרָא הוּי, וְרוּא דָּא (בראשית כה) הִלְעִיטְנִי נָא, אַרְח בְּלַעַנּוּ, וְהִכִּי אֲצַטְרִיךְ לְסְטָרָא אַחְרָא, וְכְתִיב (משלי יג) וּבִטָּן רְשָׁעִים תְּחַסֵּר. וְעַל דָּא וְאִכְלֶתָּ לְפָנָי יי' אֱלֹהֶיךָ כְּתִיב, וְלֵא לְפָנָי סְטָרָא אַחְרָא. וְאֲצַטְרִיךְ דְּלֵא יִתְעַסֵּק בְּמַלְיָן בְּטָלִין, וּבְצָרְכֵי סְעוּדָה (שפיר) וְאֲצַטְרִיךְ לְאַתְעַסְקָא בְּמַלְיָן דְּאוֹרֵייתָא, דְּהָא כִּד מַלְיָן דְּאוֹרֵייתָא אֲתַמְרוּ עַל פְּתוּרָא, יְהִיב הֵהוּא בַּר נֶשׁ תְּקַפָּא לְמְאָרִיָּה.

הוֹאִיל וְעוֹמֵד אָדָם לְפָנָי רְבוּנוּ, צָרִיךְ גַּם לְרַחֵם עַל

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הַעֲנִיִּים, לְתֵת לָהֶם כְּמוֹ שֶׁהוּא נָתַן לוֹ לֶאֱכֹל, (ומי שאוכל לפני המלך הקדוש, צריך) כְּמִי שְׂאוּכַל לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ, וְצָרִיף שְׁלֵא יִמָּצָא בְּלַעַן עַל שְׁלַחֲנוֹ, שֶׁהָרִי בְּלַעֲנוֹת הִיא מִהֲצַד הָאֲחֵר, וְסוּד זֶה – (בראשית כה) הַלְעִיטֵנִי נָא, דְּרַף בְּלַעֲנוֹת, וְכֹף צָרִיף לְצַד הָאֲחֵר, וְכָתוּב (משלי יג) וּבִטָּן רְשָׁעִים תִּחְסָר. וְעַל זֶה וְאֶכְלֵת לְפָנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ כָּתוּב, וְלֹא לְפָנֵי הַצַּד הָאֲחֵר. וְצָרִיף שְׁלֵא יִתְעַסֵּק בְּדַבְּרִים בְּטָלִים וּבְצָרִי סְעוּדָה (יפה), וְצָרִיף לְהִתְעַסֵּק בְּדַבְּרֵי תוֹרָה, שֶׁהָרִי כְּשֶׁדַּבְּרֵי תוֹרָה נֶאֱמָרִים עַל שְׁלַחַן, נוֹתֵן אוֹתוֹ הָאָדָם כַּח לְרַבּוֹנוֹ.

וְשִׁמְחַת לְפָנֵי יי' אֱלֹהֶיךָ, דָּא אִיהוּ בְּכּוּס שֶׁל בְּרָכָה, כַּד בְּרִיף בַּר נֶשׁ בְּכּוּס שֶׁל בְּרָכָה, אֲצַטְרִיף לְמַחְדֵי וּלְאַחֲזוּאָה חֲדוּה וְלֹא עֲצִיבוּ כָּלֵל, כִּיּוֹן דְּנִטִּיל בַּר נֶשׁ כּוּס שֶׁל בְּרָכָה, קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא קָאִים עַל גְּבִיּה, וְאִיהוּ אֲצַטְרִיף לְאַעֲטָפָא רִישִׁיה בְּחֲדוּה. וּלְבָרְכָא עַל הַכּוּס בְּמוֹתָב תְּלַתָּא, נְבָרְךָ שְׂאֲכַלְנוּ מְשֻׁלוּ.

וְשִׁמְחַת לְפָנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ – זוּהֵי כּוּס שֶׁל בְּרָכָה. כְּשֶׁמְבָרְךָ אָדָם בְּכּוּס שֶׁל בְּרָכָה, צָרִיף לְשִׁמְחָה וּלְהִרְאוֹת שִׁמְחָה וְלֹא עֲצֵב כָּלֵל. כִּיּוֹן שְׁנוּטֵל אָדָם כּוּס שֶׁל בְּרָכָה, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹמֵד עַל גְּבוּ, וְהוּא צָרִיף לְעֵטָף רֵאשׁוּ בְּשִׁמְחָה וּלְבָרְךָ עַל הַכּוּס בְּמוֹשֵׁב שְׁלֵשָׁה: נְבָרְךָ שְׂאֲכַלְנוּ מְשֻׁלוּ.

וּבְטוּבוּ חֲיִינוּ, דָּא אֲצַטְרִיף רְעוּתָא לְעֵילָא לְגַבֵּי עֲתִיקָא דְעֲתִיקוּן, וְעַל דָּא אִיהֵי בְּאַרְח סְתִיִּם. וּבְטוּבוּ, וְלֹא מְטוּבוּ, וּבְטוּבוּ: דָּא יְמִינָא (ד"א זינה) עֲלָאָה. וּמְטוּבוּ: דָּא דְרָגָא אַחֲרָא, דְאֲתִי מְסֻטְרָא דִּימִינָא, וְאִיהוּ דְרָגָא

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

לְתַתָּא מְנִיָּה, בְּגִין דְּבַהֲהוּא טוֹב אֲתַבְּנִי עֲלָמָא, וּבִיָּה אֲתָוִן.

וּבְטוּבוֹ חֲיִינוּ, זֶה צָרִיף רְצוֹן לְמַעַלָּה אֶל עֲתִיק  
הַעֲתִיקִים, וְעַל זֶה הִיא בְּדֶרֶךְ נְסֻתָר. וּבְטוּבוֹ, וְלֹא  
מְטוּבוֹ. וּבְטוּבוֹ, זֶה הֵימִין (מִיָּבֹד) הַעֲלִיוֹן, וּמְטוּבוֹ זֶה  
דְּרָגָה אַחֲרַת שְׁבָאָה מְצַד הֵימִין, וְהִיא דְּרָגָה לְמַטָּה  
מְמוֹנָה, מְשׁוּם שְׁבָאוֹתוֹ הַטּוֹב נִבְנָה הָעוֹלָם וְבוֹ נִזּוֹן.

אֲמַאי אֲקָרִי טוֹב וְאֲמַאי אֲקָרִי חֶסֶד. טוֹב אִיהוּ, כַּד כָּלִיל כְּלָא בְּגִיָּה, וְלֹא  
אֲתַפְּשֵׁט לְנַחְתָּא לְתַתָּא. חֶסֶד כַּד נַחְתָּא לְתַתָּא. וְעָבִיד טִיבוֹ בְּכָל בְּרִיָּין,  
בְּצַדִּיקֵי וּבְרִשְׁעֵי וְלֹא חֲיִישׁ, וְאִף עַל גַּב דְּדֶרֶגָא חַד הוּא. מְנַלְן דְּכַתִּיב,  
(תהלים כג) אֵף טוֹב וְחֶסֶד יִרְדְּפוּנִי, אִי טוֹב לְמָה חֶסֶד, וְאִי חֶסֶד לְמָה טוֹב,  
דְּהָא בְּחַד סִגְיָא אֶלָּא טוֹב כָּלִיל כְּלָא בְּגִיָּה, וְלֹא אֲתַפְּשֵׁט לְתַתָּא. חֶסֶד  
נַחֲתִית (ק"ט ע"א) וְאֲתַפְּשֵׁט לְתַתָּא, וְזֶן כְּלָא צַדִּיקֵי וְרִשְׁעֵי כְּחָדָא.

לְמָה נִקְרָא טוֹב וְלְמָה נִקְרָא חֶסֶד? הַטּוֹב הוּא  
כְּשִׁכּוֹלֵל הַכֹּל בְּתוֹכוֹ וְלֹא מִתַּפְּשֵׁט לְרַדְתָּ לְמַטָּה. חֶסֶד  
– כְּשִׁיּוֹרֵד לְמַטָּה וְעוֹשֶׂה טוֹב בְּכָל הַבְּרִיּוֹת, בְּצַדִּיקִים  
וּבְרִשְׁעִים, וְלֹא חוֹשֵׁשׁ, וְאִף עַל גַּב שְׁדֶרְגָה אַחַת הִיא.  
מְנַיִן לָנוּ? שְׁכַתּוּב (תהלים סג) אֵף טוֹב וְחֶסֶד יִרְדְּפוּנִי. אִם  
טוֹב, לְמָה חֶסֶד? וְאִם חֶסֶד, לְמָה טוֹב, שְׁהָרִי בְּאֶחָד  
מִסְפִּיק? אֶלָּא טוֹב כּוֹלֵל הַכֹּל בְּתוֹכוֹ, וְלֹא הִתַּפְּשֵׁט  
לְמַטָּה. חֶסֶד יוֹרֵד וּמִתַּפְּשֵׁט לְמַטָּה וְזֶן לְכָל הַצַּדִּיקִים  
וְהַרְשָׁעִים כְּאֶחָד.

וְהָכָא בֵּינָן דְּאָמַר וּבְטוּבוֹ חֲיִינוּ, הָדָר וְאָמַר הֲזֵן אֶת הָעוֹלָם כְּלוֹ בְּטוּבוֹ  
בְּחֶסֶד, הָדָא הוּא דְּכַתִּיב, (תהלים קלז) נוֹתֵן לָחֶם לְכָל בֶּשֶׂר כִּי לְעוֹלָם חֶסְדּוֹ.  
וְעַל דָּא הֲזֵן אֶת הַכֹּל, לְצַדִּיקֵי וּלְרִשְׁעֵי לְכָלָא. דָּא אֲקָרִי בְּרַכַּת יְמִין.



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שְׁמַאל לְאוּ אִיהוּ בְּבִרְכַת מְזוּנָא. וּבְגִין כֵּן שְׁמַאלָא לֹא תְסַיַע לִימִינָא.

וְכֹאן, בִּיּוֹן שְׁאֲמַר וּבְטוּבוֹ חֵינּוּ, חֹר וְאָמַר, הֵן אֶת  
הָעוֹלָם כְּלוֹ בְטוּבוֹ בְּחֶסֶד, זֶהוּ שְׁכַתּוּב (תהלים קלו) נוֹתֵן  
לְחֵם לְכָל בָּשָׂר כִּי לְעוֹלָם חֶסֶד. וְעַל זֶה הֵן אֶת הַכֹּל,  
לְצַדִּיקִים וְלַרְשָׁעִים, לְכָל. זֶה נִקְרָא בְּרַכַת יְמִין.  
הַשְׁמַאל אֵינוֹ בְּבִרְכַת הַמְּזוּן, וְלָכֵן שְׁמַאל לֹא תְסַיַע  
לִימִין.

דְּכִיּוֹן דְּבִרְיָה בְּרַכַת יְמִין (נ"א היין), אֲצִטְרִיף לְדַבְּקָא אֶרֶץ הַחַיִּים בְּיְמִין,  
לְאַתְּוֹנָא מִתְּמָן, וּלְפִרְנֵסָא וּלְמִיָּהֵב מְזוּנָא לְכֹלָא, וְעַל דָּא תְנַיִינָא בְּרַכַת  
הָאֶרֶץ, וְאֲצִטְרִיף לְאַדְכְּרָא בְּהַ בְּרִית וְתוֹרָה, עַל בְּרִיתָךְ שְׁחַתְמַתּ בְּבִשְׂרָנּוּ,  
וְעַל תּוֹרָתָךְ שְׁלַמְדְתַנּוּ, לְאַחֲזָאָה דְמַהְהוּא טוֹב אֲתָן בְּרִית וְתוֹרָה, דְּאִיהוּ  
תְקוּנָא דְהַאי טוֹב.

שְׁכִיּוֹן שְׁבִרָה בְּרַכָּה, יְמִין (היין), צְרִיף לְדַבְּקָא אֶת אֶרֶץ  
הַחַיִּים בְּיְמִין, לְהַזוֹן מִשָּׁם וּלְפִרְנֵס וּלְתַת מְזוּן לְכָל,  
וְלָכֵן הַשְּׁנִיָּה בְּרַכַת הָאֶרֶץ, וְצְרִיף לְהַזְפִּיר בְּהַ בְּרִית  
וְתוֹרָה: וְעַל בְּרִיתָךְ שְׁחַתְמַתּ בְּבִשְׂרָנּוּ, וְעַל תּוֹרָתָךְ  
שְׁלַמְדְתַנּוּ. לְהַרְאוֹת שְׁמַאוֹתוֹ טוֹב נְזוּן בְּרִית וְתוֹרָה,  
שֶׁהוּא הַתְּקוּן שֶׁל הַטוֹב הַזֶּה.

מִכָּאן אוּלְיָפְנָא, דְנָשִׁים פְּטוּרוֹת מִבְּרַכַת מְזוּנָא לְאַפְקָא יְדֵי חוּבָה, דְּהָא  
לִית בְּהוּ תוֹרָה וּבְרִית. וְלַחֲתוּם עַל הָאֶרֶץ וְעַל הַמְּזוּן, הָא דְדַבְּקוּתָא כְּחָדָא  
בְּחֶסֶד, עַל הָאֶרֶץ דָּא אִיהִי אֶרֶץ הַחַיִּים. וְעַל הַמְּזוּן דָּא אִיהוּ חֶסֶד, הָא  
כְּלִילוֹ דָּא בְּדָא בְּדַבְּקוּתָא חָדָא.

מִכָּאן לְמַדְנּוּ שְׁנָשִׁים פְּטוּרוֹת מִבְּרַכַת הַמְּזוּן לְצֵאת

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

יְדֵי חוּבָה, שְׁהָרִי אֵין בְּהֶן תּוֹרָה וּבְרִית. וְלַחְתָּם עַל  
הָאָרֶץ וְעַל הַמְּזוּן, זֶה שְׁדַבְּקוֹת בְּאֶחָד בְּחֶסֶד. עַל  
הָאָרֶץ – זוּהִי אָרֶץ הַחַיִּים. וְעַל הַמְּזוּן – זֶהוּ חֶסֶד. הָרִי  
כְּלוּלִים זֶה בְּזֶה בְּדַבְּקוֹת אַחַת.

אֲתַפְּשׁוּתָא דְטוֹב אִיהוּ הוֹדָא דְאֶקְרִי חֶסֶד, וְעַל דָּא אִיהוּ אוֹמֵר, נוֹדָה  
לָךְ, עַל כֶּךָ וְעַל כֶּךָ נָסִין וְאֶתִּין דְאֲתַעְבִּידוּ מִסְטָרָא דְטוֹב. וְאִי תִימָא וְהָא  
כְּתִיב (תהלים טז) נְעִימוֹת בִּימִינְךָ, נְצַח, הָא אִיהוּ מִסְטָרָא דִימִין. לָאוּ הֲכִי,  
אֶלָּא כָּל חוֹד וְחוֹד אַחֲזִי עַל הַהוּא אֲתֵר דְנַפְּיק מִנִּיהּ.

הַתַּפְּשׁוּת הַטוֹב הִיא הוֹדָא שְׁנַקְרָא חֶסֶד, וְעַל זֶה  
הוּא אוֹמֵר נוֹדָה לָךְ עַל כֶּךָ וְעַל כֶּךָ נָסִים וְאוֹתוֹת  
שְׁנַעֲשׂוּ מִצַּד הַטוֹב. וְאִם תֹּאמֵר, וְהָרִי כְּתוּב נְעִמּוֹת  
בִּימִינְךָ נְצַח, זֶהוּ מִצַּד הַיְמִין – לֹא כֶּךָ, אֶלָּא כָּל אֶחָד  
וְאֶחָד מִרְאָה עַל אוֹתוֹ מְקוֹם שְׂיַצָּא מִמֶּנּוּ.

**דף קס"ט ע"א**

וְאִי תִימָא נְצַח בִּימִין, הָא כְּתִיב נְעִימוֹת, וּכְתִיב (שמואל ב כג) וְנָעִים זְמִירוֹת  
יִשְׂרָאֵל, (בראשית כ"א ע"ב) (ד"א בימינך נצח) וְדָא שְׁמָא לָא. (דף קס"ט ע"א) וְכָל  
שְׁמָא לָא אֲתַכְּלִיל בְּרוּזָא דִימִינָא. אֲבָל הוֹדָא אוּדִי עַל יְמִינָא, לְאֲחֻזָּא  
דְהָא מְנִיָּה נַפְּקָא, וְדָא פְּשִׁטוּ דְטוֹב, דְאֲתַפְּשֵׁט בְּאָרֶץ הַחַיִּים.

וְאִם תֹּאמֵר, נְצַח בִּימִין – הָרִי כְּתוּב נְעִמּוֹת, וּכְתוּב  
(שמואל ב כג) וְנָעִים זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל, (בימינך נצח) וְזֶה  
שְׁמָא לָא, וְכָל שְׁמָא לָא נְכַלְל בְּסוּד הַיְמִין. אֲבָל הוֹדָא,  
מוֹדָה עַל הַיְמִין, לְהִרְאוֹת שְׁהָרִי מִמֶּנּוּ יֵצֵא, וְזוּ  
הַתַּפְּשׁוּת הַטוֹב שְׁהַתַּפְּשֵׁט בְּאָרֶץ הַחַיִּים.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

מאי טעמא לית הכא שמאלא, בגין דלית חולקא לסטרא אחרא במזונא דישראל. ואי אתער שמאלא, סטרא אחרא יתער עמיה, והא איהו ובין בכרותיה וחולקיה ליעקב אבונא. (ויקרא כ"א ע"א) והא אגן יהיבנא ליה חולקיה, לההוא מקטרגא בזהמא דמיין בתראין, ואי לית זיהמא, הא חולקיה דההוא מיכלא, דקריבו ביה ידין.

מה הטעם אין כאן שמאל? משום שאין לו חלק לצד האחר במזונם של ישראל. ואם מתעורר שמאל, יתעורר עמו הצד האחר, והרי הוא מכר בכורתו וחלקו ליעקב אבינו. והרינו נותנים לו חלקו לאותו מקטרג בזהמא של מים אחרונים, ואם אין זהמה, הרי חלקו באותו מאכל שקרבו בו ידים.

ועל דא לית ליה חולקא בהדן. והואיל ולית ליה חולקא בהדן, דהא נטל חולקיה, לית לן לאתערא שמאלא כלל. דלא יתער מקטרגא ויטול תרין חולקין, חד לתתא, וחד לעילא, כבכור. דהא ובין בכרותיה ליעקב אבונא. חולקיה איהו לתתא, ולית ליה לעילא כלום. ישראל נטלי לעילא, ועשו נטיל לתתא, ועל דא לא יתקרב שמאלא כלל, בברכת מזונא.

ולכן אין לו חלק עמנו. והואיל ואין לו חלק עמנו, שהרי נטל חלקו, אין לנו להעיר השמאל כלל, שלא יתעורר המקטרג לטל שני חלקים, אחד למטה ואחד למעלה, כמו בכור. שהרי מכר את בכורתו ליעקב אבינו – חלקו למטה, ואין לו למעלה כלום. ישראל נוטלים למעלה, ועשו נוטל למטה, ועל זה לא יקרב השמאל כלל בברכת המזון.

ביון דמתברכא האי ארץ החיים מסטרא דימינא, ומקבל מזונא, כדין

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בְּעֵינֵי רַחֲמֵינִי עַל כָּלֵא. רַחֵם יי' אֱלֹהֵינוּ עַל יִשְׂרָאֵל עַמּוֹךְ וְעַל יְרוּשָׁלַיִם  
עִירָךְ וְגו', דְּהָא מַהֲהוּא מְזוּנָא וְסַפּוּקָא דְאֶרְץ הַחַיִּים, נְזַכֵּי בָּהּ אֲנִי וְבִי  
מִקְדָּשָׁא. דִּיתְבְּנֵי בִי מִקְדָּשָׁא לְתַתָּא בְּאִינוּן רַחֲמִים.

כִּינּוּן שְׁמֵת־בְּרַכַת אֶרְץ הַחַיִּים הוּוּ מִצַּד הַיְמִינִי וּמִקְבֻלַת  
מְזוּן, אֲזִי מִבְּקָשִׁים רַחֲמִים עַל הַכֹּל. רַחֵם ה' אֱלֹהֵינוּ  
עַל יִשְׂרָאֵל עַמּוֹךְ וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירָךְ וְגו'. שְׁהֲרֵי  
מֵאוֹתוֹ מְזוּן וְסַפּוּק שֶׁל אֶרְץ הַחַיִּים נְזַכָּה בָּהּ אֲנַחְנוּ  
וּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, שְׂיִבְנֶה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ לְמַטָּה בְּאוֹתָם  
רַחֲמִים.

וּבְשֵׁבֶת דְּלָא אֲשַׁתְּכַח דִּינָא, לְמַהוּי נֶצַח וְהוּד כְּלָל חֲסָדִים, אוֹמֵר רִצְה  
וְהַחֲלִיצֵנוּ לְמַהוּי (ויחי רי"ט ע"א) תְּרוּוֹיְהוּ, (ישעיה נה) חֲסָדֵי דְדוּד הַנְּאֻמָּנִים,  
וְעַל דָּא אַל תְּהִי צָרָה וְיִגוֹן וְכו', דְּהָא רִצְה וּמוֹדִים, אִינוּן חֲסָדֵי דְדוּד, וְשִׁים  
שְׁלוֹם דְקָאֻמְרִין בְּצִלּוֹתָא, בְּבִרְכַת עוֹשָׂה שְׁלוֹם בְּמֵרוֹמֵי הוּא בְּרַחֲמֵי  
יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ.

וּבְשֵׁבֶת, כְּשֶׁהֲדִין לֹא נִמְצָא לְהִיּוֹת נֶצַח וְהוּד כְּלָל  
הַחֲסָדִים, אוֹמֵר רִצְה וְהַחֲלִיצֵנוּ, לְהִיּוֹת שְׁנִיָּהֶם, (ישעיה  
נד) חֲסָדֵי דְדוּד הַנְּאֻמָּנִים, וְעַל זֶה אַל תְּהִי צָרָה וְיִגוֹן  
וְכו', שְׁהֲרֵי רִצְה וּמוֹדִים הֵם חֲסָדֵי דְדוּד, וְשִׁים שְׁלוֹם  
שְׁאֻמְרֵנוּ בְּתַפְלָה בְּבִרְכַת עוֹשָׂה שְׁלוֹם בְּמֵרוֹמֵי הוּא  
בְּרַחֲמֵי יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ.

הַטּוֹב וְהַמְּטִיב, דְּכָלֵא אֲתִי מְסַטְרָא דִימִינָא, וְלָא מְסַטְרָא שְׁמָאֵלָא כְּלוּם.  
מֵאן דְּמִבְּרַךְ בְּרַכַת מְזוּנָא, אִיהוּ נְטִיל בְּרַכָּאן בְּקִדְמִיתָא מְכַלְהוּ, וְאַתְּבְּרַךְ  
בְּכָלֵל בְּרַכַת מְזוּנָא, וְעַל דָּא אִית לִיה אַרְכָּא דְחַיִּין. מֵאן דְּנְטִיל כּוּס שֶׁל  
בְּרַכָּה, וְקָא מְבָרַךְ עֲלִיה, כְּתִיב (תהלים קטו) כּוּס (בראשית א' ע"א, רכ"ג ע"א)

# שִׁיר הַמַּעֲלוֹת בְּשׁוֹב יְהוָה אֶת שִׁיבַת צִיּוֹן הֵינּוּ בְּחַלְמִים: אֹז יִמְלֵא שְׂחֹק פִּינוּ וּלְשׁוֹנֵנוּ

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ישועות אָשָׂא. מאן ישועות דָּא יְמִינָא, דְּאִיהוּ מוֹשִׁיעַ מְכָל מְקַטְרָגִין  
דְּעַלְמָא, דְּכְתִיב (נ"א הושיעה לו ימינו) וְתוֹשַׁע לוֹ יְמִינוּ, וְכְתִיב (תהלים ס)  
הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וְעַנְנִי.

הטוב וְהַמְטִיב, שְׁהַכֵּל בָּא מְצַד הַיְמִין וְלֹא מְצַד  
הַשְּׂמָאל כְּלוּם. מִי שְׁמַבְרַךְ בְּרַכַּת הַמְּזוּן, הוּא נוֹטֵל  
בְּרָכוֹת בְּרֵאשׁוֹנָה מִכָּלֵם, וּמִתְבָּרַךְ בְּכָלֵל שֶׁל בְּרַכַּת  
הַמְּזוּן, וְעַל זֶה יֵשׁ לוֹ אַרְךָ חַיִּים. מִי שְׁנוֹטֵל כּוֹס שֶׁל  
בְּרָכָה וּמְבָרַךְ עָלָיו, כְּתוּב (תהליםקטז) כּוֹס יְשׁוּעוֹת  
אָשָׂא. מִי הִישׁוּעוֹת? זֶה הַיְמִין, שְׁהוּא מוֹשִׁיעַ מְכָל  
הַמְּקַטְרָגִים שֶׁל הָעוֹלָם, שְׁכְּתוּב (הושיעה לו ימינו) וְתוֹשַׁע  
לוֹ יְמִינוּ, וְכְתוּב (תהלים ס) הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וְעַנְנִי.

אֲדַהְכִי הָוָה נְהִיר יְמָמָא, קָמוּ כְּלָהוּ וּנְשַׁקּוּהוּ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְדַאי הַלּוּלָא  
אִיהוּ יוֹמָא דָּא, וְלֹא נִיפּוּק מִהֶכָּא, עַד דִּיתְעַבִּיד הַלּוּלָא בְּכָל אַנְשֵׁי מְתָא,  
דָּא הוּא הַלּוּלָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַתְרַעֵי בֵּיה.

בֵּין כֶּף הָאִיר הַיּוֹם, קָמוּ כְּלָם וּנְשַׁקּוּהוּ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי,  
וְדַאי יוֹם מְשֻׁתָּה הוּא הַיּוֹם הַזֶּה, וְלֹא נִצָּא מִכָּאן עַד  
שִׁיעֵשָׂה מְשֻׁתָּה לְכָל הָעִיר. זֶהוּ מְשֻׁתָּה שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ  
הוּא רוּצָה בּוּ.

רַנָּה אָז יאָמְרוּ בַגּוֹיִם הַגְּדִיל יְהוָה לַעֲשׂוֹת עִם  
 אֱלֹהֵי: הַגְּדִיל יְהוָה לַעֲשׂוֹת עִמָּנוּ הֵיינוּ שְׂמֵחִים:  
 שׁוֹבָה יְהוָה אֶת שְׁבִיתֵנוּ פֶּאֶפִיקִים בַּנֶּגֶב:  
 הַזְרָעִים בְּדַמְעָה, בְּרַנָּה יִקְצְרוּ: הַלֹּחַד יִלָּךְ וּבִכָּה  
 נִשְׂא מִשָּׁךְ הַזְרַע בֹּא יבֹא בְרַנָּה נִשְׂא אֶלְמַתֵּיו:

לְשֵׁם יְהוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁבְיַנְתִּיה בְּהַחֲלִילוּ וְרַחֲמֵנוּ וְרַחֲמֵנוּ וְרַחֲמֵנוּ לְיַחַד שֵׁם י"ה בְּר"ה  
 (אסור לומר בפירושו, אלא יאמר: י"ק בְּר"ק) בְּיַחְדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. הַנְּנִי מוֹכֵן וּמְזוּמֵן לְקוּיִם  
 מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁל בְּרַכַּת הַמְּזוּזָה שְׁנֵאמַר וְאִכְלַת וְשִׁבְעַת וּבְרַכַּת אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ עַל הָאָרֶץ  
 הַטּוֹבָה אֲשֶׁר נָתַן לָךְ. לַעֲשׂוֹת בָּזֶה נַחַת רַחֵם גְּדוֹל לְיוֹצְרֵי וּבּוֹרְאֵי יַתְבַּרְךָ שְׁמוֹ וַיִּתְעַלֶּה. וַיְהִי  
 נֵעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָהוּ:

המברך אומר: רַבּוֹתֵי מִיר וְוַעֲלָן בְּעַנְטִישָׁן:  
 המסובים עונים: יְהִי שֵׁם יְהוָה מְבָרַךְ מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם:  
 המברך חוזר: יְהִי שֵׁם יְהוָה מְבָרַךְ מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם:  
 המברך: בְּרִשׁוֹת מְרַנֵּן וְרַבּוֹתֵי נְבָרַךְ (בעשרה: אֱלֹהֵינוּ) שְׂאֵכְלָנוּ מִשְׁלֹו:  
 המסובים: בְּרִוֵּךְ (בעשרה: אֱלֹהֵינוּ) שְׂאֵכְלָנוּ מִשְׁלֹו וּבְטוֹבוֹ חַיֵּינוּ:  
 המברך חוזר: בְּרִוֵּךְ (בעשרה: אֱלֹהֵינוּ) שְׂאֵכְלָנוּ מִשְׁלֹו וּבְטוֹבוֹ חַיֵּינוּ:

ביחיד אינו אומר: בְּרִוֵּךְ הוּא וּבְרִוֵּךְ שְׁמוֹ:

נְחַ בְּרִוֵּךְ אֶתְהָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מְלֹךְ הָעוֹלָם הַזֶּה אֶת  
 הָעוֹלָם כֻּלּוֹ בְּטוֹבוֹ בְּחֵן בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים הוּא

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

נח לזמן על הכוס בשמחה ואז הקב"ה שורה בו

בוזוהר פרשת תרומה (דף קס"ח ע"ב): וְשִׂמְחָתָ לְפָנַי יי' אֱלֹהֶיךָ, דָּא אִיהוּ בְּכוּס  
 שֶׁל בְּרָכָה, כַּד בְּרִיךְ בַּר נֶשׁ בְּכוּס שֶׁל בְּרָכָה, אֲצִטְרִיךְ לְמַחְדֵי וּלְאַחֲזָאָה

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

חֲדוּה וְלֹא עֲצִיבוּ כִּלְלַל, בִּיּוֹן דְּנִטִּיל בְּר נֶשׁ כּוּס שֶׁל בְּרָכָה, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קָאִים עַל גְּבִיּהּ, וְאִיהוּ אֲצִטְרִיךְ לְאֲעֻטְפָא רִישֵׁיהּ בְּחֲדוּה. וְלִבְרָכָא עַל הַכּוּס בְּמוֹתָב תְּלֵתָא, נְבָרְךְ שְׁאֲכַלְנוּ מִשְׁלוּ.

בלשון הקודש: וְשִׁמְחַתְּ לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ - זוּהֵי כּוּס שֶׁל בְּרָכָה. בְּשִׁמְבָרְךָ אָדָם בְּכּוּס שֶׁל בְּרָכָה, צְרִיךְ לְשִׁמַּח וּלְהִרְאוֹת שְׂמִיחָה וְלֹא עֲצֵב כִּלְלַל. בִּיּוֹן שְׁנוּטִל אָדָם כּוּס שֶׁל בְּרָכָה, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹמֵד עַל גְּבוּ, וְהוּא צְרִיךְ לְעֻטְף רֵאשׁוּ בְּשִׁמְחָה וּלְבָרְךְ עַל הַכּוּס בְּמוֹשֵׁב שְׁלֵשָׁה. נְבָרְךְ שְׁאֲכַלְנוּ מִשְׁלוּ.

**לְבָרְךְ בְּרַפְתְּ הַמְּזוֹן בְּשִׁמְחָה כְּמוֹ כֵּן נִשְׁפַּע לּוֹ שְׁפַע מִתּוֹךְ עֵין טוֹבָה**

**בוזוהר פרשת ויקהל (דף רי"ח ע"א):** מֵאֵן דְּמְבָרְךְ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְגוּ שְׁבָעָא, בְּעֵי לְכַוּוֹנָא לְבִיָּהּ, וּלְשׁוּוֹאָה רְעוּתִיָּה בְּחֲדוּה, וְלֹא יִשְׁתַּכַּח עֲצִיב, אֲלֵא דִיבְרָךְ בְּחֲדוּה בְּרוּזָא דָּא, וּלְשׁוּוֹאָה רְעוּתִיָּה דְּהָא אִיהוּ יְהִיב הַשְׁתָּא לְאַחֲרָא בְּחֲדוּה, בְּעֵינָא טְבָא, וּכְמָה דְּאִיהוּ מְבָרְךְ בְּחֲדוּה וּבְעֵינָא טְבָא. הַכִּי יְהִיבִין לִיָּה בְּחֲדוּה וּבְעֵינָא טְבָא. וּבְגִין כֵּן לֹא יִשְׁתַּכַּח עֲצִיב כִּלְלַל, אֲלֵא בְּחֲדוּה, וּבְמִלִּין דְּאוּרִייתָא, וּישׁוּי לְבִיָּה וְרְעוּתִיָּה לְמִיָּהב בְּרָכָה דָּא, בְּרוּזָא דְּאֲצִטְרִיךְ.

בלשון הקודש: **מִי שְׁמְבָרְךָ אֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתּוֹךְ שְׁבָע, צְרִיךְ לְכַוֵּן לְבוֹ וְלִשִׁים רְצוֹנוֹ בְּשִׁמְחָה, וְלֹא יִמְצָא עֲצוּב, אֲלֵא שְׁיִבְרָךְ בְּשִׁמְחָה בְּסוּד זֶה וְלִשִׁים רְצוֹנוֹ שְׁהִירִי הוּא נוֹתֵן עֲכָשׁוּ לְאַחַר בְּשִׁמְחָה, בְּעֵין טוֹבָה. וּכְמוֹ שֶׁהוּא מְבָרְךְ בְּשִׁמְחָה וּבְעֵין טוֹבָה, כֵּן נוֹתֵנים לוֹ בְּשִׁמְחָה וּבְעֵין טוֹבָה. וּמִשּׁוֹם כֵּן לֹא יִמְצָא עֲצוּב כִּלְלַל, אֲלֵא בְּשִׁמְחָה וּבְדַבְרֵי תוֹרָה, וְיִשִׁים לְבוֹ וּרְצוֹנוֹ לְתַת**

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בְּרָכָה זוּ בְּסוּד שְׂצָרִיךְ.

### צריך לברך ברכת המזון בעין טובה בשמחה יתירה

**בשער המצוות פרשת עקב למהרח"ו זי"ע:** ברכת המזון כבר נתבאר שיברך ברכת המזון בכונה גמורה. וידין אסורות זו על גב זו על החוזה ועוצם עיניו אם אין שם כוס, לפי שסטרא אחרא קאי תמן לקטרגא עליו ובפרט אם הוא ביחיד. גם צריך שתדע כי אעפ"י שנת"ל שבתוך הסעודה אם הוא בחול יתעצב אל לבו על החרבן כנ"ל בשם הזוהר אמנם בברכת המזון אדרבא צריך להראות שמחה יתירה בלבו וכמ"ש **בוזוהר תרומה על בועז ויאכל וישת וייטב אל לבו דברין על מזוניה בשמחה ובטוב לבב.** והטעם הוא כי הנה ענין האכילה נתבאר לעיל שהוא בנוק' העליונה האוכלת משפע הזכר וע"י מה שאנו מכוונים באכילתנו אנו ממשיכין לה השפע ומזון וממה שאנו ממשיכין לה היא מחלקת אח"כ ונותנת מזון ואכילה אלינו ולכן **צריך לברך ברכת המזון בעין טובה בשמחה יתירה** להראות לפנינו כנדיבים בעין טובה ולא כצרי עין ואז גם היא נותנת לנו מזונותינו בשמחה ובעין הטוב.

### לברך ברכות בשמחה

**בספר הקדוש ראשית חכמה (שער האהבה):** בברכותיו יכוון לתת שבח והודאה לעילת הכל שברא הדבר ההוא ועל ידי השבח יתדבק באהבת הבורא ובגדולתו ורוממותו, כבר אמרנו שכל העליונים והנשמות למעלה כולם משבחות לבורא מפני הטובה שקבלו ממנו ולעולם עילת הכל שפעו ואורו אינו נמנע מלהשפיע, ועל זה אנו חייבים לברכו, ולסבה זו הוא ענין הברכות שתקנו אנשי כנסת הגדולה על כל דבר כדי שנוכר אהבת הקדוש ברוך הוא וגודלו ורוממותו והשגחתו התדירה עמנו בכל עת שברא הדבר ההוא על ידי שפעו בכח מדותיו העליונות כדי שיהנו



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

התחתונים משפעו ועל ידו נהיה דבקים בו לעולם. ולכן צריך לתת השבח והברכה לבורא בלב טוב ועין טוב ובשמחה, וכן **פירשו בזוהר** (זוהר ריש פרשת במדבר) אמר שם על פסוק ה' זכרנו יברך שכאשר האדם מזכיר שבח חבירו צריך לברכו כדי שלא ישלוט בו עין הרע, ואמר ומאן דמברך לחבריה בעי קודשא בריך הוא דיברך ליה בעינא טבא בלבא טבא, מאן דמברך להקדוש ברוך הוא על אחת כמה וכמה דבעי עינא טבא ולבא טבא ורחימותא דלבא, בגין כך ואהבת את ה' אלהיך בכל לבבך, עד כאן לשונו.

**בברכת המזון אדרבא צריך להראות שמחה יתירה בלבו**

**בספר בן איש חי (הלכות שנה ראשונה פרשת חקת):** [א] מפורש בדברי רבינו האר"י ז"ל, **בשער טעמי המצות** דף ס"א, וזה לשונו – גם צריך שתדע דאף על פי שנתבאר לעיל, שבתוך הסעודה אם הוא בחול יתעצב אל לבו, ובפרט אם הוא ביחיד, על החרבן, **כנזכר בשם הזוהר**, אמנם **בברכת המזון אדרבא צריך להראות שמחה יתירה בלבו**, והטעם כי ענין האכילה הוא במלכות העליונה הנהנית משפע התפארת, ועל ידי מה שאנחנו מכוונים באכילתנו אנחנו ממשיכים לה השפע ומזון, וממה שאנחנו ממשיכים לה היא מחלקת ונותנת מזון אלינו, ולכך צריך לברך ברכת המזון בעין טובה ובשמחה יתירה, להראות לפניה כנדיבים בעין טובה, ולא כצרי עין וכו', עד כאן לשונו, יעוין שם. על כן כל אדם יזהר לברך ברכת המזון בשמחה ובטוב לב ובכונה גדולה, ואם אין לו כוס בידו, יהיו ידיו אסורות זה על גב זה על החזה, ועוצם עיניו ומברך בכונה, וכמו שכתב רבינו ז"ל.

**מצות עשה לברך ברכת המזון, ביראה ובאהבה ובכונה עצומה, ובשמחה רבה, ובטוב לבב**

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

[ב] כתב רבינו הרש"ש ז"ל בסידור שלו, וזה לשונו – קודם ברכת המזון יכוין להכין עצמו לקיים מצות עשה לברך ברכת המזון, ביראה ובאהבה ובכונה עצומה, ובשמחה רבה, ובטוב לבב, להמשיך שפע וברכה רבה ומוחין וחיות ומזון למלכותא קדישא דאצילות, וממנה לנו ולכל העולמות הקדושים, ויעצום עיניו ויאסור ידיו זה על גב זה ימנית על השמאלית, כיושב לפני המלך מלכו של עולם, מלכותא קדישא דאצילות, עוד כתוב שם, יכוין שהוא מוכן לקיים מצות עשה דאורייתא לברך אחר המזון, שנאמר ואכלת ושבעת וברכת וכו', ועל ידי כונת הכנה זו, אז יהיה כוח בכונתו בברכה להעלות מ"ן ולהמשיך ארבע מוחין לבחינת י"ה וכו', יעוין שם. ובסה"ק מקבציאל כתבתי נוסח לומר קודם ברכת המזון, לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה וכו', הרי אנחנו באים לקיים מצות עשה דאורייתא לברך ברכת המזון, ככתוב בתורה ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך, על הארץ הטובה אשר נתן לך, לתקן שורש מצוה זו במקום עליון, ויהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבותי, שתהא חשובה ומקובלת ורצויה לפניך ברכה ראשונה וברכה שנייה וברכה שלישית, אשר נברך עתה על המזון, ותתן לנו כח ויכולת ועזר וסיוע להעלות מ"ן, ולהמשיך ארבעה מוחין לישראל ורחל, וגם תהיה חשובה ומקובלת ורצויה לפניך ברכה רביעית אשר נברך עתה, ותתן לנו כח ויכולת ועזר וסיוע להעלות מ"ן, ולהמשיך ארבע אורות מוחין ליעקב ורחל, ויעלה לפניך כאלו כיווננו בכל הכונות הראויות לכוין בארבע ברכות אלו של המזון, ויהי נועם וכו'. עכ"ל.

**לברך עליה בשמחה והודיה שזכו לקיים המצוות כראוי, שיש לברך בשמחה על קיום המצוות**

בספר יערות דבש חלק ב' דרוש ה' לחודש אלול. אבל זה בא הכל מענין קבלת המצוות ועול וטורח מבלי שמחה וגיל, אבל אילו היה בשמחה

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וחדוה וגיל כראוי, מדקדקים היינו בעשייתם בתכלית הדקדוק בכל פרטי דברים כראוי, ובכל פרטי הדקדוק וזכוך, היינו מוסיפים שמחה, כי היא מעוררת הנפש, וכמו בשמחה של שטות מעוררת הנפש בהמה, כמו שידוע בנגון מסודר על פי מוזיק"י בערכי נגונים, כפי חלקי תנועת הניגון תשמח נפש, ותהי נרפאת מחולי מרה שחורה, כאשר היה בשאול שהיה נרפא ממרה שחורה כאשר נגן דוד [מלכים ב, ג טו], כן בשמחה של מצוה, תעורר נפש השכלי חלק אלוה ממעל, ולעומת זה המתעצב במצוה, מעורר רוח טומאה ולילית שהיא יללה ועצבון נפש. וזהו מה שנאמר בקרא [דברים כ"ט יח] והיה בשמעו דברי האלה הזאת והתברך בלבבו לאמר שלום יהיה לי כי בשרירות לבי אלך וכו' לא יאבה ה' סלוח לו ורביצה בו כל האלה הכתובה בספר הזה, ודברים אלו אין צריך לדקדק בהם, כי הם מחוסרים הבנה, מהיכי תיתי יאמר כן בשומעו דברי אלה הזאת, ומה אמרו ורביצה בו כל האלה, הלא כבר נאמר בכל תוכחות שאם לא ישמעו, שיהיה בו כל אלות.

אבל יש להבין במ"ש [מגילה לא ע"ב] קללות שבתורת כהנים הקב"ה אמרן, ובמשנה תורה משה מפי גבורה, ומה טעם ומה הבדל יש בעצם ביניהם, אבל הם הדברים, כי עיקר קללות בתורת כהנים לא באו על ביטול מצוות ה' בפועל, רק על כוונת הלב, שימאסו בתורת ה' ולא ישמחו. ויקוצו בה ויהיה להם לעול ולמשא ועומד, וכן אמרו [ב"מ פח ע"ב] שעל מה אבדה ארץ, על עזבם את תורת ה', ואר"י שלא ברכו בתורה, והיינו שאף שלא עברו, וקיימו, היה בעול ובטורח, ולא ישמחו בה **לברך עליה בשמחה והודיה שזכו לקיים המצוות כראוי, שיש לברך בשמחה על קיום המצוות**, שקדשו ה' וזיכהו למצוה זו לעשות רצון קונו, והם שלא עשו כן, באו לגלות והגיעם רוב מהרעות.

ועל זה באה תוכחה שבתורת כהנים [ויקרא כ"ו כט] ואם בחקותי תמאסו,

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

דייקא, ובמשפטי תג על נפשכם, הרי שדייק הכל שיהיה בלב נמאס ויהיה מגיע אצלכם בלי שמחה רק בעול וטורח, וכן מסיים בתוכחה (שם כו מג), יען וביען במשפטי מאסו ואת חקותי געלה נפשכם, והכל שבלב עוברים במצוות ה', וזהו רוב המרי יותר מכל, כאשר כתבתי, כי הלב נכבד באברים, והחטא בו ג"כ רב מנשוא. אבל קללות במשנה תורה לא נאמרו רק על ביטול מצוות ה' בפועל, כדכתיב [דברים כ"ה א] לשמור ולעשות כל מצותיו, ובא הדבר בתוכו כמה פעמים לשמור מצותיו, וכן אם לא תשמור לעשות, כי הכל תלוי בשימור, ולא בא שם מענין מיאוס וגיעול, ולכך הקדוש ברוך הוא לבד בוחן לבבות אם לטוב אם לרע, לכך קללות שבתורת כהנים שבאו אל המחשבה, מה' נאמרו, ובמשנה תורה שבאו על מעשה גלוי לכל, מפי משה בנבואה נאמרו.

**יש צורך גדול וחובת גברא למיעבד כל טצדקי כדי לברך ברהמ"ז בשמחה**

**בספר פלא יועץ ערך אכילה ושתייה: וצריך שיברך ברכת המזון בנחת ובקול רם ובשמחת הלב כי יתן אל לבו לדברים שהוא מוציא מפיו לכוין בהם בעומק אי אפשר שלא לשמוח ולפי הנראה מדברי זוהר הקדוש יש צורך גדול וחובת גברא למיעבד כל טצדקי כדי לברך ברהמ"ז בשמחה, והגרר הגדול כדי לכוין שיברך בעינים סגורות או עיניו למטה ולבו למעלה ויכוין בד' ברכות כנגד ד' אותיות של שם להשפיע שפע וברכה בד' עולמות אבי"ע אשרי ילוד אשה שבך זוכה וכתב החינוך שקבלה יש שכל הזהיר בברכת המזון מזונותיו מצויין לו בכבוד כל ימי חייו צא ולמד מן השכר שעושה נחת רוח גדול ליוצרו וכל מעשיך יהיו לש"ש.**

**לְבָרְךָ בְּרִפְת הַמְּזוֹן תִּכְרַף וּמִיַּד כְּשֵׁיִשְׁנוּ עֲדִין הַשְּׂתוֹקְקוֹת שֶׁל שִׁבְח וְהוֹדָאָה וְשִׁמְחָה עַל הַשׁוֹבַע וּמְלִי הָרַעְבוֹן**

**בספה"ק קדושת לוי קדושה רביעית חנוכה: ..כי הדבר לפניו למלאות**

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

חסרונו אף על פי שלא מלא עדיין השתוקקות הלכו ממנו, כי האדם משתוקק כשאינן הדבר לפניו למלאות חסרונו כמאמר חכמינו ז"ל (יומא יח ע"ב) אינו דומה מי שיש לו פת בסלו כו', ועדין חסר הרעבון והצמאון ובעצמו ואחר שאכל ושתה וצריך לברך להבורא ברוך הוא על השביעה בעצמו וזה הוא ונפש רעבה מלא טוב. והנה כשאדם אין לו למלאות חסרונו כתועה במדבר על זה השתוקק שאין לו פת בסלו ואינו יודע האיך למלאות חסרונו, ואחר שהשם יתברך הזמין לפניו והוליכו לדבר שימלא חסרונו אזי ברגע ראשונה שבא לפניו דבר למלאות חסרונו השמחה גדולה עד מאוד. ובשעה השנייה כיון שכבר ראה ודש בהשמחה נתמעט השמחה. ובשעה השלישית נתמעט השמחה יותר וכן בכל פעם השמחה נתמעט **לכן יש לברך על בשורה טובה תיכף כששמעה, שאז יברך את ה' בשמחה ובטוב לבב. ועל הרעבון וצמאון בעצמו ברגע הראשונה שאכל מעט ועדיין רעב השמחה קטנה.** וכיון שאכל מעט יותר השמחה יותר גדולה ואחר שאכל כדי שביעה **אזי שמחתו שלימה** וצריך לברך לקונו כמאמר ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך. אבל השמחה על השתוקקת שהשתוקק שלא היה לפניו ברגע הראשונה כשבא לפניו השמחה יותר ואחר כך נתמעט השמחה.

**לְבָרְךָ בְּמַלְבוּשׁ הַשְּׂמֵחָה בְּרֶכֶת הַמְּזוֹן וְסוּדָה**

**באגרא דכלה (דף ט"ז):** ולדעתי הקלושה זה הוא שכתבו הפוסקים (עיין באר היטב או"ח סי' קפ"ג ס"ק י"א) שצריך האדם להתעטף במלבו"ש העליון בשעת ברכת המזון, והבן סוד המלבוש העליון מקור הברכה והחיים. והמשכיל על דבר יתלהב לבו בברכתו לברך את הש"י בשמחה ובטוב לבב אשר בחר בנו מכל העמים וגילה לנו מצפוניו ומסתוריו בטעמי מצותיו הנעימים מה טובם ומה יפים, לא עשה כן לכל גוי. והנה אנחנו בעניינו נאמר עוד דבר נחמד בענין זה, כו"ס י"ן מלא כזה כ"ף ו"ו סמ"ך

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

יו"ד יו"ד נו"ן, בגימטריא מלבו"ש, שמשם מקור הברכה. וזה שיסד המשורר בפיוט צור משלו על כוס יי"ן מלא כברכת"ת י"י, והבן. וכן נהגו המדקדקים לסיים אחר ברכת המזון בפסוק (תהלים כט יא) ה' עוז לעמו יתן ה' יבר"ך (בגימטריא רל"ב וכנ"ל) את עמו בשלום, (אותיות מלבו"ש). (עד כאן מועתק מספר דרך עדותיך).

### ברכת התורה בשמחה רבה

**בשולחן ערוך הרב אורח חיים (סימן מז סעיף א):** ברכת התורה צריך לזוהר בה מאד שלא חרבה הארץ אלא מפני שלא ברכו בתורה תחלה לפי שלא היתה חשובה בעיניהם כל כך לברך עליה לכך היו מזלזלים בברכתה לכן לא הגינה עליהם תורתם אף על פי שעסקו בה הרבה **ולכך יראה כל אדם שתהיה כלי חמדנו של הקדוש ברוך הוא שהיה משתעשע בה בכל יום חשובה בעיניו לברך עליה בשמחה יותר מעל כל הנאות שבעולם**, שזה מורה שעוסק בה לשמה ויזכה לשלשלת הנמשך לעוסק בה לשמה שהוא לא ימושו מפיק ומפי זרעך וגו' שתעשה שאלתו ובקשתו שמבקש בברכתה ונהיה אנחנו וצאצאינו ויש מדקדקים להוסיף וצאצאי צאצאינו כי כל שהוא ובנו ובן בנו תלמיד חכם שוב אין תורה פוסקת מזרעו לעולם ואין צריך לכך כי בכלל צאצאינו הם ג"כ בני בנינו.

### ברכת המזון צריך לומר בשמחה גדולה

**באליהו רבה (או"ח סי' קפ"ג):** כתב בשולחן ערוך **מהר"י לוריא ברכת המזון צריך לומר בשמחה גדולה**, ויאמר למנצח בנגינות אלוקים יחנינו וגו' ואחר כך אברכה את ה' הפסוק סוף דבר הכל נשמע וגו', ואחר כך תהילות ה' וגו' ואנחנו נברך וגו', ונוטל בב' ידיו ויניחם בימין באופן שיהיה הכוס על חמישה אצבעותיו שלו על גבוהים ממש ויתן עיניו בכוס בכל ברכת המזון.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

**יאכל וישתה דבר המשמחו כדי שיברך בשמחה וזו סגולה להתעשר אם יברך בשמחה ובקול רם**

שו"ת עטרת פז חלק א כרך א – אורח חיים, (מילואים ריש סימן א): ואגב אורחיה דאיירינן הכא במצוה יקרה זו דברכהמ"ז דהווי עשה דאורייתא, (עי' בשו"ע אור"ח סי' קפד, ס"ד. וסי' רט, ס"ג), עצור במילין לא אוכל במאי דחזינן למורינן **גאון עוזינו רבינו חיד"א זיע"א בהגהותיו "נצוצי אורות" על גליון הזוהר הקדוש** בפר' ויקהל (דף ריח, ע"א הערה א) שכתב שם על דברי הזוה"ק דאמרינן התם, מאן דמברך לקודשא בריך הוא מגו שבעא בעי לכוונא ליביה לשוואה רעותיה בחדוה ולא אשתכח עציב אלא דיברך בחדוה ברזא דא וכו' וכמה דאיהו מברך בחדוה ובעינא טבא הכי יהבין ליה בחדוה ובעינא טבא וכו', יעו"ש במתק לשון הזוה"ק **בענין חיוב ברכת המזון בשמחה ובכוונת הלב. ורבינו החיד"א שם הוסיף בניצוצי אורות וז"ל. ולכוון רצונו בשמחה ולא יהיה עצב בשעת ברכת המזון וכו' ולכן יאכל וישתה דבר המשמחו כדי שיברך בשמחה וזו סגולה להתעשר אם יברך בשמחה ובקול רם** כמ"ש לקמיה גודל שכרו גם בעוה"ב וכו', ואפשר לרמוז ענין זה מהפסוק (משלי י') ברכת ה' היא תעשיר, ולא יוסיף עצב עמה. פי' ברכת ה' – היא ברכת המזון שהיא מדאורייתא דוקא דשאר הברכות הוי מדרבנן, – היא תעשיר למברך אותה – בתנאי – ולא יוסיף עצב עמה – שתהיה כתיקונה שיברך אותה בשמחה לסלק הסטרא אחרא. עכת"ד, יעו"ש.

**מקובל אני מרבתי שכל הזהיר בברכת המזון מזונותיו מצוין לו בכבוד כל ימיו**

וראה גם בספר החינוך (בסוף מצוה תל) שכתב וז"ל. כך מקובל אני מרבתי י"א שכל הזהיר בברכת המזון מזונותיו מצוין לו בכבוד כל ימיו. עכ"ל.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ודברי הזוה"ק הנ"ל במאמרו דרשב"י הנ"ל המדבר בשבח המברך ברכת המזון בשמחה וכוונת הלב, אשר כנגד זה ישפיעו עליו טובה וברכה מן השמים, תנא דמסייע לדברי רבותינו ראשונים כמלאכים שהביא הרב בעל החינוך, והן אמת דרבותינו הראשונים לא היה בידם ספר הזוהר הקדוש, וכדמוכח מדברי רבותינו בכמה דוכתי עי' בבית יוסף חאור"ח (סי' קעג) ד"ה ויש מחמירין וכו', ובדרכי משה ביו"ד (סי' פט, אות ב), ובשו"ת חוות יאיר (סי' קצז) ועוד טובא, וראה גם בשם הגדולים ח"ב (מער' ז, אות ח), יעו"ש. מ"מ אולי יש לומר דהרי איכא דאמרי שהגאונים ראו את ספר הזוה"ק ואח"כ גנוזוהו, עי' להגר"י סופר בס' זרע חיים (סי' כח, עמוד קנז) מש"כ בזה, יעו"ש. וא"כ שמא מקובלים היו הראשונים מהגאונים שהם ראו את הדברים בזוהר הקדוש, והעבירו את הדברים לדורות הבאים אחריהם. וק"ל. ולפי מה שאמרנו לעיל דאם הרב המחבר את ס' החינוך הוא הרא"ה א"כ מה שכתב רבותי וכו' אפשר דכוונתו להרמב"ן, יש להוסיף ולומר שהרי איכא רבים מרבותינו דסברי מרנן כי אף על גב שהראשונים לא ראו את ספר הזוה"ק מ"מ הרמב"ן ז"ל נגלה לו ספר הזוהר ועי' בזה בהגהות מנחם ציון על ספר שם הגדולים – מהדו' ירושלים תשל"ט – (ח"ב מער' ז, אות ט) שהביא שם דרבים החליטו דהרמב"ן ז"ל ראה ספר הזוהר, יעו"ש. וא"כ לפ"ז י"ל דהרמב"ן ראה דבר זה מהזוהר ממש, והרמב"ן היה לו יד ושם בחכמת הזוהר והקבלה כנודע עי' שה"ג ח"א (מער' מ, אות קסב), יעו"ש. והוא שקיבל ממנו הרא"ה ז"ל תלמידו. אולם האמת היא דכנגד זה רבים לוחמים כי לעולם אף הרמב"ן ז"ל לא ראה ספר הזוה"ק, עי' בהגהות מנחם ציון (הנ"ל) שהוא גופיה ס"ל הכי וכתב שיש להביא ראיות לזה דהרמב"ן לא ראה את ספר הזוה"ק. יעו"ש, ומה גם דכאמור גם ענין זה דאמרינן דהרא"ה הוא הרב המחבר את ספר החינוך, דבר זה אינו מוסכם, וכאמור אכמ"ל בזה יותר. עכ"ל



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שו"ת עטרת פז.

**לְבָרְךָ בְּרָכוֹת כְּדָעֵי וְאִם לֹא הוּי לִיָּה חֲשֵׁשׁ גְּזוּל**

**בחיד"א דברים אחרים (דרשות הרשה א'): ומדין הגזול, ליוזהר מאד בברכות<sup>ג</sup>,** שאמרו ז"ל (ברכות ל"ה ע"ב כל הנהגה בלא ברכה כאלו גזול להקב"ה וכנסת ישראל, וכשם שדין הגזול בכל שהוא כן אם אות או תיבה ידלג מהברכה, נכלל בגזול מהקב"ה. אוי לנו כי לא די שהרשנו ברחמיו יתברך, לשרתו ולברך בשמו, ודוא גדולה שאין למעלה הימנה, אלא שזורק ברכה מפיו כמשליך אבנים פגומות ונמאסות, ואילו ידבר עם משרתו ודאי נותן לב יותר לדבר בנחת ובכל לבו, ובבואו לברך לבורא עולם אשר נשמתו בידו והוא רואה ומסתכל בו, לא ידע מאי קאמר, ולרוב המהירות בולע תיבות ואותיות בתפלה וברכות, אוי לנו שאנו מתפללים לה' ומברכים אותו ולבנו כל עמנו. והקנאה היא מהג' שמוציאין האדם מן העולם (אבות פ"ד מכ"א), וכל זה נמשך מהתאווה.

**זוהר ברכת המזון**

**מִי שְׁמַבְרֵךְ לְהַקְבִּ"ה מִתּוֹךְ הַשּׁוֹבֵעַ צָרִיף לְכֹנֵן לְבוֹ וְלְהַשִּׁים רְצוֹנוֹ בְּשִׁמְחָה וְלֹא יִהְיֶה נִמְצָא בְּעֵצְבוֹת אֶלָּא שְׂיִבְרֵךְ בְּרִפְת הַמְזוּן בְּשִׁמְחָה**

רבי יוסי פתח ואמר (רות ג) ויאכל בעז וישת וייטב לבו, וביארו שבירך על מזונו, וזה הוא סוד שמי שמברך על מזונו זה מטיב אל לבו, ואיזו הוא לבו, כמו שכתוב (תהלים כז) לך אמר לבי, וכתוב (שם עג) צור לבבי וגו'<sup>ג</sup> **ובשביל שברכת המזון חביבה לפני הקב"ה, כל מי שמברך על שובע מטיב ומשמח למקום אחר<sup>ג</sup> וסימנך סעודות של שבת שמקום אחר נהנה מזאת השביעה והשמחה, וכאן [בסעודת חול היה נהנה מקום ההוא מן ברכת השביעה של אותו צדיק בעז, וזהו וייטב לבו, ומה הטעם, לפי שמונותיו של אדם קשה לפני הקב"ה, וכיון שהאדם אוכל ושותה ומברך, ברכה זו עולה ומקום ההוא נהנה מאותן דברי הברכה העולים מן השובע, נמצא שנהנה מהמזון מלמטה ומלמעלה<sup>ג</sup> וזהו סוד**

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בין החברים, סוד אחד שבחול אין נהנה מקום ההוא אלא מן דברי ברכת המזון העולים מן השובע, וכל דברי הברכה מתעטרים שהם רוה שובע בשמחה, ומקום ההוא נהנה מהם, ובשבת הוא סוד אחר, שנהנה מן המזון ממש ומן השמחה של סעודת מצוה של שבת, ובכל נמצאת הנאתו כלולה מלמעלה ומלמטה<sup>יב</sup> וזהו הסוד (דה"א כט) כי ממך הכל ומידך נתנו לך<sup>יג</sup> ודאי מוסב על הנאתו הזאת בשמחת סעודת מצוה של שבת, כמו שנתבאר:

**מי שמברך להקב"ה מתוך השובע צריך לכונן לבו ולהשים רצונו בשמחה, ולא יהיה נמצא בעצבות אלא שיברך ברכת המזון בשמחה, וישים מחשבתו בסוד הזה שהוא נותן עכשיו הנאה למקום אחר ההוא בשמחה ובטוב עין, וכמו שהוא מברך בשמחה ובטוב עין כך ינתן לו בשמחה ובטוב עין, ולפיכך לא יהיה נמצא בעצבות כלל אלא בשמחה ובדברי תורה, וישים לבו ורצונו לתת ברכה זו בסוד המקום ההוא שנצרך:**

ועוד סוד זה כאן, ארבע מרכבות השולטות בארבעה צדדי העולם עם מחנותיהן ניזונין מן ברכת המזון של שובע<sup>יד</sup> ובאותן התיבות של ברוך אתה נהנין ונתחזקין ונתעטרין בהן, ומי שמברך צריך לברך ברצון של שמחה ובטוב עין, וע"ז כתוב (משלי כב) טוב עין הוא יבורך<sup>יז</sup> וכאן יש להסתכל בסוף המקרא שכתוב כי נתן מלחמו לדל, שאם לא יפורש כך<sup>יח</sup> הלא מקרא זה אין תחלתו סופו ואין סופו תחלתו<sup>יט</sup> אלא טוב עין כמו שנתבאר הוא יברך ודאי בעין טובה בשמחה, ואין זה על חנם לברך בשמחה, שהרי מזאת הברכה ומזאת השמחה נתן מלחמו לדל, היינו המקום שנצרך להיות ניזון מכל הצדדים, הוא המקום שאין לו מעצמו כלום, הוא המקום שנהנה מכל הצדדים ונכלל מכל הצדדים: **ענינים האלה לא נמסרו אלא לחכמים היודעים סודות עליונים ודרכי התורה:** (זוהר ח"ב – דף ריח.).

#### מוסר והלכות ברכת המזון

א. התורה הקדושה מצוה אותנו "ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלוהיך על ארץ הטובה אשר נתן לך"... "יש חיוב מתורה אחרי כל פעם שאוכלים לחם לברך ברכת

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

המזון!! וכתוב בספר החינוך שמי שמקפיד לברך הברכה הזאת כל ימי חייו בשמחה ובאהבה, מובטח לו!! שלא יחסר מזונו כל ימי חייו!!! בואו וראו איזה הבטחה גדולה! אשר חייבים בה כל איש ואשה מישראל. וברבינו בחיי (פרשת עקב), כתב: "ולא תמצא בכל התורה בשום מקום שצוה הקב"ה שנברך שלומו כי אם במקום הזה "ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלקיך", ומזה אמר דוד המלך ע"ה ואברכה שמך" עיי"ש. [זאת הברכה היחידה שחייבים מדאורייתא].

ב. **כתב הטור** (או"ח סימן מ"ו): שהשיב רב נטרואי גאון ריש מתיבתא דמתא מחסיא, **דוד המלך ע"ה תיקן מאה ברכות. כי בכל יום היה מתים מאה נפשות מישראל, ולא היו יודעין על מה היו מתים, עד שחקר והבין ברוח הקודש ותיקן להם לישראל מאה ברכות, וצריך כל אדם להזהר בהם. ובב"ח שם כתב: שהטור האריך בזה הענין, והביא מה שכתב רב נטרונאי, להורות שיזהרו לברך בעצמם המאה ברכות, ושלא יסמכו על עניית אמן, משום סכנת מיתת מאה מישראל בכל יום כמו שהיה קודם שתיקן דוד המע"ה ג' ברכות אלו.**

ג. **בבאר היטב** (סימן קפ"ה) כתב: דבברכת המזון לא מצינו אות פ', לפי שכל המברך ברכת המזון בכונה, אין שולט בו, לא אף ולא קצף, וכו"כ ומזונותיו מצויין לו בריוח ובכבוד כל ימיו (ספר החינוך, עטרת זקנים). והמדקדק יזהר לברך דוקא תוך הספר ולא בעל פה (ב"ח).

ד. עוד בבאר היטב שם: מעשה באחד שמת ונתגלה בחלום לאחד מקרוביו ואמר לו, בכל יום דנין אותי, על שלא הייתי מדקדק לברך כל הברכות בכונת הלב, (ספר חסידים עיי"ש, ובספר אליה רבה).

ה. בשולחן ערוך (סימן קפ"ה סעיף ג'), כתב, יש מי שאומר דבעל הבית עם בניו ואשתו, צריך לברך בקול רם, כדי שיצאו בברכתו, (ע"כ). ובמשנה ברורה (שם ס"ק ג') כתב, ויש שכתבו דטוב לעולם לברך בקול

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

רם, כי הקול מעורר הכוונה, ובפרט אם הוא שבת או ראש חודש, לא ישבח על ידי זה להזכיר מעין המאורע.

ו. **בבעל הטורים** (דברים ו - ז), כתב: **דכל הזהיר במאה ברכות ינצל מצ"ח קללות ועוד שנים הכתובים בפסוק גם כל חלי וכל מכה עיי"ש.**

ז. **בכד הקמח** כתב: אף על פי שהוא יתברך מקור הברכות, **מצינו שהוא חפץ בברכות נבראיו וכו' למען יהיה העולם הזה מתברך בשפע מזונות וריבוי הטובה**, על כן באה מצות עשה בתורה לברך על המזון כדי שיתברכו מזונות העולם עיי"ש. [והוא מפרש בתורה דהגשם התעכב מלבוא עד שבא אדם הראשון להתפלל על הגשם, ויש להמליץ "מלא ידינו מברכותיך", שזכנו השי"ת לברך הברכות כראוי, ועל ידי זה, נזכה ל"מעושר מתנות ידיך" שפע ברוח ובגשם אכיר].

ח. **בשולחן ערוך או"ח** (סי' קפ"ג סעיף ח') כתב: שלענין לשאול בברכת המזון מפני היראה או מפני הכבוד, יש מי שאומר שדינו כתפלת שמונה עשרה.

ט. **ובמשנה ברורה** (ס"ק ל') הכריע שאין שואלין ומשיבין כלל, שהחמירו בברכת המזון יותר מקריאת שמע עיי"ש. ובמ"ב (סימן קל"א סעיף ג'), מביא מהמג"א שאפילו תשמיש קל אסור לעשות, ואין צריך לומר שלא יעסוק בדבר שצריך לשים לבו אליו.

י. בשו"ע או"ח (סימן קל"א סעיף ג'), פסק המחבר שאסור לעשות מלאכה בעודו מברך.

יא. ובטורי זהב כתוב, שיש ליזהר שלא לעיין אפילו בדברי תורה בשעה שמברך ברהמ"ז, כי זה מורה על היות הברהמ"ז אצלו רק על צד המקרה וההזדמן בעלמא עיי"ש, ואסור להטות אוזן לשמוע בשעת

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

**ברהמ"ז מה שאנשים אחרים מדברים.**

יב. **בבן איש חי** בהלכות ברכת המזון (פרשת עקב), כתב: **שד' ברכותיה דינם כתפילת שמונה עשרה, ואסור לענות בהם אפילו קדיש וקדושה וברכו**, [גם בין הפרקים] וצריך לישב בשעה שמברכים, ואין לעסוק בתשמיש קל אפילו כעין ניגוב ידיים, והכל משום שאין הפרש בינה לבין תפילת שמונה עשרה, כי אם שהתפילה בעמידה, וברהמ"ז נאמרת בישיבה. ויש שמזלזלים בברכת המזון לברך אותה במהירות מאוד, או שעוסק באיזה עסק בעת שמברך (מסדר כלים על השלחן וכדומה), וגם רומז בעיניו ובידיו לחבירו שימתין לו וכו', **והתמיהה האיך אותו חסיד המהדר בכל מיני הידורים בכל מצוה ומצוה לקיימם כהלכתם, מזלזל כל כך במצוה דאורייתא כל כך חשובה מידי יום ביומו, ומברך כמצות אנשים מלומדה מחמת הרגל, ולבו בל עמו. עכת"ד.** והצה"ק **המגיד ממעזריטש זי"ע** (בספר תולדות אהרן פרשת שופטים), כתב: **לכוון בברהמ"ז אפילו יותר מתפלה, כי תפלה היא רק דרבנן, מה שאין כן ברהמ"ז הלא היא מדאורייתא.**

יג. **בשו"ע הרב** (סי' קפ"ה סעיף ב'): כתב **דלכתחילה צריך ליזהר מאוד בכוונת הברכה, בפרט בברכת המזון, כיון שיש אומרים שאפילו בדיעבד לא יצא. ובבני יששכר** בספר **דרך פקודיך** (הקדמה א' אות ג') כתב: "הא וודאי לדעתי אם לא כיוון בברכת המזון ואכל כדי שביעה דהוי מחויב דאורייתא, צריך לחזור ולברך, ולא אמרינן בזה ספק ברכות להקל, כיון דהברכה הזאת היא המצוה של תורה" עכת"ד.

יד. **סיפור נורא** – מה"אור זרוע" (ריש הלכות שבת) וול"ק; ואני הכרתי יהודי אחד מוורמ"ש והיה קורין אותו רבי בונם, והיה זקן וקובר מתים, ושמעתי אל הנכון ואל האמת, שפעם אחת השכים לבית הכנסת, וראה

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שאדם אחד יושב לפני בית הכנסת, ובראשו כתר של עשבים, ופחד, וקרא ואמר לו [רבי בונם לנפטר], וכי אינך פלוני שמת עתה וקברתיך, אמר לו הן, ואמר ליה איך אתה באותו העולם ואמר היטב עד מאוד, ואמר ליה מה זכיות יש לך? והלא אתה היית אדם כל דהו, אמר ליה רק באותו זכות שהייתי אומר ברכות בקול נעים בבהכ"נ, בזכות זה הביאני בגן עדן ומכבדין אותי, וזה לך הסימן שאני הוא המדבר אליך, כי תראה בית יד חלוקי שקרוע שקרעת לי כשהלבשתי התכריכין, ושאל לו מה זה בראשך וענהו הם עשבים שבגן עדן<sup>נ</sup> שנתתי בראשי, כדי לבטל ריח רע מעלי של זה העולם, כתבתי אני המחבר אלו המעשים, כדי שיראו יראי ה', ושישים אל לבו ויאמר שבחותיו של הקב"ה בקול נעים ובכוונה, ויזכה לגן עדן עכל"ק. והמטה משה אחר שהביא עובדא הנ"ל, מוסיף: שעל אף שהיה איש פשוט, זכה למדריגה כה גדולה בעולם האמת, והכל בזכות אמירת הברכות במתינות ובקול נעים בבית הכנסת.

טו. הגאון ר' אלחנן ווסרמן זצ"ל, אמר: שכל המברך שלא בכוונה הוא כעובר על לאו ד"לא תעמוד על דם רעך", כי על ידי הכוונה בברכות ובפרט בברכת המזון יכול אותו אדם לעצור במקצת המגיפות, וכל המתעלם מזה הרי הוא כעומד על דם רעהו. (ועיי"ע בספר בשו"ת זבחו זבחי צדק בהקדמה שהעתיק מכתבי האריז"ל, שאם אינו מכוון בברכות, הורג הנשמות המנוגלות, עיי"ש). וידוע שהרה"ק רבי משה לייב מסאסוב זצ"ל, לא רצה לאכול אפילו בשר עופות בשום פעם רק כשראה ברוח קדשו שיש איזה גלגול בהעוף שצריך תיקון<sup>נ</sup>.

טז. וזה לשון המהרר"ו (בספר שער הגלגולים הקדמה כ"ב דף כ"א ע"ב) וכבר כמה פעמים הייתי עם מורי ז"ל [הוא האר"י החי] הולך בשדה, והיה אומר לי: הנה איש אחד הנקרא בשם כך, והוא צדיק ותלמיד חכם, ולסיבת עוון אחד פלוני שעשה בחייו, הוא עתה מתגלגל תוך אבן זה, או צמח זה,

נוֹתֵן לָחֶם לְכֹל בֶּשָׂר כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ וּבְטוֹבוֹ  
הַגְּדוֹל תִּמְיֵד לֹא חֶסֶד לָנוּ וְאֵל יַחֲסֵר לָנוּ מְזוּזָן  
לְעוֹלָם וְעַד בְּעֵבוֹר שְׁמוֹ הַגְּדוֹל כִּי הוּא אֵל זָן  
וּמַפְרִינֵם לְכֹל וּמַטִּיב לְכֹל וּמַכִּיךְ מְזוּזָן לְכֹל  
בְּרִיּוֹתָיו אֲשֶׁר בָּרָא כְּאֲמוֹר פּוֹתַח אֶת יָדָךְ

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וכיוצא בו, כמו שיתבאר לקמן, ומעולם לא הכיר בו מורי ז"ל, והיינו חוקרים אחר הנפטר ההוא, והיינו מוצאים את דבריו כנים ואמיתיים, ואין להאריך בדברים אלו כי לא יכולם ספר, ולפעמים היה מסתכל מרחוק ת"ק אמה, בקבר אחד שבין עשרים אלף קברים אחרים, והיה רואה נפש המת הנקבר שם עומד על הקבר ההוא, והיה אומר לנו בקבר ההוא קבור איש פלוני ושמו פלוני, ומענישים אותו עונש פלוני, על עוון פלוני, והיינו חוקרים על האיש ההוא, ומצאנו את דבריו נכונים ואמיתיים, וכאלה רבות וגדולות לא יכולם רעיון.

יז. הרב הקדוש רבי יצחק מסקוירא סיפר, שכאשר היה אביו המגיד הקדוש רבי מרדכי בעיר באהסלוב, הביא לו אחד מאנשי שלומו, דג גדול לכבוד שבת קודש. הרבי בכבודו ובעצמו השגיח ברוב כוונה על הכנת הדג ובישולו, ובליל שבת קודש אכל ממנו חלק גדול. אחר כך פנה אל בניו שישבו לידו ואמר: "אכלו נא מן הדג הזה שרדף אחרי דרך שלושים ערים, האיש אשר היה מגולגל בדג זה" הוסיף ואמר "היה בקי בש"ס בבלי וירושלמי, ספרא ספרי ותוספתא". (סיפורים ומאמרים יקרים).

וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רְצוֹן. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה הַזֵּן אֶת  
הַכֹּל:

נוֹדָה לְךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עַל שֶׁהִנְחַלְתָּ לְאַבוֹתֵינוּ  
אֶרֶץ חֲמֹדָה טוֹבָה וְרַחֲבָה וְעַל שֶׁהוֹצֵאתָנוּ  
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וּפְדִיתָנוּ מִבֵּית  
עֲבָדִים וְעַל בְּרִיתְךָ שֶׁחֲתַמְתָּ בְּבִשְׂרָנוּ וְעַל  
תּוֹרַתְךָ שֶׁלְּמַדְתָּנוּ וְעַל חֻקֶּיךָ שֶׁהוֹדַעְתָּנוּ וְעַל  
חַיִּים חַן וְחֶסֶד שֶׁחֹנְנֵתָנוּ וְעַל אֲכִילַת מַזוֹן  
שֶׁאַתָּה זֵן וּמְפָרְנִים אוֹתָנוּ תָּמִיד בְּכָל יוֹם וּבְכָל  
עֵת וּבְכָל שָׁעָה:

וְעַל הַכֹּל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֲנַחְנוּ מוֹדִים לְךָ  
וּמְבָרְכִים אוֹתְךָ יִתְבָּרֵךְ שְׁמֶךָ בְּפִי כָל חַי  
תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד. כַּכֶּתוּב וְאָכַלְתָּ וּשְׂבַעְתָּ  
וּבִרְכַתְּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ עַל הָאָרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר  
נָתַן לְךָ. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה עַל הָאָרֶץ וְעַל הַמַּזוֹן:

רַחֵם נָא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עַל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ וְעַל  
ירוּשָׁלַיִם עִירְךָ וְעַל צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדְךָ



וְעַל מַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחָהּ וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל  
וְהַקְדוֹשׁ שֶׁנִּקְרָא שְׁמֶךָ עָלָיו. אֱלֹהֵינוּ אָבוּנוּ רַעֲנוּ  
זוּנְנוּ פִּרְנָסְנוּ וּכְלָפְלָנוּ וְהַרְוִיחֵנוּ וְהַרְוַח לָנוּ  
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מִהֲרָה מִכָּל צָרוֹתֵינוּ וְנָא אֵל  
תַּצְרִיכֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לֹא לְיַדֵּי מַתְנַת בָּשָׂר  
וְדָם וְלֹא לְיַדֵּי הַלְּוָאֲתָם כִּי אִם לְיַדֶּךָ הַמְּלֵאכָה  
הַפְּתוּחָה הַקְּדוֹשָׁה וְהַרְחֵבָה שְׂלֵא נִבּוֹשׁ וְלֹא  
נִכְלָם לְעוֹלָם וָעֶד:

בשבת מוסיפים:

רְצֵה וְהַחֲלִיצֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ כְּמִצְוֹתֶיךָ וּכְמִצְוֹת יוֹם הַשְּׁבִיעִי הַשְּׁפֹת  
הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ הַזֶּה כִּי יוֹם זֶה גָּדוֹל וְקְדוֹשׁ הוּא לְפָנֶיךָ לְשֹׁפֵת בּוֹ  
וְלָנוּחַ בּוֹ בְּאַהֲבָה כְּמִצְוֹת רְצוֹנָהּ וּכְרְצוֹנָהּ הַנִּיחַ לָנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ שְׂלֵא  
תִּהְיֶה צָרָה וְיָגוֹן וְאִנְחָה בַּיּוֹם מְנוּחָתֵנוּ וְהִרְאֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּנִחְמַת צִיּוֹן  
עִירָהּ וּבְכַנּוּן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קְדֻשָׁהּ כִּי אַתָּה הוּא בַּעַל הַיְשׁוּעוֹת וּבַעַל  
הַנְּחִמּוֹת:

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ יַעֲלֶה וְיִבֵּא וְיִגִּיעַ וְיִרְאֶה  
וְיִרְצֶה וְיִשְׁמַע וְיִפְקֹד וְיִזְכֹּר וְיִזְכְּרֵנוּ  
וּכְקִדּוּשׁוֹ וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ וְזִכְרוֹן מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד  
עַבְדְּךָ וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קְדֻשָׁהּ וְזִכְרוֹן כָּל  
עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ לְפִלִיטָה לְטוֹבָה לְחַן

וְלַחֲסֵד וְלִרְחֻמִּים לְחַיִּים טוֹבִים וְלִשְׁלוֹם בְּיוֹם חַג  
 הַמִּצּוֹת הַזֶּה. זְכֵרְנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה  
 וּפְקֻדָּנוּ בּוֹ לְבִרְכָה וְהוֹשִׁיעֵנו בּוֹ לְחַיִּים טוֹבִים.  
 וּבְדַבַּר יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים חַסִּדִּים וְחַנּוּנֵינוּ וְרַחֵם עָלֵינוּ  
 וְהוֹשִׁיעֵנו כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן  
 וְרַחוּם אַתָּה:

וּבְנֵה יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ.  
 בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה בּוֹנֵה בְּרַחֲמָיו יְרוּשָׁלַיִם: אָמֵן:

(אם שכח יעלה ויבוא ויזכר לפני שיתחיל את ברכת הטוב והמטיב מברך:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר נָתַן יָמִים טוֹבִים לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל לְשִׁשּׁוֹן וְלִשְׁמִחָה אֶת  
 יוֹם חַג הַמִּצּוֹת הַזֶּה. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל וְהַזְמִנִּים:

ואם הל בשבת מברך:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר נָתַן שְׁבֻתוֹת לְמַנוּחָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה לְאוֹת  
 וְלִבְרִית יָמִים טוֹבִים לְשִׁשּׁוֹן וְלִשְׁמִחָה אֶת יוֹם חַג הַמִּצּוֹת הַזֶּה. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה מֶלֶךְ הַשְּׁבֻת  
 וְיִשְׂרָאֵל וְהַזְמִנִּים):

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הָאֵל  
 אָבִינוּ מִלְכֵנוּ אֲדִירָנוּ בּוֹרְאָנוּ גּוֹאֲלָנוּ  
 יוֹצֵרָנוּ קְדוֹשֵׁנוּ קְדוֹשׁ יַעֲקֹב רוֹעֵנוּ רוֹעֵה יִשְׂרָאֵל  
 חֶמְלֶךָ הַטּוֹב וְחַמְטִיב לְכָל שְׂבָכָל יוֹם וַיּוֹם הוּא  
 הַטִּיב הוּא מְטִיב הוּא יִטִּיב לָנוּ הוּא גִמְלָנוּ

הוא גומלנו הוא יגמלנו לעד לחן ולחסד  
 ולרחמים ולרוח תצלה ותצלחה ברכה וישועה  
 נחמה פרנסה וכלפלה ורחמים וחסים ושלום  
 וכל טוב ומכל טוב לעולם אל יחסרנו:

הרחמן הוא ימלך עלינו לעולם ועד: הרחמן  
 הוא יתברך בשמים ובארץ: הרחמן  
 הוא ישתבח לדור דורים ויתפאר בנו לעד  
 ולנצח נצחים ויתהדר בנו לעד ולעולמי  
 עולמים: הרחמן הוא יפרנסנו בכבוד: הרחמן  
 הוא ישבר עלנו מעל צוארנו והוא יוליכנו  
 קוממיות לארצנו: הרחמן הוא ישלח לנו ברכה  
 מרבה בבית הזה ועל שלחן זה שאכלנו עליו:  
 הרחמן הוא ישלח לנו את אליהו הנביא זכור  
 לטוב ויבשר לנו בשורות טובות ישועות  
 ונחמות:

הרחמן הוא יברך את (אבי מזרי) בעל הבית  
 הזה ואת (אמי מזרתי) בעלת הבית  
 הזה. אותם ואת ביתם ואת זרעם ואת כל אשר

לָהֶם. אוֹתֵי וְאֵת אֲשֶׁתִּי וְאֵת זַרְעִי וְאֵת כָּל אֲשֶׁר  
 לִי. כִּמּוֹ שְׁנַת־בְּרָכוֹ אֲבוֹתֵינוּ אֲבָרָחָם יִצְחָק  
 וַיַּעֲקֹב בְּכָל מַכְלָל כָּל כֵּן יִבְרַךְ אוֹתֵנוּ כִּלְנוּ יַחַד  
 בְּבִרְכַּה שְׁלֵמָה וְנֹאמַר אָמֵן:

בַּמְרוֹם יִלְמְדוּ עֲלֵיהֶם וְעֲלֵינוּ זְכוֹת שְׁתֵּהא  
 לְמִשְׁמֶרֶת שְׁלוֹם. וְנִשְׂא בְרָכָה מֵאֵת  
 יְהוָה וַיְצַדֵּקָה מֵאֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְנִמְצָא חַן וְשִׂכָּל  
 טוֹב בְּעֵינֵי אֱלֹהִים וְאָדָם:

האורחים מברכים למארח:

יְהִי רִצּוֹן שְׂלֵמָה וְבוֹשׁ בַּעַל הַבַּיִת בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא יִפְלֹם לְעוֹלָם הַבָּא וַיִּצְלַח  
 מְאֹד בְּכָל נִכְסָיו וַיַּחֲיוּ נִכְסָיו וְנִכְסֵינוּ מוֹצְלָחִים וְקָרוֹבִים לְעִיר וְאֵל  
 יִשְׁלֹט שְׁטֵן לֹא בִּמְעֻשָׁה יָדָיו וְלֹא בִּמְעֻשָׁה יָדֵינוּ וְאֵל יִזְדַּקֵּק לֹא לְפָנָיו וְלֹא  
 לְפָנֵינוּ שׁוֹם דְּבַר הַרְהוּר חֲטָא וְעִבְרָה וְעוֹן מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם:

בשבת אומרים:

הַרְחֵמֵן הוּא יִנְחִילֵנוּ לְיוֹם שְׁפִלּוֹ שַׁבָּת וּמְנוּחָה לְחַיֵּי הָעוֹלָמִים:

הַרְחֵמֵן הוּא יִנְחִילֵנוּ לְיוֹם שְׁפִלּוֹ טוֹב, לְיוֹם  
 שְׁפִלּוֹ אָרוּךְ, לְיוֹם שְׁצַדִּיקִים יוֹשְׁבִים  
 וְעִטְרוֹתֵיהֶם בְּרֵאשִׁיהֶם וְנִחְנִים מִזִּיו הַשְּׂכִינָה  
 וַיְהִי חֶלְקֵנוּ עִמָּהֶם:

הַרְחַמֵּן הוּא יִזְכֵּנוּ לַיְמֹת הַמְּשִׁיחַ וְלַחַיֵּי הָעוֹלָם  
 הַבָּא: מִגְדוֹל יְשׁוּעוֹת מִלְּבוֹ וְעֲשֵׂה חֶסֶד  
 לַמְּשִׁיחַו לְדוֹד וּלְזָרְעוֹ עַד עוֹלָם: עֲשֵׂה שָׁלוֹם  
 בְּמִרוֹמָיו הוּא יַעֲשֵׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל  
 יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן:

יִרְאוּ אֶת יְהוָה קְדוֹשׁוֹ כִּי אֵין מַחְסוֹר לִירְאוֹ:  
 כְּפִירִים רָשׁוּ וְרַעְבוּ וְדוֹרְשֵׁי יְהוָה לֹא  
 יִחְסְרוּ כָּל טוֹב: הוֹדוּ לַיהוָה כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם  
 חֶסֶדוֹ: פֹּתַח אֶת יַדְךָ וּמִשְׁפִּיעַ לְכָל חַי רִצּוֹן:  
 בְּרוּךְ הַגֹּבֵר אֲשֶׁר יִבְטַח בַּיהוָה וְהָיָה יְהוָה  
 מִבְּטַחוֹ: נַעַר הָיִיתִי גַם זָקֵנְתִי וְלֹא רָאִיתִי צָדִיק  
 נֶעְזֵב וְזָרְעוֹ מִבְּקֶשׁ לֶחֶם: יְהוָה עִז לְעַמּוֹ יִתֵּן  
 יְהוָה יְבָרֶךְ אֶת עַמּוֹ בַשָּׁלוֹם:

לְשֵׁם יְהוָה קוֹדֵשׁא בְּרוּךְ הוּא וְשִׁבְיַתֵּיהּ בְּדַחִילוֹ וְרַחֲמוֹ וְרַחֲמוֹ וְדַחִילוֹ לְיַחַד שֵׁם י"ח בְּרוּחַ  
 (אסור לומר בפירוש, אלא יאמר: י"ק ברו"ק) בְּיַחְדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. תְּרִינֵי מוֹכֵן וּמְזוּמָן לְכַנִּים  
 מִצְּדוֹת בּוֹם שְׁלִישֵׁי מֵאַרְבַּע בּוֹסוֹת לַעֲשׂוֹת בְּזַח נַחַת רוּחַ גְּדוֹל לְיוֹצְרֵי וּבּוֹרְאֵי יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ  
 וְיִתְעַלֶּה. וְהֵי נַעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מִלְּךָ הָעוֹלָם,  
 בּוֹרֵא פְּרֵי הַגֶּפֶן:

ושותים כוס שלישי בהסיבה לצד שמאל:

מוזגים כוס רביעי, וכוסו של אליהו הנביא, ופותחים הדלת, ואומרים:

שְׂפוּךְ חֲמַתְךָ אֶל הַגּוֹיִם אֲשֶׁר לֹא יִדְעוּךָ  
 וְעַל מַמְלָכוֹת אֲשֶׁר בְּשִׁמְךָ לֹא קָרְאוּ. כִּי  
 אָכַל אֶת יַעֲקֹב וְאֶת נִוְהוּ הַשָּׁמַיִם. שְׂפוּךְ  
 עֲלֵיהֶם זַעַמְךָ וְחַרוֹן אַפֶּיךָ יִשְׁיגֵם. תִּרְדֹּף  
 בָּאָף וְתִשְׁמִידֵם מִתַּחַת שָׁמַיִם יְהוָה:

# הַלֵּל

נִסְקוֹרָאִים אֶת הַהֵלֵל:

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

**נ<sup>ט</sup> בזוהר – ספר בראשית – פרשת לך לך – דף פב ע"ב**

תא חזי, בְּשַׁעֲתָא דְיִשְׂרָאֵל הָווּ סְגִירִין בְּבִתְיָהוֹן כַּד קָטַל קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא  
 בְּכוּרֵיהוֹן דְּמִצְרָאִי, הָווּ אֲמָרֵי הַלֵּילָא וְתִשְׁבְּחוֹן קַמֵּיהּ.  
 וְעַל כֵּן הִתְשַׁבְּחוֹת שְׁעוֹלוֹת בְּלִילָה לְפָנָיו, זו תִּשְׁבַּחַת

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שְׁלֵמָה. בֵּא רְאֵה, בְּשַׁעַה שִׁישְׂרָאֵל הָיוּ סְגוּרִים  
בְּבִתְיָהֶם בְּשֹׁהַרְג הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּבִכּוּרֵי מִצְרַיִם,  
הָיוּ אוֹמְרִים הַלֵּל וְתִשְׁבְּחוּת לְפָנָיו.

**בוזוהר – ספר במדבר – פרשת בהעלותך – דף קמ"ט ע"א**

תָּא חֲזַי, בְּהָהוּא לִילְיָא דְבַעַא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְקַטְלָא כָּל אֵינּוֹן בְּכוּרֵי  
כְּמָה דְאַתְמַר, בְּשַׁעְתָּא דְרַמְשׁ לִילְיָא, אָתּוּ מְזוּמְרִין לְזַמְרָא קַמִּיהּ, אָמַר לוֹן,  
לְאו עֵידִן הוּא דְהָא שִׁירְתָּא אַחְרָא, מְזוּמְרִין בְּנֵי בְּאַרְעָא.

בֵּא רְאֵה, בְּאוֹתוֹ לִילְיָא שְׂרַצָּה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַרְג  
כָּל אוֹתָם בְּכוּרוֹת כְּמוֹ שְׂנַאֲמַר, בְּשַׁעַה שִׁירְד הַלִּילְיָא,  
בְּאוּ מְזוּמְרִים לְזַמְרָא לְפָנָיו. אָמַר לְהֶם, לֹא זְמַן הוּא,  
שְׁהֲרֵי שִׁירָה אַחְרַת מְזוּמְרִים בְּנֵי בְּאַרְעָא.

בְּשַׁעְתָּא דְאַתְפְּלִיג לִילְיָא, אַתְעַר רוּחַ צְפוֹן, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כְּדִין עֶבֶד  
נוֹקְמִין, וַיִּשְׂרָאֵל עֶבְדֵי שִׁירְתָּא בְּקוֹל רָם, (ס"א וַיִּשְׂרָאֵל מְזוּמְרִין וְאִמְרִין הַלִּילְיָא  
בְּקוֹל רָם) וְכִדִּין עֶבֶד לוֹן בְּנֵי חוּרִין מְכַלָּא, וּמְלֶאכֶיִן עֲלָאֵי, וְכָל מְשֻׁרְיִין  
כְּלָהוּ, הָווּ צִיִּיתִין לְהוֹן לְקַלְיָהוֹן דִּישְׂרָאֵל. בְּתַר דְאַתְגְּוֹרוּ, רְשִׁימוּ לְבִתְיָהוֹן,  
מִהָהוּא דְמָא, וּמְדַמָּא דְפִסְחָא, בְּתַלְתָּ רְשִׁימִין. (שְׁמוֹת יב) עַל הַמִּשְׁקוֹף וְעַל  
שְׁתֵּי הַמְּזוּזוֹת.

בְּשַׁעַה שְׂנַחֲלֵק הַלִּילְיָא הַתְּעוֹרְרָה רוּחַ צְפוֹן, וְאַז עָשָׂה  
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נְקָמוֹת, וַיִּשְׂרָאֵל עוֹשִׂים שִׁירָה בְּקוֹל  
רָם, (וַיִּשְׂרָאֵל מְזוּמְרִים וְאוֹמְרִים הַלֵּל בְּקוֹל רָם) וְאַז עָשָׂאֵם בְּנֵי  
חוּרִין מִהֶכַל, וּמְלֶאכֶיִם עֲלִיוֹנִים וְכָל מְרַכְּבוֹתֵיהֶם הָיוּ  
מְקַשְׁיבִים לְהֶם לְקוֹלוֹת יִשְׂרָאֵל. אַחַר שְׂנַמּוּלוֹ, רְשִׁמוּ  
אֶת בְּתִיָּהֶם מֵאוֹתוֹ דָּם וּמִדָּם הַפִּסַּח בְּשִׁלְשָׁה רְשׁוּמִים:

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

(שם יב) על המשקוף ועל שתי המזוזות.

**בוזור – ספר בראשית – פרשת וישלח – דף קע"ט ע"א**

פָּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (שם קיא) הַלְלוּיָהּ אוֹדָה יְיָ בְּכָל לַבָּב בְּסוּד יִשְׂרָאֵל וְעֵדָה, הָאֵי קָרָא אוֹקְמוּיָהּ. אֲבָל תָּא חֲזוּי, דְּוֹד מְלָכָא כָּל יוֹמוּי הָוָה מְשַׁתְּדַל בְּפוּלְחָנָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְהָוָה קָם בְּפִלְגוּת לִילְיָא וּמְשַׁבַּח וּמוֹדָה בְּשִׁירֵין וְתוֹשְׁבָחַן, בְּגִין לְאַתְתַּקְנָא דִּיכְתִּיבָהּ בְּמִלְכוּ דְלַעֲיָלָא.

פָּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (שם קיא) הַלְלוּיָהּ אוֹדָה ה' בְּכָל לַבָּב בְּסוּד יִשְׂרָאֵל וְעֵדָה, פְּסוּק זֶה פִּרְשׁוּהוּ, אֲבָל בֵּא רְאֵה, דְּוֹד הַמֶּלֶךְ כָּל יְמֵיו הָיָה מְשַׁתְּדַל בְּעִבּוּדַת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהָיָה קָם בְּחִצּוֹת הַלְלוּיָהּ וּמְשַׁבַּח וּמוֹדָה בְּשִׁירוֹת וְתוֹשְׁבָחוֹת כְּדִי לְתַקֵּן מְקוֹמוֹ בְּמִלְכוּת שֶׁל מַעְלָה.

דְּכַד אֲתַעַר רוּחַ צְפוֹן בְּפִלְגוּת לִילְיָא, הָוָה יַדַּע דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּהֵיחֵא שְׁעֵתָא יִתַּעַר בְּגַנְתָּא דְעַדָן לְאַשְׁתַּעֲשַׁע עִם צְדִיקֵינָא, וְאִיהוּ הָוָה קָם בְּהֵיחֵא שְׁעֵתָא וְאַתְגַּבַּר בְּשִׁירֵין וְתוֹשְׁבָחַן עַד דְסָלִיק צַפְרָא.

שְׁכַשְׁמַתְעוּרַר רוּחַ צְפוֹן בְּחִצּוֹת הַלְלוּיָהּ, הָיָה יוֹדַע שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאוֹתָהּ שְׁעָה מִתְעוּרַר בְּגִין עַדָן לְהַשְׁתַּעֲשַׁע עִם הַצְּדִיקִים, וְהוּא הָיָה קָם בְּאוֹתָהּ שְׁעָה וּמִתְגַּבַּר בְּשִׁירֵים וְתוֹשְׁבָחוֹת עַד שְׁעוּלָה הַשְּׁחַר.

בְּגִין דְּכַד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשַׁתְּכַח בְּגַנְתָּא דְעַדָן, הָא אוֹקִימָנָא דְאִיהוּ וְכָל צְדִיקֵינָא דְבְּגַנְתָּא כְּלָהוּ צִיִּיתִין לְקַלְיָה. בְּדְכְתִיב, (שיר השירים ח) חֲבָרִים מְקַשִּׁיבִים לְקוֹלָךְ הַשְּׁמִיעֵנִי. וְלֹא עוֹד, אֶלָּא דְחוּטָא דְחֶסֶד מְשִׁיךְ עֲלֵיהּ בִּימָמָא כְּמָה דְאַתְמַר. דְכְתִיב, (תהלים מב) יוֹמָם יִצְוָה יְיָ חֶסְדּוֹ וּבְלִילָהּ



## \*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שירה עמי. ולא עוד, אלא דאינון מלין דאורייתא דאיהו אמר, בלהו סלקין ומתעטרין קמי קודשא בריה הוא. ובגין כך דוד מלכא הוה משתדל בליליא בפולחנא דמאריה.

משום שפשהקדוש ברוך הוא נמצא בגן עדן, הרי בארנו שהוא וכל הצדיקים שבגן, כלם מקשיבים לקולו, בכתוב (שיר ח) חברים מקשיבים לקולך השמיעני. ולא עוד, אלא חוט של חסד משוף עליו ביום, כמו שנאמר, שכתוב (תהלים מב) יומם יצוה ה' חסדו ובלילה שירה עמי. ולא עוד, אלא שאותם דברי תורה שהוא אומר, כלם עולים ומתעטרים לפני הקדוש ברוך הוא, ולכן דוד המלך היה משתדל בלילה בעבודת אדונו.

תא חזי, הללויה, בכל אינון שירין ותושבחן דקאמר דוד, הא תנינן דלעילא מפלהון הוא הללויה ואוקמוה. מאי טעמא בגין דכליל שמא ושבחא כחדא. מאי שמא ושבחא. שמא דא (א) י"ה. שבחא מאן איהו, אלא דא כנסת ישראל דאיהו (הלל בגימ' ה"ס שהוא אדני) מתקנא שבחא תדיר לקודשא בריה הוא, ולא אשתככת. כמה דאת אמר, (תהלים פג) אלהים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקט אל. בגין דסדורא דשבחא איהי מסדרת ומשבחת תדיר לגביה. ובגין כך שמא ושבחא כחדא.

בא ראה, הללויה, בכל אותן שירות ותשבחות שדוד אמר, הרי שנינו שלמעלה מכלם הוא הללויה, ובארוהו, מה הטעם? משום שכולל השם והשבח כאחד. מה שם ומה שבח? שם זה י"ה. השבח מהו? אלא זו כנסת ישראל שהיא (הלל בגימטריא ה"ס, שהוא

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אדנ"י) מְתַקֶּנֶת שֶׁבַח תְּמִיד לְקָדוֹשׁ - בְּרוּךְ - הוּא וְלֹא שׁוֹקֵט, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שם פג) אֱלֹהִים אֵל דְּמִי לָךְ אֵל תַּחֲרַשׁ וְאֵל תִּשְׁקֹט אֵל. מִשּׁוֹם שֶׁסְּדוּר הַשֶּׁבַח הִיא מְסֻדָּרֶת וּמְשַׁבַּחַת תְּמִיד אֵלָיו, וְלִכֵּן שֵׁם וְשֶׁבַח בְּאֶחָד.

אוּדָה יֵי בְּכָל לֵב, כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ בְּיַצֵּר הַטּוֹב וּבְיַצֵּר הָרַע, בְּגִין דְּאִינוּן מִשְׁתַּבְּחִי תְּדִיר לְגַבְיָה דְּבַר נֶשׁ, כְּמָה דְּאֵת אָמַר, (דברים ו) בְּכָל לִבְכֶךָ וְאוּקְמוּהָ. בְּסוּד יִשְׂרָאֵל (ועדה), אֵלִין אִינוּן יִשְׂרָאֵל דְּכָל דְּרִגִין בְּהוּ מְתַעֲטְרִין כְּהַנִּי וְלִיּוֹאֵי, צְדִיקֵי וְחַסִּידֵי, יִשְׂרָאֵל. וְעַדָּה, כְּמָה דְּאֵת אָמַר (תהלים פב) נִצַּב בְּעַדַת אֵל. וְאִינוּן רְזָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶתְעֵטֵר בְּהוּ.

אוּדָה ה' בְּכָל לֵב, כְּמוֹ שֶׁבְּאֵרוּהוּ - בְּיַצֵּר הַטּוֹב וּבְיַצֵּר הָרַע, מִשּׁוֹם שֶׁהֵם נִמְצְאִים תְּמִיד אֶצֶל הָאָדָם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (דברים ו) בְּכָל לִבְכֶךָ, וּבְאֵרוּהוּ. בְּסוּד יִשְׂרָאֵל וְעַדָּה - אֵלּוּ הֵם יִשְׂרָאֵל שְׁכָל הַדְּרָגוֹת מְתַעֲטְרוֹת בָּהֶם, כְּהַנִּים וְלִוִּים, צְדִיקִים וְחַסִּידִים, יִשְׂרָאֵל. וְעַדָּה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים פג) נִצַּב בְּעַדַת אֵל. וְהֵם סוּד שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְתַעֲטֵר בָּהֶם.

וּבְגִין כֶּךָ בְּעֵי בַר נֶשׁ לְשַׁבְּחָא לִיהַ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא תְּדִיר, בְּגִין דְּאִיהוּ אֶתְרַעֵי בְּשִׁירִין וְתוֹשְׁבָחוֹ, וּמֵאֵן דִּידַע לְשַׁבְּחָא לִיהַ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּדָקָא יֵאוּת, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קַבִּיל צְלוֹתֵיהּ וְשׁוּיב לִיהַ. הֵדָא הוּא דְּכַתִּיב (תהלים צא) אֲשַׁנְּבְּהוּ כִּי יִדַע שְׁמִי וְגו' אֶרְךָ יָמִים וְגו'.

וְלִכֵּן צְרִיךְ הָאָדָם לְשַׁבַּח אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא תְּמִיד, מִשּׁוֹם שֶׁהוּא מְתַרְצֶה בְּשִׁירִים וְתַשְׁבְּחוֹת, וּמִי שִׁוִּידַע לְשַׁבַּח לוֹ לְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כְּרֵאוּי, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַבֵּל תְּפִלָּתוֹ וּמְצִילוֹ. זֶהוּ שְׁכַתוּב (שם צא)

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אַשְׁגָּבְהוּ כִּי יִדַע שְׁמִי וְגו', אַרְךָ יָמִים וְגו'.

**דף קעט ע"א**

פֶּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, (תהלים לב) אַתָּה סֵתֵר לִי מִצָּר תִּצְרֵנִי רַנִּי פִּלְט תְּסוּבְּבֵנִי סֵלָה. אַתָּה סֵתֵר לִי, דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְאִיהוּ סֵתֵרָא וּמִגֵּן לְבַר נֶשׁ דְּאָזִיל בְּאַרְחֵי דְאֹרִייתָא, וְאִיהוּ אֶסְתַּתֵּר בְּצִלָּא דְגִדְפוּי דְלֹא יִכְלִין לְאַבְאָשָׁא לִיָּהּ. מִצָּר תִּצְרֵנִי, מֵעִילָא וּמִתַּתָּא, לְעִילָא אֵית לִיָּהּ לְבַר נֶשׁ מְאִרֵי דְבָבוּ, לְתַתָּא אוּף הֶכִי נְמִי. וּמֵאֵן אִיהוּ, דָּא יֵצֵר הָרַע, (דף קעט ע"א) דְאִיהוּ צָר לְעִילָא וְצָר לְתַתָּא. וְאַלְמֵלָא יֵצֵר הָרַע, לֹא אֶשְׁתַּבַּח מְאִרֵי דְבָבוּ לְבַר נֶשׁ בְּעֵלְמָא. בְּגִין כֶּף מִצָּר תִּצְרֵנִי.

פֶּתַח רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, (שם לב) אַתָּה סֵתֵר לִי מִצָּר תִּצְרֵנִי רַנִּי פִּלְט תְּסוּבְּבֵנִי סֵלָה. אַתָּה סֵתֵר לִי – זֶה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁהוּא סֵתֵר וּמִגֵּן לְאָדָם שְׁהוּלְךָ בְּדַרְכֵי הַתּוֹרָה, וְהוּא מְסַתֵּתֵר בְּצִל כְּנַפְיוֹ, שְׁלֹא יְכוּלִים לְהָרַע לוֹ. מִצָּר תִּצְרֵנִי – מְלִמְעָלָה וּמְלִמְטָה. לְמַעְלָה יֵשׁ לְאָדָם יְרִיבִים, אֵף לְמַטָּה כֶּף גַּם, וּמִיָּהוּ? זֶהוּ יֵצֵר הָרַע שְׁהוּא צָר לְמַעְלָה וְצָר לְמַטָּה, וְאַלְמֵלָא יֵצֵר הָרַע – לֹא נִמְצָא בְּעַל רִיב לְאָדָם בְּעוֹלָם. בְּשִׁבִיל כֶּף מִצָּר תִּצְרֵנִי.

רַנִּי פִּלְט תְּסוּבְּבֵנִי סֵלָה, יְסוּבְּבֵנִי סֵלָה מְבַעֵי לִיָּהּ, מֵאֵי תְּסוּבְּבֵנִי. אֵלִין אֵינוֹן שִׁירִין דְאֵית בְּהוּ דְרַגִּין לְהַצְלָה, תְּסוּבְּבֵנִי בְּהוּ לְשׁוּבָא לִי בְּאַרְחָא. וְהֵאֵי קָרָא אִיהוּ בְּסִדְרָא וְאִיהוּ לְמַפְרַע, מְהֵאֵי גִיסָא וּמְהֵאֵי גִיסָא.

רַנִּי פִּלְט תְּסוּבְּבֵנִי סֵלָה, הִיָּה צְרִיף לְכַתֵּב יְסוּבְּבֵנִי סֵלָה, מַה זֶה תְּסוּבְּבֵנִי? אֵלוּ שִׁירִים שֵׁישׁ בְּהֵם דְרַגוֹת

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

לְהַצִּילָהּ, תְּסוּבְּבֵנִי בָהֶם לְהַצִּילֵנִי בַדֶּרֶךְ. וּפְסוּק זֶה הוּא  
גַם בְּסֵדֶר וְגַם לְמַפְרָע, מֵצֵד זֶה וּמֵצֵד זֶה.

תָּא חַוֵּי, בְּאֵלֵין שִׁירִין וְתוּשְׁבָחֵן דְּקָאָמַר דְּוֹד אֵית בְּהוֹן רַזִּין וּמְלִין עֲלָאִין  
בְּרַזִּי דְּחֻכְמָתָא, בְּגִין דְּכִלְהוּ בְּרוּחַ קוּדְשָׁא אֲתָאָמְרוּ. דְּהוּהוּ שְׂרָא רוּחַ  
קוּדְשָׁא עֲלֵיהּ דְּדוֹד, וְהוּהוּ אָמַר שִׁירְתָּא. וּבְגִין כֶּף כִּלְהוּ בְּרַזִּי דְּחֻכְמָתָא  
אֲתָאָמְרוּ.

בֹּא רְאֵה, בְּשִׁירִים וְתִשְׁבָּחוֹת הִלְלוּ שְׂאָמַר דְּוֹד יֵשׁ בָּהּ  
סוּדוֹת וּדְבָרִים עֲלִיוֹנִים בְּסוּדוֹת הַחֻכְמָה, מְשׁוּם  
שְׁבֹלָם נְאָמְרוּ בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ, שְׁהִיָּה שׁוֹרָה רוּחַ הַקֹּדֶשׁ  
עַל דְּוֹד וְהִיָּה אוֹמֵר שִׁירָה, וְלִכְּן כֹּלָם נְאָמְרוּ בְּסוּדוֹת  
הַחֻכְמָה.

פְּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (תהלים קיח) דְּחַה דְּחִיתַנִּי לְנִפְל וַיִּי עֲזַרְנִי, דְּחַה  
דְּחִיתַנִּי, דְּחַה דְּחוּנִי מִבְּעֵי לֵיָהּ, מֵאֵי דְּחַה דְּחִיתַנִּי. אֶלָּא דָּא סְטָרָא אַחְרָא  
דְּדְּחִיָּיא לֵיָהּ לְבַר נֶשׁ תְּדִיר, וּבְעֵי לְדְּחִיָּיא לֵיָהּ וּלְאֶסְטָאָה לֵיָהּ מֵעַם קוּדְשָׁא  
בְּרִיף הוּא. וְדָא הוּא יֵצֵר הָרַע דְּאֶשְׁתַּכַּח לְגַבִּיָּה דְּבַר נֶשׁ תְּדִיר. וּלְקַבְּלֵיהּ  
אֶהְדֵּר דְּוֹד וְאָמַר דְּחַה דְּחִיתַנִּי לְנִפּוּל. בְּגִין דְּאֵיהוּ הוּהוּ אֶשְׁתַּדַּל לְגַבִּיָּה  
בְּכֹל אֵינוֹן עֲקִתִּין לְאֶסְטָאָה לֵיָהּ מֵעַם קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא. וְעֲלֵיהּ אָמַר דְּוֹד  
דְּחַה דְּחִיתַנִּי לְנִפּוּל בְּגִיָּהֶנּוּ. וַיִּי עֲזַרְנִי דְּלָא אֲתַמְסְרֵנָא בִּידֵךְ.

פְּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (תהלים קיח) דְּחַה דְּחִיתַנִּי לְנִפְל  
וְהוּ עֲזַרְנִי. דְּחַה דְּחִיתַנִּי, דְּחַה דְּחוּנִי הִיָּה צְרִיף לְכַתְּבֵי!  
מַה זֶה דְּחַה דְּחִיתַנִּי? אֶלָּא זֶה צֵד הָאֲחֵר שְׁדוּחָה אֶת  
הָאָדָם תְּמִיד וְרוּצָה לְדְּחוֹת אוֹתוֹ וּלְהֶסְטוֹתוֹ מֵעַם  
הַקֹּדֶשׁ בְּרוּף הוּא, וְזֶהוּ יֵצֵר הָרַע שְׁנַמְצָא תְּמִיד אֶצֶל  
הָאָדָם, וּכְנַגְדוֹ חוֹר דְּוֹד וְאָמַר דְּחַה דְּחִיתַנִּי לְנִפְל,

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

משום שהוא היה משתדל אליו בכל אותן צרות  
להסטותו מעם הקדוש ברוך הוא. ועליו אמר דוד,  
דחה דחיתני לנפל - בגיהנם, וד' עזרני - שלא  
נמסרתי לידיך.

ועל דא אית ליה לבר נש לאודהרא מניה, בגין דלא ישלוט עליה.  
וקודשא בריה הוא בדין נטיר ליה בכל ארחוי. דכתיב, (משלי ג) אז תלה  
לבטח דרכך ורגלך לא תגוף (משלי ד) בלכתך לא יצר צעדך ואם תרוץ  
לא תפשל. וכתיב, (משלי ד) וארח צדיקים פאור נגה הולך ואור עד נכון  
היום.

ועל זה יש לאדם להזהר ממנו כדי שלא ישלט עליו,  
ואז הקדוש ברוך הוא שומר אותו בכל דרכיו,  
שכתוב (משלי ג) אז תלה לבטח דרכך ורגלך לא תגוף,  
(שם ד) בלכתך לא יצר צעדך ואם תרוץ לא תפשל,  
וכתוב (שם) וארח צדיקים פאור נגה הולך ואור עד  
נכון היום.

אמר רבי יהודה זכאין אינון ישראל דקודשא בריה הוא נטיר לון בעלמא  
דין ובעלמא דאתי. דכתיב, (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים לעולם ירשו  
ארץ. ברוך יי לעולם אמן ואמן. (ע"כ פרשת וישלח)

אמר רבי יהודה, אשריהם ישראל שהקדוש ברוך  
הוא שומר אותם בעולם הזה ובעולם הבא, שכתוב  
(ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ. ברוך  
ה' לעולם אמן ואמן.

לשם יהוד קודשא בריה הוא ושכינתיה ברחילו ורחימו ורחימו ורחילו ליהוד שם י"ה ב"ה  
 (אסור לומר בפירוש, אלא יאמר: י"ק ב"ק) ביהודא שלים בשם כל ישראל. הריני מזמן את פי  
 להודות ולחלל ולשבח את בוראי בקריאת החלל לעשות כזה נחת רוח גדול ליוצרי ובוראי  
 ותברך שמו ותעלה. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו  
 כוננהו:

לא לנו יהוה לא לנו פי לשמך תן כבוד על  
 חסדך על אמתך: למה יאמרו למה יאמרו הגוים  
 איה נא אלהיהם: ואלהינו בשמים כל אשר  
 חפץ עשה: עציביהם כסף וזהב מעשה ידי אדם:  
 פה להם ולא ידברו עינים להם ולא יראו: אזנים  
 להם ולא ישמעו אף להם ולא יריחו: ידיהם  
 ולא ימישון רגליהם ולא יחלכו לא יהגו  
 בגרונם: כמותם יהיו עשיהם כל אשר פטח  
 בהם: ישראל פטח ביהוה עזרם ומגנם הוא:  
 בית אהרן בטחו ביהוה עזרם ומגנם הוא: יראי  
 יהוה בטחו ביהוה עזרם ומגנם הוא:

**יְהוָה זְכָרְנוּ יְבָרֵךְ יְבָרֵךְ אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל יְבָרֵךְ  
אֶת בֵּית אֲהֲרֹן: יְבָרֵךְ יִרְאִי יְהוָה הַקְּטָנִים עִם**

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ס' זוהר ח"א – פרשת ויחי – דף רלג.

**ה' זְכָרְנוּ יְבָרֵךְ – אֵלּוּ הַגְּבֵרִים יְבָרֵךְ אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל – אֵלּוּ הַנְּשִׁים מְשׁוּם  
שְׂזָכְרִים צְרִיכִים לְהַתְּבָרֵךְ בַּתְּחִלָּה וְאַחַר כֵּן נְשִׁים**

וְיְבָרְכֶם בַּיּוֹם הַהוּא לֵאמֹר, רַבִּי יוֹסִי פֶתַח וְאָמַר, (תהלים קטו) **?? זְכָרְנוּ יְבָרֵךְ  
יְבָרֵךְ אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל וְגו'.** ?? זְכָרְנוּ יְבָרֵךְ, אֵלּוּן גּוֹבְרִין. יְבָרֵךְ אֶת בֵּית  
יִשְׂרָאֵל, אֵלּוּן נְשִׁין. בְּגִין דְּדְכוּרִין בְּעֵינֵין לְאַתְּבָרְכָא בְּקַדְמִיתָא, וּלְבַתֵּר  
נְשִׁין, וְנְשִׁין לֹא מִתְּבָרְכִין אֲלָא מִבְּרַכְתְּהוֹן דְּדְכוּרִין, דְּכַד דְּכוּרִין מִתְּבָרְכִין  
בְּדִין נְשִׁין מִתְּבָרְכִין. וְאִי תִימָא מְהֵא, דְּכַתִּיב, (ויקרא טז) וְכִפֹּר בַּעֲדוֹ וּבַעֲד  
בֵּיתוֹ, דְּבַעֲי לְכַפֵּרָא עֲלֵיהּ בְּקַדְמִיתָא, וּלְבַתֵּר עַל בֵּיתֶיהּ, בְּגִין דְּמִתְּבָרְכָא  
מִנִּיהּ.

תָּא חֲזִי, דְּנְשִׁין לֹא מִתְּבָרְכִין אֲלָא מִגּוֹבְרִין, כַּד אֲתְּבָרְכִין אֵינּוּן בְּקַדְמִיתָא,  
וּמֵהָאֵי בְּרַכְתָּא מִתְּבָרְכִין. אֲלָא בְּמֵאֵי אוֹקִימְנָא יְבָרֵךְ אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל. אֲלָא  
קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב תּוֹסַפֵּת בְּרַכָּאן לְדְכוּרָא דְנָסִיב, בְּגִין דְּמִתְּבָרְכָא  
מִינִיהּ אֲתֵתָא. וְכֵן בְּכָל אֲתֵר (דף רלג ע"ב) יְהִיב קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא תּוֹסַפֵּת  
בְּרַכָּאן לְדְכוּרָא דְנָסִיב, בְּגִין דְּמִתְּבָרְכָא (מנייה אתתא וכן בכל אתר יהיב קודשא  
בריך הוא תוספת ברכאן לדכורא דנסיב, בגין דתתברך מנייה נוקבא) מֵהֵוּא תּוֹסַפֵּת  
דְּבְרַכָּאן. פִּינּוּן דְּאֲנָסִיב בַּר נָשׁ יְהִיב לֵיהּ תַרְיַן חוּלְקִין, חַד לֵיהּ וְחַד  
לְנוֹקְבֵיהּ, וְאִיהוּ נְטִיל כְּלָא, חוּלְקִיהּ וְחוּלְקֵי נוֹקְבֵיהּ.

זוהר במדבר – פרשת במדבר – דף קי"ז:

**ה' זְכָרְנוּ יְבָרֵךְ – אֵלּוּ הַגְּבֵרִים שְׁהִיוּ עוֹלָיִם בַּחֲשׁבוֹן בְּמִדְבָּר וְהַקְּבִ"ה מְבָרֵךְ  
אוֹתָם וּמוֹסִיף עֲלֵיהֶם בְּכָל זְמַן**

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

רבי יצחק פתח, (תהלים קטו) **יִי זְכָרְנוּ יִבְרַךְ יִבְרַךְ אֶת בֵּית וְגו' . יִי זְכָרְנוּ יִבְרַךְ**, אֵלֶיךָ גּוֹבְרִין. דְּהוּוּ עֲאֵלִין בְּחוֹשְׁבָנָא בְּמַדְבְּרָא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְבַרְךְ לֵון, וְאוֹסִיף עֲלֵיהוּ בְּכָל זְמָנָא.

תָּא חֲזִי, הָאֵי מָאן דְּאָמַר שְׁבָחָא דְּחַבְרִיָּה, דְּבַנּוּי, אוּ דְּמַמוּנִיָּה, בְּעֵי לְבָרְכָא לִיָּה, וְלֹאֻדָּאָה עֲלִיָּה בְּרַכָּאן. מְנַלְן. מִמַּשָּׁה. דְּכַתִּיב, (דברים א) וְהַנֶּכֶם הַיּוֹם כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם לְרוֹב, לְבַתֵּר מֵהַ פְּתִיב, יִי אֱלֹהֵי אַבּוֹתֵיכֶם יוֹסֵף עֲלֵיכֶם כֶּכֶם אֶלֶף פְּעָמִים וְגו'. תְּרִין בְּרַכָּאן הוּו, חַד יִי אֱלֹהֵי אַבּוֹתֵיכֶם וְגו'. הָא חַד. לְבַתֵּר וִיבְרַךְ אֶתְכֶם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר לְכֶם. לֹאֻדָּאָה עֲלֵיהוּ, בְּרַכָּאן עַל בְּרַכָּאן.

וְאֵי אִיהוּ מְנִי שְׁבָחָא דְּחַבְרִיָּה, וְלֹא אוּדֵי עֲלִיָּה בְּרַכָּאן. הוּא נְתִיבָא בְּקַדְמִיתָא מְלַעֲיָלָא. וְאֵי אִיהוּ מְבַרְךְ לִיָּה, הוּא מְתַבְּרַךְ מְלַעֲיָלָא. וּבְרַכְתָּא בְּעֵי לְבָרְכָא לָהּ בְּעֵינָא טָבָא, וְלֹא בְּעֵינָא בִישָׁא. וּבְכֹלָא בְּעֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא רְחִימוּתָא דְּלָבָא. וּמֵה מָאן דְּמְבַרְךְ לְחַבְרִיָּה, בְּעֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דִּיבְרַךְ לִיָּה בְּעֵינָא טָבָא, בְּלָבָא טָבָא. מָאן דְּמְבַרְךְ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עַל אַחַת כְּמֵה וְכְמֵה, דְּבְעֵי עֵינָא טָבָא, וְלָבָא טָבָא, וְרְחִימוּתָא דְּלָבָא. בְּגִין כְּךָ (דברים ו) וְאֶהְבֶּתְ אֶת יִי אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לְבָבְךָ וְגו'.

**תָּא חֲזִי, הָא אוֹקְמוּהָ לִית בְּרַכְתָּא דְּלַעֲיָלָא שְׂרִיָּא, עַל מְלָה דְּאֶתְמַנִּי. וְאֵי** תִּימָא, יִשְׂרָאֵל אֵיךְ אֶתְמַנּוּן. אֶלָּא כּוּפְרָא נְטִילֵי מְנִיָּהוּ, וְהָא אוֹקְמוּהָ, וְחוֹשְׁבָנָא לֹא הוּי עַד דִּיתְפְּנִישׁ כָּל הַהוּא כּוּפְרָא, וְסָלִיק לְחוֹשְׁבָנָא, וּבְקַדְמִיתָא מְבַרְכֵן לָהּ לְיִשְׂרָאֵל, וּלְבַתֵּר מְנַאֵן הַהוּא כּוּפְרָא, וּלְבַתֵּר מְהַדְרִין וּמְבַרְכִין לֵון לְיִשְׂרָאֵל. אֶשְׁתַּכְּחוּ דִּישְׂרָאֵל מְתַבְּרַכִין בְּקַדְמִיתָא וּבְסוּפָא, וְלֹא סָלִיק בְּהוּ מוֹתְנָא.

מוֹתְנָא אֶמַאי סָלִיק בְּמַנְיָנָא. אֶלָּא בְּגִין דְּבְרַכְתָּא לֹא שְׂרִיָּא בְּמַנְיָנָא, כִּיּוֹן דְּאֶסְתַּלַּק בְּרַכְתָּא, סְטָרָא אַחְרָא שְׂאֲרֵי עֲלוּי, וְיִכִּיל לְאַתְזָקָא. בְּגִין דָּא בְּמַנְיָנָא נְטִילֵין כּוּפְרָא וּפְדִיוֹנָא, לְסָלְקָא עֲלִיָּה מְנִיָּהוּ. (ס"א מעליה מותנא)



**הַגְּדֹלִים: יִסַּף יְהוָה עֲלֵיכֶם עֲלֵיכֶם וְעַל בְּנֵיכֶם:  
בְּרוּכִים אַתֶּם לַיהוָה עֹשֶׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:  
כ"ה הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם לַיהוָה וְהָאָרֶץ נָתַן לְבְנֵי אָדָם:**

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

יְבָרַךְ אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל, אֵלֶיךָ נָשִׂיךְ, דְּלֹא סִלְקִין בְּמַנְיִנָא. יְבָרַךְ אֶת בֵּית  
אֱהֲרֹן, דְּאִינוּן מְבָרְכִין לְעַמָּא, בְּעֵינָא טָבָא וּבְלָבָא טָבָא, וּבְרַחֲמֵימוּתָא  
דְּלָבָא. אֶת בֵּית אֱהֲרֹן, הֲכִי נְמִי נָשִׂיךְ (דְּלֵהוּן), דְּאִתְבָּרְכִין בְּבִרְכַתָּא (ס"א  
דְּלֵהוּן).

**יְבָרַךְ יְרֵאִי יי.** אֵלֶיךָ אִינוּן לִיּוֹאֵי, וּכְלָהוּ מִתְבָּרְכִין, בְּגִין דְּדַחֲלִין לִיּוֹ  
לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. הַקְּטַנִּים עִם הַגְּדוֹלִים, אִף עַל גַּב דְּלֹא עָאֵלִין  
בְּמַנְיִנָא.

תָּא חֲזִי לָא אֲשַׁתְּכַח מַנְיִנָא בְּהוּ בִּישְׂרָאֵל דְּאִתְבָּרְכִין בֵּיהּ, כְּהֵאֵי מַנְיִנָא.  
דְּהֵאֵי מַנְיִנָא לְאִתְבָּרְכָא הוּא, וְלֹא שְׁלֵמָא שְׁלֵימוּתָא דְּעֵלְמִין הוּא, וּבְאַתְרָא  
דְּבִרְכָאן נְפָקִין אִתְמַנּוּן, דְּכְתִיב בְּאַחַד לַחֲדָשׁ הַשְּׁנַי, דְּאִיהוּ זִיּוּא דְּבִרְכָאן  
דְּעֵלְמָא, דְּמַנְיָה נְפִיק זִיּוּא לְעֵלְמָא. וְעַל דָּא אֶקְרִי חֲדָשׁ זִיּוּא, דְּזִיּוּא דְּכָלָא  
נְפִיק מִנְיָה, וְעַל דָּא כְּתִיב, (תְּהִלִּים קלד) יְבָרַךְ יי מְצִיּוּן, וּכְלָא חַד מְלָה  
וּכְתִיב (תְּהִלִּים קלג) **כִּי שֵׁם צוּהָ יי** (דף קי"ח ע"א) **אֶת הַפְּרָכָה וְגו'.**

ס"א פרק קט"ו פסוק טז – זוהר שמות דף רט.

**הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם לָהּ – יִשְׁנוּ ב' עֲנִינֵי שָׁמַיִם לְמַעְלָה וּלְמַטָּה מִמְּנוּ**

פְּתַח רַבִּי אַבָּא וְאָמַר, כְּתִיב (תְּהִלִּים קטו) **הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם לִי וְהָאָרֶץ נָתַן לְבְנֵי**  
**אָדָם** הֵאֵי קָרָא אֵית לְאִסְתְּכָלָא בֵּיהּ, וְהֲכִי אֶצְטְרִיךְ לְמִימַר הַשָּׁמַיִם לִי,  
וְהָאָרֶץ נָתַן לְבְנֵי אָדָם. מֵאֵי הַשָּׁמַיִם שָׁמַיִם. אֶלָּא הֲכָא אֵית לְאִסְתְּכָלָא,  
בְּגִין דְּאֵית שָׁמַיִם, וְאֵית שָׁמַיִם.

כִּבְלֵא הַמֵּתִים יְהַלְלוּ יְיָ וְלֹא כָּל יוֹרְדֵי דוּמָה:  
וְאֲנַחְנוּ

נִבְרַךְ יְיָ מִנְעֲתָהּ וְעַד עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

אֶהְבֵּתִי כִּי יִשְׁמַע יְהוָה אֶת קוֹלִי תַחֲנוּנָי: כִּי  
הָטָה אֲזַנּוֹ לִי וּבִימֵי אֶקְרָא: אֲכַפּוּנֵי

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שָׁמַיִם לְתַתָּא, וְאֶרֶץ לְתַתָּא מִנְיָהּ. שָׁמַיִם לְעֵילָא, וְאֶרֶץ לְתַתָּא מִנְיָהּ. וְכָל דְּרָגִין עֲלָאִין וְתַתָּאִין, בְּלֵהוּ בְּגוּוּנָא דָא, אֵלִין בְּאֵלִין. שָׁמַיִם לְתַתָּא, אִינוּן עֶשֶׂר יְרִיעוֹת, בְּמָה דְאֵת אֶמַר (תהלים קד) נוֹטָה שָׁמַיִם בְּיַרְיַעָה. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲבַד לוֹן, וּמְשַׁרְיִין דֵּי בְּגוּוּיָהּ, לְאֲנַהְגָּא אֶרְעָא תַתָּאָה. תְּשִׁיעָאָה אֲנַהֲיֵג לְתַתָּאִי, דְּסַחֲרִין בְּקוּפְטָרָא דְקוּלְטָא. עֲשִׂירָאָה, אִיהוּ עֶקְרָא.

ס' זוהר ח"א – פרשת ויגש אליו – דף רו:

דוּד הַמְלִיךָ הוּא חַי וְהַקְרָבָה שְׁלוֹ לְחַי הָעוֹלָמִים

וּבְגִין כְּךָ אֶמַר, (תהלים קטו) לֹא הַמֵּתִים יְהַלְלוּ יְיָ. לֹא הַמֵּתִים, בְּגִין דְּאֶצְטְרִיף לְשַׁבְחָא חַי לְחַי. וּמַת לְחַי לָאוּ הֲכִי, דְכַתִּיב לֹא הַמֵּתִים יְהַלְלוּ יְיָ. וְאֲנַחְנוּ נִבְרַךְ יְיָ, דְהָא אֲנִן חַיִּין וְלִית לָן חוּלְקָא בְּסַטְרָא דְמוֹתָא כְּלָל. חֲזַקְיָהּ אֶמַר, (ישעיה לח) חַי חַי הוּא יוֹדֵךְ כְּמוֹנֵי, בְּגִין דְּחַי אֶתְקָרַב לְחַי. דוּד מְלִכָא אִיהוּ חַי, וְקוּרְבָא דִּילֵיהּ לְחַי הָעוֹלָמִים. וּמֵאן דְּאֶתְקָרַיב לְגַבֵּיהּ, אִיהוּ חַי. דְכַתִּיב, (דברים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בְּה' אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם. וְכַתִּיב, (שמואל ב כ"ג) וּבִנְיָהוּ בֶן יְהוֹיָדָע בֶּן אִישׁ חַי רַב פְּעֻלִים מְקַבְּצָאֵל.

חֲבִלֵי מוֹת וּמְצָרֵי שְׂאוּל מְצַאוּנִי צָרָה וַיִּגּוֹן  
 אֶמְצָא: וּבְשֵׁם יְהוָה אֶקְרָא אָנָּה יְהוָה מִלְטָה  
 נַפְשִׁי: חֲנוּן יְהוָה וְצַדִּיק וְאֱלֹהֵינוּ מֵרַחֵם: שֹׁמֵר  
 פֶּתָאִים יְהוָה דַּלּוֹתַי וְלִי יְהוֹשִׁיעַ: שׁוֹבֵי נַפְשִׁי  
 לְמִנוּחֵיכִי כִּי יְהוָה גָּמַל עָלַיְכִי: כִּי חֲלַצְתָּ נַפְשִׁי  
 מִמָּוֶת אֶת עֵינַי מִן דְּמָעָה אֶת רַגְלֵי מִדְּחִי:  
 אֶתְהַלֵּךְ לִפְנֵי יְהוָה בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים: הָאֲמַנְתִּי

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

<sup>10</sup> פרק קט"ז פסוק ט' – זוהר חדש – פרשת נח – דף כ"ו: מדרש הנעלם

כַּמָּה חֲבִיבָה הִיא הַנְּשֻׁמָּה הַנִּתּוֹנָה מִתַּחַת כֶּסֶף הַכְּבוֹד מִמְּקוֹם הַקּוֹדֶשׁ  
 מֵאַרְצוֹת הַחַיִּים

רַבִּי פֶּתַח בְּהַאי קָרָא, (שיר השירים ה) מְצַאֲנִי הַשְּׁמָרִים הַסְּבָבִים בְּעִיר הַכּוֹנֵי  
 פְּצָעוֹנֵי נְשָׂאוֹ אֶת רִדְיֵי מַעְלֵי שְׁמָרֵי הַחֲמוֹת. כַּמָּה חֲבִיבָה הִיא הַנְּשֻׁמָּה,  
 הַנִּתּוֹנָה מִתַּחַת כֶּסֶף הַכְּבוֹד, מִמְּקוֹם הַקּוֹדֶשׁ, מֵאַרְצוֹת הַחַיִּים, כַּמָּה דָּאֵת  
 אָמַר (תהלים קטו) אֶתְהַלֵּךְ לִפְנֵי ה' בְּאַרְצוֹת הַחַיִּים.

וְלָמָּה קָרָאוּ דוֹד אַרְצוֹת הַחַיִּים, וְכִי לְמַעַלְהָ יֵשׁ אַרְצוֹת. אָמַר רַבִּי יִצְחָק,  
 לֹא אַרְצוֹת מִמָּשׁ, וְלֹא אֲדַעְתָּא דְאַרְצוֹת אָמְרוּ דוֹד, אֶלָּא לְשׁוֹן רִיצוּי הוּא,  
 כַּמָּה דָּאֵת אָמַר (יחזקאל כ) אַרְצָה אֲתָכֶם. בְּלוֹמַר, אָמַר דוֹד, אֶתְהַלֵּךְ לִפְנֵי  
 ה', בְּמִקוֹם אֲשֶׁר יִרְצוּ תְּמִיד הַצַּדִּיקִים, הַנְּקָרָאִים חַיִּים, אֲשֶׁר רְצוּנָם וְחֻפְצָם  
 לְלַכֵּת שְׂמָה. וּמִמְּקוֹם הַקּוֹדֶשׁ, בָּאָה הַנְּשֻׁמָּה לְהָאִיר עַל הַגּוֹף הָאֶפֶל, כְּדִי  
 לְהוֹלִיכּוּ בְּדֶרֶךְ יִשְׂרָאֵל, וְלַעֲבֹד עֲבוֹדָתוֹ וְרִצּוֹן בּוֹרְאוֹ, לְבֹא לְמַחֵר וְלִישׁוּל  
 שְׂכָרוֹ.

**כִּי אֲדַבֵּר אֲנִי עֲנִיתִי מְאֹד: אֲנִי אֲמַרְתִּי בְּחַפְזִי  
כֹּל**

**הָאָדָם כּוֹזֵב:**

**כִּדְמָה אָשִׁיב לַיהוָה כֹּל תַּגְּמוּלוֹהִי עָלָי: כִּדְמָה  
יִשׁוּעוֹת אֲשָׂא וּבִשְׁם יְהוָה אֶקְרָא: נְדָרֵי לַיהוָה**

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

**ט"ז פרק קט"ז פסוק יב - זוהר חדש - מדרש רות - דף צט:**

**מְלַמֵּד שֶׁהַקְּב"ה דִּין מִדָּה כְּנֶגֶד מִדָּה**

וּתְשֻׁק עֲרֻפָה לְחַמוּתָהּ. עֲרֻפָה, הֶרְפָּה שְׂמָה. לָמָּה נִקְרָא שְׂמָה עֲרֻפָה. עַל שֶׁהַחַוִּירָה עוֹרָף לְחַמוּתָהּ, וְחוֹרָה לְמִקוּמָהּ לְשָׂדֶה מוֹאָב. וְנִתְּנָה, וְלֹא קִבְּלוּהָ, וְהִלְכָה לְאַרְץ פְּלִשְׁתִּים. וְהַכֹּל דְּשִׁים בָּהּ כְּהַרְיָפוֹת, שֶׁהַפְּקִירָה עֲצָמָה לְזָנוֹת.

וַיִּלְקָה מְזֻנּוֹת שֶׁשָּׂה בָּנִים. וְכוּלָם נִפְּלוּ בְּיַד דָּוִד וְאַנְשָׁיו, שֶׁהִיָּה בֶן בְּנֵה שֶׁל רות. שְׁנַאֲמַר, (שְׂמוּאֵל ב' כ"א) וַיִּשְׁבֵּי בְּנֵב אֲשֶׁר בִּילִידֵי הֶרְפָּה. וְכִי מִי נִתֵּן אוֹתָם בְּנוֹב. וְהֵלֵא נוֹב סְמוּךְ לִירוּשָׁלַיִם הוּא, בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, וְהוּא בְּאַרְץ פְּלִשְׁתִּים.

אֲלֵא הָכִי אָמַר רַבִּי פְּנֹחֶס, מְלַמֵּד, שֶׁבָּא עַל עֶסְקֵי נוֹב, מִפְּנֵי שְׂגָרָם עֲנִיִן נוֹב עִיר הַכְּהֻנִּים, וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְדַקְדֵּק עִם הַצְּדִיקִים אֲפִילוּ כְּחוֹט הַשְּׁעָרָה. אָמַר לוֹ הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, דָּוִד, גְּרַמְתָּ כֹּל כֶּף בְּנוֹב עִיר הַכְּהֻנִּים, חֲזִיקָה, אוֹ הַדִּין יְחוּל עַל עֲצָמָה, אוֹ עַל זְרַעָה, וְלֹא יִשָּׂאֵר אֲלֵא אֶחָד.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

תְּנִי ר' חַיִּיא, בְּתִיב, (שמואל א כב) וַיִּמְלֹט בֶּן אָחִד לְאַחִימֶלֶךְ וְגו'. שְׁלֹא נִשְׁאַר לְאַחִימֶלֶךְ מִכָּל בֵּית אָבִיו, זוּלָתִי אָבִיִּתֶר לְבַדּוֹ, וְעַל עוֹן זֶה יָמַת שְׁאוּל וּבְנָיו, וְכִמָּה אֲלָפִים וּרְבֻבוֹת מִיִּשְׂרָאֵל, וְנִגְזַר עַל דָּוִד לָמוֹת.

כִּיּוֹן שֶׁהֵלֶךְ לְאַרְצָ פְּלִשְׁתִּים, רָאָתָה אוֹתוֹ הָרַפָּה, אָמְרָה לְבָנָה, הַאִי דִקְטִיל אַחוּף. בְּאוֹתָהּ שָׁעָה, הִגִּיעַ זְמַן מִדַּת הַדִּין לְהִנָּקֵם מִדָּוִד, עַל עֲסָקֵי נוֹב. וְזִמְנָן לִישְׁבֵי לְהוֹרְגוֹ. מִיָּד, וַיִּשְׁבֵי בְנוֹב, שָׁבֵא עַל עֲסָקֵי נוֹב. אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, כִּף אָמַר דָּוִד, רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְרַעֲיִי יִהְיֶה נֶכּוֹן לְפָנָיִךְ, וְהִרְיִנִי מִקִּבֵּל עָלַי אֶת הַדִּין.

מָה עָשָׂה. נָטְלוֹ יִשְׁבֵי, וְהִגְרִים אֶת עַצְמוֹ עָלָיו, וְעַל הַמָּטָה, אָמַר לִיה, לָאוּ יִקְרָא דִילִי. נָטְלוֹ וְאַרְמֵי לִיה לְאַוִירָא, וְשׁוּי סִיפָא דִיִּתְקַטֵּל בְּהַ דָּוִד. הַדָּא הוּא דְכְּתִיב, (שמואל ב כא) וְהוּא חָגוּר חָרֵב חֲדָשָׁה וַיֹּאמֶר לְהַכּוֹת אֶת דָּוִד. מִיָּד הַזְּכִיר אָבִישֵׁי שֵׁם הַמְּפֹרָשׁ, וְעַמַּד בְּאַוִיר, וְסוּסוֹ מִיָּד נִשְׁמַט, וְהֵלֶךְ לִירוּשָׁלַיִם.

הֵלֶךְ אָבִישֵׁי וּבֵא לְסַנְהֶדְרִין וְאַמַּר, מַהוּ לְרַכּוֹב עַל סוּסוֹ שֶׁל מֶלֶךְ בְּשַׁעַת הַדְּחָק, וְהִתִּירוּהוּ. מְצָאוּ לְדָוִד עוֹמֵד בְּאַוִיר, אָמַר לִיה חֲזוּר מִתְּפִלָּתֶךָ.

אָמַר לִיה, (תהלים קטז) **מַה אָשִׁיב לָהּ כָּל תַּגְּמוּלוֹהִי עָלַי**. שְׁכַף מְקוּבְלָנִי מִבֵּית דִּינּוֹ שֶׁל שְׁמוּאֵל הָרַמְתִּי, שְׁאַפִּילוֹ חָרֵב חֲדָה מוֹנַחַת עַל צְוָארוֹ שֶׁל אָדָם אֵל יִמְנַע עַצְמוֹ מִן הָרַחֲמִים. מִיָּד חֲזוּר מִתְּפִלָּתוֹ, וְקִבֵּל הַדִּין עַל זְרַעוֹ. דְּכְּתִיב, (שמואל ב כא) וַיַּעְזֹר לוֹ אָבִישֵׁי בֶן צְרוּיָה וַיִּף אֶת הַפְּלִשְׁתִּי וְגו'.

מַה בְּתִיב. (מלכים ב יא) וַעֲתַלְיָה אִם אַחֲזִיחֻהוּ רָאָתָה כִּי יָמַת בְּנָה וְתַקֵּם וְתֵאבֵד אֶת כָּל זְרַע הַמַּמְלָכָה. בְּתִיב וְתֵאבֵד, וְכְּתִיב (דברי הימים ב כב) וְתִדְבֵר אֶת כָּל זְרַע כו'. מַהוּ וְתִדְבֵר. אָמְרָה שְׁעֵתִיִּדִין וְזַרְעוֹ שֶׁל דָּוִד לִיאָבֵד מִן הָעוֹלָם.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וּתְקַח יְהוֹשֻׁבֵעַ בֵּת הַמֶּלֶךְ יוֹרֵם כּו', אֶת יוֹאֵשׁ כּו'. מְלַמֵּד שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא דֵּן מִדָּה כְּנֶגֶד מִדָּה. וְעַל כֵּן זֶה, אֵף עַל פִּי שְׁנַגְזָרָה גְזִירָה זו, וְנִיתֵן רְשׁוּת לְמִדַּת הַדֵּין, עַל זֶה כְּתִיב, (ישעיה י) עוֹד הַיּוֹם בְּנֹב לְעֵמֹד. עַד־יֵין מִדַּת הַדֵּין בְּנוֹב עוֹמְדַת וְתוֹבַעַת דֵּין מְלַפְּנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וּמָה בְּצַדִּיקִים מְדַקְדֵּק הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא כִּי, בְּרִשְׁעִים עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה.

ס"ה פרק קט"ז – פסוק י"ג – זוהר – דף א.

**מָה שׁוֹשְׁנָה יֵשׁ בָּהּ שְׁלֹשָׁה עֶשֶׂר עָלִים – אֵף בְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל יֵשׁ שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת רַחֲמִים שְׁמֻקִּיפּוֹת אוֹתָהּ מִכָּל צַדִּדֶּיהָ**

(דף א ע"א) רַבִּי חֲזַקְיָה פָּתַח, כְּתִיב, (שיר השירים ב) (פנחס רלג, ופ' תשא קפט) כְּשׁוֹשְׁנָה בֵּין הַחוּחִים. מָאֵן שׁוֹשְׁנָה, דָּא בְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל. (בגין דאית שושנה ואית שושנה), מָה שׁוֹשְׁנָה דְאִיהִי בֵּין הַחוּחִים אֵית בָּהּ סוּמְק וְחוּר, אִנּוּן בְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל אֵית בָּהּ דֵּין וְרַחֲמִי. מָה שׁוֹשְׁנָה אֵית בָּהּ תְּלִיסַר עָלִין, אִנּוּן בְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל אֵית בָּהּ תְּלִיסַר מְכִילָן דְרַחֲמִי דְסַחְרִין לָהּ מִכָּל סַטְרָהָא. אִנּוּן אֱלֹהִים דְהִבָּא (נשא דף קלא ב, וקלח, וקמוז) (שמות קפו א) מְשַׁעֲתָא דְאִדְכַּר אִפִּיק תְּלִיסַר תִּיבִין לְסַחְרָא לְכִנְסַת יִשְׂרָאֵל וּלְנִטְרָא לָהּ.

וּלְבַתֵּר אִדְכַּר זְמַנָּא אַחְרָא. אִמַּאי אִדְכַּר זְמַנָּא אַחְרָא. בְּגִין לְאַפְקָא חֲמִשׁ עָלִין תְּקִיפִין דְסַחְרִין לְשׁוֹשְׁנָה. (פנחס רלג וצ"ע בקו א), וְאִנּוּן חֲמִשׁ אַקְרוּן יְשׁוּעוֹת. וְאִנּוּן חֲמִשׁ [חֲמִשִּׁין] תְּרַעִין. וְעַל רִזָּא דָּא כְּתִיב (תהלים קטז) (תרומה קס"ט) כּוֹס יְשׁוּעוֹת אֶשָּׂא דָּא כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה. כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה אֶצְטְרִיף לְמַהֲוֵי עַל חֲמִשׁ אֶצְבָּעֵן וְלֹא יִתִּיר. כְּגוֹנוֹנָא דְשׁוֹשְׁנָה דִּיתְבָּא עַל חֲמִשׁ עָלִין תְּקִיפִין דּוּגְמָא דְחֲמִשׁ אֶצְבָּעֵן. וְשׁוֹשְׁנָה דָּא אִיהִי (תרומה קלא) כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה. מֵאֱלֹהִים תְּנִינָא עַד אֱלֹהִים תְּלִיתָאָה חֲמִשׁ תִּיבִין. מִכָּאֵן וְלִהְלָאָה

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אור דַּאֲתַבְרִי וְאֲתַגְנִיזוּ וְאֲתַכְּלִיל בְּבְרִית הַהוּא דְּעָאֵל בְּשׁוֹשְׁנָה (ס"א דא) וְאֲפִיק בַּהּ זִרְעָא. וְדָא אֲקָרִי עַץ עוֹשֶׂה (סב ב) פְּרִי אֲשֶׁר זִרְעוּ בּוֹ. וְהַהוּא זִרְע קְיִימָא בָּאוֹת בְּרִית מִמֶּשׁ. וּכְמָה דְּדִיוֹקְנָא דְּבְרִית אֲזִדְרַע בְּאֲרַבְעִין וַתְּרִין זְווגִין הַהוּא (נ"א דההוא) זִרְעָא, כֶּף אֲזִדְרַע שְׁמָא גְּלִיפָא מִפְּרִשׁ בְּאֲרַבְעִין וַתְּרִין אֲתָנוּן דְּעוֹבְדָא דְּבְרָאשִׁית.

זוהר ח"א – פרשת ויחי – דף רנ.

**כּוּס יְשׁוּעוֹת אֲשָׁא שְׁהָרִי בְּכּוּס זֶה שׁוֹפְעוֹת הַבְּרָכוֹת מֵאוֹתָן יְשׁוּעוֹת שְׁלֹמְעֵלָה**  
**וְהוּא נוֹטֵל אוֹתָם וְכוּנֵס אוֹתָם אֵלָיו**

רַב הַמְּנוּנָא סָבָא, כֶּסֶא דְּבְרַכְתָּא לָא יְהִיב לִיהּ לְבַר נָשׁ אֲחָרָא לְבְּרַכָּא, (דבעי לאתנטלא) אֵלָא אֵיהּוּ אֲקָדִים וְנָטִיל לִיהּ (בימינא ובשמאלא) בְּתַרִי יְדוּי וּמְבַרְךְ. וְהָא אֲמַרְוּ, דְּבַעֵי לְנָטְלָא לִיהּ בִּימִינָא (ס"א ולא בשמאלא) וּבְשִׁמְאֵלָא, וְאָף עַל גַּב דְּכֻלָּא אֲתַעְרוּ בֵּיהּ, שְׁפִיר הוּא.

אָבֵל כֶּסֶא דְּבְרַכָּה הָכִי אֲצַטְרִיף כּוּס, דְּכַתִּיב, (תהלים קטז) **כּוּס יְשׁוּעוֹת אֲשָׁא, דְּהָא בְּהָאֵי כּוּס, אֲתַנְגִּידוּ בְּרַכָּאן מְאִינוּן יְשׁוּעוֹת דְּלַעֲיָלָא, וְהוּא נוֹטֵל לֹון, וְכֻנֵּשׁ לֹון לְגַבִּיהּ, וְתַמָּן אֲתַנְטִיר (לֹון) חַמְרָא עֲלָאָה וְאֲתַכְּנִישׁ בְּהַהוּא כּוּס. וּבַעֲיָנָן לְבְּרַכָּא לִיהּ בִּימִינָא, (ס"א ובשמאלא) וְלָא בְּשִׁמְאֵלָא, וְחַמְרָא דְּאֵיהּוּ בְּהָאֵי כּוּס כְּנִישׁ, דִּיתַבְּרַכּוֹן כְּחַדָּא, וּבַעֲיָנָן לְבְּרַכָּא פְּתוּרָא, דְּלָא תְּהָא רִיקְנִיָא מְנַהֲמָא וְחַמְרָא, כֻּלָּא (חד) כְּחַדָּא.**

תָּא חַזִּי, כְּנִסְת יִשְׂרָאֵל, כּוּס שְׁל בְּרַכָּה אֲקָרִי, וְכִיּוֹן דְּאֵיהּוּ כּוּס שְׁל בְּרַכָּה, בְּעִינָן יְמִינָא וּשְׁמָאֵלָא (ובעי) לְנָטְלָא לִיהּ, וְהַהוּא כּוּס אֲתִייהִיב בֵּין יְמִינָא (דף רנ ע"ב) וּשְׁמָאֵלָא, וּבַעֲיָ דְּאֲתַמְלִיָּא חַמְרָא, בְּגִין חַמְרָא דְּאוֹרִייתָא, דְּאֵיהּוּ נְפִיק מִעֲלָמָא דְּאֲתִי.

וְתָא חַזִּי, כּוּס שְׁל בְּרַכָּה, (הכא) בְּהָאֵי אֲתַגְלִיין מְלִין עֲלָאִין, הָכָא דְּאָנָן

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

במערתא, אימא הקא אתגלייא רזא דרתיכא קדישא. כוס של ברכה בעי לקבלא ליה בימינא ושמאלא, דא צפון ודרום, וכוס של ברכה דיהא נטיל ברכה מנייהו.

מאן כוס של ברכה, דא מטתו של שלמה, דבעינן דאתייהיב בין צפון לדרום, ובעי לאנחא לה בימינא, וגופא דיתתקן בהדיהו, וישגח ביה בההוא כוס, לברכא ליה בארבע ברכאן, בגין דכתיב, (דברים יא) תמיד עיני ה' אלהיך בה וגו'. **אשתבח בכוס של ברכה, רזא דמהימנותא**, צפון ודרום ומזרח ומערב, הא רתיכא קדישא כדקא חזי ליה.

ופתורא בנהמא, בגין דיתברכא ההוא לחם דלתתא, ויתברך לחם עוני, ויהא לחם פנג, והא אוקימנא. וישתבח דכנסת ישראל מתברכא בד' סטרי עלמא, לעילא ותתא לעילא (בההוא נהמא של ברכה). וכוס של ברכה, לאתחברא דוד מלכא באבהן, ויתברך לתתא, דיתברך (נ"א ופתורא בנהמא בגין דיתברך מכל סטרי מעילא ומתתא לעילא ברזא דכוס של ברכה לאתחברא דוד מלכא באבהן ויתברך לתתא דיתברך לחם עוני ויהא לחם פנג והא אוקמוה ויתברך) פתורא דבר נש, לאשתתכחא ביה מזונא תדיר.

**זוהר ח"ג – פרשת פנחס – דף רמ"ד:**

**סדר כוס של ברכה ומנהגיה וסודותיה**

תליתא, **כוס דברכה, דתקיננו ביה עשרה דברים**. הדדחה. שטיפה. עטור. עטוף. חי. מלא. מקבלו בשתי ידיו. ונותנו בימין. ונותן עיניו בו. ומגביהו מן הקרקע טפח. ומשגרו במתנה לאנשי ביתו.

ואורח רזא, כוס (דברים לג) מלא ברפת יי. **כוס בני אלהים**. ומתמן נשמתא, דאיהי על שמיה כוס. הדא הוא דכתיב, (תהלים קטז) **כוס ישועות אשא**. מאן ישועות. ה' אצבען. דאינון לקבל ה' ספירן דכוס. דאיהו



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אֱלֹהִים חַיִּים בֵּינָה (דף רמ"ה ע"ב) מִתְפַּשְׁטָא בְּהוּן, לְחַמְשֵׁין תַּרְעִין. ה' וּמְנִין עֶשֶׂר. בְּאֵת י', דְּאִיהוּ י' דְּבָרִים דְּתַקִּינוּ רַבָּנָן בְּכּוּס, דְּאִיהוּ אֱלֹהִים חַיִּים, ה' אֲתוּוֹן, בְּחֻשְׁבָּן ה'.

וְאוּקְמוּהָ בְּכּוּס, שְׁצַרְיָהּ הִדְחָה וְשִׁטְיָהּ. הִדְחָה מִבְּחוּץ, וְשִׁטְיָהּ מִבְּפָנִים. וְרָזָא דְּמַלְאָה, שְׁיָהָא תּוּכּוּ כְּבָרוּ. מֵאֵן דְּזָכִי לְנִשְׁמַתָּא מֵהֵאֵי כּוּס, לְמַהוּי נִשְׁמַתָּא דְּכִיָּא מְלָגוּ וּמְלָבְר. וְרָזָא דְּמַלְאָה, (ויקרא טז) וְטַהֲרוּ וְקִדְּשׁוּ, טַהֲרָה מִבְּפָנִים, וְקִדּוּשָׁה מִבְּחוּץ. וּמָה כּוּס לָאוּ טַהֲרָתִיהָ וְקִדּוּשְׁתִּיהָ מְלָגוּ וּמְלָבְר בְּלֹא מִיָּא. אוּף הֵכִי נִשְׁמַתָּא, לָאוּ טַהֲרָתָהּ וְקִדּוּשְׁתָּהּ מְלָגוּ וּמְלָבְר בְּלֹא אוּרִייתָא. וּבְגִין דָּא אָמַר רַבָּן גַּמְלִיאֵל, מִי שְׁאִין תּוּכּוּ כְּבָרוּ לֹא יִכְנַס לְבֵית הַמְּדַרְשׁ. בְּגִין דְּלָאוּ אִיהוּ מְסֻטְרָא דְּאִילָנָא דְּחַיִּי, אֶלָּא מַעַץ הַדְּעַת טוֹב וְרַע.

עֲטוּר, אוּקְמוּהָ מְעֻטְרוּ בְּתַלְמִידִים. וְאַרְח רְזָא, ה' אִיהוּ כּוּס, מְעֻטְרוּ בְּתַלְמִידִים בְּאֵת י', דְּאִיהוּ עֲטָרַת עַל ה'. עֲטוּף, צַרְיָהּ לְאֶעְטָפָא רִישִׁיהָ בְּגִין דְּשְׁכִינְתָּא עַל רִישִׁיהָ. דְּהֵכִי אוּקְמוּהָ מְאַרִי מִתְּנִיתִין, אָסוּר לְתַלְמִיד חֲכָם לְמִיָּהּ ד' אֲמוּת בְּגַלּוּי הָרֵאשׁ. מְשׁוּם (ישעיה ו) מְלֹא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ. כָּל שְׁכֵן בְּבִרְכָה, וּבְאֲדָכְרַת שְׁמָא קִדִּישָׁא, לְמַהוּי בְּגַלּוּי הָרֵאשׁ.

דָּאֵת י' מִן יְדוּד, אִיְהִי אֲתַעְטֹף בְּאוּר, וְאַתְעֵבִיד אֲוִיר. (והיינו אוירא דארץ ישראל מחכים) בְּגִין דָּאֵת י' דְּאִיְהִי חֲכָמָה בְּאֲוִיר, וְהִינּוּ אוּר דְּאֲתַעְטֹף בֵּיהָ כַּד בְּרָא עֲלֵמָא, הָדָא הוּא דְּכִתִּיב, (תהלים קד) עוֹטָה אוּר כְּשִׁלְמָה. וְהֵאֵי אִיהוּ (בראשית א) יְהִי אוּר יְהִי אֲוִיר. וְאוּקְמוּהָ מְאַרִי סְתָרִי תּוֹרָה, בְּטָרָם נִתְהוּוּהָ כָּל דְּבָר, נִתְהוּוּ הַהוּיּוּת. וּבְגִין דָּא יְהִי אוּר וְיְהִי אוּר, דְּהוּהּ מְקַדְּמַת דְּנָא.

ח"י אוּקְמוּהָ, חִי מִן הַחֲבִית. וְאַרְח רְזָא, שְׁכִינְתָּא עֲלָאָה אִיְהִי תְּמִינְאָה דְּסְפִירָאן מִתְּתָא לְעִילָא, וּבְגִין דָּא אֲתַקְרִיאַת ח', וְאַתְמַר בְּהָ (משלי כד)

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בְּחֻכְמָה יִבְנֶה בֵּית. וְהֵינּוּ חֲבִית: ח' בִּי"ת. וּבִגִּין דְּאִיהִי חַיִּים, דְּכִתִּיב (משלי ג) עַץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בָּהּ, יֵין מִתְמָן אִיהוּ חַי. וְדָא אִיהוּ יֵינָא דְאֹרִייתָא. מֵאן דְּאִשְׁתַּדַּל בָּהּ, אֶקְרִי חַי. וְעוֹד, צְדִיק חַי. אִיהוּ חַי מִן הַחֲבִית.

יֵין אִית מִנִּיה תְּרִין גְּוֹנִין, חוֹר וְסוּמְק. יֵין, ע' אֲנִפִּין. הָא ע"ב. וְלִקְבֵּל תְּרִין גְּוֹנִין דִּיֵּין, אִיהִי זְכוֹר וְשְׁמוֹר דְּשֶׁבֶת, וְע' תִּיבִין דְּקִדּוּשׁ וִיכְלָו, הָא ע"ב.

מְלֵא, הָדָא הוּא דְכִתִּיב בּוֹס (דברים לג) מְלֵא בְרַפְת יֵי. וְאוֹף דְּאִיהוּ מְלֵא מִיֵּינָא דְאֹרִייתָא. בַּר נֶשׁ הָכִי צְרִיף לְמַהוּי שְׁלִים, כְּמָה דְאֵת אֶמֶר (בראשית כה) אִישׁ תָּם: גִּבֵּר שְׁלִים. כְּמוֹ (בראשית לג) וַיָּבֵא יַעֲקֹב שְׁלִים, הָכִי צְרִיף לְמַהוּי נְשִׁמְתָא שְׁלִימְתָא, וְלֹא יִהְיֶה בָּהּ פָּגָם, (ויקרא כא) דְּכָל אֲשֶׁר בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרָב. אוֹף הָכִי אֵלִם עִם י"ה, הוּא אֱלֹהִים, כְּחוּשְׁבֵּן בּוֹס. (שם י"ה) אִיהוּ מְלֵא, וְהַפּוֹךְ אֵלִם וְתִמְצָא מְלֵא. אִימְתִי. כִּד אִית תְּמָן י"ה. וְהֵינּוּ (שמות יז) כִּי יָד עַל כַּס י"ה. אֲדַנְי חוּשְׁבֵּנִיה ו"ה. עֲמוּדָא דְאִמְצָעִיתָא מְלֵא מִן (תקונים ע' ע"א) תְּרוּוֹיִהוּ. וּבִגִּין דָּא שְׁרִיא עֲלִיה אָדָם, דְּהוּא שְׁמָא מְפָרֵשׁ.

מְקַבְּלוֹ בְּשִׁתֵּי יָדָיו, כְּגוֹנָא דְאֹרִייתָא, דְּהוּה בְּתֵרִין לוֹחִין, ה' דְּבָרָן בְּלוּחָא קְדָא, לְקַבֵּל ה' אֲצַבְעָן דִּיד יְמִינָא. וְה' בְּלוּחָא תְּנִינָא, לְקַבֵּל ה' אֲצַבְעָן דִּיד שְׁמָאֵלָא. וְאִתְיִהִיבוּ בִימִינָא דְהֵינּוּ בִיד יְמִין. וּבִגִּין דָּא, שְׁנֵי לוֹחוֹת אֲבָנִים הוֹרִיד בִּידוֹ, וְלֹא בִידוֹ. וְהֵאִי אִיהוּ דְאִסְהִיד קָרָא, (דברים לג) מִימִינוֹ אִשׁ דֵּת לְמוֹ.

וְנוֹתֵן עֵינָיו בּוֹ, בְּגִין דְּהֵאִי בּוֹס, דְּאִיהוּ לְקַבֵּל אֶרְעָא דִּישְׂרָאֵל, דְּאִתְמַר בָּהּ, (דברים יא) תְּמִיד עֵינֵי יֵי אֱלֹהֵיךָ בָּהּ. וְעֵינֵין דְּלְעִילָא, אִינוּן שְׁבָעִין סְנֵהֲדִרִין, וּמִשָּׁה וְאֶהֱרֵן עֲלִיהוּ. תְּרִין עֵינֵין עֲלָאִין. חֵד עֵין יְמִין, וְחֵד עֵין שְׁמָאֵלָא, וְאִינוּן ע"ב, כְּמִנְיָן בִּינֵין. וְהֵאִי אִיהוּ רְזָא דְנוֹתֵן בְּבוֹס עֵינוֹ.

וּמִגְבִּיהוּ מִן הַקְּרָקַע טַפְחָא, בְּגִין דְּאֵת ה' אִיהִי בּוֹס, בְּעֵי לְסַלְקָא לָהּ בְּאֵת י',

אֲשַׁלֵּם נְגִדָה נָא לְכֹל עַמּוֹ: יִקָּר בְּעֵינַי יְהוָה  
הַמְנוֹתָה לַחֲסִידָיו: אָנָּה יְהוָה כִּי אֲנִי עַבְדְּךָ אֲנִי  
עַבְדְּךָ בֶּן אֲמֹתֶיךָ פִּתְחַת לְמוֹסְרֵי: לָךְ אֲזַבַּח זֶבַח  
תּוֹדָה וּבִשְׁם יְהוָה אֶקְרָא: נְדָרֵי לַיהוָה אֲשַׁלֵּם  
נְגִדָה נָא לְכֹל עַמּוֹ: בְּחֲצֵרוֹת בַּיִת יְהוָה  
בְּתוֹכֵכִי יְרוּשָׁלַיִם הַלְלוּיָהּ:

הֲלֹלוּ אֶת יְהוָה כָּל גּוֹיִם שִׁבְחוּהוּ כָּל הָאֲמִיּוֹם: כִּי  
גִבֹּר עָלֵינוּ חֲסִדוֹ וְאַמֶּת יְהוָה לְעוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

הוֹדוּ לַיהוָה כִּי טוֹב      כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:  
יֹאמְרוּ נָא יִשְׂרָאֵל      כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:  
יֹאמְרוּ נָא בַּיִת אֶתְרוֹן      כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

דְּאִיְהִי טַפַּח, דְּבִיָּה אֲתַפְתַּח ה' בְּה' אֲצַבְעָאן. וּמִשְׁגְּרוּ לְאֲנָשֵׁי בַיִתוֹ  
בְּמִתְנָה, בְּגִין דִּיתְבְּרוּ דְּבִיתְהוּ, דְּאִיְהִי נְפֶשׁ, דְּאֲתַמַּר בְּה' (במדבר יא) נְפֶשׁנוּ  
יְבֹשָׁה אֵין כָּל, וְאֲתַבְּרַכַת וְאֲתַעֲבִידַת פְּרִין, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (בראשית א)  
תִּדְשֵׂא הָאָרֶץ דְּשָׂא.

**יֹאמְרוּ נָא יִרְאֵי יְהוָה כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:**

**מִמֶּנּוּ הַמִּצַּר קָרָאתִי יְהוָה עֲנֵנִי בַמֶּרְחֵב יְהוָה: מִיְהוָה לִי לֹא אִירָא מַה יַּעֲשֶׂה לִי אָדָם: יְהוָה לִי בְעוֹזְרִי**

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ס' זוהר ח"ג – פרשת נשא – דף קל"ט:

**תְּשַׁעַה תְּקוּנֵינָא אָמַר דְּוֹד כְּאֵן שְׁשָׁה שְׁמוֹת קְדוּשִׁים וְגו' בְּבִנֵי אָדָם**

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִייהּ, קוּם בְּרִי (קדישא), סְלִסְל תְּקוּנָא דְּדִיקְנָא (נ"א דמלכא) קְדִישָׁא, בְּתִקּוּנוֹי אֲלִין. (דף קל"ט ע"ב) קָם רַבִּי אֶלְעָזָר, פִּתַּח וְאָמַר, (תהלים קיח) **מִן הַמִּצַּר קָרָאתִי יְהוָה עֲנֵנִי בַמֶּרְחֵב יְהוָה**. עַד מִבְּטוּחַ בְּנְדִיבִים. תְּנָא, הֲכָא ט' תְּקוּנֵינָא דְּבְדִיקְנָא דָּא. לְהֵנִי תְּקוּנֵינָא אֶצְטְרִיף דְּוֹד מִלְכָּא, בְּגִין לְנִצְחָא לְשָׂאָר מַלְכִין, וְלְשָׂאָר עַמִּין.

תָּא חֲזִי, כִּיּוֹן דְּאָמַר הֵנִי ט' תְּקוּנֵינָא, לְבַתֵּר אָמַר כָּל גּוֹיִם סְבִבּוֹנֵי בְּשֵׁם יְיָ כִּי אָמִילִם. אָמַר, הֵנִי תְּקוּנֵינָא דְּאִמִּינָא, לְמַאי אֶצְטְרִיכְנָא. מְשׁוּם דְּכָל גּוֹיִם סְבִבּוֹנֵי. וּבְתִקּוּנָא דְּדִיקְנָא דָּא, ט' תְּקוּנֵינָא, דְּאִינוּן שֵׁם יְיָ, אֶשְׁצִינּוּן מִן עֲלָמָא, הֲדָא הוּא דְּכִתִּיב בְּשֵׁם יְיָ כִּי אָמִילִם.

וְתָנָא בְּצַנִּיעוּתָא דְּסַפְרָא, תְּשַׁעַה תְּקוּנֵינָא אָמַר דְּוֹד, הֲכָא, שִׁיתָא אִינוּן בְּשֵׁמָא קְדִישָׁא. דְּשִׁית שְׁמֵהּ הוּו, וְתִלַּת אָדָם. וְאִי תִימָא תְּרִין אִינוּן. תִּלְתָּא הוּו, דְּהָא נְדִיבִים בְּכֻלָּל אָדָם הוּו.

תְּנָא שִׁיתָא שְׁמֵהּ, דְּכִתִּיב: **מִן הַמִּצַּר קָרָאתִי יְהוָה**, חַד. עֲנֵנִי בַמֶּרְחֵב יְהוָה, תְּרִין. יְיָ לִי לֹא אִירָא, תִּלַּת. יְיָ לִי בְּעוֹזְרִי, אַרְבַּע. טוֹב לַחֲסוֹת בֵּינִי, חֲמִשָּׁה. טוֹב לַחֲסוֹת בֵּינִי, שִׁיתָא. אָדָם תִּלַּת, דְּכִתִּיב: יְיָ לִי לֹא אִירָא מַה יַּעֲשֶׂה לִי אָדָם, חַד. טוֹב לַחֲסוֹת בֵּינִי מִבְּטוּחַ בְּאָדָם, תְּרִין. טוֹב לַחֲסוֹת בֵּינִי מִבְּטוּחַ בְּנְדִיבִים,

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

תלת.

ותא חזוי רזא דמלה, דבכל אתר דאדפר אדם הקא, לא אדפר אלא בשמא קדישא. דהכי אתחזוי. משום דלא אקרי (הוה) אדם, אלא במה דאתחזוי ליה. ומאי אתחזוי ליה. שמא קדישא. דכתביב, (בראשית ב) וייצר יי אלהים את האדם, בשם מלא, דהוא יי אלהים. כמה דאתחזוי ליה ובגין כן הקא לא אדפר אדם אלא בשמא קדישא.

ותנא, כתיב מן המצר קראתי יה ענני במרחב יה, תרי זמני י"ה י"ה, לקביל תרי עלעוי, דשערי אתאחדן בהו. ומדחמא דשערי אתמשכאן ותליין, שארי ואמר יי לי לא אירא. יי לי בעוזרי. בשמא דלא חסר. בשמא דהוא קדישא. ובשמא דא, אדפר אדם. ומה דאמר מה יעשה לי אדם, הכי הוא. דתנא כל אינון בתרין קדישין דמלכא, כד אתתקנון בתקונוי. אתקרון אדם. דיוקנא דכליל כלא. ומה דמשלפא בהו, אתקרי שמא קדישא. ותערא ומה דביה, אתקרי ידו"ד, ואתקרי אדם בכללא דתערא, ומה דביה.

ואלין תשעה תקונין דאמר דוד הקא, לאכנעא שנאוי בגין דמאן דאחיד דיקנא דמלכא, ואוקיר ליה ביקירו עלאה, כל מה דבעי מן מלכא. מלכא עביד בגיניה. מאי טעמא דיקנא, ולא גופא. אלא גופא אזיל בתר דיקנא, ודיקנא לא אזיל בתר גופא. (ס"א ומה דאשתליף מתערא אתקרי שמא קדישא, תערא ומה דביה אתקרי יהו"ה אתקרי אדם בכלא תערא ומה דביה) (ול"ג מן ודיקנא עד וגופא)

ובתרי גוויי אתי האי חושבנא, חד בדקאמרן. תרין: מן המצר קראתי יה, חד. ענני במרחב יה, תרי. ה' לי לא אירא, תלת. מה יעשה לי אדם, ארבע. ה' לי בעוזרי, חמש. ואני אראה בשונאי, שיתא. טוב לחסות בה, שבעה. מבטוח באדם, תמנייא. טוב לחסות ביי מבטוח בנדיבים, תשעה.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

(ס"א טוב לחסות בה', מבטוח באדם. ז. טוב לחסות בה'. ח. מבטוח בנדיבים)

מן המצור קראתי י"ה, מאי קא מיירי אלא דוד, כל מה דאמר הכא, על תקונא דדיקנא דא קאמר. (רבי יהודה אמר) מן המצור קראתי י"ה, מאתר דשארי דיקנא לאתפשטא, דהוא אתר דחיק, מקמי פתחא דאודנין מעילא, תחות שערי דרישא. ובגין כן אמר י"ה י"ה תרי זמני. ובאתר (ס"א ובתר) דאתפשט דיקנא, ונחית מאודנוי, ושארי לאתפשטא, אמר יי לי לא אירא, דהוא אתר דלא דחיל (ס"א דחיק) וכל האי אצטריך וכו', (אדם אתקרי ועל אתפשטותא האי אצטריך) דוד לאכנע תחותיה מלכין ועמין, בגין יקרא דדיקנא דא.

<sup>טו</sup>זוהר חדש – מדרש רות – דף צ"ג:

**מה ראו חנניה מישאל ועזריה שנפלו לאש? אלא אמרו הצפודעים הפילו את גופם באש כדי להרע למצרים במאמרו של הקדוש ברוך הוא – אנחנו על אחת כמה וכמה בשביל כבוד רבוננו**

אמר רבי, בשעה דכפיתו לחנניה מישאל ועזריה, דיפלון לון בגו אתון נורא יקידתא. חנניה אמר, (תהלים קיח) **ה' לי לא אירא מה יעשה לי אדם.** מישאל אמר, (ירמיה כז) **ואתה אל תירא עבדי יעקב ואל תחת ישראל כי אתה אני נאם ה'.** עזריה אמר, **שמע ישראל וגו'.**

אמר הקדוש ברוך הוא, (ישעיה מד) **זה יאמר לה' אני, זה חנניה, שאמר ה' לי לא אירא.** וזה יקרא בשם יעקב, זה מישאל, שאמר ואתה אל תירא עבדי יעקב. ובשם ישראל יכנה, זה עזריה, שאמר שמע ישראל וכו'. לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יחורו.

ולמה לא הוה דניאל בהון. אלא דניאל אמר, אני נקרא בלטשצר, בשם אליל שלו. שנאמר, א (דניאל ד) בלטשאצר בשם אלהי כו', וכתוב, (שם ב)

וְאֲנִי אֶרְאֶה בְּשֵׁנָאִי: טוֹב לַחֲסוֹת בַּיהוָה מִבֶּטַח  
 בָּאָדָם: טוֹב לַחֲסוֹת בַּיהוָה מִבֶּטַח בַּנְּדִיבִים: כָּל  
 גּוֹיִם סִבְבוּנִי בַשֵּׁם יְהוָה כִּי אֲמִילָם: סִבְבוּנִי גַם  
 סִבְבוּנִי בַשֵּׁם יְהוָה כִּי אֲמִילָם: סִבְבוּנִי כְּדַבּוּרִים  
 דַּעְכוּ בְּאֵשׁ קוֹצִים בַּשֵּׁם יְהוָה כִּי אֲמִילָם: סִדְּחָה

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

באדין מלכא נבוכדנצר נפל על אנפוהי ולדניאל סגד. והקדוש ברוך הוא  
 אמר, פסילי אלהיהם תשרפון באש, אזל ולא הוה עמהון.

מה ראו חנניה מישאל ועזריה דנפלו בנורא. אלא אמרו, צפרדעים מפלין  
 גופהון בנורא, בשביל לאבאיש למצראי, במאמר דקודשא בריך הוא.  
 אנחנא על אחת כמה וכמה בשביל יקרא דמארנא.

ס"זוהר ח"א - פרשת תולדות - דף קמו.

יעקב אמר כלפי עשו די לי בעת בברכות הללו אבל לזמן ההוא שיערכו  
 לבני כלפי כל המלכים והשליטים של כל העולם אעלה אותם פשיגייע  
 אותו הזמן יתעוררו אותן הברכות מפל הצדדים ויתקיים העולם על קיומו  
 בראוי

תא חזי, כמה ברכאן אתברך יעקב, חד דאבוי, בההוא עקימו, ורווח כל  
 אינון ברכאן. וחד דשכינתא דבריה ליה קודשא בריך הוא, כד הוה אתי  
 מלבן, דכתיב, (בראשית לה) ויברך אלהים את יעקב. וחד, דברכיה ליה  
 ההוא מלאכא ממנא דעשו. וחד, ברכה אחרא, דברכיה ליה אבוה, כד  
 הוה אזיל לפדן ארם, דכתיב (בראשית כח) ואל שדי יברך אתך וגו'.

בההוא זמנא דחמא יעקב גרמיה בכל הני ברכאן, אמר, במאן ברכתא  
 דמנייהו אשתמש השתא. אמר, בחלשא מנייהו אשתמש השתא, ומאן

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

איהו, דא בתרייתא, דברכיה אבוה, ואף על גב דאיהי תקיפא, אמר, לאו איהי תקיפא בשלטנותא דהאי עלמא בקדמא.

אמר יעקב, אטול השתא דא ואשתמש בה, (קס"ו ע"ב, קע"ב ע"ב) ואסלק כל אינון אחרנין לזמנא דאצטריף לי ולבנאי בתראי. אימתי, בזמנא דיתכנשון כל עממיא לאובדא בני מעלמא, דכתיב, (תהלים קיח) **כל גוים סבבוני בשם יי כי אמילם. סבוני גם סבבוני וגו'.** סבוני כדבורים וגו'. הא הכא תלתא, לגבי תלתא דאשתארו. חד, אינון ברכאן קדמאי דאבוה. תרין, אינון ברכאן דברכיה קודשא בריה הוא. תלת, אינון ברכאן דברכיה ההוא מלאכא.

אמר יעקב, להתם אצטריכו, לגבי מלכין וכל עמין דכל עלמא, ואסליק לון להתם. והשתא לגבי דעשו, די לי בהאי. למלא, דהווי ליה כמה לגיונין תקיפין, כמה מארי מגיחי קרבא לאגחא קרבין, דזמינין לגבי מלכין תקיפין (דף קמו ע"ב) לאגחא בהו קרבא. אדהכי שמע על לסטים חד קפחא, אמר, הני בני תרעי יהכון תמן. אמר ליה, מפל לגיונין דילך, לית אנת משדר התם אלא אלין. אמר, לגבי ההוא לסטים, די באלין. דהא כל לגיונתי ומארי קרבא, אסתלק לגבי אינון מלכין תקיפין, ביומא דקרבא, דאצטריכו לי, ליהו.

אוף הכי יעקב אמר לגבי עשו, די לי השתא באלין ברכאן. אכל לההוא זמנא, דאצטריכו לבני לגבי כל מלכין ושליטין דכל עלמא, אסלק לון. כד ימטי ההוא זמנא, יתערון אינון ברכאן מפל סטרין, ויתקיים עלמא על קיומיה בדקא יאות, ומההוא יומא ולהלאה, יקום מלכותא דא על כל שאר מלכו אחרא, כמה דאוקמוה, דכתיב, (דניאל ב) תדק ותסף כל אלין מלכותא והיא תקום לעלמיא. והיינו ההיא אבנא, דאתגורת מן טורא די לא בידין, כמה דאת אמר (בראשית מט) משם רועה אבן ישראל, מאן אבן



# דְּחִיתַנִּי לְנֹפֶל וַיְהוּהָה עֲזָרְנִי: עֲזִי וְזַמְרַת יְהוָה וַיְהִי

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

דא. דא פֿנֿסט ישׂראל, כֿמָה דַאָת אָמַר, (בראשית כח) וְהָאֵבֶן הַזֶּה הוּא אֲשֶׁר שְׁמִתִּי מִצָּבָה וְגו'.

זוהר ח"א – פרשת וישלח – דף קעט.

**יִצְרַח הָרַע שְׁנַמְצָא תְּמִיד אֶצֶל הָאָדָם שְׂדוּחָה אֶת הָאָדָם תְּמִיד וְרוּצָה לְדַחוֹת אוֹתוֹ וְלִהְסִטּוֹתוֹ מֵעַם הַקִּבְּ"ה**

פֿתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (תהלים קיח) **דְּחָה דְּחִיתַנִּי לְנֹפֶל וַיְהִי עֲזָרְנִי**, דְּחָה דְּחִיתַנִּי, דְּחָה דְּחוּנִי מִבְּעֵי לִיָּה, מֵאִי דְּחָה דְּחִיתַנִּי. אֶלָּא דָּא סְטָרָא אַחָרָא דְּדַחֵיָא לִיָּה לְבַר נֶשׁ תְּדִיר, וּבְעֵי לְדַחֵיָא לִיָּה וְלֹא סְטָרָה לִיָּה מֵעַם קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא. וְדָא הוּא יִצְרַח הָרַע דְּאֶשְׁתַּכַּח לְגַבִּיָּה דְּבַר נֶשׁ תְּדִיר. וְלִקְבִּלִיָּה אַהֲדַר דְּוֹד וְאָמַר דְּחָה דְּחִיתַנִּי לְנֹפֶל. בְּגִין דְּאִיהוּ הָוָה אֶשְׁתַּדַּל לְגַבִּיָּה בְּכָל אֵינוֹן עֲקֵתִין לְאֶסְטָרָה לִיָּה מֵעַם קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא. וְעַלִּיָּה אָמַר דְּוֹד דְּחָה דְּחִיתַנִּי לְנֹפֶל בְּגִיָּהָם. וַיְהִי עֲזָרְנִי דְּלֹא אֶתְמַסְרָנָא בִּידָךְ.

וְעַל דָּא אֵית לִיָּה לְבַר נֶשׁ לְאֶזְדָּהָרָא מִנִּיָּה, בְּגִין דְּלֹא יִשְׁלוּט עַלִּיָּה. וְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא כְּדִין נְטִיר לִיָּה בְּכָל אַרְחוּי. דְּכַתִּיב, (משלי ג) אַז תִּלְךָ לְבִטָּח דְּרַכָּךְ וְרַגְלָךְ לֹא תִגּוֹף (משלי ד) בְּלִכְתָּךְ לֹא יִצְרַח צַעֲדָךְ וְאִם תִּרוּץ לֹא תִכָּשֵׁל. וְכַתִּיב, (משלי ד) וְאִרְחַ צַדִּיקִים כְּאוֹר נֶגְהָ הוֹלֵךְ וְאוֹר עַד נִכּוֹן הַיּוֹם.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה זְכַאִין אֵינוֹן יִשְׂרָאֵל דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא נְטִיר לֹאן בְּעַלְמָא דִּין וּבְעַלְמָא דְּאִתִּי, דְּכַתִּיב, (ישעיה ס) וְעַמָּךְ בְּלִם צַדִּיקִים לְעוֹלָם יִרְשׁוּ אַרְץ. בְּרִיף יִי לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן. (ע"כ פרשת וישלח)

לִי לִישׁוּעָה: קוֹל רִנָּה וִישׁוּעָה בְּאַהֲלֵי צַדִּיקִים  
 יְמִין יְהוָה עֲשֵׂה חֵיל: יְמִין יְהוָה רֹמְמָה יְמִין  
 יְהוָה עֲשֵׂה חֵיל: סֵלָא אַמּוֹת בִּי אַחִיָּה וְאַסְפֵּר  
 מַעֲשֵׂי יְהוָה: עֵיפֹר יִסְרְנֵי יְהוָה וְלַמּוֹת לֹא נִתְנַנְּנִי:

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

טזוהר ח"א – פרשת ויחי – דף ריט:

**בְּשִׁיעוֹרֵר הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת יְמִינוּ יִמְנַע מוֹת מֵהָעוֹלָם**

אָמַר רַבִּי חֲזִינָא, מֵאִי דְכָתִיב, (ישעיה כה) בַּלַּע הַמּוֹת לְנֶצַח. אָמַר לִיהוּ, כַּד  
 יִתְעַר קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְמִינָא דִּילִיהוּ, אֶתְמַנַּע מוֹתָא מִן עֲלָמָא. וְלֹא יִתְעַר  
 הָאִי יְמִינָא, אֲלֵא כַּד יִתְעַרוּן יִשְׂרָאֵל בִּימִינָא דְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּמֵאִי  
 נִיהוּ תוֹרָה, דְכָתִיב בָּהּ, (דברים לג) מִימִינוּ אֵשׁ דַּת לָמוֹ. בְּהָהוּא זְמַנָּא,  
 (תהלים קיח) יְמִין ה' עוֹשֶׂה חֵיל וְגו', לֹא אַמּוֹת בִּי אַחִיָּה וְאַסְפֵּר מַעֲשֵׂי יְהוָה.

עזוהר ח"ג – פרשת בלק – דף ר"ה.

**יִסֹר יִסְרְנֵי יְהוָה** דְּוֹד הַמְּלָךְ אָמַר אֶת זֶה עַל כָּל מַה שְּׁעֲשֵׂה בְּזֶה הָעוֹלָם וְאָמַר  
 עַל הַהִבְטָחָה שְׁהֵיִתָּה לּוֹ בְּאוֹתוֹ עוֹלָם עַל כָּל מַה שְּׁעֵבֵר בְּעוֹלָם הַזֶּה

פִּתַּח וְאָמַר, (תהלים קיח) **יִסֹר יִסְרְנֵי יְהוָה** וְגו', דְּוֹד מְלָכָא אָמַר דָּא, עַל כָּל מַה  
 (ס"א דאעבר) דְּעֵבֵד בְּהָאִי עֲלָמָא, וְאָמַר עַל אֲבִטְחוֹתָא דְהוּוּ לִיהוּ בְּהָהוּא  
 עֲלָמָא. עַל כָּל מַה דְּאֵעֵבֵר בְּהָאִי עֲלָמָא, דְּרִדִּיפוּ לִיהוּ, וְהוּוּ (ליה) עָרִיק  
 בְּאַרְעָא נּוֹכְרָאָה, בְּאַרְעָא דְמוֹאָב, וּבְאַרְעָא דְפְּלִשְׁתֵּי, וּמְכַלְהוּ שְׁזִיב לִיהוּ  
 קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלֹא שְׁבִיק לִיהוּ לְמוֹתָא, וְאָמַר עַל אֲבִטְחוֹתָא דְהוּוּ  
 עֲלָמָא.

אָמַר דְּוֹד, אִי הֵכָא חֲבִנָא לְגַבֵּי קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הֵכָא אֲלִקִּינָא, וְקַבִּילָנָא

# עִפְתָּחוּ לִי שַׁעֲרֵי צְדָק אֲבֹא בָם אֹדְדָה יְהוָה: זֶה הַשַּׁעַר לַיהוָה צְדִיקִים יִבְאוּ בוֹ: אֹדְדֶה פִי עֲנִיתָנִי

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

עונֶשָׂא דִילִי, וְאֲדַבֵּי לִי מִכָּל מַה דְּחִבְנָא, וְלֹא שְׂבִיק עוֹנֶשָׂא דִילִי לְהֵהוּא  
עֲלֵמָא, בְּתַר מֵיִתְהַ. וְדַאי יִסּוּר יִסְרָנִי יְהוָה, בְּהַאי עֲלֵמָא, בְּגִין לְנִקְאָה לִי.  
וְלַמּוֹת לֹא נִתְנַנִּי, בְּהֵהוּא עֲלֵמָא, לְנִטְלָא נִקְמַתָּא מִנְּאִי, וְאַנָּא, הָא קוּדְשָׂא  
בְּרִיךְ הוּא, אֲנִקִּי לִי זְמַנָּא חָדָא בְּהַאי עֲלֵמָא, מִכָּאן וְהִלְאָה אֲצִטְרִיכְנָא  
דְּלֹא אָהָא בְּכִסּוּפָא בְּעֲלֵמָא דְאַתִּי.

ע"זוהר ח"א - פרשת וירא - דף קג:

## בְּזִמְן שִׁישְׂרָאֵל יֵצְאוּ מִן הַגְּלוּת עֲתִידוֹת כָּל הַדְּרָגוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת לְשֵׁרוֹת עֲלֵיהֶם כְּרֵאוֹי

תָּא חֲוִי, אִית פִּתְחָא לְפִתְחָא וְדַרְגָּא לְדַרְגָּא, וּמְנַיְיְהוּ יְדִיעַ יִקְרָא דְקוּדְשָׂא  
בְּרִיךְ הוּא. פִּתַח הָאֱהָל, דָּא הוּא פִּתְחָא דְצִדְקָא. כְּמָא דְאַתְּ אָמַר (תהלים קיח)  
פִּתְחוּ לִי שַׁעֲרֵי צְדָק וְגו' דָּא פִּתְחָא קְדָמָא לְאַעְלָא בֵּיהּ, וּבְהַאי פִּתְחָא  
אֲתַחֲוּן כָּל שְׂאָר פִּתְחִין עֲלָאִין. מֵאן דְּזָכִי לְהַאי (פִּתְחָא) זְכִי לְמַנְדַּע בֵּיהּ  
וּבְכֻלָּהוּ שְׂאָר פִּתְחִין בְּגִין דְּכֻלָּהוּ שְׂרָאן עֲלֵיהּ.

וְהַשְׁתָּא דְפִתְחָא דָּא לֹא אֲתִידַע. בְּגִין דִּישְׂרָאֵל בְּגִלוּתָא וּכְלָהוּ פִּתְחִין  
אֲסִתְלָקוּ מִנֵּיהּ וְלֹא יְכַלִּין לְמַנְדַּע וּלְאַתְדַּבְּקָא. אַבְל בְּזִמְנָא דִּישְׂרָאֵל  
מִן גְּלוּתָא זְמִינִין כְּלָהוּ דַּרְגִין עֲלָאִין לְמַשְׁרֵי עֲלֵיהּ כְּדָקָא יָאוּת.

וּכְדִין יִנְדַעוּן בְּנֵי עֲלֵמָא חֲכָמַתָּא עֲלָאָה יִקִּירָא מַה דְּלֹא הָווּ יְדַעִין מִקְדָּמַת  
דְּנָא. דְּכִתִּיב, (ישעיה יא) וְנָחָה עָלָיו רוּחַ יְיָ רוּחַ חֲכָמָה וּבִינָה רוּחַ עֲצָה  
וּגְבוּרָה רוּחַ דַּעַת וְיִרְאַת יְיָ. כְּלָהוּ זְמִינִין לְאַשְׁרָאָה עַל הַאי פִּתְחָא תַּתְּאָה  
דְּאִיהוּ פִּתַח הָאֱהָל. וּכְלָהוּ זְמִינִין לְאַשְׁרָאָה עַל מְלָכָא מְשִׁיחָא בְּגִין לְמִידָן  
עֲלֵמָא דְכִתִּיב וְשֹׁפֵט בְּצִדְקַת דְּלִים וְגו'.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

זוהר ויקרא – פרשת אמור – דף צ"ה.

**פְּתַחֵי לִי פֶתַח כְּפִתְחוֹ שֶׁל מַחֲט וְאַנִּי אֶפְתַּח לָכֶם שְׁעָרִים עַל־זִנְיִם**

הוא, דָּלָא יִיעֲלוֹן לְגַבְאֵי בְּנֵי אֱלָא בְּךָ, אַנְתָּה הוּא פְּתַחַא לְאַעְלָא לִי (בר), אִי אַנְתָּה לָא תִפְתַּח פְּתַחְךָ, הָא אָנָא סְגִיר. דָּלָא יִשְׁכַּחוֹן לִי. בְּגִין בְּךָ, פְּתַחֵי לִי. פְּתַחֵי לִי וְדַאי. וְעַל דָּא אָמַר דְּוֹד, כַּד בְּעָא לְאַעְלָא לְמַלְכָּא, אָמַר (תהלים קיח) **פְּתַחוּ לִי שְׁעָרֵי צְדָק, אֲבֵא בָּם אוֹדָה יְהוָה. זֶה הַשְּׁעַר לִי**, דָּא הוּא פְּתַחַא וְדַאי לְאַעְלָא לְמַלְכָּא. זֶה הַשְּׁעַר לִי, לְאַשְׁכַּחַא לִיהוּ, וְלֹאֲתַדְבְּקָא בֵּיהוּ, וְעַל דָּא פְּתַחֵי לִי אַחוּתֵי רַעִיתֵי שְׂרָאֲשֵׁי וְגו'. בְּגִין לְאַדְוֹגָא עִמָּךְ, וְלִמְהוּי עִמָּךְ בְּשִׁלְמֵי דְעַלְמִין.

זוהר ח"ג – פרשת נשא – דף קכ"ב.

**אותו טוב הגנוז לאמר להם: פתחו לו בשער זה שנקרא אהבה, או בשער זה שנקרא תשובה, כל צדיק יפנס כפי דרגתו**

וּבְגִין דָּא מֵאֵן דְּאִיהוּ חִיִּיבָא, וְיִיעוֹל לְמַנְדַּע רְזִין דְּאוֹרֵיִיתָא, כַּמָּה מְלֶאכֶי חֲבֵלָה דְּאֲתַקְרִיאוּ חֲשָׁף וְאַפְלָה, נְחָשִׁים וְעַקְרָבִים חִיּוֹת בְּרָא אֲתַקְרִיאוּ, וּמְבַלְבְּלִין מִחֲשַׁבְתֵּיהוּ, דָּלָא יִיעוֹל לְאַתֵּר דְּלָאוּ דִּילִיהוּ.

אַבְל מֵאֵן דְּאִיהוּ טוֹב, כָּל אֱלִין נְטִירִין אֵינּוֹן לְמַמְרִיהוּ, וְקִטִּיגוֹר נַעֲשֶׂה סְנִיגוֹר, וְיִיעֲלוֹן (לִיהוּ) לְטוֹב הַגְּנוּז, וְיִמְרוֹן לִיהוּ מְרַנָּא, הָא בַּר נֶשׁ טוֹב וְצַדִּיק יִרָא שְׁמַיִם, בְּעֵי לְאַעְלָא קַדְמָךְ, אָמַר לָנוּ, (תהלים קיח) **פְּתַחוּ לִי שְׁעָרֵי צְדָק אֲבֵא בָּם אוֹדָה יְהוָה**. הַהוּא טוֹב הַגְּנוּז יִמָּא לוֹן, פְּתַחוּ לִיהוּ בְּהַאי תַרְעָא דְּאֲתַקְרִי אֶהְבָּה, אוּ בְּהַאי תַרְעָא דְּאִיהִי תְּשׁוּבָה. כָּל צַדִּיק יִיעוֹל כְּפּוֹם דְּרָגָא דִּילִיהוּ, וְרָוֵא דְּמַלְכָּה (ישעיה כו) פְּתַחוּ שְׁעָרִים וְיָבֵא גוֹי צַדִּיק וְגו'.

פרק קי"ח – פסוק כ' – זוהר חדש – פרשת נח דף כו:

**שבעה פתחים יש לנפשות הצדיקים להפנס עד מקום מעלתם ועל כל פתח**

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

**וּפְתַח שׁוֹמְרִים – עַד שְׁמֹנְיָעִים לְשַׁעַר הַשְּׂבִיעִי שֶׁהוּא עֲרֻבֹת וְגִנְזֵי חַיִּים  
טוֹבִים מִצְוִיִּים שָׁם וְכָל נִשְׁמוֹתֵיהֶם שֶׁל צְדִיקִים כָּלָם שָׁם**

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, עָשָׂה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יְרוּשָׁלַיִם לְמַעַלְהָ, כְּנֶגֶד יְרוּשָׁלַיִם  
שֶׁל מִטָּה. וְנִשְׁבַּע שֶׁלֹּא יָבֵא שָׁם, עַד שְׁיָבֹאוּ יִשְׂרָאֵל בִּירוּשָׁלַיִם שֶׁל מִטָּה.  
שְׁנַאָמַר, (הוֹשַׁע יֵא) בְּקִרְבָּךְ קָדוֹשׁ וְלֹא אָבֹא בְּעִיר.

וְשָׁבַע כְּתוּבֹת שֶׁל מְלֹאכֵי הַשָּׂרֵת שׁוֹמְרִים אוֹתָם סְבִיב, וְעַל כָּל פְּתַח וּפְתַח  
כְּתוּבֹת שֶׁל מְלֹאכֵי הַשָּׂרֵת. וְהֵם הַפְּתָחִים הַנִּקְרָאִים שְׁעָרֵי צְדָק. וְאֵלוּ הֵם  
הַפְּתָחִים, הַמְּכֻוּנִים לְהַכְנִס שָׁם נַפְשׁוֹת הַצְּדִיקִים. וְדוּד הַמְּלָךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם  
נִכְסֵף לָהֶם, שְׁנַאָמַר (תְּהִלִּים קיח) **פְּתַחוּ לִי שְׁעָרֵי צְדָק אָבֵא בָּם אוֹדָה יְהוָה, זֶה  
הַשַּׁעַר לְהַ' צְדִיקִים יָבֹאוּ בוֹ.**

וְלְמַעַלְהָ מֵהֶם שׁוֹמְרִים מַה"ש, בְּחֻמוֹת הָעִיר. שְׁנַאָמַר (ישעיה סב) עַל  
חֻמוֹתֶיךָ יְרוּשָׁלַיִם, זֶה הוּא יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל מַעַלְהָ, הַפְּקֻדֹתֵי שׁוֹמְרִים, אֵלוּ  
מַה"ש. וְתֵאנָא, **שָׁבַע פְּתָחִים יֵשׁ לְנַפְשׁוֹת הַצְּדִיקִים, לְהַכְנִס עַד מְקוֹם  
מַעַלְתָּם. וְעַל כָּל פְּתַח וּפְתַח שׁוֹמְרִים.**

**הַפְּתַח הָרֵאשׁוֹן**, נִכְנָסֶת הַנְּשֻׁמָּה בְּמַעֲרַת הַמְּכַפְלָה. שֶׁהִיא סְמוּכָה לְגֵן עֵדֶן.  
וְאֵדָם הָרֵאשׁוֹן, שׁוֹמֵר עָלָיו. וְזָכְתָה, הוּא מְכָרִיז וְאוֹמֵר, פָּנּוּ מְקוֹם, שְׁלוֹם  
בוֹאֵךְ. וְיִצְאָה מִפְּתַח הָרֵאשׁוֹן.

**הַפְּתַח הַשְּׂנִי** בְּשַׁעְרֵי גֵן עֵדֶן, וּמוֹצְאָה אֶת הַכְּרוּבִים, וְאֵת לַהֵט הַחֶרֶב  
הַמְּתִהֶפֶקֶת. וְזָכְתָה, נִכְנָסֶת בְּשְׁלוֹם. וְאֵם לָאוּ, שָׁם תִּקְבַּל עוֹנֶשְׁהָ, וְתִשְׁרַף  
בְּלֶהַב הַכְּרוּבִים. וְכַנְגָדָם הָיוּ הַכְּרוּבִים בְּמִקְדָּשׁ, בְּשַׁעַר שֶׁהִכְהִין נִכְנָס בְּיוֹם  
הַכְּפוּרִים, וְזָכָה נִכְנָס בְּשְׁלוֹם. לֹא וְזָכָה, מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרוּבִים יוֹצֵא לְהַב,  
וְנִשְׂרַף מִבְּפָנָיִם, וּמֵת. וְהָיוּ מְכֻוּנִים כְּנֶגֶד אֵלוּ אֲשֶׁר בְּשַׁעַר גֵּן עֵדֶן, לְצִרְף  
הַנְּשֻׁמוֹת.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

זכתה הנשמה, נותנין לה פינקס סימן ליכנס, ונכנסת לגן עדן אשר בארץ. ועמוד אחד של ענן ונוגה מעורב זה בזה, ועשן ונוגה סביביו. שנאמר, (ישעיה ד) וברא ה' על כל מכון הר ציון ועל מקראיה ענן יומם ועשן ונוגה. והוא נעוץ מלמטה למעלה לשערי שמים. זכתה לעלות למעלה, עולה באותו עמוד. לא זכתה יותר, נשארת שם, ומתעדת מהטוב אשר למעלה. דאמר רבי יוסי, ראיתי גן עדן, והוא מכון כנגד פרוכת קרח הנזרא אשר למעלה. והיא נהנית מזיו השכינה, אבל אינה ניונית ממנה.

זכתה לעלות, עולה באותו עמוד, עד שמגיעת עד הפתח השלישי. והוא נגד הרקיע הנקרא זבול. ומגיעת עד ירושלים אשר שם. ושם השומרים. זכתה, פותחין לה הפתחים ונכנסת.

לא זכתה, נועלים השערים, ודוחים אותה לחוץ, ונוטלים פינקסה ממנה, והנשמה אומרת, (שיר השירים ז) מצאוני השומרים הסובבים בעיר, אלו מלאכי השרת, השומרים בית המקדש וירושלים אשר למעלה. נשאו את רידי מעלי. זהו פינקס סימן שלה. שומרי החומות, כמה דאת אמר (ישעיה סב) על חומותיך ירושלים הפקדתי שומרים.

זכתה לעלות, נכנסת שם באותן השערים, ומשבחת להקדוש ברוך הוא בבית המקדש אשר למעלה. ומיכאל השר הגדול מקריב אותה לקרבן. אמר רבי יצחק לרבי חייא, מה קרבן הוא זה, יכול לומר כשאר הקרבן. אמר רבי חייא, הקרבה זו היא באדם המקריב דורון לפני המלך.

ומיכאל הולך עמה, עד הפתח הרביעי והחמישי והששי, אומר לפני הקדוש ברוך הוא, רבוננו של עולם, אשרי בנך, בני אהביך אברהם יצחק ויעקב, אשריהם הצדיקים הטובים הזוכים לזה. עד שמגיעים לשער השביעי, שהוא ערבות, וגנזי חיים טובים מצויין שם, וכל נשמותיהם של צדיקים כלם שם, ונעשים מלאכי השרת, ומקלסין לפני הקדוש ברוך הוא, ונזונין

**וְתַהֲי לִי לִישׁוּעָה: אֹדֶךָ כִּי עֲנִיתָנִי וְתַהֲי לִי לִישׁוּעָה: עֲבָאָן מֵאִסּוּ הַבּוֹנִים הֵיְתָה לְרֹאשׁ**

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

מזיו השכינה, אספקלריא המאירה, ושם המנוחה והנחלה, ונוח חיי העולם הבא, אשר עין לא ראתה אלהים וולתך.

ע"זוהר ח"א - פרשת נח - דף עב.

**יעקב תקן תפלת ערבית ובשביל התפלה הזו שתקן מה שלא תקן בן אדם מקדם לזה כראוי לכן שבח את עצמו ואמר והאבן הזאת אשר שמתי מצבה שעד אותה שעה לא תקן אותה אחר כמותו**

אמר ליה שאילנא על מה דאמרת בפסוקא דא (רזא דאבן שתיה דאמרת) והאבן הזאת אשר שמתי מצבה יהיה בית אלהים דדא אבן שתיה. (השתא דציית למלי) הויך אפשר, דהא אבן שתיה עד לא אתברי עלמא הות ומנה אשתיל עלמא, ואת אמרת אשר שמתי, דמשמע דייעקב שוי לה השתא. וכתוב ויקח את האבן אשר שם מראשותיו.

ותו דייעקב בבית אל הוה ואבנא דא הות בירושלם. אמר ליה כל ארעא דישראל אכפל תחותוי והווא אבן תחותיה הות. אמר ליה אשר שם כתיב. וכתוב והאבן הזאת אשר שמתי מצבה. אמר ליה אי ידעת מלה אימא לה.

פתח ואמר, (תהלים יז) אני בצדק אחוזה פניך אשבעה בהקיץ תמונתך. דוד מלכא חביבותא ודבקותא דיליה בהאי אבן הוה. ועלה אמר (תהלים קיח) אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה. וכד בעא לאסתכלא בחיזו יקרא דמריה, נטל להאי אבן בידיה בקדמיתא ולבתר עייל.

בגין דכל מאן דבעי לאתחזא קמי מריה, לא אעיל אלא בהאי אבן. דכתיב, (ויקרא יג) בזאת יבא אהרן אל הקדש. ודוד משבח גרמיה ואמר

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אני בצדק אחזה פניך. וכל אשתדלונתיה דדוד לאתחזאה בהאי אבן כדקא יאות לגבי דלעילא.

תא חזי, אברהם אתקין צלותא דצפרא ואודע טיבו דמאריה בעלמא. ואתקין ההיא שעתא בתקונתא כדקא יאות דכתיב, (בראשית כב) וישכם אברהם בבקר. יצחק אתקין צלותא דמנחה ואודע בעלמא דאית דין ואית דיין דיכול לשובא ולמידן עלמא.

יעקב אתקין צלותא דערבית, ובגין צלותא דא דאתקין מה דלא אתקין בר נש מקדמת דנא כדקא יאות. בגין כך שבח גרמיה ואמר (דף עב ע"ב) והאבן הזאת אשר שמתי מצבה. דעד ההיא שעתא לא שוי לה אחרא בנותיה.

ובגין כך ויקח את האבן אשר שם מראשותיו וישם אותה מצבה. מאי מצבה דהוה נפילה ואוקים לה. ויצוק שמן על ראשה. דהא בייעקב תליא מילתא למעבד יתיר מכל בני עלמא. אתא רבי יהודה ונשקיה, אמר ליה וכל האי ידעת (והיר) ואת משתדל בסחורתא ומנח חיי עלמא. אמר ליה דהוה דחיקא לי שעתיא, ואית לי תרין בגין וקנימין כל יומא בבי רב ואנא אשתדלנא על מזוניהו ולמיהב לון אגר למורייהו בגין דישתדלון באורייתא.

פתח ואמר, (מלכים א ב) ושלמה ישב על כסא דוד אביו ותבון מלכותו מאד. מאי שבחא דא. אלא דאתקין אבן שתיה ושוי עליה קדש הקדשים וכדין ותבון מלכותו מאד. וכתיב, (בראשית ט) וראיתיה לזכור ברית עולם. דהא קודשא בריה הוא תיאובתא דיליה בה תדיר, ומאן דלא אתחזי בה לא אעיל קמי מאריה. ועל דא כתיב וראיתיה לזכור ברית עולם.

זוהר ח"א – פרשת ויחי – דף רלא.



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

**מתחילים לנגן אותם המלאכים שאומרים שירה בראשית הלילה, בשביל שיעלה כבוד הקב"ה מלמטה למעלה ואיזו שירה היו אומרים? אותו נגון כנפי הפרובים הנה ברכו את ה' כל עבדי ה'**

פתח רבי יוסי ואמר, (איוב לח) על מה אדניה הטבעו, האי קרא קודשא בריה הוא אומר ליה, בגין דכד ברא עלמא, לא ברא ליה אלא על סמכין, דאינון ז' סמכין דעלמא. כמא דאת אמר, (משלי ט) חצבה עמודיה שבעה, ואינון סמכין לא אתידע על מה קיימין.

בגין דאיהו רזא עמיקא סתימא דכל סתימן. ועלמא לא אתברי, עד דנטל אבנא חדא, ואיהו אבנא דאתקרי אבן שתיה, ונטל לה קודשא בריה הוא, וזרק לה לגו תהומא, ואתנעין מעילא לתתא, ומניה אשתיל עלמא. ואיהו נקודה אמצעיתא דעלמא, ובהאי נקודה קיימא קדש הקדשים. הדיא הוא דכתיב, (איוב לח) או מי ירה אבן פנתה. כמא דאת אמר, (ישעיה כח) אבן בחן פנת יקרת. וכתיב, (תהלים קיח) **אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה.**

תא חזי, האי אבן אתברי מאשא ומרוחא וממיא, ואתגליד מבלהו, ואתעביד אבנא חדא, וקיימא על תהומי, ולזמנין נבעין מניה מיא, ואתמליין תהומי. והאי אבנא קיימא לאת באמצעיתא דעלמא, והאי איהו אבן דקיים ואשתיל יעקב, שתילו וקיומא דעלמא. הדיא הוא דכתיב, (בראשית לא) ויקח יעקב אבן וירימה מצבה.

והאבן הזאת אשר שמתי מצבה וגו', (בראשית כט) וכי האי אבן שוי ליה יעקב. והא האי אבן אתברי בקדמיתא, כד ברא קודשא בריה הוא עלמא. אלא דשוי לה (נ"א וכי השתא שוי ליה יעקב. והא עד לא אתברי עלמא הוות, אלא דיעקב שוי לה) קיומא דלעילא ותתא, ועל דא אשר שמתי מצבה כתיב. מאי אשר שמתי, דכתיב, יהיה בית אלהים, דשוי מדורא דלעילא הכא.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

תא חזי, האי אבן אית עלה שבעה עינים. כמא דאת אמר, (זכריה ג) על אבן אחת שבעה עינים, על מה אתקריאת שתייה. חד דמנה אשתיל עלמא. וחד, שתייה. שת יה, דשוי קודשא בריה הוא לה, לאתברכא מנה עלמא, בגין דעלמא מנה מתברכא.

ותא חזי, בשעתא דעאל שמשא, הני פרובים דקיימין בהאי דוכתא, והוו יתבי באת, הוו אקשן גדפיהו לעיל, ופרשי לון, ואשתמע קול נגונא דגדפיהו לעילא, וכדין שראן לנגנא אינון מלאכין, דאמרי שירתא בשירותא דליליא, בגין דיסלק יקריה דקודשא בריה הוא, מתתא לעילא. ומאי שירתא הוו אמרו, ההוא נגונא דגדפיהו דכרובים, (תהלים קלד) הנה ברכו את ה' כל עבדי ה' וגו', שאו ידיכם קדש וגו', וכדין (אינון) איהו שירתא לאינון מלאכי עלאי לומר.

במשמרתא תננינא, הני פרובים (דף רלא ע"ב) אקשי גדפיהו לעילא, ואשתמע קול נגונא דלהון, וכדין שראן לנגנא אינון מלאכין דקיימין במשמרתא תננינא. ומאי שירתא הוו אמרי בהאי שעתא, נגונא דגדפיהו דכרובים, (תהלים קכה) הבוטחים בה' כהר ציון לא ימוט וגו'. וכדין (ההוא) איהו (שירתא) שירותא לאינון דקיימי בהאי משמרה תננינא לנגנא.

במשמרה תליתאה, הני פרובים אקשו גדפיהו ואמרי שירתא, ומאי היא. (תהלים קיג) הללויה הללו עבדי ה' וגו', יהי שם ה' מבורך וגו', ממזרח שמש וגו'. כדין אינון מלאכין דקיימי במשמרה תליתאה, בלהו אמרי שירתא.

וכלהו כוכבי ומולי דברקיעא פתחי שירתא. כמה דכתיב, (איוב לח) ברון יחד כוכבי בקר ויריעו כל בני אלהים. וכתיב, (תהלים קמח) הללוהו כל כוכבי אור, דהא אינון כוכבי דנהורא, מנגנן על נהורא. (ס"א דממנן על שירתא).

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

כד אתי צפרא, וכדין נטלי שירתא אבתריהו דישראל (ס"א ישראל) לתתא, וסלקא יקריה דקודשא בריה הוא, מתתא ומלעילא. ישראל לתתא ביממא, ומלאכי עלאי לעילא בליליא, וכדין אשתלים שמא קדישא בכל סטרין.

והאי אבן דקאמר, בלהו מלאכי עלאי, וישראל לתתא, בלהו אתקפו בהאי אבן, ואיהי סלקא לעילא, לאתעטרא גו אבהן ביממא. **ובליליא,**

**קודשא בריה הוא אתי לאשתעשעא עם צדיקיא בנגתא דעדן.**

זכאין אינון כל דקיימי בקיומיהו, ומשתדלין באורייתא בליליא. בגין דקודשא בריה הוא וכל אינון צדיקיא דבנגתא דעדן, שמעו קלייהו דבגי נשא, אינון דמשתדלי באורייתא. כמה דכתיב, (שיר השירים ח) היושבת בגנים וגו'.

תא חזי, האי אבן, איהו אבן טבא. ודא הוא רזא דכתיב, (שמות כח) ומלאת בו מלואת אבן ארבעה טורי אבן. ואלין אינון סדרין (דאשלמותא) דאבן טבא, אשלמותא דאבן יקרה. בגין דאית (אשלמותא) אבן אחרא. דכתיב, (יחזקאל לו) ויהסירותי את לב האבן וגו'. וכתיב, (יחזקאל לו) ואת רוחי אתן בקרבכם. והאי איהו (ישעיה כח) אבן בחן פנת יקרת ואוקמוה.

זוהר חדש – פרשת בראשית – דף לב.

**אבן מאסו הבונים היתה לראש פנה – זה דוד המלך שהוא רגל הרביעי**

תנו רבנן, זמנא חדא, אזל רבי דוסתאי למחמי לר' אלעזר בן ערוך, אודמן ליה רבי חגי, אמר ליה לימא לן מר אורחא דתקנא קמיה, למאן אזל. אמר ליה למחמי סבר אפי יומין. אמר ליה מאן הוא. אמר ליה, מאן דנחתין קמיה רב רבי עלאי דמלכא בריה הוא.

אמר ליה, ניחא ליה למר דאיזיל עמיה לאורחיה. אמר ליה, אי תיכול

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

לְמַסְבֵּר סִבְרָא לְמַאי דְתַשְׁמַע, זִיל. וְאֵי לָא, סְטִי אַבְתְּרָךְ, כִּי הִיכִי דְלָא תַעֲנֵשׁ. אָמַר לִיהּ לָא לִיחֻשׁ מֵר לְהָאֵי, דְהָא שְׁמַעִית מִיִּלְתָּא דְרִזָּא עֵילְאָה, וְאַסְתְּכְּלִית בֵּיהּ, וְסִבְרִית סִבְרָא.

אָמַר לִיהּ וּמַאי הִיא, אָמַר לִיהּ שְׁמַעִית הָאֵי רִזָּא דְהָאֵי פְּסוּקָא, (שִׁיר הַשִּׁירִים ג) הִנֵּה מִטְתּוֹ שְׁלֹשְׁלֻמָּה, הִיא כּוֹרְסִיָּא יִקְרָא דְמִלְכָּא דְשְׁלָמָא כּוֹלָא דִּילִיהּ. שְׁשִׁים גְּבוּרִים סְבִיב לֶהּ, אֲלִין שְׁתִּין רַבְרְבִיָּא מְשַׁמְשִׁין עֵילְאִין קְדִישִׁין, דְּאִינוּן מְשַׁמְשִׁין גְּבִי כּוֹרְסָא יִקְרָא דְמִלְכָּא עֵילְאָה. מַגְבוּרֵי יִשְׂרָאֵל, דְּאִינוּן מְמַנְן תְּחוֹת שׁוֹלְטָנָא רַבְרְבָא קְדִישָׁא, מִיכָּאֵל אֲפּוֹטְרוּפְסָא דִּישְׂרָאֵל. בְּגִין דְּאִינוּן תְּחוֹת יְדִיהּ, כְּלָהּ רַבְרְבִין אֲפּוֹטְרוּפִין דִּישְׂרָאֵל, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב מַגְבוּרֵי יִשְׂרָאֵל.

אָמַר לִיהּ ר' דּוֹסְתָאֵי, יָאוּת אַנְתָּ יִתִּיר מְנִי, לְמִיזֵל לְמַחְמֵי סִבְרָא אֲפִי יוֹמִין. אֲזֵלוּ, כַּד מָטוּ לְגַבִּיהּ וְחָמָא לֹון, אָמַר לְשַׁמְשִׁיהּ זִיל וְאִימָא לֹון, דְּכּוֹרְסִיָּא דִּתְלַת קָיִמָא מַאי הִיא בְּלָא חַד.

שְׁמַע רַבִּי דּוֹסְתָאֵי, אַסְתְּכְּלִי בְּנַפְשִׁיהּ מִיִּלְתָּא, וְאָמַר לְשַׁמְשָׁא זִיל וְאִימָא לִיהּ לְמַר, דְּלָאוּ לְמַגְנָא אָמַר דְּוֹד, (תְּהִלִּים קִיח) **אָבְן מְאָסוּ הַבּוֹנִים הִיִּתְהָ לְרֵאשׁ פְּנֵה, דָּא דְּוֹד מִלְכָּא דְּאִיהוּ רַבִּיעָאָה.**

אֲזֵל שְׁמַשִּׁיהּ וְאָמַר לִיהּ הָאֵי מִיִּלְתָּא. אָמַר לִיהּ מִימַר שְׁפִיר קְאָמְרָת, אָלָא זִיל וְאִימָא לִיהּ, אֵן גְּעָלוּ בֵּיהּ בְּדוֹד, דְּאָמַר אָבְן מְאָסוּ הַבּוֹנִים.

אָמַר לִיהּ לְר' חַגִּי, שְׁמַעֲתָ בְּהָאֵי מִיִּלְתָּא פְּתָגָם, אָמַר לִיהּ תְּלַת עַנְיִינֵי שְׁמַעִית, חַד הוּא דְרִשָׁא, אָמַר לִיהּ לָאו לְדְרִשָׁא קָא אֲתִינָא הָכָא. דְּעוֹבְדָא דִּישִׁי וּבְנוֹי שְׁמַעֲנָא, אָבְל עֵיקְרָא דְמִלְתָּא אֵי שְׁמַעֲתָ, אִימָא.

אָמַר, עֵיקְרָא דְמִלְתָּא אִינוּן תְּרֵי עַנְיִינֵי דְשְׁמַעִית, חַדָּא הוּא דְאָמַר אָבָא, בְּיוֹמָא דְאֲתַבְּנִי בִּי מִקְדָּשָׁא עֲבַד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא טִיבוּ סְגִי לְדוֹד מִלְכָּא.

# פְּנֵה: אָבֹן מֵאִסּוֹ הַבּוֹנִים הַיְתֵה לְרֹאשׁ פְּנֵה:

\*\*\*\*\* זוּהַר הַקְדוּשׁ \*\*\*\*\*

דְּבַתֵּר דְּאֵנְדֵּמֵן לִיָּה הֵהוּא חוּבָא, וְאָף עַל גַּב דְּמַחֵל לִיָּה קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, כִּד נִפְק מֵהַאי עֲלָמָא, לָא שְׂבָקוּהוּ מִלְּאֲכִי עֵילְאִי לְמַעַבְר תְּרַעֵי יְרוּשָׁלַיִם דְּלַעִילָא, וְהוּהוּ יְתִיב אַבְרָאִי.

וּבִיּוֹמָא דְאַתְבְּנִי בִּי מִקְדְּשָׁא, קָרָא קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְמִיכָאֵל רַבְרַבָּא קְדִישָׁא, וּמִנֵּי לִיָּה לְמַהוּי הוּא, וְשִׁתִּין קְדִישִׁין עֵילְאִין, אֶפּוֹטְרוּפְסִים דִּישְׂרָאֵל, אֵינוֹן דְּאֶסְחָרוּ כּוּרְסֵי קְדִישָׁא דִּיקָרִיָּה.

וּמִנֵּי לִיָּה לְמִיכָאֵל, לְמִיעַל לְדוֹד מְשִׁיחָא בְּתַרְעֵי יְרוּשָׁלַיִם דְּלַעִילָא, וְלֹאֲתַקְנָא לִיָּה עִם אַבְהָתְנָא, רְתִיכָא קְדִישָׁא עֵילְאָה, הֵדָא הוּא דְכְתִיב, (מַלְכִים א ח) עַל כָּל הַטּוֹבָה אֲשֶׁר עָשָׂה ה' לְדוֹד עַבְדּוֹ וּלְיִשְׂרָאֵל עַמּוֹ.

וְאִיהָךְ, עֲנִינָא הוּא, דְכְתִיב בִּיהוּדָה סְבוּי, דְּגַעְלוּי בֵּיה אַחֻי. הֵדָא הוּא דְכְתִיב, (בְּרַאשִׁית לח) וַיֵּרֶד יְהוּדָה מֵאֵת אַחֻי, דְּסָרוּ לִיָּה מִגְּאוּתִיָּה. וְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא לָא נִיחָא קַמֵּיהָ מְכָל בְּנוֵי דִיעֶקֶב לְמַהוּי שׁוּלְטָנָא דְּמַלְכוּתָא דְּעֵלְמִין, אֶלָּא לִיָּהוּדָה. הֵדָא הוּא דְכְתִיב, (שִׁם מט) לָא יְסוּר שְׂבֵט מִיָּהוּדָה וְכו' וְלוֹ יִקָּהֵת עַמִּים, הוּא בְּלַחוּדוּי, וְלֹא לְשָׂאֵר בְּנוֵי דִיעֶקֶב, וְהֵינּוּ מְלֹתָא דִּיהוּה אָמַר אָבוּי.

וְתוּ שְׂמַעְנָא, מֵאִי חָמָא קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְמִיָּהב שׁוּלְטָנוּתָא לִיָּהוּדָה מְכָל שְׂאָר אַחֻי. אֶלָּא, אֶסְתַּבֵּל קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא בְּשִׁמְיָהּ הַגְּדוֹל דִּיהוּה רְשִׁים בְּשִׁמְיָהּ דִּיהוּדָה, וּבְגִינִיָּה אֶשְׁלֹטִיָּה עַל כָּלָא, וְשׁוּלְטָנִיָּה לָא תַעֲדִי. אֶתָּא ר' דּוּסְתָאִי וּנְשָׁקִיָּה בְּרִישִׁיָּה.

מֵאֵת יְהוָה הִיְתָה זֹאת הִיא נִפְלְאֹת בְּעֵינֵינוּ:  
 מֵאֵת יְהוָה הִיְתָה זֹאת הִיא נִפְלְאֹת בְּעֵינֵינוּ: זֶה  
 הַיּוֹם עָשָׂה יְהוָה נִגְיֵלָה וְנִשְׁמַחָה בּוֹ: זֶה הַיּוֹם  
 עָשָׂה

יְהוָה נִגְיֵלָה וְנִשְׁמַחָה בּוֹ:

אֲנֵנוּ יְהוָה הוֹשִׁיעָה נָא:  
 אֲנֵנוּ יְהוָה הוֹשִׁיעָה נָא:  
 אֲנֵנוּ יְהוָה הַצְּלִיחָה נָא:  
 אֲנֵנוּ יְהוָה הַצְּלִיחָה נָא:

בְּרוּךְ הוּא בְּשֵׁם יְהוָה בִּרְכָנוּכֶם מִבֵּית יְהוָה:  
 בְּרוּךְ הוּא בְּשֵׁם יְהוָה בִּרְכָנוּכֶם מִבֵּית  
 יְהוָה: אֵל יְהוָה וַיָּאָר לָנוּ אִסְרוּ חַג בְּעֲבוֹתַיִם עַד  
 קִרְנֹת הַמְּזֻבָּח: אֵל יְהוָה וַיָּאָר לָנוּ אִסְרוּ חַג  
 בְּעֲבוֹתַיִם עַד קִרְנֹת הַמְּזֻבָּח: אֵלֵי אַתָּה וְאוֹדְךָ  
 אֱלֹהֵי אֲרוֹמְמֹנְךָ: אֵלֵי אַתָּה וְאוֹדְךָ אֱלֹהֵי אֲרוֹמְמֹנְךָ:  
 הוֹדוּ לַיהוָה כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: הוֹדוּ  
 לַיהוָה כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:

# עֵיְהוּדוֹ לַיהוּדָה כִּי טוֹב חֲסִדוֹ:

## כִּי לְעוֹלָם

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

**מעשה: לעשה נפלאות גדלות לבדו כי לעולם חסדו כמה טובות עשה  
הקב"ה עם בני האדם**

**לעשה נפלאות גדלות לבדו כי לעולם חסדו** (קלו, ד): [זוהר ח"ג פרשת בלק (דף ר:)] רבי פנחס היה הולך לראות את בתו, אשתו של רבי שמעון, שהיתה חולה, והיו הולכים אתו החברים, והוא רכב על חמורו. עד שהיה הולך בדרך, פגע בשני ערבים. אמר להם, בשדה זה התעורר קול מימי העולם. אמרו לו, מימי העולם אין אנו יודעים, מימינו אנו יודעים. שהרי יום אחד היו אותם לסטים מקפחים דרכים של אנשים באותו שדה, ופגעו באותם יהודים ורצו לקפחם, ונשמע מרחוק בשדה הזה קול החמור הזה שנער פעמים, ובאה שלהבת אש באותו קול (באותו שדה) ושרף אותם, ונצלו אותם יהודים. אמר להם, ערבים, בדבר זה שאמרתם לי, תנצלו יום זה מלסטים אחרים שמחכים לכם בדרך. בכה רבי פנחס ואמר, רבון העולם התרחשות נס זה עשית בגללי, ונצלו אותם יהודים ולא ידעתי. פתח ואמר, (תהלים קלו) **לעשה נפלאות גדלות לבדו כי לעולם חסדו. כמה טובות עשה הקדוש ברוך הוא עם בני האדם, וכמה נסים מרחיש להם בכל יום, ולא יודע, רק הוא בלבדו.** אדם קם בבקר ונחש בא להרגו, והאדם שם רגלו על ראשו והורגו, ולא ידע בזה האיש, פרט לקדוש - ברוך - הוא בלבדו - **הוי לעשה נפלאות גדלות לבדו.** אדם הולך בדרך ולסטים מחכים להרגו, בא אחר ונתן כפר תחתיו והוא נצל, לא ידע הטוב שעשה לו הקדוש ברוך הוא והנס שהרחיש לו, רק הוא בלבדו - **הוי לעשה נפלאות גדלות לבדו.** לבדו עשה ויודע, ואחר לא יודע.

אמר לחברים, חברים, מה ששאלתי לערבים האלה שנמצאים תמיד

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בשדות אם קול החברים שהם משתדלים בתורה שמעו, שהרי רבי שמעון ורבי אלעזר בנו ושאר החברים הלכו לפנינו ולא ידעו מאתנו, ושאלתי לערבים הללו עליהם, שידעתי שקולו של רבי שמעון ירגיז שדות והרים, והם גלו לי מה שלא ידעתי. עד שהיו הולכים, אותם ערבים חזרו אליו. אמרו לו, זקן זקן, אתה שאלתנו מימי העולם, ולא שאלת על יום זה, שראינו תמיהה על תמיהה. ראינו חמשה בני אדם יושבים, וזקן אחד יחד אתם, וראינו עופות מתכנסים ופורשים כנפים על ראשיהם, אלו הולכים ואלו שבים, והצל לא עבר מעל ראשיהם, ואותו זקן הרים קולו עליהם, והם שומעים. אמר, על זה שאלתי. ערבים ערבים, תלכו, ודרך זו תהא תקינה לפניכם בכל מה שתמצאו. שני דברים אמרתם לי ששמחתי בהם. הלכו. אמרו לו החברים, אותו מקום שרבי שמעון שרוי בו, איך אנו יודעים? אמר להם, תשאירו לבעל פסיעות הבהמות שהוא ידריך פסיעותיו לשם. לא היה טוען חמורו, וחמורו סטה מהדרך שני מילין, והלך לשם. התחיל לנהור שלש פעמים, ירד רבי פנחס ואמר לחברים, נקום לקבל סבר פני הימים, שעכשו יצאו אלינו פנים גדולות ופנים קטנות. שמע רבי שמעון נהרת החמור, אמר לחברים, נקום שהרי קול (שמחת) החמור של הזקן החסיד התעורר אלינו. קם רבי שמעון וקמו החברים.

פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים צח) **מזמור שירו לה' שיר חדש פי נפלאות עשה וגו'.** מזמור, זקוף טעם למעלה, (שיר יתום קראנו לזה) למה? אלא רשום טעם גדול, שהרי בא אותו מזמור מתעטר בעטרת עליונה למעלה על ראשו ובא זקוף. מי אמר שירה זו? אותן פרות באותן געיות שהיו גועות. שירו לה' שיר חדש, למי היו אומרות שירו? לכמה מרכבות, לכמה ממנים, לכמה דרגות, שהיו באים שם ויצאו לקבל את הארון (סתם). ולהם היו אומרות. שירו לה' שיר חדש - זכר. מה הטעם כאן שיר,



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ומשה אמר שירה, נקבה? אלא שם במשה ארון אחד (לחוד). זאת, יצאה מהגלות היא ואוכלוסייה, ולא יותר, ומשום זה את השירה הזאת, נקבה. אבל כאן ארון ומה שהיה בתוכו יצא, ומשום אותו שהיה גנוז בתוכו נאמר שיר חדש, זכר. פי נפלאות עשה - מה שעשה לפלשתים ומה שעשה לעבודה זרה שלהם. הושיעה לו ימינו, למי לעצמו. מי זה עצמו? אותו מזמור עצמו, ורוח עליונה קדושה גנוזה בו. ימינו - אותו שירש הזקן, וזו ימינו, שהחזיק באתו מזמור ולא השאירו ביד אחר.

כאן יש לגלות דבר אחד: כל פעם שאותו ימין היה להרחיש נס, היה מחזיק במזמור זה ושם אותו לפניו להחזיק בו, כאבא שמחזק ימינו בחזה בנו לפניו ואומר: מי הוא שיקרב לבני? בין שסרח לגבי אביו, שם אביו ידיו על כתפיו לאחור, וזרקו בידי שונאיו. כביכול בהתחלה כתוב, (שמות טו) ימינה ה' נאדרי בכח. בכח מי? אותו הנודע. בערבית קוראים לחזה כח. אותו ימין נאדרי ונתחזק בכח. מי הוא שיקרב לבני. אחר כך מה כתוב? (איכה ב) השיב אחור ימינו מפני אויב. שם ימינו על כתפו ודחה אותו לידי שונאיו. בהתחלה ימינו לפניו בחזהו להתחזק בו, ואחר כך לאחוריו על כתפיו לדחות אותו. וכאן - הושיעה לו ימינו וזרוע קדשו, שתי זרועות להתחזק בו. שאם אותן פרות שלא התרגלו בנסים, אלא אותה שעה בגעיה שלהן אמרו שירה זו, נעירת חמור הזקן החסיד שרגיל בנסים על אחת כמה וכמה שאמר שירה. חברים, אם תאמרו שאין דרכו של החמור בכך מיום שנברא העולם, צאו וראו אתון בלעם הרשע שנצחה את בעליה בכל. חמורו של רבי פנחס בן יאיר על אחת כמה וכמה. ועוד, אתון בלעם בשדברה, מלאך עליון היה עליה מלמעלה.

כעת יש לגלות. חברים שמעו. פי האתון שנברא בערב שבת בין



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בענפים לשלשה צדדים עליהם, ומעין מים נובעים לפניהם. שמחו כל החברים, ושמחו רבי פנחס ורבי שמעון. אמר רבי פנחס, טרח גדול היה לאותם עופות בתחלה, וטרח בעלי חיים לא צריכים, שהרי כתוב (תהלים קמה) **ורחמיו על כל מעשיו**. אמר רבי שמעון, אני לא הטרחתי אותם. אבל אם הקדוש ברוך הוא חס עלינו, איננו יכולים לדחות את המתנות שלו. ישבו תחת אותו האילן, ושתו מהמים ונהנו שם.

**לרקע הארץ על המים פי לעולם חסדו** (קלו, ו): [זוהר חדש פרשת בראשית (דף יז.)] אמר רבי יוסי, המים היו היסוד של הכל, משום שמצאנו שעקר כל מעשה בראשית שלו היו מן המים, ושנינו, בתחלה היו המים מפזרים תחת השמים, עד שגער הקדוש ברוך הוא בהם, והכניסם ואספם את מקום אחד. והו שכתוב (בראשית א) יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראה היבשה. ולאחר כך נתפזרו כמתחלה, ורקע הארץ על המים. והו שכתוב (תהלים קלו) **לרקע הארץ על המים פי לעולם חסדו**. אמר עולא, וכי למה צריך כאן חסד, שכתוב **לרקע הארץ על המים פי לעולם חסדו?** אמר רבי יוסי, חסד גדול עשה הקדוש ברוך הוא בעולמו שהעמיד הארץ על המים, שאלמלא לא היתה הארץ מלמעלה, היה העולם מטשטש בבת אחת. אמר רבי חסדא, אלמלא כך, לא היו בני אדם נוטעים וחורשים וזורעים. עכשו שהארץ למעלה, נוטעים וזורעים, והארץ עומדת בכחה ובקיומה מפני לחות המים אשר מתחת לארץ. ומלמטה יוצאים כמה נהרות, כמה מעינות, כמה מקואות, לדשן כל העולם ולהצמיח הכל, וזהו החסד שעשה הקדוש ברוך הוא עם בריותיו ועם כל העולם.

פרק קל"ו – פסוק כ"ה

**שלשה שליטים הם למעלה שהקדוש ברוך הוא נודע בהם והם סוד נכבד**

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

### שְׁלוֹ וְאֵלֶּה הֵם: מִחַ וְלֵב וְכָבֵד

נֹתֵן לָחֶם לְכָל בָּשָׂר פִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ (קלו, כה): [זוהר ח"ב פרשת תרומה (דף קנ"ג.)] רַבִּי חֲזִיָּא הָיָה הוֹלֵךְ לְרַבִּי שְׁמַעוֹן לְטַבְרִיָּה, וְהָיוּ עִמּוֹ רַבִּי יַעֲקֹב בַּר אִידִי וְרַבִּי יִיסָא הַקָּטָן. עַד שֶׁהָיוּ הוֹלְכִים, אָמַר רַבִּי יִיסָא לְרַבִּי חֲזִיָּא, תְּמוּדָה מַה שְׁפָתוֹב (מלכים א ב) וְלִבְנֵי בְרוּזֵי הַגְּלָעָדִי תַעֲשֶׂה חֲסֵד וְהָיוּ בְּאֲכָלִי שְׁלַחֲנָךְ וְגו'. אִם כֶּף, כָּל טוֹב וְאַמֶּת לְאָכַל עַל שְׁלַחְנוּ וְלֹא יוֹתֵר, מִשָּׂאֵמֶר כָּאֵן וְהָיוּ בְּאֲכָלִי שְׁלַחֲנָךְ. וְעוֹד, לֹא כְבוֹד הַמֶּלֶךְ הוּא שִׂיאֲכַל אִישׁ אַחַר עַל שְׁלַחַן הַמֶּלֶךְ, וְלֹא צָרִיךְ זֶה אֶלָּא הַמֶּלֶךְ לְבַדּוֹ, וְכָל הַגְּדוֹלִים שְׁלוֹ סְבִיבוּ לְמִטָּה מִמֶּנּוּ.

אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא, לֹא שְׁמַעְתִּי בְּזֵה דְבַר, וְלֹא אָמַר. אָמַר לוֹ לְרַבִּי יַעֲקֹב בַּר אִידִי, וְאַתָּה שְׁמַעְתָּ בְּזֵה הַדְּבָר? אָמַר לוֹ, אַתָּם שְׂוִינְקִים בְּכָל יוֹם מְדַבְּשׁ שְׁמֵן הָעֲלִיּוֹן לֹא שְׁמַעְתֶּם, כָּל שֶׁכֵּן אָנִי. שְׂאֵל אֶת רַבִּי יִיסָא, וְאַתָּה שְׁמַעְתָּ בְּזֵה דְבָר? אָמַר לוֹ, אֵף עַל גַּב שְׂאֵנִי תִינּוֹק וּמְלַפְנֵי מְסַפֵּר יָמִים בְּאַתִּי אֲלִיכֶם וְלֹא זְכִיתִי מִקֶּדֶם לָזֶה – אָנִי כֵּן שְׁמַעְתִּי. פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים קלו) **נֹתֵן לָחֶם לְכָל בָּשָׂר פִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ.** מָה רָאָה דָּוִד שְׁבִסְיוֹם הַהֲלֵל הַגְּדוֹל סִיִּים כֶּף בְּפִסּוֹק הַזֶּה? אֶלָּא שְׁלִשָּׁה שְׁלִיטִים הֵם לְמַעְלָה שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נוֹדֵעַ בָּהֶם, וְהֵם סוֹד נְכַבֵּד שְׁלוֹ, וְאֵלֶּה הֵם: מִחַ וְלֵב וְכָבֵד. וְהֵם בְּהַפָּךְ שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה. לְמַעְלָה הַמִּחַ נוֹטֵל בְּרֵאשׁ, וְאַחַר כֶּף נֹתֵן לֵלֵב, וְהֵלֵב נוֹטֵל וְנֹתֵן לְכָבֵד, וְאַחַר כֶּף הַכָּבֵד נֹתֵן חֶלֶק לְכָל אוֹתָם מְקוֹרוֹת שְׁלִמְטָה, כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּרֵאוּי לוֹ. לְמִטָּה הַכָּבֵד נוֹטֵל בְּרֵאשׁ, וְאַחַר מְקָרֵב הַכָּל לֵלֵב, וְהֵלֵב נוֹטֵל אֶת הַיְפֹּה שֶׁל הַמְּאָכָל. כֵּיּוֹן שְׁנוּטֵל וּמִתְחַזֵּק מֵאוֹתוֹ כַּח וְרָצוֹן שְׁנוּטֵל, נֹתֵן וּמְעוֹרֵר אֶל הַמִּחַ. וְאַחַר כֶּף חוֹזֵר לְכָבֵד וּמְחַלֵּק מְזוּן לְכָל מְקוֹרוֹת הַגּוֹף. (ביום שהאדם מתעורר בתענית, מתעורר למעלה כאותה דגמא ממש, וביום של שבע לא כר).

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

**ביום של תענית, אדם מקריב מאכל ומשתה לכבוד העליון,** ומה הוא מקריב? חלבו ודמו ורצונו. אותו כבוד נוטל הכל בְּרָצוֹן. בִּיּוֹן שֶהֵבֵל הוא אליו, נוטל ומקריב הכל לפני הלב, שהוא גדול ושולט עליו. בִּיּוֹן שֶהֵלֵב נוטל ומתחזק הרצון, מקריב הכל למח, שהוא שליט עליון על כל הגוף. אחר כך חוזר הכבוד ומחלק חלקים לכל אותם מקורות ואיברים שלמטה. בזמן אחר, באשר (כל) המח נוטל הכל בתחלה, ואחר כך נותן ללב, והלב נותן לכבוד, והכבוד נותן לכל המקורות והאיברים שלמטה, ואחר כך בְּשֵׁרוּצָה לחלק מזון לעולם הזה, בְּרֵאשׁוֹנָה נותן ללב, שהוא המלך שבארץ, ושלחן המלך מתעורר בְּרֵאשׁוֹנָה מכל שאר בני העולם. אשריו מי שהיה בחשבון של שלחן המלך, שהרי ידוע הוא להיטיב לו באותו טוב שלמעלה. (ומשום כך) וזהו טוב ואמת שעשה דוד לבני ברזלי, שכתוב והיו באכלי שלחנה. ואם תאמר שבשלחן המלך אוכל אדם אחר פרט לו – לא! אלא המלך אוכל בְּרֵאשׁוֹנָה, ואחר כך כל העם. ואותם שאוכלים עם המלך בשעה שהוא אוכל – אותם שחביבים עליו מכלם, והם נמנים משלחן המלך. ואם תאמר, הרי כתוב (שמואל ב ט) על שלחן המלך תמיד הוא אכל – משום שכל מזונו לא עושה חשבון אחר, אלא על שלחן המלך, שמשם היה בא מזונו ומאכלו. וזהו על שלחן המלך תמיד הוא אכל. בא רבי חייא ונשקו על ראשו. אמר לו, תינוק אתה, וחקמה עליונה שורה בלבך. בינתיים ראו את רבי חזקיה שהיה בא. אמר לו רבי חייא, ודאי בחברות זו הקדוש ברוך הוא יתחבר עלינו, שהרי דברים חדושי תורה יתחדשו כאן.

**נותן לחם לכל בשר פי לעולם חסדו** (קלו, כה): [זוהר ח"א פרשת בראשית (דף מז). השלמה מהשמטות סימן כ"ה] בא ראה, עשר נטיעות, ערבה ונסוף המים – הלכה למשה מסיני, שאר הדברים של התורה – תורה, וכאן הלכה. מה הטעם? אלא משום שמקום זה שנקרא הר סיני, תורה שבכל פה

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

למדה את משה לקשר קשרי האמונה. אותן עשר נטיעות שנטע הקדוש ברוך הוא, שאחו אותן באותו מקום שנקרא ערב שביעית, ויעשו פרי באותו בית סאה, כדי שיבא מזון לעולם בשביעית הזו, שאין להם מזון אלא מאותה שנה ששית שזורעים בה זרעים. זהו שכתוב (הושע י) זרעו לכם לצדקה וקצרו לפי חסד. מה שזורעים יהיה לאותו מקום שנקרא צדקה שלמה, ואז וקצרו לפי חסד, או יהיה טוב העליון. ומי הוא לפי חסד? זה אברהם. בא ראה, למטה שבעה מעשים יש ביניהם. זריעה – כנגד האם העליונה, זהו שכתוב (בראשית מז) הא לכם זרע. קצירה – כנגד דרגת אברהם, זהו שכתוב [ו] קצרו לפי חסד. דישה בחרוץ – כנגד דרגת יצחק, שעושה דין ומפריד תבן מאותו בר. דין מפריד ממנו, ועושה דין ברשעי העולם, ואז הוא (תהלים לה) כמץ לפני רוח. ורוח הזו זו הדרגה של יעקב, שכתוב (בראשית מה) ותחי רוח יעקב, וכנגדו זורה. ואותו המץ נתן לאש למאכל. טוחן – כנגד דרגת משה. לש – כנגד דרגת אהרן. אופה – כנגד דרגת צדיק, ונעשה לחם בידו של צדיק באותו אור שיש בציון. זהו שכתוב (תהלים קלו) נתן לחם לכל בשר. בתחלה ל"כל", ואחר כך לאותו מקום שנקרא בשר. ומה זה לחם? זה הקיום.

**ובשנה השביעית הזו לא עושים מלאכה, אלא אוכלים אותו לחם שנתן להם בשנה הששית, וכל העולמות נחים בחדוה. וכל העניים והעשירים, בלם שוים במקום זה, שהרי כל התחתונים נזונים משנה השביעית הזו. ואם אדם עושה סחורה באותם פרות, המקום הזה של עניות מונע ממנו ברכות, ולכן מונע ממנו ברכות. וצריך אדם להראות שלארץ הקדושה הזו של הקדוש ברוך הוא יש נחת עם בעלה, והקדוש ברוך הוא נותן לחם לכל הזה, ו"כל" לאותו מקום שנקרא (בראשית ב) בשר מבשרי, ואין לה אור משלה, אלא אותם ספיקי הששית שנוזרו בה ממילא. וצריך אדם באותו ערב שביעית לעשות מלאכת הארץ באותן עשר נטיעות**

הוֹדוּ לַאלֹהֵי הָאֱלֹהִים  
 הוֹדוּ לַאֲדֹנֵי הָאָרְצִים  
 לַעֲשֵׂה נִפְלְאוֹת גְּדִלוֹת לְבָדוֹ  
 לַעֲשֵׂה הַשָּׁמַיִם בְּתַבּוּנָה  
 לְרוֹקַע הָאָרֶץ עַל הַמַּיִם  
 לַעֲשֵׂה אוֹרִים גְּדִלִים  
 אֶת הַשָּׁמֶשׁ לְמַמְשֶׁלֶת בַּיּוֹם  
 אֶת הַיָּרֵחַ וְכּוֹכָבִים לְמַמְשֶׁלֶת בַּלַּיְלָה  
 בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:  
 בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:  
 בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:  
 בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:  
 בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:  
 בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:  
 בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:  
 לְמַבְּה מַצְרִים בְּכּוֹרֵיהֶם  
 וַיּוֹצֵא יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם  
 בְּיַד חֲזָקָה וּבְזִרְעֵ נְטוּיָה  
 לַגִּזְרֵ יַם סוּף לַגִּזְרִים  
 בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:  
 בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:  
 בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:  
 בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:  
 בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:  
 בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:  
 בִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ:

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שֶׁהַשְּׁתַּלְמוּ בָּהּ, שֶׁתִּתְיַחַד הָאָרֶץ הַזֹּאת עִמָּהֶם וְלֹא תִפְרָד מֵהֶם, וְאִם הִיא  
 תִּקְרָא נְטִיעָה, נְטִיעָה שְׁנִטְעַת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כִּדְּבַר שֶׁלֹּא יִמְנַע מִמֶּנָּה  
 אוֹתוֹ טוֹב שֶׁיֵּשׁ לָהּ עִם בַּעֲלָהּ מְנוּחָה בְּשָׁבִיעִית. וְלִכֵּן נִבְרָא אָדָם בַּיּוֹם  
 הַשְּׁשִׁי, וְהוֹדוּגָה עִמּוֹ בַּת זוּגוֹ לְהַתְעַבֵּג בְּשִׁבְתָּ, וְעַכְשָׁיו הוֹדוּגָה צָדֵק עִם  
 נְשִׂי לְתַת אוֹר לְהַר סִינַי הַזֶּה.

|                        |  |
|------------------------|--|
| כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: | וְהַעֲבִיר יִשְׂרָאֵל בְּתוֹכוֹ        |
| כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: | וְנִעַר פְּרַעַה וְחִילוֹ בַיּוֹם סוּף |
| כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: | לְמוֹלִיד עַמּוֹ בַּמִּדְבָּר          |
| כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: | לְמַכָּה מְלָכִים גְּדֹלִים            |
| כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: | וַיַּהַרְג מְלָכִים אֲדִירִים          |
| כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: | לְסִיחוֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי             |
| כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: | וְלַעֲזוֹג מֶלֶךְ הַבְּשָׁן            |
| כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: | וְנָתַן אֶרְצָם לְנַחֲלָה              |
| כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: | נַחֲלָה לְיִשְׂרָאֵל עַבְדּוֹ          |
| כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: | שֶׁבִשְׂפִלְנוּ זָכַר לָנוּ            |
| כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: | וַיַּפְּרִקֵנוּ מִצָּרֵינוּ            |
| כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: | נוֹתַן לָחֶם לְכָל בֶּשֶׂר             |
| כִּי לְעוֹלָם חֲסִדוֹ: | הוֹדוּ לְאֵל הַשָּׁמַיִם               |

עֲדַנְשַׁמַּת כָּל חַי תִּבְרַךְ אֶת שְׁמֶךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ  
 וְרוּחַ כָּל בֶּשֶׂר תִּפְאֵר וְתִרְוַמֵם זְכָרְךָ מִלְּפָנֵינוּ

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

עֲדַנְשַׁמַּת כָּל חַי

בווהר פרשת תרומה (חלק ב' - דף קל"ז ע"ב):

הַנְּשַׁמָּה הַזֹּאת שֶׁיּוֹצֵאת מִפִּנֵּינוּ יֵשׁ רְשׁוֹת לְבָרְךָ אֶת הַמָּקוֹם הַזֶּה



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

נְשַׁמַּת כָּל חַי, הָא חֲבָרִיּא אֲתַעְרוּ ר"ה בֵּיה מְלִין דְקִשׁוּט. אָבֵל אֵית לָן לְאִדְפָּרָא, הָאֵי נְשַׁמַּתָּא דְפָרְחָא מֵהֵהוּא חַי הָעוֹלָמִים. וּבְגִין דְאֵיְהִי דִילֵיה, דְמִנְיָה נִפְקֵן כָּל בְּרַכָּאן, וְשָׂרִיזֵין בֵּיה, וְהוּא אֲשָׁקִי וּמְבָרַךְ לְתַתָּא, הָאֵי נְשַׁמַּתָּא דְנִפְקָא מִנְיָה, אֵית לָהּ רִשׁוּ לְבָרְכָא לְהָאֵי אֲתַר.

נְשַׁמַּת כָּל חַי, הָרִי הַחֲבָרִים עוֹרְרוּ בּוּ דְבָרֵי אָמַת. אָבֵל יֵשׁ לָנוּ לְהַזְכִּיר, הַנְּשַׁמָּה הַזֹּו שְׁפּוֹרְחַת מֵאוֹתוֹ חַי הָעוֹלָמִים. וּמִשׁוּם שֶׁהִיא שְׁלוּ, שְׁמִמְנוּ יוֹצְאוֹת כָּל הַבְּרָכוֹת וְשׁוֹרוֹת בּוּ, וְהוּא מְשַׁקֵּה וּמְבָרַךְ לְמַטָּה, הַנְּשַׁמָּה הַזֹּו שְׁיּוֹצְאֵת מִמְנוּ יֵשׁ רִשׁוֹת לְבָרַךְ אֶת הַמְּקוֹם הַזֶּה.

וְעַל דָּא פְּרַחֲזִין נְשַׁמַּתִּין מֵהֵהוּא חַי, בְּמַעְלֵי שַׁבְּתָא. אֵינּוֹן נְשַׁמַּתִּין דְאֵינּוֹן פְּרַחֲזֵין, מִמֶּשׁ מְבָרְכִין לְהָאֵי אֲתַר דְאֲקָרִי שֵׁם מִתַּתָּא. וְהֵהוּא אֲתַר דְנִפְקִי מִנְיָה מְבָרַךְ לֵיה לְעֵילָא, וְהָאֵי שֵׁם מְקַבְּלָא בְּרַכָּאן, מִתַּתָּא וּמַעֲיֵלָא, וְאֲתַבְּלִילַת מִכָּל סְטָרִין.

וְלָכֵן פּוֹרְחוֹת הַנְּשַׁמּוֹת מֵאוֹתוֹ חַי בְּעָרְבַ שַׁבָּת, אוֹתָן נְשַׁמּוֹת שְׁפּוֹרְחוֹת, מִמֶּשׁ מְבָרְכוֹת מְקוֹם זֶה שְׁנִקְרָא שֵׁם מְלִמְטָה. וְאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁיּוֹצְאוֹת מִמְנוּ, מְבָרַךְ אוֹתוֹ לְמַעְלָה, וְשֵׁם זֶה מְקַבֵּל בְּרָכוֹת מִמַּטָּה וּמִמַּעְלָה, וְנִבְלָלַת מִכָּל הַצְּדָדִים.

[זוהר חלק ב' - דף קל"ח ע"ב]

מְקַבְּלַת בְּרָכוֹת מֵאוֹתָן נְשַׁמּוֹת עֲלִיוֹנוֹת שְׁמִבְרָכוֹת אוֹתָהּ בְּאַרְבָּעִים וְחָמֵשׁ תַּבוֹת כְּחֻשְׁבוֹן מ"ה. מִנְשַׁמַּת כָּל חַי עַד וְהֵאֲחֳרוֹנִים

בְּיוֹמֵי דְחוּל, אֵיְהִי מְקַבְּלָא בְּרַכָּאן, מִשְׁאֵר נְשַׁמַּתִּין, דְקָא מְבָרְכִין לָהּ מִתַּתָּא.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בְּיוֹמָא דְשַׁבָּת, אִיהִי מְקַבְּלָא בְּרַכָּאן מֵאִינוּן נְשַׁמְתִּין עַלְאִין, דְקָא מְבַרְכָאן לָהּ  
 בְּאַרְבְּעִין וְחֲמִשׁ תִּיבִין, בְּחוּשְׁבֹן מ"ה. (מנשמת כל חי עד והאחרונים) (ס"א ברזא  
 דחמשין תיבין, כחושבן מ"י) בְּמָה (הקדמה ב' ע"א) דְאֹקִימָנָא, בְּרִזָּא מ"ה, וּבְרִזָּא  
 מ"י. דָּא עֲלָמָא עֲלָאָה, וְדָא עֲלָמָא תַתָּאָה. נְשַׁמַּת כָּל חַי (ס"א עד האחרונים)  
 מ"ה. וּמִן וְאֵילוּ פִינוּ מְלֵא שִׁירָה עַד וּמְלַפְּנִים, סְלֵקָא תּוֹשְׁבַחְתָּא אַחְרָא  
 חֲמִשִּׁין תִּיבִין. וְאַף עַל גַּב דְלָא קִיִּימָא תַמְן מְלָה בְּחוּשְׁבֹנָא, סְלֵקָא חוּשְׁבֹנָא  
 רִזָּא מ"י. וּמִתַּמְן וְלְהִלָּאָה סְלֵקָא תּוֹשְׁבַחְתָּא אַחְרָא לְחֻשְׁבֹן (מ"ה) מְאָה  
 תִּיבִין, תְּשֻׁלוּמִין דְכֻלָּא, וְחַד רְתִיבָא עַל מַה דְשָׂרְיָא דְאִיהוּ (דף קל"ח ע"ב)  
 תְּשֻׁלוּמָא (ס"א ההוא שלימא עלאה).

בִּימֵי הַחֹל הִיא מְקַבְּלַת בְּרָכוֹת מִשָּׂאֵר הַנְּשַׁמּוֹת  
 שְׂמֵבְרָכוֹת אוֹתָהּ מְלַמְטָה בְּיוֹם הַשַּׁבָּת, הִיא מְקַבְּלַת  
 בְּרָכוֹת מֵאוֹתָן נְשַׁמּוֹת עֲלִיוֹנוֹת שְׂמֵבְרָכוֹת אוֹתָהּ  
 בְּאַרְבְּעִים וְחֲמִשׁ תִּבּוֹת בְּחֻשְׁבֹן מ"ה. (מנשמת כל חי עד  
 והאחרונים) (ובסוד של חמשים תבות, בְּחֻשְׁבֹן מ"י) כְּמוֹ שְׂבָאֲרָנוּ  
 בְּסוּד מ"ה וּבְסוּד מ"י. זֶה הָעוֹלָם הָעֲלִיוֹן, וְזֶה הָעוֹלָם  
 הַתַּחְתּוֹן. נְשַׁמַּת כָּל חַי (עַד וְהָאֲחֵרִים) – מ"ה. וּמִן וְאֵילוּ  
 פִינוּ מְלֵא שִׁירָה עַד וּמְלַפְּנִים – עוֹלָה הַתְּשַׁבַּחַת  
 הָאֲחֵרַת חֲמִשִּׁים תִּבּוֹת. וְאַף עַל גַּב שְׂלָא עוֹמֵד הַדְּבַר  
 בְּחֻשְׁבֹן, עוֹלָה הַחֻשְׁבֹן סוּד מ"י, וּמִשָּׁם וְהִלָּאָה עוֹלָה  
 הַתְּשַׁבַּחַת הָאֲחֵרַת לְחֻשְׁבֹן (מ"ה) מְאָה תִּבּוֹת,  
 תְּשֻׁלוּמִים שְׂל הַכֹּל, וּמְרַכְּבָה אַחַת עַל מַה שְּׂשׁוּרָה  
 שֶׁהוּא תְּשֻׁלוּם (אוֹתוֹ שְׁלָם עֲלִיוֹן).

אֲשֵׁרֵי הָעַם שִׂוְדָעִים לְסִדֵּר אֵת שְׂבַח רְבוּנָם כְּרָאוּ

וְכָל שְׂבַחָא דָּא, וְכָל מַלְיָן אֵלִין, כְּלָהוּ שִׂיפִין דִּיעֵן, בְּחוּשְׁבֹנָא לְתְּשֻׁלוּמָא

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

דְּשַׁבְּתָהּ, וּלְאַשְׁתַּלְמָא מַנְיָהּ, כְּדָקָא חֲזִי. וּכְפָא עֲמָא, דִּי־דְעִי לְסִדְרָא שְׁבַחָא  
דְּמַרְיָהּ, כְּדָקָא יְאוּת. מִכָּאן וְלְהִלָּא סְדוּרָא דִּצְלוּתָא כְּמָה דְּאִתְתַּקְנַת.

וְכָל הַשְּׁבַח הַזֶּה וְכָל הַדְּבָרִים הַלְלוּ כֻלָּם אֵיבָרִים  
יְדוּעִים בְּחֻשְׁבוֹן לְתִשְׁלוּם שַׁבַּת וְלְהַשְׁתַּלֵּם מֵהֶם  
כְּרָאוּי. אֲשָׁרֵי הָעַם שִׁיּוּדְעִים לְסִדְרָא אֵת שְׁבַח רְבוּנָם  
כְּרָאוּי. מִכָּאן וְלְהִלָּא סְדוּר הַתְּפִלָּה כְּמוֹ שֶׁתַּקֵּן.

דְּוִד הַמֶּלֶךְ אָמַר אֵת זֶה בְּשַׁעַה שֶׁהָיָה מִתְקַן וּמְסִדֵּר אֵת תְּשֻׁבַּת הַמֶּלֶךְ  
כְּתִיב (תהלים כב) וְאַתָּה יי' אֵל תִּרְחַק אֵילוּתַי לְעִזְרָתִי חוּשָׁה. דְּוִד מֶלֶכָא אָמַר  
דָּא, בְּשַׁעְתָּא דִּהְוָה מִתְקַן וּמְסִדֵּר תוֹשְׁבַחְתָּא דְּמֶלֶכָא, בְּגִין לְחַבְרָא שְׁמִשָּׂא  
בְּסִיחָרָא. כִּיּוֹן דִּהְוָה מִתְקַן וּמְסִדֵּר שְׁבַחִין דִּילֵיהּ לְאַתְחַבְרָא, אָמַר וְאַתָּה יי'  
אֵל תִּרְחַק.

כְּתוּב (תהלים כב) וְאַתָּה ה' אֵל תִּרְחַק אֵילוּתַי לְעִזְרָתִי  
חוּשָׁה. דְּוִד הַמֶּלֶךְ אָמַר אֵת זֶה בְּשַׁעַה שֶׁהָיָה מִתְקַן  
וּמְסִדֵּר אֵת תְּשֻׁבַּת הַמֶּלֶךְ כְּדִי לְחַבֵּר אֵת הַשְּׁמִשׁ  
לְלִבְנָה. כִּיּוֹן שֶׁהָיָה מִתְקַן וּמְסִדֵּר אֵת שְׁבַחִיו לְהִתְחַבֵּר,  
אָמַר וְאַתָּה ה' אֵל תִּרְחַק.

אֵל תִּרְחַק לְהַסְתַּלַּק מֵאַתְנֻוּ וְלַעֲזֹב אוֹתְנֻוּ.

וְאַתָּה יי' רְזָא (רנ"א ע"א, ק"מ ע"א, קע"ט ע"ב) דְּחַבְרוּתָא חֲדָא בְּלֵא פְרוּדָא. אֵל  
תִּרְחַק, כִּיּוֹן דְּאִיְהִי סְלִקָא לְאַתְעֻטְרָא בְּבַעְלָהּ, וְכֻלָּא בְּעֻלְמָא עֲלָא, וּמִתְמַן  
בְּעִי לְסְלִקָא לְאִין סוּף, לְאַתְקַשְׂרָא כְּלָא לְעִילָא לְעִילָא, וּבְגִין כִּי אֵל תִּרְחַק,  
לְאַסְתַּלַּקָא מִיָּנֹן, לְשַׁבְּקָא לָן.

וְאַתָּה ה' – סוּד שֶׁל חֲבֵרוֹת אַחַת בְּלֵי פְרוּד. אֵל תִּרְחַק  
– כִּיּוֹן שֶׁעֲלֵתָה לְהִתְחַבֵּר עִם בְּעֻלָּהּ, וְהַכֵּל בְּעוֹלָם

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הַעֲלִיּוֹן, וּמִשָּׁם רוֹצֵה לְעֲלוֹת לְאִין סוֹף לְהִתְקַשֵּׁר הַכֹּל  
לְמַעַלָּה לְמַעַלָּה, וְלִכְּבֹּן אֶל תִּרְחַק לְהִסְתַּלַּק מֵאֲתַנּוּ  
וְלַעֲזוֹב אוֹתָנוּ.

וּבְעוֹד שֶׁהוּא בְּסוּד עֲמוֹ, לֹא מִתְרַחֵק מִמֶּנּוּ כָּלֵל

וּבְגִין כֵּן, בְּגוֹ סְדוּרָא דְתוֹשְׁבַחְתָּא, בְּעֵאן יִשְׂרָאֵל לְאַתְּכַלְלָא תַמָּן,  
וְלֹאֲתַדְבָּקָא בְּהַדְיֵיהּ מִתְתָּא, דְּאַלְמָלָא יִבְעֵי לְאַסְתַּלְקָא הָאִי כְבוֹד, הָא  
יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא אַחִידָן בֵּיהּ וְתַקְפִּין בֵּיהּ, דְּלֹא שְׁבָקֵי לֵיהּ לְאַתְרַחֵקָא מִנֵּיהּ.  
וְעַל דָּא עֲלוּתָא בְּלַחֲשׁ, כְּמֵאן דְּמַלִּיל בְּרִזָּא עִם מַלְכָּא, וּבְעוֹד דְּאִיהוּ בְּרִזָּא  
עֲמִיהּ, לֹא אֲתַרַחֵקָא מִנֵּיהּ כָּלֵל.

וְלִכְּבֹּן בְּתוֹף סְדוּר הַתְּשֻׁבַח צְרִיכִים יִשְׂרָאֵל לְהַכְּלִיל  
שָׁם וּלְהַדְבִּיק עִמָּם מְלִמְטָה, שְׂאֵלְמָלָא יִרְצֵה  
לְהִתְעַלּוֹת הַכְּבוֹד הַזֶּה, הֲרֵי יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה אַחוּזִים בּוֹ  
וּמְחֻזְקִים בּוֹ שְׁלֹא יַעֲזוֹב אוֹתוֹ לְהִתְרַחֵק מֵהֶם. וְלִכְּבֹּן  
הַתְּפִלָּה בְּלַחֲשׁ, כְּמִי שֶׁמְדַבֵּר בְּסוּד עִם הַמַּלְאָךְ. וּבְעוֹד  
שֶׁהוּא בְּסוּד עֲמוֹ, לֹא מִתְרַחֵק מִמֶּנּוּ כָּלֵל.

הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֵף עַל גַּב שֶׁהִתְעַלָּה לְמַעַלָּה לְמַעַלָּה בְּאִין סוֹף, מִיַּד חוּזֵר  
לְמִקוּמוֹ

אֵילוּתִי, מָה אֵיל וְצָבִי, בְּשַׁעֲתָא דְּאִזְלִי וּמְרַחֵקִי, מִיַּד אֲהַדְרֵן לְהַהוּא אֲתֵר  
דְּשְׁבָקִי, אֹנֶף קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֵף עַל גַּב דְּאַסְתַּלַּק לְעֵילָא לְעֵילָא בְּאִין  
סוֹף, מִיַּד אֲהַדְרֵן לְאַתְרֵיהּ. מֵאִי טַעְמָא. בְּגִין דִּישְׂרָאֵל לְתַתָּא אֲתַאחֲדוֹן בֵּיהּ,  
וְלֹא שְׁבָקִין לֵיהּ לְאַתְנַשְׂיָא, (מְנִיחָה) וְלֹאֲתַרַחֵקָא מִנֵּיהּ. וְעַל דָּא, אֵילוּתִי  
לְעוֹרְתִי חוּשָׁה.

אֵילוּתִי – מָה אֵיל וְצָבִי, בְּשַׁעָה שְׁהוֹלְכִים וּמִתְרַחֵקִים,

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

מִיד חוֹזְרִים לְאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁעֻבּוֹ - אַף הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אַף עַל גַּב שְׁהִתְעַלָּה לְמַעְלָה לְמַעְלָה בְּאֵין סוּף, מִיד חוֹזֵר לְמְקוֹמוֹ. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שִׁישְׂרָאֵל לְמַטָּה אַחוּזִים בּוֹ, וְלֹא עוֹזְבִים אוֹתוֹ לְהִיּוֹת נִשְׁכָּח וּלְהִתְרַחֵק מֵהֶם. וְלִכֵּן, אֵילוּתִי לְעִזְרָתִי חוֹשָׁה.

**אֲשֶׁרִי הָעַם שְׁכָכָה לוֹ אֲשֶׁרִי הָעַם שֶׁה' אֱלֹהָיו.**

וּבְגִין כֵּן בְּעֵינֵי לְאֵתְאֲחָדָא בֵּיה בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּלְאֲחָדָא בֵּיה, כְּמֵאן דְּאֲמַשִּׁיף מְעִילָא לְתַתָּא, דְּלֹא יִשְׁתַּבַּח בְּרַגְלֵי מַנְיָה, אֲפִילוּ שְׁעַתָּא חֲדָא. וְעַל דָּא כִּד סְמִיךְ גְּאוּלָּה לְתַפְלָה, בְּעֵי לְאֲחָדָא בֵּיה, וּלְאֲשַׁתְּעֵי בְּהִדְיָה בְּלַחֲשׁוֹ, בְּרִזָּא, דְּלֹא יִתְרַחֵק מִיָּנָן, וְלֹא יִשְׁתַּבַּח מִיָּנָן, וְעַל דָּא כְּתִיב (דְּבָרִים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בַּיְי' אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם. (תְּהִלִּים קמ"ד) אֲשֶׁרִי הָעַם שְׁכָכָה לוֹ אֲשֶׁרִי הָעַם שֶׁי' אֱלֹהָיו.

וּמִשּׁוּם כֵּן צְרִיכִים לְהִתְאַחַד עִם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּלְאַחוֹז בּוֹ כְּמִי שֶׁמְמַשִּׁיף מְלַמְעָלָה לְמַטָּה, שְׁלֹא יִשְׁאַר אִישׁ עָזוּב מִמֶּנּוּ אֲפִילוּ שְׁעָה אַחַת. וְלִכֵּן כְּשׁוֹמֵךְ גְּאֵלָה לְתַפְלָה, צְרִיךְ לְאַחוֹז בּוֹ וּלְדַבֵּר עִמוֹ בְּלַחֲשׁ, בְּסוּד, שְׁלֹא יִתְרַחֵק מִמֶּנּוּ וְלֹא יַעֲזוּב מִמֶּנּוּ, וְלִכֵּן כְּתוּב (דְּבָרִים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בַּה' אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם. (תְּהִלִּים קמ"ד) אֲשֶׁרִי הָעַם שְׁכָכָה לוֹ אֲשֶׁרִי הָעַם שֶׁה' אֱלֹהָיו.

**אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר לְרַבִּי שְׁמַעוֹן אָבִיו, אָבָא, עַד כָּאן הֵינּוּ יוֹשְׁבִים בְּצֶל שֶׁל עַץ הַחַיִּים בְּגֵן עֵדֶן**

**בְּהֵיאָ שְׁעַתָּא, קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְחִבְרִיא אוּף הָכִי קָמוּ וְאָזְלוּ. אָמַר רַבִּי**

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אֶלְעֶזֶר לְרַבִּי שְׁמֵעוֹן אָבוּי, אָבֵא, עַד הֶכָּא הוּינָא יְתָבִי בְּצִלָּא דְאִילָנָא דְחַיִּי  
בְּגַנְתָּא דְעַדָּן. מִכָּאן וְלַהֲלָאָה דְאָנָן אֶזְלִין, אֶצְטְרִיף לָן לְמִיָּהָר בְּאֶרְחוּי דְנִטְרָן  
אִילָנָא דָּא. אָמַר לִיה, אָנְתָּ תְּשַׁרִי בְּשִׁירוּתָא לְמַפְתַּח בְּאֶרְחָא.

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה קָם רַבִּי שְׁמֵעוֹן, וְהִתְבָּרִים אָף כֶּף קָמוּ  
וְהִלְכוּ. אָמַר רַבִּי אֶלְעֶזֶר לְרַבִּי שְׁמֵעוֹן אָבוּי, אָבֵא, עַד  
כָּאן הֵיינוּ יוֹשְׁבִים בְּצִלָּ שֶׁל עֵץ הַחַיִּים בְּגֵן עַדָּן. מִכָּאן  
וְהִלָּאָה שְׁאָנוּ הוֹלְכִים, צְרִיף לָנוּ לְלַכֵּת בְּדַרְכֵי  
הַשּׁוֹמְרִים אֶת הָעֵץ הַזֶּה. אֶתָּה תִּתְחִיל בְּרֵאשִׁית לְפִתּוֹחַ  
בְּדַרְךָ.

## סגולת נשמת כל חי

מקורות לסגולת "נשמת כל חי" בהרחבה

ספר תנא דבי אליהו (סדר אליהו רבה פרק ל"א) מביא קטעים משבח  
ה"נשמת":

"וכן משנחרב הבית הראשון עד שנבנה הבית האחרון שבעים שנה הייתה  
ידו פשוטה עליהן להצילם מכל צר ואויב, וכן משחרב הבית האחרון ועד  
עכשיו תשע מאות שנה כמה מגפפן, כמה מחבקן, כמה מנשקן. מכאן  
ואילך אם נעמוד אנו ובנינו ובני בנינו ויהיה לנו פה מלא שירה  
כים ולשוננו רנה כהמון גליו ושפתותינו שבח כמרחבי רקיע וידינו פרושות  
כנשרי שמים ורגלינו קלות כאילות אין אנו יכולין להודות לך ה' אלהינו  
ואלהי אבותינו ולברך את שמך על אחת מאלף אלפי רבי רבבות  
הנסים והטובות שעשית עמנו, ולעתיד לבא כמה מאיר הקדוש ברוך הוא  
פני הצדיקים שיהיו כשיטה ראשונה".

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ספר בן איש חי לרבינו יוסף חיים זצ"ל (שנה שניה פרשת תולדות סעיף ג):

"שבח זה **דנשמת כל חי** הוא יקר ומעולה מאד, וצריך לאומרו בנעימה והוא מסוגל על כל צרה שאדם עומד בה שידור נדר לומר אחר הצלתו מהצרה שבח זה **שלנשמת כל חי** ויועיל לו, וכמ"ש בשם **רבי יהודה החסיד** ז"ל וכו'.

ספר חנוכת התורה (קונטרס אחרון דף 101) בשם הרבי ר' העשיל זצ"ל רבו של רבינו הש"ך זצ"ל:

"וכתב בספר **תולדות אדם** בשם רבינו הגאון ז"ל וזה לשונו: קודם צאתו מפתח ביתו לדרך יניח ידו על המזוזה ויאמר הנני מקבל עלי בגדר כשאראה מקום פלוני אזי אאמור **נשמת כל חי**, וכשרואה אותו המקום מיד יאמר **נשמת כל חי** עד גמירא, עד כאן לשונו".

ספר חיים לראש על הגדה של פסח (דף ק"א) לרבינו חיים פאלאג'י זצ"ל:

"וראה נא מפלאות תמים דעים דנתקן בשבח הזה לומר כלשון הזה פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה, ומצד עצמו לשם שב'ח הוא גם כן סגולה נפלאה כי ממנו תוצאות חיים דריוח והצלה יעמוד ליהודים כדכתב בספר **חמדת ימים**, והרב **שלמי חגיגה** (דף ר"נ ב') דבכלל מוסרו אשר הזהיר שתהא נקראת בקריאה תמה יפה ומבוארת שלא תהא נחלפת באות אחרת ולא נקודה בנקודה אחרת, כתב וזה לשונו: וקבלה בידינו מאת **רבי יהודה החסיד** זצ"ל שגם הוא מסוגל על כל צרה שלא תבא לקבל האדם על עצמו דכשה' יצילהו מהצרה לומר **נשמת כל חי** בתודה וקול זמרה בפני עשרה וכו' נפוצו וניצולו רבים והוא בדוק ומנוסה, עד כאן לשונו. ואל כוונה זו סידרו לומר פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה".

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

סידור עץ חיים (דף ק"ל ב') למהרי"ץ זצ"ל:

"קבלה **מרבי יהודה החסיד** ששבח זה מסוגל על כל צרה שלא תבא, לקבל האדם על עצמו שכשינצל ממנה לומר **נשמת** בתודה וקול זמרה בפני עשרה ובו נפוצו וניצולו רבים והוא בדוק ומנוסה. (ח.ימים דף כ"ה ב')."

ספר הזכירה (ענין ליה ד"ה לעולם יכנס) לרבינו זכריה סימנר זצ"ל, והביאו מהר"ץ זצ"ל (סבו של המהרי"ץ זצ"ל)

בספרו ליקוטים וחידושים (אות י"א):

"קבלה עוד: כשיצא מהעיר יאמר "הריני מקבל עלי כשאגיע למקום פלוני, אז אני אגיד **"נשמת כל חי"** וכו' עד "הא – ל בתעצומות", וכשיגיע למקום פלוני יקיים נדרו, בדוק".

ספר כף החיים (או"ח הלכות שבת סימן רפ"א אות ח') לרבינו יעקב חיים סופר זצ"ל:

"קבלה בידינו **מרבי יהודה החסיד** ששבח **נשמת כל חי** מסוגל על כל צרה שלא תבא לקבל האדם על עצמו שכשיהיה ניצול ממנה לומר **נשמת** בתודה וקול זמרה בפני עשרה ובו ניצולו רבים. (חסד לאלפים **סימן רפ"א** לבעל **"פלא יועץ"** שם), וכתב שם עוד (או"ח הלכות יום הכפורים סימן תרט"ז אות י"א): "ולכן אכתוב גם אני הדל מה שנראה לי בס"ד, והוא כי פשוט כי באותו היום יחזור בתשובה שלימה על חטא שבא לידו, ובמוצאי יום הכפורים יטבול תיכף אם אפשר, **ויעשה פדיון** כמנין אותיות שמו ויתן לעניים יראי שמים, **ויקבל עליו בפני עשרה** כי בתשלום השנה ההיא יאמר **נשמת כל חי** בפני עשרה" וכו', עיין שם.

וכתב שם עוד (או"ח הלכות לולב סימן תרט"ד אות ט"ל): **"מנהג בית אל יכב"ץ יום הושענא רבא** אחר עלינו לשבח פותחין להיכל ואומרים **נשמת כל**



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

**חי** עד גמר בלי שם ומלכות. ואחר כך אומרים הרי אנחנו **מקבלים עלינו בלי נדר קבלה גמורה** לשנה הבאה עלינו לחיים טובים ולשלום כעת וכעונה הזאת יום הושענא רבא אחר תפילת שחרית לומר הלל נוסח **נשמת כל חי** וכו', כמו שכתב ב**סידור הרש"ש** ז"ל.

ספר אורחות רבינו (ח"א דף של"ד אותיות ה' ו' ז') על רבינו יעקב ישראל קנייבסקי "הסטייפאר" זצ"ל:

"תש"מ. בעת שלקחו לבית החולים את נכדתו של מוריניו ורבינו שהייתה מסוכנת גדולה, ומוריניו ורבינו זצ"ל היה נוכח שם ואמר לכל הנמצאים שם **שיקבלו עליהם** להגיד **נשמת** כשתחזור בריאה מבית החולים".

"וכן לזוגתי ע"ה כשהקשתה בלידתה את בתי שתחי' לאורך ימים טובים, והייתה בסכנה, אמר מוריניו ורבינו זצ"ל שתקבל על עצמה כשתלד כשורה ולד בריא שתגיד עד פסח **נשמת** בכל יום (איני זוכר בדיוק אם אמר עד פסח או שתגיד במשך חצי שנה כל יום)".

"פעם משהו ממשפחתי חלם חלום לא טוב ונשנה, וחשש מאוד מהחלום כמדומה מפני שהיה גם חולה, ואמר מוריניו ורבינו זצ"ל שיקבל עליו אם יחיה עד פסח (עד אז היה בערך חצי שנה) שיגיד בפסח **נשמת**".

**"בכל צרה לא עלינו** מוריניו ורבינו אומר לקבל בלי נדר לומר **נשמת** כשינצל ממונה". ובהוספות לספר ארחות רבינו (ח"א דף מ"ז) שם: "יש להוסיף: עוד מצאתי כתוב אצלי, אמר לי מוריניו ורבינו זצ"ל בשם הרבי ר' העשיל זצ"ל בעת צרה יש לומר בלי נדר כשאנצל או אחזור לשלום (כשנוסע בדרכים) אגיד **נשמת**, ואמר לי מוריניו ורבינו שכן הוא נוהג ואומר, ועוד אמר לי מוריניו ורבינו זצ"ל **שמועיל קבלת** אמירת **נשמת** בלי נדר **עבור אחד מבני ביתו** שהוא בצרה

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

להצלתו".

ספר תולדות יעקב (דף קכ"ד בהערה 5) על רבינו יעקב ישראל קנייבסקי  
"הסטייפלר" זצ"ל:

"יעץ בשם **הרבי ר' העשיל** זצ"ל שיקבלו על עצמם בעת צרה רח"ל, **ליתן**  
**צדקה**, וכאשר יצא לרווחה יאמרו בלי נדר **נשמת כל חי** עד סוף ישתבח  
בלי הברכה".

ספר לשכנו תדרשו (דף צ"ב) בשם מרן רבינו יעקב ישראל קנייבסקי  
"הסטייפלר" זצ"ל:

"מרן הקהילות יעקב היה נוהג וכן היה מייעץ לאחרים העצה של ר'  
העשיל (רבו של הש"ך) שבעת צרה ל"ע יקבלו על עצמם ב' דברים אלו  
(בלי נדר): **א. ליתן צדקה. ב.** שכשיצאו לרווחה לומר **נשמת כל חי** עד סוף  
ישתבח בלי החתימה של הברכה".

ספר תורה יבקשו מפיהו (דף 275) על רבינו הגאון ר' שמעון שקאפ זצ"ל:

"סיפר הגאון ר' **ישראל גוסטמאן** בעל "קונטרסי השיעורים": כשהגיע  
זמני להתייצב בצבא הפולני חששנו מאוד, ונכנסנו לרבינו ליטול ברכתו  
ולהתייעץ עמו מה לעשות בכדי שלא יגייסונו, לבד כל ההשתדלויות  
שכבר עשינו. ורבינו ייעץ לנו לומר תפילת **נשמת כל חי** בכוונה ובזה  
להנצל. וכך הוה, שניצלתי בנס, שבדיוק הנציג שקבלני הכיר את אבי  
ונטה לי חסד משום מעשה שהיה, ושחררני, ומאז אנכי ממליץ בכל עת  
צרה לומר **נשמת**".

ספר יסוד ושורש העבודה (במבוא דף מ', וכן בספר שימוש חכמים ( דף נ"ב ונ"ג)  
בשם הג"ר שניאור קוטלר זצ"ל) על רבינו אלכסנדר זיסקינד זצ"ל:

"ועוד יסופר: פעם אחת הגיע הלך עני בימי החורף הקשים להוראדנה,

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ומרוב טלטול הדרך במזג האויר הקשה נפל קפוא מקור, והביאוהו לבית המדרש בהוראדנה בכדי להשיב את נפשו. רבינו נענה ואמר: מה לכם לבקש הרבה תחבולות, **שיאמר נשמת ועל ידי כך יתחמם ויתרפא מיד**. (וראה שער השמיני (פרק ח') שרבינו מפליג בגודל מעלת אמירת **נשמת**)”.

**ספר מאורות הגדולים (דף שי"ח אות קנ"ה) על מרן רבינו החפץ חיים:**

הוא [”החפץ חיים”] היה רגיל על משכבו בלילות להודות לה' על הטובות שגמל איתו, והיה הולך ומונה את כל פרטי חסדיו שהטיב עמו במשך כל ימי חייו, שעזר לו ביתמותו, שסייע בידו ללמוד תורה ולחבר ספרים, שנתן לו חתנים טובים וכו'. כן מספר ר' **יחזקאל אברמסקי** זצ”ל שבימי צעירותו נודמן לו ללון בעיר אחת באיזה מלון. והנה בבקר השכם הופתע לשמוע דרך הקיר מהחדר שבשכנותו קול יהודי האומר תפילת **נשמת** במתיקות רבה, ומתרגם באידיש מילה במילה את כל ההודאות והתשבחות בהתלהבות גדולה ובבכיות, עד שהזדעזע כולו, למחרת נודע לו שבחדר הלז התאכסן ר' **ישראל מאיר** והוא נהג כדרכו בלילות להביע הודאות לפני ה'”.

**ספר זכות יצחק (ח"א דף רפ"א) להגרי"ח סופר שליט"א:**

”והשתא דאתינן להכי יובן פשר מנהג חסידי בית א - ל, דלכן ביום הושענא רבה דהוא יומא דדינא, בעת החתימה האחרונה ומסירת הפתקין, אומרים בקשה זו של **נשמת** ומקבלים עליהם לומר עוד הפעם “נשמת”, וזו סגולה יקרה להצלה”.

**ספר תשובות והנהגות (חלק ה' יו"ד סימן ר"ג דף קצ"ה) להרה"ג משה שטרנבוך שליט"א:**

”וסגולה נפלאה לקבל על עצמו בליל טבילה, שאם יעזור הקב"ה ותיפקד

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

יאמר **נשמת** כולו בכוונה ושמחה, ע"כ.

## מקורות נוספים לסגולת "נשמת כל חי"

**ספר מכתם לדוד** (או"ח סימן י"ג) **לר' דוד פרדו זצ"ל** מביא עניין סגולת אמירת "נשמת כל חי".

**סידור רבי אלעזר מגרמייזא** (ח"ב חלק סודות התפילה עמ' תצ"ז) כתב "חסידים אומרים נשמת כל יום". וכתב רי"ל קלירס שליט"א (המעין תשנ"ז) "מסורת עתיקה הייתה שאנשי כנסת הגדולה **תקנו לומר "נשמת" בכל יום**".

**ספר שולחן ערוך המקוצר** (סימן קל"ט אות כ"ב) **להרה"ג יצחק ראצבי שליט"א** מביא מענין סגולת "נשמת כל חי", וכן בחלק ו' מביא עדות על אדם שנושע בימינו בזכות שקבל על עצמו אמירת "נשמת כל חי" לאחר שיוושע.

**ספר שמוש חכמים** (דף נ"ב ונ"ג, אשר הוגה על ידי רבי חיים קנייבסקי שליט"א) להרב אשר ברגמן שליט"א **נכדו של הרה"ג אלעזר מ. שך זצ"ל**: עיין שם שהביא בשם הרב **שניאור קוטלר זצ"ל** שהביא מענין סגולת אמירת ה"נשמת".

**ספר שערים בתפילת** (שער רינה עמוד ז' בהגהה) **להרה"ג שמשון פינקוס זצ"ל** מדבר מעניין חשיבות ההודאה והלל בעת הצרה דווקא שאז נפתחים שערי השפע. ומביא מעשה בשנת בצורת שלא ירדו גשמים וגזרו תעניות ולא הועילו, ורק **לאחר שעשו סעודה ושרו** ושבחו בשמחה אז ירדו גשמים, כמו שנאמר (תהלים ס"ח ד'): "וצדיקים ישמחו יעלצו לפני אלקים וישישו בשמחה".

**ספר עבודת הקדש** (יוסף בסדר סימן ד מובא נוסח הודאה לקב"ה על נס ב "נשמת") **להרב חיד"א זצ"ל**

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

**ספר סגולות ישראל** (מערכת צ' צרה) כתב מעניין ה"נשמת", וכן בספר הנ"ל (במערכת ח' חולה) מובא מעניין סעודה לכבוד הושע בן בארי, עיין שם.

**ספר וזאת ליהודה על הרה"ג יהודה צדקה זצ"ל** (עמוד 91) מביא מעניין חשיבות ה"נשמת".

**ספר שפתי צדיקים על הרב סלמאן מוצפי זצ"ל** (עמוד קי"ח א') כתב: "כשאדם יוצא לדרכו, יקבל עליו לומר "נשמת כל חי" כאשר יגיע למקומו בשלום".

**סידור איש מצליח להרה"ג מאיר מאזוז שליט"א** בפירוש "שלמות הלב" בתפילת שחרית של שבת מדבר מחשיבות וסגולת אמירת "נשמת כל חי".

**ספר צידה לדרך** (ענין שמירת הדרך דף ל"ז הוצאת שובי נפשי) בענין היוצא לדרך שיקבל עליו לומר נשמת שיחזור בשלום, עיין שם.

**מדי הסגולה?**

**הגמרא במסכת פסחים (קי"ח א') שואלת:**

**מאי ברכת השיר?!**

**רבי יוחנן אומר: נשמת כל חי!!!**

**קבלה מרבי יהודה החסיד ז"ל לעורר זכות יעקב אבינו ע"ה**

**ברכת שיר השבח "נשמת כל חי" העצה הנפלאה להושע בכל העניינים,**

**בדוק ומנוסה!**

**לרפואה, פרנסה, זיווג, בנים, שלום בית וכו'**

**"נשמת כל חי" הינה תפילת הודאה להקדוש ברוך הוא אשר יסדה**

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שמעון בן שטח ועליה נאמר בנביא "עם זו יצרתי לי תהילתי יספרו" (בן איש - חי, פר' תולדות ס' ג') וטוב לאומרה מידי פעם. אך היא גם עצה נפלאה לישועה על כל צרה שלא תבוא, יקבל האדם על עצמו בלא נדר ובקבלה גמורה, שכשינצל ממנה יאמר לאחר שיושע את ברכת שיר השבח "נשמת כל חי" פעם אחת בלבד (מתוך שחרית של שבת קדש אחרי שירת - הים) בתודה וקול זמרה (ויחתום בלא שם ומלכות), ועצה זו בדוקה ומנוסה שניצולו רבים על ידה, ובפרט אם יקבל על עצמו לאומרה בפני עשרה אנשים הרי זה משובח. ובכדי שלא ישכח לקיים קבלת אמירת הנשמת רצוי מאוד שירשום קבלה זו על דף.

בשעת קבלתו וכן בשעת אמירת "הנשמת" יפריש מעות לצדקה כפי יכולתו, שהיא מסוגלת לכל העניינים, ומה טוב ונעים שיאמר "נשמת כל חי" עם כיבוד או סעודה בבחינת סעדני ואושעה (אך אין הכרח בדבר), (תהלים קי"ט).

### קבלת ה"נשמת כל חי" מלוקט מהספרים:

בן איש חי (שנה שניה פרשת תולדות סעיף ג'), כף החיים (הלכות שבת סימן רפ"א סק"ח בשם חסד לאלפים לרבינו אליעזר פאפו זצ"ל בעל "פלא יועץ", ובהלכות תפילה סימן ק"י ס"ק ל"א, ובהלכות יום הכפורים סימן תרט"ז ס"ק י"א, ובהלכות לולב סימן תרט"ד ס"ק ט"ל), מהרי"ץ בסידור עץ חיים (דף ק"ל ע"ב), ספר ליקוטים וחיידושים (אות י"א) לרבינו מהר"ץ זצ"ל (סבו של מהרי"ץ זצ"ל), הג"ר חיים פאלאג'י בספר חיים לראש (דף ק' ע"ב) בשם רבי יהודה החסיד, וכן כתב בספר מנהגי בית אל (סימן תרט"ד אות צ"ד) ובספר כתר שם טוב (ח"ו דף קס"ו) בשם סידור רבינו הרש"ש זצ"ל, בספר חנוכת התורה בשם מוה"ר ר' העשיל זצ"ל (קונטרס אחרון דף נ"א), וכן בספר הזכירה (ענין לוייה ד"ה לעולם יכנס) לרבינו זכריה סימנר זצ"ל, ובארחות רבינו (ח"א דף של"ד אות

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ד' מובא על מרן הסטייפלר זצ"ל שהמליץ על עצה זו, וכן מפורסם בשם בנו מרן הג"ר חיים קנייבסקי שליט"א (וכן נתן הסכמתו לספר שימוש חכמים דף נ"ב המביא ענין זה באורך), ובספר תורה יבקשו מפיהו על הג"ר שמעון שקאפ זצ"ל (דף 257) מובא ג"כ בשם תלמידו הג"ר ישראל גוסטמאן זצ"ל שהמליץ על עצה זו, ועיין במבוא לספר יסוד ושורש העבודה (ירושלים תשמ"ז דף מ'), ובספר מאורות הגדולים (דף שי"ח) שהביא עדותו של רבינו יחזקאל אברמסקי זצ"ל על מרן החפץ חיים זצ"ל שהיה מנהגו להודות לה' בשבח זה, ובספר שימוש חכמים (דף נ"ב ונ"ג) בשם הרה"ג שניאור קוטלר זצ"ל באורך, וכן ידוע בשם מהרי"ץ דושינסקי זצ"ל, ועיין בספר זכות יצחק להגרי"ח סופר שליט"א (ח"א דף רפ"א), ובשלחן ערוך המקוצר (סימן קל"ט אות כ"ב) להרה"ג יצחק רצאבי שליט"א, וכן ממליץ ע"ז הרה"צ ניסים מויאל שליט"א, ובסידור איש מצליח (בפירוש שלמות הלב על "נשמת"), ורמז לגודל מעלת "נשמת כל חי" תמצא בתנא דבי אליהו (סדר אליהו רבא פרק ל"א).

### מענין ההודאה והשבח לה' יתברך

נאמר בילקוט תהלים (מזמור קל"ו): "לעושה נפלאות גדולות לבדו" (תהלים קל"ו ד') – וכי מישוהו אחר עשה עמו דבר שהוא אומר "לבדו"? אלא לבדו יודע מה פלאים עושה. כיצד? אדם נתון על המיטה והנחש לפניו בארץ. בא לעמוד הרגיש בו הנחש וברח מלפניו, ואינו יודע מה פלאים עשה הקדוש ברוך הוא עימו, ומי יודע? הקדוש ברוך הוא. וכן הוא אומר (תהלים מ' ו') "רבות עשית אתה ה' אלהי נפלאותיך ומחשבותיך אלינו אין ערוך אליך", אין לי להעריך שבחך, ואין כדאי לספר נפלאותיך. אמר רבי אלעזר: אפילו בעל הנס אינו מכיר בניסו, שנאמר: "לבדו". וכפי שדרש רבי יוסף: מה שכתוב "אורך ה' כי אנפת ב"י" (ישעיה י"ב א'), במה הכתוב מדבר? בשני בני אדם שהלכו לסחורה, ישב לו קוץ לאחד מהם

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

התחיל מחרף ומגדף, לימים שמע שטבעה ספינת חבירו בים, התחיל מודה ומשבח, לכך נאמר (שם): "ישב אפך ותנחמני".

**הכרת טובה להשם יתברך**

נאמר במדרש רבה (ויקרא כ"ז י"ב): רבי פנחס ורבי לוי ורבי יוחנן בשם רבי מנחם דגליא: לעתיד לבוא כל הקרבנות בטלין, וקרבן תודה אינו בטל לעולם. כל ההודיות בטלין, והודיות תודה אינן בטלין לעולם, וזהו שכתוב (ירמיה ל"ג י"א): "קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה קול אומרים הודו את ה' צבאות".

**כל הקרבנות הבאים לכפר על חטאים** יבוטלו לעתיד לבוא. החטאת, האשם, ואף קרבן עולה שמכפר על הרהורי הלב לא יהיו עוד בימות המשיח, משום שבאותם ימים לא יהיה יצר הרע, כמו שאומרת הגמרא בסוף מסכת סוכה שהקב"ה ישחט את היצר הרע, בני האדם לא יחטאו ולא יהיה צורך להביא קרבנות לכפרת עוונות, אבל קרבן תודה הבא כאשר יהודי מודה לה' יתברך על הטובות שעשה עימו לא יבטל לעתיד לבוא, משום שבימים אלה לא יחסר כל טוב לבני ישראל, התורה תהיה בשפע, וכל המעדנים יהיו מצויים כעפר. לכן אז תהיה חובה גדולה יותר להקריב קרבנות תודה ולהודות לו יתברך, לפיכך קרבן תודה אינו בטל לעולם (פירוש מהרז"ו על המדרש).

**מוסיף האדמו"ר מאו"רוב** בספר "באר משה": קרבן תודה שבא על הודאה אינו בטל לעתיד לבוא, משום שאף לאחר כל ההודאות שאנו מודים לו, עדיין חייבים אנחנו להודות לו על עצם הדבר שזכינו להודות לו ולהכיר בטובות שעשה לנו מה שלא כל אחד זוכה לזה להכיר בטוב. דבר דומה אומרים פעמיים בכל יום ב"מודים דרבנן": "מודים אנחנו לך וכו' על שאנחנו מודים לך". ופרש רש"י (סוטה דף מ' א' ד"ה על): "על שנתת



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בלבנו להיות דבוקים בך ומודים לך". הרי לנו הודאה על הודאה – הודאה לה' יתברך על כך שפקח את עיני שכלנו ונתן לנו להבין שצריך להודות לו. וכך פרש הבעל שם טוב את הפסוק (תהלים ע"א כ"ג) "תרננה שפתי כי אזמרה לך", שפתי ירננו שיר ושבח לה' יתברך על עצם הדבר "כי אזמרה לך".

**מטרת בריאת האדם – להודות לה'**

כותב הרמב"ן (סוף פרשת בא): "כוונת כל המצוות שנאמין באלקינו ונודה אליו שהוא בראנו, והיא כוונת היצירה, שאין לנו טעם אחר ביצירה הראשונה, ואין לעליון בתחתונים חפץ מלבד זה שידע האדם ויודה לאלקיו שבראו, וכוונת רוממות הקול בתפילות, וכוונת בתי כנסיות, וזכות תפילת הרבים, זהו שיהיה לבני אדם מקום יתקבצו ויודו לאל שבראם והמציאם, ויפרסמו זה ויאמרו לפניו: בריותיך אנחנו!".

**סעדני ואושעה**

אמרו בברכות (דף מ"ו א'): "רבי זירא חלש, על לגביה רבי אבהו קביל עליה אי מתפח קטינא חריך שקי עבידנא יומא טבא לרבנן, אתפח, **עבד סעודתא לכולהו רבנן**", והפירוש הוא: רבי זירא חלה, נכנס לבקרו רבי אבהו וקיבל עליו שאם רבי זירא יבריא הוא יעשה יום טוב בסעודה לכל החכמים, וכך היה שהבריא רבי זירא, ורבי אבהו עשה סעודה לכל החכמים. מכאן נפתח מקור שאם אדם בצרה יכול לקבל עליו או על זולתו לעשות סעודה לחכמים אם יוושע ובזכות זה יוושע. ועיין לקמן בעניין הנדרים מה שהבאנו בשם מעם לועז שדבר זה נלמד מיעקב אבינו ע"ה שבשעת צרה יקבל על עצמו איזה דבר טוב ויקיימו לכשיצא מן הצרה, עיין שם.

**וכן מצאנו בתורת רבי זושא מעניין ההודאה עם סעודה. מספר הרב**

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הקדוש רבי פנחס מקוריץ זצ"ל, שמל תינוק אחד ולא נעצר לו הדם, ונודמן לשם פתאום הרב הקדוש רבי זושא מאניפולי זצ"ל, ואמר למהר להכין סעודה ולהתחיל לאכול ולשתות, ואכן נעצר הדם ושאל הרה"ק רבי פנחס את הרה"ק רבי זושא מהיכן ידע זאת, והשיב לו, דכתיב (שמות כ"ד י"א): **"ויחזו את האלהים ויאכלו וישתו"**, היינו, כאשר ראו בחינת "אלקים" שמידת הדין שולטת, אזי "ויאכלו וישתו" שעל ידי המאכל ומשתה מבלבלים את השטן וכן זה מבחינת "סעדני ואושעה" – מלשון סעודה, בתהלים (ק"ט ק"ז) "סעדני ואושעה ואשעה בחקיך תמיד".

**ומסופר על רבי זושא** שבעת שנפל למשכב אמר פסוק זה "סעדני ואושעה", והיה מפרש סעדני, היינו עשו עלי, כלומר עשו סעודה לתלמידי חכמים ויראי ה' למען אוושע מחליי. מכאן נמצא שאפשר לעשות סעודה לא רק אחרי הישועה אלא גם בתוך הצרה עצמה. תורת הרבי רבי זושא על "סעדני ואושעה", ידועה גם בשם **הבעל שם טוב**.

**ומובא בשם החוזה מלובלין** סגולה שהחולה יקבל עליו, שכשיבריא יעשה ביום שלישי מימי השבוע סעודה לתלמידי חכמים ויראי ה' **לכבוד הושע בן בארי**, ויושע. (סגולות ישראל מערכת ח' חולה)

ונאמר במשלי (ז' י"ד): **"זבחי שלמים עלי היום שלמתי נדרי"**, ומפרש רש"י: "סעודה גדולה הכינותי, כי היום הקרבתי נדרי ושלמי".

**ועצם הכינוס של עשרה איש בסעודה** שבה שרים את ההלל וההודאה "נשמת" יש בה משום קרוב לבבות ואהבת חינום שבעבורם יבנה בית המקדש, שכל דבר מצווה שנעשה בעשרה שורה שם השכינה, ולכן שעת רצון גדולה היא. וכן מובא **במאמר הגאולה לרמח"ל** זצ"ל שיבואו עם ישראל מהגלות **ויתקבצו ביחד חלק מהשבטים וישוררו לקב"ה** ולאחר מכן יצטרפו שאר כל השבטים וישוררו לד' ועל ידי ההיתקבצות **תתבטל**

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

**הקנאה והשנאה** שבגללה נחרב בית המקדש. וכן מובא במעם לועז בספר שמות פר' בשלח בפרק ו' עמ' שס"א **מעניין ה 10 שירות** והשירה העשירית תהיה לעתיד לבוא **"שיר חדש"** שיר מבחינת זכר שלא תהיה יותר גלות והשמחה תהיה גדולה מאוד וכו' ולעתיד לבוא יהיו כולם בבטחון בקב"ה בכל לבם, וישוררו לקב"ה עוד לפני שיעשה להם ניסים יאמרו שירה על הנס שעתיד להיות.

ובמשנה ברורה (הלכות חנוכה סימן תר"ע סק"י) כתב: **"שכל שעושה כדי ליתן שבח למקום או לפרסם הנס או המצווה, הכל סעודת מצווה"**.

הקדוש ברוך הוא הרבה עמנו פדות, כמאמר רבותינו ז"ל (פסחים דף קי"א א'): "הודו לה' כי טוב" שגובה חובתו של אדם לטובתו, עשיר בשורו, עני בשיו, אלמנה בתרנגולתה, וזהו רמז לכך שעניין הוא שיעשה האדם סעודה כפי יכולתו בשעת צרתו, ויגבה הוא חובתו מעצמו, ויהפך לו לפדות.

### מחבר תפילת "נשמת כל חי" ותקנותיה

במסכת פסחים (קי"ז ב' ואילך במשנה שם): [כוס] "רביעי גומר עליו את ההלל ואומר עליו ברכת השיר". ופרכינן בגמרא: מאי "ברכת השיר"? אמר רבי יוחנן: "נשמת כל חי".

נציין כי הקטע ב"נשמת כל חי" המתחיל ב"ואילו פינו מלא שירה כים", הוזכר גם במסכת ברכות (דף נ"ט ב'), וכן במסכת תענית (דף ו' ב'): "ואילו פינו וכו' עד "ולא עזבונו חסדיך". [לגירסת הגר"א בשם הרי"ף, עד "וימליכו את שמך מלכנו תמיד"].

תיאור השבח המופלא של "ואילו פינו... אין אנחנו מספיקין..." מובא בשינויים מסוימים גם בתנא דבי אליהו (סדר אליהו רבה פרק ל"א) כ"נוסח

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אמירה", לא בתורת "תפילה" או "פיוט", אלא כתיאור מצב שלעתיד לבוא.

וכך הם הדברים בתנא דבי אליהו: "...משנחרב הבית הראשון עד שנבנה הבית האחרון, שבעים שנה הייתה ידו פשוטה עליהן להצילם מכל צר ואויב. וכן משחרב הבית האחרון ועד עכשיו תשע מאות שנה, כמה מגפפן, כמה מחבקן, כמה מנשקן. מכאן ואילך, אם נעמוד אנו ובנינו ובני בנינו ויהיה לנו פה מלא שירה כים ולשוננו רינה כהמון גליו ושפתותינו שבח במרחבי רקיע וידינו פרושות כנשרי שמים ורגלינו קלות כאילות, אין אנו יכולין להודות לך ה' אלקינו ואלקי אבותינו ולברך את שמך על אחת מאלף אלפי אלפים וריבי רבבות הניסים והטובות שעשית עמנו, ולעתיד לבוא כמה מאיר הקדוש ברוך הוא פני הצדיקים שיהיו כשיטה ראשונה...".

כאמור, תפילת "נשמת כל חי" או קטעים ממנה הוזכרו בדברי התלמוד (וכן בדברי זוהר הקדוש כדלקמן), אולם בדבר מחבר תפילת "נשמת כל חי" מצאנו דעות ומסורות שונות:

בפירוש סידור "כל בו" כתוב (הובא בסידור אוצר התפילות): "מצאתי שיש אומרים ששמעון בן שטח יסד את "נשמת", ורמז שמו למפרע, דהינו **ש'** – שוכן עד, **מ'** – מי ידמה לך, **ע'** – עד הנה עזרונו, **ו'** – ואילו פינו, **נ'** – נשמת", עד כאן לשונו.

ובפירוש "עץ חיים" להגדה של פסח ממהר"י צאלח כתב: "שמעתי גדולים נחלקים: יש אומרים **רבי שמעון הגדול בן פוי** יסדו, ויש אומרים **רבי שמעון בר יוחאי** בהיותו במערה ונתפלל על מזונו, והקדוש ברוך הוא הכין לו עץ חרובים ומעיין אחד, וזהו "ברעב זנתנו" ו"מחלאים רעים" שכל גופו נעשה קמטים עד שהעלה חלודה".

חשוב לציין, כי לפי מספר מקורות הרי שנוסח תפילת "נשמת כל חי"

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בתקופת התלמוד הייתה תפילה קצרה יחסית, ובמשך הדורות נוספו בה קטעים, וראה הגדת הגאונים והרמב"ם (הוצאת אוצר הפוסקים, תשנ"ז, עמוד ת"ד) שהביא תשובת הרשב"ד, וזה לשונו: "כל עיקר נראה לי, ש"נשמת כל חי" ו"ואילו פיננו" מטבע ראשונים חכמי התלמוד היו, כי בעניין ברכת השיר שאלו (פסחים ק"ח א'): מאי ברכת השיר, ואפליגו בה, דחד אמר "נשמת כל חי", ואידך אמר "יהללוך". ואף על פי שהלכה כמאן דאמר "יהללוך", מכל מקום נראה לנו ש"נשמת" הזכירוהו בהורדת הגשמים (ברכות נ"ט ב') אך אינו ממטבע הראשונים (חכמי התלמוד), כי אם עד זה הפרק. נמצא ש"כל קומה לפניך", תוספת הפיוטין (הפייטנים) הוא, ושם הפייט ההוא יצחק שמו, כאשר סימן שם "בפי ישרים" "ובדברי הצדיקים" "ובלשון כל חסידים" "ובקרב קדושים"..."

**טעם לתקנת תפילת "נשמת"**

הרב "בן איש חי" בספרו "בניהו" על מסכת מגילה (פרק ב' דף י"ח ע"א) מבאר את הטעם שתקנו תפילת "נשמת" ומטרת אמירתו, כהא דאיתא בגמרא, מאי דכתיב (תהלים ק"ו ב') "**מי ימלל גבורות ה' ישמיע כל תהילתו**"? למי נאה למלל גבורות ה'? למי שיכול להשמיע כל תהילותיו. והקשה ה"בן איש חי": "קשה, וכי כנסת הגדולה היו יכולים להשמיע כל תהילותיו, ואיך תקנו תהילות בברכות? ונראה לומר בסייעתא דשמיא, תקנו שבח "נשמת כל חי", שבו עשו גלוי דעת ומודעה דאי אפשר להשמיע כל תהילות ה', שאמרו: ואלו פיננו מלא שירה כים, ולשונונו רנה כהמון גליו, ושפתותינו שבח כמרחבי רקיע וכו' וכו', אין אנו מספיקין להודות וכו' על אחת מאלף אלפים ורוב רבי רבבות וכו', ובזאת התהילה עשו גלוי ומודעה שכל תהילות שהם מתקנים לשמו יתברך הם קצת מן המקצת, דאי אפשר להשלים תהילותיו. וכיון דעשו גלוי דעת ומודעה זו בתהילה זו ד"נשמת כל חי", הותר להם לתקן תהילות לאל

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בברכות. וליכא למימר על תיקון תהילות שתקנו סימתינהו לשבחא דמרך, ואין הכי נמי כל מי שיעשה גלוי דעת ומודעה כזאת יוכל לתקן תהילות לאל יתברך.

### תקנת אמירת "נשמת" בשבת

בסדר תפילת שבת קדש נהגו במקהלות ישראל לפתוח בתפילת "נשמת כל חי" לאחר שירת "אז ישיר". אין כל ספק שתפילה זו שכולה שיר שבח והודיה לה' יתברך, נאה לאומרה ביום שבת קדש, וכמאמר נעים זמירות ישראל: "מזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה' ולומר לשמך עליון" וכו'.

**טעמים נוספים** נאמרו לכך שתקנו לומר "נשמת" בשבת קדש. ב"אוצר התפלות" (בראשי בשמים) מובא ש"נשמת" היא כנגד הנשמה יתרה שיש לאדם בשבת. והוסיף שם שיאמר כל השבח בשמחה עצומה, ומגודל התשוקה יקבל על עצמו מסירות נפש. (וראה בהמשך בדבר אמירת "נשמת" בהשתוקקות עד כלות הנפש מהמסופר בפי צדיקים וחסידים).

[במאמר מוסגר נביא כי הפיוט הנורא "**צמאה נפשי** לאלוקים לאל חי... לבי ובשרי ירננו אל אל חי..." כתבו האבן עזרא כפתיחה ורשות ל"נשמת כל חי", ולכן סיים הפיוט כך: "אקוד על אפי, ואפרוש לך כפי, עת אפתח פי, בנשמת כל חי", ובפירוש מטה יהודה לר' לייב אופנהיימר זצ"ל על זמירות שבת פירש: "אקוד, אבוא בקידה על אפיים ובפרישת כפיים לבקש ליתן לי פתחון פה שאוכל לפתוח פי בנשמת כל חי לברך על גאולתנו ועל פדות נפשנו, ואז לבי ובשרי ירננו אל אל חי". וראה בספר יינה של תורה להגר"ב אדלר שליט"א (עמ' קפ"ז)].

### כל עצמותי תאמרנה

חסידיים ואנשי מעשה שבדורות שלפנינו היו מתלהבים בשעת אמירת

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

"נשמת כל חי" בהתלהבות קודש ובדבקות נפלאה. הרה"ק רבי מנחם מנדל מרימנוב זי"ע ביאר "נשמת כל חי תברך"... וכי עד עתה מי היה המברך אם לא הנשמה? אלא הפירוש כי עד עכשיו, היינו עד תפילת "נשמת", היו שניהם הגוף והנשמה מברכים יחדיו, ומעתה, מתפילת "נשמת", תברך הנשמה לבדה עד כלות הגוף (בארות מים, ד' לקוטים). ובספר "ראשית העבודה" להרב יהודה זרחיה סגל זצ"ל (ח"א דף ה' ד"ה קבלת עול מלכות שמים) הביא ששמע בנובהרדוק שאם קר לאדם יאמר "נשמת כל חי" ובלי ספק יתחמם ויתלהב וכו'.

בכתבי תולדות שונים מתארים ומספרים תיאורים נפלאים על השתוקקות ודבקות גדולי ישראל באמירת "נשמת". נציין עובדות ספורות:

בפרי הכרם (ל"ה תש"ס גליון י"ט עמוד ה') הובא מה שסיפר האדמו"ר מבאבוב זצ"ל על הרה"ק ר' מענדלי ליסקער זי"ע (אביו של הרה"ק מראפשיץ זי"ע): "גבוה מעל גבוה הייתה התלהבותו ודבקותו בעת אמירת התפילה הנוראה "נשמת כל חי", בה היה מאריך מאד בהתעוררות מרובה, בהתאמצות גדולה ובהשתפכות הנפש, עד שמדי פעם בפעם נחלש מרוב עבודה ונפל בהתעלפות עמוקה. כאשר ראתה אשתו הרבנית הצדקנית (בת הגה"ק ר' איציקל המבורגער זי"ע) שהתנהגות זו עלולה להביא את בעלה הקדוש לחשש סכנה, חס ושלום, הכינה עבורו בערב שבת עוגיות דבש קטנות פחותות מכזית, והכניסה אותם לכיס בגדי השבת שלו, ובקשה ממנו שכשירגיש באמצע אמירת "נשמת" שבא למצב אפיסת הכוחות עד לכלות הנפש, יחוס על נפשו ויאכל מהעוגיות שבכיסו. וכן עשה הרה"ק ר' מענדלי, ובעת הצורך טעם מ"עוגיות הנשמת", ואחר כך המשיך בעבודתו הנוראה לברך בכל עצמותיו את שם קדשו".

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

**המשיך האדמו"ר מבאבוב** זצ"ל וסיפר: הרה"ק ר' מענדלי נפטר כמה שנים קודם פטירת אשתו הרבנית, לאחר כמה שנים בשעה שהייתה הרבנית נוטה למות, נענתה פתאום ואמרה: מענדל אומר "נשמת"! מענדל אומר "נשמת"! באותה שעה זכתה שנתגלה אליה בעלה וראתה אותו אומר "נשמת" בהתרגשות עצומה, כדרכו בחיים חיותו. כך חזרה ואמרה כמה פעמים, ובדברים אלו יצאה נשמתה בטהרה.

רבות מסופר בפי חסידים על ההתלהבות העצומה והמתיקות בעת אמירת תפילת "נשמת". פעם ספרו לרבינו האדמו"ר בעל ה"בית אהרן" מקרלין זי"ע על המלך נאפוליון שנכנס בו רוח שטות וחמד באחת מימות הקיץ להחליק על הרי שלג, ולשם כך פזרו חייליו על פני השדה מאות שקי סוכר בכדי שיוכל להחליק עליהם. נענה האדמו"ר ואמר: "וכי איזה השגות יש לו בתאוות? הלא כל תאוותיו לא ישוו לגודל התענוג שיש לנו באמירת "נשמת כל חי" בשבת קודש".

בספר אברהם עבד ה' על הרב הצדיק ר' אברהם אהרונוביץ זצ"ל (תקנ"ה) מובא מעשה זה: אחד מחסידי באיאן הישישים התלונן באזניו של רבי אברום אהרונוביץ זצ"ל כי לבו נחלש. וביום שבת בגלל אריכות התפילה, קשה עליו ההמתנה מבלי לטעום משהו עד שעה מאוחרת. רבי אברום שבעצמו נשאר בדרך כלל ללא אוכל ושתיה עד לשעות הצהרים עד השלימו את תפילותיו וטבילותיו. חס על אותו חסיד חלש ויעץ לו לטעום משהו קל קודם התפילה להחיות את נפשו. אולם הלה נפגע מכך וסרב לאכול קודם התפילה. שהרי הלכה מפורשת בשו"ע שאסור לאכול קודם התפילה, והסמיכו חכמים את דבריהם על הפסוק "לא תאכלו על הדם", לא תאכלו קודם שתתפללו על דמכם). אך רבי אברום נשאר בשלו, ושדל שוב ושוב את החסיד להכניס לפחות חתיכת "קוגל" לפיו, כדי לחזק את לבו. בלהט דבריו שבקעו מלבו המלא באהבת ישראל אמר לו – "תאכל,



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

**ומה איכפת לך שגם ה"קוגל" יצעק יחד אתך "נשמת כל חי".**

אמירת "נשמת" בזמנים מקודשים ובעת רצון

לאור חביבותה וחשיבותה המיוחדת של תפילת "נשמת כל חי" נהגו בכמה מקהילות ישראל לומר את תפילת "נשמת" בזמנים מקודשים ובעתות רצון, וכמובא ב"כף החיים" הלכות לולב (סימן תרט"ד אות ל"ט): "מנהג בית אל יכב"ץ, יום הושענא רבה אחר תפילת עלינו לשבח, פותחין ההיכל ואומרים "נשמת כל חי" עד גמר בלי שם ומלכות. ואחר אומרים: הרי אנחנו מקבלים עלינו בלי נדר קבלה גמורה לשנה הבאה עלינו לחיים טובים ולשלום, כעת וכעונה הזאת, יום הושענא רבא אחר תפילת שחרית לומר הלל נוסח "נשמת כל חי" וכו'". עוד הובא שם בהלכות יום הכפורים (סימן תרט"ז אות י"א): "אכתוב גם אני הדל מה שנראה לי בסיעתא דשמיא והוא, כי פשוט כי באותו היום יחזור בתשובה שלימה על חטא שבא לידו, ובמוצאי יום הכפורים יטבול תיכף אם אפשר, ויעשה פדיון כמנין אותיות שמו, ויתן לעניים יראי שמים, ויקבל עליו בפני עשרה כי בתשלום השנה היא יאמר "נשמת כל חי" בפני עשרה..."

**בכמה מקהילות** האשכנזים אומרים "נשמת" בכל סעודה שלישית, עת רעווא דרעוין, ומה נורא המחזה כאשר בני היכלא פוצחין פיהן בקדושה ובטהרה, בשירה ובזמרה בתפילת "נשמת כל חי".

כמו כן ידוע על כמה וכמה ממקהלות החסידים שנהגו והנהיגו לומר תפילת "נשמת כל חי" בחנוכה בעת הדלקת הנרות, וכן בזאת חנוכה, בעידנא דרעווא, בשעת שריפת שיירי השמן והפתילות.

כמו כן יש המשוררים תפילת "נשמת" בסעודת יום הפורים ובליל שביעי של פסח ואף בפסח שני.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

### להודות על העבר ולבקש ולצעוק על העתיד

בספר "כרם שלמה" (לרבי שלמה זלמן פרידמן זצ"ל, אבד"ק טענקא, ברוקלין תש"ס. פרק ב' אות ט') הסביר את קבלת רבי יהודה החסיד באמירת "נשמת" כסגולה על כל צרה שלא תבוא, וזה לשונו: "ובטעם הדבר אפשר לומר על פי אמרם ז"ל, נותן הודאה על העבר וצועק על העתיד, והיינו על פי הידוע בשם צדיקים, וכך מובא בשם הרה"ק החוזה מלובלין במה שכתוב אצל לאה אחר שילדה את יהודה, "ותאמר הפעם אודה את ה' וגו' ותעמוד מלדת" (בראשית כ"ט ל"ה). כי על ידי שהודתה את ה' על העבר ולא בקשה על העתיד, בזה הפסיקה את ההשפעה, ולכן "ותעמוד מלדת". ולזה אמרו זכרונם לברכה נותן הודאה על העבר ותיכף צועק על העתיד.

ובזה אמרתי לפרש, למה כתיב "אז ישיר משה" בלשון עתיד, ולא כתיב "אז שר משה", כי משה רבינו כששר לה' על כל ניסי ה' בקריעת ים סוף התכוון להודות ולבקש גם על העתיד. וכן מצינו שתקנו חז"ל בתפילת "מודים דרבנן" שאומרים "ברכות והודאות וגו' על שהחייטנו וקיימתנו", ומסיימים שם על העתיד ואומרים: 'כן תחיינו ותקיימנו וכו'".

והנה, גם בתפילת "נשמת" אחרי שמזכירים ומספרים נפלאות וחסדי הבורא יתברך "מלפנים ממצרים גאלתנו וגו' ומבית עבדים פדיתנו, ברעב זנתנו ובשבע כלכלתנו, מחרב הצלתנו ומחליים רעים ורבים דליתנו" – מסיימים "עד הנה עזרונו רחמיך ולא עזבונו חסדיך ה' אלקינו, ואל תטשנו ה' אלקינו לנצח", שנותנים ההודאה על העבר וצועקים על העתיד, ועל ידי זה הקדוש ברוך הוא עומד לימין הצדיק ונושע בתפילתו".

**חובת כל אדם לשבח לה'**

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אמרו חכמינו זכרונם לברכה על דוד המלך עליו השלום, שהיה עוסק כל הלילה בשירות ותשבחות, עד שחבר ברוח הקודש את ספר תהלים הנפלא, שבו כלל כל מיני שירות, זמירות ותשבחות שבעולם, ויש לשירות הללו שייכות לכל הנבראים כולם, וכמו שאומרים ב"נשמת כל חי": "שכן חובת כל היצורים לפניך, ה' אלקינו, להודות, להלל, לפאר, לרומם, להדר ולברך ולקלס כל דברי שירות ותשבחות דוד בן ישי". הרי שחובת כל אדם להודות ולהלל לה'.

**סעודות הודיה ו"נשמת"**

בשנים האחרונות לאור פרסומים שונים התעוררו רבים לפעול ולהגביר חיילים למען העצה הנפלאה של אמירת "נשמת", וכבר יסדו ותקנו אמירת "נשמת" ברבים בקול רינה ותודה המון חוגג, כשכל העם מסובים בסעודת מצווה, וכל מי שזקוק לישועה משתתף ומקבל עליו בלי נדר שבשעה שיענהו השם יתברך ויוציאו מן המצר למרחב יערוך סעודת הודאה, ובתוך סעודה זו יאמר "נשמת" בעשרה או יותר.

יש ובמהלך הסעודה מספרים ברבים את אשר פעל ה' עמם, ומהללים ומשבחים להקדוש ברוך הוא על חסדיו המרובים.

**ישנם סיפורים בלי סוף** על עמך ישראל שקיבלו על עצמם לומר "נשמת" בעשרה או יותר, עם סעודה או כיבוד, או רק לומר "נשמת" עם יציאתם לגאולה ומאפילה לאור גדול, וזכו לרחמי ה' יתברך ולישועות למכביר, אם לזיווגים ובפרט למעוכבי שידוך בגילאים מבוגרים, או לחשוכי בנים שנים רבות שזכו לפרי בטן, עד לבעיות פרנסה, בריאות, שלום בית, ובעיות וצרות שונות ומשונות רח"ל, ואנשים אלו שקבלו על עצמם לומר "נשמת" ב"ה זכו לגאולה, ישועה ופדות.

**וכך "סעודת נשמת"** אחת גוררת אחריה "סעודות נשמת" נוספות, ועינינו

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הרואות ולא זר את גודל הישועות בהם אנו מתבשרים ללא הרף בחסדי ה', ועיין לקמן בהמשך הספר "מטה אהרן" (חלק המעשיות והסיפורים) טיפה מן הים מהישועות הרבות שאנשים נושעו בזכות קבלת אמירת "נשמת כל חי", וב"ה העניין של "קבלות נשמת" ו"ישועות נשמת" ו"סעודות נשמת" מוסיף ומתפתח עד שבעזרת ה' נזכה במהרה ממש שיושעו כל ישראל בתשועת עולמים בביאת גואל צדק, אמן.

הדברים פשוטים. לכל אחד יש, בעוונותינו, את צרותיו ויסוריו. אך עם ההרגשה שהכל בידי בורא עולם והוא מלך עוזר ומושיע, וכשאנו מקבלים על עצמנו להודות לו כשיושיענו, זוכים לרחמי וחסדי ה' ולישועתו, ומתרבה כבוד שמים.

**ענין הנדרים**

ישנם אנשים שמקבלים על עצמם בנדר לומר "נשמת" עם שלושה או עשרה בני אדם או יותר, ומקבלים על עצמם צדקה, תפילה או סעודה ועוד מיני נדרים, ולכן מצאנו לנכון להביא כאן מענין חומר הנדרים והזהירות מהם, ושעדיף שכל קבלה שאדם יחיד או ציבור יקבלו על עצמם, יקבלו בהבטחה, ולא דווקא בנדר, ושכל אחד יתייעץ עם רבו כיצד לנהוג בעניין. וכך מופיע בספר "מעם לועז" (פרשת מטות - מסעי) וזה לשונו: "אמר הקדוש ברוך הוא לישראל: אם אתם נודרים נדר, ראו לשלם מיד, ותלמדו לקח מיונה הנביא שהיה במצולות ים והיה בסכנה, ונזכר שנדר נדר ולא קיימו. אמר: רבונו של עולם, יודע אני העוון שעליו באתי לידי צער זה, בגלל הנדר שהבטחתי ולא שלמתי. לכן אני מבקש ממך, תצילני ואקיים נדרי. וזהו שאמר (יונה ב' ג' - י'): "ויאמר קראתי מצרה לי וגו' ואני בקול תודה אזבחה לך אשר נדרתי אשלמה".

**וכן מצינו ביעקב אבינו**, שכמה פורענויות ארעו לו בעוון זה שנשתהה

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

לקיים הנדר שנדר, שכן נאמר בפסוק (בראשית כ"ח כ'): "וידר יעקב נדר לאמר, אם יהיה אלהים עמדי ושמרני בדרך הזה אשר אנכי הולך". שבקש מאת הקדוש ברוך הוא שלשה דברים. הדבר הראשון "אם יהיה אלהים עמדי", שלא יתן לו להכשל בעוון עבודה זרה. על זה השיב לו הקדוש ברוך הוא ואמר (שם ט"ו): "והנה אנכי עמך", שהבטיחו על כך.

**הבקשה השניה הייתה** "ושמרני" וגו', היינו, שישמור אותו מעוון גילוי עריות, ועל זה השיב לו הקדוש ברוך הוא: "ושמרתך". הבקשה השלישית הייתה "בדרך הזה אשר אנכי הולך", היינו, שלא יבוא לידי שפיכות דמים. על זה ענה לו הקדוש ברוך הוא: "בכל אשר תלך". ומפני שאחר הנדר, נכשל בשלושת הדברים. בעבודה זרה שנאמר (שם ל"ה ב' ד'): "הסירו את אלהי הנכר וגו' ויטמון אותם יעקב". בגילוי עריות שכן נאמר (שם ל"ד א'): "ותצא דינה בת לאה". ובשפיכות דמים שאמר לו הקדוש ברוך הוא (שם ל"ה א'): "קום עלה בית אל". נמצא שעל ידי איחור הנדר נכשל בשלושה.

לכן צריך האדם להזהר הרבה בפיו שלא יהיה רגיל בנדרים, ואם יש הכרח גדול לנדור יזהר לקיימו מיד, שאמרו חכמים: "כל המאחר לקיים נדרו בניו הקטנים ואשתו מתים, שנאמר (קהלת ה' ה') אל תתן את פיך לחטיא את בשרך וגו' למה יקצוף האלהים על קולך וחבל את מעשה ידיך", היינו, כל המאחר נדריו בניו מתים. ובמשלי (כ"ב כ"ז) נאמר: "אם אין לך לשלם למה יקח משכבך מתחתך".

**ודעו שמיעקב אבינו אנו למדים**, שאם אדם שרוי בצער, מצווה לנדור לעשות צדקה או ללמוד. וזהו שנאמר שם: "וידור יעקב נדר לאמר". שכל "לאמר" בא לרמוז שיש לומר הדבר לאחרים, ודבר זה בא ללמדנו שמצווה לנדור בעת צרה. ואף על פי שאז אינו עושה כלום, אבל אותו

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הזכות שנדר עומדת לו ומצילתו מן הצער. וצריך אדם לתלות הנדר ביעקב אבינו, שאם יש לו בן חולה, יאמר ש"אם אלהי יעקב ישלח רפואה לבני, אני מתחייב ליתן כך וכך צדקה או לעשות מצווה פלונית", שמאחר שלמדים הדבר מיעקב אבינו, יש להזכיר שמו.

ויש אומרים שיוהר אדם ולא ידור נדר ואפילו בשעת צרה. ולא נאמרו הדברים הנ"ל שיש לדור בשעת צרה אלא בדורות הקדמונים שהיו מקיימים את מה שמבטיחים, ואילו כיום הרבה טרדות ועכובים מצויים המונעים את האדם מלקיים נדרו, ואם לא יקיים נדרו, יגרום לו הדבר הרבה פורענות. ואפילו אם עושה התרה, אין הדבר ברור כל כך, שכן הרבה דינים והרבה חילוקים יש בזה, ויתכן שאין לו התרה, והוא סבור שעל ידי אמירת "מותר לך" שלוש פעמים על ידי שלושה אנשים הותר הנדר, ולפיכך ראוי שלפני שמוציא מפיו דיבור של מצווה, יאמר "בלי נדר".

**וכל הנודר נקרא רשע וחוטא**, אף על פי שמקיים הנדר. ואם מאחר נדרו, פנקסיו נבדקים למעלה לראות מעשיו הטובים, ומזכירים לו כל חטאיו שעשה מימיו, שהכל רשום. ומזה רואים באיזו סכנה מעמיד עצמו זה שנודר נדר. לכן יוהר אדם שלא ידור אפילו בעניין של צדקה, אלא יתן צדקה בלי הבטחה, ואם יש הכרח לנדר, כגון שעושים מגבית בבית הכנסת, יאמר בלחש "בלי נדר".

**ואם נודר אדם** כדי לחזק עצמו ולתקן דרכיו הטובים, משובח הוא. כגון זה שהוא גרגרן ושתיין ונודר שלא לשתות יין כך וכך זמן, או שנודר שלא לשתות לשכרה, או לפרוש ממידות מגונות אחרות אלו נדרים לשם שמים משובחים, ומצווה לנדר, שעושה כן לעבודתו יתברך. שאם יש בו מידות מגונות אלו, בוודאי יבוא לידי חטא. ועל נדרים אלו אמרו במשנה

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

באבות (פ"ג מ"ג): נדרים סייג לפרישות. מכל מקום, לא ירגיל עצמו בכך לנדור תמיד, אלא ישתדל לפרש "בלי נדר".

**חובת ההודאה ההלל והשבח לבורא עולם בכל עת**

כתב בספר פלא יועץ (ערך הילול): "ראוי להלל לה' על כל הטובה שעושה עמנו. ואף שאילו פינו מלא שירה וכו' לא נספיק להללו, ולו דומיה תהלה, על כל פנים בלא כלום אי אפשר, וראוי לכל אדם מעת לעת ומפקידה לפקידה להודות ולהלל את ה'. ובפרט כשמספר איזה ענין שעשה והצליח תיכף יהיה שם שמים שגור בפיו, ויאמר: שבח לאל יתברך כי הפליא חסדו לי ועד כה עזרני לעשות כך וכך. אפילו אם יש לו יסורין יש לו להלל לה' שזכהו להיות מכלל אשר יאהב ה' יוכיח, ושאינו מכלל משלם לשונאיו, ושלא יסרו ביסורין יותר קשים ומרים, כי הוא רחום בדין וגובה חובתו של אדם בטובתו. ואם העדיף ה' לו טובה יותר על אחרים ראוי לו להלל לה' המעדיף טובו עליו שלא בזכות רק ברחמיו ובחמלתו, כי כמה טובים ממנו חסרים כל טוב. ויכנע מאוד ויקבע בלבו אמונה שלמה כי הוא הנותן לו כח לעשות חיל ומידו הכל, ולו נתכנו עלילות".

**בפי ישרים תתרומם**

ב"נשמת כל חי" אנו אומרים: "בפי ישרים תתרומם. ובשפתי צדיקים תתברך. ובלשון חסידים תתקדש. ובקרב קדושים תתהלל". אות ראשונה של "ישרים, צדיקים, חסידים, קדושים" הן "יצחק", ואות שלישית של "תתרומם, תתברך, תתקדש, תתהלל" הן "רבקה". "יצחק רבקה" בגימטריא "תפלה", והשכינה נקראת תפילה (רעיא מהימנא זוהר חדש ח"ג דף רכ"ג א', ושם דף רנ"ג א'), שכל חפצה להתחבר עם דודה [כי תפילה לשון חבור, כמו "נפתולי אלקים נפתלתי" (עיין רש"י בראשית ל' ח)]. ואפשר כי "תפלה"

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

גימטריא "יצחק רבקה", ו"יצחק" נוטריקון "קץ חי", רמוז ליסוד (השמטות הזוהר דף רנ"ב ב'), ורבקה רומז לשכינה, כמו שאמרו בזהר הקדוש (זהר ח"א ק"מ ב', רעיא מהימנא זח"ג צ"ט ב'). ומה נעים לפי זה כי בנוסח "בפי ישראל תתרומם" ראשי תבות "יצחק רבקה", כי "תפלה" גימטריא "יצחק רבקה", והוא רמוז יסוד ומלכות. ב"נשמת כל חי" עומדים שמות יצחק ורבקה זה לנכח זו, ובפסוק בפרשת תולדות (בראשית כ"ה כ"א) כתוב "ויעתר יצחק לנכח אשתו כי עקרה היא", נכ"ח ר"ת נ'שמת כ'ל חי, וזהו ממש לנכח אשתו. ושם תיכף נאמר ויעתר לו ה'. גם מעניין כי "הבן איש חי" כתב עצה זו דווקא בפרשת תולדות, ומסתמא יש שייכות בין העניינים כפי שכתבנו, והבן.

### שמחת הרגל

כתיב (איכה ב' י"ט): "קומי רוני בלילה לראש אשמרות שפכי כמים לבך נכח (ר"ת נשמת כל חי) פני ה'. שאי אליו כפיך על נפש עולליך העטופים ברעב בראש כל חוצות". וקשה, דלכאורה רינה היא תפילה הבאה מתוך שמחה ושבח להקדוש ברוך הוא, ואם כן, איך נמצא מקומה כאן בתפילה "על נפש עולליך העטופים ברעב בראש כל חוצות"?

אבל באמת, מיוחדת היא תפילה זו של רינה דווקא בזמן רעב וצרות נוראות. משנסגרו שערי שמים וצריכים לפתוח שערי ברכה, אין לך מפתח הפותח שערי השפעה טובה מן השמים כמו שירות ותשבחות לה' יתברך. וכאשר משבח, מהלל ומודה לה' יתברך, מקיים בו הקדוש ברוך הוא: "ה' צלך על יד ימינך", ופותחים לו שערי ברכה.

### להאמין בה'

העיקר להאמין בה' שבזכות שקיבל על עצמו לשבח הנפלא הזה ומאמין בישועתו, יזכה באמת לישועה. וכן רמוז ב"נשמת":



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

"ישתבח ש'מך ל'עד מ'לכנו", ר"ת **ישלם**, למשבחים לשמו (סידור אמרי פי השלם בפירוש הגיון לבי). אמן כן יהי רצון.

הישועות משיר השבח "נשמת כל חי"

קבלה בידנו מרבי יהודה החסיד זצ"ל בדוק ומנוסה!

\*\*\*

**"זה השער לה' צדיקים יבואו בו"**

חלק ה"מעשיות והסיפורים" על אנשים בימינו שנושעו, וזכו ל"ניסים ונפלאות" בזכות שקיבלו על עצמם בלי נדר בשעת צרתם שכאשר יזכו לישועה, יודו לקב"ה בסמוך לישועתם בשבח תפילת ההלל וההודיה – ברכת השיר "נשמת כל חי". ובאמת זכו לישועות רבות. ועדים אנו לכך. הן לפרנסה, והן לזיווגים, ולבנים, ולרפואה שלימה, ושלום בית ועוד.

**" יודו לה' חסדו " שיחזו בכל נפלאותיו" "ואין לנו רק להישען על אבינו שבשמים"**

**בחור שיצא לעבוד, חזר לישיבה והתעלה ובנה את ביתו כבן – תורה, בזכות "נשמת"**

בחור כבן עשרים וחמש שהגיע לפרקו, עזב את מסגרת הישיבה והלך לעבוד. כמובן שינה את לבושו. יום אחד הוא נקלע להשלים מנין עשרה לסעודת "נשמת" באזור המרכז, פנינו אליו ושאלנו מדוע יצא לעבוד ולא המשיך במסגרת של ישיבה. ענה לנו: בישיבה שלמדתי יצא לי החשק ללמוד, היה קשה לי להמשיך ללמוד, ולכן יצאתי לעבוד.

אמרנו לו: זה לא פתרון ותכלית שאתה יוצא לעבודה בהיותך בחור ואין לך עול לפרנס משפחה, ואם אמרו חז"ל אין אדם לומד תורה אלא

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

במקום שלבו חפץ, תמצא לך מקום שלבך חפץ. והנה לעניין השגת שידוך מתאים המצב כיום שהנערות בחוג החרדי רוצות להשתדך עם בחור שלומד יום שלם או לכל הפחות חצי יום או ודאי מסגרת ישיבתית יכולה לעזור לך, ומהבחינה האישית שלך כבחור עובד יש לך גם הוצאות לשכירות אוכל וביגוד, אמנם אתה עובד ומשתכר למחייתך, שער בעצמך כמה תוכל לחסוך "נטו" לעצמך, אפילו אם תחסוך 10.000 ש"ח בשנה, סכום זה לא יספיק לך להוצאות נישואין.

לשם הרחבת העניין, הוספנו להסביר ולתאר לפניו את יתרונו ומעלותיו של זה היושב ולומד במסגרת ישיבתית שהוא א. מתפלל שלשה פעמים ביום במניין בקביעות וגם נמצא במקום תורה שהיא מטהרת את האדם ועל ידי התורה אפשר להכניע את היצר הרע לעומת בחור שלא נמצא במסגרת, כי היצר הרע גובר עליו בנקל ומתחבר עם חברים שאינם מתאימים לרוח התורה, מידותיו מתקלקלות וכל מהלך מחשבותיו שקועים רק לנושא של אכול ושתה, ויש לזה השלכה גדולה לגבי העתיד של הקמת בית בישראל כפי שמקובל לנו מדור דור, לעומת זאת הבחור שלומד בישיבה ויש לו סדר של שלש תפילות ביום, שיעורי תורה, לימוד מוסר קונה לעצמו הנהגה ישרה לעתיד והכנה טובה לחיי הנישואין עם מידות טובות ונאמנות.

ענה לנו הבחור: הדברים הם מאוד נכונים, אך קשה לי.

אמרנו לו: תדע לך שזה צרה. ועל כל צרה, שבאה על האדם צריך לקבל על עצמו אמירת "נשמת כל חי", כפי שמקובל לנו מרבתינו הקדושים בפרט מרבי יהודה החסיד וצ"ל, ששבח אמירת "נשמת כל חי" עוצמתו מרובה ומסוגל לישועות, וכאשר בעזרת ה' יתברך תפשפש במעשיך ותגיע להחלטה נכונה לגבי עתידיך יתגלגלו הדברים לטובה, והרי אמרו

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

חז"ל במסכת עבודה זרה אין אדם לומד אלא במקום שלבו חפץ, ה' יעזור לך למצוא מסגרת תורנית מתאימה לך, ואתה תשתלב בסדרי הישיבה ואנו מציע לך לומר גם כעת שבח "נשמת כל חי". הבחור קיבל את דברנו, וקיבל על עצמו את ה"קבלה" ורשם זאת בדף שכאשר הקדוש ברוך הוא יזכהו להיות במסגרת ישיבתית יגיד "נשמת כל חי" במנין עשרה, ויעשה סעודה, וכן יתן צדקה סמוך לישועתו.

והנה לאחר כחודשיים מבשר לנו הבחור הנ"ל שנכנס לאחת הישיבות הטובות ומרוצה מאוד מבחינה לימודית, וכן החברים טובים, ומצא מקום שלבו חפץ והתחזק בעבודת ה' וביראת שמים. לאחר תקופה מסוימת פנה אלינו שוב לאחר שהרגיש שהוא כבר בשל לנישואין מבחינה רוחנית, רצה פעם נוספת לקבל את העצה של קבלת אמירת "נשמת", ועשינו "קבלה" נוספת לזיווג, שכאשר ימצא את זיווגו ההגון יאמר ברכת השבח "נשמת כל חי" כהודאה לה', וכן יעשה סעודה כדברי דוד המלך ע"ה בתהילים (ק"ט) "סעדני ואושעה" על פי פירושו של הרד"ק רבי משולם זוסיא מאנפולי זיע"א שסעודת מצווה בכוחה להמשיך ישועות לאדם במה שנצרך לו.

תוך כדי כתיבת "הקבלה" בפתק ביקש להתפנות לשיחת טלפון, לאחר סיום השיחה התברר ששיחה זו הייתה הצעת שידוכין והיא נמשכה עד שהגיעה לגמר מוצלח. לאחר שהבחור התארס קיים את קבלתו, עשה סעודת "נשמת" בקול תודה ורינה במעמד עשרה אנשים, וזכה להתחתן כבן תורה.

\* \* \*

**זכה להפקד אחרי 21 שנה**

מענין לענין באותה סעודה הנ"ל שנערכה באזור המרכז הגיע אברך כדי

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

להשלים מנין לסעודת "נשמת כל חי", ועודדנו אותו לקבל את העניין של אמירת "נשמת" כסגולה להפקד בזרע של קיימא, לאחר שלא נפקד שנים רבות ובפרט שיש במקום זה עשרה אנשים, וזוהי שעת רצון. ניסינו לאמצו ולחזקו שיקבל על עצמו את ה"קבלה" של אמירת "נשמת כל חי". יש לציין שהאברך הנ"ל היה במצב רוח קודר, מכיוון שעברו עליו הרבה הרפתקאות, סגולות וכל מיני השתדלויות שעשה ולא הועילו לו, אך ניצלנו את ההזדמנות הזו של מעמד עשרה אנשים וסעודה שהייתה בבחינת "סעדני ואושעה", וכמו שדוד המלך ע"ה אמר "מהולל אקרא ה' ומן אויבי אושע" שדוד המלך היה מהלל להקב"ה כבר לפני הישועה.

האברך הנ"ל קיבל על עצמו בנוכחות עשרה אנשים בלי נדר ובקבלה גמורה שכאשר יושע בעז"ה וכשאשתו תלד בשעה טובה ומוצלחת או יודה להקב"ה באמירת שיר השבח "נשמת כל חי" ובסעודת הודאה עם קהל של עשרה אנשים. לאחר כשלושה חודשים בישר לנו שנפקדו ב"ה. ובמלאת תשעה ירחי לידה ילדה אשתו בן בשעה טובה ומוצלחת, בסעודת ברית המילה בפני מאות נוכחים באולם תוך ריקודים ושמחה זכה ב"ה להגיד את ברכת השבח "נשמת כל חי" להודות לה' על חסדיו הגדולים שזכה להפקד אחרי 21 שנה של המתנה וציפיה לישועה.

\* \* \*

### קבוצת בחורי ישיבה שנושעו בזיווגים

בישיבה מפורסמת בירושלים זכו בחורים רבים למצוא את זיווגם תוך זמן קצר מעת קבלת אמירת "נשמת כל חי" בציבור של עשרה, שעל שבח זה נאמר בנביא ישעיה "עם זו יצרתי לי תהלתי יספרו" כדברי הצדיק רבי יוסף חיים מבגדאד זיע"א בספרו בן איש חי (שנה שנייה פרשת תולדות סעיף ג), הוא מביא בדבריו בסעיף זה את עניין אמירת ה"נשמת כל

## \*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

חי" כסגולה להפקד ולהינצל מכל צרה וצוקה.

בימי החורף הקשים בירושלים כשירד שלג והיה קשה לאסוף מנין עשרה אנשים כדי לעשות סעודה חמה ולומר בצוותא "נשמת כל חי", בקשנו ממספר בחורים בישיבה מפורסמת שיבואו להשלים מנין, ובפרט שהם עצמם היו זקוקים לזיווגים לאחר שהגיעו לפרקם.

הבחורים הגיעו אלינו לסעודה וקיבלו על עצמם "קבלות" בפתק שכאשר יזכו לזיווג יאמרו "נשמת כל חי" בפני עשרה אנשים עם סעודה. יש לציין את האווירה המיוחדת של סעודות "נשמת" כאשר הנושעים מספרים תהילות ה' וישועותיו, והנוכחים מתמלאים באמונה ושמחה ומזדהים עם ישועת ה', ואז האמונה והביטחון בה' מתחזקים דבר זה גורם ל"קבלה" יותר עמוקה ומשמעותית, באופן כזה הקבלה נעשית בלב שמח ונוצרת תחושה בלב שהישועה כבר הופיעה. יש לציין כי בישיבה הנ"ל במשך שנה וחצי כמעט ולא נשמע שם "קול חתן" והנה בעז"ה לאחר תקופה יחסית קצרה זכו כחמש עשרה בחורים למצוא את זיווגם וזכו לערוך סעודות בפני עשרה אנשים בשמחה ובטוב לבב.

עברה תקופה ואותה ישיבה קבעה את משכנה בבנין מרווח בשכונה רחוקה יותר בירושלים, והנה ברבות הימים נשכח מהם ענין קבלת "נשמת" המסוגלת לישועה, ולא נשמע במשך שנתיים בין הבחורים ובפרט מהמבוגרים "קול חתן" החליטו קבוצה של בחורים שזכרו את סגולת אמירת ה"נשמת" להתארגן ולקבל על עצמם סעודת הודאה כבר קודם לישועה ולקיים את הנאמר "סעדני ואושעה" כנ"ל, והתקבצו לסעודה ואמירת "נשמת", ולאחר מכן קבלו על עצמם "קבלות" בפתק לזיווגים באימה וביראה ושמחה ותקווה ובטחון באלוקי עולם.

לאחר חודשיים נתבשרנו ששמונה בחורים שהיו נוכחים בסעודה אצלנו

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

נושעו בזיווגים הגונים, וזכו לערוך סעודת הודאה לה' על שזכו לישועה.

\* \* \*

### השוטר שזכה לישועה

יום אחד נקש בדלת ביתנו שוטר עם מדים, לאחר שפתחנו את הדלת הופתענו לראות אדם עם פנים מודאגות, ובידו "טופס" ושאל לשמנו ולכתובתנו כדי לאמת שהגיע לכתובת הנכונה, לאחר ששמע מחברו סגולת אמירת "נשמת" החליט להכיר מקרוב עצה זו, וביקש להכנס פנימה ולשוחח אתנו ביחידות. לאחר שיחה עמו כאשר שפך את מר לבו שכבר נשוי במשך כ- 5 שנים ועדיין לא נפקד בורע של קיימא, גם כאשר ניסה בכל מיני דרכים שונות, חזותו אמרה קדרות ויאוש וביקש מאתנו לשמוע בפרטות את עניין סגולת אמירת ברכת השבח "נשמת כל חי". ישבנו אתו לשיחת עידוד וחיזוק והראנו לו מקורות לסגולה זו מגדולי התורה, שכאשר אדם נמצא בעת צרה צריך לקבל על עצמו בלי נדר שכאשר יושע יאמר "נשמת כל חי" בשמחה וקול תודה בסמוך לישועתו. וקיבל על עצמו בדף שיעשה "סעודת הודאה" בעשרה אנשים בסמוך לישועתו ויצא מאתנו מעודד ומלא תקווה ושמחה.

והנה לאחר שחלפה תקופה, יום אחד שומעות אוננו נקישות בדלת פתחנו את הדלת וראינו אברך מזוקן בעל חזות דתית, שאל אותנו האם הנכם מכירים אותי, תוך כדי השיחה הופתענו לגלות שאדם זה הינו אותו שוטר שהיה במבט מודאג והנה עתה הגיע אלנו עם פנים צוהלות ושמחות ביראת שמים, בבשורה טובה, שלפני כחצי שנה נולדו לו במזל טוב תאומים בשעה טובה ומוצלחת, ומלא התרגשות ושמחה ורוצה לערוך סעודת הודאה, וב"ה זכה לעשות סעודה ולהודות לה' כפי שקיבל עליו, וחיוו השתנו מהקצה לקצה ללא הכר. בעת הסעודה סיפר

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בהתרגשות את חסדי ה' אשר גמל עמו והחוויות שעבר, והודה לקב"ה על העצה הנפלאה של אמירת "נשמת כל חי", שאדם מקבל על עצמו לשבח לקב"ה בפני עשרה, זהו כח נפלא הממשיך ישועת ה' לכל מה שהאדם נצרך.

\* \* \*

### הקצינה שנפקדה

בעקבות פרסום אמירת "נשמת כל חי" יצרו אתנו קשר קצינת משטרה וביקשה לברר מקרוב על ענין אמירת "נשמת כל חי" כסגולה להמשיך ישועות ולהוושע, לאחר שהיא נישאה ולא נפקדה בזרע של קיימא כ 10 שנים ולאחר שעשתה כמה השתדלויות ולא הועילו לה התעניינה בהשתוקקות רבה בעניין אמירת "נשמת כל חי" וקיבלה פרטים ומקורות אצלנו.

לאחר שהעמיקה וקלטה את סיפורי הישועות והאמונה התמימה בה' ובחסדו הגדול שע"י אמירת שבחיו מתבטלים כל העיכובים והמניעות וזוכים לישועות, גמלה בלבה לקבל החלטה על אמירת "נשמת". ואכן, קיבלה על עצמה במעמד קהל רב אמירת "נשמת כל חי" ועשיית סעודה לאחר שתיוושע, ופני כל הנוכחים הביעו שמחה ואמונה מעומקא דליבא. הקצינה יצאה בהרגשה של ביטחון ותקווה שהנה כבר הישועה עומדת בפתחה ולאחר כחודשים שלחה אלינו מכתב באמצעות שליח שבעז"ה נפקדה ומודה להקב"ה באמירת "נשמת", והודנו כולנו להשי"ת. חסדי ה' כי לא תמנו כי לא כלו רחמיו !!!

\* \* \*

הודאה לה' על הניסים ועל הנפלאות

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

לאחר סיכול ומציאת מטען בפח האשפה בשכונת שומרי אמונים נעשתה סעודה גדולה עם אמירת "נשמת כל חי".

כמו כן לאחר שמצאו את בלוני הגז בשכונת מאה שערים פתחו בריקודים ואמרו בכיכר השבת "נשמת כל חי" אלפי אנשים.

אחרי מלחמת המפרץ בבית המדרש "בורוכוב" בשכונת הבוכרים בעיר הקודש ירושלים ביקש הרה"ג יעקב חיים סופר שליט"א לאחר דרשתו מכל מאות הנוכחים לעמוד על רגליהם ולהודות לה' על הניסים שקרו על ידי אמירת השבח "נשמת כל חי" בקול רם ובקול אחד, וכמו שמביא החיד"א להודות לה' על הנס שקרה על ידי אמירת "נשמת כל חי".

כמו כן מסופר על הגאון רבי מאיר מאזוו שליט"א מחכמי תוניס ראש ישיבת "כסא רחמים" בעיה"ק בני ברק שלאחר מלחמת המפרץ בשנת תשנ"א כינס את תלמידי הישיבה ועלה איתם לירושלים עיה"ק בכדי להודות להשי"ת ולהגיד שבח "נשמת כל חי" ברוב עם ובקול תודה ברחבת הכותל המערבי.

\* \* \*

**זכה שהחזירו לו חובות**

בין האורחים הבאים לסעודות "נשמת" הגיע אברך חסידי להשתתף בסעודה, ולקבל על עצמו קבלה של אמירת "נשמת".

כידוע שקבלה במעמד של עשרה שבו שורה השכינה כמו שמוזכר בגמ' מסכת ברכות (דף ו'). שזהו שעת רצון (כדברי בעל התניא בספרו שכאשר מתקבצים עשרה אנשים מלאך הפורח מעליהם נשרף מגודל קדושת נפשות ישראל), וקיבל על עצמו מספר קבלות לישועה שיזכה לשדך את בתו, וכן יזכה לקבל חזרה סכום כסף גדול שחייבים לו שנתעכב במשך תקופה ארוכה



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שכאשר יזכה בהם יודה לה' בפני עשרה, וב"ה זכה שנתמלאו משאלותיו וזכה לארס את בתו, וכן בעל חובו החל להחזיר לו את כספו, והודה לה' בסעודה ואמירת "נשמת".

\* \* \*

**בזכות קבלת אמירת "נשמת" זכה לישועה גדולה ופרנסה**

הגיע אלינו אברך לשמוע על עניין אמירת "נשמת כל חי" ומעלותיה. לאחר מכן התייעץ עם הגאון רבי עובדיה יוסף שליט"א האם לקבל על עצמו לומר "נשמת" לאחר שיצא מצרתו בפני עשרה אנשים. כשהרב עובדיה יוסף שמע את מקורות אמירת ה"נשמת" אחד מהם בשם רבי חיים פאלאג'י בספר "חיים לראש" בשם רבי יהודה החסיד שאמירת נשמת בפני עשרה בדוק ומנוסה, אמר לו הרב עובדיה יוסף שזהו מקור חשוב שאפשר לסמוך עליו. וכן עשה, קיבל עליו בדמעות שלישי שכאשר יזכה לרווחה בפרנסתו וישתחרר מחובותיו הכבדים מאוד וממצוקתו הקשה בחיי היום יום ויוכל לשלם שכר דירה וכמו – כן שכר למוד בגנים וכן לחוג את חודש תשרי הבעל"ט בהרחבה.

ובעו"ה לאחר מספר ימים פגש אותו ידידו והפנה אותו לאדם ירא שמים וחשוב, ובעל חסד שיוכל לשטוח לפניו את מצוקתו. לאחר ששטח את מצוקתו, יעץ לו האדם הנ"ל שימשיך ללמוד הלאה במסגרת כולל והוא ידאג לו להסדיר את חובותיו הכבדים ולתשלומים בשכ"ל, ומיד נתן לו שיק לכיסוי חובותיו הכבדים וכן לשכירות למשך שנה וכן שילם לו עבור גני ילדים וכן נתן לו כ-5000 – ש"ח אפשרות קניה במכולת וכן ירקות וביגוד למשך שנה. וזכה במשך שנה שלימה ללמוד בישוב הדעת ובשמחה ובצהלת פנים ובטוב לבב ועשה סעודה ל-200 איש והודה לה' ב"אמירת נשמת כל חי" ובשמחה, אך לאחר כשנה חשש שמא יפסק לו

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הסיוע ודאג בלבו, להפתעתו, אותו בעל חסד בישר לו שימשיך גם לשנה הבאה לסייעו בסיוע של ממש כדי שיוכל לשבת וללמוד בהשקט ובטח. כאשר האברך שמע זאת בא אצלנו להודות לה' על כל החסד אשר גמל עמו במעמד אנשים, ומאז הרגיל האברך הנ"ל את "בני ביתו" להגיד על כל מה שנצרך להם שבח "נשמת כל חי".

\* \* \*

**קבלה עבור אח**

ביום אחד הגיע אלינו ראובן וקיבל "קבלה" עבור שמעון אחיו שהיה בחור מצטיין באחת הישיבות הגדולות בארץ והגיע לגיל 26, ובעניין הזיווג היו לו הרבה עיכובים שלא ידע לפותרם. וקיבל על אחיו שכאשר ימצא את זיווג המתאים יאמר נשמת כל חי בעשרה אנשים תוך סעודה.

לאחר שעבר זמן קיבל על אחיו וכן עוד 2 חברים מהישיבה שהצטרפו לקבלה בכדי לזרוז את הישועה. מקור לכך נמצא בשם הגאון הרב קנייבסקי מסטייפלא זצ"ל, שמועיל שאדם יכול לקבל על עצמו קבלה עבור חברו, וכאן הרי קיבלו על עצמם 3 אנשים עבור הבחור הנ"ל, והנה לא עבר חודש ימים מהקבלה החזקה הנ"ל, והבחור המבוגר זכה למצוא את זיווגו ולהשתדך בסייעתא דשמיא, ולהקים בית בישראל.

\* \* \*

**התפלל, נענה, והמשיך להתפלל**

יהודי קנה דירה להשקעה באיזור המרכז. בתקופה הראשונה הוא השכיר את הדירה ולאחר מכן החליט לעבור לאותה דירה. הדייר שגר בדירתו הערים עליו קשיים ולא רצה לצאת מהדירה. למשכיר היה מאוד חשוב לבוא לגור בדירתו קודם תחילת זמן החורף בכדי שיוכל להתחיל ברגל

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ימין את הזמן החדש וכן ילדיו יוכלו ללכת לגן בתחילת השנה וכך תהיה לו הצלחה, וגם היה נצרך לו למצוא כולל וכל הרשימות לכוללים נסגרו ונתרו מספר ימים מצומצם להסדיר את העניין של הדירה.

הוא היה מודאג מאוד וחשש למצבו הקשה. ועלה בליבו לקבל על עצמו את אמירת "נשמת כל חי" עם עשרה אנשים שכאשר השוכר יתפנה מהדירה ויכנס יאמר עם מנין אנשים "נשמת כל חי" וכן יעשה סעודה.

החליט ראובן גם לעשות חסד ולהתפלל עבור השוכר שמעון שהוא גם ימצא דירה מתאימה. (חסד חנם) והמתפלל על חברו נענה תחלה וב"ה לאחר ימים מועטים שמעון עזב את הדירה ומצא דירה אחרת. ראובן נכנס לדירתו והלך למחרת ברחוב וראה מודעה על אפשרות להתקבל לכולל אברכים התקשר לשם וקיבלו אותו עם תנאים גשמיים משופרים על הצד היותר טוב. והודה לה' על חסדיו ורחמיו. כל העניינים הסתדרו לטובה ועשה סעודה ובמרכזה אמר "נשמת כל חי" בהתלהבות ובקול שמחה.

\* \* \*

### משגיח שקבל עבור בחורי הישיבה

הגיע אלינו משגיח בישיבה חשובה (המשמש גם כראש כולל) וסיפר כי קיבל על עצמו אמירת "נשמת כל חי" במניין עשרה, עבור בחורים בישיבה שהגיעו לפרקם ומתקשים למצוא את זיווגם, וב"ה לאחר זמן קצר זכו למצוא את זיווגם 3 בחורים מהישיבה שהמשגיח קבל בשבילם לומר נשמת כל חי, וזכה להודות לה' בסעודה...

\* \* \*

הקבלן שנפקד בבן זכר והתגלגלו על ידו ישועות נוספות

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

השתתפנו בחוג בית באחד המושבים הסמוכים לירושלים לעילוי נשמת הצדיק רבי יוחנן בן סרח זצ"ל, והסברנו להם את מהות ענין אמירת נשמת כל חי ומעלותיו היקרות הממשיכות לישועות לאומרים אותם ומקבלים על עצמם את אמירתו לאחר שיושעו במשאלות לבם.

**יש לציין שמשנתפי החוג היו אנשים מסורתיים וכן אנשים חילוניים שנדלק בלבם ניצוץ לשמוע.**

לאחר ששמעו את הרצאת הדברים והתיישב בלבם עמוק קיבלו על עצמם אנשי המקום להגיד אמירת "נשמת כל חי" כאשר יושעו בישועה. בין הנוכחים היה קבלן בנין שקיבל על עצמו שכשיפקד בזרע של קיימא יודה לקב"ה בפני עשרה אנשים. בעז"ה לאחר חודש וחצי נפקד בישועה. באותו מעמד של קידוש השם שהיה בסעודת "ברית יצחק" (אצל אחינו בני ישראל הספרדים נוהגים לעשות לילה שלפני ברית המילה סעודת "ברית יצחק" ומרבים באמירת שירות ותשבחות לבורא עולם) נעמד הקבלן ואמר עם דמעות של שמחה את אמירת השבח "נשמת כל חי".

אחיו של הקבלן שהיה נוכח ביקש לקבל "קבלה" למציאת זיווג שכאשר יושע יאמר במנין עשרה וסעודה שבח "נשמת כל חי" וכן חבירו יצטרף לקבלה זו עבור עצמו למציאת זיווג. לאחר כמה חודשים קיבלנו צלצול בטלפון ומעבר לקו היה זה קולו של המושבניק אח של "הקבלן" ומודיע על יום נישואיו בעוד ימים ספורים וכן הוא מודיע שחבירו שגם קיבל איתו אמירת "נשמת" באותו מעמד של "ברית יצחק" אף הוא מתחתן יום אחריו. וכמובן שעשו שניהם סעודה ואמרו שבח "נשמת כל חי". ולאחר חודשים בישר לנו הקבלן שבעז"ה אשתו ילדה בן למז"ט ועשו סעודת הודיה.

באותו מעמד נכחה אחותו של הקבלן שאף היא חילונית והיה שם קידוש

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

השם וטענה שאולי סגולה זאת לא תועיל לאחיה מכיוון שהוא חילוני?! והשבנו לה: שבתורה אנו מוצאים אצל ישמעאל שבכה והתפלל להקב"ה ובאה מידת הדין וקטרגה שהוא עתיד להמית את עם ישראל? וענה לה הקב"ה: עכשיו הוא צדיק "באשר הוא שם" ועצם זה שהוא פונה אלי כבר מזכה אותו בישועה. לאחר שהדברים נקלטו בליבה ביקשה בקשה שהנה ילדה בן לפני 8 שנים ומאז עצרה מלדת, ומוכנה לקבל על עצמה אמירת "נשמת" בינה לבין הקב"ה לאחר שתפקד ותלד. והנה נתבשרנו לאחר כמה חודשים ספורים שנפקדה וב"ה לאחר שנה ילדה בן למז"ט והודתה לה' על חסדיו.

\* \* \*

### מכר את הדירה אחר קשיים רבים

יהודי שהיה לו דירה בבית שמש והתקשה מאוד למכור את הדירה במשך חמש שנים ורץ לכל מיני מתווכים וסרסורים למיניהם ולא עלתה בידו. והנה לאחר ששמע על סגולת אמירת שבח "נשמת כל חי" קיבל על עצמו שכאשר יזכה למכור את דירתו יודה לה' באמירת ה "נשמת" בפני עשרה אנשים וכו'. והנה לאחר שבועיים זכה למכור את הדירה במחיר טוב ושמח והודה לה'.

עקב ישועה זו החליט לקבל על עצמו קבלת אמירת "נשמת" שכאשר יזכה למצוא דירה ראויה עבורו במחיר טוב יודה לה'. ניסה להתעניין אצל מתווכים שונים והציעו לו דירה נאה וראויה למגורים כפי שחפץ לבבו. אך היו קשיים לסגור את המשא ומתן בצורה מוצלחת, והנה לאחר שעיין בפתק שקיבל עליו ראה שכתוב "מציאת דירה" התחיל לשפר את הקבלה ולרשום שכאשר אזכה "לקנות דירה" בקרוב אזי אומר "נשמת כל חי" כפי שקיבל על עצמו בפעם הראשונה.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

נ.ב. יש לציין כי הקבלה השנייה נעשתה אף היא במעמד עשרה נוכחים שזהו שעת רצון, ותוך כדי הקבלה שהוא מקבל עצמו לקנות הדירה מקבל צלצול בפלא – פון והוחלט על סגירת העיסקה של קניית הדירה בשעה טובה ומוצלחת בעו"ה. לאחר שקנה את הדירה עשה סעודה עם אמירת "נשמת כל חי".

\* \* \*

### מציאת עבודה לאחר שש שנים של קשיים

אשה אחת השתתפה בשיעור נשים בעיר פתח תקוה, ושמעה בשיעור על ענין אמירת "נשמת כל חי" המסוגל לישועות והחליטה לאמץ את העצה הנ"ל וקיבלה על עצמה להגיד "נשמת" בפני עשרה נשים שזהו כוח גדול לשבירת כל המניעות. לאחר שבמשך שש שנים לא מצאה עבודה כלל המתאימה לאופייה ולכישוריה והנה לאחר שקיבלה על עצמה אחרי ימים ספורים מצאה עבודה מתאימה והודתה לה' בפני עשרה נשים.

\* \* \*

### ישועה משולשת בזכות קבלת אמירת "נשמת"

אשה אחת התקשרה אלינו ושפכה את מר לבה על שלשה דברים המעמיקים עליה א. במשך תקופה ארוכה אין להם מקום עבודה שתוכל לפרנס עצמה ב. החובות שלנו השתרגו ועלו והגיעו לעשרות אלפי שקלים ג. בתה הגיעה לפרקה ומתקשה בהשגת שידוך מתאים.

והנה כל הבעיות הנ"ל מכבידים ומלחיצים ומשבשים את הליכות הבית והצענו לה לקבל על עצמה אמירת שבח "נשמת כל חי" וכמובן קיבלה על עצמה.

לאחר מספר חודשים מתקשרת אלינו האשה הנ"ל והודיעה לנו

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שנושעה בענין הפרנסה כשקרוב משפחה הגיע סמוך לקבלה ולאחר שיחה כללית הציע את עזרתו ושילם את כל חובותיה וכן בתה זכתה למצוא את זיווגה ולהשתדך וכן מצאה מקום פרנסה מתאים והודתה להקב"ה על הישועה.

\* \* \*

**בזכות אמירת "נשמת" נתגלה סיבת העיכוב בשידוכין**

בחור אחד היה נוהג לבוא אלינו ולהשתתף בסעודות "נשמת כל חי" במשך תקופה ארוכה. הבחור קיבל עליו בפתק אמירת "נשמת כל חי" כולל סעודה. עברה תקופה ולא נושע ושאל אותנו מה ניתן לעשות השתדלות כדי שהישועה תופיע?

תוך כדי שיחת ליבון על העניין ההשתדלות לישועה עלתה במחשבתנו לעשות ביקור בדק בית במעונו של אותו בחור ולתהות על קנקנו. באנו למעונו ובדלת הראשית כשרצינו בידינו לנשק ולפתוח את המזווה אנו רואים שהמזווה אינה נמצאת וכששאלנו אותו לפשר הענין, התברר לנו כי היה ויכוח בין המשכיר לשוכרים על איכות המזווה והידורה ולכן נתעכב עדיין.

זרזנו את הבחורים הגרים בדירה שכדאי שהם בעצמם יקנו מזווה מהודרת וכך עשו.

אחד הבחורים הוציא מיד מכספו לקנות מיד מזווה מהודרת וזכה למצוא את זיווגו תוך חודש, והבחור השני שהלך לקנות את המזווה זכה למצוא את זיווגו לאחר כשלושה חודשים ועשו סעודת הודיה עם אמירת "נשמת כל חי".

\* \* \*

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

**לפרט את הבקשה**

בחור משיבה מפורסמת מאוד הגיע לאחר ששמע על העצה הנפלאה של אמירת "נשמת כל חי" והגיע אלינו מתוך סקרנות מדי פעם תוך כדי שרואה שאחרים נושעו, עד שהחליט לקבל על עצמו אמירת "נשמת". לאחר מס' חודשים שאל אותנו מדוע מתעכבת ישועתו מלבוא והצענו לו שיקבל על עצמו שיפרט ב"קבלה" דהינו לעשות נשמת בפני עשרה אנשים עם סעודה ולאחר תקופה קצרה זכה למצוא את זיווגו.

\* \* \*

**קבל על עצמו עבור ידידיו**

הגיע אלינו בחור משיבה מכובדת וקיבל על עצמו אמירת "נשמת" בשביל אחיו הגדול ממנו, וזכה לאחר כחודשיים למצוא את זיווגו. אותו בחור התחיל מאז לקבל על עצמו בשביל ידידיו אמירת "נשמת" בכוונה שלימה ולקיים את קבלותיו וזכה לשמוע בשורות טובות.

\* \* \*

**הודיה לה' גורמת להודות על ישועה נוספת**

אשה אחת העוסקת בהוראה יצאה לחופשה ועסקה בשידוכי מצווה, ושמעה על עצת "נשמת" שזה מועיל להיוושע בזיווגים וכו' ובפרט שמועיל לקבל בשביל השני. החליטה לקבל על עצמו שתגיד "נשמת כל חי" על כל מי שמופיע אצלה ברשימה. (יצוין שהיו רשומים אצלה כמאתיים מועמדים) וקיבלה על עצמו שתגיד עבור אנשים אלה "נשמת" אפילו אם הם ישתדכו לא על ידיה. (דרך אגב היא הייתה רגילה לשמוע על שידוך שנסגר פעם בכמה חודשים), והנה להפתעתה תוך חודש ימים היא שמעה על שנים עשר שידוכים שנעשו, ולאחר כחודשיים הגיעו לעשרים ושלושה. וכך



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הוסיפה לשמוע בשורות טובות ובמשך כשנה שמעה מאה ששים בשורות טובות ואמרה מאה וששים פעמים "נשמת כל חי".

\* \* \*

**ישועה גדולה על – ידי אמירת "נשמת"**

אדם שנפגע ל"ע בתאונת דרכים קשה עד שנשאר מוגבל, שמע על הסגולה הנפלאה של "נשמת כל חי", וקיבל על עצמו להגיד "נשמת" ביום חתונתו, כאשר יהיה שם מעמד של לפחות מאה אנשים, ולהפתעתנו בישר לנו לאחר כחודש ימים על הצעת שידוכין מתאימה ההולכת ונשלמת, וב"ה זכה להתחתן, ובשעת הנישואין תוך כדי ריקודים סוערים בגיל, שמחה ורון התקבצו הנוכחים לאמירת "נשמת כל חי" למעלה מחמש מאות איש. באותו היום גם בירושלים אמרו "נשמת כל חי" לחתן שאביו קיבל עליו שכשיזכה לזיווג יאמר בעבורו "נשמת", ובנו זכה להשתדך תוך כמה שבועות ובחתונה אמרו "נשמת" וזה היה באותו היום.

\* \* \*

**פנה לרופא כל בשר ונענה**

מספר יהודי שקיבל על עצמו בשעת רצון בנוכחות עשרה אנשים שכאשר יושע בזרע של קיימא יאמר "נשמת" עם מנין וסעודה. לאחר כעשרה חודשים נולד לו בן בשעה טובה ומוצלחת. כשיצאו מבית החולים טלפנו הרופאים אל הזוג ואמרו שיש לתינוק בעיה עם הלב, ורוצים שהתינוק יעבור ניתוח. ממשיך האב ומספר, רק שמענו את הטלפון הזה ולחץ הדם עלה לנו. עצרנו, לקחנו אמבולנס ונסענו לביה"ח שערי צדק. לפני שנכנסנו לרופא קיבלתי על עצמי בהתרגשות ובכוונה

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

רבה שכאשר אתבשר שהילד בעו"ה בריא ולא יצטרכו לעשות ניתוח אודה להקב"ה באמירת "נשמת". וב"ה, לאחר שנכנסנו לרופא והרופא בדק אותו פעם נוספת ולהפתעתו אמר שאין לו שום דבר, וב"ה אתם יכולים ללכת הביתה. הודינו לה' בסעודה ואמירת "נשמת" בברית המילה בציבור גדול. [כמובן לאחר שהיהודי פנה לרופא האמיתי רופא כל בשר ונענה, לא היה צריך בהתערבות רופא בשר ודם].

\* \* \*

### בזכות "נשמת" מצא קבלן

אברך בעל מגרש רצה לבנות בנין באחת מערי הארץ החרדיות ולא השיג במשך זמן ממושך קבלן עם תנאים נוחים. האברך קיבל על עצמו בפתק להגיד "נשמת כל חי" כאשר ימצא קבלן טוב ובמחיר מוזל. וב"ה מיד מצא קבלן, ותוך שלשה חודשים הקבלן גמר את העבודה בבניית בנין של שתי קומות.

\* \* \*

### ישועה בזרע של קיימא לאחר 8 שנים

אברך לא נפקד בזרע של קיימא 8 שנים. לאחר שעשה כל מיני השתדלויות וטיפולים, הוצע לו שיקבל על עצמו לומר "נשמת" וכן לתת "ח"י רוטל". ואכן, קיבל על עצמו קבלת "נשמת" וכן "ח"י רוטל" וב"ה מיד נפקד והודה להקדוש ברוך הוא.

\* \* \*

### הבת שהתקבלה לסמינר

אדם שהיה מודאג כי בתו לא התקבלה לסמינר והיו עיכובים בענין, הוצע לו שיקבל על עצמו להלל את ה' ולומר "נשמת", לאחר יומיים

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

קיבל את הבשורה הטובה שבתו התקבלה לסמינר. וכן מספר אנשים שגם בנותיהם לא התקבלו לסמינר, קיבלו על עצמם לומר "נשמת" כשהענין יסודר, וכן היה.

\* \* \*

### נפקדו בזרע של קיימא

זוג מאזור הדרום התענינו אצלנו בענין סגולת אמירת "נשמת כל חי" הם סיפרו לנו כי עבר למעלה מחמש שנים מנישואיהם ועדיין לא נפקדו, הראנו להם את כל המקורות וסיפרנו להם סיפורים שקרו ואנשים רבים נפקדו לאחר שקיבלו עליהם אמירת "נשמת" וביקשנו שיקבלו עליהם לעשות סעודה ואמירת "נשמת" בעשרה אנשים ולאחר כחודשים בשרו לנו שהם נפקדו לאחר הלידה התקשרו אילינו ובישרו לנו שנולדו להם במזל טוב תאומים.

\* \* \*

### פרנסה

יהודי מאזור הצפון שכיר עבד אצל קבלן לאחר סיום העבודה בא לבקש את שכרו מהקבלן הקבלן נתן לו סכום זעום ולאחר ויכוחים וקטטות הקבלן החליט שבתור פרילנסר לא יתן לו יותר כסף כלל, והגיעו לאלומות ואיומים קשים מאוד השכיר התקשר אלינו והתחיל לשפוך את מר נפשו והצענו לו את עצת אמירת "נשמת כל חי" בעשרה אנשים כאשר ישתכנע קיבל על עצמו את אמירת "נשמת כל חי" ולאחר מספר ימים השכיר ניסה שוב את מזלו לשוחח עם הקבלן ולאחר שיחת ריכוך בלשון רכה הסכים לתת עוד סכום קטן וכאשר ניגשו לקבל את הכסף להפתעתו קיבל את כל הסכום המגיע לו והודה להקב"ה וראה את

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ישועת ה'.

\* \* \*

### חשיבות לכתוב ב"פתק"

הגאון רבי אליהו לופיאן זצ"ל היה אומר לתלמידי ישיבתו שעדיף לקבל קבלה בכתב מאשר לקבל קבלה בעל פה, מכיוון שקבלה בכתב מחייבת יותר. והוסיף בשם הגה"ק רבי אלחנן וסרמן הי"ד כי אנו מבקשים "וכתבינו בספר החיים", "והרי הקב"ה נאמן גם בהבטחה בעל פה, אלא הבטחה בכתב יש לה משמעות יתרה. וכשרושם ב"פתק" זה מקבל תוקף וחוזק, וכן רמז פתק – אותיות תקף. ורמז בדברי דוד המלך ע"ה בתהילותיו ( תהילים מ' ח') "אז אמרתי הנה באתי במגילת ספר כתוב עלי.

### הסכם לקבלת סגולת "נשמת כל חי"

#### הסבר לקבלת "הסכם" "נשמת כל חי" לישועות

**ודאי שהאדם** נזקק לישועה, עליו לעשות תשובה ולהשתדל לקבל על עצמו קבלות טובות בלי נדר, שעל ידי שינוי מעשיו ובהללו להשי"ת יזכה בס"ד לישועה. ראינו לנכון לציין כאן כמה עניינים המסוגלים לזה, ונוכחנו זאת מתוך ניסיון ממש.

**יתן קודם צדקה ויקבל עליו קבלה "בלי נדר"** (רצוי לירשום ב"פתק" את מה שמתחייב וכו') ( ויגיד בפיו שמקבל עליו שכאשר יזכה לישועה, **ישתדל בסמוך לישועתו:**

1). **לומר תפילת "נשמת כל חי". בינו לבין הקב"ה** (פעם אחת לאחר הישועה) (ואם יוכל לקבל על עצמו בלי נדר **לומר "נשמת כל חי" בפני עשרה אנשים לפחות**, בקול תודה וזימרה, שיש בזה כח גדול בפני עשרה, והרבה נצולו **ובדוק ומנוסה!** – אך לא

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

חייבים).

ואם ירצה להוסיף עוד קבלות טובות בלי נדר (שיכולים רק להועיל ולזרוז הישועה)

2. יתן כיבוד (מזונות) ושתייה וכו' (לעשרה אנשים לפחות), או אם יוכל לקבל עליו בלי נדר לעשות סעודה – (לעשרה אנשים לפחות) בבחינת "סעדני ואושעה".

3. יתן לצדקה. לאחר הישועה.

4. להדליק נר. לכבוד רבי מאיר בעל הנס – או להדליק נרות לע"נ נשמת הצדיקים.

5. ללמוד משנה. או לקרוא "מזמור לתודה" (תהילים ק).

### סגולת נשמת כל חי

מקורות לסגולת "נשמת כל חי" בהרחבה

ספר תנא דבי אליהו (סדר אליהו רבה פרק ל"א) מביא קטעים משבח ה"נשמת":

"וכן משנחרב הבית הראשון עד שנבנה הבית האחרון שבעים שנה הייתה ידו פשוטה עליהן להצילם מכל צר ואויב, וכן משחרב הבית האחרון ועד עכשיו תשע מאות שנה כמה מגפפן, כמה מחבקן, כמה מנשקן. מכאן ואילך אם נעמוד אנו ובנינו ובני בנינו ויהיה לנו פה מלא שירה כים ולשונונו רנה כהמון גליו ושפתותינו שבח כמרחבי רקיע וידינו פרושות כנשרי שמים ורגלינו קלות כאילות אין אנו יכולין להודות לך ה' אלהינו ואלהי אבותינו ולברך את שמך על אחת מאלף אלפי אלפים ורבי רבבות

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

**הנסים והטובות שעשית עמנו, ולעתיד לבא כמה מאיר הקדוש ברוך הוא פני הצדיקים שיהיו כשיטה ראשונה".**

ספר בן איש חי לרבינו יוסף חיים זצ"ל (שנה שניה פרשת תולדות סעיף ג):

"שבח זה **דנשמת כל חי** הוא יקר ומעולה מאד, וצריך לאומרו בנעימה והוא מסוגל על כל צרה שאדם עומד בה שידור נדר לומר אחר הצלתו מהצרה שבח זה של**נשמת כל חי** ויועיל לו, וכמ"ש בשם **רבי יהודה החסיד** ז"ל וכו'.

ספר חנוכת התורה (קונטרס אחרון דף 101) בשם הרבי ר' העשיל זצ"ל רבו של רבינו הש"ך זצ"ל:

"זכתב בספר **תולדות אדם** בשם רבינו הגאון ז"ל וזה לשונו: קודם צאתו מפתח ביתו לדרך יניח ידו על המזוזה ויאמר הנני מקבל עלי בנדר כשאראה מקום פלוני אזי אמור **נשמת כל חי**, וכשרואה אותו המקום מיד יאמר **נשמת כל חי** עד גמירא, עד כאן לשונו".

ספר חיים לראש על הגדה של פסח (דף ק"א) לרבינו חיים פאלאגי זצ"ל:

"זראה נא מפלאות תמים דעים דנתקן בשבח הזה לומר כלשון הזה פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה, ומצד עצמו לשם שב'ח הוא גם כן סגולה נפלאה כי ממנו תוצאות חיים דריוח והצלה יעמוד ליהודים כדכתב בספר **חמדת ימים**, והרב **שלמי חגיגה** (דף ר"נ ב') דבכלל מוסרו אשר הזוהיר שתהא נקראת בקריאה תמה יפה ומבוארת שלא תהא נחלפת באות אחרת ולא נקודה בנקודה אחרת, כתב וזה לשונו: וקבלה בידינו מאת **רבי יהודה החסיד** זצ"ל שגם הוא מסוגל על כל צרה שלא תבא לקבל האדם על עצמו דכשה' יצילהו מהצרה לומר **נשמת כל חי** בתודה וקול זמרה בפני עשרה ובו נפוצו וניצולו רבים והוא בדוק

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ומנוסה, עד כאן לשונו. ואל כוונה זו סידרו לומר פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה”.

סידור עץ חיים (דף ק”ל ב’) למהרי”ץ זצ”ל:

”קבלה **מרבי יהודה החסיד** ששבח זה מסוגל על כל צרה שלא תבא, לקבל האדם על עצמו שכשינצל ממנה לומר **נשמת** בתודה וקול זמרה בפני עשרה ובו נפוצו וניצולו רבים והוא בדוק ומנוסה. (ח.ימים דף כ”ה ב”).

ספר הזכירה (ענין לוייה ד”ה לעולם יכנס) לרבינו זכריה סימנר זצ”ל, והביאו מהר”ץ זצ”ל (סבו של המהרי”ץ זצ”ל)

בספרו ליקוטים וחידושים (אות י”א):

”קבלה עוד: כשיצא מהעיר יאמר ”הריני מקבל עלי כשאגיע למקום פלוני, אז אני אגיד **”נשמת כל חי”** וכו’ עד ”הא – ל בתעצומות”, וכשיגיע למקום פלוני יקיים נדרו, בדוק”.

ספר כף החיים (או”ח הלכות שבת סימן רפ”א אות ח’) לרבינו יעקב חיים סופר זצ”ל:

”קבלה בידינו **מרבי יהודה החסיד** ששבח **נשמת כל חי** מסוגל על כל צרה שלא תבא לקבל האדם על עצמו שכשיהיה ניצול ממנה לומר **נשמת** בתודה וקול זמרה בפני עשרה ובו ניצולו רבים. (חסד לאלפים **סימן רפ”א** לבעל **”פלא יועץ”** שם), וכתב שם עוד (או”ח הלכות יום הכפורים סימן תרט”ו אות י”א): ”ולכן אכתוב גם אני הדל מה שנראה לי בס”ד, והוא כי פשוט כי באותו היום יחזור בתשובה שלימה על חטא שבא לידו, ובמוצאי יום הכפורים יטבול תיכף אם אפשר, **ויעשה פדיון** כמנין אותיות שמו ויתן לעניים יראי שמים, **ויקבל עליו בפני עשרה** כי בתשלום השנה ההיא יאמר **נשמת כל חי** בפני עשרה” וכו’, עיין שם.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

וכתב שם עוד (או"ח הלכות לולב סימן תרס"ד אות ט"ל): **"מנהג בית אל יכב"ץ יום הושענא רבא** אחר עלינו לשבח פותחין ההיכל ואומרים **נשמת כל חי** עד גמר בלי שם ומלכות. ואחר כך אומרים הרי אנחנו **מקבלים עלינו בלי נדר קבלה גמורה** לשנה הבאה עלינו לחיים טובים ולשלום כעת וכעונה הזאת יום הושענא רבא אחר תפילת שחרית לומר הלל נוסח **נשמת כל חי** וכו', כמו שכתב **בסידור הרש"ש ז"ל**".

ספר אורחות רבינו (ח"א דף של"ד אותיות ה' ו' ז') על רבינו יעקב ישראל קנייבסקי "הסטייפלר" זצ"ל:

"תש"מ. בעת שלקחו לבית החולים את נכדתו של מוריניו ורבינו שהייתה מסוכנת גדולה, ומוריניו ורבינו זצ"ל היה נוכח שם ואמר לכל הנמצאים שם **שיקבלו עליהם** להגיד **נשמת** כשתחזור בריאה מבית החולים".

"וכן לזוגתי ע"ה כשהקשתה בלידתה את בתי שתחי' לאורך ימים טובים, והייתה בסכנה, אמר מוריניו ורבינו זצ"ל שתקבל על עצמה כשתלד כשורה ולד בריא שתגיד עד פסח **נשמת** בכל יום (איני זוכר בדיוק אם אמר עד פסח או שתגיד במשך חצי שנה כל יום)".

"פעם משהו ממשפחתי חלם חלום לא טוב ונשנה, וחשש מאוד מהחלום כמדומה מפני שהיה גם חולה, ואמר מוריניו ורבינו זצ"ל שיקבל עליו אם יחיה עד פסח (עד אז היה בערך חצי שנה) שיגיד בפסח **נשמת**".

**"בכל צרה לא עלינו** מוריניו ורבינו אומר לקבל בלי נדר לומר **נשמת** כשינצלו ממנה". **ובהוספות לספר ארחות רבינו (ח"א דף מ"ז) שם:** "יש להוסיף: עוד מצאתי כתוב אצלי, אמר לי מוריניו ורבינו זצ"ל בשם הרבי ר' העשיל זצ"ל בעת צרה יש לומר בלי נדר כשאנצל או אחזור לשלום (כשנוסע בדרכים) אגיד **נשמת**, ואמר לי מוריניו ורבינו שכן



## \*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הוא נוהג ואומר, ועוד אמר לי מוריניו ורבינו זצ"ל **שמועיל קבלת אמירת נשמת בלי נדר עבור אחד מבני ביתו** שהוא בצרה להצלתו.

ספר תולדות יעקב (דף קכ"ד בהערה 5) על רבינו יעקב ישראל קנייבסקי "הסטייפאר" זצ"ל:

"יעץ בשם **הרבי ר' העשיל** זצ"ל שיקבלו על עצמם בעת צרה רח"ל, **ליתן צדקה**, וכאשר יצא לרווחה יאמרו בלי נדר **נשמת כל חי** עד סוף ישתבח בלי הברכה".

ספר לשכנו תדרשו (דף צ"ב) בשם מרן רבינו יעקב ישראל קנייבסקי "הסטייפאר" זצ"ל:

"מרן הקהילות יעקב היה נוהג וכן היה מייעץ לאחרים העצה של ר' העשיל (רבו של הש"ך) שבעת צרה ל"ע יקבלו על עצמם ב' דברים אלו (בלי נדר): **(א). ליתן צדקה. (ב).** שכשיצאו לרווחה לומר **נשמת כל חי** עד סוף ישתבח בלי החתימה של הברכה".

ספר תורה יבקשו מפיהו (דף 275) על רבינו הגאון ר' שמעון שקאפ זצ"ל:

"סיפר הגאון ר' **ישראל גוסטמאן** בעל "קונטרסי השיעורים": כשהגיע זמני להתייצב בצבא הפולני חששנו מאוד, ונכנסנו לרבינו ליטול ברכתו ולהתייעץ עמו מה לעשות בכדי שלא יגייסונו, לבד כל ההשתדלויות שכבר עשינו. ורבינו ייעץ לנו לומר תפילת **נשמת כל חי** בכוונה ובוזה להנצל. וכך הוה, שניצלתי בנס, שבדיוק הנציג שקבלני הכיר את אבי ונטה לי חסד משום מעשה שהיה, ושחררני, ומאז אנכי ממליץ בכל עת צרה לומר **נשמת**".

ספר יסוד ושורש העבודה (במבוא דף מ', וכן בספר שימוש חכמים ( דף נ"ב ונ"ג)

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בשם הג"ר שניאור קוטלר זצ"ל) על רבינו אלכסנדר זיסקינד זצ"ל:

"ועוד יסופר: פעם אחת הגיע הלך עני בימי החורף הקשים להוראדנה, ומרוב טלטול הדרך במזג האויר הקשה נפל קפוא מקור, והביאוהו לבית המדרש בהוראדנה בכדי להשיב את נפשו. רבינו נענה ואמר: מה לכם לבקש הרבה תחבולות, **שיאמר נשמת ועל ידי כך יתחמם ויתרפא מיד.** (וראה שער השמיני (פרק ח') שרבינו מפליג בגודל מעלת אמירת **נשמת**)".

**ספר מאורות הגדולים (דף שי"ח אות קנ"ה) על מרן רבינו החפץ חיים:**

הוא [החפץ חיים] היה רגיל על משכבו בלילות להודות לה' על הטובות שגמל איתו, והיה הולך ומונה את כל פרטי חסדיו שהטיב עמו במשך כל ימי חייו, שעזר לו ביתמותו, שסייע בידו ללמוד תורה ולחבר ספרים, שנתן לו חתנים טובים וכו'. כן מספר ר' **יחזקאל אברמסקי** זצ"ל שבימי צעירותו נזדמן לו ללון בעיר אחת באיזה מלון. והנה בבקר השכם הופתע לשמוע דרך הקיר מהחדר שבשכנותו קול יהודי האומר תפילת **נשמת** במתיקות רבה, ומתרגם באידיש מילה במילה את כל ההודאות והתשבחות בהתלהבות גדולה ובבכיות, עד שהודעזע כולו, למחרת נודע לו שבחדר הלו התאכסן ר' **ישראל מאיר** והוא נהג כדרכו בלילות להביע הודאות לפני ה'".

**ספר זכות יצחק (ח"א דף רפ"א) להגרי"ח סופר שליט"א:**

"והשתא דאתינן להכי יובן פשר מנהג חסידי בית א - ל, דלכן ביום הושענא רבה דהוא יומא דדינא, בעת החתימה האחרונה ומסירת הפתקין, אומרים בקשה זו של **נשמת** ומקבלים עליהם לומר עוד הפעם "נשמת", וזו סגולה יקרה להצלה".

**ספר תשובות והנהגות (חלק ה' י"ד סימן ר"ג דף קצ"ה) להרה"ג משה שטרנבוך**

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

**שליט"א:**

"וסגולה נפלאה לקבל על עצמו בליל טבילה, שאם יעזור הקב"ה ותיפקד יאמר **נשמת** כולו בכוונה ושמחה", ע"כ.

**מקורות נוספים לסגולת "נשמת כל חי"**

**ספר מכתם לדוד** (או"ח סימן י"ג) **לר' דוד פרדו זצ"ל** מביא ענין סגולת אמירת "נשמת כל חי".

**סידור רבי אלעזר מגרמייזא** (ח"ב חלק סודות התפילה עמ' תצ"ז) כתב "חסידיים אומרים נשמת כל יום". וכתב רי"ל קלירס שליט"א (המעין תשנ"ז) "מסורת עתיקה הייתה שאנשי כנסת הגדולה **תקנו לומר "נשמת" בכל יום**".

**ספר שולחן ערוך המקוצר** (סימן קל"ט אות כ"ב) **להרה"ג יצחק ראצבי שליט"א** מביא מענין סגולת "נשמת כל חי", וכן בחלק ו' מביא עדות על אדם שנושע בימינו בזכות שקבל על עצמו אמירת "נשמת כל חי" לאחר שיוושע.

**ספר שמוש חכמים** (דף נ"ב ונ"ג, אשר הוגה על ידי רבי חיים קנייבסקי שליט"א) להרב אשר ברגמן שליט"א **נכדו של הרה"ג אלעזר מ. שך זצ"ל**: עיין שם שהביא בשם הרב **שניאור קוטלר זצ"ל** שהביא מענין סגולת אמירת ה"נשמת".

**ספר שערים בתפילת** (שער רינה עמוד ז' בהגהה) **להרה"ג שמשון פינקוס זצ"ל** מדבר מעניין חשיבות ההודאה והלל בעת הצרה דווקא שאז נפתחים שערי השפע. ומביא מעשה בשנת בצורת שלא ירדו גשמים וגזרו תעניות ולא הועילו, ורק **לאחר שעשו סעודה ושרו** ושבחו בשמחה אז ירדו גשמים, כמו שנאמר (תהלים ס"ח ד'): "וצדיקים ישמחו יעלצו לפני אלקים וישישו בשמחה".

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

**ספר עבודת הקדש** (יוסף בסדר סימן ד מובא נוסח הודאה לקב"ה על נס ב  
"נשמת") **להרב חיד"א זצ"ל**

**ספר סגולות ישראל** (מערכת צ' צרה) כתב מעניין ה"נשמת", וכן בספר הנ"ל  
(במערכת ח' חולה) מובא מעניין סעודה לכבוד הושע בן בארי, עיין שם.

**ספר וזאת ליהודה על הרה"ג יהודה צדקה זצ"ל** (עמוד 91) מביא מעניין  
חשיבות ה"נשמת".

**ספר שפתי צדיקים על הרב שלמאן מוצפי זצ"ל** (עמוד קי"ח א') כתב:  
"כשאדם יוצא לדרכו, יקבל עליו לומר "נשמת כל חי" כאשר יגיע  
למקומו בשלום".

**סידור איש מצליח להרה"ג מאיר מאזוז שליט"א** בפירוש "שלמות הלב"  
בתפילת שחרית של שבת מדבר מחשיבות וסגולת אמירת "נשמת כל  
חי".

**ספר צידה לדרך** (ענין שמירת הדרך דף ל"ז הוצאת שובי נפשי) בענין היוצא  
לדרך שיקבל עליו לומר נשמת שיחזור בשלום, עיין שם.  
**מהי הסגולה?**

**הגמרא במסכת פסחים** (קי"ח א') **שואלת:**

**מאי ברכת השיר?!**

**רבי יוחנן אומר: נשמת כל חי!!!**

**קבלה מרבי יהודה החסיד ז"ל לעורר זכות יעקב אבינו ע"ה**

**ברכת שיר השבח "נשמת כל חי" העצה הנפלאה להוושע בכל העניינים,**

**בדוק ומנוסה!**

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

**לרפואה, פרנסה, זיווג, בנים, שלום בית וכו'**

"נשמת כל חי" הינה תפילת הודאה להקדוש ברוך הוא אשר יסדה שמעון בן שטח ועליה נאמר בנביא "עם זו יצרתי לי תהילתי יספרו" (בן איש - חי, פר' תולדות ס' ג') וטוב לאומרה מידי פעם. אך היא גם עצה נפלאה לישועה על כל צרה שלא תבוא, יקבל האדם על עצמו בלא נדר ובקבלה גמורה, שכשינצל ממנה יאמר לאחר שיוושע את ברכת שיר השבח "נשמת כל חי" פעם אחת בלבד (מתוך שחרית של שבת קדש אחרי שירת - הים) בתודה וקול זמרה (ויחתום בלא שם ומלכות), ועצה זו בדוקה ומנוסה שניצולו רבים על ידה, ובפרט אם יקבל על עצמו לאומרה בפני עשרה אנשים הרי זה משובח. ובכדי שלא ישכח לקיים קבלת אמירת הנשמת רצוי מאוד שירשום קבלה זו על דף.

בשעת קבלתו וכן בשעת אמירת "הנשמת" יפריש מעות לצדקה כפי יכולתו, שהיא מסוגלת לכל העניינים, ומה טוב ונעים שיאמר "נשמת כל חי" עם כיבוד או סעודה בבחינת סעדני ואוושעה (אך אין הכרח בדבר), (תהלים קי"ט).

**קבלת ה"נשמת כל חי" מלוקט מהספרים:**

בן איש חי (שנה שניה פרשת תולדות סעיף ג'), כף החיים (הלכות שבת סימן רפ"א סק"ח בשם חסד לאלפים לרבינו אליעזר פאפו זצ"ל בעל "פלא יועץ", ובהלכות תפילה סימן ק"י ס"ק ל"א, ובהלכות יום הכפורים סימן תרט"ז ס"ק י"א, ובהלכות לולב סימן תרט"ד ס"ק ט"ל), מהרי"ץ בסידור עץ חיים (דף ק"ל ע"ב), ספר ליקוטים וחדושים (אות י"א) לרבינו מהר"ץ זצ"ל (סבו של מהרי"ץ זצ"ל), הג"ר חיים פאלאג'י בספר חיים לראש (דף ק' ע"ב) בשם רבי יהודה החסיד, וכן כתב בספר מנהגי בית אל (סימן תרט"ד אות צ"ד) ובספר כתר שם טוב (ח"ז דף קס"ו) בשם סידור רבינו הרש"ש זצ"ל, בספר חנוכת התורה בשם מוה"ר

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ר' העשיל זצ"ל (קונטרס אחרון דף נ"א), וכן בספר הזכירה (ענין לוייה ד"ה לעולם יכנס) לרבינו זכריה סימנר זצ"ל, ובארחות רבינו (ח"א דף של"ד אות ד') מובא על מרן הסטייפלר זצ"ל שהמליץ על עצה זו, וכן מפורסם בשם בנו מרן הג"ר חיים קנייבסקי שליט"א (וכן נתן הסכמתו לספר שימוש חכמים דף נ"ב המביא ענין זה באורך), ובספר תורה יבקשו מפיהו על הג"ר שמעון שקאפ זצ"ל (דף 257) מובא ג"כ בשם תלמידו הג"ר ישראל גוסטמאן זצ"ל שהמליץ על עצה זו, ועיין במבוא לספר יסוד ושורש העבודה (ירושלים תשמ"ז דף מ'), ובספר מאורות הגדולים (דף שי"ח) שהביא עדותו של רבינו יחזקאל אברמסקי זצ"ל על מרן החפץ חיים זצ"ל שהיה מנהגו להודות לה' בשבח זה, ובספר שימוש חכמים (דף נ"ב ונ"ג) בשם הרה"ג שניאור קוטלר זצ"ל באורך, וכן ידוע בשם מהרי"ץ דושינסקי זצ"ל, ועיין בספר זכות יצחק להגרי"ח סופר שליט"א (ח"א דף רפ"א), ובשלחן ערוך המקוצר (סימן קל"ט אות כ"ב) להרה"ג יצחק רצאבי שליט"א, וכן ממליץ ע"ז הרה"צ ניסים מויאל שליט"א, ובסידור איש מצליח (בפירוש שלמות הלב על "נשמת"), ורמז לגודל מעלת "נשמת כל חי" תמצא בתנא דבי אליהו (סדר אליהו רבא פרק ל"א).

### מענין ההודאה והשבח לה' יתברך

נאמר בילקוט תהלים (מזמור קל"ו): "לעושה נפלאות גדולות לבדו" (תהלים קל"ו ד') – וכי מישוהו אחר עשה עמו דבר שהוא אומר "לבדו"? אלא לבדו יודע מה פלאים עושה. כיצד? אדם נתון על המיטה והנחש לפניו בארץ. בא לעמוד הרגיש בו הנחש וברח מלפניו, ואינו יודע מה פלאים עשה הקדוש ברוך הוא עימו, ומי יודע? הקדוש ברוך הוא. וכן הוא אומר (תהלים מ' ו') "רבות עשית אתה ה' אלהי נפלאותיך ומחשבותיך אלינו אין ערוך אליך", אין לי להעריך שבחך, ואין כדאי לספר נפלאותיך. אמר רבי אלעזר: אפילו בעל הנס אינו מכיר בניסו, שנאמר: "לבדו". וכפי

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שדרש רבי יוסף: מה שכתוב "אורך ה' כי אנפת בך" (ישעיה י"ב א'), במה הכתוב מדבר? בשני בני אדם שהלכו לסחורה, ישב לו קוץ לאחד מהם התחיל מחרף ומגדף, לימים שמע שטבעה ספינת חבירו בים, התחיל מודה ומשבח, לכך נאמר (שם): "ישב אפך ותנחמני".

### הכרת טובה להשם יתברך

נאמר במדרש רבה (ויקרא כ"ז י"ב): רבי פנחס ורבי לוי ורבי יוחנן בשם רבי מנחם דגליא: לעתיד לבוא כל הקרבנות בטלין, וקרבתן תודה אינו בטל לעולם. כל ההודיות בטלין, והודיות תודה אינן בטלין לעולם, וזהו שכתוב (ירמיה ל"ג י"א): "קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה קול אומרים הודו את ה' צבאות".

**כל הקרבנות הבאים לכפר** על חטאים יבוטלו לעתיד לבוא. החטאת, האשם, ואף קרבן עולה שמכפר על הרהורי הלב לא יהיו עוד בימות המשיח, משום שבאותם ימים לא יהיה יצר הרע, כמו שאומרת הגמרא בסוף מסכת סוכה שהקב"ה ישחט את היצר הרע, בני האדם לא יחטאו ולא יהיה צורך להביא קרבנות לכפרת עוונות, אבל קרבן תודה הבא כאשר יהודי מודה לה' יתברך על הטובות שעשה עימו לא יבטל לעתיד לבוא, משום שבימים אלה לא יחסר כל טוב לבני ישראל, התורה תהיה בשפע, וכל המעדנים יהיו מצויים כעפר. לכן אז תהיה חובה גדולה יותר להקריב קרבנות תודה ולהודות לו יתברך, לפיכך קרבן תודה אינו בטל לעולם (פירוש מהרז"ו על המדרש).

**מוסיף האדמו"ר מאו"רוב** בספר "באר משה": קרבן תודה שבא על הודאה אינו בטל לעתיד לבוא, משום שאף לאחר כל ההודאות שאנו מודים לו, עדיין חייבים אנחנו להודות לו על עצם הדבר שזכינו להודות לו ולהכיר בטובות שעשה לנו מה שלא כל אחד זוכה לזה להכיר בטוב.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

דבר דומה אומרים פעמיים בכל יום ב"מודים דרבנן": "מודים אנחנו לך וכו' על שאנחנו מודים לך". ופרש רש"י (סוטה דף מ' א' ד"ה על): "על שנתת בלבנו להיות דבוקים בך ומודים לך". הרי לנו הודאה על הודאה – הודאה לה' יתברך על כך שפקח את עיני שכלנו ונתן לנו להבין שצריך להודות לו. וכך פרש הבעל שם טוב את הפסוק (תהלים ע"א כ"ג) "תרננה שפתי כי אזמרה לך", שפתי ירננו שיר ושבח לה' יתברך על עצם הדבר "כי אזמרה לך".

**מטרת בריאת האדם – להודות לה'**

כותב הרמב"ן (סוף פרשת בא): "כוונת כל המצוות שנאמין באלקינו ונודה אליו שהוא בראנו, והיא כוונת היצירה, שאין לנו טעם אחר ביצירה הראשונה, ואין לעליון בתחתונים חפץ מלבד זה שידע האדם ויודה לאלקיו שבראו, וכוונת רוממות הקול בתפילות, וכוונת בתי כנסיות, וזכות תפילת הרבים, זהו שיהיה לבני אדם מקום יתקבצו ויודו לאל שבראם והמציאם, ויפרסמו זה ויאמרו לפניו: בריותיך אנחנו!".

**סעדני ואושעה**

אמרו בברכות (דף מ"ו א'): "רבי זירא חלש, על לגביה רבי אבהו קביל עליה אי מתפח קטינא חריך שקי עבידנא יומא טבא לרבנן, אתפח, עבד סעודתא לכולהו רבנן", והפירוש הוא: רבי זירא חלה, נכנס לבקרו רבי אבהו וקיבל עליו שאם רבי זירא יבריא הוא יעשה יום טוב בסעודה לכל החכמים, וכך היה שהבריא רבי זירא, ורבי אבהו עשה סעודה לכל החכמים. מכאן נפתח מקור שאם אדם בצרה יכול לקבל עליו או על זולתו לעשות סעודה לחכמים אם יושע ובזכות זה יושע. ועיין לקמן בעניין הנדרים מה שהבאנו בשם מעם לועז שדבר זה נלמד מיעקב אבינו ע"ה שבשעת צרה יקבל על עצמו איזה דבר טוב ויקיימו לכשיצא מן



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הצרה, עיין שם.

**וכן מצאנו בתורת רבי זושא** מעניין ההודאה עם סעודה. מספר הרב הקדוש רבי פנחס מקוריץ זצ"ל, שמל תינוק אחד ולא נעצר לו הדם, ונודמן לשם פתאום הרב הקדוש רבי זושא מאניפולי זצ"ל, ואמר למחר להכין סעודה ולהתחיל לאכול ולשתות, ואכן נעצר הדם ושאל הרה"ק רבי פנחס את הרה"ק רבי זושא מהיכן ידע זאת, והשיב לו, דכתיב (שמות כ"ד י"א): **"ויחזו את האלהים ויאכלו וישתו"**, היינו, כאשר ראו בחינת "אלקים" שמידת הדין שולטת, אזי **"ויאכלו וישתו"** שעל ידי המאכל ומשתה מבלבלים את השטן וכן זה מבחינת "סעדני ואושעה" – מלשון סעודה, בתהלים (ק"ט קי"ז) **"סעדני ואושעה ואשעה בחקך תמיד"**.

**ומסופר על רבי זושא** שבעת שנפל למשכב אמר פסוק זה "סעדני ואושעה", והיה מפרש סעדני, היינו עשו עלי, כלומר עשו סעודה לתלמידי חכמים ויראי ה' למען אושע מחליי. מכאן נמצא שאפשר לעשות סעודה לא רק אחרי הישועה אלא גם בתוך הצרה עצמה. תורת הרבי רבי זושא על "סעדני ואושעה", ידועה גם בשם **הבעל שם טוב**.

**ומובא בשם החוזה מלובלין** סגולה שהחולה יקבל עליו, שכשיבריא יעשה ביום שלישי מימי השבוע סעודה לתלמידי חכמים ויראי ה' **לכבוד הושע בן בארי**, ויושע. (סגולות ישראל מערכת ח' חולה)

ונאמר במשלי (ז' י"ד): **"זבחי שלמים עלי היום שלמתי נדרי"**, ומפרש רש"י: "סעודה גדולה הכינותי, כי היום הקרבתי נדרי ושלמי".

**ועצם הכינוס של עשרה איש בסעודה** שבה שרים את ההלל וההודאה "נשמת" יש בה משום קרוב לבבות ואהבת חינום שבעבורם יבנה בית המקדש, שכל דבר מצווה שנעשה בעשרה שורה שם השכינה, ולכן שעת רצון גדולה היא. וכן מובא **במאמר הגאולה לרמח"ל** זצ"ל שיבואו

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

עם ישראל מהגלות ויתקבצו ביחד חלק מהשבטים וישוררו לקב"ה ולאחר מכן יצטרפו שאר כל השבטים וישוררו לד' ועל ידי ההיתקבצות תתבטל הקנאה והשנאה שבגללה נחרב בית המקדש. וכן מובא במעם לועז בספר שמות פר' בשלח בפרק ו' עמ' שס"א מעניין ה 10 שירות והשירה העשירית תהיה לעתיד לבוא "שיר חדש" שיר מבחינת זכר שלא תהיה יותר גלות והשמחה תהיה גדולה מאוד וכו' ולעתיד לבוא יהיו כולם בבטחון בקב"ה בכל לבם, וישוררו לקב"ה עוד לפני שייעשה להם ניסים יאמרו שירה על הנס שעתיד להיות.

ובמשנה ברורה (הלכות חנוכה סימן תר"ע סק"י) כתב: "שכל שעושה כדי ליתן שבח למקום או לפרסם הנס או המצווה, הכל סעודת מצווה".

הקדוש ברוך הוא הרבה עמנו פדות, כמאמר רבותינו ז"ל (פסחים דף קי"א א'): "הודו לה' כי טוב" שגובה חובתו של אדם לטובתו, עשיר בשורו, עני בשיו, אלמנה בתרנגולתה, וזהו רמז לכך שעניין הוא שיעשה האדם סעודה כפי יכולתו בשעת צרתו, ויגבה הוא חובתו מעצמו, ויהפך לו לפדות.

### מחבר תפילת "נשמת כל חי" ותקנותיה

במסכת פסחים (קי"ז ב' ואילך במשנה שם): [כוס] "רביעי גומר עליו את ההלל ואומר עליו ברכת השיר". ופרכינן בגמרא: מאי "ברכת השיר"? אמר רבי יוחנן: "נשמת כל חי".

נציין כי הקטע ב"נשמת כל חי" המתחיל ב"ואילו פינו מלא שירה כים", הוזכר גם במסכת ברכות (דף נ"ט ב'), וכן במסכת תענית (דף ו' ב'): "ואילו פינו" וכו' עד "ולא עזבונו חסדיך". [לגירסת הגר"א בשם הרי"ף, עד "וימליכו את שמך מלכנו תמיד"].

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

תיאור השבח המופלא של "ואילו פינו... אין אנחנו מספיקין..." מובא בשינויים מסוימים גם בתנא דבי אליהו (סדר אליהו רבה פרק ל"א) כ"נוסח אמירה", לא בתורת "תפילה" או "פיוט", אלא כתיאור מצב שלעתיד לבוא.

וכך הם הדברים בתנא דבי אליהו: "...משנחרב הבית הראשון עד שנבנה הבית האחרון, שבעים שנה הייתה ידו פשוטה עליהן להצילם מכל צר ואויב. וכן משחרב הבית האחרון ועד עכשיו תשע מאות שנה, כמה מגפפן, כמה מחבקן, כמה מנשקן. מכאן ואילך, אם נעמוד אנו ובנינו ובני בנינו ויהיה לנו פה מלא שירה כים ולשוננו רינה כהמון גליו ושפתותינו שבח כמרחבי רקיע וידינו פרושות כנשרי שמים ורגלינו קלות כאילות, אין אנו יכולין להודות לך ה' אלקינו ואלקי אבותינו ולברך את שמך על אחת מאלף אלפי אלפים וריבי רבבות הניסים והטובות שעשית עמנו, ולעתיד לבוא כמה מאיר הקדוש ברוך הוא פני הצדיקים שיהיו כשיטה ראשונה..."

כאמור, תפילת "נשמת כל חי" או קטעים ממנה הוזכרו בדברי התלמוד (וכן בדברי זוהר הקדוש כדלקמן), אולם בדבר מחבר תפילת "נשמת כל חי" מצאנו דעות ומסורות שונות:

בפירוש סידור "כל בו" כתוב (הובא בסידור אוצר התפילות): "מצאתי שיש אומרים ששמעון בן שטח יסד את "נשמת", ורמז שמו למפרע, דהינו ש' - שוכן עד, מ' - מי ידמה לך, ע' - עד הנה עזרונו, ו' - ואילו פינו, נ' - נשמת", עד כאן לשונו.

ובפירוש "עץ חיים" להגדה של פסח ממהר"י צאלח כתב: "שמעתי גדולים נחלקים: יש אומרים רבי שמעון הגדול בן פוי יסדו, ויש אומרים רבי שמעון בר יוחאי בהיותו במערה ונתפלל על מזונו, והקדוש ברוך הוא הכין לו עץ חרובים ומעיין אחד, וזהו "ברעב זנתנו" ו"מחלאים

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

רעים" שכל גופו נעשה קמטים עד שהעלה חלודה".

חשוב לציין, כי לפי מספר מקורות הרי שנוסח תפילת "נשמת כל חי" בתקופת התלמוד הייתה תפילה קצרה יחסית, ובמשך הדורות נוספו בה קטעים, וראה הגדת הגאונים והרמב"ם (הוצאת אוצר הפוסקים, תשנ"ז, עמוד ת"ד) שהביא תשובת הרשב"ד, וזה לשונו: "כל עיקר נראה לי, ש"נשמת כל חי" ו"ואילו פיננו" מטבע ראשונים חכמי התלמוד היו, כי בעניין ברכת השיר שאלו (פסחים ק"ח א'): מאי ברכת השיר, ואפליגו בה, דחד אמר "נשמת כל חי", ואידך אמר "יהללוך". ואף על פי שהלכה כמאן דאמר "יהללוך", מכל מקום נראה לנו ש"נשמת" הזכירוהו בהורדת הגשמים (ברכות נ"ט ב') אך אינו ממטבע הראשונים (חכמי התלמוד), כי אם עד זה הפרק. נמצא ש"כל קומה לפניך", תוספת הפיוטין (הפייטנים) הוא, ושם הפייט שהוא יצחק שמו, כאשר סימן שם "בפי ישרים" "ובדברי הצדיקים" "ובלשון כל חסידים" "ובקרב קדושים"..."

### טעם לתקנת תפילת "נשמת"

הרב "בן איש חי" בספרו "בניהו" על מסכת מגילה (פרק ב' דף י"ח ע"א) מבאר את הטעם שתקנו תפילת "נשמת" ומטרת אמירתו, כהא דאיתא בגמרא, מאי דכתיב (תהלים ק"ו ב') "מי ימלל גבורות ה' ישמיע כל תהילתו"? למי נאה למלל גבורות ה'? למי שיכול להשמיע כל תהילותיו. והקשה ה"בן איש חי": "קשה, וכי כנסת הגדולה היו יכולים להשמיע כל תהילותיו, ואיך תקנו תהילות בברכות? ונראה לומר בסייעתא דשמיא, תקנו שבח "נשמת כל חי", שבו עשו גלוי דעת ומודעה דאי אפשר להשמיע כל תהילות ה', שאמרו: ואלו פיננו מלא שירה כים, ולשונו רנה כהמון גליו, ושפתותינו שבח כמרחבי רקיע וכו' וכו', אין אנו מספיקין להודות וכו' על אחת מאלף אלפים ורוב רבי רבבות וכו', ובזאת

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

התהילה עשו גלוי ומודעה שכל תהילות שהם מתקנים לשמו יתברך הם קצת מן המקצת, דאי אפשר להשלים תהילותיו. וכיון דעשו גלוי דעת ומודעה זו בתהילה זו ד"נשמת כל חי", הותר להם לתקן תהילות לאל בברכות. וליכא למימר על תיקון תהילות שתקנו סימתינהו לשבחא דמרך, ואין הכי נמי כל מי שיעשה גלוי דעת ומודעה כזאת יוכל לתקן תהילות לאל יתברך".

**תקנת אמירת "נשמת" בשבת**

בסדר תפילת שבת קדש נהגו במקהלות ישראל לפתוח בתפילת "נשמת כל חי" לאחר שירת "אז ישיר". אין כל ספק שתפילה זו שכולה שיר שבח והודיה לה' יתברך, נאה לאומרה ביום שבת קדש, וכמאמר נעים זמירות ישראל: "מזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה' ולומר לשמך עליון" וכו'.

**טעמים נוספים** נאמרו לכך שתקנו לומר "נשמת" בשבת קדש. ב"אוצר התפלות" (בראשי בשמים) מובא ש"נשמת" היא כנגד הנשמה יתרה שיש לאדם בשבת. והוסיף שם שיאמר כל השבח בשמחה עצומה, ומגודל התשוקה יקבל על עצמו מסירות נפש. (וראה בהמשך בדבר אמירת "נשמת" בהשתוקקות עד כלות הנפש מהמסופר בפי צדיקים וחסידים).

[במאמר מוסגר נביא כי הפיוט הנורא "**צמאה נפשי** לאלוקים לאל חי... לבי ובשרי ירננו אל אל חי..." כתבו האבן עזרא כפתיחה ורשות ל"נשמת כל חי", ולכן סיים הפיוט כך: "אקוד על אפי, ואפרוש לך כפי, עת אפתח פי, בנשמת כל חי", ובפירוש מטה יהודה לר' לייב אופנהיימר זצ"ל על זמירות שבת פירש: "אקוד, אבוא בקידה על אפיים ובפרישת כפיים לבקש ליתן לי פתחון פה שאוכל לפתוח פי בנשמת כל חי לברך על גאולתנו ועל פדות נפשנו, ואז לבי ובשרי ירננו אל אל חי". וראה בספר יינה של תורה להגר"ב אדלר שליט"א (עמ' קפ"ז)].

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

### כל עצמותי תאמרנה

חסידיים ואנשי מעשה שבדורות שלפנינו היו מתלהבים בשעת אמירת "נשמת כל חי" בהתלהבות קודש ובדבקות נפלאה. הרה"ק רבי מנחם מנדל מרימנוב זי"ע ביאר "נשמת כל חי תברך"... וכי עד עתה מי היה המברך אם לא הנשמה? אלא הפירוש כי עד עכשיו, היינו עד תפילת "נשמת", היו שניהם הגוף והנשמה מברכים יחדיו, ומעתה, מתפילת "נשמת", תברך הנשמה לבדה עד כלות הגוף (בארות מים, ד' לקוטים). ובספר "ראשית העבודה" להרב יהודה זרחיה סגל זצ"ל (ח"א דף ה' ד"ה קבלת עול מלכות שמים) הביא ששמע בנובהרדוק שאם קר לאדם יאמר "נשמת כל חי" ובלי ספק יתחמם ויתלהב וכו'.

בכתבי תולדות שונים מתארים ומספרים תיאורים נפלאים על השתוקקות ודבקות גדולי ישראל באמירת "נשמת". נציין עובדות ספורות:

בפרי הכרם (ל"ה תש"ס גליון י"ט עמוד ה') הובא מה שסיפר האדמו"ר מבאבוב זצ"ל על הרה"ק ר' מענדלי ליסקער זי"ע (אביו של הרה"ק מראפשיץ זי"ע): "גבוה מעל גבוה הייתה התלהבותו ודבקותו בעת אמירת התפילה הנוראה "נשמת כל חי", בה היה מאריך מאד בהתעוררות מרובה, בהתאמצות גדולה ובהשתפכות הנפש, עד שמדי פעם בפעם נחלש מרוב עבודה ונפל בהתעלפות עמוקה. כאשר ראתה אשתו הרבנית הצדקנית (בת הגה"ק ר' איציק'ל המבורגער זי"ע) שהתנהגות זו עלולה להביא את בעלה הקדוש לחשש סכנה, חס ושלום, הכינה עבורו בערב שבת עוגיות דבש קטנות פחותות מכזית, והכניסה אותם לכיס בגדי השבת שלו, ובקשה ממנו שכשירגיש באמצע אמירת "נשמת" שבא למצב אפיסת הכוחות עד לכלות הנפש, יחוס על נפשו ויאכל מהעוגיות שבכיסו. וכן עשה

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הרה"ק ר' מענדלי, ובעת הצורך טעם מ"עוגיות הנשמת", ואחר כך המשיך בעבודתו הנוראה לברך בכל עצמותיו את שם קדשו.

**המשיך האדמו"ר מבאבוב** זצ"ל וסיפר: הרה"ק ר' מענדלי נפטר כמה שנים קודם פטירת אשתו הרבנית, לאחר כמה שנים בשעה שהייתה הרבנית נוטה למות, נענתה פתאום ואמרה: מענדל אומר "נשמת"! מענדל אומר "נשמת"! באותה שעה זכתה שנתגלה אליה בעלה וראתה אותו אומר "נשמת" בהתרגשות עצומה, כדרכו בחיים חיותו. כך חזרה ואמרה כמה פעמים, ובדברים אלו יצאה נשמתה בטהרה.

רבות מסופר בפי חסידים על ההתלהבות העצומה והמתיקות בעת אמירת תפילת "נשמת". פעם ספרו לרבינו האדמו"ר בעל ה"בית אהרן" מקרלין זי"ע על המלך נאפוליון שנכנס בו רוח שטות וחמד באחת מימות הקיץ להחליק על הרי שלג, ולשם כך פזרו חייליו על פני השדה מאות שקי סוכר בכדי שיוכל להחליק עליהם. נענה האדמו"ר ואמר: "וכי איזה השגות יש לו בתאוות? הלא כל תאוותיו לא ישוו לגודל התענוג שיש לנו באמירת "נשמת כל חי" בשבת קודש".

בספר אברהם עבד ה' על הרב הצדיק ר' אברהם אהרונוביץ זצ"ל (דף 255) מובא מעשה זה: אחד מחסידי באיאן הישישים התלונן באזניו של רבי אברום אהרונוביץ זצ"ל כי לבו נחלש. וביום שבת בגלל אריכות התפילה, קשה עליו ההמתנה מבלי לטעום משהו עד שעה מאוחרת. רבי אברום שבעצמו נשאר בדרך כלל ללא אוכל ושתייה עד לשעות הצהריים עד השלימו את תפילותיו וטבילותיו. חס על אותו חסיד חלש ויעץ לו לטעום משהו קל קודם התפילה להחיות את נפשו. אולם הלה נפגע מכך וסרב לאכול קודם התפילה. שהרי הלכה מפורשת בשו"ע שאסור לאכול קודם התפילה, והסמיכו חכמים את דבריהם על הפסוק "לא תאכלו על הדם",

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

לא תאכלו קודם שתתפללו על דמכם). אך רבי אברום נשאר בשלו, ושדל שוב ושוב את החסיד להכניס לפחות חתיכת "קוגל" לפיו, כדי לחזק את לבו. בלהט דבריו שבקעו מלבו המלא באהבת ישראל אמר לו – "תאכל, ומה איכפת לך שגם ה"קוגל" יצעק יחד אתך "נשמת כל חי".

אמירת "נשמת" בזמנים מקודשים ובעת רצון

לאור חביבותה וחשיבותה המיוחדת של תפילת "נשמת כל חי" נהגו בכמה מקהילות ישראל לומר את תפילת "נשמת" בזמנים מקודשים ובעתות רצון, וכמובא ב"כף החיים" הלכות לולב (סימן תרס"ד אות ל"ט): "מנהג בית אל יכב"ץ, יום הושענא רבה אחר תפילת עלינו לשבח, פותחין ההיכל ואומרים "נשמת כל חי" עד גמר בלי שם ומלכות. ואחר אומרים: הרי אנחנו מקבלים עלינו בלי נדר קבלה גמורה לשנה הבאה עלינו לחיים טובים ולשלום, כעת וכעונה הזאת, יום הושענא רבא אחר תפילת שחרית לומר הלל נוסח "נשמת כל חי" וכו'". עוד הובא שם בהלכות יום הכפורים (סימן תרט"ו אות י"א): "אכתוב גם אני הדל מה שנראה לי בסיעתא דשמיא והוא, כי פשוט כי באותו היום יחזור בתשובה שלימה על חטא שבא לידו, ובמוצאי יום הכפורים יטבול תיכף אם אפשר, ויעשה פדיון כמנין אותיות שמו, ויתן לעניים יראי שמים, ויקבל עליו בפני עשרה כי בתשלום השנה ההיא יאמר "נשמת כל חי" בפני עשרה...".

**בכמה מקהילות** האשכנזים אומרים "נשמת" בכל סעודה שלישית, עת רעווא דרעוין, ומה נורא המחזה כאשר בני היכלא פוצחין פיהן בקדושה ובטהרה, בשירה ובזמרה בתפילת "נשמת כל חי".

כמו כן ידוע על כמה וכמה ממקהלות החסידים שנהגו והנהיגו לומר תפילת "נשמת כל חי" בחנוכה בעת הדלקת הנרות, וכן בזאת חנוכה,



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בעידנא דרעווא, בשעת שריפת שיירי השמן והפתילות.  
 כמו כן יש המשוררים תפילת "נשמת" בסעודת יום הפורים ובליל שביעי  
 של פסח ואף בפסח שני.

**להודות על העבר ולבקש ולצעוק על העתיד**

בספר "כרם שלמה" (לרבי שלמה זלמן פרידמן זצ"ל, אבד"ק טענקא, ברוקלין  
 תש"ס. פרק ב' אות ט') הסביר את קבלת רבי יהודה החסיד באמירת "נשמת"  
 כסגולה על כל צרה שלא תבוא, וזה לשונו: "ובטעם הדבר אפשר לומר  
 על פי אמרם ז"ל, נותן הודאה על העבר וצועק על העתיד, והיינו על פי  
 הידוע בשם צדיקים, וכך מובא בשם הרה"ק החוזה מלובלין במה שכתוב  
 אצל לאה אחר שילדה את יהודה, "ותאמר הפעם אודה את ה' וגו'  
 ותעמוד מלדת" (בראשית כ"ט ל"ה). כי על ידי שהודתה את ה' על העבר  
 ולא בקשה על העתיד, בזה הפסיקה את ההשפעה, ולכן "ותעמוד  
 מלדת". ולזה אמרו זכרונם לברכה נותן הודאה על העבר ותיכף צועק  
 על העתיד.

ובזה אמרתי לפרש, למה כתיב "אז ישיר משה" בלשון עתיד, ולא כתיב  
 "אז שר משה", כי משה רבינו כששר לה' על כל ניסי ה' בקריעת ים סוף  
 התכוון להודות ולבקש גם על העתיד. וכן מצינו שתקנו חז"ל בתפילת  
 "מודים דרבנן" שאומרים "ברכות והודאות וגו' על שהחיותנו וקיימתנו",  
 ומסיימים שם על העתיד ואומרים: 'כן תחיינו ותקיימנו וכו'".

והנה, גם בתפילת "נשמת" אחרי שמזכירים ומספרים נפלאות וחסדי  
 הבורא יתברך "מלפנים ממצרים גאלתנו וגו' ומבית עבדים פדיתנו,  
 ברעב זנתנו ובשבע כלכלתנו, מחרב הצלתנו ומחליים רעים ורבים  
 דליתנו" – מסיימים "עד הנה עזרונו רחמיך ולא עזבונו חסדיך ה' אלקינו,  
 ואל תטשנו ה' אלקינו לנצח", שנותנים ההודאה על העבר וצועקים על

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

העתיד, ועל ידי זה הקדוש ברוך הוא עומד לימין הצדיק ונושע בתפלתו.

**חובת כל אדם לשבח לה'**

אמרו חכמינו זכרונם לברכה על דוד המלך עליו השלום, שהיה עוסק כל הלילה בשירות ותשבחות, עד שחבר ברוח הקודש את ספר תהלים הנפלא, שבו כלל כל מיני שירות, זמירות ותשבחות שבעולם, ויש לשירות הללו שייכות לכל הנבראים כולם, וכמו שאומרים ב"נשמת כל חי": "שכן חובת כל היצורים לפניך, ה' אלקינו, להודות, להלל, לפאר, לרומם, להדר ולברך ולקלס כל דברי שירות ותשבחות דוד בן ישי". הרי שחובת כל אדם להודות ולהלל לה'.

**סעודות הודיה ו"נשמת"**

בשנים האחרונות לאור פרסומים שונים התעוררו רבים לפעול ולהגביר חיילים למען העצה הנפלאה של אמירת "נשמת", וכבר יסדו ותקנו אמירת "נשמת" ברבים בקול רינה ותודה המון חוגג, כשכל העם מסובים בסעודת מצווה, וכל מי שזקוק לישועה משתתף ומקבל עליו בלי נדר שבשעה שיענהו השם יתברך ויוציאו מן המצר למרחב יערוך סעודת הודאה, ובתוך סעודה זו יאמר "נשמת" בעשרה או יותר.

יש ובמהלך הסעודה מספרים ברבים את אשר פעל ה' עמם, ומהללים ומשבחים להקדוש ברוך הוא על חסדיו המרובים.

**ישנם סיפורים בלי סוף** על עמך ישראל שקיבלו על עצמם לומר "נשמת" בעשרה או יותר, עם סעודה או כיבוד, או רק לומר "נשמת" עם יציאתם לגאולה ומאפילה לאור גדול, וזכו לרחמי ה' יתברך ולישועות למכביר, אם לזיווגים ובפרט למעוכבי שידוך בגילאים מבוגרים, או לחשוכי בנים

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שנים רבות שזכו לפרי בטן, עד לבעיות פרנסה, בריאות, שלום בית, ובעיות וצרות שונות ומשונות רח"ל, ואנשים אלו שקבלו על עצמם לומר "נשמת" ב"ה זכו לגאולה, ישועה ופדות.

**וכך "סעודת נשמת"** אחת גוררת אחריה "סעודות נשמת" נוספות, ועינינו הרואות ולא זר את גודל הישועות בהם אנו מתבשרים ללא הרף בחסדי ה', ועיין לקמן בהמשך הספר "מטה אהרן" (חלק המעשיות והסיפורים) טיפה מן הים מהישועות הרבות שאנשים נושעו בזכות קבלת אמירת "נשמת כל חי", וב"ה העניין של "קבלות נשמת" ו"ישועות נשמת" ו"סעודות נשמת" מוסיף ומתפתח עד שבעזרת ה' נוכה במהרה ממש שיושעו כל ישראל בתשועת עולמים בביאת גואל צדק, אמן.

הדברים פשוטים. לכל אחד יש, בעוונותינו, את צרותיו ויסוריו. אך עם ההרגשה שהכל בידי בורא עולם והוא מלך עוזר ומושיע, וכשאנו מקבלים על עצמנו להודות לו כשיושיענו, זוכים לרחמי וחסדי ה' ולישועתו, ומתרבה כבוד שמים.

### **עניין הנדרים**

ישנם אנשים שמקבלים על עצמם בנדר לומר "נשמת" עם שלושה או עשרה בני אדם או יותר, ומקבלים על עצמם צדקה, תפילה או סעודה ועוד מיני נדרים, ולכן מצאנו לנכון להביא כאן מענין חומר הנדרים והזהירות מהם, ושעדיף שכל קבלה שאדם יחיד או ציבור יקבלו על עצמם, יקבלו בהבטחה, ולא דווקא בנדר, ושכל אחד יתייעץ עם רבו כיצד לנהוג בעניין. וכך מופיע בספר "מעם לוועז" (פרשת מטות - מסעי) וזה לשונו: "אמר הקדוש ברוך הוא לישראל: אם אתם נודרים נדר, ראו לשלם מיד, ותלמדו לקח מיונה הנביא שהיה במצולות ים והיה בסכנה, ונזכר שנדר נדר ולא קיימו. אמר: רבונו של עולם, יודע אני העוון שעליו

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

באתי לידי צער זה, בגלל הנדר שהבטחתי ולא שלמתי. לכן אני מבקש ממך, תצילני ואקיים נדרי. וזהו שאמר (יונה ב' ג' - י'): "ויאמר קראתי מצרה לי וגו' ואני בקול תודה אזבחה לך אשר נדרתי אשלמה".

**וכן מצינו ביעקב אבינו**, שכמה פורענויות ארעו לו בעוון זה שנשתהה לקיים הנדר שנדר, שכן נאמר בפסוק (בראשית כ"ח כ'): "וידר יעקב נדר לאמר, אם יהיה אלהים עמדי ושמרני בדרך הזה אשר אנכי הולך". שבקש מאת הקדוש ברוך הוא שלשה דברים. הדבר הראשון "אם יהיה אלהים עמדי", שלא יתן לו להכשל בעוון עבודה זרה. על זה השיב לו הקדוש ברוך הוא ואמר (שם ט"ו): "והנה אנכי עמך", שהבטיחו על כך.

**הבקשה השניה הייתה** "ושמרני" וגו', היינו, שישמור אותו מעוון גילוי עריות, ועל זה השיב לו הקדוש ברוך הוא: "ושמרתך". הבקשה השלישית הייתה "בדרך הזה אשר אנכי הולך", היינו, שלא יבוא לידי שפיכות דמים. על זה ענה לו הקדוש ברוך הוא: "בכל אשר תלך". ומפני שאחר הנדר, נכשל בשלושת הדברים. בעבודה זרה שנאמר (שם ל"ה ב' ד'): "הסירו את אלהי הנכר וגו' ויטמון אותם יעקב". בגילוי עריות שכן נאמר (שם ל"ד א'): "ותצא דינה בת לאה". ובשפיכות דמים שאמר לו הקדוש ברוך הוא (שם ל"ה א'): "קום עלה בית אל". נמצא שעל ידי איחור הנדר נכשל בשלושה.

לכן צריך האדם להזהר הרבה בפיו שלא יהיה רגיל בנדרים, ואם יש הכרח גדול לנדור יזהר לקיימו מיד, שאמרו חכמים: "כל המאחר לקיים נדרו בניו הקטנים ואשתו מתים, שנאמר (קהלת ה' ה') אל תתן את פיך לחטיא את בשרך וגו' למה יקצוף האלהים על קולך וחבל את מעשה ידיך", היינו, כל המאחר נדריו בניו מתים. ובמשלי (כ"ב כ"ז) נאמר: "אם אין לך לשלם למה יקח משכבך מתחתך".

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

**ודעו שמיעקב אבינו אנו למדים**, שאם אדם שרוי בצער, מצווה לנדור לעשות צדקה או ללמוד. וזהו שנאמר שם: "וידור יעקב נדר לאמר". שכל "לאמר" בא לרמוז שיש לומר הדבר לאחרים, ודבר זה בא ללמדנו שמצווה לנדור בעת צרה. ואף על פי שאז אינו עושה כלום, אבל אותו הזכות שנדר עומדת לו ומצילתו מן הצער. וצריך אדם לתלות הנדר ביעקב אבינו, שאם יש לו בן חולה, יאמר ש"אם אלהי יעקב ישלח רפואה לבני, אני מתחייב ליתן כך וכך צדקה או לעשות מצווה פלונית", שמאחר שלמדים הדבר מיעקב אבינו, יש להזכיר שמו.

ויש אומרים שיזהר אדם ולא ידור נדר ואפילו בשעת צרה. ולא נאמרו הדברים הנ"ל שיש לדור בשעת צרה אלא בדורות הקדמונים שהיו מקיימים את מה שמבטיחים, ואילו כיום הרבה טרדות ועכובים מצויים המונעים את האדם מלקיים נדרו, ואם לא יקיים נדרו, יגרום לו הדבר הרבה פורענות. ואפילו אם עושה התרה, אין הדבר ברור כל כך, שכן הרבה דינים והרבה חילוקים יש בוה, ויתכן שאין לו התרה, והוא סבור שעל ידי אמירת "מותר לך" שלוש פעמים על ידי שלושה אנשים הותר הנדר, ולפיכך ראוי שלפני שמוציא מפיו דיבור של מצווה, יאמר "בלי נדר".

**וכל הנודר נקרא רשע וחוטא**, אף על פי שמקיים הנדר. ואם מאחר נדרו, פנקסיו נבדקים למעלה לראות מעשיו הטובים, ומזכירים לו כל חטאיו שעשה מימיו, שהכל רשום. ומזה רואים באיזו סכנה מעמיד עצמו זה שנודר נדר. לכן יזהר אדם שלא ידור אפילו בעניין של צדקה, אלא יתן צדקה בלי הבטחה, ואם יש הכרח לנדור, כגון שעושים מגבית בבית הכנסת, יאמר בלחש "בלי נדר".

**ואם נודר אדם** כדי לחזק עצמו ולתקן דרכיו הטובים, משובח הוא. כגון

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

זה שהוא גרגרן ושתיין ונודר שלא לשתות יין כך וכך זמן, או שנודר שלא לשתות לשכרה, או לפרוש ממידות מגונות אחרות אלו נדרים לשם שמים משובחים, ומצווה לנדור, שעושה כן לעבודתו יתברך. שאם יש בו מידות מגונות אלו, בוודאי יבוא לידי חטא. ועל נדרים אלו אמרו במשנה באבות (פ"ג מ"ג): נדרים סייג לפרישות. מכל מקום, לא ירגיל עצמו בכך לנדור תמיד, אלא ישתדל לפרש "בלי נדר".

**חובת ההודאה ההלל והשבח לבורא עולם בכל עת**

כתב בספר פלא יועץ (ערך הילול): "ראוי להלל לה' על כל הטובה שעושה עמנו. ואף שאילו פיננו מלא שירה וכו' לא נספיק להללו, ולו דומיה תהלה, על כל פנים בלא כלום אי אפשר, וראוי לכל אדם מעת לעת ומפקידה לפקידה להודות ולהלל את ה'. ובפרט כשמספר איזה ענין שעשה והצליח תיכף יהיה שם שמים שגור בפיו, ויאמר: שבח לאל יתברך כי הפליא חסדו לי ועד כה עזרני לעשות כך וכך. אפילו אם יש לו יסורין יש לו להלל לה' שזכהו להיות מכלל אשר יאהב ה' יוכיח, ושאינו מכלל משלם לשונאיו, ושלא יסרו ביסורין יותר קשים ומרים, כי הוא רחום בדין וגובה חובתו של אדם בטובתו. ואם העדיף ה' לו טובה יותר על אחרים ראוי לו להלל לה' המעדיף טובו עליו שלא בזכות רק ברחמיו ובחמלתו, כי כמה טובים ממנו חסרים כל טוב. ויכנע מאוד ויקבע בלבו אמונה שלמה כי הוא הנותן לו כח לעשות חיל ומידו הכל, ולו נתכנו עלילות".

**בפי ישרים תתרומם**

ב"נשמת כל חי" אנו אומרים: "בפי ישרים תתרומם. ובשפתי צדיקים תתברך. ובלשון חסידים תתקדש. ובקרב קדושים תתהלל". אות ראשונה של "ישרים, צדיקים, חסידים, קדושים" הן "יצחק", ואות שלישית של

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

"תתר'זומם, תתב'רך, תתק'דש, תתה'לל" הן **"רבקה"**. "יצחק רבקה" בגימטריא "תפלה", והשכינה נקראת תפילה (רעיא מהימנא זהר חדש ח"ג דף רכ"ג א', ושם דף רנ"ג א'), שכל חפצה להתחבר עם דודה נכי תפילה לשון חבור, כמו "נפתולי אלקים נפתלתי" (עיין רש"י בראשית ל' ח). ואפשר כי "תפלה" גימטריא "יצחק רבקה", ו"יצחק" נוטריקון "קץ חי", רמוז ליסוד (השמטות הזוהר דף רנ"ב ב'), ורבקה רומז לשכינה, כמו שאמרו בזהר הקדוש (זהר ח"א ק"מ ב', רעיא מהימנא זח"ג צ"ט ב'). ומה נעים לפי זה כי בנוסח "בפי ישרים תתרום" ראשי תבות "יצחק רבקה", כי "תפלה" גימטריא "יצחק רבקה", והוא רמוז יסוד ומלכות. ב"נשמת כל חי" עומדים שמות יצחק ורבקה זה לנכח זו, ובפסוק בפרשת תולדות (בראשית כ"ה כ"א) כתוב "ויעתר יצחק לנכח אשתו כי עקרה היא", **נכ"ח** ר"ת **נ'שמת כ'ל ח'י**, וזהו ממש **לנכח** אשתו. ושם תיכף נאמר ויעתר לו ה'. גם מעניין כי "הבן איש חי" כתב עצה זו דווקא בפרשת תולדות, ומסתמא יש שייכות בין העניינים כפי שכתבנו, והבן.

### שמחת הרגל

כתיב (איכה ב' י"ט): "קומי רוני בלילה לראש אשמרות שפכי כמים לבך **נכח** (ר"ת נשמת כל חי) פני ה'. שאי אליו כפיך על נפש עולליך העטופים ברעב בראש כל חוצות". וקשה, דלכאורה רינה היא תפילה הבאה מתוך שמחה ושבח להקדוש ברוך הוא, ואם כן, איך נמצא מקומה כאן בתפילה "על נפש עולליך העטופים ברעב בראש כל חוצות"?

אבל באמת, מיוחדת היא תפילה זו של רינה דווקא בזמן רעב וצרות נוראות. משנסגרו שערי שמים וצריכים לפתוח שערי ברכה, אין לך מפתח הפותח שערי השפעה טובה מן השמים כמו שירות ותשבחות לה' יתברך. וכאשר משבח, מהלל ומודה לה' יתברך, מקיים בו הקדוש ברוך

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הוא: "ה' צלך על יד ימינך", ופותחים לו שערי ברכה.

**להאמין בה'**

העיקר להאמין בה' שבזכות שקיבל על עצמו לשבחו בשבח הנפלא הזה ומאמין בישועתו, יזכה באמת לישועה. וכן רמוז ב"נשמת": "ישתבח ש'מך ליעד מ'לכנו", ר"ת **ישלם**, למשבחים לשמו (סידור אמרי פי השלם בפירוש הגיון לבי). אמן כן יהי רצון.

הישועות משיר השבח "נשמת כל חי"

קבלה בידנו מרבי יהודה החסיד זצ"ל בדוק ומנוסה!

\*\*\*

**"זה השער לה' צדיקים יבואו בו"**

חלק ה"מעשיות והסיפורים" על אנשים בימינו שנושעו, וזכו ל"ניסים ונפלאות" בזכות שקיבלו על עצמם בלי נדר בשעת צרתם שכאשר יזכו לישועה, יודו לקב"ה בסמוך לישועתם בשבח תפילת ההלל וההודיה – ברכת השיר "נשמת כל חי". ובאמת זכו לישועות רבות. ועדים אנו לכך. הן לפרנסה, והן לזיווגים, ולבנים, ולרפואה שלימה, ושלום בית ועוד.

**" יודו לה' חסדו " שיחו בכל נפלאותיו" "ואין לנו רק להישען על אבינו שבשמים"**

**בחור שיצא לעבוד, חזר לישיבה והתעלה ובנה את ביתו כבן – תורה, בזכות "נשמת"**

בחור כבן עשרים וחמש שהגיע לפרקו, עזב את מסגרת הישיבה והלך לעבוד. כמובן שינה את לבושו. יום אחד הוא נקלע להשלים מנין עשרה לסעודת "נשמת" באזור המרכז, פנינו אליו ושאלנו מדוע יצא לעבוד



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ולא המשיך במסגרת של ישיבה. ענה לנו: בישיבה שלמדתי יצא לי החשק ללמוד, היה קשה לי להמשיך ללמוד, ולכן יצאתי לעבוד.

אמרנו לו: זה לא פתרון ותכלית שאתה יוצא לעבודה בהיותך בחור ואין לך עול לפרנס משפחה, ואם אמרו חז"ל אין אדם לומד תורה אלא במקום שלבו חפץ, תמצא לך מקום שלבך חפץ. והנה לעניין השגת שידוך מתאים המצב כיום שהנערות בחוג החרדי רוצות להשתדך עם בחור שלומד יום שלם או לכל הפחות חצי יום אז ודאי מסגרת ישיבתית יכולה לעזור לך, ומהבחינה האישית שלך כבחור עובד יש לך גם הוצאות לשכירות אוכל וביגוד, אמנם אתה עובד ומשתכר למחייתך, שער בעצמך כמה תוכל לחסוך "נטו" לעצמך, אפילו אם תחסוך 10.000 ₪ בשנה, סכום זה לא יספיק לך להוצאות נישואין.

לשם הרחבת העניין, הוספנו להסביר ולתאר לפניו את יתרונו ומעלותיו של זה היושב ולומד במסגרת ישיבתית שהוא א. מתפלל שלשה פעמים ביום במניין בקביעות וגם נמצא במקום תורה שהיא מטהרת את האדם ועל ידי התורה אפשר להכניע את היצר הרע לעומת בחור שלא נמצא במסגרת, כי היצר הרע גובר עליו בנקל ומתחבר עם חברים שאינם מתאימים לרוח התורה, מידותיו מתקלקלות וכל מהלך מחשבותיו שקועים רק לנושא של אוכל ושתה, ויש לזה השלכה גדולה לגבי העתיד של הקמת בית בישראל כפי שמקובל לנו מדור דור, לעומת זאת הבחור שלומד בישיבה ויש לו סדר של שלש תפילות ביום, שיעורי תורה, לימוד מוסר קונה לעצמו הנהגה ישרה לעתיד והכנה טובה לחיי הנישואין עם מידות טובות ונאמנות.

ענה לנו הבחור: הדברים הם מאוד נכונים, אך קשה לי.

אמרנו לו: תדע לך שזה צרה. ועל כל צרה, שבאה על האדם צריך לקבל

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

על עצמו אמירת "נשמת כל חי", כפי שמקובל לנו מרבותינו הקדושים בפרט מרבי יהודה החסיד זצ"ל, ששבח אמירת "נשמת כל חי" עוצמתו מרובה ומסוגל לישועות, וכאשר בעזרת ה' יתברך תפשפש במעשיך ותגיע להחלטה נכונה לגבי עתידך יתגלגלו הדברים לטובה, והרי אמרו חז"ל במסכת עבודה זרה אין אדם לומד אלא במקום שלבו חפץ, ה' יעזור לך למצוא מסגרת תורנית מתאימה לך, ואתה תשתלב בסדרי הישיבה ואנו מציע לך לומר גם כעת שבח "נשמת כל חי". הבחור קיבל את דברנו, וקיבל על עצמו את ה"קבלה" ורשם זאת בדף שכאשר הקדוש ברוך הוא יזכהו להיות במסגרת ישיבתית יגיד "נשמת כל חי" במנין עשרה, ויעשה סעודה, וכן יתן צדקה סמוך לישועתו.

והנה לאחר כחודשיים מבשר לנו הבחור הנ"ל שנכנס לאחת הישיבות הטובות ומרוצה מאוד מבחינה לימודית, וכן החברים טובים, ומצא מקום שלבו חפץ והתחזק בעבודת ה' וביראת שמים. לאחר תקופה מסוימת פנה אלינו שוב לאחר שהרגיש שהוא כבר בשל לנישואין מבחינה רוחנית, רצה פעם נוספת לקבל את העצה של קבלת אמירת "נשמת", ועשינו "קבלה" נוספת לזיווג, שכאשר ימצא את זיווגו ההגון יאמר ברכת השבח "נשמת כל חי" כהודאה לה', וכן יעשה סעודה כדברי דוד המלך ע"ה בתהילים (קיי"ט) "סעדני ואושעה" על פי פירושו של הרה"ק רבי משולם זוסיא מאנפולי זיע"א שסעודת מצווה בכוחה להמשיך ישועות לאדם במה שנצרך לו.

תוך כדי כתיבת "הקבלה" בפתק ביקש להתפנות לשיחת טלפון, לאחר סיום השיחה התברר ששיחה זו הייתה הצעת שידוכין והיא נמשכה עד שהגיעה לגמר מוצלח. לאחר שהבחור התארס קיים את קבלתו, עשה סעודת "נשמת" בקול תודה ורינה במעמד עשרה אנשים, וזכה להתחתן כבן תורה.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

\* \* \*

### זכה להפקד אחרי 21 שנה

מענין לענין באותה סעודה הנ"ל שנערכה באזור המרכז הגיע אברך כדי להשלים מנין לסעודת "נשמת כל חי", ועודדנו אותו לקבל את העניין של אמירת "נשמת" כסגולה להפקד בזרע של קיימא, לאחר שלא נפקד שנים רבות ובפרט שיש במקום זה עשרה אנשים, וזוהי שעת רצון. ניסינו לאמצו ולחזקו שיקבל על עצמו את ה"קבלה" של אמירת "נשמת כל חי". יש לציין שהאברך הנ"ל היה במצב רוח קודר, מכיוון שעברו עליו הרבה הרפתקאות, סגולות וכל מיני השתדלויות שעשה ולא הועילו לו, אך ניצלנו את ההזדמנות הזו של מעמד עשרה אנשים וסעודה שהייתה בבחינת "סעדני ואושעה", וכמו שדוד המלך ע"ה אמר "מהולל אקרא ה' ומן אויבי אושע" שדוד המלך היה מהלל להקב"ה כבר לפני הישועה.

האברך הנ"ל קיבל על עצמו בנוכחות עשרה אנשים בלי נדר ובקבלה גמורה שכאשר יושע בעז"ה וכשאשתו תלד בשעה טובה ומוצלחת אז יודה להקב"ה באמירת שיר השבח "נשמת כל חי" ובסעודת הודאה עם קהל של עשרה אנשים. לאחר כשלושה חודשים בישר לנו שנפקדו ב"ה. ובמלאת תשעה ירחי לידה ילדה אשתו בן בשעה טובה ומוצלחת, בסעודת ברית המילה בפני מאות נוכחים באולם תוך ריקודים ושמחה זכה ב"ה להגיד את ברכת השבח "נשמת כל חי" להודות לה' על חסדיו הגדולים שזכה להפקד אחרי 21 שנה של המתנה וציפיה לישועה.

\* \* \*

### קבוצת בחורי ישיבה שנושעו בזיווגים

בישיבה מפורסמת בירושלים זכו בחורים רבים למצוא את זיווגם תוך

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

זמן קצר מעת קבלת אמירת "נשמת כל חי" בציבור של עשרה, שעל שבח זה נאמר בנביא ישעיה "עם זו יצרתי לי תהלתי יספרו" כדברי הצדיק רבי יוסף חיים מבגדאד זיע"א בספרו בן איש חי (שנה שנייה פרשת תולדות סעיף ג), הוא מביא בדבריו בסעיף זה את עניין אמירת ה"נשמת כל חי" כסגולה להפקד ולהינצל מכל צרה וצוקה.

בימי החורף הקשים בירושלים כשירד שלג והיה קשה לאסוף מנין עשרה אנשים כדי לעשות סעודה חמה ולומר בצוותא "נשמת כל חי", בקשנו ממספר בחורים בישיבה מפורסמת שיבואו להשלים מנין, ובפרט שהם עצמם היו זקוקים לזיווגים לאחר שהגיעו לפרקם.

הבחורים הגיעו אלינו לסעודה וקיבלו על עצמם "קבלות" בפתק שכאשר יזכו לזיווג יאמרו "נשמת כל חי" בפני עשרה אנשים עם סעודה. יש לציין את האווירה המיוחדת של סעודות "נשמת" כאשר הנושעים מספרים תהילות ה' וישועותיו, והנוכחים מתמלאים באמונה ושמחה ומזדהים עם ישועת ה', ואז האמונה והביטחון בה' מתחזקים דבר זה גורם ל"קבלה" יותר עמוקה ומשמעותית, באופן כזה הקבלה נעשית בלב שמח ונוצרת תחושה בלב שהישועה כבר הופיעה. יש לציין כי בישיבה הנ"ל במשך שנה וחצי כמעט ולא נשמע שם "קול חתן" והנה בעז"ה לאחר תקופה יחסית קצרה זכו כחמש עשרה בחורים למצוא את זיווגם וזכו לערוך סעודות בפני עשרה אנשים בשמחה ובטוב לבב.

עברה תקופה ואותה ישיבה קבעה את משכנה בבנין מרווח בשכונה רחוקה יותר בירושלים, והנה ברבות הימים נשכח מהם ענין קבלת "נשמת" המסוגלת לישועה, ולא נשמע במשך שנתיים בין הבחורים ובפרט מהמבוגרים "קול חתן" החליטו קבוצה של בחורים שזכרו את סגולת אמירת ה"נשמת" להתארגן ולקבל על עצמם סעודת

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הודאה כבר קודם לישועה ולקיים את הנאמר "סעדני ואושעה" כנ"ל, והתקבצו לסעודה ואמירת "נשמת", ולאחר מכן קבלו על עצמם "קבלות" בפתק לזיווגים באימה וביראה ושמחה ותקווה ובטחון באלוקי עולם.

לאחר חודשיים נתבשרנו ששמונה בחורים שהיו נוכחים בסעודה אצלנו נושעו בזיווגים הגונים, וזכו לערוך סעודת הודאה לה' על שזכו לישועה.

\* \* \*

### השוטר שזכה לישועה

יום אחד נקש בדלת ביתנו שוטר עם מדים, לאחר שפתחנו את הדלת הופתענו לראות אדם עם פנים מודאגות, ובידו "טופס" ושאל לשמנו ולכתובתנו כדי לאמת שהגיע לכתובת הנכונה, לאחר ששמע מחברו סגולת אמירת "נשמת" החליט להכיר מקרוב עצה זו, וביקש להכנס פנימה ולשוחח אתנו ביחידות. לאחר שיחה עמו כאשר שפך את מר לבו שכבר נשוי במשך כ- 5 שנים ועדיין לא נפקד בזרע של קיימא, גם כאשר ניסה בכל מיני דרכים שונות, חזותו אמרה קדרות ויאוש וביקש מאתנו לשמוע בפרטות את עניין סגולת אמירת ברכת השבח "נשמת כל חי". ישבנו אתו לשיחת עידוד וחיזוק והראנו לו מקורות לסגולה זו מגדולי התורה, שכאשר אדם נמצא בעת צרה צריך לקבל על עצמו בלי נדר שכאשר יושע יאמר "נשמת כל חי" בשמחה וקול תודה בסמוך לישועתו. וקיבל על עצמו בדף שיעשה "סעודת הודאה" בעשרה אנשים בסמוך לישועתו ויצא מאתנו מעודד ומלא תקווה ושמחה.

והנה לאחר שחלפה תקופה, יום אחד שומעות אזננו נקישות בדלת פתחנו את הדלת וראינו אברך מזוקן בעל חזות דתית, שאל אותנו האם הנכם מכירים אותי, תוך כדי השיחה הופתענו לגלות שאדם זה הינו אותו שוטר שהיה במבט מודאג והנה עתה הגיע אלנו עם פנים צוהלות

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ושמחות ביראת שמים, בבשורה טובה, שלפני כחצי שנה נולדו לו במזל טוב תאומים בשעה טובה ומוצלחת, ומלא התרגשות ושמחה ורוצה לערוך סעודת הודאה, וב"ה זכה לעשות סעודה ולהודות לה' כפי שקיבל עליו, וחיינו השתנו מהקצה לקצה ללא הכר. בעת הסעודה סיפר בהתרגשות את חסדי ה' אשר גמל עמו והחוויות שעבר, והודה לקב"ה על העצה הנפלאה של אמירת "נשמת כל חי", שאדם מקבל על עצמו לשבח לקב"ה בפני עשרה, זהו כח נפלא הממשיך ישועת ה' לכל מה שהאדם נצרך.

\* \* \*

### הקצינה שנפקדה

בעקבות פרסום אמירת "נשמת כל חי" יצרו אתנו קשר קצינת משטרה וביקשה לברר מקרוב על ענין אמירת "נשמת כל חי" כסגולה להמשיך ישועות ולהוושע, לאחר שהיא נישאה ולא נפקדה בזרע של קיימא כ 10 שנים ולאחר שעשתה כמה השתדלויות ולא הועילו לה התעניינה בהשתוקקות רבה בעניין אמירת "נשמת כל חי" וקיבלה פרטים ומקורות אצלנו.

לאחר שהעמיקה וקלטה את סיפורי הישועות והאמונה התמימה בה' ובחסדו הגדול שע"י אמירת שבחיו מתבטלים כל העיכובים והמניעות וזוכים לישועות, גמלה בלבה לקבל החלטה על אמירת "נשמת". ואכן, קיבלה על עצמה במעמד קהל רב אמירת "נשמת כל חי" ועשיית סעודה לאחר שתיוושע, לפני כל הנוכחים הביעו שמחה ואמונה מעומקא דליבא. הקצינה יצאה בהרגשה של ביטחון ותקווה שהנה כבר הישועה עומדת בפתחה ולאחר כחודשים שלחה אלינו מכתב באמצעות שליח שבעז"ה נפקדה ומודה להקב"ה באמירת "נשמת", והודנו כולנו להשי"ת. חסדי ה'

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

כי לא תמנו כי לא כלו רחמיו !!!

\* \* \*

### הודאה לה' על הניסים ועל הנפלאות

לאחר סיכול ומציאת מטען בפח האשפה בשכונת שומרי אמונים נעשתה סעודה גדולה עם אמירת "נשמת כל חי".

כמו כן לאחר שמצאו את בלוני הגז בשכונת מאה שערים פתחו בריקודים ואמרו בכיכר השבת "נשמת כל חי" אלפי אנשים.

אחרי מלחמת המפרץ בבית המדרש "בורוכוב" בשכונת הבוכרים בעיר הקודש ירושלים ביקש הרה"ג יעקב חיים סופר שליט"א לאחר דרשתו מכל מאות הנוכחים לעמוד על רגליהם ולהודות לה' על הניסים שקרו על ידי אמירת השבח "נשמת כל חי" בקול רם ובקול אחד, וכמו שמביא החיד"א להודות לה' על הנס שקרה על ידי אמירת "נשמת כל חי".

כמו כן מסופר על הגאון רבי מאיר מאזוו שליט"א מחכמי תוניס ראש ישיבת "כסא רחמים" בעיה"ק בני ברק שלאחר מלחמת המפרץ בשנת תשנ"א כינס את תלמידי הישיבה ועלה איתם לירושלים עיה"ק בכדי להודות להשי"ת ולהגיד שבח "נשמת כל חי" ברוב עם ובקול תודה ברחבת הכותל המערבי.

\* \* \*

### זכה שהחזירו לו חובות

בין האורחים הבאים לסעודות "נשמת" הגיע אברך חסידי להשתתף בסעודה, ולקבל על עצמו קבלה של אמירת "נשמת".

כידוע שקבלה במעמד של עשרה שבו שורה השכינה כמו שמוזכר בגמ'

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

מסכת ברכות (דף ו'). שזהו שעת רצון (כדברי בעל התניא בספרו שכאשר מתקבצים עשרה אנשים מלאך הפורח מעליהם נשרף מגודל קדושת נפשות ישראל), וקיבל על עצמו מספר קבלות לישועה שיזכה לשדך את בתו, וכן יזכה לקבל חזרה סכום כסף גדול שחייבים לו שנתעכב במשך תקופה ארוכה שכאשר יזכה בהם יודה לה' בפני עשרה, וב"ה זכה שנתמלאו משאלותיו וזכה לארס את בתו, וכן בעל חובו החל להחזיר לו את כספו, והודה לה' בסעודה ואמירת "נשמת".

\* \* \*

**בזכות קבלת אמירת "נשמת" זכה לישועה גדולה ופרנסה**

הגיע אלינו אברך לשמוע על עניין אמירת "נשמת כל חי" ומעלותיה. לאחר מכן התייעץ עם הגאון רבי עובדיה יוסף שליט"א האם לקבל על עצמו לומר "נשמת" לאחר שיצא מצרתו בפני עשרה אנשים. כשהרב עובדיה יוסף שמע את מקורות אמירת ה"נשמת" אחד מהם בשם רבי חיים פאלאג'י בספר "חיים לראש" בשם רבי יהודה החסיד שאמירת נשמת בפני עשרה בדוק ומנוסה, אמר לו הרב עובדיה יוסף שזהו מקור חשוב שאפשר לסמוך עליו. וכן עשה, קיבל עליו בדמעות שלישי שכאשר יזכה לרווחה בפרנסתו וישתחרר מחובותיו הכבדים מאוד וממצוקתו הקשה בחיי היום יום ויוכל לשלם שכר דירה וכמו – כן שכר למוד בגנים וכן לחוג את חודש תשרי הבעל"ט בהרחבה.

ובעז"ה לאחר מספר ימים פגש אותו ידידו והפנה אותו לאדם ירא שמים וחשוב, ובעל חסד שיוכל לשטוח לפניו את מצוקתו. לאחר ששטח את מצוקתו, יעץ לו האדם הנ"ל שימשיך ללמוד הלאה במסגרת כולל והוא ידאג לו להסדיר את חובותיו הכבדים ולתשלומים בשכ"ל, ומיד נתן לו שיק לכיסוי חובותיו הכבדים וכן לשכירות למשך שנה וכן שילם לו עבור



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

גני ילדים וכן נתן לו כ5000 - ש אפשרות קניה במכולת וכן ירקות וביגוד למשך שנה. וזכה במשך שנה שלימה ללמוד בישוב הדעת ובשמחה ובצהלת פנים ובטוב לבב ועשה סעודה ל - 200 איש והודה לה' ב"אמירת נשמת כל חי" ובשמחה, אך לאחר כשנה חשש שמא יפסק לו הסיוע ודאג בלב, להפתעתו, אותו בעל חסד בישר לו שימשיך גם לשנה הבאה לסייעו בסיוע של ממש כדי שיוכל לשבת וללמוד בהשקט ובטח. כאשר האברך שמע זאת בא אצלנו להודות לה' על כל החסד אשר גמל עמו במעמד אנשים, ומאז הרגיל האברך הנ"ל את "בני ביתו" להגיד על כל מה שנצרך להם שבח "נשמת כל חי".

\* \* \*

### קבלה עבור אח

ביום אחד הגיע אלינו ראובן וקיבל "קבלה" עבור שמעון אחיו שהיה בחור מצטיין באחת הישיבות הגדולות בארץ והגיע לגיל 26, ובעניין הזיווג היו לו הרבה עיכובים שלא ידע לפותרם. וקיבל על אחיו שכאשר ימצא את זיווגו המתאים יאמר נשמת כל חי בעשרה אנשים תוך סעודה.

לאחר שעבר זמן קיבל על אחיו וכן עוד 2 חברים מהישיבה שהצטרפו לקבלה בכדי לזרז את הישועה. מקור לכך נמצא בשם הגאון הרב קנייבסקי מסטייפלא זצ"ל, שמועיל שאדם יכול לקבל על עצמו קבלה עבור חברו, וכאן הרי קיבלו על עצמם 3 אנשים עבור הבחור הנ"ל, והנה לא עבר חודש ימים מהקבלה החזקה הנ"ל, והבחור המבוגר זכה למצוא את זיווגו ולהשתדך בסייעתא דשמיא, ולהקים בית בישראל.

\* \* \*

התפלל, נענה, והמשיך להתפלל

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

יהודי קנה דירה להשקעה באיזור המרכז. בתקופה הראשונה הוא השכיר את הדירה ולאחר מכן החליט לעבור לאותה דירה. הדייר שגר בדירתו הערים עליו קשיים ולא רצה לצאת מהדירה. למשכיר היה מאוד חשוב לבוא לגור בדירתו קודם תחילת זמן החורף בכדי שיוכל להתחיל ברגל ימין את הזמן החדש וכן ילדיו יוכלו ללכת לגן בתחילת השנה וכך תהיה לו הצלחה, וגם היה נצרך לו למצוא כולל וכל הרשימות לכוללים נסגרו ונותרו מספר ימים מצומצם להסדיר את העניין של הדירה.

הוא היה מודאג מאוד וחשש למצבו הקשה. ועלה בליבו לקבל על עצמו את אמירת "נשמת כל חי" עם עשרה אנשים שכאשר השוכר יתפנה מהדירה ויכנס יאמר עם מנין אנשים "נשמת כל חי" וכן יעשה סעודה.

החליט ראובן גם לעשות חסד ולהתפלל עבור השוכר שמעון שהוא גם ימצא דירה מתאימה.(חסד חנם) והמתפלל על חברו נענה תחלה וב"ה לאחר ימים מועטים שמעון עזב את הדירה ומצא דירה אחרת. ראובן נכנס לדירתו והלך למחרת ברחוב וראה מודעה על אפשרות להתקבל לכולל אברכים התקשר לשם וקיבלו אותו עם תנאים גשמיים משופרים על הצד היותר טוב. והודה לה' על חסדיו ורחמיו. כל העניינים הסתדרו לטובה ועשה סעודה ובמרכזה אמר "נשמת כל חי" בהתלהבות ובקול שמחה.

\* \* \*

### משגיח שקבל עבור בחורי הישיבה

הגיע אלינו משגיח בישיבה חשובה (המשמש גם כראש כולל) וסיפר כי קיבל על עצמו אמירת "נשמת כל חי" במניין עשרה, עבור בחורים בישיבה שהגיעו לפרקם ומתקשים למצוא את זיווגם, וב"ה לאחר זמן קצר זכו למצוא את זיווגם 3 בחורים מהישיבה שהמשגיח קבל בשבילם לומר

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

נשמת כל חי, וזכה להודות לה' בסעודה...

\* \* \*

**הקבלן שנפקד בבן זכר והתגלגלו על ידו ישועות נוספות**

השתתפנו בחוג בית באחד המושבים הסמוכים לירושלים לעילוי נשמת הצדיק רבי יוחנן בן סרח זצ"ל, והסברנו להם את מהות ענין אמירת נשמת כל חי ומעלותיו היקרות הממשיכות לישועות לאומרים אותם ומקבלים על עצמם את אמירתו לאחר שיוושעו במשאלות לבם.

**יש לציין שמשותפי החוג היו אנשים מסורתיים וכן אנשים חילוניים שנדלק בלבם ניצוץ לשמוע.**

לאחר ששמעו את הרצאת הדברים והתיישב בלבם עמוק קיבלו על עצמם אנשי המקום להגיד אמירת "נשמת כל חי" כאשר יושעו בישועה. בין הנוכחים היה קבלן בנין שקיבל על עצמו שכשיפקד בזרע של קיימא יודה לקב"ה בפני עשרה אנשים. בעו"ה לאחר חודש וחצי נפקד בישועה. באותו מעמד של קידוש השם שהיה בסעודת "ברית יצחק" (אצל אחינו בני ישראל הספרדים נוהגים לעשות לילה שלפני ברית המילה סעודת "ברית יצחק" ומרבים באמירת שירות ותשבחות לבורא עולם) נעמד הקבלן ואמר עם דמעות של שמחה את אמירת השבח "נשמת כל חי".

אחיו של הקבלן שהיה נוכח ביקש לקבל "קבלה" למציאת זיווג שכאשר יושע יאמר במנין עשרה וסעודה שבח "נשמת כל חי" וכן חבירו יצטרף לקבלה זו עבור עצמו למציאת זיווג. לאחר כמה חודשים קיבלנו צלצול בטלפון ומעבר לקו היה זה קולו של המושבניק אח של "הקבלן" ומודיע על יום נישואיו בעוד ימים ספורים וכן הוא מודיע שחבירו שגם קיבל איתו אמירת "נשמת" באותו מעמד של "ברית יצחק" אף הוא מתחתן יום

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אחריו. וכמובן שעשו שניהם סעודה ואמרו שבח "נשמת כל חי". ולאחר חודשים בישר לנו הקבלן שבעז"ה אשתו ילדה בן למז"ט ועשו סעודת הודיה.

באותו מעמד נכחה אחותו של הקבלן שאף היא חילונית והיה שם קידוש השם וטענה שאולי סגולה זאת לא תועיל לאחיה מכיוון שהוא חילוני?! והשבנו לה: שבתורה אנו מוצאים אצל ישמעאל שבכה והתפלל להקב"ה ובאה מידת הדין וקטרגה שהוא עתיד להמית את עם ישראל? וענה לה הקב"ה: עכשיו הוא צדיק "באשר הוא שם" ועצם זה שהוא פונה אלי כבר מזכה אותו בישועה. לאחר שהדברים נקלטו בליבה ביקשה בקשה שהנה ילדה בן לפני 8 שנים ומאז עצרה מלדת, ומוכנה לקבל על עצמה אמירת "נשמת" בינה לבין הקב"ה לאחר שתפקד ותלד. והנה נתבשרנו לאחר כמה חודשים ספורים שנפקדה וב"ה לאחר שנה ילדה בן למז"ט והודתה לה' על חסדיו.

\* \* \*

### מכר את הדירה אחר קשיים רבים

יהודי שהיה לו דירה בבית שמש והתקשה מאוד למכור את הדירה במשך חמש שנים ורץ לכל מיני מתווכים וסרסורים למיניהם ולא עלתה בידו. והנה לאחר ששמע על סגולת אמירת שבח "נשמת כל חי" קיבל על עצמו שכאשר יזכה למכור את דירתו יודה לה' באמירת ה "נשמת" בפני עשרה אנשים וכו'. והנה לאחר שבועיים זכה למכור את הדירה במחיר טוב ושמח והודה לה'.

עקב ישועה זו החליט לקבל על עצמו קבלת אמירת "נשמת" שכאשר יזכה למצוא דירה ראויה עבורו במחיר טוב יודה לה'. ניסה להתעניין אצל מתווכים שונים והציעו לו דירה נאה וראויה למגורים כפי שחפץ

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

לבבו. אך היו קשיים לסגור את המשא ומתן בצורה מוצלחת, והנה לאחר שעיין בפתק שקיבל עליו ראה שכתוב "מציאת דירה" התחיל לשפר את הקבלה ולרשום שכאשר אזכה "לקנות דירה" בקרוב אזי אומר "נשמת כל חי" כפי שקיבל על עצמו בפעם הראשונה.

נ.ב. יש לציין כי הקבלה השניה נעשתה אף היא במעמד עשרה נוכחים שזהו שעת רצון, ותוך כדי הקבלה שהוא מקבל עצמו לקנות הדירה מקבל צלצול בפלא - פון והוחלט על סגירת העסקה של קניית הדירה בשעה טובה ומוצלחת בעז"ה. לאחר שקנה את הדירה עשה סעודה עם אמירת "נשמת כל חי".

\* \* \*

### מציאת עבודה לאחר שש שנים של קשיים

אשה אחת השתתפה בשיעור נשים בעיר פתח תקוה, ושמעה בשיעור על ענין אמירת "נשמת כל חי" המסוגל לישועות והחליטה לאמץ את העצה הנ"ל וקיבלה על עצמה להגיד "נשמת" בפני עשרה נשים שזהו כוח גדול לשבירת כל המניעות. לאחר שבמשך שש שנים לא מצאה עבודה כלל המתאימה לאופייה ולכישוריה והנה לאחר שקיבלה על עצמה אחרי ימים ספורים מצאה עבודה מתאימה והודתה לה' בפני עשרה נשים.

\* \* \*

### ישועה משולשת בזכות קבלת אמירת "נשמת"

אשה אחת התקשרה אלינו ושפכה את מר לבה על שלשה דברים המעמיקים עליה א. במשך תקופה ארוכה אין להם מקום עבודה שתוכל לפרנס עצמה ב. החובות שלנו השתרגו ועלו והגיעו לעשרות אלפי שקלים ג. בתה הגיעה לפרקה ומתקשה בהשגת שידוך מתאים.

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

והנה כל הבעיות הנ"ל מכבידים ומלחיצים ומשבשים את הליכות הבית והצענו לה לקבל על עצמה אמירת שבח "נשמת כל חי" וכמובן קיבלה על עצמה.

לאחר מספר חודשים מתקשרת אילינו האשה הנ"ל והודיעה לנו שנושעה בענין הפרנסה כשקרוב משפחה הגיע סמוך לקבלה ולאחר שיחה כללית הציע את עזרתו ושילם את כל חובותיה וכן בתה זכתה למצוא את זיווגה ולהשתדך וכן מצאה מקום פרנסה מתאים והודתה להקב"ה על הישועה.

\* \* \*

**בזכות אמירת "נשמת" נתגלה סיבת העיכוב בשידוכין**

בחור אחד היה נוהג לבוא אלינו ולהשתתף בסעודות "נשמת כל חי" במשך תקופה ארוכה. הבחור קיבל עליו בפתק אמירת "נשמת כל חי" כולל סעודה. עברה תקופה ולא נושע ושאל אותנו מה ניתן לעשות השתדלות כדי שהישועה תופיע?

תוך כדי שיחת ליבון על העניין ההשתדלות לישועה עלתה במחשבתנו לעשות ביקור בדק בית במעונו של אותו בחור ולתהות על קנקנו. באנו למעונו ובדלת הראשית כשרצינו בידינו לנשק ולפתוח את המזווה אנו רואים שהמזווה אינה נמצאת וכששאלנו אותו לפשר הענין, התברר לנו כי היה ויכוח בין המשכיר לשוכרים על איכות המזווה והידורה ולכן נתעכב עדיין.

זרזנו את הבחורים הגרים בדירה שכדאי שהם בעצמם יקנו מזווה מהודרת וכך עשו.

אחד הבחורים הוציא מיד מכספו לקנות מיד מזווה מהודרת וזכה למצוא

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

את זיווגו תוך חודש, והבחור השני שהלך לקנות את המזווה זכה למצוא את זיווגו לאחר כשלושה חודשים ועשו סעודת הודיה עם אמירת "נשמת כל חי".

\* \* \*

### לפרט את הבקשה

בחור משיבה מפורסמת מאוד הגיע לאחר ששמע על העצה הנפלאה של אמירת "נשמת כל חי" והגיע אלינו מתוך סקרנות מדי פעם תוך כדי שרואה שאחרים נושעו, עד שהחליט לקבל על עצמו אמירת "נשמת". לאחר מס' חודשים שאל אותנו מדוע מתעכבת ישועתו מלבוא והצענו לו שיקבל על עצמו שיפרט ב"קבלה" דהינו לעשות נשמת בפני עשרה אנשים עם סעודה ולאחר תקופה קצרה זכה למצוא את זיווגו.

\* \* \*

### קבל על עצמו עבור ידידיו

הגיע אלינו בחור משיבה מכובדת וקיבל על עצמו אמירת "נשמת" בשביל אחיו הגדול ממנו, וזכה לאחר כחודשיים למצוא את זיווגו. אותו בחור התחיל מאז לקבל על עצמו בשביל ידידיו אמירת "נשמת" בכוונה שלימה ולקיים את קבלותיו וזכה לשמוע בשורות טובות.

\* \* \*

### הודיה לה' גורמת להודות על ישועה נוספת

אשה אחת העוסקת בהוראה יצאה לחופשה ועסקה בשידוכי מצווה, ושמעה על עצת "נשמת" שזה מועיל להיוושע בזיווגים וכו' ובפרט שמועיל לקבל בשביל השני. החליטה לקבל על עצמו שתגיד "נשמת כל

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

חיי" על כל מי שמופיע אצלה ברשימה. (יצוין שהיו רשומים אצלה כמאתיים מועמדים) וקיבלה על עצמו שתגיד עבור אנשים אלה "נשמת" אפילו אם הם ישתדכו לא על ידיה. (דרך אגב היא הייתה רגילה לשמוע על שידוך שנסגר פעם בכמה חודשים), והנה להפתעתה תוך חודש ימים היא שמעה על שנים עשר שידוכים שנעשו, ולאחר כחודשיים הגיעו לעשרים ושלושה. וכך הוסיפה לשמוע בשורות טובות ובמשך כשנה שמעה מאה ששים בשורות טובות ואמרה מאה וששים פעמים "נשמת כל חי".

\* \* \*

**ישועה גדולה על – ידי אמירת "נשמת"**

אדם שנפגע ל"ע בתאונת דרכים קשה עד שנשאר מוגבל, שמע על הסגולה הנפלאה של "נשמת כל חי", וקיבל על עצמו להגיד "נשמת" ביום חתונתו, כאשר יהיה שם מעמד של לפחות מאה אנשים, ולהפתעתנו בישר לנו לאחר כחודש ימים על הצעת שידוכין מתאימה ההולכת ונשלמת, וב"ה זכה להתחתן, ובשעת הנישואין תוך כדי ריקודים סוערים בגיל, שמחה ורון התקבצו הנוכחים לאמירת "נשמת כל חי" למעלה מחמש מאות איש. באותו היום גם בירושלים אמרו "נשמת כל חי" לחתן שאביו קיבל עליו שכשיזכה לזיווג יאמר בעבורו "נשמת", ובנו זכה להשתדך תוך כמה שבועות ובחתונה אמרו "נשמת" וזה היה באותו היום.

\* \* \*

**פנה לרופא כל בשר ונענה**

מספר יהודי שקיבל על עצמו בשעת רצון בנוכחות עשרה אנשים שכאשר יושע בזרע של קיימא יאמר "נשמת" עם מנין וסעודה.



\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

לאחר כעשרה חודשים נולד לו בן בשעה טובה ומוצלחת. כשיצאו מבית החולים טלפנו הרופאים אל הזוג ואמרו שיש לתינוק בעיה עם הלב, ורוצים שהתינוק יעבור ניתוח. ממשיך האב ומספר, רק שמענו את הטלפון הזה ולחץ הדם עלה לנו. עצרנו, לקחנו אמבולנס ונסענו לביה"ח שערי צדק. לפני שנכנסנו לרופא קיבלתי על עצמי בהתרגשות ובכוונה רבה שכאשר אתבשר שהילד בעו"ה בריא ולא יצטרכו לעשות ניתוח אודה להקב"ה באמירת "נשמת". וב"ה, לאחר שנכנסנו לרופא והרופא בדק אותו פעם נוספת ולהפתעתו אמר שאין לו שום דבר, וב"ה אתם יכולים ללכת הביתה. הודינו לה' בסעודה ואמירת "נשמת" בברית המילה בציבור גדול. [כמובן לאחר שהיהודי פנה לרופא האמיתי רופא כל בשר ונענה, לא היה צריך בהתערבות רופא בשר ודם].

\* \* \*

### בזכות "נשמת" מצא קבלן

אברך בעל מגרש רצה לבנות בנין באחת מערי הארץ החרדיות ולא השיג במשך זמן ממושך קבלן עם תנאים נוחים. האברך קיבל על עצמו בפתק להגיד "נשמת כל חי" כאשר ימצא קבלן טוב ובמחיר מוזל. וב"ה מיד מצא קבלן, ותוך שלשה חודשים הקבלן גמר את העבודה בבניית בנין של שתי קומות.

\* \* \*

### ישועה בזרע של קיימא לאחר 8 שנים

אברך לא נפקד בזרע של קיימא 8 שנים. לאחר שעשה כל מיני השתדלויות וטיפולים, הוצע לו שיקבל על עצמו לומר "נשמת" וכן לתת "ח"י רוטל". ואכן, קיבל על עצמו קבלת "נשמת" וכן "ח"י רוטל" וב"ה

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

מיד נפקד והודה להקדוש ברוך הוא.

\* \* \*

### הבת שהתקבלה לסמינר

אדם שהיה מודאג כי בתו לא התקבלה לסמינר והיו עיכובים בענין, הוצע לו שיקבל על עצמו להלל את ה' ולומר "נשמת", לאחר יומיים קיבל את הבשורה הטובה שבתו התקבלה לסמינר. וכן מספר אנשים שגם בנותיהם לא התקבלו לסמינר, קיבלו על עצמם לומר "נשמת" כשהענין יסודר, וכן היה.

\* \* \*

### נפקדו בזרע של קיימא

זוג מאזור הדרום התענינו אצלנו בענין סגולת אמירת "נשמת כל חי" הם סיפרו לנו כי עבר למעלה מחמש שנים מנישואיהם ועדיין לא נפקדו, הראנו להם את כל המקורות וסיפרנו להם סיפורים שקרו ואנשים רבים נפקדו לאחר שקיבלו עליהם אמירת "נשמת" וביקשנו שיקבלו עליהם לעשות סעודה ואמירת "נשמת" בעשרה אנשים ולאחר כחודשים בשרו לנו שהם נפקדו לאחר הלידה התקשרו אלינו ובישרו לנו שנולדו להם במזל טוב תאומים.

\* \* \*

### פרנסה

יהודי מאזור הצפון שכיר עבד אצל קבלן לאחר סיום העבודה בא לבקש את שכרו מהקבלן הקבלן נתן לו סכום זעום ולאחר ויכוחים וקטטות הקבלן החליט שבתור פרילנסר לא יתן לו יותר כסף כלל, והגיעו לאלומות ואיומים קשים מאוד השכיר התקשר אלינו והתחיל לשפוך את

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

מר נפשו והצענו לו את עצת אמירת "נשמת כל חי" בעשרה אנשים כאשר ישתכנע קיבל על עצמו את אמירת "נשמת כל חי" ולאחר מספר ימים השכיר ניסה שוב את מזלו לשוחח עם הקבלן ולאחר שיחת ריכוך בלשון רכה הסכים לתת עוד סכום קטן וכאשר ניגשו לקבל את הכסף להפתעתו קיבל את כל הסכום המגיע לו והודה להקב"ה וראה את ישועת ה'.

\* \* \*

### חשיבות לכתוב ב"פתק"

הגאון רבי אליהו לופיאן זצ"ל היה אומר לתלמידי ישיבתו שעדיף לקבל קבלה בכתב מאשר לקבל קבלה בעל פה, מכיוון שקבלה בכתב מחייבת יותר. והוסיף בשם הגה"ק רבי אלחנן וסרמן הי"ד כי אנו מבקשים "וכתבינו בספר החיים", "והרי הקב"ה נאמן גם בהבטחה בעל פה, אלא הבטחה בכתב יש לה משמעות יתרה. וכשרושם ב"פתק" זה מקבל תוקף וחזוק, וכן רמוז פתק - אותיות תקף. ורמז בדברי דוד המלך ע"ה בתהילותיו ( תהילים מ' ח') "אז אמרתי הנה באתי במגילת ספר כתוב עלי.

### הסבר לקבלת "הסכם" "נשמת כל חי" לישועות

**ודאי שהאדם נזקק לישועה**, עליו לעשות תשובה ולהשתדל לקבל על עצמו קבלות טובות בלי נדר, שעל ידי שינוי מעשיו ובהללו להשי"ת יזכה בס"ד לישועה. ראינו לנכון לציין כאן כמה עניינים המסוגלים לזה, ונוכחנו זאת מתוך ניסיון ממש.

**יתן קודם צדקה ויקבל עליו קבלה "בלי נדר"** (רצוי לירשום ב"פתק" את מה שמתחייב וכו') ( ויגיד בפיו שמקבל עליו שכאשר יזכה לישועה, **ישתדל**

תָּמִיד מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם אֶתָּה אֵל.  
 וּמִבְּלִעְדֶּיךָ אֵינן לָנוּ מֶלֶךְ גּוֹאֵל וּמוֹשִׁיעַ פּוֹדֶה  
 וּמַצִּיל וּמַפְרֵנֵם וְעוֹנֶה וּמְרַחֵם בְּכָל עֵת צָרָה  
 וְצוּקָה אֵינן לָנוּ מֶלֶךְ עוֹזֵר וְסוֹמֵךְ אֵלֶּיךָ אֶתָּה.  
 אֱלֹהֵי הָרֵאשׁוֹנִים וְהָאַחֲרֹנִים. אֱלֹהֵי כָּל בְּרִיּוֹת  
 אֲדוֹן כָּל תּוֹלְדוֹת הַמְּהַלְלִים בְּכָל (בְּרוּב)

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

### בסמוך לישועתו:

1. לומר תפילת "נשמת כל חי". בינו לבין הקב"ה (פעם אחת לאחר הישועה)  
 (ואם יוכל לקבל על עצמו בלי נדר לומר "נשמת כל חי" בפני עשרה אנשים לפחות, בקול  
 תודה וזימרה, שיש בזה כח גדול בפני עשרה, והרבה נצולו ובדוק ומנוסה! – אך לא  
 חייבים).

ואם ירצה להוסיף עוד קבלות טובות בלי נדר (שיכולים רק להועיל ולזרז  
 הישועה)

2. יתן כיבוד (מזונות) ושתיה וכו' (לעשרה אנשים לפחות), או אם יוכל לקבל  
 עליו בלי נדר לעשות סעודה – (לעשרה אנשים לפחות) בבחינת "סעדני  
 ואושעה".

3. יתן לצדקה. לאחר הישועה.

4. להדליק נר. לכבוד רבי מאיר בעל הנס – או להדליק נרות לע"נ  
 נשמת הצדיקים.

5. ללמוד משנה. או לקרוא "מזמור לתודה" (תהילים ק).

הַתְּשֻׁבָּהּ הַמְּנַהֵג עוֹלָמוֹ בְּחֶסֶד וּבְרִיּוֹתָיו  
בְּרַחֲמִים. וַיְהוּה עַר הֵנָּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן  
חֲמֵעוֹרָר יְשָׁנִים וְחַמְקִיץ נִרְדָּמִים. וְחַמְשִׁיחַ  
אֱלֹמִים וְחַמְתִּיר אֲסוּרִים וְחַסוּמֵךְ נוֹפְלִים וְחַזוּקֵךְ  
כְּבוֹפִים, וְחַמְפַּעֲנָה נַעֲלָמִים. וְלֵךְ לְבַדְךָ אֲנַחְנוּ  
מוֹדִים. וְאֵלֹהֵינוּ מְלֵא שִׁירָה פִּים וְלִשׁוֹנֵנוּ רִנָּה  
כְּחֵמוֹן גִּלְיוֹ וְשִׁפְתוֹתֵינוּ שֹׁבַח כְּמִרְחֵבֵי רְקִיעַ  
וְעֵינֵינוּ מְאִירוֹת כְּשֶׁמֶשׁ וְכִנֹּרַח וַיְדִינוּ פְרוּשׁוֹת  
כְּנִשְׂרֵי שָׁמַיִם וְרַגְלֵינוּ קָלוֹת כְּאֵילוֹת. אִין אֲנַחְנוּ  
מִסְפִּיקוֹם לְחֻדוֹת לֵךְ יְהוּה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי  
אֲבוֹתֵינוּ וְלְבַרְךָ אֵת שְׁמֵךְ מִלְּפָנֵינוּ עַל אַחַת  
מֵאֵלֶיךָ אֵלֶיךָ אֱלֹהֵינוּ וְרַבֵּי רַבּוֹת פְּעָמִים  
חַטּוֹבוֹת נַפְשִׁים וְנַפְלְאוֹת שְׁעֵשִׁית עִם אֲבוֹתֵינוּ  
וְעַמָּנוּ. מִלְּפָנֵים מִמְּצָרִים גְּאֻלְתָּנוּ יְהוּה אֱלֹהֵינוּ.  
וּמִבֵּית עֲבָדִים פְּדִיתָנוּ. בְּרַעַב זִנְתָּנוּ. וּבְשֹׁבַע  
כִּלְכַּלְתָּנוּ. מִחֶרֶב הִצַּלְתָּנוּ. וּמִדָּבָר מִלְּטָתָנוּ.  
וּמִחֲלָיִם רָעִים וְרַבִּים וְנֶאֱמָנִים הִלִּיתָנוּ. עַד הֵנָּה  
עֲזָרוּנוּ רַחֲמֶיךָ וְלֹא עֲזָבוּנוּ חַסְדֶיךָ יְהוּה אֱלֹהֵינוּ.  
וְאֵל תִּשְׁשָׁנוּ יְהוּה אֱלֹהֵינוּ לְנִצָּחַת: עַל כֵּן אֲבָרִים  
שֶׁפִּלְגָתָ בָּנוּ וְרוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁנִּפְחָתָ בְּאַפֵּינוּ

וְלִשׁוֹן אֲשֶׁר שִׁמַּת בְּפִינוּ. הֵן הֵם יוֹדוּ וַיְבָרְכוּ  
וַיִּשְׂבְּחוּ וַיִּפְאֲרוּ וַיִּשְׁוֹרְרוּ וַיְרוֹמְמוּ וַיַּעֲרִיצוּ  
וַיִּקְדִּישׁוּ וַיִּמְלִיכוּ אֶת שְׁמֶךָ מִלְּפָנֵינוּ תָּמִיד. כִּי כָל  
פֶּה לְךָ יוֹדֶה. וְכָל לִשׁוֹן לְךָ תִּשָּׁבַע. וְכָל עַיִן לְךָ  
תִּצְפֶּה. וְכָל בֶּרֶךְ לְךָ תִּכְרַע. וְכָל קוֹמָה לְפָנֶיךָ  
תִּשְׁתַּחֲוֶה. וְכָל הַלְּבָבוֹת יִירָאוּךָ. וְכָל קָרֵב  
וְכָלִיּוֹת יִזְמְרוּ לְשִׁמְךָ. כִּדְבַר שְׁכָתוֹב כָּל  
עֲצָמוֹתַי תִּתְאַמְרְנָה יְהוָה מִי כָמוֹךָ. מִצִּיל עַנְי  
מִחֲזֹק מִמֶּנּוּ וְעַנִּי וְאֲבִיוֹן מִגּוֹזְלוֹ. שׁוּעַת עַנְיִים  
אֶתָּה תִּשְׁמַע. צַעֲקַת הַדָּל תִּקְשִׁיב וְתוֹשִׁיעַ: מִי  
יִדְמֶה לְךָ וּמִי יִשְׁוֶה לְךָ וּמִי יַעֲרֶךְ לְךָ. הֵאל  
הַגְּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא אֵל עֲלִיוֹן קוֹנֵה שָׁמַיִם  
וְאָרֶץ. נְהַלְלֶךָ וְנִשְׂבַּחֶךָ וְנִפְאֲרֶךָ וְנִבְרַךְ אֶת שֵׁם  
קְדוֹשְׁךָ כְּאֲמוּר לְדוֹד בְּרַכִּי נַפְשִׁי אֶת יְהוָה וְכָל  
קָרְבִי אֶת שֵׁם קְדוֹשׁ:

הֵאל בְּתַעֲצָמוֹת עֲזֶךָ. הַגְּדוֹל בְּכְבוֹד שְׁמֶךָ.  
הַגְּבוּר לְנִצְח וְהַנּוֹרָא בְּנוֹרָאוֹתֶיךָ:

הַמְּלֶךְ הַיּוֹשֵׁב עַל כִּסֵּא רָם וְנִשְׂא:

שׁוֹכֵן עַד מָרוֹם וְקְדוֹשׁ שְׁמוֹ. וְכֹתוּב רַנְנוּ  
 צְדִיקִים בִּיהוָה לְיִשְׂרָאֵל נְאוּה תְהִלָּה. בְּפִי  
 יִשְׂרָאֵל תִּתְרוֹמֵם. וּבְשִׁפְתַי צְדִיקִים תִּתְבָּרֵךְ.  
 וּבְלִשׁוֹן חֲסִידִים תִּתְקַדְּשׁ. וּבְקִרְבֵי קְדוֹשִׁים  
 תִּתְהַלֵּל:

וּבְמִקְהֵלוֹת רַבּוֹת עֲמֻדָּה בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּרָנָה  
 יתְפָאֵר שְׁמֵךְ מִלְּפָנֶיךָ בְּכָל דּוֹר וְדוֹר.  
 שְׁכֵן חוֹבֵת כָּל הַיְצוּרִים לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ  
 וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לְהוֹדוֹת לְהַלֵּל לְשַׁבַּח לְפָאֵר  
 לְרוֹמֵם לְהַדָּר וּלְנַצַּח לְבָרֵךְ לְעֵלָה וּלְקַלֵּם עַל כָּל  
 דְּבָרֵי שִׁירוֹת וְתִשְׁבַּחוֹת דָּוִד בֶּן יִשִׁי עַבְדְּךָ  
 מִנְּשִׁיחֶךָ:

וּבְכֵן יִשְׁתַּבַּח שְׁמֵךְ לְעַד מִלְּפָנֶיךָ הָאֵל הַמְּלֹךְ  
 הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ. כִּי לְךָ  
 נָאֵה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שִׁיר וְשִׁבְחָה  
 הֵלֵל וְזִמְרָה עוֹז וּמְמִשְׁלָה נְצַח גְּדֻלָּה וּגְבוּרָה  
 תְהִלָּה וְתִפְאָרֶת קְדוּשָׁה וּמְלֻכוֹת. בְּרַכּוֹת

וְהוֹדָאוֹת לְשִׁמְךָ הַגָּדוֹל וְהַקָּדוֹשׁ. וּמַעֲוָלָם וְעַד  
עוֹלָם אֶתָּה אֵל:

יְהַלְלוּךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל מַעֲשֵׂיךָ וַחֲסִידֶיךָ  
צַדִּיקִים עוֹשֵׂי רְצוֹנְךָ וְכָל עַמֶּךָ בֵּית  
יִשְׂרָאֵל כֻּלָּם בְּרָנָה יוֹדוּ וַיְבָרְכוּ וַיִּשְׂבְּחוּ וַיִּפְאֲרוּ  
וַיִּשְׁוֹרְרוּ וַיְרוֹמְמוּ וַיַּעֲרִיצוּ וַיִּקְדְּשׁוּ וַיִּמְלִיכוּ אֶת  
שִׁמְךָ מִלְּפָנֶיךָ תְּמִיד. כִּי לָךְ טוֹב לְהוֹדוֹת וּלְשַׁמְּךָ  
נְאֻחַ לְזַמֵּר כִּי מַעֲוָלָם וְעַד עוֹלָם אֶתָּה אֵל: בְּרוּךְ  
אַתָּה יְהוָה מֶלֶךְ מְהֻלָּל בַּתְּשׁוּבָה:

לשם יהוד קודשא בריה הוא ושכינתיה ברחילו ורחימו ורחילו ליחד שם י"ה ברו"ה  
(אסור לומר בפירוש, אלא יאמר: י"ק ברו"ק) ביחודא שלים בשם כל ישראל. תריני מוכן ומזומן למי  
מצות כוס רביעי מארבע כוסות לעשות בזה נחת רוח גדול ליוצרי ובוראי ותפלה שמו  
ותעלה. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננה:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם,  
בוֹרֵא פְּרֵי הַהַגָּפֵן:

ושותים כוס רביעי בהסיבה לצד שמאל:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם עַל הַהַגָּפֵן  
וְעַל פְּרֵי הַהַגָּפֵן וְעַל תְּנוּבַת הַשָּׂדֶה וְעַל



אָרֶץ חֲמֻדָּה טוֹבָה וְרַחֲבָה שְׂרָצִית וְהִנְחַלְתָּ  
לְאֲבוֹתֵינוּ לֶאֱכֹל מִפְּרִיָּה וּלְשַׂבֹּעַ מִטוֹבָהּ, רַחֵם  
נָא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ וְעַל יְרוּשָׁלַיִם  
עִירְךָ וְעַל צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדְךָ וְעַל מִזְבְּחֶךָ וְעַל  
הַיְכָלְךָ, וּבְנֵה יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ בְּמַהֲרָה  
בְּיָמֵינוּ וְהַעֲלֵנוּ לְתוֹכָהּ וְשִׂמְחָנוּ בְּבִנְיָנָהּ וְנֹאכַל  
מִפְּרִיָּהּ וְנִשְׂבַּע מִטוֹבָהּ וְנִבְרַכְךָ עָלֶיָּהּ בְּקוֹדֶשׁ  
וּבְטָהֳרָה: (בשבת: וְרָצָה וְהִחֲלִיצֵנוּ בְּיוֹם הַשַּׁבָּת הַזֶּה). וְשִׂמְחָנוּ  
בְּיוֹם חַג הַמִּצּוֹת הַזֶּה. כִּי אַתָּה יְהוָה טוֹב  
וּמְטִיב לְכָל וְנוֹדָה לְךָ עַל הָאָרֶץ וְעַל פְּרֵי הַגֶּפֶן.  
בָּרוּךְ אַתָּה יְהוָה עַל הָאָרֶץ וְעַל פְּרֵי גִפְנָהּ:

## נְרָצָה

ע"כ אשר עשה כסדר הזה מרוצה הוא לפני ה':

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ע"בזוהר – ספר בראשית – פרשת וישלח – דף קסז ע"ב

וְכָל כֶּף לְמֶה, (אלא אינון) אָמְרוּ לִיָּהּ, בְּגִין דְּקוֹדֶשׁא בְּרִיקָה הוּא אֲתָרְעֵי תְדִיר

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בְּצִלּוֹתֵהוּן דְּצַדִּיקָא וּמִתְעַטֵּר בְּצִלּוֹתֵהוּן. כְּדָא מְרִינָן, דְּהָהוּא מְלֹאכָא דְמִמְנָא עַל צִלּוֹתֵהוּן דְּיִשְׂרָאֵל, סַנְדְּלָפוֹן שְׁמִיָּה, נְטִיל כָּל אֵינוֹן צִלּוֹתֵין וְעָבִיד מְנִיָּהוּ עֵטְרָה לְחַיֵּי הָעוֹלָמִים וְאוֹקְמוּהָ. וְכָל שְׁכָן צִלּוֹתֵהוּן דְּצַדִּיקָא דְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתָרְעֵי בְּהוּ וְאֲתַעְבְּדוֹן עֵטְרָה לְאֲתַעְטָרָא בְּאֵינוֹן צִלּוֹתֵין לְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְאֵי תִימָא מְשַׁרְיִין קְדִישִׁין הֵווּ אֲתִינִין עִמִּיהָ, אֲמַאי דְחִיל. אֲלֵא צַדִּיקָא לֹא סִמְכִין עַל זְכוּתֵיהוּ, אֲלֵא עַל צִלּוֹתֵהוּן וּבְעוֹתֵהוּן לְגַבֵּי מְאִרְיָהוּן.

וְכָל כֶּף לְמָה? [אלא הם] אָמְרוּ לוֹ, מְשׁוּם שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא תְּמִיד מְרַצָּה בְּתַפְלוֹת הַצַּדִּיקִים וּמִתְעַטֵּר בְּתַפְלוֹתֵיהֶם, כְּמוֹ שְׁאֲמַרְנוּ שְׁאוֹתוֹ הַמְּלֹאכָה הַמְּמַנָּה עַל תַּפְלוֹת יִשְׂרָאֵל, סַנְדְּלָפוֹן שְׁמוֹ, נוֹטֵל כָּל אוֹתָן תַּפְלוֹת וְעוֹשֶׂה מֵהֶם עֵטְרָה לְחַיֵּי הָעוֹלָמִים וּבְאַרְוָה, וְכָל שְׁכָן תַּפְלוֹת הַצַּדִּיקִים שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְתַרְצָה בְּהוּ, וְנַעֲשׂוֹת עֵטְרָה לְהַתְעַטֵּר בְּאוֹתָן תַּפְלוֹת לְקְדוּשׁ – בְּרוּךְ – הוּא. וְאִם תֹּאמְרוּ, מִחֲנוּת קְדוּשִׁים הֵיוּ בָּאִים עִמּוֹ, אָז לְמָה פָּחַד? אֲלֵא צַדִּיקִים לֹא סוֹמְכִים עַל זְכוּתֵיהֶם, אֲלֵא עַל תַּפְלוֹתֵיהֶם וּבְקִשׁוֹתֵיהֶם לְרַבּוֹנָם.

**בוזור – ספר בראשית – פרשת וישב – דף קעט ע"ב**

אָבֵל הָהוּא זְכָאָה דְּאִיהוּ דְּחִיל לְמְאִרְיָה, כְּמָה בִישִׁין סְבִיל בְּהַאי עֲלָמָא בְּגִין דְּלֹא יְהִימִין וְלֹא יִשְׁתַּמֵּף בְּהָהוּא יִצְרַר הָרַע. וְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׁזִיב לִיָּה מְכַלְהוּ, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (תהלים לה) רַבּוֹת רַעוֹת צַדִּיק וּמִכְּלָם יִצְיִלְנוּ יי. רַבּוֹת רַעוֹת לְצַדִּיק לֹא כְּתִיב, אֲלֵא צַדִּיק. בְּגִין דְּקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתָרְעֵי בֵּיהּ. וּבְגִין כֶּף קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתָרְעֵי בְּהָהוּא בְּרַנְשׁ וְשְׁזִיב לִיָּה

ויתפלל לפני השי"ת:

ויהי נעם אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָהוּ:

חֶסֶל סְדוּר פָּסַח פְּהֻלְכָתוֹ, פְּכָל מְשַׁפְטוֹ  
וְחֻקָּתוֹ, פֶּאֶשֶׁר זָכִינוּ לְסִדּוּר אֹתוֹ, בִּן  
נִזְכָּה לַעֲשׂוֹתוֹ: זֶה שׁוֹכֵן מְעוֹנָה קוֹמֵם  
קָהַל עֲדַת מִי מָנָה, בְּקָרוֹב נִהַל נְטֵעֵי כִנָּה,  
פְּדוּיִם לְצִיּוֹן בְּרָנָה:

### לְשָׁנָה הַבָּאָה בִּירוּשָׁלַיִם:

\*\*\*\*\* זוֹתֵר הַקְּדוּשׁ \*\*\*\*\*

מִכֶּלֶא בְּהָאֵי עֲלָמָא וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי, וּבְפָאָה חוּלְקִיָּה.

אָבֵל אֹתוֹ צְדִיק שְׁפוּחַד מִרְבוּנוּ, בְּמָה רָעוֹת סוּבֵל  
בְּעוֹלָם הָזֶה כְּדֵי שְׁלֵא יֶאֱמִין וְלֹא יִשְׁתַּתֵּף עִם אֹתוֹ  
יֶצֶר הָרַע, וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְצִיל אֹתוֹ מִכֶּלֶם. וְהוּ  
שְׁכָתוֹב (תְּהִלִּים ל"ד) רַבּוֹת רָעוֹת צְדִיק וּמִכֶּלֶם יִצְיָלוּנוּ ה'.  
לֹא כְּתוֹב רַבּוֹת רָעוֹת לְצְדִיק, אֶלֶּא צְדִיק, מְשׁוּם  
שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְרַצֶּה בּוֹ, וּמְשׁוּם כֶּף הַקְּדוּשׁ  
בְּרוּךְ הוּא מְרַצֶּה מֵאוֹתוֹ הָאָדָם וּמְצִיל אֹתוֹ מִן הַכֶּל  
בְּעוֹלָם הָזֶה וּבְעוֹלָם הַבָּא. אֲשֶׁרֵי חֻלְקוֹ.

וּבְכֵן וַיְהִי בַּחֲצֵי הַלַּיְלָה:

אָז רוֹב נְסִים הִפְלִאתָ בַּלַּיְלָה. בְּרֹאשׁ אֲשֶׁמֹזֶרֶת  
זֶה הַלַּיְלָה. גַּר צָדֵק נִצְחָתוֹ בְּנַחֲלֵק לֹו לַיְלָה.  
וַיְהִי בַּחֲצֵי הַלַּיְלָה:

דִּנְתָּ מֶלֶךְ גָּרָר בַּחֲלוֹם הַלַּיְלָה. הִפְחַדְתָּ אֶרְמִי  
בְּאֶמֶשׁ לַיְלָה. וַיִּשָּׂר יִשְׂרָאֵל לְמִלְאָךְ וַיִּוֹכַל לֹו  
לַיְלָה. וַיְהִי בַּחֲצֵי הַלַּיְלָה:

זָרַע בְּכוֹרֵי פֶתְרוֹם מִחֲצֵת בַּחֲצֵי הַלַּיְלָה. חֵילָם  
לֹא מִצְאוֹ בְּקוֹמָם בַּלַּיְלָה. טִיסַת נְגִיד חֲרָשֶׁת  
סְלִית בְּכוֹכְבֵי לַיְלָה. וַיְהִי בַּחֲצֵי הַלַּיְלָה:

יַעֲיִן מִחֲרַף לְנוֹפֵף אֲוִוִי. הוֹבִשְׁתָּ פְגָרִיו בַּלַּיְלָה.  
פָּרַע בֵּל וּמִצְבוֹ בְּאִישׁוֹן לַיְלָה. לְאִישׁ חֲמוּדוֹת  
נִגְלָה רִז חֲזוֹת לַיְלָה. וַיְהִי בַּחֲצֵי הַלַּיְלָה:

מִשְׁתַּכַּר בְּכִלֵי קֹדֶשׁ נִהְרַג בּוֹ בַּלַּיְלָה. נוֹשֵׁעַ  
מִכּוּז אַרְיֹת פּוֹתֵר בְּעֵתוֹתַי לַיְלָה. שְׂנֵאָה נָטַר  
אַגְגִּי וְכַתֵּב סִפְרִים בַּלַּיְלָה. וַיְהִי בַּחֲצֵי הַלַּיְלָה:

עוֹרֶרֶת נִצְחָה עָלָיו בְּנֶדֶד שְׁנַת לַיְלָה. פּוֹרָה  
תְּדַרְוֶה לְשׁוֹמֵר מָה מַלְיָלָה. צָרַח פֶּשׁוֹמֵר וְשָׁח  
אַתָּא בְּקָר וְגַם לַיְלָה. וַיְהִי בַּחֲצֵי הַלַּיְלָה:

קָרַב יוֹם אֲשֶׁר הוּא לֹא יוֹם וְלֹא לַיְלָה. רָם הוֹדַע  
כִּי לָהּ הַיּוֹם אַף לָהּ הַלַּיְלָה. שׁוֹמְרִים הַפְּקוֹד לְעִירָה  
כָּל הַיּוֹם וְכָל הַלַּיְלָה. תְּאִיר כְּאוֹר יוֹם חֲשִׁפֶת  
לַיְלָה. וַיְהִי בַּחֲצֵי הַלַּיְלָה:

וּבְכֵן וְאַמְרָתֶם זִבַּח פֶּסַח:

אֲמִין גְּבוּרֹתֶיךָ הַפְּלֵאתָ בַּפֶּסַח. בְּרֹאשׁ כָּל  
מוֹעֲדוֹת נִשְׂאתָ פֶסַח. גְּלִיתָ לְאַזְרְחֵי חֲצוֹת לַיִל  
פֶּסַח. וְאַמְרָתֶם זִבַּח פֶּסַח:

הִלְתִּיו דְּפִקְתָּ כָּחַם הַיּוֹם בַּפֶּסַח. הִסְעִיד נוֹצְצִים  
עֲגוֹת מִצּוֹת בַּפֶּסַח. וְאַל הַפְּקוֹד רִין זִכָּר לְשׁוֹר

עֲרֹךְ פֶּסַח. וְאִמְרֹתֶם זֶבַח פֶּסַח:

זוֹעֲמוּ סְדוּמִים וְלוֹהֲטוּ בְּאֵשׁ בַּפֶּסַח. חֲלִין לוֹט  
מֵהֶם וּמִצֹּת אָפָה בְּקִין פֶּסַח. טֹאטְאֵת אֲדָמַת  
מִן וְנֹף בְּעֵבְרֵךְ בַּפֶּסַח. וְאִמְרֹתֶם זֶבַח פֶּסַח:

יְהִי רֹאשׁ כָּל אוֹן מְחַצֵּת בְּלִיל שְׂמור פֶּסַח.  
כְּבִיר, עַל בֵּן בְּכוֹר פֶּסַח בְּדָם פֶּסַח. לְבִלְתִּי  
יֵת מִשְׁחִית לָבֹא בְּפֶתַח בַּפֶּסַח.

וְאִמְרֹתֶם זֶבַח פֶּסַח:

מִסְגֵּרַת סְגָרָה בְּעֵתוֹתֵי פֶסַח. נִשְׁמְרָה מִדִּין  
בְּצִלְיֵל שְׁעוֹרֵי עֹמֵר פֶּסַח. שׁוֹרְפוֹ מִשְׁמַנֵּי פּוֹל  
וְלוֹד בִּיקוֹד יְקוֹד פֶּסַח. וְאִמְרֹתֶם זֶבַח פֶּסַח:

עוֹד הַיּוֹם בְּנֹב לְעֹמֵד עַד גָּעָה עוֹנֵת פֶּסַח. פֶּסַח  
יָד כְּתָבָה לְקַעֲקַע צוֹל בַּפֶּסַח. צָפָה הַצְּפִית עָרוֹךְ  
הַשְּׁלַחן בַּפֶּסַח. וְאִמְרֹתֶם זֶבַח פֶּסַח:

קָהַל כְּנֶסֶת הַדָּסָה לְשֵׁלֶשׁ צוּם בַּפֶּסַח. רֹאשׁ  
 מִבֵּית רָשָׁע מִחֲצֵתָהּ בְּעֵין חֲמִשִּׁים בַּפֶּסַח. שְׁתֵּי  
 אֲלֶה רָגַע תָּבִיא לְעוֹצֵיט בַּפֶּסַח. תָּעֵז יָדְךָ וְתָרוּם  
 יְמִינְךָ כְּלִיל הַתְּקֵדֶשׁ חַג פֶּסַח.

וְאִמְרֵתֶם זָבַח פֶּסַח:

כִּי לֹא נֶאֱתָה. כִּי לֹא יֵאָה:

אֲדִיר בְּמַלּוּכָה. בְּחֹר פֶּה־לְכָה. גְּדוּדֵינוּ יֹאמְרוּ לֹא.  
 לָךְ וְלָךְ. לָךְ כִּי לָךְ. לָךְ אַף לָךְ. לָךְ יְהוּזָה  
 חֲמַמְלָכָה. כִּי לֹא נֶאֱתָה. כִּי לֹא יֵאָה:

דָּגוּל בְּמַלּוּכָה. הַדוּר פֶּה־לְכָה. וְתִיקֵינוּ יֹאמְרוּ לֹא.  
 לָךְ וְלָךְ. לָךְ כִּי לָךְ. לָךְ אַף לָךְ. לָךְ יְהוּזָה  
 חֲמַמְלָכָה. כִּי לֹא נֶאֱתָה. כִּי לֹא יֵאָה:

זָכָאֵי בְּמַלּוּכָה. חֶסֶן פֶּה־לְכָה. טַפְסָרֵינוּ יֹאמְרוּ לֹא.  
 לָךְ וְלָךְ. לָךְ כִּי לָךְ. לָךְ אַף לָךְ. לָךְ יְהוּזָה  
 חֲמַמְלָכָה. כִּי לֹא נֶאֱתָה. כִּי לֹא יֵאָה:

יְחִיד בְּמַלּוּכָה. כַּבִּיר פַּהֲלָכָה. לְמוֹדֵיו יֹאמְרוּ לוֹ.  
 לֵךְ וּלְךָ. לֵךְ כִּי לֵךְ. לֵךְ אַף לֵךְ. לֵךְ יְהוּזָה  
 חֲמַמְלָכָה. כִּי לוֹ נָאָה. כִּי לוֹ יֹאָה:

מְלֵךְ בְּמַלּוּכָה. נוֹרָא פַּהֲלָכָה. סְבִיבֵיו יֹאמְרוּ לוֹ.  
 לֵךְ וּלְךָ. לֵךְ כִּי לֵךְ. לֵךְ אַף לֵךְ. לֵךְ יְהוּזָה  
 חֲמַמְלָכָה. כִּי לוֹ נָאָה. כִּי לוֹ יֹאָה:

עֲנִיו בְּמַלּוּכָה. פּוֹדָה פַּהֲלָכָה. צַדִּיקָיו יֹאמְרוּ לוֹ.  
 לֵךְ וּלְךָ. לֵךְ כִּי לֵךְ. לֵךְ אַף לֵךְ. לֵךְ יְהוּזָה  
 חֲמַמְלָכָה. כִּי לוֹ נָאָה. כִּי לוֹ יֹאָה:

קְדוּשׁ בְּמַלּוּכָה. רַחוּם פַּהֲלָכָה. שְׁנֵאֲנָיו יֹאמְרוּ  
 לוֹ. לֵךְ וּלְךָ. לֵךְ כִּי לֵךְ. לֵךְ אַף לֵךְ. לֵךְ יְהוּזָה  
 חֲמַמְלָכָה. כִּי לוֹ נָאָה. כִּי לוֹ יֹאָה:

תַּקִּיף בְּמַלּוּכָה. תּוֹמֵךְ פַּהֲלָכָה. תְּמִימָיו יֹאמְרוּ  
 לוֹ. לֵךְ וּלְךָ. לֵךְ כִּי לֵךְ. לֵךְ אַף לֵךְ. לֵךְ יְהוּזָה  
 חֲמַמְלָכָה. כִּי לוֹ נָאָה. כִּי לוֹ יֹאָה:



## אָדיר הוּא

יבְנֶה בֵּיתוֹ בְּקָרוֹב. בְּמַחְרָה, בְּמַחְרָה, בְּיָמֵינוּ  
בְּקָרוֹב. אֵל בְּנֵה, אֵל בְּנֵה, בְּנֵה בֵּיתְךָ בְּקָרוֹב.

בְּחֹר הוּא, גְּדוֹל הוּא, דָּגוּל הוּא יבְנֶה בֵּיתוֹ  
בְּקָרוֹב. בְּמַחְרָה, בְּמַחְרָה, בְּיָמֵינוּ בְּקָרוֹב. אֵל  
בְּנֵה, אֵל בְּנֵה, בְּנֵה בֵּיתְךָ בְּקָרוֹב.

הַדוּר הוּא, וְתִיק הוּא, זִכְאֵי הוּא יבְנֶה בֵּיתוֹ  
בְּקָרוֹב. בְּמַחְרָה, בְּמַחְרָה, בְּיָמֵינוּ בְּקָרוֹב. אֵל  
בְּנֵה, אֵל בְּנֵה, בְּנֵה בֵּיתְךָ בְּקָרוֹב.

חֲסִיד הוּא, טָהוֹר הוּא, יְחִיד הוּא יבְנֶה בֵּיתוֹ  
בְּקָרוֹב. בְּמַחְרָה, בְּמַחְרָה, בְּיָמֵינוּ בְּקָרוֹב. אֵל  
בְּנֵה, אֵל בְּנֵה, בְּנֵה בֵּיתְךָ בְּקָרוֹב.

כְּפִיר הוּא, לְמוֹד הוּא, מְלֹךְ הוּא יבְנֶה בֵּיתוֹ  
בְּקָרוֹב. בְּמַחְרָה, בְּמַחְרָה, בְּיָמֵינוּ בְּקָרוֹב. אֵל  
בְּנֵה, אֵל בְּנֵה, בְּנֵה בֵּיתְךָ בְּקָרוֹב.

נֹרָא הוּא, שְׁגִיב הוּא, עֲזוּז הוּא יְבֻנָּה בֵּיתוֹ  
 בְּקָרוֹב. בְּמַהֲרָה, בְּמַהֲרָה, בְּיָמֵינוּ בְּקָרוֹב. אֵל  
 בְּנֵה, אֵל בְּנֵה, בְּנֵה בֵּיתְךָ בְּקָרוֹב.

פְּזֻדָּה הוּא, צְדִיק הוּא, קְדוֹשׁ הוּא יְבֻנָּה בֵּיתוֹ  
 בְּקָרוֹב. בְּמַהֲרָה, בְּמַהֲרָה, בְּיָמֵינוּ בְּקָרוֹב. אֵל  
 בְּנֵה, אֵל בְּנֵה, בְּנֵה בֵּיתְךָ בְּקָרוֹב.

רַחוּם הוּא, שְׂדֵי הוּא, תְּקוּף הוּא יְבֻנָּה בֵּיתוֹ  
 בְּקָרוֹב. בְּמַהֲרָה, בְּמַהֲרָה, בְּיָמֵינוּ בְּקָרוֹב. אֵל  
 בְּנֵה, אֵל בְּנֵה, בְּנֵה בֵּיתְךָ בְּקָרוֹב.

אֶחָד מִי יוֹדֵעַ.

אֶחָד אֲנִי יוֹדֵעַ. אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמַיִם וּבְאָרֶץ:

שְׁנַיִם מִי יוֹדֵעַ.

שְׁנַיִם אֲנִי יוֹדֵעַ. שְׁנַיִם לְחוֹת הַבְּרִית אֶחָד אֱלֹהֵינוּ  
 שְׁבַשְׁמַיִם וּבְאָרֶץ:

שְׁלֹשָׁה מִי יוֹדֵעַ.

שְׁלֹשָׁה אָנִי יוֹדֵעַ שְׁלֹשָׁה אָבוֹת שְׁנַי לַחֲזוֹת  
הַבְּרִית אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמַיִם וּבְאָרֶץ:

אַרְבַּע מִי יוֹדֵעַ.

אַרְבַּע אָנִי יוֹדֵעַ. אַרְבַּע אֲמָחוֹת שְׁלֹשָׁה אָבוֹת  
שְׁנַי לַחֲזוֹת הַבְּרִית אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמַיִם  
וּבְאָרֶץ:

חֲמִשָּׁה מִי יוֹדֵעַ.

חֲמִשָּׁה אָנִי יוֹדֵעַ. חֲמִשָּׁה חוּמְשֵׁי תוֹרָה אַרְבַּע  
אֲמָחוֹת שְׁלֹשָׁה אָבוֹת שְׁנַי לַחֲזוֹת הַבְּרִית אֶחָד  
אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמַיִם וּבְאָרֶץ:

שֵׁשָׁה מִי יוֹדֵעַ.

שֵׁשָׁה אָנִי יוֹדֵעַ. שֵׁשָׁה סְדְרֵי מִשְׁנָה חֲמִשָּׁה  
חוּמְשֵׁי תוֹרָה אַרְבַּע אֲמָחוֹת שְׁלֹשָׁה אָבוֹת שְׁנַי  
לַחֲזוֹת הַבְּרִית אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמַיִם וּבְאָרֶץ:

שִׁבְעָה מִי יוֹדֵעַ.

שְׁבַעַה אָנִי יוֹדַעַ. שְׁבַעַה יָמֵי שַׁבָּתָא שְׁשָׁה סְדָרֵי  
 מִשְׁנָה חֲמִשָּׁה חוּמְשֵׁי תוֹרָה אַרְבַּע אֲמָהוֹת  
 שְׁלֹשָׁה אַבּוֹת שְׁנַי לַחֹת הַבְּרִית אֶחָד אֱלֹהֵינוּ  
 שְׁבַשְׁמַיִם וּבְאָרֶץ:

שְׁמוֹנָה מִי יוֹדַעַ.

שְׁמוֹנָה אָנִי יוֹדַעַ. שְׁמוֹנָה יָמֵי מִילָה שְׁבַעַה יָמֵי  
 שַׁבָּתָא שְׁשָׁה סְדָרֵי מִשְׁנָה חֲמִשָּׁה חוּמְשֵׁי תוֹרָה  
 אַרְבַּע אֲמָהוֹת שְׁלֹשָׁה אַבּוֹת שְׁנַי לַחֹת הַבְּרִית  
 אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמַיִם וּבְאָרֶץ:

תְּשַׁעַה מִי יוֹדַעַ.

תְּשַׁעַה אָנִי יוֹדַעַ. תְּשַׁעַה יְרַחֵי לָדָה שְׁמוֹנָה יָמֵי  
 מִילָה שְׁבַעַה יָמֵי שַׁבָּתָא שְׁשָׁה סְדָרֵי מִשְׁנָה  
 חֲמִשָּׁה חוּמְשֵׁי תוֹרָה אַרְבַּע אֲמָהוֹת שְׁלֹשָׁה  
 אַבּוֹת שְׁנַי לַחֹת הַבְּרִית אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמַיִם  
 וּבְאָרֶץ:

עֶשְׂרָה מִי יוֹדַעַ.

עֲשָׂרָה אָנִי יוֹדֵעַ. עֲשָׂרָה דְּבָרִים תִּשְׁעָה יְרַחֵם  
 לְדַת שְׂמוֹנָה יָמֵי מִילָה שִׁבְעָה יָמֵי שַׁבָּתָא שְׁשָׁה  
 סְדָרֵי מִשְׁנֵה חֲמִשָּׁה חֲוַמְשֵׁי תוֹרָה אַרְבַּע אֲמָהוֹת  
 שְׁלֹשָׁה אָבוֹת שְׁנַי לַחֲזוֹת הַבְּרִית אֶחָד אֱלֹהֵינוּ  
 שְׁבַשְׁמִים וּבְאֶרֶץ:

אֶחָד עָשָׂר מִי יוֹדֵעַ.

אֶחָד עָשָׂר אָנִי יוֹדֵעַ. אֶחָד עָשָׂר כּוֹכְבֵיָא עֲשָׂרָה  
 דְּבָרִים תִּשְׁעָה יְרַחֵם לְדַת שְׂמוֹנָה יָמֵי מִילָה  
 שִׁבְעָה יָמֵי שַׁבָּתָא שְׁשָׁה סְדָרֵי מִשְׁנֵה חֲמִשָּׁה  
 חֲוַמְשֵׁי תוֹרָה אַרְבַּע אֲמָהוֹת שְׁלֹשָׁה אָבוֹת שְׁנַי  
 לַחֲזוֹת הַבְּרִית אֶחָד אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמִים וּבְאֶרֶץ:

שְׁנַיִם עָשָׂר מִי יוֹדֵעַ.

שְׁנַיִם עָשָׂר אָנִי יוֹדֵעַ. שְׁנַיִם עָשָׂר שְׁבַטֵיָא אֶחָד  
 עָשָׂר כּוֹכְבֵיָא עֲשָׂרָה דְּבָרִים תִּשְׁעָה יְרַחֵם לְדַת  
 שְׂמוֹנָה יָמֵי מִילָה שִׁבְעָה יָמֵי שַׁבָּתָא שְׁשָׁה  
 סְדָרֵי מִשְׁנֵה חֲמִשָּׁה חֲוַמְשֵׁי תוֹרָה אַרְבַּע אֲמָהוֹת  
 שְׁלֹשָׁה אָבוֹת שְׁנַי לַחֲזוֹת הַבְּרִית אֶחָד אֱלֹהֵינוּ  
 שְׁבַשְׁמִים וּבְאֶרֶץ:

שְׁלֹשָׁה עָשָׂר מִי יוֹדֵעַ.

שְׁלֹשָׁה עָשָׂר אֲנִי יוֹדֵעַ. שְׁלֹשָׁה עָשָׂר מִדִּיאָ שְׁנַיִם  
 עָשָׂר שְׁבַטִיָּא אַחַד עָשָׂר כּוֹכְבֵיָּא עֲשָׂרָה דְּבְרֵיָּא  
 תְּשַׁעָּה יְרַחֵי לְדָה שְׁמוֹנָה יָמֵי מִיִּלָּה שְׁבַעָּה יָמֵי  
 שִׁבְתָּא שְׁשָׁה סְדְרֵי מִשְׁנָה חֲמִשָּׁה חֲזַמְשֵׁי תוֹרָה  
 אַרְבַּע אֲמָהוֹת שְׁלֹשָׁה אָבוֹת שְׁנַיִ לְחוֹת הַבְּרִית  
 אַחַד אֱלֹהֵינוּ שְׁפָשְׁמִים וּבְאָרְיָן:

חַד גְּדִיאָ. חַד גְּדִיאָ.

דְּזַבִּין אַבָּא בְּתֵרֵי זַוְיָ. חַד גְּדִיאָ. חַד גְּדִיאָ.

וְאַתָּא שׁוֹנְרָא וְאַכְלָה לְגְדִיאָ. דְּזַבִּין אַבָּא בְּתֵרֵי  
 זַוְיָ. חַד גְּדִיאָ. חַד גְּדִיאָ:

וְאַתָּא כִּלְבָּא וְנִשְׁדַּ לְשׁוֹנְרָא. דְּאַכְלָה לְגְדִיאָ.  
 דְּזַבִּין אַבָּא בְּתֵרֵי זַוְיָ. חַד גְּדִיאָ. חַד גְּדִיאָ:

וְאַתָּה חוֹטְרָא וְהִכָּה לְכַלְפָּא. דְּנִשְׁדָּה לְשׁוֹנְרָא.  
 דְּאֵכְלָה לְגַדְיָא. דְּזַבִּין אַבָּא בְּתַרֵּי זַוְיָ. חַד  
 גַּדְיָא. חַד גַּדְיָא:

וְאַתָּה נוֹרָא וְשַׂרְף לְחוֹטְרָא. דְּהִכָּה לְכַלְפָּא.  
 דְּנִשְׁדָּה לְשׁוֹנְרָא. דְּאֵכְלָה לְגַדְיָא. דְּזַבִּין אַבָּא  
 בְּתַרֵּי זַוְיָ. חַד גַּדְיָא. חַד גַּדְיָא:

וְאַתָּה מִיָּא וְכָבֵה לְנוֹרָא. דְּשַׂרְף לְחוֹטְרָא. דְּהִכָּה  
 לְכַלְפָּא. דְּנִשְׁדָּה לְשׁוֹנְרָא. דְּאֵכְלָה לְגַדְיָא. דְּזַבִּין  
 אַבָּא בְּתַרֵּי זַוְיָ. חַד גַּדְיָא. חַד גַּדְיָא:

וְאַתָּה תּוֹרָא וְשַׂתָּה לְמִיָּא. דְּכָבֵה לְנוֹרָא. דְּשַׂרְף  
 לְחוֹטְרָא. דְּהִכָּה לְכַלְפָּא. דְּנִשְׁדָּה לְשׁוֹנְרָא. דְּאֵכְלָה  
 לְגַדְיָא. דְּזַבִּין אַבָּא בְּתַרֵּי זַוְיָ. חַד גַּדְיָא. חַד  
 גַּדְיָא:

וְאַתָּה הַשׁוֹחֵט וְשַׂחֵט לְתוֹרָא. דְּשַׂתָּה לְמִיָּא.  
 דְּכָבֵה לְנוֹרָא. דְּשַׂרְף לְחוֹטְרָא. דְּהִכָּה לְכַלְפָּא.  
 דְּנִשְׁדָּה לְשׁוֹנְרָא. דְּאֵכְלָה לְגַדְיָא. דְּזַבִּין אַבָּא  
 בְּתַרֵּי זַוְיָ. חַד גַּדְיָא. חַד גַּדְיָא:

וְאַתָּא מִלְאָךְ הַמְּנוֹת וְשַׁחַט לְשׁוֹחֵט. וְשַׁחַט  
 לְתוֹרָא. וְשַׁחַט לְמִיָּא. וְכִבָּה לְנוֹרָא. וְשַׁרְף  
 לְחוּטְרָא. וְהִפָּח לְכִלְפָּא. וְנִשְׁךְ לְשׁוֹנְרָא. וְאָכְלָה  
 לְגַדְיָא. וְזָבִין אַבָּא בְּתַרֵּי זַוְיִי. חַד גְּדִיָּא. חַד  
 גְּדִיָּא:

וְאַתָּא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְשַׁחַט לְמִלְאָךְ הַמְּנוֹת.  
 וְשַׁחַט לְשׁוֹחֵט. וְשַׁחַט לְתוֹרָא. וְשַׁחַט לְמִיָּא.  
 וְכִבָּה לְנוֹרָא. וְשַׁרְף לְחוּטְרָא. וְהִפָּח לְכִלְפָּא.  
 וְנִשְׁךְ לְשׁוֹנְרָא. וְאָכְלָה לְגַדְיָא. וְזָבִין אַבָּא  
 בְּתַרֵּי זַוְיִי. חַד גְּדִיָּא. חַד גְּדִיָּא:

חייב אדם לעסוק ולספר בניסים ובנפלאות שעשה הקדוש ברוך הוא לאבותינו  
 ביציאת מצרים עד שתחטפנו שינה.



לאחר הסדר יש אומרים שיר השירים

לְשֵׁם יְחִיד קוֹדֶשׁא בְּרִיף הוּא וְשִׁבְיַתִּיה בְּדִחִילו וְרַחֲמוּ וְרַחֲמוּ וְדִחִילו לְיַחַד שֵׁם י"ה בְּר"ה  
(אסור לומר בפירוש, אלא יאמר: י"ק בְּר"ק) בְּיַחְוֵא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. תְּרִינִי מוֹכֵן וּמְזוֹמֵן לְשִׁיר  
בְּקוֹל נְעִים שִׁיר הַשִּׁירִים לְעֵשׂוֹת בְּנָה נַחַת רוּחַ גְּדוֹל לְיוֹצְרֵי וּבּוֹרְאֵי יַתְפַּרֵּף שְׁמוֹ וְיַתְעַלָּה. וַיְהִי  
נָעַם אֲדָרְנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה:

## שיר השירים

### פרק א

א <sup>ע</sup>שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשִׁלְמָה: ב יִשְׁקֵנִי מִנְשִׁיקוֹת פִּיהוּ  
כִּי־טוֹבִים דְּדִיף מֵיָינו: ג לִרְיַח שְׁמֵנֶיךָ טוֹבִים שְׁמֵן תוֹרֵךְ

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

<sup>ע</sup>שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשִׁלְמָה. פתח רבי שמעון ואמר. אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת, אז ישיר ישראל את השירה הזאת, שם השירה של המדרגה בחינת נקבה<sup>ע</sup> וכאן השיר העולה להעולם של בחי' זכר הוא<sup>ע</sup> כאן הוא הסוד שהגוף והרוח מתחברים יחד, גוף בגוף ורוח ברוח, שיר השירים זהו התחברות הגוף בגוף<sup>ע</sup> ישקני מנשיקות פיהו, התחברות הרוח ברוח, והכל הוא בסוד האהבה העליונה להיות הכל אחד ביחוד אחד.. וזהו שהיה צריך שלמה המלך לייחד בהסוד של רוח הקודש, שיתחבר הכל ביחוד אחד בתשוקה, שיתקשר זה בזאת להיות הכל אחד, שהרי שלמה הוא המלך שכל השלום שלו.. ולפיכך כל השבח של שיר השירים הוא להמלך שכל השלום שלו<sup>ע</sup> והיחוד שמיחד הכל במקום הזה הוא, לפי שהוא לוקח כל החשקות של כל האברים וכל התענוגים וכל

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

כיסופים העליונים<sup>ע</sup> ומאסף הכל בתוכו, ולכך הוא נקרא אחד, שלמה המלך בהסוד של רוח הקודש כאשר שרתה עליו רוח הקודש ההיא, בקש לבחר הכל בתשוקה שלמה כראוי, וליחד הכל באהבה בתשוקה להיות אחד למעלה ולמטה, עול הסוד הזה נאמר, יהיה ה' אחד ושמו אחד: (ז"ח)

**עוד אמר רבי שמעון בוא וראה בזמן שישראל זכאים**, כסא הכבוד שלמעלה<sup>ע</sup> נתעלה למעלה מעלה בכמה שמחות באהבה רבה, ומתחברים העולמות בשמחה, וכלם נתברכים מעומק הנחלים, וכל העולמות נשפעים ונתברכים בהרבה ברכות, ונתקדשים בכמה קדושות, והקב"ה שמח עמהם בחדוה בשלמות, ובזמן שישראל אינם זכאים הכל הוא להיפוך, ועם כל זה אהבת הקב"ה לא נמנעה מהם, וכסא הכבוד שלו יושבת עליהם כאם על הבנים<sup>ע</sup> ואינה נמנעת מלתבוע רחמים עליהם, ובאותו הקול היא עולה למעלה<sup>ע</sup> לפי שרצונו הוא במי שמלמד זכות על בניו, מניין, ממשה, שנתעלה בהתרוממות על שלמד זכות על ישראל, וז"כ ומשה לא ידע כי קרן עור פניו, מתי נתעלה בכבוד הזה, כאשר חטאו ישראל ולמד עליהם זכות,, ובזמן שבנה שלמה בית המקדש, ונשתלם עולם התחתון כדמיון עולם העליון, היו כל ישראל זכאים ונתעלו בהרבה מדרגות עליונות, ואז נתעלה כסא הכבוד בחדוה בכמה שמחות בכמה הטבות, ואז שיר השירים אשר לשלמה, העליה בשמחה והירידה בשמחה, כל העולמות בשמחה והיחוד בשמחה, שיר להקב"ה, השירים לעליונים ולתחתונים, אשר לשלמה, התחברות של כל העולמות בשמחה להמלך שכל השלום שלו: (ז"ח)

שיר השירים אשר לשלמה. על פיו של אליהו נחרץ ברשות העליונה<sup>ע</sup> שיר השירים, שבח השבחים להמלך שהשלום שלו<sup>ע</sup> לפי שהוא המקום שצריך שמחה, כי אין שם רוגז ודין, שהרי העולם הבא כלו הוא שמחה והוא משמח לכל<sup>ע</sup> ולפיכך הוא משלח חדוה ושמחה לכל המדרגות, וכמו

## \*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שנצרך שיתעורר התעוררות של שמחה מעולם העליון ההוא<sup>י</sup> כן נצרך שיתעורר שמחה וחדוה מעולם המלכות לעומת עולם העליון<sup>י</sup> ולפיכך עומדים העולמות בהשואה אחת, והתעוררות אין עולה אלא מלמטה למעלה,, וע"ז כתיב בנה בניתי בית זבול לך (מלכים א' ח) הוא ההיכל שיש בו תרנ"ו מדרגות העולות בשירי התשבחות, ובתוך כלן יש מדרגה אחת פנימית מכלן, ונתבררה האהבה של השיר הזה שהיא בהירת נקודה התחתונה<sup>י</sup> וכאשר נתבררה מתוך כלן היא עולה למעלה בסוד השיר, ונקרא שיר השירים, לפי שעולה מתוך אותן התשבחות ונתבררה מכלן:

**כתיב והבית בהבנותו אבן שלמה מסע נבנה וגו'** (מלכים א' ו) והבית בהבנותו. כאשר העולמות של בחי' זכר ונקבה מחוברים יחד, אז אבן שלמה<sup>י</sup> נשתלמה האבן כמו שנצרך, ולא נשתלמה עד שנעשית מסע, שהסיע אותה הקב"ה והגביר אותה והעדה והביאה אצל האדם<sup>י</sup> ואז נבנית ונשתלמה מהכל, וכאשר נתחברו זה עם זאת כל רוחות אחרות וכל מינים הרעים נעברו משם, ולא התקרבו למקדש, זש"כ ומקבות והגרזל כל כלי ברזל לא נשמע בבית בהבנותו, שהרי כלם נכנסו תוך עומק תהום רבה, כיון שנבנה בית המקדש למטה והוכן ההיכל בתוקפו, אז נתגלה שיר השירים, כיון שנצרך להתחבר מקדש במקדש.. אשה בבעלה פנים בפנים, וזה הוא שיר השירים אשר לשלמה, בלי ערבוב כלל, שהרי כל מינים הרעים וכל רוחות רעות נעברו אז מן העולם, ולא שלטו כלל, אשר לשלמה, פנים בפנים, אשר לשלמה, שנעתקה ונשתלה במקום שכל השלום שלו: (ז"ח)

**עוד נחרץ על פיו של אליהו, כתיב יפתח ה' את אוצרו הטוב וגו'** (דברים כח) כאשר ברא הקב"ה את העולם ברא תחלה בריכות העליונות<sup>י</sup> שהן מקורות להוריד בהן גשמי ברכה וקדושות עליונות שלמעלה.. שהרי ממקור החיים ממקום העליון יוצאים חמשה מקורות, ואחד נסתר, ואחד

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

המאסף הכלי ואותן המקורות היו כאשר נברא העולם, כמו שנאמר בראשית ברא אלהים וגו', בראשי"ת, בר"א שי"ת, זה השית הוא המקור שנמשכים בו כל המעינות לכלכל העולמותי את השמים, אלו הם ו' מקורות העליונים שלמעלה להשפיע לזה השית ומיום שנברא העולם עד שנבנה בית המקדש היו סתומים, ולא נפתחו כלל. והעולם היה ניזון מן המץ, מן בקיע צר בלי פתח כלל, כי אם כזעה הנוטפת מתוך העץ ויורדת למטה, או מתוך אבן, וכאשר בא שלמה המלך ונבנה בית המקדש, והיו כל העולמות במשקל אחד למעלה ולמטה, אז אותו השית המקבל ומאסף השפע מכל אותן בריכות העליונות נפתח, ומתי נפתח, בשעה שאותן בריכות העליונות נפתחות, וכיון שנפתח זה השית נשפעות ברכות להעולם, ומתי נפתח, כאשר מעבירים ממנו עקלתון אחד היושב לרגליו וכיון שהוא נעבר משם נעשה שיר, ונפתח אוצר הטוב עם השפע של אותן שאר הבריכות, וזה הוא השירים, שכלן נפתחות והתכוננו לתת מזון לכל העולמות, בכך כתיב ושיב ישראל לבטח איש תחת גפנו ותחת תאנתו (מלכים א' ה) ונאמר אוכלים ושותים ושמחים (שם א' ד), שהרי השית והבריכות נפתחו, וכל מעדנים העליונים היו יורדים לכל העולמות, וכלם היו שמחים לעלות אל עולם העליון ללקוט שפע ברכות ומעדנים עבור העולמות, ואז נתעוררה אהבה מהם אצל מלך העליון להיות כלם אחד בלי התפרדות, ואז עלה השיר שעל כל השירים להמלך שכל השלום שלו, להיות כלם בשמחה למעלה ולמטה: (ז"ח)

שיר השירים אשר לשלמה. ש גדולה, והיא אות השניה מסוף האותיות של האל"ף בי"ת, ב של בראשית גדולה, והיא השניה מהתחלת האותיות של האל"ף בי"ת, מה הטעם, לפי שהשי"ן היא סוד מרכבה העליונה, ולכן היא בשלשה עמודים שהרי האבות הם המרכבה, וכל שיר השירים הוא סוד מרכבה העליונה, ולפיכך התחלתו אות ש היא. ב רמז על ביתו של

## \*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

העולם, שבעשיית העולם מדבר, ולכך מעשה בראשית התחלתו באות ב, אותיות גדולות הנמצאות בהתחלת הספרים ד' הן, שהרי כדמיון שנעשו הספרים וכאותו הסוד שלהם כן רשימת האותיות בהתחלתם, והן אותיות גדולות העולות על כל שאר האותיות, ואותו האות היא סוד הנסתר של כל הספר, ואלו הן, א של דברי הימים, ב של בראשית, מ של משלי, ש של שיר השירים, אלו ד' האותיות בהתחלת הספרים אותיות גדולות הן, והמבין בהן יודע הסוד של כל הספר, כיון שאותו האות מורה הסוד של הספר.. ש הזאת היא מתיחדת בסוד מרכבה העליונה, כי האבות הם מרכבה העליונה, אברהם ויצחק נאחזים זה בזה ונכללים זה בזה, ויעקב נכנס באמצע ומסכים לשני הצדדים<sup>עי</sup> ולכך מתיחדים כלם בסוד עולם העליון, ולפיכך שיר הזה בסוד מרכבה העליונה הוא, שמתיחדת בהמלך שכל השלום שלו, ולפיכך היא שגדולה ונקשרת בהתחלת הספר, להראות שכל הספר על סוד הזה הולך והוכן, ועל כן אות ש תורה השבח של כל הספר: (ז"ח)

שיר השירים אשר לשלמה. פתח רבי יוסי ואמר, שיר זה היה מעורר אותו שלמה המלך כאשר נבנה בית המקדש, וכל העולמות נשתלמו למעלה ולמטה בשלמות אחת, הלבנ"ה נתמלאה בשלמות<sup>עי</sup> ובית המקדש נבנה כדמיון שלמעלה, בזמן שנבנה בית המקדש למטה לא היתה שמחה לפני הקב"ה מיום שנברא העולם כמו ביום ההוא. בית הראשון כאשר נבנה, נבנה עמו בית ראשון אחר והאיר לכל העולם, מתיקות באה לעולם ונפתחו כל החלונות העליונים להאיר, ולא היתה שמחה בכל העולמות כמו ביום ההוא, בכך פתחו העליונים והתחתונים ואמרו שירה, וזהו שיר השירים, שיר של אותן המנגנים שמזמרים להקב"ה, דוד המלך אמר שיר המעלות, שלמה המלך אמר שיר השירים, שיר מאותן המנגנים, מה בין זה לזה, הרי נראה שהכח אחד, אלא ודאי שהכל אחד,

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אבל בימי דוד המלך לא היו כל אותן המנגנים מתוקנים במקומותם לנגן כראוי, בית המקדש עוד לא נבנה, ולפיכך לא נתתקנו למעלה במקומותם, שהרי כמו שיש תקונים של משמרות בארץ, כן יש ברקיע, וקיימים אלה לעומת אלה, וביום שהוקם בית המקדש נתתקנו כלם במקומותם, והנר שלא האיר התחיל להאיר<sup>ש</sup> ושיר הזה נתתקן לעומת מלך העליון, מלך שהשלום שלו, ושיר הזה הוא יפה מכל השירים הראשונים, יום שנתגלה בו שיר הזה בעולם אותו היום נמצא שלם בכל, וע"כ הוא קדש קדשים:

בספרו של אדם הראשון היה כתוב בו, ביום שיבנה בית המקדש יעוררו האבות שירה למעלה ולמטה, ולכך נמצאת ש [בהתחלה] מאותיות הגדולות, ואלה הם אשר עוררו, לא שהם היו מזמרים, אלא שהם עוררו למעלה השיר מאותן משוררים הגדולים הממונים על כל העולמות, ולמדנו שביום ההוא עמד יעקב התם ונכנס בגן העדן בשמחה על מקומו, ובכך התחיל גן העדן לזמר, וכן כל עצי בושם שבגן, מי גרם שיר זה ומי אמרו, הוה אומר זה יעקב, שאלמלא הוא לא נכנס בגן העדן לא הי' הגן אומר שירה, הוה שיר הזה הוא שיר שיש בו כלל כל התורה, שיר שעליונים ותחתונים נתעוררים אליו, שיר שהוא כדמיון עולם העליון שהוא שבת העליון, שיר שהשם הקדוש העליון נתעטר על ידו, וע"כ הוא קדש קדשים, מה הטעם, לפי שכל דבריו באהבה וכלו בשמחה.. ולא נמצא כך בשאר כל השירים שבעולם, ולבעבור זה שמצד האבות נתעורר שיר הזה, יום שנתגלה בו שיר הזה בו ביום ירדה השכינה לארץ, ככתוב (מלכים א ח) ולא יכלו הכהנים לעמוד לשרת וגו', מה הטעם, לפי כי מלא כבוד ה' את בית ה', ביום ההוא ממש נתגלה שיר הזה, ואמרו שלמה ברוח הקודש, השבח של שיר הזה הוא כלל של כל התורה, כלל של כל מעשה בראשית, כלל של סוד האבות, כלל של גלות מצרים ושל יציאת

## \*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ישראל ממצרים והשיר שעל הים, כלל של עשרת הדברות ומעמד הר סיני, והליכת ישראל במדבר עד שנכנסו לארץ ונבנה בית המקדש, כלל הכתרת השם הקדוש העליון באהבה ובשמחה, כלל גלותם של ישראל בין האומות והגאולה שלהם, כלל של תחיית המתים עד היום שהוא שבת לה', מה שהיה מה שהוא ומה שעתיד להיות אחר כך ביום השביעי כאשר יהי' שבת לה', הכל הוא בשיר השירים, ולכן למדנו כל מי שמוציא פסוק של שיר השירים ואומרו בבית המשתה, אז התורה חוגרת שק והיא עולה אצל הקב"ה ואומרת לפניו, עשו לי בינך צחוק בבית המשתה, ודאי שהתורה עולה ואומרת כך, ולפיכך נצרך להזהר ולהעלות כמו עטרה על ראש האדם כל תיבה ותיבה של שיר השירים, ואם תשאל מדוע היא בין הכתובים, כך צריך להיות בודאי לפי שהיא שיר השבח במה שכנסת ישראל מתעטרת למעלה, ולפיכך כל השירות שבעולם לא העלו רצון אצל הקב"ה כמו שיר הזה, וכך למדנו, שיר אחד, השירים שנים, אשר הרי שלשה, וזהו הסוד שכוס של ברכה ניתנית ונלקחת בין ימין ושמאל<sup>ע</sup> והכל נתעורר אצל המלך שהשלום שלו<sup>ע</sup> ובוה השיר נתעלה הרצון למעלה מעלה בסוד של אין סוף, מרכבה הקדושה כאן נמצאת, שהרי האבות הם המרכבה, דוד המלך נתחבר עמהם והם ארבעה<sup>ע</sup> סוד מרכבה הקדושה העליונה, ולכך ארבע תיבות בזה הפסוק הראשון<sup>ע</sup> סוד מרכבה שלימה הקדושה: ועוד סוד זה, שיר, זהו סוד דוד המלך, שהוא הסוד לעלות בשיר, השירים, אלו האבות, סוד הממונים הגדולים, מרכבה שלימה כראוי, אשר לשלמה, זה סוד מי שרוכב על מרכבה השלימה הזאת, ובוה הפסוק נמצא שלימות הסוד של מן העולם ועד העולם, סוד כל האמונה, והכל הוא מרכבה שלימה למי שיש בו ידיעה, ולמי שאין בו ידיעה ואין מי שיוכל להשיג בו, ולפיכך נאמר פסוק הזה בד' תיבות, סוד מרכבה שלימה מכל הצדדים, מכאן ולהלאה נמסר

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הסוד לחכמים:

שיר הזה הוא מעולה מכל שאר השירים של הראשונים, כל השירים שאמרו הראשונים אל עלו אלא תוך השירות שמלאכים העליונים אומרים, ואע"פ שזה נתבאר אבל כתיב שיר המעלות לדוד, שיר המעלות, שיר שהמלאכים העליונים אומרים, שאותן המעלות ומדרגות אומרים, למי, לדודי לבקש טרף ומזון ממנו: ועוד שיר המעלות, ככתוב (תהלים מז) על עלמות שיר, על כן עלמות אהבוךי לדוד, בשביל דוד מלך העליון, שהוא משבח תמיד למלך העליון כיין שבא שלמה המלך אמר שיר שהוא העליון למעלה, מה ששרי עולם העליונים אומרים לפני מלך העליון שכל השלום שלו, כלם שאמרו שירה לא עלו בשירה ההיא לאמר אלא אותן השירות שמלאכים העליונים אומרים, מלבד שלמה המך שעלה בשירה הזאת למה ששרים העליונים עמודי העולם אומרים, כל בני העולם אמרו בדבר מרכבות התחתונות, שלמה המלך במרכבות העליונות, ואם תשאל משה שעלה במדרגת הנבואה לפני הקב"ה על כל בני העולם, השירה שאמר במרכבות התחתונות הי' ולא עלה יותר, בוא וראה השירה שאמר משה עלה למעלה ולא למטה, אבל לא אמר שירה כשלמה המלך, ולא היה אדם שעלה בשיר כשלמה, משה עלה בשירה שלו למעלה, ושירה שלו היתה לתת שבח והודיה למלך עליון שהציל את ישראל, ועשה להם נסים וגבורות במצרים ועל הים, אבל דוד המלך ושלמה בנו אמרו שירה באופן אחר, דוד עמל להכין עלמות ולפאר אותן לפני השכינה, שתתראה השכינה עם עלמותיה ביופי, ועל זה היה עמל באותן שירות ותשבחות לפניהן, עד שהכין והאפיר כל העלמות עם השכינה, כיין שבא שלמה מצא להשכינה שהיא מקושטת ועלמותיה ביופי, היה עמל להכניסה אצל החתן והכניס את החתן לחופה עם המטרונה, והביא דברי אהבה ביניהם כדי לחברם יחד, ולהיות שניהם



## \*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בשלימות אחת באהבה שלמה, ולכך עלה שלמה בשיר העליון על כל בני העולם, מזה זווג לה להשכינה בעולם הזה למטה, להיותה בעולם הזה בזיוג שלם בין התחתונים, שלמה זווג לה להשכינה בזיוג שלם למעלה, הכניס את החתן לחופה בתחלה, ואח"כ הכניס לשניהם בעולם הזה, והזמנים בשמחה בבית המקדש אשר בנה, ואם תשאל איך הכניס משה להמטרונה בלבדה לעולם הזה, הלא נראה פירוד, בוא וראה הקב"ה זווג לה במשה תחלה, והיא היתה כלת משה כמו שנתבאר, וכיון שנודווגה בו במשה ירדה לעולם הזה בזיוג של עולם הזה, ונתתקנה בזה העולם מה שלא היתה מקודם לזה, ולעולם לא היתה בפירוד, אבל לא היה אדם בעולם מיום שנברא אדם שיכניס אהבה וחביבות ועניני זיוג למעלה מלבד שלמה המלך, שהוא הכין הזיוג שלמעלה בתחלה, ואחר כך הזמינם יחד בבית שהכין להם, זכאים הם דוד ושלמה בנו שהם הכינו הזיוג שלמעלה, ומיום שאמר לה הקב"ה להלבנה לכי ומעטי עצמך לא נודווגה בזיוג שלם בשמש, מלבד כאשר בא שלמה המלך:

שיר השירים. הרי כאן חמש מדרגות להתדבק בעולם הבא, שיר אחד, השירים שנים הרי שלשה, אשר הרי ארבעה, לשלמה הרי חמשה, הוא בחמישי, שהרי יום החמשים סוד של יובל הוא ע"י בוא וראה הזיוג שלמעלה לא היה ביכולת שלמה להכין, אלא מפני שהיה נמצא הזיוג למטה מקודם לזה, ואיזה הוא, זה הזיוג שפעל משה שאם לא היה אותו הזיוג לא היה ביכולת להכין הזיוג שלמעלה, והכל בסוד עליון הוא לחכמי לב: כתוב (מלכים א' ה) וידבר שלשת אלפים משל ויהי שירו חמשה ואלף, מקרא זה ביארו החברים, אבל וידבר שלשת אלפים משל, ודאי על כל דיבור ודיבור שהוא היה אומר היו בו שלשת אלפים משלים.. ויהי שירו חמשה ואלף, כך ביארנו ויהי שירו של משל, והכל אחד בין מי שאומר ויהי שירו של שלמה, בין מי שאומר ויהי שירו של משל, הכל

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הוא אחד והכל הוא היה אומר, ויהי שירו, זה שיר השירים, וכי חמשה ואלף הוא שיר השירים, ודאי כך הוא<sup>ע</sup> חמשה הם השערים והפתחים שנפתחים בהמלך שהשלום שלו, והם חמש מאה השנים של עץ החיים, חמשים שנות היובל, והאלף זה הוא עץ החיים החתן שיוצא מצדו, והוא נוחל כל אותן החמשה לבוא אל הכלה, יומו של הקב"ה אלף שנים הוא, וזה הוא הנהר שנמשך ויוצא מעדן, [ומגיע אצל] יוסף הצדיק שנקרא צדיק על שם הלבנה כמו שהבטיח לה הקב"ה, ולפיכך שיר השירים קדש קדשים, ואין לך מקרא בשיר השירים שלא יהיה בו הסוד של חמשה ואלף בודאי, שיר השירים ודאי כך הוא, חמש מדרגות הן במקרא הראשון כמו שנתבאר, ואם תשאל האלף למה לא נזכר כאן, ודאי אלף ההוא נסתר היה ונסתר הוא עד שמתחברת האשה עם בעלה, ועל זה התיגע שלמה להביא לאלף ההוא אצל הכלה בהסתרת החותם של החכמה העליונה, כיון שעשה קדש הקדשים למטה גנוז ונסתר, והכניס הסוד של קדש הקדשים שמה לעשות הסתרת היחוד שלם למעלה ולמטה כראוי, קדש הקדשים הוא למעלה סוד חכמה העליונה והבינה, וכדמיון הוזה נוחלים חתן וכלה נחלת האב והאם<sup>ע</sup> וחוזרת ירושת הנחלה באופן אחר, נחלת האב ירושת הבת בהתעלות של שם הקודש הוזה<sup>ע</sup> והיא נקראת גם כן קד"ש חכמ"ה, נחלת האם יורש הבן ונקרא קדשי"ם, לפי שהוא מקבל כל אותן קדשים העליונים ומאספם אליו, ואחרי כן נותנם ומכניסם אצל הכלה, ועל כן אמר שיר השירים, שיר לעומת הקד"ש, השירים לעומת הקדשי"ם, להיות הכל קדש קדשים בסוד אחד כראוי, אשר לשלמה, הרי נדרש להמלך שהשלום שלו, ואפשר תאמר שזה השבח שלו הוא, אל תאמר כן, אלא שזה השבח במקום העליון הוא עולה ותדע שכך הוא הסוד, כאשר מתקנים תפאר"ת ומלכו"ת כאחד תחת מלך העליון<sup>ע</sup> אז המלך הוזה נתעלה למעלה, ונתמלא מכל

## \*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הקדושות ומכל הברכות הנמשכין למטה, נתמלא ומשפיע למטה, וזאת היא תשוקתו של מלך העליון<sup>י</sup> כאשר נתמלא קדושות וברכות ומשפיע למטה, ועל זה הן התפלות והתחינות שיתתקן ויתמלא מעין העליון ההוא<sup>י</sup> כי כאשר הוא מתתקן כראוי, מן הארתו ומן הארת התקון ההוא מתקנת המלכות עולם התחתון עם עלמותיה, ולא נצרך עולם התחתון להתתקן אלא מהארת עולם העליון, הלבנ"ה אין לה אור מעצמה כלל, מלבד כשנתתקן השמ"ש ומאיר, מן אור השמ"ש והתיקון שלו מתקנת הלבנ"ה ומאירה, ומה שנצרך תפלות ותחינות, הוא לבעבור שיאור ויתתקן המקום ההוא שהאור יוצא ממנו, כי כאשר מקום ההוא נתתקן, מהארתו נתקן כל מה שלמטה, ולפיכך בשיר הזה שאמר שלמה לא היה עמל אלא לבעבור שהמלך שהשלום שלו יתתקן<sup>י</sup> וכיון שהוא יתתקן מן הארה שלו הכל יתתקן, ואם הוא לא יתתקן אין לה תקנה להלבנ"ה לעולם, ולפיכך אשר לשלמה, שהוא יתתקן ויתמלא כראוי בתחלה, כמו שנתבאר: (ז"ג - ב - קמג).

ישקני מנשיקות פיהו כי טובים דודיך מיין. פתח רבי שמעון ואמר כתיב (מלכים א' ה) וישב יהודה וישראל לבטח, בוא וראה כיון שבא שלמה ובנה בית המקדש, ונתישבו העולמות למעלה ולמטה בצורה אחת, אז נתישרו כל האותיות, ואותן שתי האותיות שהיו נרשמות ביניהן לרעה חט נהפכו לטובה וחזרו להיות טח, שנאמר וישב יהודה וישראל לבטח, כל האותיות היה שלום ביניהן בלי קטרוג כלל, והאותיות של האל"ף בי"ת כלן היו שלמות למעלה ולמטה, אותיות הגדולות היו שלמות למעלה, ואותיות הקטנות היו שלמות למטה, ובשעה שהכרובים היו פרושים כנפיהם מלמטה למעלה, והאותיות היו פורחות מלמטה למעלה ומלמעלה למטה, נכנסו אלה באלו ונתכללו אלה באלו בנשיקות של אהבה, וכיון שהאותיות מתחברות כל מדרגות התחתונות ומדרגות

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

העליונות וכל העולמות מתחברים יחד, ומנשקים אלה לאלו בנשיקות אהבה, עד שנעשים כלם אחד והקב"ה אחד בלי פירוד כלל, וכל נשיקות האהבה אינן אלא להיות הכל אחד בכלל אחד, אותיות באותיות עולמות בעולמות מדרגות במדרגות אשה בבעלה להיות הכל אחד, פיהו, מדוע פיהו, פיו הי' צריך לומר, אלא להכליל שניהם כאחד, פיהו, להראות שהרי היא מזומנת אליו, כאשה המתקנת פיה לקבל נשיקות מבעלה, ובשביל זה להראות הזמנת פיה אליו כתיב פיה"וי כאן יש להבין, אולי תאמר שהנשיקות הן למעלה מעלה באין סוף, לפי שנאמר בדרך נסתר, ישקני, פיהו, ואח"כ חוזר בדרך נגלה דודיק, לא כן, שהרי נשיקות אין להן שייכות שם למעלה, כי אם בענין אשה בבעלה, אלא כאשר עוד לא נתקרבו זה בזאת אמר בדרך נסתר, וכיון שנתקרבו ונשקו בדביקות האהבה זה לזאת, אמרה היא בדרך נגלה דודיק, ולא כתיב דודיו, שהרי נכללים יחד באהבה בחיבור אחד בלי פירוד כלל, כי טובים דודיק מיין, טוב אין הוא כי אם מצד האור הראשון<sup>י</sup> שנאמר בו וירא אלהים את האור כי טוב, ועתה שהאותיות בשלימות כיון שנכלל ימין בשמאל, טובים דודיק מיין, זה יינה של תורה שהוא שמחה, טובים, [גם] מצד של שמאל: (ז"ח)

עוד פתח רבי שמעון ואמר, ישקני מנשיקות פיהו כי טובים דודיק מיין, תורה שבעל פה אומרת לעומת תורה שבכתב, שהיא הולכת אחר ואתן הנשיקות של תורה שבכתב, אחר המתיקות שלה להתחבר זה עם זאת באותן הנשיקות שהיא במחלוקת מעלמותיה<sup>י</sup> להתתקן עמה להיות כלם תכשיטים אצל תורה שבכתב, וכאשר נתחברת ונתכללת בתורה שבכתב בחבור אחד, שמנשקים זה בזאת באהבה, היא מחזקת בו ואומרת אליו באהבה, מה יקרה אהבתך מהיין שלך, שהתגברה בי אהבתך עד שהרוו אותי ביין של אהבה, להחזיק בך בהתכשיטים שנתקשטה תורה שבעל

## \*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

פה מעלמותיה להתחבר בתורה שבכתב, משנה היא ההתחלה של הראש, בסוד התיקון הראוי להשי ברייתא היא בסוד התיקון של ירכים רגלים והגוף בתיקון הראוי לה, העלמות באים וקרבים אליה לתקן אותה, זה אומר מותר וזה אומר אסור, זה הוא תכשיטי הכלה שמקשטים אותה, זה אומר כשמקשטים כך הולך תכשיט זה, וזה אומר לא כן, זה אומר התכשיט של הראש כך צריך להיות קשור ומהודק, וזה אומר הכיפה של הראש צריך להיות מותר בצד זה וקושר ומהודק בצד זה, זה אומר תכשיט הזהב זה בבגד זה פסול הוא להיות תכשיט אצל זה, וזה אומר כשר ויפה הוא שיתראה זה בזה, כל זה הוא תיקונים ותכשיטים להכלה, ועם כל זה בעוד שהם מקשטים ומתוכחים בדבר התכשיטים, היא נוספת בכח ויופי ותואר ותיקון בהם, ויושבת בכבוד ביניהם, והיא נחשבת בנפשה יותר מכמה שהיתה מאה פעמים, וכיון שנתקשטת בהם כלם אוחזים אותה בתכשיטיה ובתיקוני יופיה, ומכניסים אותה אצל המלך התורה שבכתבי וכאשר יושבת המטרונה עם המלך בתיקוני יופיה, והמלך רואה אותה מקושטת ביופי, קישוט הזה מכריז ואומר למלך לנשק אותה, זאת היא התחברות של אהבה להתכלל זה בזאת, מי הביא לאותן נשיקות ולאהבה ההיא, אותן עלמות שהיו מקשטים אותה, וכאשר היא והמלך מבקשים להטיב לעלמותיה לתת להם מתנות, נותן לכלם יחדו, לכלם שהיו מתוכחים זה עם זה בתכשיטיה נותנים המלך והמטרונה אוצרות ומתנות ברצון ובאהבה, להנחילם נחלה באלף עולמות הנכספים לעולם הבא, וכל שכן לאותן היודעים סודות החכמה לקשט אותה בתכשיטיה שאין שיעור לירושת נחלה שלהם בעולם הבא, עליהם כתוב להנחיל אוהבי י"ש וגו':

ישקני מנשיקות פיהו כי טובים דודיך מיין. הרי כאן שבע תיבות כנגד ז' המדרגות שעליהן וכנגדן שבע הנערות הראויות לתת לה, שהן

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

מקשטות אותה להכניסה אל המלך, ישקני, נגד חי העולמים, מנשיקות, נגד חסדי דוד, פיהו, נגד ישראל סבא, כי טובים, נגד אור הראשון, דודיך, נגד יצחק ידיד מבטן, מיין, נגד יין העליון המשומר תמיד<sup>ע</sup> שבע הנערות הראויות לתת לה מבית המלך הן מיכאל גבריאל רפאל אוריאל צדקאל יופיאל רזיאל, וכמה אלפים ורבבות מחנות עמהם, ככתוב ועלמות אין מספר, ג' פסוקים הם כאן שכלם מספרם רמז על סודותם, אחד, שיר השירים אשר לשלמה, סוד ד' תיבות האלו הוא סוד המרכבה<sup>ע</sup> השני, ישקני מנשיקות פיהו כי טובים דודיך מיין, זה הסוד של ז' תיבות הוא בסוד ז' המדרגות<sup>ע</sup> השלישי, לריח שמניך טובים וגו', זה הסוד של עשר תיבות בסוד עשרת הדברות<sup>ע</sup> זהו הסוד של שיר הזה.. ישקני מנשיקות פיהו וגו', אע"פ שהן ז' נשיקות כמו שנזכר, אבל שלש נשיקות נראות בפסוק הזה, ישקני אחד, מנשיקות שתיים (הרי שלש) [פיהו הרי שלש], ומה שהיא תובעת ואומרת מנשיקות, שנשמע נשיקה אחת, ככתוב מנשיקות ולא נשיקות<sup>ע</sup> אלא שזה נצרך לדעת מי שמבקש, שלא יבקש הרבה אלא מעט, הקב"ה כשמבקשים ממנו מעט הוא נותן הרבה, אברהם ביקש מעט בן אחד, והקב"ה נתן לו הרבה, כמו שנאמר הרבה ארבה את זרעך ככוכבי השמים וכחול אשר על שפת הים, לפי שכך הוא דרכי הקב"ה, וע"כ היא אומרת מנשיקות ולא נשיקות, ישקני, היינו התחברות של אהבה רוח ברוח, שהרי ד' רוחות מתחברות ונעשין כאחד, זה נותן רוח שלו לחבירו, ומקבל את רוחו של חבירו שנדבק בו, הרי שתיים, וכן גם נעשה אצל חבירו, נמצא שארבע רוחות מתחברות כאחד באותן נשיקות, מנשיקות פיהו, מאותן נשיקות העליונות שהיה נושק אותי מלפנים, שהרי אהבה של שמחה אינה אלא מתוך נשיקות של רוח העליון בתחתון, פיהו, ולא כתיב פיו, מהו פיהו, אלא זהו הזמנה להעולם שנקרא עולם הבא, מלך שכל השלום שלו<sup>ע</sup> וזהו תוספת ה שנתוספה

## \*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בשביל רמז הזה, לפי שכל תשוקת עולם התחתון היא רק להתחבר בעולם העליון עולם הבא, ולכך בכל השירות נתעורר עולם התחתון לעומת עולם העליון, כי טובים, זהו התלהבות והתנוצצות של ספירות העליונות, וכל המאורות מתתקנים ונלהבים ומאירים כראוי, וזהו דודיך, אותן ספירות קדושות אהובות העליונות כלן מאירות ונוצצות בהארה ובהתנוצצות כראוי, מיין, משמחת יין הטוב העליוני<sup>ע</sup> המאיר את הפנים ונותן שמחה להלב, וכל העולמות שמחים בחלקם בשמחה ההיא.. ואותן ספירות הקדושות אהובות העליונות אינן מאירות אלא ע"י היין ההוא, ואיזה הוא, זה השם החקוק המפורש בן ע' אותיות, שהן ספירות קדושות, והשם החקוק הקדוש שבו ע' שמות<sup>ע</sup> ולכך שמחה ורצון באותן נשיקות כדי לעורר אהבה מן יי"ן העליון ההוא, וע"ז כתיב כי טובים דודיך מיין:

(ז"ח)

## סוד השכינה הקדושה

ישקני מנשיקות פיהו וגו'. פתח רבי אלעזר ואמר, כתיב (יחזקאל א) וארא החיות והנה אופן אחד בארץ אצל החיות וגו', הלא הם פנים נסתרים שאין העין שולטת לראות, וכאן אמר וארא, אלא שהיה מסתכל מתוך המאור שאינו מאיר<sup>ע</sup> כמי שרואה בעששות מתוך עינים סתומות.. אופן אחד בארץ אצל החיות, זאת היא מרכבה התחתונה, הנכללת בארבעה הצדדים של מרכבה העליונה, שהוא סוד ארבעה הצדדים.. ונאר זה הפן ממנה<sup>ע</sup> לפעמים נואר זה הפן ונקרא אדני, והוא אדון המושל בממשלה של הארה גדולה, ולפעמים נואר זה הפן ונקרא אל, והוא מושל להטיב לעולם ברחמים, וליתן מזון לכל אחד ואחד כראוי, ולפעמים נואר זה הפן ונקרא אלהים, והוא אדון המושל לדון העולם בדין, לעשות דין לכל מי שנצרך, ולהנהיג הכל בדין.. פן האחד שנשאר ממרכבה התחתונה כלם שואלים עליו, איה הוא פן הזה שנשאר, חוזר

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ואומר באיזה מקום הוא, בארץ, לבעבור שלא ישארו התחתונים בלי השגחה אפילו רגע אחד, פן הוזה נכללים בו כל שלשה האחרים, פן הוזה מקבל מכלם ונכלל בכלם והוא לבדו בכלם, בשביל להשגיח בטובם של כל בני העולם, וזה הפן משורר תמיד ומעורר התעוררות אצל אותן שלמעלה ממנו, ואותן שלמעלה ממנו מעוררים אצל אותן שהם למעלה מעלה, ואותן שהם למעלה מעלה מעוררים אצל היותר גבוהים מלמעלה מעלה, ונקשרים זה בזה עד אין סוף, וכאשר זה נתעורר בהתעוררות של אותן הפנים<sup>ע</sup> באותן נשיקות העליונות, להיות התחברות בסוד העליון, להשגיח ולכלכל כל העולמות, להיות כל העולמות בשמחה, בכך ישקני מנשיקות פיהו כי טובים דודיך מיין: (ז"ח)

פתח רבי יצחק ואמר ישקני מנשיקות פיהו וגו'. אמרה כנסת ישראל ישקני מנשיקות פיהו, מפני מה ישקני, יאהבני צריך לומר, מדוע ישקני, אלא כך למדנו, מהו נשיקות, דבקות רוח ברוח, שבשביל זה הנשיקה בפה, כיון שהפה הוא המוציא והמקור של הרוח, וע"כ הנשיקות בפה באהבה, שנדבקים רוח ברוח ואין נפרשים זה מן זה, ולכך מי שמוציא נשמתו בנשיקה מתדבק ברוח אחר<sup>ע</sup> ברוח שאינו נפרש ממנו, וזהו שנקרא נשיקה, ועל כן אמרה כנסת ישראל ישקני מנשיקות פיהו, להדביק רוח ברוח שלא יתפרשו זה מן זה, כי טובים דודיך מיין, מה ענין לכאן יין, והלא כתיב (ישעי' כח) וגם אלה ביין שגו וגו', וכתיב (ויקרא י) יין ושכר אל תשת וגו', ומפני מה כאן יין, רבי חייא אמר מיינה של תורה<sup>ע</sup> רבי חזקיה אמר זהו שכתוב (תהלים קד) ויין ישמח לבב אנוש<sup>ע</sup> וע"כ כתוב כי טובים דודיך מיין, לשמחת הלב, מיין, המשמחני יותר מהכל, רבי יהודא אמר כתוב (בראשית כט) וישק יעקב לרחל וישא את קולו ויבך, למה הי' בוכה, אלא מהתדבקות רוחו בה לא יכל הלב לסבל ובכה, ואם תשאל הלא כתוב (שם לג) וישקהו ויבכו, למדנו למה נקוד וישקהו, אלא



## \*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

לפי שלא נדבק רוחו בו כלל, ועל זה כתוב (משלי כז) ונעתרות נשיקות שונא, מהו ונעתרות נשיקות שונא, אלא מי שמנשק באהבה נדבק רוח ברוח בדביקות של אהבה, ומי שאינו מנשק באהבה אין זה בדביקות אלא ונעתרות, מהו נעתרות, געל נפש, שאין הרוח נדבק כנשיקה זו, ואין בזה התחברות כלל, ולפיכך כתיב ישקני מנשיקות פיהו, שהוא דביקות רוח ברוח: (ב - קכד).

פתח עלם ההוא ואמר, ישקני מנשיקות פיהו, זו היא תשוקה עליונה שיוצא הרצון מן הפה לנשק, ואינו יוצא מן החוטם כמו שהאש יוצא, שהרי כאשר נתחבר הפה לנשק יוצא אש ברצון בהארת פנים בשמחה רבה בדביקות של נחת, ולפיכך כי טובים דודיך מיין, מאותו היין המשמח ומאיר את הפנים בעינים שוחקות ומעורר את הרצון, ולא מיין המשכר ומעורר רוגז ומחשיך הפנים בעינים נלהבות מיין הרוגז, ולכך לפי שיין הוזה הטוב מאיר את הפנים ומשמח העינים ומעורר תשוקת האהבה, היו מקריבים אותו כל יום על המזבח, בשיעור כזה שמי שישתה אותו ישמחנו ויעשה לו נחת רוח, שנאמר ונסכו יין רביעית ההין, ולפיכך כי טובים דודיך מיין, מאותו היין המעורר אהבה ותשוקה, והכל כמו למטה כך נתעורר האהבה שלמעלה, שני נרות דולקות כאשר נכבה נר הגבוה, בעשן לוחט העולה מן הנר הדולק מלמטה נדלק הנר שהוא למעלה שי א"ר חזקיה כך הוא בודאי שעולם העליון תולה בהתחתון והתחתון בעליון, ומזמן שנחרב בית המקדש אין הברכות נמצאות לא למעלה ולא למטה, להראות שזה בזה תולה: (א - ע).

ישב רבי ברכיה ודרש, ישקני מנשיקות פיהו וגו'. מה היה רואה שלמה המלך שהוא הכניס דברי אהבה בין עולם העליון לעולם התחתון, והתחלת השיר שהכניס אהבה ביניהם הוא ישקני, אלא זה נתבאר וכך הוא שאין אהבה של התחברות רוח ברוח מלבד נשיקה, והנשיקה בפה

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שהוא מקור הרוח ומוצאו, כאשר מנשקים זה לזה מתחברות הרוחות אלה באלו ונעשין אחד, ואז היא אהבה של אחדות, בספרו של רב המנונא סבא הראשון הי' אומר על מקרא הזה, נשיקת אהבה נתפשטת לד' רוחות, וד' הרוחות הן נדבקות יחד, והן תוך סוד האמונה, ועולות בארבע אותיות, ואותן האותיות של השם הקדוש תלויות בהן, והעליונים והתחתונים תלויים בהן, והשיר של שיר השירים תולה בהן, ואיזו הן, אהבה, והן מרכבה העליונה, והן התחברות ודבקות ושלימות של הכל, אלו האותיות ד' רוחות הן, והן רוחות של אהבה ושמחה מכל אברי הגוף בלי עצבות כלל, ארבע רוחות הן בנשיקה שכל אחת ואחת נכללת בשניה, וכאשר רוח אחת נכללת בשניה, ואותה השניה נכללת בראשונה ונעשו שתי הרוחות כאחת, כאשר מתחברות בדביקות אחת אז הן ארבע בשלימות, ונובעות זו בזו ונכללות זו בזו, וכאשר (נפרשות) מתפשטות נעשה מאותן ד' רוחות פרי אחד, והוא רוח אחד הנכלל מן ד' רוחות, וזה עולה ובוקע רקיעים, עד שעולה ויושב אצל היכל אחד שנקרא היכל האהבה, והוא ההיכל שכל האהבות תלויות בו, ואותו הרוח כך נקרא אהבה, וכאשר זה הרוח עולה נתעורר אל היכל ההוא להתחבר עמו למעלה, ארבע אותיות הן אצל ארבע הרוחות והן אהבה, והפרי שלהן אהבה, כשמתחברים אלה באלו מיד נתעורר זה בצד זה וזה בצד זה [כשנתעורר] א מיד יוצאת ה ומתחברת בא, מתדבקת בדביקות באהבה, ונתעוררות ב' אותיות האחרות בה ונכללות רוחות ברוחות בדביקות האהבה, ופורחות אלו האותיות מהן באותו רוח העולה, ומתעטרות בו כראוי, כיון שהולך ועולה אהבה ההוא בשלימות כשהוא כלול בכל אותן ארבע הרוחות, הוא פוגע בממונה אחד עליון גדול הממונה על אלף ותשע מאות ותשעים רקיעים, והוא ממונה על המשכת י"ג נהרי אפרסמון טהור, שנמשך מן סוד הטל שלמעלה, ואותה המשכה נקראת

## \*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

מים רבים, כיון שפוגע באותו השר שעל המחנות עומד אצלו<sup>י</sup> ואינו יכול לעכב אותו והוא עובר בהן, עד שנכנס לתוך היכל אהבה, על זה אמר שלמה בסוף שירתו מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה, מים רבים, אלה הם מים העליונים שנמשכים מתוך טל העליון, ונהרות לא ישטפוד, אלו אותן נהרי אפרסמון טהור שהם שלשה עשר, ממונה ההוא הוא המלאך הנשלח מלפני הקב"ה, וזה הוא שר המחנות הקושר כתרים לרבנו, (סודו) [הוא] אכתריאל הקושר כתרים לרבנו בשם המפותח החרות יהוה יח צבאות, וכיון שנכנס לתוך היכל אהבה נתעורר אהבת נשיקות העליונות, שנאמר וישק יעקב לרחל, להיות נשיקות אהבה העליונה כראוי, ואותן הנשיקות הן התחלת ההתעוררות של כל אהבה והתחברות והתקשרות שלמעלה, ולכך התחלת שיר השירים היא ישקני, מי ישקני, הוא הנסתר תוך הסתרה העליונה<sup>י</sup> ואם תשאל היתכן שהנסתר מכל הנסתרות תלויות בו נשיקות והנשיקות מגיעות למטה, בוא וראה נסתר כל הנסתרות אין בו כל ידיעה, אלא שנתגלה ממנו אור אחד דק ונעלם, ואינו נתגלה אלא בנתיב דק אחד שמתפשט מתוכו, והוא אור המאיר לכל<sup>י</sup> וזו ההתעוררות של כל סודות העליונים, והוא נעלם, לפעמים נעלם ולפעמים נגלה, ואע"פ שאינו נתגלה כלל, מ"מ התעוררות של עליית הנשיקות בו תלויות<sup>י</sup> ומתוך שהוא נעלם התחלת השיר בדרך נסתר הוא, אבל אם בו תלויות מה ענין יעקב כאן<sup>י</sup> שהרי בו תלויות הנשיקות, אלא ודאי כך הוא, ישקני, זה הנסתר למעלה, ובמה, באותה מרכבה (מנורה) העליונה, שכל הגוונים תלויים ומחוברים בו, וזה הוא יעקב<sup>י</sup> כמו שאמרנו שהדביקות להתחבר בהמלך תולה ביעקב בנו, ועל כן כתבי מנשיקות פיהו כי טובים דודיך, חוזר בזה אל השמ"ש המאיר לה להלבנ"ה מתוך הארת אותן ספירות העליונות, הוא מקבל האור של כלן ומאיר להלבנ"ה, ואותן הספירות שמזדוגות עמו מאיזה מקום מאירות,

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

חוזר ואומר מיין, מאותו יין המשומר, מאותו יין שהוא שמחת כל השמחות, ואיזה הוא אותו יין שנותן חיים ושמחה לכל, זה אלהים חיים<sup>ע</sup> הוא היין שנותן חיים ושמחה לכל, ועוד מיין, מן השם ההוא שנקרא יהוה<sup>ע</sup> זה הוא יין של שמחה של אהבה של רחמים, ומזה היין כלם מאירים ושמחים: (ב - קמו.)

לריח שמניך טובים שמן תורק שמך וגו'. פתח רבי שמעון ודרש, לריח שמניך טובים וגו', מקרא זה עיינתי בו וכך הוא, לריח, איזה ריח, ריח הקטרת שהוא זך וטוב ופנימי מהכל<sup>ע</sup> וכאשר עולה ריח ההוא להתקשר באותו שמן המשחה של הנחל הנובע, נתעוררים זה בזה ומתקשרים יחד, ובכן אותו השמן טוב להאיר, ככתוב לריח שמניך טובים, ואז הורק השמן ממדרגה למדרגה באותן המדרגות הנקראות שם הקודש<sup>ע</sup> זש"כ שמן תורק שמך, על כן עלמות אהבוך, מהו עלמות, כמו שביארנו עלמות עולמות ממש, ד"א על כן עלמות אהבוך, ככתוב (תהלים מז) על עלמות שיר, והכל אחד<sup>ע</sup> ובספרו של רב המנונא סבא נאמר מהו עלמות, ככתוב (משלי לא) ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה, נערותיה אלו העולמות אהבוך<sup>ע</sup> לברך את שמך ולומר לפניך, ומשם נשפע ברכות לכל התחתונים, ומתברכים העליונים והתחתונים: ד"א ע"כ עלמות אהבוך, יפה הוא מי שאומר על מות אהבוך<sup>ע</sup> שהרי בדבר זה שרי הדינים נמתקים, ולפי שזה הקטרת מתקשר בשמן העליון, יותר חשוב הוא לפני הקב"ה מכל קרבנות ועולות, לכך אמרה כנסת ישראל אני כקטרת ואתה כהשמן, משכני אחריו נרוצה וגו', נרוצה, ככתוב על כן עלמות אהבוך, אני וכל המחנות, שהרי כלם בי נאחזים, ועל כן משכני, שהרי בי תלויים, הביאני המלך חדריו, אם יכניסני המלך בהכלו נגילה ונשמחה בך<sup>ע</sup> אני וכל המחנות, למדנו בשעה שכנסת ישראל שמחה ומבורכת כל המחנות שמחים, והדין אינו שורה אז בעולם, ועל זה כתוב (תהלים צו) ישמחו

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

השמים ותגל הארץ: (ג - נח):

עוד א"ר שמעון לריח שמניך טובים וגו'. מקרא זה עיינתי בו והוא סתום בסוד עליון, יש ריח ויש ריח, והרבה ריחות הם.. לריח, זו היא נקודה העליונה העומדת בסתר מתוך אותו הנסתר בכל הסתרות של כל הנסתרים, שלא נודע כלל, וזאת הנקודה היא ריח מאותו הסתר מכל, ובשביל ריח הזה כל אותן השמנים והבשמים כלם מאירים ונקראים טובים<sup>ע</sup> לפי שזה מעמידם להיות כלם קשר אחד מאירים כאחד, ואם לא אין נקראים טובים, לפי שכאשר ריח העליון הזה נכנס בסתר לתוך נחל העמוק וממלא אותו כראוי, אז כל המדרגות נקראות טובים: (ז"ח)

פתח עלם ההוא ואמר, לריח שמניך טובים, לריח, איזה ריח, אלא יש ריח ויש ריח, ריח הקרבנות וריח הקטרת, ריח הקרבן מקרב ומייחד כל אותן השבטים של היכל בית דוד<sup>ע</sup> וריח הקטרת מקרב ומייחד ומאיר לאותן מאורות העליונים בהארת אפרסמון הטהור<sup>ע</sup> וע"כ שני מזבחות היו, מזבח הקטרת ומזבח העולה, מזבח הקטרת הוא פנימי, מזבח העולה הוא מבחוץ, ריח מזבח העולה מתקן להאיר מאורות התחתונים, ריח מזבח הקטרת מתקן להאיר מאורות העליונים, וע"כ לריח שמניך טובים<sup>ע</sup> לריח של הקטרת ההוא שמניך טובים.. שאותן המאורות מאירים ונוצצים, כתוב כאן טובים, וכתוב שם וירא אלהים את האור כי טוב: (ז"ג השמטה לבראשית)

לריח שמניך טובים. אמר רב המנונא סבא אלה הם ימים הטובים שנקראים טובים, והם תפילין של ראש, אותן התפילין הקב"ה מניחם, ולכך נקראים טובים, לפי שהם מאירים בהראש של קדושה העליונה, ובכל מקום ימים טובים הם התפילין של ראש שהקב"ה מניחם, חול המועד שלא נקרא יום טוב היינו תפילין של יד, שהרי אין לה להלבנ"ה

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אור של עצמה אלא מהארתו של יום טוב, תפילין שעל הזרוע שהיא תפלה של יד אינה מאירה אלא מן הארת תפילין של ראש, תפילין של ראש היינו ימים טובים, תפילין של יד היינו חול המועד, יפה אמר רב המנונא וכך הוא, וע"כ חולו של מועד הוא לענין מלאכה כעין יום טוב, ונצרך לשמחה כעין יום טוב, ולפיכך באלה הימים שהם התפילין של רבון העולמים אסור להניח תפילין אחרים, שהרי אלה הימים שהם תפילין העליונים שרוים על ראשי ישראל.. ואסור להעביר התפילין של רבון העולמים מעל הראש להניח תפילין אחרים, שהם התבנית והצורה למטה, משל למלך שחפץ לעשות שמירה לעבוד, א"ל עשה לך כצורת החותם שלי, וכל זמן שהצורה הזאת תתראה עליך כלם יחרדו ויפחדו ממך, אח"כ מתוך אהבה יתרה שאהב אותו המלך נתן בידו חותם טבעת היקרה שלו, כיון שאחו חותם היקר של המלך בידו הניח ממנו צורת החותם ההיא שהוא עשה, ואם עבד הזה מדחה לחותם טבעת היקר של המלך בשביל צורת החותם ההיא שהוא עשה, ודאי בן מות הוא, לפי שעשה בזיון לחותם היקר של המלך ולא דאג על כבודו, ולפיכך אסור לעם הקדוש לדחות חותם היקר של המלך השורה עליו בשביל צורה זו שהם עשו.. וע"כ לריח שמניך טובים, ביום טוב מן ריח העליון ההוא, שמניך טובים, אלו תפילין של ראש, שמן תורק שמך, בחול המועד, זו תפלה של יד העולה להתאחד בדרך נסתר עם תפילין של ראש על כן עלמות אהובך, ביום טוב האחרון של חג, שהרי אז תפלה של יד משתלמת ונוארה בשלימות, לחלק שפע לכל אותן המחנות והחילות למעלה ולמטה שנקראים עלמות, וע"כ עלמות אהבוך: (ז"ח)

משכני אחרין נרוצה וגו'. פתח רבי שמעון ואמר, כתוב (ויקרא כו) ונתתי משכני בתוכם וגו', בוא וראה הקב"ה נתן שכינתו בין ישראל, להיותה רובצת עליהם כאם על בנים, ולהגן עליהם בכל הצדדים, וכל זמן שהאם

## \*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הקדושה הזאת שוכנת עליהם הקב"ה בא לדור עמהם, לפי שהקב"ה אל יעזבנה לעולם, וכל החביבות שלמעלה עליה היא, ולפיכך נתנה להיותה משכון בין ישראל, להודיע שלא ישכחם ולא יעזבם לעולם, מפני מה, לפי שהמשכון הזה ביניהם, והיא אומרת, משכון נעשיתי בתחתונים, אהיה משכון גם אצלך לעלות אליך, ואני ובני אחריך נרוצה.. ובשעה שעולה התעוררות מלמטה בסוד הקרבנות, כמו שנאמר אשה ריח ניחוח לה, היא עולה ואומרת אל אהובה, משכני, שלח ימינך אצלי לקבלני ולהעלות אותי מצד ההתעוררות של שמאלך וימינך תחבקני, כך אומרת אשה אל הריח, הריח אל ניחוח, ניחוח לה"י ובכן אחריך נרוצה, מהו נרוצה, נהיה ברצון, כמו שנאמר (ויקרא א) ונרצה לו לכפר עליו, וכמו שנאמר (בראשית מא) ויריצוהו מן הבור, מהו ויריצוהו, שהרציאו ופייסו אותו בדברים טובים של רצון טוב, לפי שהי' נעצב מאותו הבור, ולכך אחריך נרוצה, נהיה בהתרצות ברצון שלם כראוי.. מכאן שרצון וברכות לא נמצאות אלא במקום שזכר ונקבה מתחברים יחד, ולפיכך משכני אצלך תחלה, בשביל שתקבל רצון מהמקום שכל הרצונות נובעות משם"י ואח"כ אחריך נרוצה, נהיה בהתרצות יחדו, ואם לא תמשכני אצלך, רצון העליון לא ישכון עליך, שהרי זכר בלתי נקבה אין הברכות נמצאות בו:

הביאני המלך חדריו נגילה ונשמחה בך. הביאני המלך חדריו, באיזה מקום, באות ה"י שהרי התפשטות שלמעלה סוד מלך העליון היא האות ה, וזה שנכנס אליו אני היא"י ולפיכך אני בשבחה יתרה ובהתרוממות כבוד וגדולה, ולכן אע"פ שאני בשפלות אצלך"י אני וחילותי נגילה ונשמחה בך, שמחה ותשוקה יש לנו להיות אצלך ולא להפרד ממך, שהרי כל שמחה ותשוקה אינן אלא בך, כי אין שמחה ותשוקה לאשה אלא בבעלה, ולא באמת ואביה, הביאני המלך חדריו, אלו הם חדריו גן

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

העדן, ואם תשאל הלא היא הגן עדן, ואיך היא אומרת כך, אלא שהם אותן חדרים העליונים שהג"ע ניזונת מהם ונקראת בשמותם<sup>ע</sup>:

נגילה ונשמחה בך. הלא היא והצדדים שלה<sup>י</sup> לפי שהיא נתקנת ביופי תיקונה להתחבר, להיות השם שלם בחיבור אחד, שכאשר היא עולה אז השם הוא שלם, היינו סוד השם יהוה אלהים<sup>ע</sup> ואם תשאל הלא כאשר היא עולה להתחבר אז נשתלם השם יהוה ולא יותר<sup>י</sup> ואיה הוא הסוד של השם אלהים, אלא כאשר נעשה השם בשלימות אז היא נכללת למעלה ולמטה, למעלה בהשם יהוה, ולמטה בהשם אלהים, ובכן היא נשתלמת למעלה ולמטה בכל:

נוכירה דודיך מיין משרים אהבוך. מי הם אותן מישרים אלו יה שהאבהה שלהן היא אלו, והם בכל הסכמתם וברצון אחד אל ו<sup>י</sup> ועל כן משכני אצלך להיות עמך, שהרי אותיות הקדושות העליונות יה כשמתחברת עמהן והרי זה שם קדוש עליון, ה היושבת תחת אותו השם אין לה אור מעצמה כלל, ותשוקתה לעלות אליו ולהתחבר עמו, ואין לה לעלות אלא ברשות, וזהו שהיא אומרת משכני להיות עמך בחיבור אחד, הביאני המלך חדריו, ויפאר אותי בכל מיני תיקונים בתפארת עליונה, בשביל להיות אצלך, וע"כ נגילה ונשמחה בך, אני עם כל התיקונים שלי כאשר אהיה אצלך בחיבור אחד, נוכירה דודיך מיין, נרוה לכל אחד ואחד ונשמחם מאותו היין המשמח לכל, ולא נחדל מלשמח אותם, שהרי מישרים אהבוך, לא יחדלו מלתת לך, יען כי והם אהבוך ליתן לך להשפיע בך ולהאיר לך: (ו"ח)

עוד א"ר שמעון משכני אחריק נרוצה. מהו משכני, אלא משכני באותיות השם הקדוש, שכאשר מתחברים שני השמות יחד, שהם שם שלם יהוה אלהים, שם הראשון מושך אצלו את השם השני, ומה שאומרת אחריק



## \*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

נרוצה ולא ארוצה, לפי שהשם הזה שנקרא אלהים הרבה מרכבות  
 והרבה בתי דינין נכללים ומחוברים בו, וע"כ כתוב אחריו נרוצה, רבים  
 הם הנכללים בשם הזה, והוא הכל שם אחד, כי כאשר שם הראשון  
 מושך לשם השני, או הכל הוא חבור אחד של שם אחד, ועליונים  
 ותחתונים וכל המדרגות נקשרים זה בזה, להיות כלם קשר אחד וחבור  
 אחד ויחוד אחד:

הביאני המלך חדריו. המלך, זו קדושה העליונה, חדריו, אלו חדרים  
 העליונים והיכלות הקדושים של מרכבות העליונות, חדר הראשון הוא  
 אור המאיר מצד הימין, אור המאיר מקצה העולם ועד סוף העולם, אור  
 שכל האורות נכללים בו, אור של ארבעה גונים חקוקים בארבעה צדדי  
 העולם, ונקרא אל גדול, אור שהופיע לראשונה, היכל וחדר הראשון, וזה  
 הוא האור שמתאחד לראשונה בהסוד שנקרא יהוה, חדר השני הוא אור  
 חשוך היוצא מצד אור הראשון, וזה הוא אור אדום חשוך, והוא נקרא  
 אלהים, והוא בצד השמאל להתקשר באור הראשון, שני היכלות האלה  
 הם המתקשרים ומתחברים זה בזה יאהלוההים, בהיכלות האלה מדרגה  
 התחתונה נאחותי ומלך העליון מכניסה לאותן היכלות הקדושים, נגילה  
 ונשמחה בך, אניוכלם בשעה שנתקשר יחד בקשר אחד, נגילה ונשמחה  
 באותן כ"ב אותיות של אל"ף בי"ת שנקראות ב"ך, ככתוב אשר נשבעת  
 להם ב"ך, ב"ך יברך ישראל.. ב"ך ודאי, שהרי כל האותיות מקבל זה  
 היסוד הקדוש, הסוד של ב"ך.. נזכירה דודיך מיין, מיינה של תורה,  
 דודיך, אלו ע' ממונים הסובבים כסא הקדוש, והם שרים מושלים  
 ולוקחים דין מן יין ההוא, וע"ז כתוב אשקך מיין הרקח, ואותן ע' דודים  
 אלו הם.

אכתריאל מיכאל גבריאל רפאל אוריאל הודריאל נוריאל (קמץ)  
 קדומיאל מלכיאל צדקיאל (פתח) פדיאל תומיאל חסדיאל (צרי) צוריאל

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

רויאל יופיאל (סגל) סוריאל גזריאל להמיאל (שבא) שבניאל ברקיאל אהיאל (חולם) חוניאל ומיאל לעדיאל מלכיאל (חירק) חוקיאל יעזריאל רחמיאל קמואל (קבוץ) קפציאל ברכיאל ודריאל צפיאל (שורק) שמעיאל וחניאל רהטיאל קניאל (תשרק) תומיאל שכניאל רביאל קטוריאל (צפעס) צחיאל פניאל ענאל ספריאל (נמלכ) נפליאל מלטיאל להודיאל כוכביאל (יטחו) יהואל טהוריאל חפניאל זכריאל (והדג) ועריאל הדרניאל דהריאל גדיאל (בא) בואל אורפניאל (שבא) שמשיאל בריאל אהניאל (חולם) חכמיאל וקשיאל להריאל מחניאל (קמץ) קדושיאל מבניאל צפניאל: (הערה) [בשמותע ' המלאכים יש הרבה נוסחאות בזהר בתקוני זהר ובוהר חדש, ומי יוכל לדעת איזה נוסח הוא העיקר.]

אלו כלם בכלל אחד, תחתונים מתוך עליונים, וכלם מאירים ונוצצים מתוך אותו יין המשומר<sup>ע</sup> העליונים שהם נסתרים נקראים חיות נסתרות, שהם רצוא ושוב, והם מאירים מתוך עולם העליון עולם הבא<sup>ע</sup> ואלה התחתונים מאירים ונוצצים מתוך אותו האור טמיר ונעלם שאלו נוצצים, וכלם מיי"ן, מאותן שבעים השמות שהם אורות נעלמים, שהרי אותן שבעים הסובבים לכסא הקדוש מלמטה כלם מאירים ונוצצים מאותן שבעים הפנימים, וזה הוא מיי"ן, מאותן מאורות העליונים שהם יינה של תורה, ואותן מאורות העליונים המאירים את הפנים ואת הספירות הם שבעים השמות שהקב"ה נקרא בהם: (ז"ח)

שחורה אני ונאווה בנות ירושלים וגו'. אמר רבי שמעון נר המערבי כאשר הוא מושל וקים אצל נר המזרחי<sup>ע</sup> זה שחור וזה לבן, כמה הוא יפה באותו אור הלבן, בהארת הנר שני אורות מתחברים כאחד, התחתון שחור העליון לבן, זה מושל על זה, אור הלבן על השחור, ועם כל זה כמה היא יפה עם התיקונים אשר תחיתה<sup>ע</sup> הרבה תיקונים קיימים תחיתה, נר פתילה ושמן, והיא עומדת בגדלות עליונה מפוארה באותו

## \*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אור הלבן, כך הן בנות ירושלים<sup>ע</sup> אלו התיקונים שלמטה הקיימים תחתיה ביופי שלה, כאהלי קדר כיריעות שלמה, זה שחור וזה לבן:

ועוד שחורה אני ונאווה, שחורה אני מצד שלמטה, ונאווה אני מצד התכללות שלמעלה, שחורה אני בראותי כמה רשעים המרגיזים לאדון הכל, ואני מפרנסם בצד אותה ההתכללות שלמטה אשר בי, ונאווה מצד שלמעלה, בנות ירושלים, אע"פ שירושלים ובית המקדש הכל אחד, אבל ביהמ"ק הוא יותר בהרבה קדושות בהרבה הטבות, ביהמ"ק לבד וירושלים לבד, ובית קדש הקדשים בפנימיות מהם, שהוא פנימי מכלם, וזה בשעה שהמטרונה מתקשטת ומבקשת להתקרב ולהתיחד עם בעלה, היא אומרת למחנותיה, שחורה אני מצד שלמטה, ונאווה בהתכללות הצד שלמעלה ביותר, לפי שנאמר ואתם הדבקים בה' אלהיכם, ישראל דבקים בה' בתקון ההוא יותר מכלם.. והמטרונה אינה אומרת כך אלא כשהיא יוצאת החוצה לשאר המחנות, בכך אומרת לאותן שמבפנים היודעים בתכשיטיה, ויפארוה בעדי עדיים, ישקני מנשיקות פיהו, כמה אני מתוקנת ביופי לקבל הנשיקות מן המלך<sup>ע</sup> ולאותן שמבחוץ שאין יודעים בתכשיטיה אומרת שהיא שחורה מצד התחתונים, מצד ההתכללות שלמטה, כדי שלא יביטו בעין רעה לקטרג על התחתונים, שהרי אין להם קנאה אלא בתחתונים, שכאשר התחתונים בהטבה הם מקנאים אותם ביותר, ואם תשאל הלא אין להם קנאה, ביניהם אין קנאה, אבל על אחרים יש להם קנאה, ולפי שהיא כאם על בניה לישראל, לכן אותו תיקון היפה והמפואר מהכל שהוא מצד ההתעללות שלמטה שבעבורו תעלה למעלה, היא תסתירהו אצל המחנות שמבחוץ, כדי שלא יתקנאו ולא יקטרגו על ישראל, ולפיכך אל תראוני שאני שחרחורת, אל תסתכלו באותו התיקון לפי שאני שחרחורת, ולפי שבכל התיקונים שלה אין לה תיקון יפה ומפאור בהתנשאות לעלות לקודש, מלבד אותו התיקון

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שמצד ההתכללות שלמטה, ע"כ אומרת להם שחורה אני ונאווה:

ועוד שחורה אני ונאווה. שחורה אני מצד שלמטה, ונאווה אני מצד התכללות שלמעלה, שחורה אני בראותי כמה רשעים המרגיזים לאדון הכל, ואני מפרנסם בצד אותה ההתכללות שלמטה אשר בי, ונאווה מצד שלמעלה, בנות ירושלים, אע"פ שירושלים ובית המקדש הכל אחד, אבל ביהמ"ק הוא יותר בהרבה קדושות בהרבה הטבות, ביהמ"ק לבד וירושלים לבד, ובית קדש הקדשים בפנימיות מהם, שהוא פנימי מכלם, וזה בשעה שהמטרונה מתקשטת ומבקשת להתקרב ולהתיחד עם בעלה, היא אומרת למחנותיה, שחורה אני מצד שלמטה, ונאווה בהתכללות הצד שלמעלה ביותר, לפי שנאמר ואתם הדבקים בה' אלהיכם, ישראל דבקים בה' בתקון ההוא יותר מכלם.. והמטרונה אינה אומרת כך אלא כשהיא יוצאת החוצה לשאר המחנות, בכך אומרת לאותן שמבפנים היודעים בתכשיטיה, ויפארוה בעדי עדיים, ישקני מנשיקות פיהו, כמה אני מתוקנת ביופי לקבל הנשיקות מן המלך ולאותן שמבחוץ שאין יודעים בתכשיטיה אומרת שהיא שחורה מצד התחתונים, מצד ההתכללות שלמטה, כדי שלא יביטו בעין רעה לקטרג על התחתונים, שהרי אין להם קנאה אלא בתחתונים, שכאשר התחתונים בהטבה הם מקנאים אותם ביותר, ואם תשאל הלא אין להם קנאה, ביניהם אין קנאה, אבל על אחרים יש להם קנאה, ולפי שהיא כאם על בניה לישראל, לכן אותו תיקון היפה והמפואר מהכל שהוא מצד ההתכללות שלמטה שבעבורו תעלה למעלה, היא תסתירהו אצל המחנות שמבחוץ, כדי שלא יתקנאו ולא יקטרגו על ישראל, ולפיכך אל תראוני שאני שחרחורת, אל תסתכלו באותו התיקון לפי שאני שחרחורת, ולפי שבכל התיקונים שלה אין לה תיקון יפה ומפואר בהתנשאות לעלות לקודש, מלבד אותו התיקון שמצד ההתכללות שלמטה, ע"כ אומרת להם שחורה אני ונאווה:

## \*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ועוד שחורה אני ונאווה, שחורה אני מצד שלמטה, ונאווה מצד שלכן אתן בנות ירושלים, הלא תקון שלי תולה בכם שאתם מחנות קדושים, ולפיכך אל תסתכלו באותו התיקון שמצד התחתונים<sup>ע</sup> ובכל היא כאם על בנים, כי הרבה מקטרגים הם העומדים שם, ואם יסתכלו באותו התיקון שמצד ההתכללות שלמטה כמה היא יפה וכמה היא מפוארה לעלות בו למעלה, יבואו לקטרג ולהזכיר חטאי ישראל, ועי"ז יעכבוה מלעלות למעלה להתחבר בבעלה, ולכך כאהלי קדר, מצד התחתונים, כיריעות שלמה, מצד שלכם, ולפיכך אל תראוני שאני שחרחרת, אל תסתכלו בי כלל בדבר אותן התיקונים שלי שהם מצד התחתונים, שהרי בשבילם גער בי השמש, ולא הוא בלבדו אלא בני אמי נחרו בי, אלה אבות העולם כשראו חשכות שלי מצד התחתונים, ואם תשאל היתכן לאמר כך, כן, משני טעמים ראוי כך, אחד מפני דרכי שלום, שלא יקטרגו על ישראל בניה, ואחד למען שלא יעכבו עליה מלעלות להתחבר בבעלה:

ועוד שחורה אני ונאווה, כלה ההיא שהיא בבחינת הלבנה כשהמקטרג גורם להחשיך אור הלבנה<sup>ה</sup>, השמ"ש אינו מתקרב אליה<sup>ע</sup> מלבד חוט אחד מחסד העליון שנתמשך עליה, ואותו החוט של חסד מבקיע בקליפה ההיא ומשבר כחה, ונותן להלבנה<sup>ה</sup> פאר ויופי, בכך היא אומרת שחורה אני מצד של ערלה, ונאווה מצד אותו חוט של חסד שנמשך עלי:

ועוד שחורה אני ונאווה. שחורה אני מצד חשך העליון כאשר מתגבר, כמ"ש (ישעי' ס) כי הנה החשך יכסה ארץ, ונאווה מצד האור הראשוני<sup>ע</sup> כמ"ש (מיכה ז) כי אשב בחשך, מצד של שמאל, ה' אור לי, מצד הימין:

ועוד שחורה אני ונאווה. שחורה אני, לפי שהתגבר הגלות על ישראל, ועם כל זה ונאווה, שלא נתערבו ישראל באומות, שבטי יה נכנסו ושבטי יה יצאו, כאהלי קדר, נשחרתי ביניהם, שגזרו על ישראל כמה גזרות

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

רעות, ועם כל זה אני כיריעות שלמה, במעשים טובים: (ז"ח)

שחורה אני ונאווה בנות ירושלים. אמר רבי שמעון אמרה כנסת ישראל לפני הקב"ה, שחורה אני בגלות, ונאווה אני במצות התורה, כי אע"פ שישראל בגלות אין עוזבים המצות, כאהלי קדר, שהם בני קטורה שפניהם שחורים תמיד, ועם כל זה אני כיריעות שלמה, כעצם השמים לטהר, שכתוב (תלים קד) נוטה שמים כיריעה, אל תראוני שאני שחרחורת, מפני מה אל תראוני שאני שחרחורת, לפי ששזפתני השמש, שלא הביט בי השמ"ש להאיר לי כראוי, ישראל מה הם אומרים, בני אמי נחרי בי, מי הם בני אמי, אלו השרים שליטים הממונים על שאר האומות, ד"א בני אמי ממש, ככתוב (איכה ב) השליך משמים ארץ וגו' וכאשר השליך משמים ארץ שמוני נוטרה את הכרמים, מפני מה, לפי שכרמי שלי לא נטרתי, ולמדנו הסוד שבני אמי ודאי הסכימו עלי, כלומר כאשר נתרקה ארץ משמים, כמו שביארנו בהכתוב (שמות ב) ותתצב אחותו מרחוק: (ג - גט)

רבי יהודה אמר שחורה אני ונאווה בנות ירושלים, שחורה אני, זו כנסת ישראל שהיא שחורה מן הגלות, ונאווה, שהיא נאה בתורה ובמצות ובמעשים טובים, בנות ירושלים, שבשביל זה זוכים לנחל ירושלים שלמעלה, כאהלי קדר, אע"פ שהיא שחורה בגלות, אבל במעשים היא כיריעות שלמה, של המלך שכל השלום שלו: (ב - יד).

פתח עלם ההוא ואמר. שחורה אני ונאווה בנות ירושלים וגו', אל תראוני שאני שחרחורת וגו', ענין זה כבר נתבאר, אבל בשעה שהיא תוך אהבה גדולה אצל אהובה, מתוך שאין יכולה לסבול ממעטת עצמה בקטנות מרובה, עד שאין נראה ממנה אלא כמו נקודה אחת קטנה, זו האות י, ובכן היא נסתרת מכל החילות ומחנות שלה, והיא אומרת שחורה אני,

## \*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שאין באות זו לבנונית בתוכה כבשאר אותיות, וזהו שחורה אני, שאין לי מקום להכניסם תחת כנפי, כאהלי קדר, למדנו שזו האות י שאין לה לבנונית בתוכה, כיריעות שלמה, זו ו, ולפיכך אל תראוני שאני שחרחורת, אל תביטו בי כלל, שאני נקודה קטנה, מה עושים האנשים גבורי חיל שלהי שואגים כאריות גבורים, ככתוב (תהלים קד) הכפירים שואגים לטרף, ומתוך הקולות ושאגות חזקים אשר שואגים כאריות האנשים גבורי כחי נשמע קולם אצל אהובה למעלה, וידוע מאת אהוביו שאהובתו היא באהבה אליו כמוהו, עד שאין נראה מן תבניתה ויפיה כלל, ובכך מתוך הקולות ושאגות של אותן גבורי כח שלה, יוצא דודה אהובה מתוך היכלו בכמה מתנות בכמה אוצרות בריחות של בשמים, ונכנס אצלה ומוצא אותה שחורה קטנה בלי תבנית ויופי כלל, מתקרב אליה מחבקה ומנשקה, עד שנתעוררת מעט מעט מתוך ריחות הבושם, ומתוך שמחת אהובה אליה נבנית, ונעשית בתיקוניה בתבניתה ביופיה אותה כמקדם, ואלה גבורי כח עשו לה שתשוב אליה תבונתה ויפיה, הכח וגבורה שלהם גרמו לזה, וע"ז כתיב (תלים קג) גבורי כח עושי דברו, עושי דברו ודאי, שמתקנים לו לאותו דב"ר ומחזירים אותו לתבניתו הראשונה"י וכיון שנתתקנה ונעשית בתבנותה יפה כמקדם, אז הם וכל שאר החילות עומדים לשמוע מה שהיא אומרת, והיא עומדת כמלך בין החילות שלו, וזהו עושי דברו ודאי: כדמיון הזה למטה בזמן שיש רשעים בדור, היא נתכסית וממעטת עצמה"י עד שאין נראה מכל תבניתה מלבד נקודה אחת, וכאשר באים גבורי כח וצדיקי אמת, כביכול עושים לאותו דב"ר, ונוארה מעט מעט, ונתתקנית בתבניתה ביופי שלה לאותה כמקדם: (ג - קצא).

אל תראוני שאני שחרחרת שזפתני השמש. אמר רבי שמעון כאשר המטרונה מתלבשת בדין לכלכל את העולם, בכך אומרת לבניה הקרובים

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

לה תוך ביתה, אל תראוני שאני שחרחרת, שהרי בודאי אם תהיו עמלים בתורה שנתתי לכם אל תפחדו, ואם לא תהיו עמלים בתורה תגרמו לי שבני אמי נחרו בי, שמוני נוטרה את הכרמים, לנטור לאומות העולם בעבורכם שאתם נפזרים ביניהם, להניק ולהשפיע להמונים שלהם מחנות של עכומ"ז, כרמי שלי לא נטרתי, אלה המונים הקדושים שלי, שאין ביכולתי לכלכלם כראוי בשמחה גדולה: (ז"ח)

רבי יהודה אמר אל תראוני שאני שחרחרת, מקרא זה נתבאר, אבל בזמן שהלבנ"ה נתכסית בגלות היא אומרת אל תראוני, לא שהיא מפקדת לבלתי לראותה, אלא לפי שהיא רואה תשוקת ישראל אליה להסתכל באורה, היא אומרת אל תראוני, אל תוכלו להסתכל בי, אל תראוני בודאי, מה הטעם, לפי שאני שחרחרת, לפי שאני בחשכות, מהו שחרחרת, שחורה היה צריך לומר, אלא חשכות כפולה, אחד ששזפתני השמש, שנתרחק ממני השמ"ש מלהאיר לי ומהסתכל בי, ועוד שבני אמי נחרו בי, ששזפתני, שזפתני היה צריך לומר, אלא רמוז הוא שמרמז בש"ש, שכאשר השמ"ש מאיר בששה מאורות מאיר"ו וכאשר נעתק אורו כל אותן ששה מאורות נעתק אורם, בני אמי, אלו הם הבאים מצד הדין הקשה"י נחרו בי, כמש"כ נחר גרוני, זש"כ (איכה ה) על צוארנו נרדפנו, שכאשר הלכו ישראל בגלות היו הולכים בידיים אסירות לאחור, וריחיים על צואריהם, ולא יכלו לפתוח פיהם, שמוני נוטרה את הכרמים, ללכת בגלות לנטור לשאר אומות בעבור ישראל, כרמי שלי לא נטרתי, שהרי אין ביכולתי לנטור להם כמו מקדם, כי מקדם נטרתי כרמי שלי וממנו נשתמרו שאר כרמים, ועתה אני נוטר שאר כרמים לבעבור כרמי שלי, שיהיה נשמר ביניהם: (ג - מה:)

בני אמי נחרו בי שמוני נוטרה את הכרמים וגו'. אמר רבי שמעון בני אמי, כמו שכתוב (איכה ב) השליך משמים ארץ, שכאשר חפץ הקב"ה



## \*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

להחריב ביתו שלמטה ולהגלות לישראל בין העמים, העברי הקב"ה מלפניו להיא א"רץ ונתרחקה ממנו, ככתוב (שמות ב) ותתצב אחותו מרחוק, וכאשר ארץ ההיא נתרחקה מן השמיים שלמעלה, זאת הארץ שלמטה חרבה וישראל נפזרו בין העמים, אמרה כנסת ישראל מי גרם לי זאת ומי עשה לי כך, בני אמי שנחרבו בי ונתרחקו ממני, בני אמי ודאי: (א - ריט.)

שמוני נוטרה את הכרמים וגו'. כאשר ישראל אין עושים חסד עם אנשים, ושאר אומות עושים חסד בעולם, אז אותן הברכות הנשפעות מלמעלה מצד הימין יונקים או תן שאר עמים, זש"כ שמוני נוטרה את הכרמים, אלו שאר האומות, כרמי שלי לא נטרתי, אלה הם ישראל, לפי ששאר האומות נמשך להם השפע, בשביל אותן החסדים שעושים עם האנשים, וישראל מרחיקים השפע מהם, מפני שאין רודפים לעשות חסדים כשאר עמים: (ב - רסו.)

הגידה לי שאהבה נפשי איכה תרעה איכה תרביץ בצהרים. אמר רבי שמעון הרי העירותי שבכל מקום שנאמר הגד הגיד ויגד, כלם עניני אגדה הם ויש לעיין בהם, וכאן כתיב הגידה לי, סוד של חכמה הוא.. כאשר ברא הקב"ה את העולם ואמר יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד, מתחת השמים בודאי, ונאמר ויקרא אלהים ליבשה ארץ, אז כל חדוה וכל שמחה וכל התיקונים נתתקנו, וכיון שכל התיקונים נתתקנו להמטרונה, בכך עלתה אל העולם שהוא בחינת זכר ואמרה, הגידה לי שאהבה נפשי איכה תרעה איכה תרביץ בצהרים, איכה איכה שני פעמים, רמוז על שני החרבנות, בית ראשון ובית שני, ולפיכך איכה תרעה בחורבן הראשון, ואיכה תרביץ בחורבן השני, שהרי השמחה שלנו היא טוב ויפה, ומתוך שמחה זו יש לי לבקש על שני המקדשים, אחד מקדש העליון, ואחד מקדש התחתון, שלמה אהיה כעוטיה, אלמלא אותן שני

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

פעמים שאני עתידה לקרות איכה, שלמה אהיה, בשלום אהיה בלי גלות כלל, בשלום על בני למטה, כעוטיה, כמו שכתוב (שמואל א' כח) והוא עוטה מעיל, אהיה נעטפת במעטפה של קדושה העליונה, שהוא השם הקדוש יה, שלמה אהיה, בשלום אהיה בכל שלמות שלמעלה, כעוטי"ה, כעוטה יה, להיות בכל שלמות העליונה על עדרי חבירך, אלו מדרגות הקדושות שכלן כדמיון שלמעלה: ובכן הוא משיב לה ומתחיל מן דבור האחרון של השבח הזה ואומר, אם לא תדעי לך היפה בנשים, אם את אינך יודעת השני איכה איכה למה הם, צאי לך, צאי וראי בעקבי הצאן בשביל מה יהיו חורבן בית ראשון ובית שני, צאי לך בעקבי הצאן ורעי את גדיותיך, ותדעי בשביל מה החרבנות של משכנות הרועים, שהרי עתידים לבטל התורה בבית ראשון ובבית שני: (ז"ח)

עוד פתח רבי שמעון ואמר, כתוב (דברים ד) וידעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד, זכאים הם העמלים בתורה להבין בהחכמה של רבונם, והם היודעים ומסתכלים בסודות העליונים.. החכמות שנצרך לו לאדם לדעת מרובות הן: אחת, להבין את גופו ולהכיר מי הוא, איך נברא, ומאין בא, ואנה ילך, ותיקון הגוף איך נתתקן, ואיך הוא עתיד לעמוד בדין לפני ממההב"ה: ואחת, להבין ולהסתכל בסוד הנשמות, מה היא הנפש הזאת שבגופו, מאין באה, ובשביל מה באה בגוף הזה של טפה סרוחה, שהיום כאן ולמחר בקבר: ואחת, להסתכל בעולם הזה, להבין בשביל מה נתתקן זה העולם שהאדם עומד בו, ואח"כ לעיין בסודות עליונים של עולם העליון להכיר את רבוננו, להבין ולהסתכל בסודות רבוננו, וכל זה יכול האדם להבין מתוך סודות התורה, בוא וראה כל מי שהולך לעולם ההוא בלי ידיעת החכמה, אפילו אם יש בו מעשים טובים הרבה מוציאים אותו מכל שערי עולם ההוא, ועל זה כתוב הגידה לי שאהבה נפשי, אתה

## \*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אהוב נפשי הגידה לי בסוד החכמה העליונה, איכה תרעה, איך אתה רועה ומנהיג בצהרים, בעולם העליון ההוא, למדני סודות החכמה שאינני יודע ולא למדתי עד עתה, למען לא אהיה בבושה כעוטיה על עדרי חבריך, לפני אותן מדרגות העליונות שאני עתיד לכנוס ביניהן, שהרי עד עתה עוד לא עיינתי בהם: בוא וראה מה כתוב אם לא תדעי לך היפה בנשים, אם את תבוא בלי ידיעה ולא הבנת בחכמה טרם שתבוא לעולם ההוא, ולא ידעת בסודות של עולם העליון, צאי לך, אין את כדאי לכנוס לכאן בלי ידיעה, אכן כאשר את עדיין בעולם שלמטה צאי לך בעקבי הצאן, מי הם עקבי הצאן, אלה הם הצדיקים אשר האנשים דשים אותם בעקב, שהם יודעים סודות העליונים של רבונם, ועל ידם תבין להשכיל ולדעת, ורעי את גדיותיך, אלה הם תינוקות של בית רבם, נערים שהם בבתי מדרשים ולומדים בתורה, על משכנות הרועים, על אותן בתי כנסיות ובתי מדרשות אשר שם לומדים בתורה, ואע"פ שהם אין מבינים עוד, אבל אתה תבין מתוך דברי חכמה שהם אומרים: (ז"ח)

עוד פתח רבי שמעון ואמר, כתוב ויברא אלהים את שני המאורות הגדולים וגו', בתחלה שני המאורות היו שקולים זה לעומת זה כמו שביארו החברים, אמרה הלבנה לפני הקב"ה, הגידה לי שאהבה נפשי איכה תרעה, איך איפה אפשר לך להנהיג את העולם בשני כתרים כאחד, איכה תרביץ בצהרים, שהרי אז אין ביכולת הלבנה להאיר, ואי אפשר לך להנהיג בשני כתרים יחוד בשמש ובלבנה, שהרי הלבנה איזה אור יש לה בצהרים, לפיכך אי אפשר לך להשתמש בשני כתרים יחוד, שלמה אהיה כעוטיה, איך איפה אני אהיה מעוטפת בצהרים, כאשר אור הגדול של השמש יהיה הולך וחוק, הרי אז אני אהיה מעוטפת בבושה לפניו ולא אוכל לשמש לפניך, ולכך איך אתה תוכל להנהיג ולהשתמש

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

בשני כתרים יחוד, אמר לה הקב"ה, הן שמעתי לדברייך, לכי ומעטי עצמך, אם לא תדעי לך היפה בנשים, שאמרת אי אפשר לי להנהיג העולם בשני כתרים יחוד, לכי ומעטי עצמך ותהי ראש לשועלים, צאי לך בעקבי הצאן, צאי ותהי למלך על כל התחתונים, ותנהג לכל אחד ואחד כראוי לו, והיי שולטת בלילה בודאי, צאי ומעטי עצמך וכך ראוי לך: (ז"ח)

הגידה לי שאהבה נפשי וגו'. על פיו של אליהו נחרץ, כאשר המטרונה ההיא עולה למעלה ומתרחקת מן חילותיה ומחנותיה בסוד האות י, היא אומרת הגידה לי שאהבה נפשי אתה אהוב נפשי איכה תרעה, כיון שאני נקודה אחת בלי התפשטות כלל, שהלא אני נכללת בפני עצמי ואין ביכולתי לקחת וליתן, לפי שאני יושבת קמוטה בפני עצמי בנקודה אחת.. זו האות י הקטנה מכל האותיות, שלמה אהיה כעוטיה, נכללת בפני עצמי שאין לי התפשטות בכל הצדדים כלל, לפי שהאות י סתומה מכל הצדדים יותר מכל שאר האותיות, וכאשר המלך יחפץ לכנוס בתוכה כמש"כ (קהלת ט) ובא אליה מלך גדול, אומר לה, אם לא תדעי לך היפה בנשים צאי לך, התפשטי עצמך בכל הצדדים, ותקבל עדנים ותענוגות באותה ההתפשטות, ומה היא התפשטות ההיא, בעקבי הצאן, שתיעשה כאותה הסוכה האחת השומרת עדרי הצאן, וזו היא האות ה, ובשביל זה לא נכתב צאי אלא צאי לך, כמש"כ (ישעי נד) הרחיבי מקום אהלך ויריעות משכנותיך יטו, שהרי בתחלה לא היתה אלא נקודה אחת שחורה סתומה בתוכה, ועתה שבעלה התחבר עמה הוא אומר לה צאי לך, הרחיבי מקום אהלך, התפשטי עצמך, ובכן ורעי את גדיותיך, תוכלי לקבל עדנים ותענוגות, שהרי בשעה שהיא נקודה אחת ועולה למעלה, ומלך עליון ההוא יורד אליה להתחבר בה, הוא דופק בנקודה הזאת ומתפשטת בכל הצדדים, ונעשית נקודה הזאת לאות ה, ונשתלמת מכל

## \*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

הצדדים ומקבלת עדנים ותענוגות, בכך אומר לה ורעי את גדיותיך, קחי הארות ומזונות ולכי ותחלק לכל אותן החילות והמחנות שלך קטנים וגדולים ותני למו, על משכנות הרועים, אלה הם הרועים מנהיגי העולם י לתת להם ממשלה וגבורה לכל אחד ואחד כראוי לו, וכל זה נעשה בהתפשטות נקודה הזאת, שהיתה סתומה מקודם לזה: (ז"ח)

תו פתח ואמר, הגידה לי שאהבה נפשי וגו', בלאו דברי אהבה מושכת אליה המטרונה להקב"ה ואומרת אליו, הגידה לי שאהבה נפשי, אתה שכל אהבת נפשי בך, אם לא תתחבר עמי איכה תרעה את העולם, איך תקבל השפע מעומק העליון לך ולאחרים, שהרי הברכות שלמעלה אינן שריות אלא במקום של זכר ונקבה, שלמה אהיה כעוטיה, איך איפה אהיה בבושה כשיבקשו ממני מזון בני האבות שהם עדרי חבריך, עדר ה' ממש, הם עדרים הקדושים הסמוכים על שלחני, והקב"ה מה משיבה, אם לא תדעי לך היפה בנשים צאי לך בעקבי הצאן ורעי את גדיותיך אמר לה הקב"ה, הרי לך עצה טובה, צאי לך בעקבי הצאן, אלו צדיקים תמימים שתתעטרי בהם לפני, ורעי את גדיותיך וגו', אותן הנמשכים אחריך, ואותן רשעי הדור יתמשכנו בעונותם, תכי אותם ברצועה ולא יוסיפו לחטא, ותשמר לבניך ההולכים אחריך שלא יתמשך גם עליהם דין האמת: (ז"ח)

הגידה לי שאהבה נפשי וגו'. אמר רבי אבא בוא וראה מקראות האלו כנסת ישראל אמרתן למלך הקדוש, הגידה לי שאהבה נפשי, ככתוב את שאהבה נפשי ראיתם, ועל המלך הקדוש זאת נאמר, אתה שאהבה נפשי איכה תרעה, בספרו של רב המנונא סבא נמצא, כל זמן שכנסת ישראל נמצאת עם הקב"ה, כביכול הקב"ה בשלימות, והוא רועה ברצון לו לעצמו מאותה יניקת החלב של האם העליונה, ומאותה היניקה שהוא יונק הוא משקה לכל שאר האחרים ומניקם, ולמדנו שא"ר שמעון כל זמן

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שכנסת ישראל נמצאת עם הקב"ה, או הקב"ה בשלמות ובשמחה, הברכות בו שריות ויוצאות ממנו לכל שאר האחרים, וכל זמן שכנסת ישראל אינה נמצאת עם הקב"ה, כביכול הברכות נמנעות ממנו ומכל שאר האחרים, וסוד הדבר בכל מקום שלא נמצא זכר ונקבה אין הברכות שריות עליו, ועל זה הקב"ה גועה ובוכה, כמש"כ (ירמי' כה) שאג ישאג על נוהו, ומה אומר, אוי שהחרבתי את ביתי ושרפתי את היכלי וכו', ובשעה שכנסת ישראל יצאה בגלות אמרה לפניו, הגידה לי שאהבה נפשי, אתה אהוב נפשי, אתה שכל אהבת נפשי בך, איכה תרעה, איך תכלכל עצמך מעומק הנחל שאינו פוסק? איך תפרנס עצמך מהארת עדן העליון? איכה תרביץ בצהרים, איך תפרנס לכל אותן אחרים הנשפעים ממך תמיד, ואני הייתי ניוזנת ממך בכל יום ויונקת, והריקותי שפע לכל אותן התחתונים, וישראל נתפרנסו ממני, ועתה שלמה אהיה כעוטיה, איך אהיה מעוטפת בלי ברכות כאשר יצטרכו לאותן הברכות ולא תהיינה בידי, על עדרי חביריך, איך אשכנה עליהם ולא אהיה מפרנס ומכלכל להם, עדרי חביריך, אלה הם ישראל שהם בני האבות, שהם המרכבה הקדושה למעלה, אמר לה הקב"ה, עזבי את מלדאג במה שנוגע לי, שהרי מה שנוגע לי הוא דבר נעלם מלהבין, אבל אם לא תדעי לך, במה שנוגע לעצמך הרי לך עצה, היפה בנשים, ככתוב הנך יפה רעיתי, צאי לך בעקבי הצאן, אלה הם הצדיקים שהם נידושים בעקבים, ובעבורם אתן לך כח להתקיים, ורעי את גדיותיך על משכנות הרועים, אלה הם תינוקות של בית רבם, שהעולם נתקיים בזכותם ונותנים כח לכנסת ישראל בגלות, משכנות הרועים, אלו בתי הרבנים ומקומות בתי המדרשים שהתורה נמצאת בהם תמיד: (ג - יז).

עוד א"ר אבא, הגידה לי שאהבה נפשי, בוא וראה כנסת ישראל היא אמרה בתחלה שחורה אני ונאווה, הקטינה עצמה לפני מלך העליון, ובכך

## \*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שאלה ממנו ואמרה, הגידה לי שאהבה נפשי איכה תרעה איכה תרביץ  
 בצהרים, שני פעמים איכה איכה למה, אלא שהיא מרמזת על שני  
 חרבנות של שני מקדשים, שכלם קוראים איכה איכה, איכה תרעה  
 בחרבן בית הראשון, איכה תרביץ בחרבן בית השני, ועל זה נרמז שני  
 פעמים איכה איכה, תרעה תרביץ, אין זה כזה, גלות בבל שהוא זמן קטן  
 קורא בו תרעה, ועל גלות אדום שהוא זמן גדול קורא בו תרביץ, ועל כן  
 שני פעמים איכה איכה, ועוד תרעה תרביץ, ירעה הי' צריך לומר, וכן  
 ירביץ הי' צריך לומר<sup>ע</sup> שהרי על ישראל אמרה, אלא היא אמרה כך על  
 נפשה, איכה תרעה כלתך לבניה בגלות כשיהיו בין שאר האומות, איכה  
 תרביץ בצהרים, איך תנטף היא עליהם טללים ומים בעת חמימת צהרים,  
 שלמה אהיה כעוטיה, בזמן שישראל צועקים מתוך הצרה והלחץ שלהם,  
 ושאר האומות מחרפים ומגדפים אותם, מתי תצאו מן הגלות, מדוע אין  
 אלהיכם עושה לכם נסים, ואני יושבת כעוטיה ואין ביכולתי לעשות להם  
 נסים וליתן להם נקמות, הוא משיב לה, אם לא תדעי לך היפה בנשים,  
 מקרא זה כך הי' צריך לומר, אם לא תדעי היפה בנשים, לך למה, אלא  
 אם לא תדעי לך במה להתחזק בגלות ולהגביר כחך להגן על בניך<sup>ע</sup> צאי  
 לך, צאי לך להתחזק בעקבי הצאן, אלו תינוקות של בית רבם הלומדים  
 תורה, ורעי את גדיותיך, אלו עתיקי שדים שמסתלקים מן העולם  
 ונמשכים לבית הישיבה העליונה, שהיא על משכנות הרועים, על דוקא,  
 במשכנות הרועים לא כתוב אלא על משכנות הרועים, זו ישיבת מטטרון,  
 אשר שם כל הגבורים והנערים של העולם, ומנהיגי התורה של עולם  
 הזה באיסור והיתר ובכל מה שנצרכים בני העולם, שהרי עקבי הצאן הם  
 התינוקות כמו שנתבאר, א"ר אלעזר עקבי הצאן הם תלמידי הישיבות,  
 הבאים לעולם בזמן מאוחר ומוצאים התורה בדרך ישר ושער פתוח, ועל  
 כן הם מחדשים דברים עתיקים בכל יום, והשכינה שורה עליהם ושומעת

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

דבריהם, כמש"כ (מלאכי ג) ויקשב ה' וישמע, א"ר אבא כך הוא בודאי והכל ענין אחד: דבר אחר אם לא תדעי לך, לך למה, אלא בכל מקום שישראל בגלות היא עמהם בגלות, ועל זה כתוב לך, ונאמר (ישעי' סג) בכל צרתם לו צר, וזה הוא לך"י היפה בנשים, היפה, היא אומרת שהיא שחורה, ככתוב שחורה אני, והוא אומר לה יפה, שמכל מקום את יפה, היפה בנשים, יופיה היא על כל המדרגות, וכתוב יפה את רעיתי: ד"א היפה בנשים, יפה במעשים טובים, שעושה טוב לבניה בסתר בסוד, והקב"ה מטיב מאד עמה בעבור כל מה שהיא עושה לבניה בסתר בסוד, אע"פ שאין מעשיהם כשרים, מכאן שהאב צריך להיות שבע רצון מזה שהאם מרחמת על הבנים, וחביב עליו מה שהיא מרחמת על בניה בסתר, אע"פ שאין מעשיהם כשרים: (ג - קצו).

לסוסתי ברכבי פרעה דמיתוך רעיתי. אמר רבי שמעון מה שייכות לזה אצל הפסוקים שלמעלה, ובסוד האהבה והשמחה של שיר הזה מה ענין לכאן מרכבות פרעה, ומה הוא משיב לה, אלא בוא וראה שכאשר השליט הקב"ה את המטרונה על כל אותן המונים והמחנות שלמטה להיות הראש שלהם, מזמן ההוא והלאה היא משוררת תמיד בלי הרף, וכל המונים שלה משוררים תמיד ולא ידמו לעולם, וכאשר יצאה ממצרים וכל המחנות שלמעלה ושלמטה היו לפניה, וסוסי פרעה עם מרכבותיו היו נוסעים מאחריהם של ישראל, בכך היא התחילה בשיר אהבה לאל עליון, והקב"ה לא רצה בשירים בזמן ההוא, כמש"כ ולא קרב זה אל זה כל הלילה, או נשתתקה מלשיר שיר האהבה שהתחילה.. וכיון שטבעו כל אותן הסוסים ומרכבות פרעה בים, וראו ישראל כל אותן הגבורות והנסים שעשה להם הקב"ה, אז שוררו ישראל בארץ שירה בשבילה וקבלם הקב"ה, שנאמר אז ישיר משה ובני"י את השירה הזאת לה'.. וכאשר בנה שלמה בית המקדש והיו כל העולמות במשקל



## \*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

אחד, אז עוררה היא אהבה בשיר עליון, ואמרה דברי השיר באהבה אליו, והקב"ה מתוך האהבה והתשוקה של הכלה רצה להזכירה אותה השתיקה שעשה לה לשתוק ולא חפץ אז בשיר שלה, פתח ואמר לסוסתי ברכבי פרעה, כאשר אותן הסוסים והמרכבות של פרעה היו באים ורודפים אחרי ישראל, דמיתוך רעיתי, החרשתוך או בדמיה, דמיתוך, כמש"כ וידום אהרן, שמש בגבעון דום, וכך נצרך, שהרי בזמן ההוא עד אז בנין ביהמ"ק והמחנות שבארץ וכל התיקונים שלך לא היו בשלמות כראוי, ואת לא היית מתעטרת בהם בתיקוניך כראוי, אבל עתה נאוו לחייך בתורים, כמה נאים הם כל התיקונים שלך, וכמה יפים הם בתורים, שכבר קבלו ישראל התורה, תורה שבכתב ותורה שבע"פ ונתעטרת בהם, מה שלא היית כן מקודם לזה, ולפיכך דמיתוך רעיתי, לא חפצתי בשיר שלך ובהתעוררות אהבה שלך, לפי שהיית ערום ועריה ולא היית מתוקנת בתיקונים, ועתה כמה נאים התיקונים שלך, ורצון שלי בך ובדברי שירתך, צואריך בחרוזים, הרי יש לך בית המקדש בארץ בדמיון כל הצורות העליונות, והרבה צדיקים וחסידיים גדולים בתוכו, ועכשו שאת מתעטרת בתיקוניך בשלמותם, הרי כל מקורות העליונים וכל המדרגות כוספים הם אליך לקבל אותך, ולתקן אותך בתיקונים עליונים, וע"כ תורי זהב נעשה לך, נעשה בודאי, אעשה לא כתוב אלא נעשה, מראשית נקודה העליונה עד היסוד התחתון נתקן לך ונעשה לך מן הצד בחינת הזהב<sup>ע</sup> אשר שם התעוררות האהבה, עם נקודות הכסף, היינו מצד בחינת הימין, להראות שהתעוררות העליון אינו נתעורר ולא נתקן לה אלא כאשר נתקנה היא תחלה בתיקונים של זה העולם<sup>ע</sup> וכיון שהתיקונים של זה העולם נתקנו בה כראוי, בכך תיקונים שלמעלה מתתקנים בה ונותנים לה תורי זהב עם נקודות הכסף, תורי כמש"כ תור אסתר בת אביחיל<sup>ע</sup> עכשו נכון הדבר שהרי נאוו לחייך בתורים וגו',

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

ובעבור זה ודאי תורי זהב נעשה לך וגו', נתקן אותך כראוי<sup>ע</sup> כל אחד ואחד מאתנו לפי דרכו: (ז"ח)

ועוד לסוסתי ברכבי פרעה דמיתך רעיתי. כתוב וד' הולך לפניהם יומם בעמוד ענן וגו', כאשר הוציא הקב"ה את ישראל ממצרים לא היו רוצים ללכת במדבר ארץ חרבה, כי היו רגילים למצרים שהיתה כגן עדן, כמש"כ כגן ה' כארץ מצרים, ועכשו ילכו בארץ ציה בדרך יבשה בלי יושב, מה עשה הקב"ה, שלח לפניהם שכינה הקדושה שהיתה מהלכת בכל גונים של זוהר, בכל גונים מפליאים, והיו נמהרים אחריה להביט בהשתוקקות, והלכו ולא היו נעכבים.. וכדמיון שהם הלכו במהירות כמו כן עשה פרעה במרכבותיו וסוסים שלו, כדי לרדוף במהירות ולא יתעכבו מרכבותיו וסוסיו בדרך, מה עשה, לקח סוסים נקבות וסוסים זכרים, ויאסר הנקבות מלפנים והזכרים מאחריהן, הזכרים היו רצים אחר הנקבות, והנקבות היו נמהרות מלפני הזכרים, וכלם רדפו במהירות אחרי ישראל, כאשר השיגם ובקש להתגר מלחמה בישראל, נטל הנקבות ואסר אותן לאחור והזכרים מלפנים להשוות מרכבותיו, כך כאן בתחלה כתוב וד' הולך לפניהם יומם, ואח"כ כתוב ויסע מלאך האלהים ההולך לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם, ויסע, בשביל שישראל יהיו נשמרים, וכל אותן החצים ואבני בליסטראות והכדורים של מרכבות פרעה לא הגיעו אצל ישראל, וזהו שכתוב התיצבו וראו, ולפיכך דמיתך רעיתי, בדמיון ההוא ממש של מרכבות פרעה, וכיון שאותן המונים של מצרים נאבדו, וראו ישראל כל אותן הנסים והגבורות שעשה להם הקב"ה על הים, בכך נאוו לחייך בתורים, נתתקנו ישראל בסוד האמונה, שנאמר ויאמינו בה' ובמשה עבדו, וקבלו התורה על הר סיני, תורה שבכתב ותורה שבעל פה, ובכך נתתקנו כלם למעלה ולמטה כראוי:

בזמן ששלמה המלך בנה בית המקדש, והיו ישראל כלם צדיקים וחסידיים

## \*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

שוקטים כיון על שמריו, אז נתפתח הכל ונתגלה שיר הזה למעלה ולמטה, ביציאת מצרים נאמר לסוסתי ברכבי פרעה דמיתוך רעיתי, מה הסוסים של מרכבות פרעה היו מזוינים בכל מיני כלי זיין, כמו כן את היית מלובשת בכמה מיני כלי זיין להתגיר מלחמה, ומה הסוסים של פרעה היו טעונים בכמה כלי מלחמה, אבני בליסטראות חיצים וכדורים להתגר מלחמה, כמו כן אני העמסתי בך כל מיני כלי מלחמה להתגר מלחמות בהם, ולהתקדש בך לעיני כל, ועתה אני רואה אותך בגוון אחר, בכמה תיקונים יפים ונאים, נאוו לחייך בתורים, בשתי ההי"ן, שהרי הכל נתפתח אצלך ונתגלה ה' העליונה תשמח בך ונכונה לקבלך ונתפתחה, ואת נעברת מאות ד ונכנסת באות ה"י ובשתי אלה נאוו לחייך ונתתקנו אצלך בתורים, כי אותן שתי ההי"ן הן תורים, תורה שבכתב ותורה שבע"פ, צוארך בחרוזים, הם תיקונים העליונים מכל המקורות שנתתקנו לך, וכל זה הוא מזכירה בחביבות ואהבה רבה, בשביל לנחמה ולדבר על לבה ולהראות לה אהבה גדולה, וע"כ אמר לה תורי זהב נעשה לך וגו', שהרי מכאן ואילך יש להוסיף לך יופי על יופי, תיקונים על תיקונים: (ז"ח)

לסוסתי ברכבי פרעה דמיתוך רעיתי. א"ר יוסי בוא וראה יש מרכבות לשמאל בסוד של צד הטומאה, ויש מרכבות לימין בסוד העליון של הקדושה, ואלה לעומת אלה, אלו של רחמים ואלו של דין, וכשעשה הקב"ה דין במצרים, כל דין שעשה הי' כדמיון אותן המרכבות ממש, וכדמיון של צד ההוא ממש, כמו שצד ההוא הורג ומוציא הנשמות, אף הקב"ה עשה באותו הדמיון ממש, שנאמר (שמות יג) ויהרג ה' כל בכור, וכן הכל במצרים הי' באותו הדמיון ממש, ולפיכך דמיתוך רעיתי כדמיון שלו ממש להרוג, שנאמר כי אני ה', אני הוא ולא אחר, ולעתיד לבוא כתוב (ישעי' סג) מי זה בא מאדום חמוץ בגדים מבצרה וגו': (א - ריא:)

נאוו לחייך בתורים וגו'. א"ר שמעון בוא וראה כל הגונים שבפנים, וכל

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

המחשבות והרצונות שבעולם שהם תוך הלב, כלם ניכרים בהפנים, ובהפנים ניכר האיש מי הוא, אם מעשיו לטוב או שמעשיו לרע, כמש"כ (ישעי' ג) הכרת פניהם ענתה בם, ועל זה אמר נאוו לחייך בתורים, כי עתה שתיקוני הכלה כלם כראוי בתיקונים ישרים, בתיקונים של מעשים טובים, מיד נאוו לחייך בלי בושה כלל, וכל זה היה בזמן שנבנה בית המקדש, שכל העולמות היו בשמחה, עליונים ותחתונים בחבור אחד, ואז נתקנו הפנים כראוי, שנתחברו פנים בפנים כראוי לחייך כתוב ולא פניך, לפי שהכל אחד, אבל לחיים הם מתקנים הצפוף והדיבור להבין בהן, ולפיכך שיר הזה נתקן בזמן שנבנה בית המקדש יותר מבשאר זמנים שבעולם:

ובוא וראה כיון שבא שלמה ונבנה ביהמ"ק, מה כתוב (דה"א כט) וישב שלמה על כסא ה' למלך, שאז כס"א ההיא נתעטרה למעלה ולמטה ועלתה בשיר למעלה, כיון שעלתה בשיר הושיט לה המלך ימינו לקבל אותה, וקבלה בין זרועיו ואמר לה דברי אהבה, ויפקד לתת לה מתנות ואוצרות וכבוד גדול, ואמר תורי זהב נעשה לך עם נקודת הכסף, תורי זהב הן פסקי הטעמים, לפי שהן מלמדים הדרך לכנוס, אם לימין ואם לשמאל, ומפני מה נקראים תורי, לפי שכאשר מגיע התור והזמן של איזו מדרגה להשפיע בה על ידי היסוד ההוא, עושה בה רושם לכנוס וללכת בדרך ההוא שנצרך ללכת, כמו כן כאשר מדרגה אחרת מגיע לו התור והזמן להשפיע בה, עושה בה רושם באופן אחר לכנוס וללכת בדרך ההוא ממש, ועל זה הסוד כתוב (הושע יד) כי ישרים דרכי ה', אלו הן תנועות הטעמים כל אחד ואחד כראוי לו, תורי זהב, לפי שהטעמים כך תלויים על האותיות כמו שתולים עגילי נזמים על גבי האזנים של הכלה, כמו תלשא ושאר התנועות, שהן הנזמים והעגילים של תיקוני האותיות, ואם האותיות הן בלי טעמים ואין בהן תנועות, הרי הן כאזני הכלה בלי

## \*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

נזמים ועגילים וחסר בהן התיקונים, תיבות בלי נקודות הן כאשה בלי מלבושי כבוד, לפיכך הטעמים והתנועות הן תיקוני האותיות והלבשה שלהן, וע"כ תורי זהב הן תנועות הטעמים, ומה שאמר זהב, לפי שהן באות מראש המלך ליתן דעת ושכל לכל האותיות, לפיכך כלן בסוד אחד עומדות, נקודות וטעמים ב' מדרגות הן, אלו ואלו נצרכות להתתקן בהן האותיות, והאותיות הן מצוירות בסודות עליונים, שהרי כלן יוצאות מסוד חכמ"ה העליונה, באותן שלשים ושתיים נתיבות היוצאות מן חכמ"ה, וכל האותיות חקוקות למטה ותורה שבכתב יורשת אותן, וכאשר כל המדרגות באות לתקן אותה בסוד אותן האותיות<sup>ט</sup> עושים בה נקודות וטעמים.. ואפשר תאמר שהנקודות תקון סופרים הוא, חס ושלום, שאפילו כל נביאי העולם יהיו כמשה שקיבל התורה מהר סיני, אין להם רשות לחדש אפילו נקודה אחת קטנה באות אחת שבתורה, אלא כאן סודות עיונים לאותן מביני מדע, צורות כל האותיות הן על פי סוד ונקראות גופי התורה, שעומדות ללמד ולהודיע בסודות עליונים, הנקודות יוצאות מסוד המוח להעמיד האותיות על תיקונן, ובנקודה אחת נשתנה התיבה, ומעבירה את התיבה ממעמדה לאופן אחר.. והטעמים הם כמתג לסוס, ללכת בדרך ישר לימין או לשמאל לפי רצון הטעמים, ואין רשות לכל האותיות ללכת לצד זה או לצד זה, אלא ברשות כמה טעמים המנהיגים אותן ללכת בדרך ישר בנקודות וטעמים יחדו, וזהו הסוד שכתוב (משלי כה) תפוחי זהב במשכיות כסף דבר דבור על אופניו, תפוחי זהב הן הטעמים והתנועות, במשכיות כסף, אלו הנקודות, דבר דבור על אופניו, שהרי אין תיבה כראוי אלא בשתי אלה, ולפיכך תורי זהב נעשה לך עם נקודת הכסף: (ז"ח)

עד שהמלך במסבו נרדי נתן ריחו. א"ר אבא מקרא זה ביארו החברים, בשעה שהקב"ה הי' נמצא על הר סיני והי' מוכן ליתן התורה לישראל,

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

נרדי נתן ריחו, ישראל נתנו והעלו ריח טוב שעומד ומגין עליהם לדורי דורות, ואמרו (שמות כד) כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע: ד"א עד שהמלך במסבו, בעוד שעלה משה לקבל התורה מהקב"ה שנחקה בשני לוחות אבנים, עזבו ישראל ריח הטוב ההוא שהיה מכתיר עליהם, ואמרו לעגל אלה אלהיך ישראל:

עתה נבאר מקרא זה בסוד החכמה, בוא וראה כתוב (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להקשות את הגן, נהר הזה מתפשט בצדדיו בשעה שמזדווג עמו בזיוג שלם עדן ההוא<sup>ע</sup> בנתיב ההוא שאינו ידוע למעלה ולמטה, כמש"כ (איוב כח) נתיב לא ידעו עיט, ונמצאים בחביבות שאין נפרשים תמיד זה מזו, בכך יוצאים מעינות ונחלים ומעטרים להמלך הקדוש שנקרא בן בכל אותן הכתרים<sup>ע</sup> על זה כתוב בעטרה שעטרה לו אמו, ובשעה ההיא יורש מלך הקדוש ההוא שנקרא בן נחלת אביו ואמו, בכך הוא משתעשע בזה התענוג והדשן, ולמדנו בשעה שמלך העליון הקדוש יושב במעדני מלכים בכתרו, ע"ז כתוב עד שהמלך במסבו, זה מלך העליון, נרדי נתן ריחו, זה היסוד<sup>ד</sup> שמוציא ברכות להזדווג זה מלך הקדוש התחתון שנקרא בן בהמטרונה, ואז נשפע ברכות בכל העולמות ונתברכים עליונים ותחתונים: (ג - סא):

עוד א"ר אבא עד שהמלך במסבו, זה הוא מלך העליון, באותו התחברות ודשן של עדן העליון<sup>ע</sup> בנתיב ההוא הנסתר והנעלם שאינו ידוע נתמלא ממנו [ים הגדול] ומתפשט בנחלים ידועים<sup>ע</sup> נרדי נתן ריחו, זה ים האחרון שברא עולם התחתון כדמיון שלמעלה, ומעלה ריח טוב למעלה למשול ולעשות, והוא יכול ומושל ומאיר באור העליון, בוא וראה בשעה שזאת הנרד מעלה ריח למעלה<sup>ע</sup> בכך חביבות מתקשרת ועולה זאת הנרד להתיחד למעלה, וכל המרכבות הקדושות מעלין ריח להתעטר אצל שלמעלה, וכל אותן המרכבות נקראין עלמות שיר, כמש"כ (תהלים מז) על

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

עלמות שיר, והרי ביארנו מהו עלמות שיר, והיינו ככתוב ועלמות אין מספר<sup>ע</sup> מהו ועלמות אין מספר, כמש"כ (איוב כה) היש מספר לגדודיו, ומפני שאין להן מספר כתוב ועלמות אין מספר: (ב - רכז):

רבי יוסי אמר עד שהמלך במסבו נרדי נתן ריחו, בוא וראה כך דרכי הקב"ה, כאשר האדם מתדבק בו, והוא משרה שכינתו עליו, וידוע שלאחר זמן יחטא, הוא מקדים ולוקח ריח הטוב ממנו ומסלקהו מן העולם, וז"כ עד שהמלך במסבו נרדי נתן ריחו, עד שהמלך, זה הקב"ה, במסבו, זה אותו האדם שנדבק בו והולך בדרכיו, נרדי נתן ריחו, הם מעשים טובים שבו, שבשבילם יסתלק מן העולם קודם זמנו, וע"ז אמר שלמה המלך (קהלת ח) יש הבל אשר נעשה על הארץ אשר יש צדיקים וגו', יש צדיקים אשר מגיע אליהם כמעשה הרשעים, כמו שביארנו שבשביל מעשיהם הטובים מסלקם הקב"ה מן העולם קודם זמנם, ויש רשעים אשר מגיע אליהם כמעשה הצדיקים, שהקב"ה מאריך להם שנותיהם ומאריך אפו בהם, אלה בשביל שלא יתקלקלו, ואלה בשביל שיחזרו בתשובה, או בשביל שיצאו מהם בנים טובים: (א - נו):

תוספתא

**אשכל הכפר דודי לי.** אשכל, זו אם העליונה, מה אשכל מתקשט בכמה עלים בכמה זמורות לישראל האוכלים אותו, כך שכינה העליונה מתקשטת בכמה עדיים של שמנה כלים, מכמה קרבנות, מכמה מיני תכשיטים לכפר על בניה, והיא עומדת בהם לפני המלך, ומיד (בראשית ט) וראיתיה לזכור ברית עולם, ונותן לה כל משאלותיה באותן הברכות שתקנו החכמים בתפלה לבקש מלפני המלך, בזמן שהוא כל הדינים של שכינה התחתונה, שהן הוה"י אדנ"י, נהפכים לרחמים כזה יהו"ה, לקיים (ישעי' א) אם יהיו חטאיכם כשנים, הוה"י, כשלג ילבינו, יהו"ה, אם יאדימו

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

כתולע, הוה"י, כצמר יהיו, יהו"ה, וכל הדינים של שכינה התחתונה נתלבנים מן השכינה העליונה, ע"כ: (ב - כז):

הנך יפה רעיתי וגו'. אמר רבי שמעון בוא וראה שם הקדוש הוא כולל הכל, י היא הכולל ספירת חכמה, ועולם הבא ההוא נברא ביו"ד, זש"כ (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להקשות את הגן, מהו עדן, זהו חכמה העליונה וזהו י ונקרא אב, אב לכל, התחלת הכל, בית של הכל, שכתוב (משלי כד) בחכמה יבנה בית, וכתוב (תהלים קד) כלם בחכמה עשית, ה הראשונה זו ספירת בינה ונקראת אם, חכמה ההיא לא נתגלה ואינו נודע במקומו, ומשנתחבר בהאם נרמזו בהאם, וה אלו נקראים שני בנים בן ובת שנתעטרים מן האם, ובשעה שהאם מנקת לשני הבנים בן ובת שהן זה נקראת תבונה, לפי שהכל נכלל באותן האותיות ב"ן וב"ת, הכל כלל אחד וזהו תבונה, בינה היינו בן יה, אב ואם שהם יה ובן שהוא ו ביניהם, בספרו של רב המנונא סבא מובא, כי שלמה המלך תקון הראשון שהיה מגלה ואמר הנך יפה רעיתי, מאותה אם העליונה הוא שאמר, ובתקון השני נקראת כלה שהיא השכינה שלמטה, ואלה האומרים ששני התיקונים לזאת השכינה שלמטה נאמרים, לא כן, כי ה הראשונה לא נקראת כלה, רק ה האחרונה נקראת כלה לזמנים ידועים, שהרי הרבה זמנים יש שהמלך אינו מתחבר עמה ומרוחק ממנה<sup>י</sup> ועל אותו הזמן נאמר (ויקרא יח) ואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב, וכאשר השכינה נטהרת והמלך יחפץ להתחבר עמה, אז נקראת כלה, ככלה ממש היא באה, אבל ביחוד אם העליונה ההיא לא נפסקה התחברות של שניהם לעולם, יחדו יופיעו ויחדו חונים, לא מתרחקים זה מזאת ולא נפרשים זה מזאת, ולפיכך כתוב ונהר יוצא מעדן, יוצא תמיד ואינו פוסק, זש"כ (ישעי' נח) וכמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו, ולפיכך כתוב רעיתי, ברצון של אחוה חונים באחדות השלימות, אבל כאן נקראת כלה, שכאשר בא



שִׁמְךָ עַל־כֵּן עֲלָמוֹת אֶהְבוּךָ: ד מִשְׁכְּנֵי אַחֲרֶיךָ נְרוּצָה  
 הֵבִיאֲנִי הַמֶּלֶךְ חֲדָרָיו נְגִילָה וְנִשְׁמָחָה בְּךָ נִזְפִירָה דְלִיךְ  
 מִיַּיִן מִיִּשְׁרָיִם אֶהְבוּךָ: ה שְׁחֹרָה אֲנִי וְנֹאזָה בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם  
 כָּאֶהְלִי קָדָר כִּירִיעוֹת שְׁלֹמָה: ו אֶל־תִּרְאוּנִי שְׂאֲנִי  
 שְׁחַרְחֹרֶת שְׁשׂוֹפְתָנִי הַשֶּׁמֶשׁ בְּנֵי אֲמִי נִחְרוּ־בִי שִׁמְנִי  
 נִטְרָה אֶת־הַכְּרָמִים כְּרָמֵי שְׁלִי לֹא נִטְרָתִי: ז הַגִּידָה לִּי  
 שְׂאֵהְבָה נִפְשִׁי אֵיכָה תִרְעָה אֵיכָה תִרְבִּיץ בְּצִהָרִים  
 שְׁלֹמָה אֶהְיָה כְּעֻטָּיהָ עַל עֲדָרֵי חֲבָרֶיךָ: ח אִם־לֹא תִדְעִי

\*\*\*\*\* זוהר הקדוש \*\*\*\*\*

המלך להתחבר עמה היא כלה, ככלה היא באה ממש, ולכך ב' תיקונים  
 של בחינת נקבה מפרש שלמה, תקון הראשון בלשון נסתר, לפי שהיא  
 נסתרת, ותקון השני מפרש יותר ולא בהסתר כל כך, ואח"כ תולה כל  
 שבח השכינה בהאם שלמעלה, שכתוב אחת היא לאמה ברה היא  
 ליולדתה, ומפני שאותה האם היא המעטרת לכלם, ורצון היו"ד לא נפסק  
 ממנה לעולם, לכך ניתן ברשותה כל החירות של עבדים, כל החירות של  
 כלם, כל החירות המביאה מחילה לחוטאים לטהר לכלם, שנאמר (ויקרא  
 טז) כי ביום הזה יכפר עליכם וגו', ונאמר (ויקרא כה) וקדשתם את שנת  
 החמשים שנה וגו' יובל היא, מהו יובל, כמש"כ (ירמ"י יז) ועל יובל ישלח  
 שרשיו, בשביל נהר ההוא שבא ונמשך יוצא ובא תמיד ואינו פוסק; (ג -

(רצ:)

לָךְ הַיָּפָה בַּנָּשִׁים צְאִי־לָךְ בְּעֶקְבֵי הַצֵּאן וְרַעֲלִי אֶת־גְּדִילְתֶיךָ  
 עַל מִשְׁכְּנוֹת הָרָעִים: ט לְסֹסְתִי בְּרֻכְבֵּי פִרְעֹה דְּמִיתֶיךָ  
 רַעֲיָתִי: י נֶאֱוֹן לְתַיִךְ בַּתְּרִים צֹאֲרָךְ בַּחֲרוּזִים: יא תּוֹרֵי  
 זֶהָב נַעֲשֶׂה־לָךְ עִם נִקְדּוֹת הַכֶּסֶף: יב עַד־שֶׁהַמֶּלֶךְ בְּמִסְבּוֹ  
 נִרְדֵּי נִתַּן רִיחוֹ: יג צְרוֹר הַמָּר | דּוּדִי לִי בֵּין שְׁדֵי יִלִּין: יד  
 אֲשַׁלֵּל הַכֶּפֶר | דּוּדִי לִי בְּכַרְמֵי עֵין גֶּדִי: טו הַגָּד יָפָה  
 רַעֲיָתִי הַגָּד יָפָה עֵינֶיךָ יוֹנִים: טז הַגָּד יָפָה דּוּדִי אֶף נְעִים  
 אֶף־עַרְשֵׁנוֹ רַעֲנָנָה: יז קָרוֹת בְּתֵינוֹ אֲרָזִים (רחיטנו כתיב)  
 רַהֲיִטְנוֹ בְּרוֹתִים:

## פרק ב

א אֲנִי חִבְּצַלְת הַשָּׁרוֹן שׁוֹשְׁנַת הָעֲמָקִים: ב כְּשׁוֹשְׁנָה בֵּין  
 הַחוֹתָיִם כֵּן רַעֲיָתִי בֵּין הַבָּנוֹת: ג כְּתַפּוּחַ בַּעֲצֵי הַיַּעַר כֵּן  
 דּוּדִי בֵּין הַבָּנִים בְּצֵלוֹ חַמְדָּתִי וַיִּשְׁבַּתִּי וּפְרִיּוֹ מִתּוֹק לְחֶכְמִי:  
 ד הִבִּיאֲנִי אֶל־בֵּית הַיָּיִן וּדְגָלוֹ עָלַי אֶהְבָּה: ה סִמְכוֹנִי  
 בְּאֲשִׁישׁוֹת רַפְדּוּנִי בַתַּפּוּחִים כִּי־חֹלֶת אֶהְבָּה אָנִי: ו  
 שְׂמֵאלוֹ תַחַת לְרֵאשִׁי וַיִּמְיֵנוּ תַחֲבִקְנִי: ז הַשִּׁבְעָתִי אֶתְכֶם  
 בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם בְּצַבָּאוֹת אוֹ בְּאֵילוֹת הַשָּׂדֶה אִם־תָּעִירוּ |

וְאִם־תִּעְוְרוּ אֶת־הָאֲהָבָה עַד שְׁתַּחֲפֹץ: ח קוֹל דּוֹדִי  
 הִנֵּה־זֶה בָּא מִדֶּלֶג עַל־הַהָרִים מִקִּפֶּץ עַל־הַגְּבְעוֹת: ט  
 דוֹמָה דּוֹדִי לְצִבִּי אֹו לְעֹפֶר הָאֵילִים הִנֵּה־זֶה עוֹמֵד אַחַר  
 כְּתִלְנוּ מִשְׁגִּיחַ מִן־הַחֲלֹנוֹת מִצִּיץ מִן־הַחֲרָפִים: י עֲנֵה  
 דוֹדִי וְאָמַר לִי קוֹמִי לָךְ רַעֲיִתִי יַפְתִּי וּלְכִי־לָךְ: יא כִּי־הִנֵּה  
 (הסתו כתיב) הִסְתִּיו עָבַר הַגֶּשֶׁם חָלַף הַלֶּךְ לֹו: יב הַנְּצַנִּים  
 נִרְאוּ בָאָרֶץ עֵת הַזִּמְרִיר הַגִּיעַ וְקוֹל הַתּוֹר נִשְׁמַע בְּאֲרָצֵנוּ:  
 יג הַתְּאֵנָה חֲנִטָּה פִּגְיָה וְהַגִּפְנִים | סְמֶדֶר נִתְּנוּ רִיחַ קוֹמִי  
 (לכי כתיב) לָךְ רַעֲיִתִי יַפְתִּי וּלְכִי־לָךְ: יד יוֹנְתִי בְּחַגְנֵי הַסֶּלַע  
 בְּסֹתֵר הַמְּדִרְגָּה הִרְאִינִי אֶת־מְרֹאֵיךְ הַשְּׁמִיעֵנִי אֶת־קוֹלְךָ  
 כִּי־קוֹלְךָ עָרַב וּמְרֹאֵיךְ נְאוּהָ: טו אֶחְזוּ־לִנּוּ שׁוֹעֲלִים  
 שׁוֹעֲלִים קִטְנִים מְחַבְּלִים כְּרָמִים וּכְרָמֵינוּ סְמֶדֶר: טז דּוֹדִי  
 לִי וְאָנִי לֹו הִרְעָה בְּשׁוֹשָׁנִים: יז עַד שְׁיִפּוּחַ הַיּוֹם וְנָסוּ  
 הַצִּלְלִים סֹבֵ דְמַה־לָּךְ דּוֹדִי לְצִבִּי אֹו לְעֹפֶר הָאֵילִים  
 עַל־הָרִי בְּתֵר:

א על־משְׁכְּבִי בַלַּיְלוֹת בְּקִשְׁתִּי אֵת שְׂאֵהְבָה נִפְשִׁי  
 בְּקִשְׁתִּי וְלֹא מְצֵאתִיו: ב אֲקוּמָה נָא וְאֶסֹבְבָה בְּעִיר  
 בְּשׁוּקִים וּבְרַחֲבוֹת אֲבַקֶּשֶׁה אֵת שְׂאֵהְבָה נִפְשִׁי בְּקִשְׁתִּי  
 וְלֹא מְצֵאתִיו: ג מְצֵאוּנִי הַשְּׂמֵרִים הַסְּבָבִים בְּעִיר אֵת  
 שְׂאֵהְבָה נִפְשִׁי רְאִיתֶם: ד כִּמְעַט שְׁעַבְרַתִּי מֵהֶם עַד  
 שֶׁמְצֵאתִי אֵת שְׂאֵהְבָה נִפְשִׁי אַחֲזַתִּיו וְלֹא אֲרַפְּנוּ  
 עַד־שֶׁהֵבִיאתִיו אֶל־בֵּית אֱמִי וְאֶל־חֶדֶר הַדֹּרְתִי: ה הַשְּׁבַעֲתִי  
 אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם בְּצַבָּאוֹת אֹ אוּ בְּאֵלוֹת הַשָּׁדָה  
 אִם־תִּעְרִוּוּ וְאִם־תִּעֲוֹרְרוּ אֶת־הָאֵהְבָה עַד שֶׁתִּחַפְּצוּ: ו מִי  
 זֹאת עָלָה מִן־הַמְדָּבָר כְּתִימָרוֹת עֲשֹׂן מִקְטָרֶת מוֹר  
 וְלִבְנָה מְכָל אֲבָקֶת רוּכָל: ז הִנֵּה מִטָּתוֹ שֶׁלְשֵׁלְמָה  
 שְׁשִׁים גְּבָרִים סָבִיב לָהּ מִגְּבֻרֵי יִשְׂרָאֵל: ח כָּלֵם אַחֲזִי  
 חָרָב מְלֻמְדֵי מְלַחְמָה אִישׁ חָרְבוֹ עַל־יְרֻכּוֹ מִפְּחַד  
 בַּלַּיְלוֹת: ט אֶפְרַיִן עָשָׂה לוֹ הַמְּלֶךְ שְׁלֹמֶה מַעְצֵי הַלְּבָנוֹן:  
 י עֲמוּדָיו עָשָׂה כֶּסֶף רְפִידָתוֹ זָהָב מְרַכְּבוֹ אֲרָגְמָן תּוֹכוֹ  
 רְצוּף אֵהְבָה מִבְּנוֹת יְרוּשָׁלַם: יא צֵאֲנָה וּרְאֵינָה בְּנוֹת  
 צִיּוֹן בַּמְּלֶךְ שְׁלֹמֶה בְּעֵטְרָה שְׁעֵטְרָה־לּוֹ אִמּוֹ  
 בְּיּוֹם חֲתֻנָּתוֹ וּבְיּוֹם שְׂמִחַת לְבוֹ:

## פרק ד

א הַנָּדָה יִפֶּה רַעֲיִתִי הַנָּדָה יִפֶּה עֵינַיִךָ יוֹנִים מִבְּעַד לְצַמְתְּךָ  
שְׁעָרֶךָ כְּעֶדֶר הָעֹזִים שָׁגְלָשׁוּ מִהָרַגְלָעַד: ב שְׁנִיךָ כְּעֶדֶר  
הַקְּצוּבוֹת שְׁעָלוּ מִן־הַרְחֵצָה שְׁכָלָם מִתְּאִימוֹת וְשִׁכְלָה  
אֵין בָּהֶם: ג כְּחוֹט הַשָּׁנִי שִׁפְתֶיךָ וּמִדְּבָרֶיךָ נֶאֱוָה כְּפֶלַח  
הַרְמוֹן רִקְתְּךָ מִבְּעַד לְצַמְתְּךָ: ד כְּמַגֵּדֵל דָּוִד צֹאֲרֹךְ בְּנוֹי  
לְתִלְפִיּוֹת אֶלֶף הַמָּגֵן תִּלְוִי עָלָיו כֹּל שְׁלֹטֵי הַגְּבוּרִים: ה  
שְׁנֵי שָׂדֶיךָ כְּשְׁנֵי עֶפְרַיִם תְּאוֹמֵי צְבִיָּה הָרוּעִים בְּשׁוֹשְׁנֵים:  
ו עַד שְׁיִפּוֹחַ הַיּוֹם וְנָסוּ הַצִּלְלִים אֶלֶךְ לִי אֶל־הָרַ הַמֹּר  
וְאֶל־גְּבַעַת הַלְּבוֹנָה: ז כִּלְךָ יִפֶּה רַעֲיִתִי וּמוֹם אֵין בָּךְ: ח  
אֲתִי מִלְּבָנוֹן כִּלָּה אֲתִי מִלְּבָנוֹן תְּבוֹאֵי תְּשׁוּרֵי א מֵרֹאשׁ  
אַמְנָה מֵרֹאשׁ שְׁנִיר וְחֶרְמוֹן מִמְּעַנּוֹת אֲרִיּוֹת מִהַרְרֵי  
נְמָרִים: ט לִבְבַתְּנִי אֲחֹתִי כִלָּה לִבְבַתְּנִי (באחד כתיב)  
בְּאַחַת מֵעֵינַיִךָ בְּאַחַד עֵנֶק מִצִּוְרֵיךָ: י מֵהַיָּפוֹ דִּלְךָ  
אַחֲתִי כִלָּה מֵהַטָּבוֹ דִּלְךָ מִיַּיִן וְרִיחַ שְׁמֵנֶיךָ

מְכַלְבֵּשׁמִים: יא נִפְתַּת תַּטְפְּנָה שְׁפֹתוֹתֶיךָ כֹּלָה דְּבִשׁ וְחָלֵב  
 תַּחַת לְשׁוֹנְךָ וְרִיחַ שְׁלִמְתֶיךָ כְּרִיחַ לְבָנוֹן: יב גֵּן א נְעוּל  
 אַחְתִּי כֹלָה גַל נְעוּל מַעֲיֵן חָתוּם: יג שְׁלַחֶיךָ פְּרָדָס  
 רְמוֹנִים עִם פְּרֵי מִגְדִים כְּפָרִים עִם־נְרָדִים: יד גֵּרֵד א  
 וְכַרְכֵם קִנְיָה וְקִנְמוֹן עִם כָּל־עֵצִי לְבוֹנָה מֶר וְאַהֲלוֹת עִם  
 כָּל־רְאֵשֵׁי בְשָׂמִים: טו מַעֲיֵן גַּנִּים בְּאֵר מַיִם חַיִּים וְנוֹזְלִים  
 מִן־לְבָנוֹן: טז עוֹרֵי צָפוֹן וּבּוֹאֵי תִימָן הִפְיַחִי גַנִּי יִזְלוּ  
 בְּשָׂמִיו יִבֹּא דוֹדִי לְגַנּוֹ וַיֹּאכֵל פְּרֵי מִגְדָּיו:

## פרקה

א בָּאתִי לְגַנִּי אַחְתִּי כֹלָה אֲרִיתִי מוֹרִי עִם־בְּשָׂמִי אֲכַלְתִּי  
 יַעֲרִי עִם־דְּבִשֵׁי שְׁתִּיתִי יִינִי עִם־חֶלְבֵי אֲכָלוּ רֵעִים שְׁתוּ  
 וְשָׁכְרוּ דוֹדִים: ב אֲנִי יִשְׁנָה וְלִבִּי עֵר קוֹל א דוֹדִי דוֹפֵק  
 פֶּתַח־חַיִּי אַחְתִּי רַעֲיַתִּי יוֹנְתִי תַמְתִּי שְׂרָאֲשִׁי נִמְלֵא־טָל  
 קוֹצוֹתֵי רְסִיסֵי לֵילָה: ג פֶּשֶׁטְתִּי אֶת־כְּפֹתֵי אֵיכָכָה  
 אֶלְבָּשְׁנָה רַחֲצִיתִי אֶת־רַגְלֵי אֵיכָכָה אֶטְנַפֵּם: ד דוֹדִי שָׁלַח  
 יָדוֹ מִן־הַחֵר וַיַּעֲזִי הֶמּוֹ עָלָיו: ה קִמְתִּי אֲנִי לְפֶתַח לְדוֹדִי  
 וַיִּדְּי נִטְפוּ־מֹר וְאַצְבְּעֹתַי מֹר עֲבָר עַל כַּפּוֹת הַמִּנְעוּל: ו

פִּתְחֵתִי אָנִי לְדוֹדִי וְדוֹדִי חָמַק עָבַר נִפְשִׁי יֵצֵאָה בְּדַבְּרוֹ  
 בְּקִשְׁתִּיהוּ וְלֹא מִצְאָתִיהוּ קָרָאתִיו וְלֹא עָנָנִי ז מִצְאָנִי  
 הַשְּׁמָרִים הַסֹּבְבִים בְּעִיר הַכּוֹנֵי פִצְעוֹנֵי נִשְׂאוּ אֶת־רִדְדִילִי  
 מֵעָלַי שְׁמָרֵי הַחֲמוֹת: ח הַשְּׁבַעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם  
 אִם־תִּמְצְאוּ אֶת־דוֹדִי מִה־תִּגִּדוּ לוֹ שְׁחֹלֶת אֲהַבָּה אָנִי: ט  
 מִה־דוֹדְךָ מִדוֹד הַיָּפָה בְּנָשִׁים מִה־דוֹדְךָ מִדוֹד שְׁכָכָה  
 הַשְּׁבַעְתָּנוּ: י דוֹדִי צַח וְאֵדוֹם דָּגוּל מֵרַבָּבָה: יא רֹאשׁוֹ  
 כֶּתֶם פֶּזוֹ קוֹצוֹתָיו תִּלְתְּלִים שְׁחָרוֹת פְּעוֹרָב: יב עֵינָיו כְּיוֹנִים  
 עַל־אֶפְיָקִי מֵיָם רְחֻצוֹת בְּחֶלֶב יִשְׁבּוֹת עַל־מְלֵאת: יג לְחִיָּו  
 פְּעָרוֹגַת הַבָּשָׂם מִגְדְּלוֹת מְרַקְחִים שְׁפֹתוֹתָיו שׁוֹשְׁנִים  
 נֹטְפוֹת מִזֶּרַע עֵבֶר: יד יָדָיו גְּלִילֵי זָהָב מְמִלָּאִים בַּתְּרָשִׁישׁ  
 מֵעֵיו עֲשֵׂת לֶשֶׁן מְעַלְפֶת סְפִירִים: טו שׁוֹקִיו עֲמוּדֵי לֶשֶׁן  
 מִיִּסְדִּים עַל־אֲדָנִי־כֶּז מֵרָאֵהוּ כִּלְבָנוֹן בַּחֹר פְּאָרְזִים: טז  
 חֶכֶן מִמֵּתְקִים וְכֹלֹ מִחֲמָדִים זֶה דוֹדִי וְזֶה רֵעִי  
 בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם:

א אָנָה הֶלֶךְ דּוֹדֶךָ הַיְכָה בְּנָשִׁים אָנָה פָּנָה דּוֹדֶךָ וּנְבִקְשָׁנוּ  
עִמָּךְ: ב דּוֹדִי יֵרֵד לְגִזּוֹ לְעֵרוּגוֹת הַבָּשָׂם לְרַעוֹת בְּגָנִים  
וּלְלֶקֶט שׁוֹשָׁנִים: ג אָנִי לְדוֹדִי וְדוֹדִי לִי הָרַעָה בְּשׁוֹשָׁנִים:  
ד יָפָה אֶת רַעֲיָתִי כְּתַרְצָה נְאוּהָ כִּירוּשָׁלַם אֵימָה  
כְּנֻדְגָלוֹת: ה הֶסְבִּי עֵינַיִךְ מִנְגְדֵי שֵׁהֶם הִרְהִיבֵנִי שְׁעָרֶךָ  
כְּעֵדֶר הָעֵזִים שְׁגָלְשׁוּ מִן־הַגְּלֵעַד: ו שְׁנִיךְ כְּעֵדֶר הַרְחֵלִים  
שְׁעָלוּ מִן־הַרְחֻצָה שְׁכָלֶם מִתְּאִימוֹת וְשִׁכְלָה אֵין בָּהֶם: ז  
כְּפֶלַח הָרִמּוֹן רִקְתָּךְ מִבְּעַד לְצַמְתָּךְ: ח שְׁשִׁים הֵמָּה  
מְלָכוֹת וְשִׁמְנִים פִּילִגְשִׁים וְעֵלְמוֹת אֵין מִסְפָּר: ט אַחַת  
הִיא יוֹנְתִי תַמְתִּי אַחַת הִיא לְאַמָּה בָּרָה הִיא לְיֹלְדָתָהּ  
רְאוּהָ בָנוֹת וַיֵּאֱשְׁרוּהָ מְלָכוֹת וּפִילִגְשִׁים וַיְהִלְלוּהָ: י  
מִי־זֹאת הַנְּשֻׁקָפָה כְּמו־שָׁחַר יָפָה כְּלַבָּנָה בָּרָה כַחֲמָה  
אֵימָה כְּנֻדְגָלוֹת: יא אֶל־גַּנַּת אֶגּוֹז יֵרֵדְתִּי לְרֵאוֹת בְּאֲבִי  
הַנְּחַל לְרֵאוֹת הַפְּרֻחָה הַגֶּפֶן הַנְּצוּ הָרִמְנִים: יב לֹא יֵדְעָתִי  
נִפְשִׁי שְׁמִתְנִי מִרְכָּבוֹת עַמִּי־נָדִיב:



א שׁוֹבֵי שׁוֹבְלֵי הַשׁוֹלְמִית שׁוֹבֵי שׁוֹבֵי וְנִחֲזָה-בָּךְ מִה־תִּחְזוּ  
 ב בַּשׁוֹלְמִית כְּמַחֲלֵת הַמַּחְנִים: ב מֵה־יָפוּ פְעַמְיֶךָ בְּנֻעָלִים  
 ג בַּת־נָדִיב חֲמוּקֵי יִרְכֶיךָ כְּמוֹ חֲלָאִים מַעֲשֵׂה יְדֵי אָמוֹ: ג  
 שָׂרְרֶךָ אֲגֹן הַסֹּהַר אֶל־יַחְסֹר הַמִּזְג בְּטָנוֹךְ עֵרַמַת חֲטִים  
 ד סוּגָה בַּשׁוֹשָׁנִים: ד שְׁנֵי שְׂדֵיךָ כְּשְׁנֵי עֶפְרַיִם תְּאֵמִי צְבִיָּה:  
 ה צִוְאַרְךָ כְּמַגְדָּל הַשֵּׁן עֵינֶיךָ בְּרִכּוֹת בְּחֻשְׁבוֹן עַל־שַׁעַר  
 ו בַּת־רַבִּים אִפְךָ כְּמַגְדָּל הַלְּבָנוֹן צוּפָה פָּנֶי דַּמְשֶׁק: ו  
 רֹאשֶׁךָ עָלֶיךָ כְּכַרְמֶל וְדֹלֵת רֹאשֶׁךָ כְּאַרְגָּמָן מְלֹךְ אֶסּוּר  
 ז בְּרֵה־טִים: ז מֵה־יָפִית וּמֵה־נִּעְמָת אֶהְבֶּה בַּת־עֲנוּגִים: ח  
 זֹאת קוֹמַתֶךָ דְּמַתָּה לְתַמָּר וְשְׂדֵיךָ לְאַשְׁכְּלוֹת: ט אֶמְרָתִי  
 אֶעֱלֶה בְּתַמָּר אֶחְזָה בְּסִנְסֹנִי וַיְהִי־נָא שְׂדֵיךָ כְּאַשְׁכְּלוֹת  
 י הֲגֹפֶן וְרִיחַ אִפְךָ כַּתְּפוּחִים: י וְחֲכֶךָ כִּיִּן הַטּוֹב הוֹלֶךְ  
 לְדוֹדֵי לְמִישְׁרִים דוֹבֵב שִׁפְתֵי יְשָׁנִים: יא אֲנִי לְדוֹדֵי וְעָלִי  
 יב תְּשׁוּקָתוֹ: יב לְכֶה דוֹדִי נִצָּא הַשָּׂדֶה נְלִינָה בַּכְּפָרִים: יג  
 נְשִׁימָה לְכַרְמִים נִרְאָה אִם פָּרְחָה הֲגֹפֶן פָּתַח הַסְּמִדָּר  
 הִנְצִו הָרְמוֹנִים שָׁם אֲתוֹן אֶת־דֹּדֵי לָךְ: יד הַדּוֹדָאִים  
 נְתַנוּ־רִיחַ וְעַל־פֶּתַח־יְנִי כָּל־מְגִדִים חֲדָשִׁים גַּם־יְשָׁנִים דוֹדֵי  
 צְכַנְתִּי לָךְ:

## פרק ח

א מי יתנה כפאח לי יונק שדי אמי אמצאך בחוץ אשקך  
גם לא יבוזו לי: ב אנהגך אביאך אל בית אמי תלמדני  
אשקך מיין הרקח מעסיס רמני: ג שמאלו תחת ראשי  
וימינו תחבקני: ד השבעתי אתכם בנות ירושלם  
מהתעירו | ומהתעירו אתה אהבה עד שתחפץ: ה מי  
זאת עלה מן המדבר מתרפקת על דודה תחת התפוח  
עורתיך שמה חבלתך אמך שמה חבלה ילדתך: ו  
שימני כחותם על לבך כחותם על זרועך כיענה כמות  
אהבה קשה כשאל קנאה רשפיה רשפי אש  
שלהבתיה: ז מים רבים לא יוכלו לכבות אתה אהבה  
ונהרות לא ישטפה אם יתן איש את כלהוון ביתו  
באהבה בוז יבוזו לו: ח אחות לנו קטנה ושדים אין לה  
מה נעשה לאחיתנו ביום שידבר בה: ט אם חומה היא  
נבנה עליה טירת כסף ואם דלת היא נצור עליה לוח  
ארו: י אני חומה ושדי פמגדלות אז הייתי בעיני  
כמוצאת שלום: יא כרם היה לשלמה בבעל המון נתן

אֶת־הַכָּרֶם לַנְּטָרִים אֵישׁ יָבֵא בְּפִרְיוֹ אֶלֶף כֶּסֶף׃ יב פְּרָמִי  
שְׁלִי לְפָנַי הָאֶלֶף לְךָ שְׁלֹמֹה וּמְאֵתָיִם לַנְּטָרִים אֶת־פְּרִיֹךְ׃ יג  
הַיּוֹשֶׁבֶת בַּגְּנִים חֲבֵרִים מִקְּשִׁיבִים לְקוֹלֶךָ הַשְּׁמִיעֵנִי׃ יד  
בְּרַח ׀ דוֹדִי וְדָמָה־לְךָ לְצִבִּי אֹו לְעֶפֶר הָאֵילִים עַל  
הָרִי בְּשָׁמַיִם׃



ע"פ קיצור שולחן ערוך סימן קי"א סעיף י'.

א. מספר 'לשון חכמים' להבין איש חי זיע"א.

ב. ע"פ קיצור שולחן ערוך סימן קי"א סעיף י"א.

ג. מספר 'לשון חכמים' להבין איש חי זיע"א.

ד. יש לזהר שלא לומר שום שם משמות הקודש.

ה. המקורות לסדר קרבן פסח: הרמב"ם בהלכות קרבן פסח, היעב"ץ בסדר הקרבת קרבן פסח שלו, ספר עבודת הקרבנות לרבי אהרן הכהן זצוק"ל חתן החפ"ץ חיים.

ו. רק בפסח מצרים הוצרכו לבדוק ארבעה ימים קודם הפסח, וכאן אין צריך (רמב"ם הלכות קרבן פסח פרק י' הלכה ט"ו).

ז. רמב"ם הלכות קרבן פסח פרק י' הלכה ט"ו.

ח. אמר לנו הגה"צ רבי יצחק משה ארלנר שליט"א שאף בזמן ביאת המשיח ובנין בית המקדש אומרים לשם יחוד, כי היחוד הוא עד אין חקר.

ט. הצגנו כאן לפני השחיטה את הלשם יחוד להולכה קבלה וזריקה, מפני שהעבודות האלו נעשים מיד אחד אחר השני (ובפרט בקרבן פסח), וא"כ מסתברא שאומרים את הלשם יחוד כבר לפני השחיטה.

י. נוסח הברכה בגמ' תענית ט"ז: ונפסק ברמב"ם הלכות תענית ד' ט"ו, שכל ברכה בבית המקדש אומרים 'ברוך אתה ה' אלקינו אלקי ישראל מן העולם ועד העולם', ועונים אחר כך בשכמל"ו.

ונוסח סיום הברכה אמר לנו מרן הגר"ח קניבסקי שליט"א לעיין במשנה למלך בתחילת הלכות מעשה הקרבנות להרמב"ם, שכתב וז"ל: נראה שנוסח הברכות הוא לעשות כך כך.

וז"ל הנמרא בתענית (טז): במה דברים אמורים בנבולין אבל במקדש אינו כן לפי שאין עונין אמן במקדש ומנין שאין עונין אמן במקדש שנאמר (נחמיה ט ה) קומו ברכו את ה' אלהיכם מן העולם עד העולם ויברכו שם כבודך ומרומם על כל ברכה ותהלה יכול על כל ברכות כולן לא תהא אלא תהלה אחת ת"ל ומרומם על כל ברכה ותהלה על כל ברכה תן לו תהלה ואלא במקדש מהו אומר ברוך ה' אלהים אלהי ישראל מן העולם ועד העולם ברוך גואל ישראל והן עונין אחריו ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד והזן הכנסת אומר להם תקעו הכהנים בני אהרן תקעו וחוזר ואומר מי שענה את אברהם בהר המוריה הוא יענה אתכם וישמע בקול צעקתכם היום הזה ברוך ה' אלהי ישראל

זוכר הנשכחות והם עונים אחריו בשכמל"ו וחזן הכנסת אומר להם הריעו הכהנים בני אהרן הריעו וכו' וכן בכל ברכה וברכה באחת אומר תקעו ובאחת אומר הריעו עד שגומר את כולן וכך הנהיג ר' חלפתא בצפורי ור' חנניה בן תרדיון בסיכני וכשבא דבר לפני חכמים אמרו לא היו נוהגין כן אלא בשערי מזרח ובהר הבית ואית דאמרי כדתניא אומר לפנין עשרים וארבע ברכות שמונה עשרה שבכל יום ומוסיף עליהן עוד שש ואותן שש היכן אומרין בין גואל לרופא חולי ומאריך בגאולה והן עונין אחריו אמן על כל ברכה וברכה וכך היו נוהגין בגבולין אבל במקדש היו אומרים ברוך ה' אלהי ישראל מן העולם ועד העולם ברוך גואל ישראל ולא היו עונין אחריו אמן וכל כך למה לפי שאין עונין אמן במקדש ומנין שאין עונין אמן במקדש שנאמר קומו ברכו את ה' אלהיכם מן העולם ועד העולם ויברכו (את) שם כבודך ומרומם על כל ברכה ותהלה על כל ברכה וברכה תן לו תהלה: תנו רבנן על הראשונות הוא אומר ברוך ה' אלהי ישראל מן העולם ועד העולם ברוך גואל ישראל והן עונין אחריו ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד וחזן הכנסת אומר תקעו כהנים תקעו וחוזר ואומר מי שענה את אברהם בהר המוריה הוא יענה אתכם וישמע בקול צעקתכם היום הזה (והן תוקעין ומריעין ותוקעין) ועל השניה הוא אומר ברוך ה' אלהי ישראל מן העולם ועד העולם ברוך זוכר הנשכחות והן עונין אחריו ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד וחזן הכנסת אומר הריעו בני אהרן הריעו ואומר מי שענה את אבותינו על ים סוף הוא יענה אתכם וישמע בקול צעקתכם היום הזה והם מריעין ותוקעין ומריעין וכן בכל ברכה וברכה באחת אומר תקעו ובאחת אומר הריעו עד שיגמור את הברכות כולן וכך הנהיג ר' חלפתא בצפורי ור' חנניה בן תרדיון בסיכני וכשבא דבר אצל חכמים אמרו לא היו נוהגין כן אלא בשערי מזרח ובהר הבית.

וז"ל רש"י (שם): בד"א. דהן עונין אחריו אמן בגבולין: אבל במקדש. אומר אותו הזקן לאחר הפרשיות מי שענה את אברהם הוא יענה אתכם וישמע קול צעקתכם ביום הזה בא"י אלהי ישראל מן העולם ועד העולם ברוך גואל ישראל והן עונים אחריו בשכמל"ו וכן בכל ברכות שבמקדש: לפי שאין עונין אמן במקדש. כדיליף לקמן מקרא: מניין שאין עונין אמן במקדש. דכתיב בתפלת עזרא בבית שני קומו וברכו את ה' אלהיכם והיינו ברוך ה' אלהי ישראל כו': ויברכו שם כבודך. היינו שעונין אחריו בשכמל"ו כך הוא הפסוק ויברכו שם כבודך ומרומם על כל ברכה ותהלה: ה"ג יכול על כל הברכות כולן תהלה אחת ת"ל על כל ברכה על כל ברכה תן לו תהלה: חזן הכנסת. לא אותו זקן ניהו וחוזר חזן הכנסת ואומר להן מי שענה כו' אע"פ שאמרו אותו זקן: כשמריעין. תחלה הוא אומר להן הריעו בני אהרן וכשתוקעין תחלה הוא אומר להן תקעו בני אהרן כו': וכך הנהיג. כל מנהג זה רבי חלפתא בצפורי: לא היו נוהגין כך. שיהו עונין אחריו ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד אלא עונין אמן בגבולין: ואית דאמרי כדתני' כו'. כלומר ואיכא דמתני הכי: וכן הנהיג. מנהג זה אמקדש קאי.

וז"ל הרמב"ם (הלכות תענית ד טו-יו): כשהיו מתפללין על הסדר הזה בירושלים היו מתכנסין להר הבית כנגד שער המזרח ומתפללין כסדר הזה. וכשמגיע שלית צבור

לומר מי שענה את אברהם אומר ברוך אתה ה' אלהינו אלהי ישראל מן העולם ועד העולם ברוך אתה ה' גואל ישראל. והן עונין אחריו ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. וחזן הכנסת אומר לתוקעים תקעו בני אהרן תקעו. וחזור המתפלל ואומר מי שענה את אברהם בהר המוריה הוא יענה אתכם וישמע קול צעקתכם ביום הזה ואחר כך תוקעין הכהנים ומריעין ותוקעין. וכן בברכה השנייה לזו שהיא ראשונה מן השש שמוסף חותם בה ברוך ה' אלהים אלהי ישראל מן העולם ועד העולם ברוך אתה ה' זוכר הנשכחות. והן עונין ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. וחזן הכנסת אומר להן הריעו בני אהרן הריעו. וחזור שליח צבור ואומר מי שענה את משה ואבותינו על ים סוף הוא יענה אתכם וישמע קול צעקתכם ביום הזה ואחר כך מריעין ותוקעין ומריעין. וכן על כל ברכה וברכה באחת אומר תקעו ובאחת אומר הריעו עד שיגמור כל שבע הברכות. ונמצאו הכהנים פעם תוקעין ומריעין ותוקעין. ופעם מריעין ותוקעין ומריעין שבע פעמים. ואין עושים הסדר זה אלא בהר הבית בלבד. וכשהן תוקעין ומריעין שם תוקעין בחצוצרות ובשופר כאחת כמו שאמרנו.

(הערה לנוסח כל הברכות בבית המקדש: סיום הברכות האם מסיימים בנוסח 'לקבל את הדם' או 'לקבל את דם הזבח' או 'לקבל את דם הפסח' או 'לקבל הדם במזרק' או 'לקבל את דם הפסח בכלי' וכדומה עוד אופנים על כל הפרטים היוצאים מכך, עדיין לא הוכרע, וכן השאלה על איזה עבודות מברכים ועל איזה אין מברכים ג"כ עדיין לא הוכרע, ונמתין עד אשר יבררנהו גדולי התורה, או עד שיורו בה משיח צדקנו והסנהדרין, בב"א).

**יא.** שבט הלוי חלק ג' סימן ס"ט.

**יב.** כן נראה מסקנת הדברים, אולם אין לסמוך על כך להלכה למעשה, רק יש לשאול חכם.

**יג.** ז"ל הרמב"ם (הלכות קרבן פסח א יב): על כל קריאה וקריאה תוקעין שלש תקיעות בחצוצרות. תקיעה תרועה ותקיעה. הואיל ואין לו נסכים לתקוע בשעת ניסוך תוקעין בשעת שחיטה.

ובהלכות כלי המקדש (ג ה) וז"ל: בימי המועדות כולם ובראשי חדשים היו הכהנים תוקעים בחצוצרות בשעת הקרבן והלויים אומרים שירה שנאמר (במדבר י י) 'וביום שמחתכם ובמועדיכם ובראשי חדשיכם ותקעתם בחצוצרות', החצוצרה היתה נעשית מן עשת של כסף. עשה אותה מן הגרוטאות של כסף כשירה. משאר מיני מתכות פסולה.

**יד.** כן נפסק ברמב"ם, שהלויים שרים בפה, וישראלים מיוחסים המשיאים לכהונה מגננים בכלי.

**טז.** מפורש ברמב"ם בהלכות חנוכה פרק ד', שהגדול מקרא וכל העם עונים. ובספר עבודת הכהנים לרבי אהרן הכהן חתן החפץ חיים כתב בשם התוספתא שהלויים קורים, והקהל בשלושת הכיתות עונין אחריהם הללויה. וראה להלן.

בספר עבודת הכהנים לרבי אהרן הכהן, חתן החפץ חיים (הלכות קרבן פסח), כתב שאומרים בסדר זה את ההלל. וסידרנו ע"פ הרמב"ם בהלכות הנוכה פרק ד', אשר כתב שם את הסדר איך לומר את ההלל.

ונעזרנו וסידרנו למעשה ע"פ מנהג קהילות קודש תימן, וסידור ה'תכלאל', כמנהג ק"ק תימן.

ברמב"ם (הלכות הנוכה ד יב-יד) וז"ל: מנהג קריאת ההלל בימי חכמים הראשונים כך היה. אחר שמברך הגדול שמקרא את ההלל מתחיל ואומר הללויה וכל העם עונין הללויה וחוזר ואומר הללו עבדי ה' וכל העם עונין הללויה וחוזר ואומר הללו את שם ה' וכל העם עונין הללויה וחוזר ואומר יהי שם ה' מבורך מעתה ועד עולם וכל העם עונין הללויה וכן על כל דבר, עד שנמצאו עונין בכל ההלל הללויה מאה ושלוש ועשרים פעמים סימן להם שנותיו של אהרן. וכן כשהקורא מגיע לראש כל פרק ופרק הן חוזרין ואומרין מה שאמר. כיצד כשהוא אומר בצאת ישראל ממצרים כל העם חוזרין ואומרין בצאת ישראל ממצרים. והקורא אומר בית ישראל מעם לועז וכל העם עונין הללויה עד שיאמר אהבתי כי ישמע ה' את קולי תחנוני וכל העם חוזרין ואומרין אהבתי כי ישמע ה' וכו'. וכן כשיאמר הקורא הללו את ה' כל גוים כל העם חוזרין ואומרין הללו את ה' כל גוים. הקורא אומר אנא ה' הושיעה נא והם עונין אחריו אנא ה' הושיעה נא. אע"פ שאינו ראש פרק. הוא אומר אנא ה' הצליחה נא והם עונים אנא ה' הצליחה נא. הוא אומר ברוך הבא וכל העם אומרים בשם ה'. ואם היה המקרא את ההלל קטן או עבד או אשה עונה אחריהם מה שהן אומרין מלה מלה בכל ההלל. והו המנהג הראשון ובו ראוי לילך. אבל בזמנים אלו ראיתי בכל המקומות מנהגות משונות בקריאתו ובעניית העם ואין אחד מהם דומה לאחד.

טז. לישראל מותר להפשיט את עור הקרבנות. ולכן מברך בנוסח 'אשר קדשנו במצותיו', ולא 'אשר קדשנו בקדושתו של אהרן'.

נראה שיש ברכה כללית על הפשט העור של הקרבנות, ולא ברכה פרטית על כל קרבן וקרבן. ולכן כתבנו רק 'להפשיט את עור הקרבן' ולא 'את עור הפסח'.

יז. מכיוון שצולים את הקרבן פסח בירושלים ולא בבית המקדש, כתבנו את הברכה בנוסח הרגיל. ועונים אחר כך אמן. כי רק בבית המקדש מברכים בנוסח 'אלקינו אלקי ישראל מן העולם ועד העולם', ועונים 'ברוך שם'.

יח. הערה כללית: בעניינים לזמן בית המקדש שלא צויין המקור, המקור הוא ברמב"ם הלכות חמין ומצה פרק ח'.

יט. כתב ביסוד ושורש העבודה וז"ל: יזהר לומר לפני כל דבר ודבר של הסדר לשם יחוד וכו' ופסוק ויהי נועם. והעיקר שיכוין שבכל דבר הוא עושה נחת רוח ליוצרנו ובוראנו יתברך שמו, ויעשה כל דבר בשמחה עצומה ורחמנא לבא בעי.



כ. כן מפורש הטעם ברמב"ם הלכות חמין ומצה פרק ח' הלכה ו'.

כא. יסוד ושורש העבודה.

כב. בזמן הגאולה מוסיף כאן 'פסח' (שבלי הלקט בפירוש ההגדה).

כג. כן כתב בספר 'עבודת הקרבנות' לרבי אהרן הכהן זצוק"ל חתן החפ"ן חיים, שמגביה את בשר הקרבן פסח.

כד. בזמן הגאולה מוסיף כאן 'פסח' (שבלי הלקט בפירוש ההגדה).

כה. בזמן בית המקדש אינו אומר את הקטע כן וכו', רמב"ם הלכות חמין ומצה פרק ח'.

יתכן שבזמן בית המקדש מוסיפים כאן שבח והודיה להשי"ת על הגאולה השלימה ובנין בית המקדש.

כו. אמר לנו הגה"צ רבי יצחק משה ארלנגר שליט"א, שאף לאחר ביאת המשיח יאמרו לשם יהוד, דהיהוד הוא עד אין חקר.

כז. ברמב"ם כתב פשוט שעושים כורך מיד בתחילה. ומביא גם איך הסדר אם אוכל בנפרד ואח"כ כורך. ומכיוון שכבר נהגו כל ישראל לאכלם קודם בנפרד ואח"כ כורך, הבאנו גם אנו כך לזמן בית המקדש. ויש לשאול חכם.

כח. כן נראה פשוט, וכן משמע ברמב"ם.

כט. כתב הבן איש חי זיע"א בספרו 'לשון חכמים' (חלק א' סימן נד) וז"ל: בתוך הסעודה יזמר וישורר בקול נעים. דברים אלו לקוחים ומלוקמים מספר הזוהר הקדוש, דברים כהויתן ממש, והם דברים אשר לצד עילאה ימללו:

שְׁלֵמָא עֲלֵךְ יוֹמָא טָבָא קַדִּישָׁא. שְׁלֵמָא עֲלֵךְ אֲשְׁפִיזָא קַדִּישָׁא. אַנְתָּ הוּא מְקַרָא קַדִּישָׁ, וְיִמִּין אַנְתָּ לְהֵהוּא אַתְר דְּאֶקְרִי קַדִּישָׁ, לְאֶתְעַמְרָא בֵּה וּלְאֶשְׁתַּאֲבֵּה בֵּה, וְתַתְקַדִּישׁ וְיִשְׁתַּכַּח בְּךָ חֲדוּתָא. הָא אַנְתָּ שְׂאִיב מֵהֵהוּא עֲמִיקָא דְעֲמִיקְתָּא, דְנַחֲלִין וּמְבוּעִין נִפְקִין מִנֵּה, הָא יִשְׂרָאֵל דְאֶתְקְרוּן קַדִּישׁ מְקַבְּלִין לְךָ בְּאַנְפִּין נְהִירִין, בְּחֲדוּתָא וּבְתוֹשֻׁבְחָתָא. מְזַמְנִין לְךָ מִתְקַנִּין לְךָ סְעוּדָתָא יְתִירָא, מְסַדְרִין פְּתוּרִי, מְתַקְנִין נְרַמְיָהוּ בְּמַאֲנֵי יְקָר. חֲדָאן וּמְשַׁבְּחִין שְׁבָחָא לְקַדְשָׁא בְּרִידָא הוּא.

חָגָא דְפִסְחָא דְרוּעָא יְמִינָא, כְּמַה חָבִיב אַנְתָּ וְיִקְרִי. בְּךָ נִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מְרֻשׁוּתָא אַהֲרָא וְעָאלוּ בְּרֻשׁוּתָא קַדִּישָׁא. בְּךָ כְּתִיב: שִׁבְעַת יָמִים שָׂאֹר לֹא יִמְצָא בְּבֵיתְכֶם, הָאִי לְחָמָא אֶקְרִי מַעֲהָ בְּגִין דְקָא מְשַׁדְּדַת וּמְבַרַחַת לְכָל סְטְרִין לְשַׁדְּרִין וּמְזִיקִין וְעֵבִיד בְּהוּ קְטָטָא, כְּנֻנָא דְשַׁדִּי דְמִזְוֵה דְמְבַרַחַת לְשַׁדְּרִין וּמְזִיקִין דְתַרְעָא, אוּף חֵכִי אִיְהִי מְבַרַחַת לְכָל סְטְרִין בִּישִׁין וְעֵבִיד קְטָטָה בְּהוּ. כְּמַה חָבִיבִין יוֹמִין דִּילְךָ דְאִינוּן יוֹמֵי חֲדוּתָא אִינוּן יוֹמִין דְסַלְקוּן לִיקְרָא עֲלָאָה. בְּךָ חֲדָאן יִשְׂרָאֵל בְּחֲדוּתָא דְפּוֹרְקָנָא דְמַאֲרִיהוּן. בְּךָ מְשַׁבְּחִין יִשְׂרָאֵל

גבורתה דקדשא בריך הוא ובדא יתבי חילא לעלא. בך תדי קדשא בריך הוא בספורא דשבהא דלהון. בך אכלין ישראל מיכלא דאסותא. בך אכלין מצה דאיהי אסותא למיעל ולמנדע ברזא דמהימנותא. דא איהו נתמא דאתכימו בה ישראל חכמתא עלאה דאורייתא ועאלו בארחהא. בך ישראל בלהו צריכין למהוי שמורים ונטורים מחמין ושזור בכל שהוא, וכל מאכלין ומשקין בלהו נטורין. עלך בתיב: את חג המצות תשמר. תשמר, סמרא דקדשה דבעי בר נש לנטרא לה.

את חג המצות תשמר, האי איהו אתר דאקרי שמור. בך בתיב: ושמרתם את המצות, הא מצה דלגו שמורה. ואינן שבע הנערות הראויות לתת לה מבית המלך, אתמר עליה: ושמרתם את המצות. מצה איהי שמורה ובעלה דאיהו וא"ו וביה אתעביד מצוה. בך שותין ישראל ארבע כסי דחמרא ברזא דחרותא, דכל חד וחד מניהו איהו מצוה באפי נפשה. בך גומרין החלל בליליא, מה דלא אשתכח הכי בשאר זמני וחגי. בך אשתכח רבו יתיר כדכתיב: ותרבי ותגדלי ותבאי בעדי עדיים. בך אשתכח וווגא דסמרא בנהירו דשמשא בשלימו. בך אתערו קדושי מלכא בך בתיב.

ליל שמורים הוא לה' וווגא קדישא והוא שמורים בכלא. בך וווגא מסמרא דלעלא אתער ואשתכח. בך כפיל קדשא בריך הוא כל אינן בוכרין דסמרא אתרא. בך נטיר קדשא בריך הוא כל אינן בוכרין דסמרא אתרא. בך נטיר קדשא בריך הוא לישראל כאבא על בגין. בך הוא בטולא דעבודה זרה ואסתלק קדשא בריך הוא ביקרה. בך אתכפון כל חילין דסמרא אתרא. בך אחוי קדשא בריך הוא חילא, בך אתקמו כל זמני וחגי ושבתין, ובגין דא בלהו דוכרנא להאי נסא דעבד בך קדשא בריך הוא. בך הוה נהיר ליליא כיומא דתקופא דתמוז, וחמא כל עמא עובדוי דקדשא בריך הוא תדא הוא דכתיב: ולילה כיום יאיר כחשכה באורה. בך פרסומי נסא דלא הוה כהאי מיומא דאתברי עלמא. בך אתרעי קדשא בריך הוא בישראל לאתדבקא אינן בה, ולמהוי אינן הולקה, כדכתיב: כי חלק ה' עמו. בך עאלו ישראל בקיומא דאות קדישא. בך הוה רשים על פתחא דישאל רשימא דמהימנותא, בך יתב קדשא בריך הוא לישראל קשורא באתר עלאה ברשותא דמהימנותא. בך אפיק קדשא בריך הוא לישראל מארעא דמצרים, ואסי לון מתבירו דגרמיהון ומתבירו דרוחיהון כדכתיב: וה' הולך לפניהם יומם לנחותם תדרך, וכל ארחין הון סלקין ריחין דאסותא ועאלין לגופיהו ואתסין. והוה שמעין קל תשבחון ושירין דאוכלוסין ורתיבין קדישין דארימו קמי קדשא בריך הוא, והוה תדאן וניחין ברוחיהון.

הנא דפסקא כמה חביב אנת ויקיר. הא אנת קאים בירחא דניסן דבה אתעבידו נסין רברבין לישראל. והא איהו זמין למעבד בה נסין רברבין לישראל כפורקנא בתראה. כמה זכאה האי ירחא דבה הוה בטולא דעבודה זרה, בה שלימו ישראל על דחלא דמצראי ואלהא דלהון דאקרי תועבת מצרים, בגין דמצראי הוו פלחין למול סלה ובגין דא פלחין לאמרא. ובגין דא מני קדשא בריך הוא לישראל: ויקחו להם איש ששה לבית אבות ששה לבית, ואשליט לון עלה ותפשי לה תפיש בתפישה דלהון. ואמר קדשא בריך הוא מבעשור לחדש סיבו דחלא דמצראי ותפשו לה, ויהא אסיר ותפיש בתפישה דלכון

יומא חד ותרין ותלת, וביומא רביעאה אפיקו לה לדינא ואתכנשו עליה. ובשעתא דמצראי הוו שמעין קל דחלא דלהון דתפיש בתפישא דישראל ולא יכלין לשזבא לה הוו בכאן, והנה קשיא עליהו כאלו גרמיהו אתעקידו לקטלא. ואמר קדשא בריהו דישראל, יהא דא תפיש ברשותיכו יומא בתר יומא ארבעה יומין, בגין דיחמון יתה מצראי תפיש, וביומא רביעאה אפיקו לה לקטלא, ויחמון לה מצראי היך אתון עבדין בה דינא. ודא קשיא להו מן כל מכתשין דעבד לון קדשא בריהו הוא, כד יחזון אינון דינין דעבדין ישראל בדחליהון דמצראי. לבתר דקטלין לה דינין לה בנורא, דכתיב: פסילי אלהיהם תשרפון באש. ואמר קדשא בריהו הוא: אל תאכלו ממנו נא, דלא יימרון ברעותא ובתיעובתא דדחלנא אכלין לה הכי. אלא אתקיננו לה צלי ולא מבשל, דאלו מבשל יהא טמיר ולא יחמון לה, אלא תקונא דילה, דיחמון לה הכי. מתוקדא בנורא בגין דריחה נורא, ותו רישה עליה כפוף על קרסלי, דלא ימרון דתיה או מלה אחרא הוא, אלא דישתמודעון לה דאיהו דחלא דלהון. ותו דלא ייכלון לה בתיאובתא, אלא על שבועא ארח קלנא ובזיון. ותו ועצם לא תשפרו בו, אלא דיחמון גרמוי רמאן בשוקא ולא יכלין לשזבא לה, ועל דא כתיב: ובאלהיהם עשה ה' שפטים, דינין סניאין. ותו ומקלקבם בידיכם, ולא חרבא ורמחא ושאר מאני קרבא.

הנא דפסקא דרועא ימינא, בך אתאחדו ואתקשרו ישראל בקשורא דשמא קדישא ונפקו מרשותא אחרא דהא בארבע עשר לירחא מתקני גרמיהו ומבערי חמין מביניהו, ועילו ברשותא קדישא. בך מתעטרי חתן וכלה בעטרוי דאמא עלאה, דבגין דא בעי בר נש לאחזאה גרמה דאיהו בר חורין. בך וווגא קדישא בליליא קמאה אשתבח בכל סטרין. וווגא הוא בארבע קשרין, דאינון ארבע דרגין ולא מתפרשי דא מן דא. ועל דא אגן בחדותא דלהון אתערנא למשתי ארבע כסי דחמרא, דבעינן למעבד שלמא בבלא, ולמחדי ליליא בגין דחדותא הוא לעלא ותתא. ועוד דבעינן למשתי ארבע כסי לקבל ארבע גאלות. זכאה האי הנא דבה אשתלים סהרא בבלא, וירתא שבועין ותרין שמהן קדישין בתלת סטרין, ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

ל. סידור רבי יעקב קאפיל זיע"א.